

Ellen G. White

Profeți și regi

Traducere:
Nelu Dumitrescu

The Story of Prophets and Kings

Ellen G. White

Traducere: **Nelu Dumitrescu**

Corectură: **Lavinia Goran**

Tehnoredactare: **Irina Toncu**

Coperta: **Ovidiu Floria**

© 1940, **Pacific Press Publishing Association**

© 2006, **Editura „Viață și Sănătate”**, București, pentru ediția
în limba română

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

WHITE, ELLEN GOULD

Profeți și regi / Ellen G. White; trad.: Nelu Dumitrescu –

Ed. a 3-a. – București: Casa de Editură Viață și Sănătate, 2006

ISBN (10) 973-101-012-2; ISBN (13) 978-973-101-012-0

I. Dumitrescu Nelu (trad.)

222/224

286.3

CUPRINS

Prefață	7
<i>Via Domnului</i>	9

Partea I

De la putere la slăbiciune

1. Solomon	17
2. Templul și consacrarea lui	24
3. Mândria prosperității	35
4. Urmările neascultării	43
5. Pocăința lui Solomon	53
6. Ruperea împărăției	62
7. Ieroboam	70
8. Apostazia națională	76

Partea a II-a

Profeții împărăției de nord

9. Ilie Tișbitul	85
10. Glasul unei muștrări aspre	92
11. Carmel	102
12. De la Izreel la Horeb	109
13. „Ce faci tu aici, Ilie?”	117
14. „În duhul și puterea lui Ilie”	125
15. Iosafat	134
16. Prăbușirea casei lui Ahab	143
17. Chemarea lui Elisei	152
18. Vindecarea apelor	161
19. Un proroc al păcii	166

20. Naaman	172
21. Încheierea lucrării de slujire a lui Elisei	178
22. „Ninive, cetatea cea mare”	185
23. Robia asiriană	195
24. Poporul pierde din lipsă de cunoștință	204

Partea a III-a

Un propovăduitor al neprihănirii

25. Chemarea lui Isaia	211
26. „Iată, Dumnezeuul vostru!”	217
27. Ahaz	224
28. Ezechia	230
29. Solii din Babilon	236
30. Izbăvirea de sub puterea Asiriei	243
31. Nădejde pentru neamuri	255

Partea a IV-a

Pedeapsa națională

32. Manase și Iosia	265
33. Cartea legii	273
34. Ieremia	282
35. Apropierea nenorocirii	292
36. Ultimul rege al lui Iuda	304
37. Duși robi în Babilon	312
38. Lumină prin întuneric	320

Partea a V-a

În țările păgâne

39. La curtea Babilonului	331
40. Visul lui Nabucodonosor	340
41. Cuptorul de foc	348
42. Adevărata măreție	356

43. Veghetorul nevăzut	362
44. În groapa leilor	372

Partea a VI-a

După robie

45. Întoarcerea din robie	381
46. „Prorocii lui Dumnezeu îi ajutau”	391
47. Iosua și îngerul	402
48. „Nici prin putere, nici prin tărie”	410
49. În zilele împărătesei Estera	414
50. Ezra, preot și cărturar	419
51. O redeșteptare spirituală	427
52. Bărbatul ocaziei	434
53. Constructorii pe ziduri	439
54. Mustrare împotriva asupririi	446
55. Uneltiri păgâne	451
56. Îndrumați în Legea lui Dumnezeu	457
57. Reforma	462

Partea a VII-a

Lumina în apus

58. Venirea unui Răscumpărător	471
59. „Casa lui Israel”	487
60. Viziuni ale slavei viitoare	500

Note suplimentare	509
-------------------------	-----

PREFAȚĂ

Întreaga istorie a „poporului ales”, a copiilor lui Avraam „după trup”, este de un interes profund și vital, mai ales pentru că descoperă aspectele multiple ale caracterului lui Dumnezeu – mila Sa nemărginită, dreptatea Sa desăvârșită, înțelepciunea Sa fără hotar, puterea Sa nemăsurată și dreptatea Sa veșnică.

Dar din toată această perioadă, nicio parte nu este mai interesantă decât aceea pe care o tratează această lucrare, de la vremea regatului plin de slavă pământească și până la robia și restaurarea lui.

Nu este scopul acestei cărți să fie o cronică amănunțită sau o istorie a aceluia timp și niciun raport istoric sistematic. Acest lucru a fost făcut în diferite timpuri de către alții. Scopul cărții este mai înalt – să sublinieze marile lecții morale care pot fi învățate din biruințele poporului Israel, din înfrângerile, din rătăcirile, din robia sa și din reformele care s-au făcut, să facă din aceste lecții ajutoare practice pentru suflet, în vremuri de încercare, și să arate plinătatea dragostei lui Dumnezeu și a milei Sale în toate procedeele cu un popor disprețuitor și încăpățânat.

Volumul începe cu Israel ca o împărăție, cu mărețul ei templu – centrul mondial la adevăratei închinări. Urmează apoi despărțirea, regatul celor zece seminții, cu raportarea necredincioșiei care a avut drept consecință ducerea în robie.

Experiența nestatorniciei lui Iuda ne este redată sub domniile hotărâtoare ale principalilor lui regi, buni și răi, până când îl găsim în robie, iar pe copiii lui plângând lângă apele Eufratului, cu harpele agățate în sălcii și cu ochii îndreptați cu dor către Ierusalimul pustiit.

Ni se spune despre șederea lui Israel în Babilon, despre bărbații lui sfinți și despre proroci, despre solia de eliberare dată prin proclamația unui monarh puternic al pământului, despre călătoria înapoi la Ierusalim, despre rezidirea templului, sub îndrumarea divină, și despre restatornicirea poporului Israel în țara lui.

Cartea abundă în studiul marilor caractere – Solomon cel înțelept, a cărui înțelepciune nu l-a păzit de cădere, Ieroboam, bărbatul șireteniei, și consecințele nefaste care au urmat, Ilie cel puternic, fără obârșie aleasă, dar nu fără misiune și solii, Elisei, profetul păcii, Daniel cel iubit de Dumnezeu, Ieremia, prorocul amărăciunii, Hagai, Zaharia și Maleahi, prorocii restaurării. Mai presus de toți aceștia, se ridică, în slavă dumnezeiască, Împăratul care are să vină, Mielul lui Dumnezeu, Fiul în care își găsesc împlinirea veșnică toate simbolurile de jertfă, dreptate și pace.

Lucrarea aceasta ilustrează planurile neînfrânte ale lui Dumnezeu. Dacă Evanghelia Sa binecuvântată nu poate fi vestită lumii prin colaborarea poporului Său, ea va înainta, în ciuda lui, pe aripi mai puternice. De ce totuși ei sunt robi în Babilon? Prin mărturia credincioasă a câtorva, marele împărat al Babilonului este determinat să prezinte lumii întregi, printr-o proclamație imperială, cunoștința despre Dumnezeu adevărat. Întoarcerea lor din robie, solia eliberării este proclamată de Cyrus cel Mare al Persiei. Bogăția și puterea imperiilor sunt așezate la dispoziția lor, dacă Dumnezeu dorește așa.

În felul acesta, suntem conduși în planul lui Dumnezeu de la tip la antitip, de la conducătorii muritori la Împăratul cel veșnic, de la slava care piere la slava veșnică, nepieritoare, de la oameni muritori, care păcătuiesc și pier, la cei neprihăniți în Dumnezeul lor, veșnic nemuritori.

Dorim ca acest volum, cu valoroasele sale lecții de credință în Dumnezeu și în Fiul Său, împreună cu descoperirile providenței Sale și viața marilor personalități ale Vechiului Testament, să dea gândirii și vieții tuturor cititorilor înțelepciunea adâncă, care duce la mântuire.

VIA DOMNULUI

Dumnezeu l-a chemat pe Avraam din mijlocul poporului său idolatru și i-a poruncit să locuiască în țara Canaanului cu scopul de a le oferi cele mai bune roade ale cerului tuturor popoarelor de pe pământ. „Te voi face un popor mare”, a zis El, „te voi binecuvânta, și-ți voi face un nume mare și vei fi o binecuvântare” (Geneza 12,2). Avraam a fost chemat la o cinste deosebită – aceea de a fi și păstrătorul adevărului lui Dumnezeu pentru lume, al poporului prin care trebuia să fie binecuvântate toate popoarele pământului, prin venirea lui Mesia cel făgăduit.

Oamenii aproape pierduseră cunoștința despre adevăratul Dumnezeu. Mințile lor fuseseră întunecate de idolatrie. Ei încercaseră să pună în locul legilor divine, care sunt „sfinte, drepte și bune” (Romani 7,12), legi în armonie cu înclinațiile inimilor lor crude și egoiste. Cu toate acestea, Dumnezeu, în mila Sa, nu i-a distrus. El a intenționat ca principiile descoperite prin poporul Său să devină mijloace pentru refacerea chipului moral al lui Dumnezeu în om.

Legea lui Dumnezeu trebuia să fie înălțată și autoritatea Sa menținută, iar casei lui Israel i-a fost încredințată această lucrare mare și nobilă. Dumnezeu i-a despărțit de lume, ca să le poată încredința o însărcinare sfână. I-a făcut păstrătorii Legii Sale și a intenționat ca prin ei să păstreze printre oameni cunoștința despre Sine. În felul acesta, lumina cerului avea să strălucească peste o lume cuprinsă de întuneric, și un glas avea să fie auzit chemând toate popoarele să se întoarcă de la idolatrie la slujirea viului Dumnezeu.

Dumnezeu l-a scos pe poporul Său ales din țara Egiptului „cu mare putere și cu mână tare” (Exod 32,11). „A trimis pe robul Său Moise și Aaron pe care-l alesese. Prin puterea Lui, ei au făcut semne minunate în mijlocul lor, au făcut minuni în țara lui Ham. A mustrat Marea Roșie, și ea s-a uscat: și i-a trecut prin adâncuri ca printr-un pustiu” (Psalmi 105,26.27; 106,9). I-a scos din țara lor de robie ca să-i poată aduce într-o țară mai bună – o țară pe

care, în providența Sa, le-a pregătit-o ca adăpost de dușmanii lor. I-a adus la Sine și i-a înconjurat cu brațele Sale veșnice; iar ei, datorită bunătății și milei Sale, aveau să înalțe Numele Său și să-L proslăvească pe pământ.

„Căci partea Domnului este poporul Lui, Iacov este partea Lui de moștenire. El l-a găsit într-un ținut pustiu, într-o singurătate plină de urlete înfricoșate; l-a înconjurat, l-a îngrijit și l-a păzit ca lumina ochilor Lui. Ca vulturul care își scutură cuibul, zboară deasupra puilor, își întinde aripile, îi ia și-i poartă pe penele lui: așa a călăuzit Domnul singur pe poporul Său, și nu era niciun dumnezeu străin cu El” (Deuteronom 32,9-12). Astfel i-a adus pe israeliți la Sine, ca să locuiască la umbra Celui Preaînalt. Feriți în mod minunat de primejdiile rățcirii prin pustie, ei au fost în cele din urmă așezați în Țara Făgăduinței, ca o națiune favorizată.

Printr-o parabolă, Isaia redă cu un patos mișcător istoria chemării și educării poporului Israel, ca să stea în lume ca reprezentant al lui Iehova, roditor în orice lucrare bună:

„Voi cânta Preaiubitului meu cântarea Preaiubitului meu despre via Lui. Preaiubitul meu avea o vie, pe o câmpie foarte mănoasă. I-a săpat pământul, l-a curățit în mijlocul ei și a săpat un teasc, apoi trăgea nădejde că are să-I facă struguri buni, dar a făcut struguri sălbatici” (Isaia 5,1.2).

Prin poporul ales, Dumnezeu intenționa să aducă binecuvântări întregii omenirii. „Via domnului oștirilor”, declara prorocul, „este casa lui Israel, iar bărbații lui Iuda sunt via Sa cea plăcută” (Isaia 5,7).

Acestui popor i-au fost încredințate descoperirile lui Dumnezeu. Era ocrotit de preceptele Legii Sale, principii veșnice ale adevărului, dreptății și curăției. Ascultarea de aceste principii avea să fie protecția lor, căci avea să-i ferească de a se distruge singuri prin practici păcătoase. Iar ca turn al viei, Dumnezeu așază în mijlocul țării Templul Său cel sfânt.

Domnul Hristos era îndrumătorul lor. Așa cum fusese cu ei în pustie, tot astfel El avea să fie învățătorul și călăuza lor. Atât în tabernacul, cât și în templu, slava Sa se odihnea în Șechina sacră, deasupra tronului milei. Își manifesta fără întrerupere față de ei bogățiile dragostei și răbdării Sale.

Prin Moise le-a fost spus planul lui Dumnezeu și le-au fost explicate în mod lămurit condițiile prosperității lor. „Tu ești un popor sfânt pentru Domnul, Dumnezeul tău”, a spus el. „... Domnul, Dumnezeul tău, te-a ales să fii un popor deosebit pentru El, mai presus decât toate popoarele care sunt pe fața pământului” (Deuteronom 7,6).

„Astăzi, tu ai mărturisit înaintea Dumnului că El va fi Dumnezeul tău, că vei umbla în căile Lui, vei păzi legile, poruncile și orânduiele Lui și vei asculta de glasul Lui. Și azi, Domnul ți-a mărturisit că vei fi un popor al Lui, cum ți-a spus, dacă vei păzi toate poruncile Lui, și îți va da asupra tuturor neamurilor pe care le-a făcut: întâietate în slavă, în faimă și în măreție și vei fi un popor sfânt pentru Domnul, Dumnezeul tău, cum ți-a spus” (Deuteronom 7,6; 26,17-19).

Copiii lui Israel urmau să ocupe tot teritoriul pe care Dumnezeu îl rânduisese. Popoarele care au respins închinarea și slujirea adevăratului Dumnezeu aveau să fie izgonite. Dar planul lui Dumnezeu era ca prin descoperirea caracterului Său, prin poporul Israel, oamenii să fie atrași către Sine. Invitațiile Evangheliei aveau să fie adresate lumii întregi. Prin învățăturile serviciului jertfelor, Hristos urma să fie înălțat înaintea popoarelor și toți cei care vor privi la El să trăiască. Toți aceia care, la fel ca Rahav cananita și Rut moabita, se întorceau de la idolatrie la închinarea față de adevăratul Dumnezeu, aveau să se unească cu poporul Său ales. Pe măsură ce numărul copiilor lui Israel avea să crească, ei urmau să-și extindă hotarele până când împărăția lor avea să cuprindă lumea.

Dar vechiul Israel nu a împlinit planul lui Dumnezeu. Domnul a declarat: „Te sădisem ca pe o vie minunată și de cel mai bun soi. Cum te-ai schimbat și te-ai prefăcut într-o coardă de viță sălbatică?” (Ieremia 2,21). „Israel era o vie mănoasă, care făcea multe roade.” „Acum dar, locuitori ai Ierusalimului și bărbați ai lui Iuda, judecați voi între Mine și via Mea! Ce-aș mai fi putut face viei Mele și nu i-am făcut? Pentru ce a făcut struguri sălbatici, când Eu mă așteptam să facă struguri buni? Vă voi spune însă acum ce voi face viei Mele: îi voi smulge gardul ca să fie păscută de vite; nu va mai fi curățită, nici săpată, spinii și mărăcinii vor crește în ea. Voi

porunci și norilor să nu mai plouă peste ea... El se aștepta la judecată, și când colo iată sânge vărsat! Se aștepta la dreptate, și când colo iată strigăte de apăsare!” (Osea 10,1; Isaia 5,3-7)

Prin Moise, Domnul pusese înaintea poporului urmările necredincioșiei. Refuzând să păstreze legământul Său, ei aveau să se despartă de viața lui Dumnezeu și binecuvântarea Sa nu mai putea veni asupra lor. Uneori, aceste avertizări au fost luate în seamă și, ca urmare, binecuvântări bogate s-au revărsat peste națiunea iudaică și prin ea peste popoarele înconjurătoare. Dar cel mai adesea, în istoria lor, ei L-au uitat pe Dumnezeu și au pierdut din vedere înaltul privilegiu de a fi reprezentanți ai Lui. L-au jefuit de slujirea pe care le-o cerea și i-au lipsit și pe semenii lor de îndrumarea religioasă și de un exemplu sfânt. Ei doreau să-și însușească roadele viei peste care fuseseră puși ispravnici. Datorită lăcomiei și poftelor lor, au ajuns să fie disprețuiți chiar și de păgâni. În felul acesta, neamurilor li s-a dat prilejul să interpreteze greșit caracterul lui Dumnezeu și legile Sale.

Dumnezeu S-a purtat cu poporul Său cu o inimă de tată. A stăruit de ei atât prin binecuvântările pe care li le-a dat, cât și prin cele pe care li le-a reținut. Cu răbdare, le-a pus păcatele înaintea ochilor și cu răbdare a așteptat ca ei să le recunoască. Au fost trimiși proroci și soli care au prezentat cererile Sale față de ispravnici; dar, în loc să fie bine primiți, acești oameni cu putere și cu discernământ spiritual au fost tratați ca fiind vrăjmași. Ispravnicii i-au prigonit și i-au ucis. Dumnezeu a trimis alți soli, dar și ei au fost tratați la fel ca și cei dintâi, numai că, de data aceasta, ispravnicii și-au manifestat o ură și mai categorică.

Retragerea favorii divine în timpul robiei i-a condus pe mulți la pocăință; dar, după reîntoarcerea în țara făgăduită, poporul iudeu a repetat greșelile generațiilor dinainte și a intrat în conflicte politice cu națiunile înconjurătoare. Prorocii pe care Dumnezeu i-a trimis că să îndrepte relele care se înmulțeau au fost primiți cu aceeași neîncredere și batjocoră de care avuseseră parte și solii din vremurile trecute; și în felul acesta, de la un veac la altul, îngrijitorii viei au adăugat mai mult la vinovăția lor.

Via cea bună, sădită de Stăpânul divin pe colinele Palestinei, a fost disprețuită de bărbații lui Israel și, în cele din urmă, ei au aruncat-o peste zid, au distrus-o și au călcat-o în picioare, nădăjduind că au nimicuit-o pentru totdeauna. Stăpânul a mutat via și a ascuns-o de privirea lor. A sădit-o din nou, dar acum de cealaltă parte a zidului și într-un mod în care butucul nu se mai vedea. Mlădițele s-au întins peste zid și altoiul se putea uni cu ea, dar tulpina a fost așezată dincolo de puterea oamenilor de a o atinge și a o vătăma.

Soliile de sfat și de muștrare date prin prorocii care au explicat planul Său veșnic în favoarea omenirii, sunt de o deosebită valoare pentru biserica lui Dumnezeu de pe pământ din zilele noastre – pentru păzitorii viei Sale. În învățăturile prorocilor, dragostea Lui pentru neamul omenesc pierdut și planul Său privind mântuirea lui Israel, succesele și înfrângerile lor, restatornicirea lor și favoarea divină, respingerea de către ei a Stăpânului viei și punerea în aplicare a planului de veacuri de către o rămășiță aleasă față de care urmează a se împlini toate făgăduințele legământului – acesta a fost subiectul soliilor lui Dumnezeu către biserica Sa de-a lungul veacurilor. Și astăzi solia lui Dumnezeu către biserica Sa – către aceia care ocupă via Sa ca ispravnici credincioși – nu este alta decât aceea rostită prin prorocul din vechime:

„În ziua aceea, cântați o cântare asupra viei celei mai alese: 'Eu, Domnul, sunt Păzitorul ei, Eu o ud în fiecare clipă; Eu o păzesc zi și noapte ca să nu o vatăme nimeni'" (Isaia 27,2.3).

Israel să nădăjduiască în Domnul. Chiar acum, Stăpânul viei adună din toate neamurile și din toate națiunile, roade prețioase pentru care a așteptat multă vreme. În curând, va veni la ai Săi; și în ziua aceea fericită, scopul Său veșnic pentru casa lui Israel va fi în cele din urmă împlinit.

„Iacov va prinde rădăcină, Israel va înflori și va odrăsli și va umple lumea cu roadele lui" (Isaia 27,6).

PARTEA

1

DE LA TĂRIE
LA SLĂBICIUNE

„Aşa vorbeşte Domnul: 'Înțeleptul să nu se laude cu înțelepciunea lui, cel tare să nu se laude cu tăria lui, bogatul să nu se laude cu bogăția lui. Ci cel ce se laudă să se laude că are pricepere și că Mă cunoaște, că știe că Eu sunt Domnul, care fac milă, judecată și dreptate pe pământ! Căci în aceasta găsesc plăcere Eu, zice Domnul.'” (Ieremia 9,23.24)

SOLOMON

În timpul domniei lui David și a lui Solomon, Israel a devenit puternic printre celelalte popoare și a avut multe ocazii să răspândească o influență puternică în favoarea adevărului și a dreptății. Numele lui Iehova a fost păstrat în cinste, iar scopul pentru care israeliții fuseseră stabiliți în Țara Făgăduinței promitea să-și găsească împlinirea. Au fost ridicate opreliști, iar căutătorii după adevăr din țările păgâne nu s-au întors nesatisfăcuți. Aveau loc convertiri, iar biserica lui Dumnezeu de pe pământ se mărea și prospera.

Solomon a fost uns și proclamat împărat în ultimii ani ai tatălui său, David, care a abdicat în favoarea lui. Prima parte a vieții sale a fost plină de speranțe, iar planul lui Dumnezeu era ca el să crească din putere în putere, din slavă în slavă, apropiindu-se mereu de asemănarea caracterului lui Dumnezeu, și în felul acesta să-l inspire pe poporul Său să aducă la îndeplinire însărcinarea sfântă, ca depozitari ai adevărului divin.

David știa că planul înalt al lui Dumnezeu pentru Israel va putea fi împlinit numai dacă poporul și conducătorii vor veghea în mod neabătut să atingă ținta pusă înaintea lor. El mai știa că pentru a îndeplini însărcinarea cu care Dumnezeu l-a onorat pe fiul său Solomon, tânărul conducător trebuia să fie un numai un luptător, om de stat și suveran, ci și un om energic, bun, un învățător al dreptății, un exemplu de credincioșie.

Cu grijă duioasă, David l-a îndemnat pe Solomon să fie nobil și viteaz, să manifeste milă și bunătate față de supușii săi, și în toate relațiile cu națiunile pământului să cinstească și să slăvească Numele lui Dumnezeu, descoperind frumusețea sfințeniei. Nenumăratele încercări și experiențe deosebite, prin care trecuse David în timpul vieții, îl învățaseră valoarea virtuților nobile și l-au determinat să declare pe patul de moarte, în însărcinarea dată lui Solomon: „Cel ce împărățește între oameni cu dreptate, cel ce

împărătește în frică de Dumnezeu este ca lumina dimineții când răsare soarele în dimineța fără nori, ca razele soarelui după ploaie” (2 Samuel 23,3.4).

Ce ocazie a avut Solomon! Dacă ar fi urmat îndrumările tatălui său, inspirate de Cer, domnia lui ar fi o domnie a dreptății, așa cum este descrisă în Psalmul 72.

Dumnezeule, dă judecățile Tale împăratului.

Și dă dreptatea Ta fiului împăratului!

Și el va judeca pe poporul Tău cu dreptate,

Și pe nenorociții Tăi cu nepărtinire. (...)

Va fi ca ploaia, care cade pe un pământ cosit

Ca o ploaie repede, care udă câmpia.

În zilele lui va înflori cel neprihănit,

Și va fi belșug de pace până nu va mai fi lună.

El va stăpâni de la o mare la alta,

Și de la Râu până la marginile pământului. (...)

Împărații Tarsisului și ai ostroavelor vor plăti biruri,

Împărații Sebei și Sabei vor aduce daruri.

Da, toți împărații se vor închina înaintea lui.

Toate neamurile îi vor sluji.

Căci el va izbăvi pe săracul care strigă,

Și pe nenorocitul care nu are ajutor. (...)

Se vor ruga neîncetat pentru el,

Și-l vor binecuvânta în fiecare zi. (...)

Numele lui va dăinui pe vecie;

cât soarele îi ține numele.

Cu el se vor binecuvânta unii pe alții,

și toate neamurile îl vor numi fericit.

Binecuvântat să fie Domnul, Dumnezeul lui Israel,

Singurul care face minuni!

Binecuvântat să fie în veci slăvitul Lui Nume!

Tot pământul să se umple de slava Lui! Amin! Amin!

În tinerețea lui, Solomon a făcut din alegerea lui David propria alegere, și timp de mulți ani a umblat în neprihănire, viața lui fiind caracterizată printr-o ascultare strictă de poruncile lui Dumnezeu. La începutul domniei, a mers cu sfetnicii de stat la Gabaon, unde se afla încă tabernaculul construit în pustie, și acolo s-a unit cu sfătuitorii lui aleși, cu „căpeteniile peste mii și peste sute, cu judecătorii și cu mai-marii întregului Israel, căpeteniile caselor părintești” (2 Cronici 1,2), în aducerea de jertfe lui Dumnezeu și într-o consacrare deplină în slujba Domnului. Înțelegând întrucâtva datoriile legate de slujba împărătească, Solomon știa că aceia care poartă poveri grele trebuie să caute călăuzire la Izvorul înțelepciunii, dacă vor să-și aducă la îndeplinire în mod corespunzător răspunderile. Aceasta l-a condus să îi încurajeze pe sfetnici să se unească cu el din toată inima pentru a se asigura de primire din partea lui Dumnezeu.

Mai presus de orice bun pământesc, împăratul dorea înțelepciune și pricepere pentru a aduce la îndeplinire lucrarea pe care Dumnezeu i-o dăduse. El tânjea după istețime, mărinimie, sensibilitate sufletească. În noaptea aceea, Domnul i s-a arătat lui Solomon într-un vis și i-a spus: „Cere ce vrei să-ți dau”. Ca răspuns, tânărul și neexperimentatul conducător a dat curs simțămintelor de nevrednicie și dorinței după ajutor. „Tu ai arătat o mare bunăvoință față de robul Tău David, tatăl meu”, a zis el ’pentru că umbla înaintea Ta în credincioșie, în dreptate și în curăție de inimă față de Tine; i-ai păstrat această mare bunăvoință și i-ai dat un fiu care șade pe scaunul lui de domnie, cum se vede astăzi.

Acum, Doamne, Dumnezeul meu, Tu ai pus pe robul Tău să împărățească în locul tatălui meu, David; și eu nu sunt decât un tânăr, nu sunt încercat. Robul tău este în mijlocul poporului pe care l-ai ales, popor foarte mare, care nu poate fi nici numărat, nici socotit, din pricina mulțimii lui. Dă, dar, robului Tău o inimă pricepută, ca să judece pe poporul Tău. Căci cine ar putea să judece pe poporul Tău, pe poporul acesta așa de mare la număr!’ Cererea aceasta a lui Solomon a plăcut Domnului.” „Dumnezeu a zis lui Solomon: ’Fiindcă dorința aceasta este în inima ta, fiindcă nu ceri nici bogăție, nici averi, nici slavă, nici moartea vrăjmașilor tăi, nici

chiar o viață lungă, ci ceri pentru tine înțelepciune și pricepere ca să judeci pe poporul Meu, peste care Te-am pus să domnești, înțelepciunea și priceperea îți sunt date. Îți voi da, pe deasupra, bogății, averi și slavă, cum nu a mai avut niciodată niciun împărat înaintea ta, și cum nici nu va mai avea după tine. Și dacă vei umbla în căile Mele, păzind legile și poruncile Mele, cum a făcut tatăl tău, David, îți voi lungi zilele” (1 Împărați 3,5-14; 2 Cronici 1,11-12).

Dumnezeu a făgăduit că așa cum fusese cu David, așa avea să fie și cu Solomon. Dacă împăratul avea să împlinească ceea ce Domnul i-a poruncit, scaunul de domnie avea să fie întărit, iar domnia lui avea să fie mijlocul de înălțare a lui Israel „ca popor înțelept și priceput” (Deuteronom 4,6), o lumină pentru națiunile înconjurătoare.

Limbajul folosit de Solomon în rugăciunea lui către Dumnezeu, înaintea vechiului altar de la Gabaon, descoperă umilința lui și dorința arzătoare de a-L onora pe Dumnezeu. El și-a dat seama că fără ajutor divin este tot atât de neputincios ca și un copilăș, pentru îndeplinirea răspunderilor care zăceau asupra lui. Știa că-i lipsește discernământul, și simțământul mării lui nevoi l-a determinat să-L caute pe Domnul pentru a primi înțelepciune. În inima lui nu era nicio aspirație egoistă după o cunoștință care să-l înalțe mai presus de alții. El dorea să aducă la îndeplinire datoriile care îi reveneau și mai ales darul care avea să fie mijlocul prin care domnia lui să-I aducă slavă lui Dumnezeu. Niciodată Solomon nu a fost atât de bogat, atât de înțelept sau cu adevărat mare, ca atunci când a mărturisit: „Eu nu sunt decât un tânăr, nu sunt încercat”.

Aceia care astăzi ocupă poziții de încredere să caute lecția din rugăciunea lui Solomon. Cu cât un om ocupă o poziție mai înaltă, cu atât are de purtat o răspundere mai mare, cu atât mai mare va fi influența pe care o exercită și cu atât mai mare este nevoia de dependență de Dumnezeu. Întotdeauna să-și amintească că, odată cu chemarea la lucru, vine și chemarea de a umbla cu grijă înaintea semenilor lui. El trebuie să stea înaintea lui Dumnezeu în atitudinea unui ucenic. Poziția nu aduce și sfințenia caracterului. Un om este cu adevărat mare atunci când Îl onorează pe Dumnezeu și ascultă de poruncile Lui.

Dumnezeul pe care Îl slujim nu caută la fața omului. El, care i-a dat lui Solomon un duh de discernământ și de înțelepciune, este gata să dea aceeași binecuvântare, astăzi, copiilor Săi. „Dacă îi lipsește cuiva înțelepciunea”, declară Cuvântul Său, „s-o ceară de la Dumnezeu care dă cu mână largă, fără mustrare, și ea îi va fi dată” (Iacov 1,5). Când un purtător de poveri dorește înțelepciune mai mult decât bogăție, putere sau renume el nu va fi dezamăgit. Unul ca acesta va învăța de la marele Învățător nu numai ce să facă, ci și cum să lucreze, așa încât să primească aprobarea divină.

Atâta vreme cât rămâne consacrat, omul pe care Dumnezeu l-a înzestrat cu discernământ și pricepere nu-și va manifesta dorința după o poziție înaltă, nici nu va căuta să conducă sau să stăpânească. Oamenii trebuie să poarte răspunderi pentru că așa este nevoie, dar în loc de a se lupta pentru întâietate, acela care este un conducător adevărat se va ruga pentru o inimă înțelegătoare, ca să facă deosebire între bine și rău.

Cărarea bărbaților care sunt așezați drept conducători nu este ușoară, dar ei trebuie să vadă în orice piedică o chemare la rugăciune. Niciodată nu trebuie să uite a primi sfat de la Marele Izvor la oricărei înțelepciunii. Întăriți și luminați de Maestru, ei vor fi făcuți în stare să stea neclintiți împotriva influențelor nesfinte și să facă deosebirea dintre dreptate și eroare, dintre bine și rău. Ei vor aproba ceea ce Dumnezeu aprobă și vor lupta cu putere împotriva introducerii principiilor greșite în lucrarea Sa.

Dumnezeu i-a dat lui Solomon înțelepciunea pe care el a dorit-o mai presus de bogății, onoare sau viață lungă. Cererea lui pentru o minte ageră, o inimă înțeleaptă și un duh blând a fost împlinită. „Dumnezeu a dat lui Solomon înțelepciune, foarte mare pricepere și cunoștințe multe, ca nisipul de pe țărmul mării. Înțelepciunea lui Solomon întrecea înțelepciunea tuturor fiilor Răsăritului și toată înțelepciunea egiptenilor. El era mai înțelept decât orice om... și faima lui se răspândise printre neamurile din prejur” (1 Împărați 4,29-31).

„Tot Israelul... s-a temut de împărat, căci au văzut că înțelepciunea lui Dumnezeu era în el, povățuindu-l în judecățile lui” (1 Împărați 3,28). Inima poporului s-a îndreptat către

Solomon, așa cum fusese față de David, și l-au ascultat în toate lucrurile. „Solomon... s-a întărit în domnie; Domnul, Dumnezeu lui, a fost cu el și l-a înălțat din ce în ce mai mult” (2 Cronici 1,1).

Timp de mulți ani, viața lui Solomon s-a caracterizat prin devotament față de Dumnezeu, cinste, principii statornice și ascultare strictă de poruncile lui Dumnezeu. El dădea îndrumări în toate acțiunile importante și administra cu înțelepciune problemele legate de împărăție. Bogăția și înțelepciunea lui, construcțiile impunătoare și lucrările publice pe care le-a realizat în primii ani ai domniei, energia, evlavia, dreptatea și generozitatea pe care le-a manifestat în cuvânt și fapte au câștigat loialitatea, admirația și omagiul conducătorilor din multe țări.

Numele lui Iehova a fost mult onorat în prima parte a domniei lui Solomon. Înțelepciunea și dreptatea manifestate de împărat dădeau mărturie tuturor popoarelor despre atributele minunate ale Dumnezeului pe care Îl sluja. Pentru o vreme, Israel a fost lumina care descoperea măreția lui Iehova. Adevărata slavă a primei părți a domniei lui Solomon nu s-a văzut în înțelepciunea neîntrecută, în bogății fabuloase, în puterea fără egal și în renumele lui, ci în onoarea pe care a adus-o Numelui Dumnezeului lui Israel, prin folosirea înțeleaptă a darurilor Cerului.

Pe măsură ce anii treceau și faima lui Solomon creștea, el căuta să-L onoreze pe Dumnezeu, sporind mereu în înțelepciune și continuând să împartă altora binecuvântările pe care le primea. Nimeni nu putea să înțeleagă mai bine decât el însuși că prin foavoarea lui Iehova intrase în stăpânirea puterii, înțelepciunii și prieperii și că aceste daruri i-au fost acordate ca să transmită lumii cunoașterea Împăratului împăraților.

Solomon a manifestat un interes deosebit în studiul naturii, dar cercetările lui nu s-au limitat la o singură ramură de învățătură. Prin studiul stăruitor al tuturor lucrurilor create, atât cele însuflețite, cât și cele neînsuflețite, el a câștigat o concepție lămurită despre Creator. În forțele naturii, în lumea animală și minerală și în orice copac, mugur și floare, el vedea descoperirea înțelepciunii lui Dumnezeu; și, în timp ce căuta să învețe mai mult și mai mult, cunoașterea lui despre Dumnezeu și dragostea față de El creșteau

continuu. Înțelepciunea lui Solomon, inspirată de sus, și-a găsit expresia în cântări de laudă și în multe proverbe. „A rostit trei mii de pilde și a alcătuit o mie cinci cântări. A vorbit despre copaci, de la cedrul din Liban până la isopul care crește pe zid, a vorbit, de asemenea, despre dobitoace, despre păsări, despre târătoare și despre pești” (1 Împărați 4,32.33).

În parabolele lui Solomon este subliniat principiul viețuirii sfinte și al efortului stăruitor, principii cerești care duc la evlavie, principii care trebuie să guverneze toate faptele vieții. Tocmai răspândirea acestor principii și recunoașterea lui Dumnezeu ca Unul căruia Îi aparțin toată lauda și onoarea au făcut din prima parte a domniei lui Solomon un timp de înălțare morală și de prosperitate materială. „Ferice de omul care găsește înțelepciunea și de omul care capătă priceperea! Căci câștigul pe care-l aduce ea este mai bun decât al argintului, și venitul adus de ea este mai de preț decât aurul; ea este mai de preț decât mărgăritarele și toate comorile tale nu se pot asemui cu ea. În dreapta ei este o viață lungă; în stânga ei, bogăție și slavă. Căile ei sunt niște cărări plăcute și toate cărările ei sunt niște cărări pașnice. Ea este un pom de viață pentru cei ce o apucă, și cei ce o au sunt fericiți” (Proverbe 3,13-18).

„Iată începutul înțelepciunii: dobândește înțelepciunea și cu tot ce ai dobândește priceperea” (Proverbe 4,7); „Frica de Domnul este începutul înțelepciunii” (Psalmi 111,10); „Frica de Domnul este urârea răului; trufia și mândria, purtarea rea și gura minci-noasă, iată ce urăsc eu” (Proverbe 8,13).

O, dacă în anii de mai târziu Solomon ar fi luat aminte la aceste cuvinte minunate ale înțelepciunii! O, dacă el, care declarase: „Buzele înțelepților seamănă știința” (Proverbe 15,7) și care îi învățase pe împărații pământului să dea Împăratului împăraților lauda pe care doreau să o dea unui conducător pământesc, nu și-ar fi atribuit niciodată „cu o gură răzvrătită”, cu mândrie și cu nerușinare, slava care I se cuvenea numai lui Dumnezeu!

TEMPLUL ȘI CONSACRAREA LUI

Solomon a adus la îndeplinire, cu înțelepciune, planul îndelung cultivat al lui David – acela de a înălța un templu Domnului. Timp de șapte ani, Ierusalimul a fost plin de lucrători harnici, ocupați cu nivelarea locului rânduit, cu ridicarea unor ziduri de consolidare și așezarea unor temelii largi – „pietre mari, măreț cioplite” (1 Împărați 5,17) – cu prelucrarea copacilor uriași, aduși din pădurea Libanului, și cu înălțarea sanctuarului măreț.

În același timp, erau ocupați cu pregătirea lemnelor și a pietrelor pentru care mii de oameni îi încordau puterile, efectuarea mobilierului templului înainta mereu sub conducerea lui Hiram-Abi – „un meșter priceput, înzestrat cu înțelepciune pentru lucrări în aur, în argint, în aramă, în fier, în piatră și în lemn, în materii vopsite în purpură și în albastru, în materii de vison și cârmâz” (2 Cronici 2,13.14).

Astfel, în timp ce clădirea de pe muntele Moria se înălța fără zgomot „din pietre cioplite gata, înainte de a fi aduse acolo, așa că niciun ciocan, nici secure, nicio unealtă de fier nu s-a auzit în casă, în timpul zidirii” (1 Împărați 6,7), asamblarea lor armonioasă era executată după modelul dat de David fiului său, cu „toate uneltele care erau pentru casa lui Dumnezeu” (2 Cronici 4,19). Între acestea se aflau altarul tămâierii, masa cu pâinile pentru punerea înaintea Domnului, sfeșnicul și candelarele împreună cu vasele de aur, de aur foarte curat” (2 Cronici 4,21). Mobilierul de aramă – altarul arderilor de tot, marea de aramă susținută de doisprezece boi, lighenele de dimensiuni mai mici împreună cu multe alte vase – „împăratul a pus să se toarne în Câmpia Iordanului într-un pământ cleios, între Sucot și Țereda” (2 Cronici 4,17). Aceste obiecte au fost date din belșug, ca să nu fie nicio lipsă.

Palatul clădit de Solomon și de asociații lui pentru Dumnezeu, ca locaș în care să I se aducă închinare, era de o frumusețe

neîntrecută și de o splendoare fără seamăn. Împodobită cu pietre prețioase, înconjurată de curți spațioase, cu intrări monumentale, căptușită cu cedru și poleită cu aur, clădirea templului, cu perdele brodate și cu mobilier bogat, era un simbol potrivit pentru biserica cea vie a lui Dumnezeu de pe pământ, care, de-a lungul veacurilor, a fost clădită în armonie cu modelul divin, din materiale care au fost asemănate cu „aur, argint, pietre prețioase”, șlefuite „ca niște stâlpi frumoși care fac podoabă caselor împărătești” (1 Corinteni 3,12); Psalmi 144,12). Hristos este „Piatra din capul unghiului” a acestui templu spiritual: „În El toată clădirea, bine încheată, crește ca să fie un templu sfânt în Domnul” (Efeseni 2,20,21).

În cele din urmă, templul plănuit de împăratul David și clădit de fiul său Solomon a fost terminat. „Tot ceea ce-și pusese Solomon de gând să facă în casa Domnului, a izbutit” (2 Cronici 7,11). Iar acum, pentru ca palatul care încorona înălțimile muntelui Moria să poată fi, așa cum își dorise atât de mult David, o locuință „nu pentru om, ci pentru Domnul Dumnezeu” (1 Cronici 29,1), mai rămânea ceremonia solemnă a consacrării pentru Iehova și pentru închinare înaintea Sa.

Locul pe care era clădit templul fusese multă vreme socotit ca fiind un loc consacrat lui Dumnezeu. Aici, Avraam, tatăl credincioșilor, dovedise dispoziția lui de a-l jertfi pe singurul său fiu în ascultare de porunca lui Iehova. Aici, Dumnezeu Își reînnoie legământul binecuvântării cu Avraam, care cuprindea slăvita făgăduință mesianică de eliberare pentru neamul omenesc prin jertfirea Fiului Celui Preaînalt (vezi Geneza 22,9,16-18). În acest loc, atunci când David adusese ardere de tot și jertfe de mâncare pentru a opri sabia răzbunătoare a îngerului distrugător, Dumnezeu i-a răspuns cu foc din cer (vezi 1 Cronici 21). Și acum din nou, închinătorii lui Iehova erau aici pentru a se închina Dumnezeului lor și a-și reînnoi voturile de atașament față de El.

Timpul ales pentru consacrare era cel mai favorabil – luna a șaptea, când poporul din toate colțurile împărăției obișnuia să se adune la Ierusalim pentru a prăznui Sărbătoarea Corturilor. Această sărbătoare era mai întâi de toate o ocazie de bucurie. Lucrările de recoltare fiind terminate, iar muncile pentru noul an

nefiind încă începute, poporul era liber de griji și putea se dedice influențelor sfinte și pline de bucurie ale acestui moment.

La timpul rânduit, oștile lui Israel împreună cu reprezentanții din multe țări străine, în îmbrăcăminte bogată, se adunau în curțile templului. Scena era de o măreție neobișnuită. Solomon împreună cu bătrânii lui Israel și cu cei mai influenți bărbați din popor s-au reîntors din cealaltă parte a orașului, de unde aduseseră chivotul legământului. „Chivotul, cortul întâlnirii și toate celelalte unelte sfinte care erau în cort” (2 Cronici 5,5) au fost aduse din sanctuarul de pe înălțimea Gabaonului. Aceste obiecte îndrăgite, care aminteau de experiențele de început ale copiilor lui Israel în timpul rătăcirii lor prin pustie, precum și cu ocazia cuceririi Canaanului, și-au găsit acum un sălaș permanent în clădirea splendidă, care fusese înălțată pentru a lua locul acelei construcții portabile.

La aducerea la templu a chivotului sacru, care conținea cele două table de piatră pe care erau scrise cu degetul lui Dumnezeu preceptele Decalogului, Solomon a urmat exemplul tatălui său, David. La fiecare șase pași aducea jertfe. Cu cântări și muzică și cu o deosebită ceremonie, „preoții au adus chivotul legământului Domnului la locul lui, în sfântul locaș al casei în Locul Preasfânt” (2 Cronici 5,7). După ce au ieșit din sanctuar, ei au ocupat locurile destinate. Cântăreții – „leviții îmbrăcați în înaltă stătere” – aveau cu ei o sută douăzeci de preoți care sunau din trâmbițe” (2 Cronici 5,12).

„Când cei ce sunau din trâmbițe și cei ce cântau, unindu-se într-un glas ca să mărească și să laude pe Domnul cu sunat din trâmbiță, chimvale și celelalte instrumente și au mărit pe Domnul prin aceste cuvinte: 'Căci este bun, căci îndurarea Lui ține în veci!' în clipa aceea casa, și anume Casa Domnului, s-a umplut cu un nor. Preoții nu au putut să mai stea acolo și să facă slujba din pricina norului; căci slava Domnului umpluse Casa lui Dumnezeu” (2 Cronici 5,13.14).

Dându-și seama de semnificația acestui nor, Solomon a spus: „Domnul a zis că vrea să locuiască în întuneric! Și eu am zidit o casă care-Ți va fi locuință, un loc unde vei locui în veci!” (2 Cronici 6,1.2)

*Domnul împărățește: popoarele tremură;
El șade pe heruvimi: pământul se clatină.*

*Domnul este mare în Sion,
și înălțat peste toate popoarele.*

*Să laude oamenii Numele Tău cel mare și înfricoșat,
căci este sfânt!...*

*Înălțați pe Domnul, Dumnezeuul nostru,
și închinați-vă înaintea așternutului picioarelor Lui,
căci este sfânt! (Psalmi 99,1-5)*

În mijlocul curții templului, fusese înălțată „o treaptă de aramă”, sau o platformă, „lungă de cinci coți, lată de cinci coți și înălță de trei coți”. Solomon a stat pe ea și, cu mâinile ridicate, a binecuvântat mulțimea cea mare din fața lui „și toată adunarea lui Israel stătea în picioare” (2 Cronici 6,13.3).

„Binecuvântat să fie Domnul, Dumnezeuul lui Israel”, a exclamat Solomon, „care a vorbit cu gura Sa tatălui meu, David, și a împlinit prin puterea Sa ce spusese, când a zis: 'Am ales Ierusalimul pentru ca în el să locuiască Numele Meu'” (2 Cronici 6,4.6).

Apoi, Solomon a îngenunchiat pe platformă și, în auzul întregului popor, a înălțat rugăciunea de consacrare. Ridicându-și mâinile către cer, în timp ce adunarea era plecată cu fața la pământ, împăratul s-a rugat: „Doamne, Dumnezeuul lui Israel! Nu este Dumnezeu ca Tine în ceruri și pe pământ: Tu ții legământul și îndurarea Ta față de robii Tăi, care umblă înaintea Ta cu toată inima lor!

Astfel, Ți-ai ținut cuvântul dat robului Tău David, tatăl meu; și ce ai spus cu gura Ta, îplinești astăzi prin puterea Ta. Acum, Doamne, Dumnezeuul lui Israel, ține făgăduința pe care ai făcut-o tatălui meu David, când ai zis: 'Niciodată nu vei fi lipsit înaintea Mea de un urmaș care să șadă pe scaunul de domnie al lui Israel, numai fiii tăi să ia seama la calea lor și să meargă în legea Mea, cum ai mers tu înaintea Mea. Împlinească-se dar, Doamne, Dumnezeuul lui Israel, făgăduința pe care ai făcut-o robului Tău David! Dar ce! Să locuiască Dumnezeu cu adevărat împreună cu omul pe pământ? Iată că cerurile și cerurile cerurilor nu Te pot cuprinde: cu cât mai puțin această casă, pe care am zidit-o eu!

Totuși Doamne, Dumnezeul meu, ia aminte la rugăciunea robului Tău și la cererea lui! Ascultă strigătul și rugăciunea pe care Ți-o face robul Tău. Ochii Tăi să fie zi și nopte deschiși peste casa aceasta, peste locul despre care ai zis că acolo va fi Numele Tău! ... Ascultă cererile robului Tău și ale poporului Tău Israel, când se vor ruga în locul acesta! Ascultă din locul locuinței Tale, din ceruri, ascultă și iartă! (...)

Când poporul Tău Israel va fi bătut de vrăjmaș, pentru că a păcătuit împotriva Ta: dacă se vor întoarce la Tine și vor da slavă Numelui Tău, dacă Ți vor face rugăciuni și cereri în casa aceasta, ascultă-i din ceruri, iartă păcatul poporului Tău Israel și adu-i înapoi în țara pe care ai dat-o lor și părinților lor. Când cerul va fi închis, și nu va fi ploaie, din pricina păcatelor lor împotriva Ta: dacă se vor ruga în acest loc și vor da slavă Numelui Tău și dacă se vor întoarce de la păcatele lor (pentru că îi vei fi pedepsit), ascultă-i din ceruri, iartă păcatul robilor Tăi și al poporului Israel, învață-i calea pe care trebuie să meargă și trimite ploaie pe pământul pe care l-ai dat ca moștenire poporului Tău!

Când vor fi în țară foametea, ciuma, rugina în grâu și mălura, lăcustele de un soi sau altul, când vrăjmașul va împresura pe poporul Tău, în țara lui, în cetățile lui, când vor fi urgii sau boli de vreun fel: dacă un om, dacă tot poporul Tău Israel va face rugăciuni și cereri, și fiecare își va cunoaște rana și durerea și va întinde mâinile spre casa aceasta, ascultă-l din ceruri, din locul locuinței Tale și iartă-l; răsplătește fiecăruia după inima lui, Tu care cunoști inima fiecăruia, căci numai Tu cunoști inima copiilor oamenilor, ca să se teamă de Tine și să umble în căile Tale tot timpul cât vor trăi în țara pe care ai dat-o părinților noștri!

Când străinul, care nu este din poporul Tău Israel, va veni dintr-o țară străină depărtată, din pricina Numelui Tău celui mare, din pricina mâinii Tale celei tari și din pricina brațului Tău întins, când va veni să se roage în casa aceasta, ascultă-l din ceruri, din locul locuinței Tale, și dă străinului acelaia tot ce-Ți va cere, pentru ca toate popoarele pământului să cunoască Numele Tău și să se teamă de Tine, ca poporul Tău Israel, și să știe că Numele Tău este chemat peste casa aceasta, pe care am zidit-o!

Când va ieși poporul Tău la luptă împotriva vrăjmașilor lui, urmând calea pe care îi vei porunci să o urmeze: dacă Îți vor face rugăciuni cu privirile îndreptate spre cetatea aceasta pe care ai ales-o și spre casa pe care am zidit-o în Numele Tău, ascultă din ceruri rugăciunile și cererile lor și fă-le dreptate! Când vor păcătui împotriva Ta, căci nu este om care să nu păcătuiască, și când vei fi mâniat împotriva lor, și-i vei da în mâna vrăjmașului, care-i va duce robi într-o țară depărtată sau apropiată: dacă își vor veni în fire în țara unde au fost robi, dacă se vor întoarce la Tine și Îți vor face cereri în țara robiei lor, și vor zice: 'Am păcătuît, am păcătuît, am săvârșit fărădelegi, am făcut rău', dacă se vor întoarce la Tine din toată inima lor și din tot sufletul lor, în țara robiei lor, unde au fost duși robi, dacă-Ți vor face rugăciuni cu privirile întoarse spre țara lor, pe care ai dat-o părinților lor, spre cetatea pe care ai ales-o și spre casa pe care au zidit-o Numelui Tău, ascultă din ceruri, din locul locuinței Tale, rugăciunile și cererile lor, fă-le dreptate: iartă poporului Tău păcatele făcute împotriva Ta!

Acum, Dumnezeu, ochii Tăi să fie deschiși și urechile Tale să fie cu luare-aminte la rugăciunea făcută în locul acesta! Acum, Doamne, Dumnezeu, scoală-Te, vino la locul Tău de odihnă, Tu și chivotul măreției Tale. Preoții tăi, Doamne, Dumnezeu, să fie îmbrăcați cu mântuirea, și preaiubiții tăi să se bucure de fericire! Doamne, Dumnezeu, nu îndepărta pe unsul Tău, adu-ți aminte de bunătățile făgăduite robului Tău David!" (2 Cronici 6,14-42)

Când Solomon și-a sfârșit rugăciunea „s-a pogorât foc din cer și a mistuit arderea de tot și jertfele... Preoții nu puteau să intre în Casa Domnului, căci slava Domnului umplea Casa Domnului. Toți copiii lui Israel au văzut pogorându-se focul și slava Domnului peste casă; ei și-au plecat fața la pământ pe pardoseală, s-au închinat și au lăudat pe Domnul, zicând: 'Căci este bun, căci îndurarea Lui ține în veac!'”

Apoi, împăratul și poporul au adus jertfe înaintea Domnului. „Astfel împăratul și tot poporul au închinat Casa Domnului” (2 Cronici 7,1-5). Timp de șapte zile mulțimile din toate părțile împărăției, „de la hotarele Hamatului și până la râul Egiptului, o mulțime foarte mare”, au prăznuit cu bucurie. Săptămâna

următoare a fost petrecută de mulțimea fericită la Sărbătoarea Corturilor. La încheierea timpului de reconsacrare și de bucurie, oamenii s-au întors la căminele lor, „plini de bucurie în inimă pentru bunătatea pe care Domnul a dat-o pe față lui David, lui Solomon și întregului Său popor Israel” (2 Cronici 7,8.10).

Împăratul făcuse tot ce putuse, ca să încurajeze poporul să se predea cu totul Domnului și slujirii Sale și să mărească Numele Lui cel sfânt. Și acum iarăși, ca la Gabaon, la începutul domniei sale, conducătorului lui Israel i s-a dat dovada primirii și binecuvântării divine. Într-o viziune de noapte, Domnul i s-a arătat cu o solie: „Îți ascult rugăciunea și aleg locul acesta drept casa unde va trebui să Mi se aducă jertfe. Când voi închide cerul, și nu va fi ploaie, când voi porunci lăcustelor să mănânce țara, când voi trimite ciuma în poporul Meu: dacă poporul Meu peste care este chemat Numele Meu se va smeri, se va abate de la căile lui rele – îl voi asculta din ceruri, îi voi ierta păcatul și-i voi tămădui țara. Ochii Mei vor fi deschiși de acum, și urechile Mele vor fi cu luare-aminte la rugăciunea făcută în locul acesta. Acum, aleg și sfințesc casa aceasta, pentru ca Numele Meu să locuiască în ea pe vecie, și voi avea totdeauna ochii și inima Mea acolo” (2 Cronici 7,12-16).

Dacă Israel ar fi rămas credincios lui Dumnezeu, această clădire măreață ar fi rămas în picioare pe vecie, ca un semn veșnic al favorii deosebite a lui Dumnezeu față de poporul Său ales. „Și pe străinii” – declara Dumnezeu – „care se vor lipsi de Domnul ca să-I slujească, și să iubească Numele Domnului, pentru ca să fie slujitorii Lui, și toți cei ce vor păzi Sabatul, ca să nu îl pângărească, și vor stăruia în legământul Meu, îi voi aduce la muntele Meu cel sfânt, și-i voi umple de veselie în Casa Mea de rugăciune. Arderile lor de tot și jertfele lor vor fi primite pe altarul Meu, căci Casa Mea se va numi o casă de rugăciune pentru toate popoarele” (Isaia 56,6.7).

În legătură cu aceste asigurări de primire, Domnul a explicat lămurit înaintea împăratului calea datoriei: „Și tu, dacă vei umbla înaintea Mea cum a umblat tatăl tău David, făcând tot ce am poruncit, și dacă vei păzi legile și poruncile Mele, voi întări scaunul de domnie al împărăției tale, cum am făgăduit tatălui tău David,

când am zis: 'Niciodăă nu vei fi lipsit de un urmaș, care să domnescă peste Israel'" (2 Cronici 7,17.18).

Dacă Solomon ar fi continuat să-L slujească pe Domnul în umilință, întreaga lui domnie ar fi exercitat o influență puternică spre bine asupra popoarelor înconjurătoare – popoare care fuseseră atât de favorabil impresionate de domnia lui David, tatăl lui, ca și de cuvintele înțelepte și de lucrările mărețe din primii ani ai domniei sale. Prevăzând ispitele teribile care însoțesc prosperitatea și onoarea lumească, Dumnezeu l-a avertizat pe Solomon împotriva păcatului apostaziei și i-a arătat mai dinainte urmările teribile ale păcatului. Chiar și templu cel minunat, care tocmai fusese consacrat, avea să ajungă „de pomină și de batjocură printre toate popoarele”, dacă Israel avea să-L uite „pe Domnul, Dumnezeul părinților lor” (2 Cronici 7,20.22) și avea să stăruie în idolatrie.

Întărit în inimă și plin de bucurie pentru solia primită din cer, că rugăciunea sa în favoarea lui Israel fusese ascultată, Solomon a intrat acum în cea mai glorioasă perioadă de domnie.

În curând, „toți împărații pământului” au început să îl caute, „să audă înțelepciunea pe care o pusese Dumnezeu în inima lui” (2 Cronici 9,23). Mulți aveau să vadă felul guvernării lui și să primească îndrumări cu privire la rezolvarea problemelor grele.

Când aceștia îl vizitau pe Solomon, el îi învăța despre Dumnezeu ca fiind Creatorul tuturor lucrurilor, și ei se întorceau cu concepții mai lămurite despre Dumnezeul lui Israel și despre dragostea Lui față de neamul omenesc. În lucrările din natură, vedeau acum expresia iubirii Sale și o descoperire a caracterului Său; și mulți erau determinați să i se închine, ca Dumnezeu al lor.

Umlința lui Solomon, la vremea când a început să ducă poverile statului, atunci când a recunoscut înaintea lui Dumnezeu: „... eu nu sunt decât un tânăr, nu sunt încercat” (1 Împărați 3,7), dragostea lui adâncă față de Dumnezeu, respectul lui profund pentru lucrurile sfinte, neîncrederea în sine, precum și faptul că Îl înălța cu adevărat pe Creatorul infinit a toate – toate aceste trăsături de caracter, cu adevărat demne de urmărit, s-au văzut în lucrările legate de dedicarea templului când, în timpul rugăciunii sale de consacrare, a îngenunchiat în poziția umilă a unuia care

cere. Urmașii lui Hristos, astăzi, să se ferească de tendințele de a pierde spiritul de respect și de teamă sfântă. Scripturile îi învață pe oameni cum să se apropie de Făcătorul lor – cu umilință și cu temere, prin credință într-un Mijlocitor divin. Psalmistul declara:

*Căci Domnul este un Dumnezeu mare,
Este un Împărat mai presus de toți dumnezeii.
Veniți să ne închinăm și să ne smerim
Să ne plecăm genunchiul înaintea Domnului,
Făcătorul nostru! (Psalmi 95,3.6)*

Atât în rugăciunea publică, cât și în cea particulară, este privilegiul nostru să ne plecăm genunchiul înaintea lui Dumnezeu atunci când Îi aducem cererile noastre. Iisus, exemplul nostru, „îngenunchea și Se ruga” (Luca 22,41). Despre ucenicii Săi se scrie că ei „au îngenuncheat și s-au rugat” (Fapte 9,40). Pavel declara: „Îmi plec genunchiul înaintea Tatălui nostru Iisus Hristos” (Efeseni 3,14). Când a mărturisit înaintea lui Dumnezeu păcatele lui Israel, Ezra a îngenuncheat (Ezra 9,50). Daniel „îngenunchia de trei ori pe zi, se ruga și lăuda pe Dumnezeul lui” (Daniel 6,10).

Adevăratul respect pentru Dumnezeu este imprimat de simțul măreției Sale infinite și de conștiința prezenței Sale. Orice inimă trebuie să fie impresionată de acest simțământ al Celui Nevăzut. Ceasul și locul rugăciunii sunt sfinte, pentru că acolo este Dumnezeu. Și atunci când se manifestă respect în atitudine și în comportament, simțământul din care izvorăște se va adânci. „Numele Lui este sfânt și înfricoșat” (Psalmi 111,9), declară psalmistul. Atunci când îngerii Îi rostesc Numele, își acoperă fețele. Deci cu cât respect ar trebui să luăm Numele Lui pe buzele noastre, noi care suntem păcătoși și decăzuți!

Ar fi bine ca atât tinerii, cât și bătrânii să cântărească acele cuvinte din Sfâna Scriptură care arată cum ar trebui privit locul însemnat cu prezența deosebită a lui Dumnezeu. „Scoate-ți încălțăminte din picioare”, i-a poruncit El lui Moise la rugul arzând, „căci locul pe care stai este un pământ sfânt” (Exod 3,5). După ce Iacov a avut viziunea cu îngerii, a exclamat: „Domnul este în locul acesta, și eu nu am știut... Aici este casa lui Dumnezeu, aici este poarta cerurilor!” (Geneza 28,16.17)

În cele spuse cu ocazia slujbelor de consacrare, Solomon a căutat să îndepărteze din mintea celor prezenți superstițiile cu privire la Creator, superstiții care întunecaseră mințile păgânilor. Dumnezeuul cerului nu este ca zeii păgânilor, legat de un templu făcut de mâni omenești; cu toate acestea, El Se întâlnește cu poporul Său, prin Duhul Său, atunci când ei se adună la casa dedicată închinării Sale.

Cu secole mai târziu, Pavel a învățat același adevăr prin cuvintele: „Dumnezeu care a făcut lumea și tot ce este în ea, este Domnul cerului și al pământului și nu locuiește în temple făcute de mâini. El nu este slujit de mâini omenești ca și când ar avea trebuință de ceva, El, care dă tuturor viața, suflarea și toate lucrurile. El a făcut ca toți oamenii, ieșiți dintr-unul singur, să locuiască pe toată fața pământului; le-a așezat anumite vremi și a pus anumite hotare locuinței lor, ca ei să caute pe Dumnezeu și să se silească să-l găsească bătând, măcar că nu este departe de fiecare din noi. Căci în El avem viața, mișcarea și ființa...” (Fapte 17,24-28)

*Ferice de poporul al cărui Dumnezeu este Domnul!
Ferice de poporul pe care Și-l alege El de moștenire!
Domul privește din înălțimea cerurilor
și vede pe toți fiii oamenilor.*

*Din locașul locuinței Lui,
El privește pe toți locuitorii pământului.
Domnul Și-a așezat scaunul de domnie în ceruri
și domnia Lui stăpânește peste tot.*

*Dumnezeule, căile Tale sunt sfinte!
Care Dumnezeu este mare ca Dumnezeul nostru?
Tu care ești Dumnezeul care face minuni;
Tu Ți-ai arătat puterea printre popoare!
(Psalmi 33,12-14; 103,19; 77,14)*

Cu toate că Dumnezeu nu locuiește în temple făcute de mâini, El onorează cu prezența Sa adunările copiilor Săi. El a făgăduit

că, atunci când ei se adună să Îl caute, să-și recunoască păcatele și să se roage unul pentru altul, El Se va întâlni cu ei prin Duhul Său. Dar aceia care se adună să se închine Lui trebuie să îndepărteze orice gând rău. Despre aceștia Domnul declară: „Norodul acesta se apropie de Mine cu gura și Mă cinstește cu buzele, dar inima lui este departe de Mine. Degeaba Mă cinstesc ei, învățând ca învățături niște porunci omenești” (Matei 15,8.9) Aceia care se închină lui Dumnezeu trebuie să I Se închine „în duh și adevăr, căci astfel de închinători dorește Tatăl” (Ioan 4,23).

„Domnul este în templul Lui cel sfânt; tot pământul să tacă înaintea Lui” (Habacuc 2,20).

MÂNDRIA PROSPERITĂȚII

Atâta vreme cât Solomon a înălțat Legea Cerului, Dumnezeu a fost cu el și i-a fost dată înțelepciune să conducă poporul Israel cu nepărtinire și cu milă. La început, când a primit bogăție și onoare lumească, rămăsese umilit și mare a fost întinderea influenței lui. „Solomon stăpânea toate împărățiile de la Râu (Eufrat) până la țara filistenilor și până la hotarul Egiptului... și avea pace pretutindeni de jur împrejur. Iuda și Israel... au locuit în liniște, fiecare sub via lui și sub smochinul lui, în tot timpul lui Solomon” (1 Împărați 4,21.24.25).

Dar, după o dimineată cu mari făgăduințe, viața lui a fost întunecată de apostazie. Istoria raportează faptul întristător că acela care fusese numit Iedidia, „Iubitul Domnului” (2 Samuel 12,25), acela care fusese onorat de Dumnezeu cu dovezi atât de remarcabile ale favorii divine, încât înțelepciunea și dreptatea lui îi dăduse un renume universal; acela care îi condusesese pe alții să atribuie cinstea Dumnezeului lui Israel, acela s-a întors de la închinarea lui Iehova pentru a se pleca înaintea idolilor păgânilor.

Cu sute de ani mai înainte ca Solomon să vină la tron, Domnul, prevăzând primejdiile care urmau să vină peste aceia care aveau să fie conducători ai lui Israel, i-a dat lui Moise îndrumări pentru călăuzirea lor. Au fost date îndrumări pentru acela care avea să stea pe tronul lui Israel să scrie o copie după legile lui Iehova, „într-o carte, o copie a acestei legi, pe care să o ia de la preoții din neamul leviților. Va trebui să o aibă cu el și să o citească în toate zilele vieții lui, ca să învețe să se teamă de Domnul, Dumnezeul lor, să păzească și să împlinească toate cuvintele din legea aceasta și toate poruncile acestea, pentru ca inima lui să nu se înalțe mai presus de frații lui, și să nu se abată de la poruncile acestea nici la dreapta, nici la stânga, și

să aibă astfel multe zile în împărăția lui, el și copiii lui, în mijlocul lui Israel” (Deuteronom 17,18-20).

În legătură cu această îndrumare, Domnul avertizase în mod deosebit ca acela care avea să fie uns ca împărat „să nu aibă un mare număr de neveste, ca să nu i se abată inima, și să nu strângă mari grămezi de argint și de aur” (Deuteronom 17,17).

Lui Solomon îi erau cunoscute aceste avertizări, și, pentru o vreme, a luat seama la ele. Cea mai mare dorință a lui era să trăiască și să conducă în armonie cu rânduielile date la Sinai. Modul lui de a conduce treburile împărăției era într-un contrast izbitor cu obiceiurile popoarelor din vremea lui – popoare care nu se temeau de Dumnezeu și ai căror conducători călcau în picioare Legea Sa cea sfântă.

Căutând să întărească legăturile cu împărăția cea puternică din partea de miazăzi a lui Israel, Solomon s-a aventurat pe un teren interzis. Satana știa urmările care aveau să însoțească neascultarea și, în timpul primilor ani ai domniei lui Solomon – ani glorioși datorită înțelepciunii, mărinimiei și dreptății împăratului –, a căutat să aducă influențe care aveau să submineze pe nesimțite credincioșia lui Solomon față de principii și să-l ducă la despărțirea de Dumnezeu. Din raportul scris aflăm că vrăjmașul a reușit în această străduință: „Solomon s-a încuscrit cu Faraon, împăratul Egiptului. A luat de nevastă pe fata lui Faraon și a dus-o în cetatea lui David...” (1 Împărați 3,1)

Din punct de vedere omenesc, această căsătorie, deși contrară învățăturilor Legii lui Dumnezeu, părea să se dovedească o binecuvântare; căci soția păgână a lui Solomon s-a convertit și s-a unit cu el în închinarea în fața adevăratului Dumnezeu. Afară de aceasta, Faraon a făcut un serviciu important lui Israel, cucerind Ghezerul, învingându-i pe canaaniții care locuiau în cetate și oferind-o „ca dar fiicei lui, soția lui Solomon” (1 Împărați 9,16).

poporului Său. Nădejdea că soția lui egipteană putea fi convertită era doar o slabă scuză pentru păcat.

Pentru o vreme, Dumnezeu, în mila Sa plină de iubire, a trecut peste această greșală gravă; iar împăratul, printr-o purtare înțeleaptă, ar fi putut stăvilii într-o mare măsură puterile răului, pe care imprudența lui le pusese în mișcare. Dar Solomon începuse să piardă din vedere Izvorul puterii și slavei lui. Pe măsură ce înclinațiile câștigau întâietate asupra rațiunii, încrederea în sine a crescut și el a căutat să îndeplinească planul lui Dumnezeu, după găsirea sa cu cale. El a socotit că alianțele comerciale și politice cu popoarele din jur vor conduce la cunoșterea Dumnezeului adevărat și a intrat în alianță nesfințită cu popor după popor. Deseori, aceste alianțe erau pecetluite prin căsătorii cu prințese păgâne. Poruncile lui Iehova au fost lăsate la o parte și înlocuite cu obiceiurile popoarelor înconjurătoare.

Solomon se amăgea că înțelepciunea și puterea exemplului său le vor conduce pe aceste soții de la idolatrie către închinarea la Dumnezeul cel adevărat și deci înțelegerile făcute în felul acesta vor atrage popoarele și le vor aduce într-o strânsă legătură cu Israel. Zadarnică nădejde! Greșeala lui Solomon, care s-a considerat destul de puternic pentru a rezista influenței partenerilor păgâni, a fost fatală. Și la fel de fatală a fost amăgirea care l-a făcut să spere că, în ciuda faptului că el desconsiderase Legea lui Dumnezeu, ceilalți ar fi putut fi determinați să respecte și să asculte de preceptele ei sfinte.

Alianțele împăratului și relațiile comerciale cu popoarele păgâne i-au adus renumele, cinstea și bogățiile acestei lumi. El a putut să aducă aur din Ofir și argint din Tarsis în cantități mari: „Împăratul a făcut argintul și aurul din Tarsis tot atât de obișnuite la Ierusalim ca pietrele, și cedrii tot atât de obișnuți ca sicomorii care cresc în câmpie” (1 Cronici 1,15). Bogăția, împreună cu toate ispitele legate de ea, a cuprins în zilele lui Solomon un număr mare de oameni; dar aurul curat al caracterului a fost întunecat și devalorizat.

Apostazia lui Solomon a fost atât de treptată, încât, înainte de a-și da seama, el se îndepărtase mult de Dumnezeu. Aproape pe neobservate, el a început să se încreadă din ce în ce mai puțin în

binecuvântarea și în călăuzirea divină și să-și pună încrederea în propria putere. Puțin câte puțin, s-a întors din acea ascultare neclintită de Dumnezeu, care putea să facă din Israel un popor deosebit, s-a apropiat din ce în ce mai mult de obiceiurile popoarelor înconjurătoare. Căzând în ispite legate de succesele lui și de poziția lui înălțată, a uitat Izvorul prosperității lui. Ambiția de a întrece toate celelalte popoare în putere și strălucire l-a adus să pervertească pentru scopuri egoiste darurile cerești – daruri care până acum fuseseră folosite pentru slava lui Dumnezeu. Banii, cărora trebuia să li se dea o întrebuițare sfântă pentru binele săracilor și pentru răspândirea principiilor de viață sănătoasă în toată lumea, au fost cheltuiți în mod egoist în proiecte ambițioase.

Captivat de dorința nestăpânită de a întrece celelalte popoare în fală, împăratul a pierdut din vedere nevoia de a-și însuși frumusețea și desăvârșirea caracterului. Căutând să se slăvească înaintea lumii, el și-a vândut onoarea și integritatea. Veniturile enorme, realizate din comerțul cu multe țări, au fost sporite prin impozite grele. În felul acesta mândria, ambiția, risipa și îngăduința de sine au dat ca rod cruzime și stoarcere. Spiritul de corectitudine și de chibzuință, ce caracteriza purtarea lui cu oamenii în prima parte a domniei, a fost schimbat. Din cel mai înțelept și mai milos dintre conducători a degenerat într-un tiran. Cel care odinioară fusese ocrotitorul poporului, milos și temător de Dumnezeu, a devenit apăsător și despot. Un impozit după altul era pus peste popor, pentru ca aceste mijloace să întrețină luxul curții.

Oamenii au început să se plângă. Respectul și admirația pe care odinioară le manifestaseră pentru împăratul lor s-au transformat în întristare și dezgust.

Ca o apăsare împotriva bizuirii pe brațul omenesc, Domnul îi avertizase pe aceia care aveau să conducă peste poporul Israel să nu își înmulțească hergheliile de cai. Dar disprețuind fățiș această poruncă, Solomon a adus cai din Egipt. „Și au adus lui Solomon cai din Egipt și din toate țările” (2 Cronici 1,16; 9,28). „Solomon a strâns care și călărimi; avea o mie patru sute de care și doisprezece mii de călăreți, pe care i-a pus în cetățile unde își avea carele și la Ierusalim, lângă împărat” (1 Împărați 10,26).

Din ce în ce mai mult, împăratul a ajuns să privească luxul, îngăduința de sine și favoarea lumii, ca dovezi ale renumelui său. Femei frumoase și atrăgătoare au fost aduse din Egipt, Fenicia, Edom, Moab și din multe locuri. Aceste femei se numărau cu sutele. Religia lor era idolatră și fuseseră învățate să practice ritualuri crude și degradatoare. Orbit de frumusețea lor, împăratul și-a neglijat datoriile față de Dumnezeu și față de împărăție.

Soțiile lui au exercitat o influență puternică asupra sa și treptat au reușit să-l determine să se unească cu ele în închinarea lor. Solomon disprețuise îndurarea pe care Dumnezeu o dăduse ca să slujească de opreliște împotriva apostaziei, iar acum el s-a predat închinării idolatre. „Când a îmbărânit, nevestele i-au plecat inima spre alți dumnezei; și inima nu i-a fost cu totul a Domnului, Dumnezeului său, cum fusese inima tatălui său, David. Solomon s-a dus după Astartea, zeita sidonienilor, și după Milcom, uriciunea amoniților” (1 Împărați 11,4,5).

În partea de miazăzi a Muntelui Măslinilor, față în față cu muntele Moria, acolo unde era așezat cel mai frumos templu al lui Iehova, Solomon a înălțat o mulțime de clădiri impunătoare pentru a fi folosite ca altare idolatre. Pentru a fi plăcuți soțiilor lui, el a așezat idoli uriași – chipuri diforme din lemn și din piatră – în mijlocul livezilor de mirți și de măslini. Acolo, înaintea altarelor zeităților păgâne, „Chemoș, uriciunea Moabului”, și „Moloc, uriciunea fiilor lui Amon” (1 Împărați 11,7), au fost practicate riturile cele mai dezgustătoare ale păgânismului.

Calea lui Solomon a adus pedeapsa ei sigură. Despărțirea de Dumnezeu, prin legăturile cu cei idolatri, a fost ruina lui. Când a lepădat legământul lui cu Dumnezeu, și-a pierdut stăpânirea de sine. Puterea lui morală s-a pierdut. Sensibilitățile lui fine s-au tocit, iar conștiința s-a împietrit. Acela care la începutul domniei manifestase atât de multă înțelepciune și milă, redând unei mame nefericite pe copilul ei neajutorat (1 Împărați 3,16-28), a căzut atât de jos, încât a consimțit la înălțarea unui idol căruia i se ofereau ca jertfă copii vii. El, care în tinerețe fusese înzestrat cu înțelegere și tact și care, la vârsta maturității, fusese inspirat să scrie: „Multe căi pot părea bune omului, dar la urmă se văd că duc la moarte”

(Proverbe 14,12), în ani de mai târziu s-a despărțit atât de mult de curăție, încât a îngăduit ritualuri revoltătoare și destrăbălate legate de adorarea lui Chemoș și a Astarteei. El, care la consacrarea templului spusese poporului său: „Inima voastră să fie în totul a Domnului, Dumnezeului vostru” (1 Împărați 8,61), a devenit un hulitor care în inimă și în viață își contrazicea cuvintele. El a confundat libertatea cu desfrânarea. A încercat, dar cu ce preț, să împace lumina cu întunericul, binele cu răul, curăția cu necurăția, pe Hristos cu Belial.

După ce a fost unul dintre cei mai mari împărați care au purtat vreodată un sceptru, Solomon a devenit un nelegiuit, unealta și robul altuia. Caracterul lui, odinioară nobil și bărbătesc, a devenit neputincios și fără vlagă. Credința lui în Dumnezeu cel viu a fost anihilată de îdoieli ateiste. Necredința i-a întunecat fericirea, i-a slăbit principiile și i-a degradat viața. Dreptatea și generozitatea de la începutul domniei s-au schimbat în despotism și tiranie. Sărmană, slabă fire omenească! Dumnezeu nu poate face decât puțin pentru oamenii care-și pierd simțământul dependenței de El.

În acești ani de apostazie, decăderea spirituală a lui Israel a progresat continuu. Cum putea fi altfel când împăratul lor își unise interesele cu agenții satanici? Prin aceste mijloace, vrăjmașul lucra la întunecarea conștiinței israeliților cu privire la închinarea adevărată și la cea falsă; și astfel, ei au devenit o pradă ușoară. Comerțul cu alte popoare i-a adus în strânsă legătură cu aceia care nu Îl iubeau pe Dumnezeu și dragostea lor pentru El a fost mult slăbită. Simțul lor viu cu privire la caracterul înalt și sfânt al lui Dumnezeu aproape a dispărut. Refuzând să meargă pe calea ascultării, ei și-au manifestat atașamentul față de vrășmașul neprihănirii. Căsătoria cu cei idolatri devenise o practică obișnuită, iar israeliții și-au pierdut repede orice oroare față de idolatrie. Poligamia era încurajată. Mamele idolatre și-au adus copiii să participe la ritualuri păgâne. În viața unora, slujirea religioasă curată, instituită de Dumnezeu, a fost înlocuită cu idolatria ce mai întunecată.

Creștinii trebuie să se păstreze deosebiți de lume, de spiritul și de influența ei. Dumnezeu ne poate păstra în lume, dar noi nu

trebuie să fim din lume. Iubirea Lui nu este nesigură și oscilantă. El veghează fără încetare asupra copiilor Săi cu o grijă nemăsurată. Dar El cere o credință neîmpărțită: „Nimeni nu poate sluji la doi stăpâni. Căci sau va urî pe unul și va iubi pe celălalt; sau va ține la unul și va nesocoti pe celălalt: nu puteți sluji lui Dumnezeu și lui Mamona” (Matei 6,24). Solomon a fost înzestrat cu o înțelepciune minunată; dar lumea l-a îndepărat de Dumnezeu. Bărbații de astăzi nu sunt mai tari decât el; ei sunt tot atât de predispuși să cedeze influențelor care au provocat căderea lui. El îi avertizează pe copiii Săi să nu își primejduiască sufletele prin asemănarea cu lumea. „Ieșiți din mijlocul lor”, îi cheamă El, „despărțiți-vă de ei... nu vă atingeți de ce este necurat și vă voi primi. Eu vă voi fi Tată și voi Îmi veți fi fii și fiice, zice Domnul Cel Atotputernic” (2 Corinteni 6,17.18).

În mijlocul prosperității se ascunde primejdia. De-a lungul veacurilor, bogățiile și onoarea au pus întotdeauna de primejdie umilința și spiritualitatea. Nu vasul gol este greu de purtat; vasul plin până sus trebuie echilibrat cu atenție. Necazul și împotrivirea pot produce amărăciune; dar prosperitatea este cât se poate de primejdioasă pentru viața spirituală. Dacă elementul omenesc nu este în continuă supunere față de voia lui Dumnezeu, dacă nu este sfințit prin adevăr, atunci prosperitatea va trezi cu siguranță tendința naturală către îngâmfare.

În valea umilinței, unde oamenii depind de Dumnezeu, ca El să-i învețe și să le călăuzească fiecare pas, acolo este o anumită siguranță. Dar aceia care stau într-un turn înalt și care datorită poziției lor se presupune că au o mare înțelepciune, aceștia se află în cea mai mare primejdie. Dacă astfel de oameni nu fac din Dumnezeu sprijinul lor, ei vor cădea cu siguranță.

Când mândria și ambiția sunt îngăduite, viața se ruinează; căci mândria nu simte nicio nevoie și închide inima față de binecuvântările nemărginite ale Cerului. Acela care își ia ca țintă proslăvirea de sine, se va pomeni lipsit de harul lui Dumnezeu, cu al cărui ajutor sunt câștigate bogățiile adevărate și cele mai depline bucurii. Dar acela care dă totul și face totul pentru Hristos va cunoaște împlinirea făgăduinței care zice: „Binecuvântarea

Domnului îmbogățește și El nu lasă să fie urmată de niciun necaz” (Proverbe 10,22). Cu atingerea plăcută a harului, Mântuitorul alungă din suflet neliniștea și ambiția nesfântă, transformând vrăjmășia în dragoste și necredința în încredere. Atunci când El vorbește sufletului, invitându-l: „Urmează-Mi”, vraja atracției este îndepărtată. La sunetul glasului Său, duhul de lăcomie și de ambiție părăsește inima, iar oamenii se ridică eliberați, ca să-L urmeze.

URMĂRILE NEASCULTĂRII

Printre cauzele principale, care l-au condus pe Solomon la risipă și asuprire, a fost faptul că nu a mai menținut și nu a mai întărit spiritul de jertfire de sine.

Când la poalele muntelui Sinai, Moise a făcut cunoscut poporului porunca divină: „Să-Mi facă un locaș sfânt și Eu voi locui în mijlocul lor” (Exod 25,8), răspunsul israeliților a fost însoțit de daruri corespunzătoare. „Toți cei cu tragere de inimă și bunăvoință” au adus daruri (Exod 35,21). Pentru construirea sanctuarului au fost necesare pregătiri mari și vaste; se cerea o cantitate mare de material scump și costisitor, dar Domnul a primit numai daruri de bunăvoie. „Să-l primiți de la orice om care va da cu tragere de inimă” (Exod 25,2) – a fost porunca pe care Moise a repetat-o înaintea poporului. Consacrarea față de Dumnezeu și un spirit de sacrificiu au fost primele condiții pentru pregătirea locașului Celui Preaînalt.

O chemare asemănătoare la jertfirea de sine a fost făcută atunci când David i-a încredințat lui Solomon răspunderea clădirii templului. David a cerut mulțimii adunate: „Cine vrea să mai aducă de bunăvoie daruri înaintea Domnului?” (1 Cronici 29,5). Această chemare la consacrare și la o slujire de bunăvoie ar fi trebuit să fie păstrată întotdeauna în atenție de aceia care aveau de a face cu ridicarea templului.

Pentru construirea tabernaculului din pustie, oameni aleși au fost înzestrați de Dumnezeu cu o pricepere deosebită și cu înțelepciune. „Moise a zis copiilor lui Israel: 'Să știți că Domnul a ales pe Bețaleel... din seminția lui Iuda. L-a umplut cu Duhul lui Dumnezeu, duh de înțelepciune, pricepere și știință pentru tot felul de lucrări... I-a dat și darul să învețe pe alții atât lui, cât și lui Oholiab... din seminția lui Dan. I-a umplut cu pricepere, ca să

facă toate lucrările de săpătură în piatră, de cioplitură meșteșugită, de lucrat la gherghef... să facă tot felul de lucrări'... Bețaleel, Oholiab și toți bărbații înțelepți în care pusese Domnul înțelepciune și pericepere... au făcut totul după cum poruncise Domnul” (Exod 35,30-35; 36,1). Ființele cerești colaborau cu lucrătorii pe care Dumnezeu îi alesese.

Urmașii acestor meșteri au moștenit într-o mare măsură talentele dăruite părinților lor. Pentru o vreme, acești bărbați din Iuda și din Dan au rămas umili și neegoști. Dar treptat, aproape pe neobservate, și-au pierdut simțământul dependenței de Dumnezeu și dorința de a-L servi în mod neegoist. Ei au cerut o plată mai mare pentru serviciile lor, din cauza priceperii lor deosebite ca meșteri în artele decorative. În anumite situații, cererile lor au fost satisfăcute, dar cel mai adesea au găsit de lucru la popoarele înconjurătoare. În locul unui spirit nobil și de jertfire de sine, care umpluse inimile înaintașilor lor renumiți, ei și-au îngăduit un spirit de lăcomie, acaparând din ce în ce mai mult. Pentru ca dorințele lor să poată fi împlinite, au folosit priceperea dată de Dumnezeu în slujirea împăraților idolatri și talentele pentru realizarea lucrărilor care erau o dezonoare pentru Creator.

Printre acești bărbați a căutat Solomon un meșter care să conducă construirea templului de pe muntele Moria. Împăratului i se încredințaseră în scris specificări amănunțite cu privire la fiecare parte a clădirii sfinte, și el ar fi trebuit să privească spre Dumnezeu, în credință, pentru ajutoare consacrate, cărora să le dea pricepere deosebită pentru a putea face cu precizie lucrarea cerută. Dar Solomon a pierdut din vedere această ocazie de a manifesta credință în Dumnezeu. El a trimis la împăratul Tirului să ceară un bărbat... „iscusit în lucrarea aurului, argintului și fierului, a materiilor vopsite în purpură, a materialelor de culoare cârmăzului și de culoare albastră, care să cunoască săparea în lemn, ca să lucreze cu meșterii iscusiți... din Iuda și Ierusalim” (2 Cronici 2,7).

Împăratul fenician a răspuns trimițându-l pe Hiram-Abi, „fiul unui femei din fetele lui Dan și al unui tată tirian” (2 Cronici 2,14). Hiram era, prin mama sa, un urmaș la lui Oholiab, căruia,

cu sute de ani mai înainte, Dumnezeu îi dăduse o înțelepciune deosebită pentru construirea cortului.

Astfel, în fruntea cetei de lucrători ai lui Solomon, a fost așezat un bărbat ale cărui eforturi erau determinate de o dorință neegoistă de a-L sluji pe Dumnezeu. El sluja dumnezeului acestui veac – Mamona. Toate fibrele ființei sale erau îmbibate cu principiile egoismului.

Datorită priceperii lui neobișnuite, Hiram a cerut prețuri mari. Treptat, principiile păcătoase, pe care le nutrea, au ajuns să fie primite și de tovarășii lui. Lucrând cu el zi de zi, ei s-au supus tendinței de a compara plata lor cu a lui și au început să piardă din vedere caracterul sfânt al lucrării lor. Spiritul de renegare de sine i-a părăsit și a luat loc spiritul lăcomiei. Urmarea a fost cererea de sume mai mari, care le-a fost acceptată.

Influențele dăunătoare care au luat naștere în felul acesta au pătruns în toate ramurile slujirii Domnului și s-au răspândit în toată împărăția. Salariile mari, pretinse și obținute, au dat multora posibilitatea să-și permită lux și risipă. Săracii erau năpăstuiți de bogați, spiritul de jertfire de sine se pierduse aproape în toaltate. În efectele îndepărtate ale acestor influențe se poate găsi una dintre principalele cauze ale apostaziei grozave a aceluia care odinioară se număra printre cei mai înțelepți dintre muritori.

Contrastul izbitor, în spirit și motive, dintre cei care clădiseră cortul din pustie și cei angajați la înălțarea Templului lui Solomon cuprinde o lecție de o însemnătate profundă. Urmărirea intereselor personale ce îi caracteriza pe constructorii templului își găsisese echivalentul în egoismul care predomina în lume. Spiritul de lăcomie, de căutare a poziției celei mai înalte, a veniturilor celor mai mari este în creștere. Slujirea de bunăvoie și jertfirea de sine bucurătoare a lucrătorilor de la tabernacul se întâlnesc rareori. Dar acesta este singurul spirit care ar trebui să pună stăpânire pe urmașii lui Iisus. Maestrul nostru divin ne dă un exemplu de felul cum trebuie să lucreze ucenicii Lui. Acelora pe care i-a chemat: „Veniți după Mine și vă voi face pescari de oameni” (Matei 4,19), nu le-a oferit o plată stabilă pentru slujirea lor. Ei urmau să fie părtași cu El în renunțare și în sacrificii.

Trebuie să lucrăm nu pentru plata pe care o primim. Motivul care să ne îndemne la lucrare pentru Dumnezeu nu trebuie să conțină nimic care tinde către slujirea de sine. Consacrarea neegoistă și un spirit de jertfire de sine au fost și vor fi întotdeauna prima condiție a unei slujiri primite de Dumnezeu. Domnul și Învățătorul nostru dorește ca niciun fir de egoism să nu fie țesut în lucrarea Sa. În străduințele noastre trebuie să punem tactul și priceperea, precizia și înțelepciunea pe care Dumnezeul desăvârșirii le-a cerut de la clăditorii tabernaculului pământesc, însă, în toate lucrările noastre, trebuie să ne amintim că cele mai strălucite talente sau cele mai scumpe servicii sunt primite numai atunci când eul este mistuit pe altar, ca o jertfă vie.

O altă depărtare de la principiile drepte, care în cele din urmă a dus la decăderea împăratului lui Israel, a fost cedarea în fața ispitei de a-și atribui slava care îi aparținea numai lui Dumnezeu.

Din ziua când Solomon a fost însărcinat cu lucrarea clădirii templului și până la încheierea ei, ținta lui declarată a fost „să clădească o casă pentru Numele Domnului, Dumnezeului lui Israel” (2 Cronici 6,7). Această țintă a fost pe deplin recunoscută înaintea adunării oștirilor lui Israel la data consacrării templului. În rugăciunea lui, împăratul a recunoscut că Iehova a zis: „Numele Meu va fi în el” (1 Împărați 8,29).

Una dintre părțile cele mai mișcătoare ale rugăciunii de consacrare a fost cererea către Dumnezeu cu privire la străinii care vor veni din țările îndepărtate ca să afle mai mult despre Acela a cărui faimă se răspândise printre popoare. „Se va ști”, s-a rugat împăratul, „că Numele Tău este mare, mâna Ta este tare și brațul Tău este întins”. În favoarea fiecăruia dintre acești închinători străini, Solomon a cerut: „Ascultă-l... și dă străinului aceuia tot ce-Ți va cere, pentru ca toate popoarele pământului să cunoască Numele Tău, să se teamă de Tine, ca și poporul Tău Israel, și să știe că Numele Tău este chemat peste casa aceasta pe care am zidit-o eu!” (1 Împărați 8,42.43)

La încheierea serviciului divin, Solomon îl îndemnase pe poporul Israel să fie credincios Dumnezeului adevărat pentru ca „toate popoarele pământului să poată cunoaște”, zicea el,

„că Domnul este Dumnezeu și că nu este alt Dumnezeu afară de El!” (1 Împărați 8,60)

Cel care a plănuit templul era mai mare decât Solomon; înțelepciunea și slava lui Dumnezeu erau descoperite acolo. Aceia care nu cunoșteau aceste fapte, desigur că se mirau și îl laudau pe Solomon ca fiind arhitectul și constructorul, dar împăratul a declinat orice onoare pentru plănuirea și înălțarea lui.

Așa au stat lucrurile atunci când împărăteasa din Seba a venit să-l viziteze pe Solomon. Auzind despre înțelepciunea lui și despre templul măreț pe care-l clădise, ea s-a hotărât „să-l încerce cu întrebări grele” și să vadă personal lucrările lui vestite. Însoțită de o suită de slujitori cu cămile, ducând „mirodenii, aur mult și pietre scumpe”, ea a făcut o călătorie lungă la Ierusalim. „S-a dus la Solomon și i-a spus tot ce avea pe inimă”, a vorbit cu el despre tainele naturii, și Solomon a învățat-o cu privire la Dumnezeul naturii, marele Creator, care locuiește în cerurile înalte și guvernează peste tot. „Solomon i-a răspuns la toate întrebările și nu a fost nimic pe care să nu fi știut Solomon să i-l lămurească” (1 Împărați 10,1-3; 2 Cronici 9,1.2).

„Împărăteasa din Seba a văzut toată înțelepciunea lui Solomon și casa pe care o zidise, și bucatele de la masa lui, și locuințele slujitorilor lui, și slujbele, și hainele celor ce-i slujeau, și paharnicii lui, și arderile de tot pe care le aducea în Casa Domnului. Uimită, a zis împăratului: 'Deci era adevărat ce am auzit în țara mea despre faptele și înțelepciunea ta! Dar nu credeam, până n-am văzut cu ochii mei. Și iată că nici jumătate nu mi s-a spus. Tu ai mai multă înțelepciune și propășire de cât am auzit mergându-ți faima. Ferice de oamenii tăi, ferice de slujitorii tăi, care sunt necurmat înaintea ta, care aud înțelepciunea ta!’” (1 Împărați 10,4-8; 1 Cronici 9,3-6)

La încheierea vizitei, împărăteasa fusese atât de deplin învățată de Solomon cu privire la Izvorul înțelepciunii și priceperii lui, încât a fost silită să nu înalțe unealta omenească, ci să exclame: „Binecuvântat să fie Domnul, Dumnezeul tău, care a binevoit să te pună pe scaunul de domnie al lui Israel! Pentru că Domnul iubește pentru totdeauna pe Israel, de aceea te-a pus împărat, ca să slujești și să faci dreptate” (1 Împărați 10,9). Aceasta era impresia pe

care Dumnezeu intenționa să o facă asupra tuturor popoarelor. Iar atunci când „toți împărații pământului căutau să vadă pe Solomon, ca să audă înțelepciunea pe care o pusese Dumnezeu în inima lui” (2 Cronici 9,23), Solomon L-a onorat pentru o vreme pe Dumnezeu, atrăgându-le atenția cu respect către Creatorul cerului și al pământului, către Conducătorul Universului, Cel Atotînțelept.

Care ar fi fost istoria lui Solomon, dacă ar fi continuat în umilința sufletului să îndrepte atenția oamenilor de la sine către Acela care îi dăduse înțelepciunea, bogăția și cinstea! Dar, în timp ce pana inspirată raportează virtuțile lui, ea dă o mărturie credincioasă și cu privire la căderea lui. Înălțat pe culmea măreției și înconjurat cu darurile bogăției, Solomon a fost amețit, și-a pierdut echilibrul și a căzut. Înălțat continuu de oamenii lumii, n-a mai fost în stare să respingă flatările oferite lui. Înțelepciunea încredințată lui pentru a-L preamări pe Dădător l-a umplut de mândrie. În cele din urmă, le-a îngăduit oamenilor să vorbească despre el ca despre unul vrednic de laudă, pentru strălucirea neîntrecută a clădirilor plănuite și înălțate în cinstea Numelui Domnului, Dumnezeului lui Israel. În felul acesta, Templul lui Iehova a ajuns să fie cunoscut printre popoare ca fiind „Templul lui Solomon”. Unealta omenească și-a atribuit slava care aparținea Aceluia „mai mare decât cel mare” (Eclesiastul 5,8). Până în ziua de astăzi, templul despre care Solomon declarase: „Numele Tău este chemat peste casa aceasta pe care am zidit-o” (2 Cronici 6,33) este cel mai adesea numit nu „Templul lui Iehova”, ci „Templul lui Solomon”.

Omul nu poate manifesta o slăbiciune mai mare decât atunci când îngăduie oamenilor să-i atribuie cinstea pentru darurile care îi sunt date de Cer. Creștinul adevărat va face din Dumnezeu cel dintâi, cel de pe urmă și cel mai bun în toate. Niciun motiv născut din ambiție nu va răci dragostea lui pentru Dumnezeu, stăruitor și neabătut, el va face ca cinstea să fie dată Tatălui ceresc. Numai atunci când suntem credincioși în cinstirea Numelui lui Dumnezeu înclinațiile noastre sunt în supravegherea divină și suntem făcuți în stare să creștem în putere spirituală și intelectuală.

Isus, Maestrul divin, a înălțat întotdeauna numele Tatălui Său ceresc. El i-a învățat pe ucenici să se roage: „Tatăl nostru care ești în ceruri, sfințească-Se Numele Tău” (Matei 6,9). Și nu trebuia ca ei să uite să recunoască: „A Ta este... slava” (Matei 6,13). Atât de atent a fost Marele Vindecător să îndrepte atenția de la Sine la Izvorul puterii Sale, încât mulțimea uimită, „când a văzut că mușii vorbesc, ciungi se însănătoșesc, schilozii umblă și orbii văd”, nu L-au preamărit pe El, ci au slăvit pe Dumnezeuul lui Israel (Matei 15,31). În rugăciunea minunată pe care Hristos a înălțat-o chiar înainte de răstignirea Sa, a spus: „Te-am proslăvit pe pământ... Proslăvește pe Fiul Tău”, Se ruga El, „ca și Fiul tău se Te proslăvească pe Tine”. „Neprihănitule Tată, lumea nu Te-a cunoscut, dar Eu Te-am cunoscut și aceștia au cunoscut că Tu mai trimis. Eu le-am făcut cunoscut Numele Tău și li-L voi mai face cunoscut, pentru ca dragostea cu care M-ai iubit Tu să fie în ei, și Eu să fiu în ei” (Ioan 17,1.4.25.26).

„Așa vorbește Domnul: 'Înțeleptul să nu se laude cu înțelepciunea lui, cel tare să nu se laude cu tăria lui, bogatul să nu se laude cu bogăția lui. Cel ce se laudă să se laude că are pricepere și că Mă cunoaște, că știe că Eu sunt Domnul, care fac milă, judecată și dreptate pe pământ! Căci în aceasta găsesc plăcere Eu, zice Domnul'" (Ieremia 9,23.24).

„Atunci, voi lăuda Numele lui Dumnezeu prin cântări, și prin laude Îl voi preamări.” „Vrednic ești, Doamne și Dumnezeuul nostru, să primești slava, cinstea și puterea, căci Tu ai făcut toate lucrurile, și prin voia Ta stau în ființă și au fost făcute! Te voi lăuda din toată inima mea Doamne, Dumnezeuul meu, și voi preamări Numele Tău în veci!” „Înălțați pe Domnul împreună cu mine. Să lăudăm cu toți Numele Lui!” (Psalmi 69,30; Apocalipsa 4,11; Psalmi 86,12; 34,3). Introducerea unor principii, care l-au îndepărtat de spiritul de sacrificiu și care tindeau spre proslăvirea de sine, a fost însoțită de o altă vădită pervertire a planului divin pentru Israel. Dumnezeu plănuise ca poporul Său să fie lumina lumii. De la ei trebuia să strălucească slava Legii Sale, așa cum se descoperise în viața practică. Pentru împlinirea acestui plan, El rânduse ca poporul ales să ocupe o poziție deosebită între popoarele lumii.

În zilele lui Solomon, împărăția lui Israel se întindea de la Hamat, în nord, până la Egipt, la miazăzi, și de la Marea Mediterană până la fluviul Eufrat. Aici se încrucișau multe drumuri comerciale, iar caravanele din țări îndepărtate treceau continuu într-o parte și în alta. Astfel, lui Solomon și poporului li s-a oferit ocazia să descopere oamenii din toate națiunile caracterul Împăratului împăraților și să-i învețe să-L respecte și să-L asculte. Această cunoaștere avea să fie dată lumii întregi. Prin învățăturile cuprinse în jertfe, Hristos urma să fie înălțat înaintea popoarelor, pentru ca toți care doreau să poată avea viața.

Așezat în fruntea unui popor care fusese rânduit ca o lumină pentru națiunile înconjurătoare, Solomon ar fi trebuit să folosească înțelepciunea și puterea influenței date lui de Dumnezeu în organizarea și îndrumarea unei mari mișcări pentru iluminarea acelor care nu îl cunoșteau pe Dumnezeu și adevărul Său. În felul acesta, mulți ar fi fost câștigați pentru primirea preceptelor divine, Israel ar fi fost ocrotit de practicile rele ale păcatului și ale păgânismului, iar Domnul slavei ar fi fost mult onorat. Dar Solomon a pierdut din vedere această țință înaltă. El nu a reușit să folosească ocaziile deosebite pentru iluminarea acelor care treceau continuu prin țara lui sau care zăboveau în orașele principale ale țării.

Spiritul misionar, pe care Dumnezeu îl sădise în inima lui Solomon și în inimile tuturor israeliților credincioși, a fost înlocuit cu un spirit mercantil. Ocaziile oferite de legăturile cu multe popoare au fost folosite pentru mărire personală. Solomon a căutat să-și întărească poziția politică, clădind cetăți întărite la vadurile comerciale. El a rezidit Ghezerul, aproape de Iope, așezat de-a lungul căii dintre Egipt și Siria, Bet-Horonul, la apus de Ierusalim, controla trecerea pe drumul care ducea din inima Iudeii la Ghezer și la țărmul mării, Meghido, așezat pe drumul caravanelor de la Damasc la Egipt și din Ierusalim către miazănoapte, precum și „Tadmor din pustie” (2 Cronici 8,4), de-a lungul căii caravanelor de la Răsărit. Toate aceste cetăți au fost puternic întărite. Avantajele comerciale ale ieșirii la Marea Roșie au fost dezvoltate prin construirea unei flote de „corăbii la Ețion-Gheber... pe țărmurile

Mării Roșii, în țara Edomului”. Marinarii pricepuți din Tir, „împreună cu slujitorii lui Solomon”, formau echipajul acestor vase în călătoriile „la Ofir și au luat de acolo... aur” și „foarte mult lemn de santal și pietre scumpe” (2 Cronici 8,18; 1 Împărați 9,26.28; 10,11).

Veniturile împăratului și ale multora dintre supușii lui au crescut foarte mult, dar cu ce preț!? Prin lăcomia și nesocotința celor cărora le fuseseră încredințate descoperirile lui Dumnezeu, mulțimile nenumărate care aglomerau drumurile comerciale au fost lăsate în necunoștință de Dumnezeu.

În contrast izbitor cu drumul urmat de Solomon, a fost calea urmată de Hristos atunci când a fost pe pământ. Mântuitorul, cu toate că avea „toată puterea”, n-a folosit niciodată această putere pentru preamărirea de Sine. Niciun vis de cucerire pământească, de mărire lumească nu a mânjit desăvârșirea slujirii Sale pentru omenire. „Vulpile au vizuini, și păsările cerului au cuiburi”, a zis El, „dar Fiul omului nu are unde-Și odihni capul” (Matei 8,20). Aceia care, ca răspuns la chemarea vremii, intră în slujba Maestrului ar face bine să studieze metodele Sale. El a folosit din plin ocaziile oferite de marile răspântii de drumuri.

Între călătoriile Sale, Iisus a locuit la Capernaum, care a ajuns să fie cunoscut ca „cetatea Sa” (Matei 9,1). Așezat pe drumul care mergea de la Damasc la Ierusalim și spre Egipt și Marea Mediterană, el era foarte potrivit ca centru al lucrării Mântuitorului. Călători din multe țări treceau prin cetate sau se opreau pentru odihnă. Acolo, Iisus Se întâlnea cu oameni din toate popoarele și din toate categoriile, și în felul acesta învățăturile Sale erau duse în alte țări și în multe familii. Pe această cale, era trezit interesul cu privire la profețiile care arătau către Mesia, atenția era îndreptată către Mântuitorul, iar lucrarea Lui era prezentată lumii.

În zilele noastre, ocaziile de a veni în legătură cu bărbați și femei din toate clasele și din multe naționalități sunt mult mai mari decât în zilele lui Israel. Răspântiile drumurilor s-au înmulțit de o mie de ori.

Asemenea lui Hristos, slujitorii de astăzi ai Celui Preaînalt trebuie să-și ocupe locul în aceste mari răspântii, unde pot întâlni

mulțimile care trec din toate părțile lumii. Ca și El, ascunzând eul în Dumnezeu, ei trebuie să semene sămânța Evangheliei, prezentând altora adevărurile prețioase ale Sfintei Scripturi, care vor prinde rădăcini în minte și vor răsări în viața veșnică.

Lecțiile învățate din căderea lui Israel, în anii când conducător și popor s-au întors de la scopul înalt pe care fuseseră chemați să-l aducă la îndeplinire, sunt solemne. În loc să fie slab, chiar pe punctul să cadă, Israelul lui Dumnezeu de astăzi, reprezentanții Cerului, care alcătuiesc biserica adevărată a lui Hristos, trebuie să fie puternici, căci asupra lor stă sarcina încheierii lucrării, care a fost încredințată omului, și să grăbească ziua răsplătirilor finale. Totuși aceleași influențe, care l-au învins pe Israel în timpul domniei lui Solomon, se pot întâlni și astăzi. Oștile vrăjmașului oricărei neprihăniri sunt puternic fortificate și numai prin puterea lui Dumnezeu poate fi câștigată biruința. Lupta din fața noastră cere exercitarea spiritului de renegare de sine, neîncredere în sine și dependența numai de Dumnezeu, pentru folosirea înțeleaptă a fiecărei ocazii pentru mântuirea sufletelor. Binecuvântarea lui Dumnezeu va însoți biserica Sa atunci când înaintează unită, descoperind lumii, care zace în întunericul rătăcirii, frumusețea sfințeniei, așa cum se manifestă într-un spirit de jertfire de sine, asemenea lui Hristos, într-o înălțare a celor dumnezeiești mai presus de cele omenești și într-o slujire iubitoare și neobosită pentru aceia care au atâta nevoie de binecuvântările Evangheliei.

POCĂINȚA LUI SOLOMON

În timpul domniei lui Solomon, Domnul i s-a arătat de două ori, aducându-i cuvinte de aprobare și de sfat – în viziunea de noapte de la Gabaon, când făgăduința înțelepciunii, bogăției și onoarei a fost însoțită de sfatul de a rămâne smerit și ascultător, și după consacrarea templului, când Domnul încă o dată l-a îndemnat la credincioșie. Sfaturile date lui Solomon au fost clare, iar făgăduințele minunate; totuși despre acela care, prin împrejurări, caracter și viață, părea pregătit din plin să îndeplinească sarcina și să facă față așteptărilor Cerului este scris: „Solomon nu a păzit poruncile Domnului”. „Își abătuse inima de la Domnul, Dumnezeu lui Israel, care i se arătase de două ori. În privința aceasta îi spusese, să nu meargă după alți dumnezei” (1 Împărați 11,9.10). Și apostazia lui Solomon a fost atât de deplină, atât de mult i s-a împietrit inima în nelegiuire, încât cazul părea aproape fără nădejde.

De la bucuria comuniunii cu Dumnezeu, Solomon s-a întors să găsească satisfacții în plăcerile senzuale. Despre această experiență el spune: „Am făcut lucruri mari: mi-am zidit case, mi-am sădit vii; mi-am făcut grădini și livezi de pomi și am sădit în ele tot felul de pomi. Am cumpărat robi și roabe...; mi-am strâns argint și aur, și bogății ca de împărați și țări. Mi-am adus cântăreți și cântărețe, și desfătarea fiilor oamenilor: o mulțime de femei. Am ajuns mare, mai mare decât toți cei ce erau înaintea mea în Ierusalim...

Tot ce mi-au poftit ochii, le-am dat; nu mi-am oprit inima de la nicio veselie, ci am lăsat-o să se bucure de toată truda mea... Apoi, când m-am uitat cu băgare de seamă la toate lucrările pe care le făcusem cu mâinile mele și la truda cu care le făcusem, am văzut că în toate este numai deșertăciune și goană după vânt, și că nu este nimic trainic sub soare.

Atunci mi-am întors privirile spre înțelepciune, prostie și nebulie. Căci ce va face omul care va veni după împărat?

Ceea ce s-a făcut și mai înainte. Atunci am urât viața... Mi-am urât până și toată munca pe care am făcut-o sub soare” (Eclesiastul 2,4-18).

Prin experiența lui amară, Solomon a învățat despre deșertăciunea unei vieți care caută în lucrurile pământești binele suprem. A înălțat altare idolilor păgâni, numai ca să constate cât de zădărnice sunt făgăduințele lor pentru odihna spirituală. Gânduri sumbre și chinătoare l-au tulburat zi și noapte. Pentru el nu mai era nicio bucurie de viață, nici pace a sufletului, iar viitorul era întunecat de disperare.

Cu toate acestea, Domnul nu l-a părăsit. Prin solii de mustrare și prin judecăți aspre, El a căutat să-l trezească pe împărat ca să-și dea seama de păcătoșenia căii lui. A îndepărtat grija Sa ocrotitoare și a îngăduit vrăjmașilor să-l hărțuiască și să-i slăbească împărăția. „Domnul a ridicat un alt vrăjmaș lui Solomon: pe Rezom... capul unei cete..., care ura pe Israel. El a împărățit peste Siria. Și Ieroboam, slujitorul lui Solomon... era tare și viteaz... și a ridicat mâna împotriva împăratului” (1 Împărați 11,23-28).

În cele din urmă, Domnul, printr-un proroc, i-a trimis lui Solomon o solie înspăimântătoare: „Fiindcă ai făcut așa, și n-ai păzit legământul Meu și legile Mele pe care ți le-am dat, voi rupe împărăția de la tine și o voi da slujitorului tău. Numai nu voi face lucrul acesta în timpul vieții tale, pentru tatăl tău David. Ci din mâna fiului tău o voi rupe” (1 Împărați 11,11.12).

Trezit ca dintr-un vis de această sentință de judecată rostită împotriva lui și a casei lui, Solomon, a cărui conștiință s-a trezit, a început să-și vadă nebulia în adevărata ei lumină. Cu mustrări de conștiință, având mintea și trupul slăbite, el s-a întors obosit și însetat de la fântânile crăpate ale lumii, ca să mai bea o dată din Izvorul vieții. În cele din urmă, disciplina suferinței și-a adus la îndeplinire lucrarea pentru el. Multă vreme fusese chinat de teama unei ruine depline, din cauza neputinței de a se întoarce de la nebulie; dar acum a întrezărit în solia dată o rază de nădejde.

Dumnezeu nu îl respinsese cu totul, ci era gata să-l elibereze dintr-o robie mai crudă decât mormântul și din care nu avusese puterea să se elibereze singur. Cu pioșenie, Solomon a recunoscut puterea și bunătatea iubitoare ale Aceluia care este mai mare decât „cel mare” (Eclesiastul 5,8); prin pocăință, el a început să-și îndrepte din nou pașii către idealul înalt de curăție și sfințenie de la care căzuse atât de jos. El nu putea niciodată să nădăjduiască să scape de urmările distrugătoare ale păcatului. Niciodată nu avea să-și elibereze mintea de toată amintirea căii de îngăduință de sine pe care o urmăsea; dar avea să se străduiască în mod stăruitor să-i convingă pe alții să nu mai repete această nebbie. Avea să-și mărturisească cu umilință greșeala căilor lui și să-și înalte glasul în avertizare, ca alții să nu fie pierduți fără putință de scăpare datorită influențelor către rău pe care el le pusese în mișcare.

Acela care se pocăiește cu adevărat nu alungă din minte păcatele trecutului. Odată ce a primit pacea sufletului, el nu ajunge nepăsător față de greșelile săvârșite. El se gândește la aceia care sunt duși în păcat prin purtarea sa și încearcă, pe toate căile, să-i readucă pe calea cea dreaptă. Cu cât mai mare este lumina de care are parte, cu atât mai puternică îi este și dorința de a aduce picioarele altora pe calea cea bună. El nu privește cu ușurătate asupra comportamentului său stricat, socotindu-și greșeala ca un lucru lipsit de importanță, ci trage semnalul de alarmă pentru ca și alții să fie avertizați. Solomon a recunoscut că „inima oamenilor este plină de răutate și... este atâta nebbie în inima lor” (Eclesiastul 9,3). El mai declară: „Pentru că nu se aduce repede la îndeplinire hotărârea dată împotriva faptelor rele, de aceea este plină inima fiilor oamenilor de dorința să facă rău. Totuși măcar că păcătosul face de o sută de ori răul și stăruiește multă vreme în el, eu știu că fericirea este pentru cei ce se tem de Dumnezeu și au frică de El. Dar cel rău nu este fericit și nu-și va lungi zilele, întocmai ca umbra, pentru că nu are frică de Dumnezeu” (Eclesiastul 8,11-13).

Prin inspirație, împăratul a scris pentru generațiile care aveau să vină după el istoria anilor pierduți, împreună cu lecțiile și avertismentele lor. În felul acesta, cu toate că sămânța semănată de el a fost recoltată de poporul lui într-un seceriș de păcat, munca

sa de o viață întreagă nu s-a pierdut cu totul. Cu blândețe și cu umilință, în anii săi de pe urmă, Solomon „l-a învățat știința pe popor, a cercetat să afle cuvintele plăcute și să scrie întocmai cuvintele adevărului. Cuvintele înțelepților sunt ca niște bolduri; și strânse la un loc sunt ca niște cuie bătute, date de un singur stăpân. Încolo, fiule, ia învățătura din aceste lucruri” (Eclesiastul 12,9-12).

„Să ascultăm dar încheierea tuturor lucrurilor: Teme-te de Dumnezeu și păzește poruncile Lui. Aceasta este datoria oricărui om. Căci Dumnezeu va aduce orice faptă la judecată și judecata aceasta se va face cu privire la tot ce este ascuns, fie bine, fie rău” (Eclesiastul 12,13.14).

Ultimele scrieri ale lui Solomon descoperă că, pe măsură ce și-a dat seama tot mai mult de păcătoșenia căii lui, el a dat o atenție deosebită avertizării date tinerilor împotriva căderii în greșelile care l-au dus să irosească cele mai alese daruri ale Cerului. Cu amărăciune și cu rușine, el a mărturisit că în prima parte a vieții lui mature, când ar fi trebuit să găsească în Dumnezeu mângâierea, sprijinul și viața, se întorsese de la lumina cerului și de la înțelepciunea lui Dumnezeu și așezase idolatria în locul închinării lui Iehova.

Iar acum, după ce învățase printr-o tristă experiență nebunia unei astfel de vieți, dorința lui arzătoare era să-i prevină pe alții ca să nu intre în experiența amară prin care trecuse el. Cu un patos impresionant, el descrie privilegiile și răspunderile care stau înaintea tinerilor, în slujirea lui Dumnezeu:

„Dulce este lumina și o plăcere pentru ochi să vadă soarele. Deci, dacă un om trăiește mulți ani, să se bucure, în toți ani aceștia, și să se gândească ce multe vor fi zilele de întuneric. Tot ce va veni este deșertăciune. Bucură-te tinere de tinerețea ta, fii cu inima veselă cât ești tânăr, umblă pe căile alese de inima ta și plăcute ochilor tăi; dar să știi că, pentru toate acestea, te va chema Dumnezeu la judecată. Gonește orice necaz din inima ta și depărtează răul din trupul tău; căci tinerețea și zorile vieții sunt trecătoare” (Eclesiastul 11,7-10).

Dar adu-ți aminte de Făcătorul tău în zilele tinereții tale.

Până nu vin zilele cele rele

Și până nu se apropie anii când vei zice:

„Nu găsesc nicio plăcere în ei”.

Până nu se întunecă soarele și lumina, luna și stelele,

și până nu se întorc norii îndată după ploaie;

până nu încep să tremure paznicii casei (mâinile)

și să se înconvoaie cele tari (picioarele);

până nu se opresc cei ce macină (dinții),

căci s-au împuținat;

până nu se întunecă cei ce se uită pe fereastre (ochii);

până nu se închid cele două uși dinspre uliță (buzele),

când uruitul morii slăbește,

te scoli la ciripitul unei păsări,

glasul tuturor cântărețelor se aude înăbușit,

te temi de orice înălțime

și te speri pe drum;

până nu înflorește migdalul cu peri albi,

și de-abia se târește lăcusta,

până nu-ți trec poftele,

căci omul merge spre casa lui cea veșnică,

și bocitorii cutreieră ulițele,

până nu se rupe funia de argint,

până nu se sfarmă vasul de aur,

până nu se sparge găleata la izvor

și până nu se strică roata de la fântână;

până nu se întoarce țărâna în pământ, cum a fost,

și până nu se întoarce duhul la Dumnezeu, care l-a dat!

(Eclesiastul 12,1-7)

Nu numai pentru tineri, ci și pentru cei maturi, ca și pentru cei care coboară de pe culmea vieții, cu fața către soarele în apus, viața lui Solomon este plină cu avertismente. Vedem și auzim despre nestatornicia celor tineri – tineri care oscilează între bine și rău, iar curentul patimilor păcătoase se dovedește prea puternic pentru ei. Din partea celor cu ani mai mulți nu ne așteptăm la

nestatornicie și necredincioșie; așteptăm un caracter statornic, principii înrădăcinate puternic. Dar nu întotdeauna se întâmplă așa. Atunci când Solomon ar fi trebuit să aibă un caracter ca un stejar puternic, el a căzut de la statornicie sub puterea ispitei. Atunci când ar fi trebuit să aibă cea mai mare putere, el s-a dovedit a fi cel mai slab.

Din aceste exemple să învățăm că în veghere și în rugăciune se găsește siguranța atât la tânăr, cât și la bătrân. Siguranța nu constă în poziția înaltă și în privilegiile mari. Se poate ca timp de mai mulți ani, cineva să se bucure de o adevărată experiență creștină, dar el este încă expus atacurilor din afară, chiar și înțeleptul și puternicul Solomon a fost înfrânt. Căderea lui ne învață că oricât de multe calități intelectuale ar avea un om și oricât de credincios i-ar fi slujit lui Dumnezeu în trecut, el nu poate să se încreadă în propria înțelepciune și integritate.

În orice generație și în orice țară, adevărata temelie și exemplu pentru formarea caracterului au fost și sunt aceleași. Legea divină: „Să iubești pe Domnul, Dumnezeul tău, cu toată inima ta..., și pe aproapele tău ca pe tine însuși” (Luca 10,27), marele principiu manifestat în caracterul și în viața Mântuitorului nostru este unica temelie sigură și singura călăuză. „Înțelepciunea și priceperea sunt un izvor de mântuire” (Isaia 33,6) – înțelepciunea și priceperea pe care numai Cuvântul lui Dumnezeu le oferă.

Cuvintele spuse lui Israel cu privire la ascultarea de poruncile Sale sunt tot atât de adevărate acum ca și atunci: „Căci aceasta va fi înțelepciunea și priceperea voastră înaintea popoarelor” (Deuteronom 4,6). În aceasta stă singura ocrotire a integrității individului, a curăției căminului, a bunăstării societății sau stabilitatea unui popor. În mijlocul încercărilor și al primejdiilor vieții, al pretențiilor potrivnice una alteia, unica regulă sigură și sănătoasă este să faci ceea ce Dumnezeu cere: „Orânduiriile Domnului sunt fără prihană” (Psalmi 19,8) și „cel ce se poartă așa, nu se clatină niciodată” (Psalmi 15,5).

Aceia care iau seama la avertizarea pe care o constituie apostazia lui Solomon se vor feri dintr-un început de apropierea de acele păcate care l-au învins pe el. Numai ascultarea de cerințele Cerului

îl va păzi pe om de apostazie. Dumnezeu revarsă asupra omului lumină și multe binecuvântări; dar, dacă această lumină și aceste binecuvântări nu sunt primite, nu există nicio siguranță împotriva neascultării și apostaziei. Când aceia pe care Dumnezeu îi ridică la poziții de înaltă încredere se întorc de la El la înțelepciunea omenească, lumina lor devine întuneric. Capacitățile încredințate devin o capcană.

Până la încheierea luptei, vor fi mereu dintre aceia care se vor îndepărta de Dumnezeu. Satana va pregăti în așa fel împrejurările încât, dacă nu suntem păziți de puterea divină, ele vor slăbi aproape pe nesimțite întăriturile sufletului. Trebuie se ne întrebăm la fiecare pas: „Este aceasta calea Domnului? Atâta timp cât va dura viața, va fi nevoie să ne punem ca țintă să veghem cu tărie asupra sentimentelor și pasiunilor. Nu putem fi în siguranță nicio clipă, afară de faptul că Îi încredințăm lui Dumnezeu viața ascunsă cu Hristos. Vegherea și rugăciunea sunt garanția curăției.

Toți aceia care vor intra în cetatea lui Dumnezeu vor intra pe poarta îngustă – printr-un efort chinuitor, căci, „nimic întinat nu va intra în ea” (Apocalipsa 21,27). Dar niciunul dintre aceia care au căzut nu trebuie să se lase pradă disperării. Bărbați în vârstă, care odinioară L-au onorat pe Dumnezeu, și-au mânjit sufletul, jertfind virtutea pe altarul poftei, dacă se pocăiesc, părăsesc păcatul și se întorc la Dumnezeu este încă nădejde pentru ei. Acela care declară: „Fii credincios până la moarte și îți voi da cununa vieții” (Apocalipsa 2,10), face invitația: „Să se lase cel rău de calea lui, și omul nelegiuit să se lase de gândurile lui, să se întoarcă la Domnul care va avea milă de el, la Dumnezeuul nostru care nu obosește iertând” (Isaia 55,7). Dumnezeu urăște păcatul, dar îl iubește pe păcătos. „Le voi vindeca vătămarea adusă de neascultarea lor”, spune El, „îi voi iubi cu adevărat” (Osea 14,4).

Pocăința lui Solomon a fost sinceră, dar paguba pe care exemplul lui nelegiuit a adus-o nu putea fi îndepărtată. În timpul apostaziei sale, au fost în împărăție bărbați care au rămas credincioși însărcinării lor, păstrându-și curăția și credincioșia. Mulți au fost duși în rătăcire, dar puterea răului, pusă în mișcare prin introducerea idolatriei și practicilor păcătoase, nu a putut fi

oprită de către împăratul pocăit. Influența lui spre bine a fost într-o mare măsură slăbită. Mulți au ezitat să-și pună încrederea deplină în conducerea lui. Cu toate că împăratul și-a mărturisit păcatul, a scris pentru binele generațiilor care aveau să vină după el un raport al nebuniei și al pocăinței lui, nu a putut nădăjdui niciodată să anuleze în totul influența dezastroasă a faptelor lui rele. Încurajați de apostazia sa, mulți au continuat să facă rău și numai rău. Și în viața decăzută a multora dintre conducătorii care i-au urmat se poate găsi influența tristă a pervertirii puterilor date lui de Dumnezeu.

Chinuit de gândul amar al păcătoșeniei căii sale, Solomon a fost silit să spună: „Înțelepciunea este mai de preț decât sculele de război; dar un singur păcătos nimicește mult bine. Este un rău pe care l-am văzut sub soare, ca o greșeală care vine de la cel ce cârmuiește: nebunia este pusă în dregătorii înalte” (Eclesiastul 9,18; 10,5.6).

„Muștele moarte strică și acresc untdelemnul negustorului de unsori; tot așa, puțină nebunie biruie înțelepciunea și slava” (Eclesiastul 10,1).

Dintre toate învățăturile ce pot fi luate din viața lui Solomon, niciuna nu este mai puternic accentuată ca puterea influenței spre bine sau spre rău. Oricât de restrânsă poate fi sfera noastră de activitate, noi exercităm totuși o influență spre fericire sau spre nenorocire. Dincolo de capacitatea noastră de a ști sau de a controla, ea îi face pe alții să binecuvânteze sau să blesteme. Ea poate fi încărcată cu ceața nemulțumirii și egoismului sau otrăvită de înținăriunea mortală a vreunui păcat nutrit sau, dimpotrivă, a credinței, curajului și nădejzii și îndulcită cu parfumul iubirii. Dar un efect spre bine sau spre rău ea va avea cu siguranță.

Este înfiorător gândul că influența noastră este o miasmă de moarte spre moarte, totuși acest lucru este posibil. Un suflet rătăcit care pierde viața veșnică – cine poate calcula pierderea! Cu toate acestea, o faptă nesăbuită, un cuvânt nechibzuit din partea noastră pot exercita o influență atât de profundă asupra vieții altuia, încât îi poate ruina sufletul. O pată asupra caracterului îi poate îndepărta pe mulți de la Hristos.

Sămânța semănată produce un seceriș, iar acesta este semănat la rândul lui; astfel, secerișul se înmulțește. În legăturile noastre cu ceilalți, legea aceasta se dovedește a fi adevărată. Orice faptă sau orice cuvânt este o sămânță care va aduce rod. Orice faptă de bunătate plină de iubire, de ascultare, de renunțare la sine se va reproduce în alții și, prin aceștia, în mulți alții. La fel, fiecare faptă de gelozie, de răutate sau de dezbinare este o sămânță care va răsări într-o „rădăcină de amărăciune... și mulți să fie întinați de ea” (Evrei 12,15). Și cât de mare va fi numărul celor pe care cei „mulți” îi vor perverti! În felul acesta, semănatul binelui și al răului continuă pentru acum și în veșnicie.

RUPERA ÎMPĂRĂȚIEI

„Solomon a adormit cu părinții lui și a fost îngropat în cetatea tatălui său, David. În locul lui, a domnit fiul său Roboam” (1 Împărați 11,43).

La scurtă vreme de la urcarea pe tron, Roboam a venit la Sihem, unde se aștepta să primească recunoașterea oficială a tuturor semințiilor: „Căci tot Israelul venise la Sihem să-l facă împărat” (2 Cronici 10,1).

Printre cei prezenți se găsea și Ieroboam, fiul lui Nebat, același Ieroboam care în timpul domniei lui Solomon fusese cunoscut ca om „tare și viteaz” și căruia profetul Ahia din Silo îi dăduse o solie surprinzătoare: „Iată, voi rupe împărăția din mâna lui Solomon, și-ți voi da zece seminții” (1 Împărați 11,28.31).

Prin solul său, Domnul îi vorbise lămurit lui Ieroboam cu privire la necesitatea împărțirii împărăției. El spusese că această împărțire trebuie să aibă loc „pentru că M-au părăsit, și s-au închinat înaintea Astarteei, zeița sidonienilor, înaintea lui Chemoș, dumnezeul Moabului, și înaintea lui Milcom, dumnezeul fiilor lui Amon, și pentru că nu au umblat în căile Mele ca să păzească ce este drept înaintea Mea și să păzească legile și poruncile Mele, cum a făcut David” (1 Împărați 11,33).

Ieroboam fusese anunțat mai departe că împărăția nu avea să fie împărțită înainte de încheierea domniei lui Solomon: „Nu voi lua din mâna lui toată împărăția, căci îl voi ține domn în tot timpul vieții lui, pentru robul Meu David, pe care l-am ales, și care a păzit poruncile și legile Mele. Dar voi lua împărăția din mâna fiului său, și-ți voi da zece seminții din ea” (1 Împărați 11,34.35).

Cu toate că Solomon dorise să-l pregătească pe Roboam, urmașul ales de el, că să întâmpine cu înțelepciune criza prevestită de prorocul lui Dumnezeu, niciodată el nu fusese în stare să exercite o influență puternică de modelare spre bine asupra minții fiului

său, a cărui educație timpurie fusese atât de mult neglijată. Roboam primise de la mama lui, o amonită, pecetea unui caracter nestatornic. Din când în când, el a încercat să-L slujească pe Dumnezeu și i-a fost dată o oarecare prosperitate; dar n-a fost statornic și, în cele din urmă, s-a lăsat dus de influențele rele care-l înconjuraseră din copilărie. În greșelile din viața lui Roboam și în apostazia lui finală, se descoperă urmările teribile ale unirii lui Solmon cu femeile idolatre.

Semințiile lui Israel suferiseră timp îndelungat nedreptăți apăsătoare sub măsurile de asuprire luate de fostul lor conducător. Cheltuielile risipitoare ale domniei lui Solomon, în vremea apostaziei lui, l-au dus să pună pe umerii poporului impozite apăsătoare și să le ceară celor din popor multe servicii de slugă. Înainte de a-l încorona pe noul conducător, bărbații de frunte din semințiile lui Israel au hotărât să se asigure dacă fiul lui Solomon avea de gând să le micșoreze poverile acestea: „Atunci, Ieroboam și tot Israelul au venit la Roboam și i-au vorbit așa: 'Tatăl tău ne-a îngreunat jugul: acum ușurează această aspră povară și jugul greu pe care l-a pus peste noi tatăl tău. Și îți vom sluji'.”

Dorind să primească sfat de la consilierii lui înainte de a stabili ce politică va urma, Roboam le-a răspuns: „Întoarceți-vă la mine după trei zile, și poporul a plecat”.

„Împăratul Roboam a întrebat pe bătrânii care fuseseră cu tatăl său Solomon în timpul vieții lui, și a zis: 'Ce mă sfătuiți să răspund poporului acestuia?' Și iată ce au zis ei: 'Dacă vei fi bun cu poporul acesta, dacă-i vei primi bine și dacă le vei vorbi cu bunăvoință, îți vor sluji pe vecie'” (2 Cronici 10,3-7).

Nemulțumit, Roboam s-a îndreptat către bărbații mai tineri, cu care fusese împreună în tinerețe și în primii ani ai maturității lui, și i-a întrebat „Ce mă sfătuiți să răspund poporului acestuia care-mi vorbește astfel: 'Ușurează jugul pe care l-a pus tatăl tău peste noi'” (1 Împărați 12,9). Tinerii i-au sugerat să se poarte cu asprime cu supușii împărăției lui și să-i lămurească chiar de la început că nu va admite să se pună vreo piedică în calea dorințelor sale.

Măgulit de perspectiva exercitării autorității supreme, Roboam s-a hotărât să nu țină seama de sfatul bătrânilor din regatul său și

să facă din tineri sfătuitoarii lui. Astfel, în ziua rânduită, când „Ieroboam și tot poporul au venit la Roboam” pentru declarația cu privire la cursul pe care avea să-l urmeze, Roboam „a răspuns aspru poporului... ”Tatăl meu v-a îngreunat jugul, dar eu vi-l voi face și mai greu; tatăl meu v-a bătut cu bice, dar eu vă voi bate cu scorpioane” (1 Împărați 12,12-14).

Dacă Roboam și sfătuitoarii lui lipsiți de experiență ar fi înțeles voința divină cu privire la Israel, ei ar fi ținut seama de cererea poporului pentru reforme hotărâte în administrarea guvernării. Dar în momentul favorabil, pe care l-au avut cu ocazia întâlnirii de la Sihem, ei nu au reușit să judece de la cauză la efect și în felul acesta au slăbit pentru totdeauna influența lor asupra unui mare număr de oameni din popor. Hotărârea lor de a menține și de a spori apăsarea introdusă în timpul domniei lui Solomon era în conflict direct cu planul lui Dumnezeu pentru Israel și a dat poporului motive serioase ca să se îndoiască de sinceritatea motivelor lor. În această încercare neînțeleaptă și neîndurătoare de a exercita puterea, împăratul împreună cu sfătuitoarii aleși de el și-au manifestat mândria pentru poziția și autoritatea lor.

Domnul nu i-a îngăduit lui Roboam să-și aducă la îndeplinire planul pe care-l anunțase. Printre seminții erau și mii de oameni extrem de agitați din cauza măsurilor apăsătoare ale domniei lui Solomon, și acum ei au socotit că nu puteau face altfel decât să se răscoale împotriva casei lui David: „Când a văzut tot Israelul că împăratul nu-l ascultă, poporul a răspuns împăratului: ’Ce parte avem noi cu David? Noi n-avem moștenire cu fiul lui Ișai! La corturile tale, Israele! Acum vezi-ți de casă, Davide!’ Și Israel s-a dus la corturile lui” (1 Împărați 12,16).

Ruptura provocată de vorbirea aspră a lui Roboam s-a dovedit de nereparat. De acum înainte, cele douăsprezece seminții ale lui Israel au fost despărțite, semințiile lui Iuda și Benianim formând Regatul de Sud al lui Iuda, sub conducerea lui Roboam, pe când cele zece seminții din nord au format și au menținut o conducere separată, cunoscută sub numele de Regatul lui Israel, avându-l pe Ieroboam drept conducător. În felul acesta s-a împlinit prevestirea

prorocului cu privire la împărțirea împărăției. „Lucru acesta a fost orânduit de Domnul” (1 Împărați 12,15).

Când Roboam a văzut cele zece seminții părăsindu-și supunerea față de el, a pornit la acțiune. Printr-unul dintre oamenii influenți ai împărăției, „Adoram, care era mai-mare peste biruri”, el a făcut o încercare de împăcare. Dar trimisul păcii a fost tratat într-un mod care dădea mărturie despre sentimentele de împotrivire față de Roboam. „Adoram a fost ucis cu pietre de tot Isrelul și a murit.” Șocat de această dovadă a forței răscoalei, „împăratul Roboam s-a grăbit să se suie într-un car ca să ajungă la Ierusalim” (1 Împărați 12,18).

„Roboam, ajungând la Ierusalim, a strâns toată casa lui Iuda și seminția lui Beniamin, o sută optzeci de mii de oameni aleși, buni pentru război, ca să lupte împotriva lui Israel și să-l aducă înapoi sub stăpânirea lui Roboam, fiul lui Solomon. Dar cuvântul lui Dumnezeu a vorbi astfel lui Șemaia, omul lui Dumnezeu: 'Vorbește lui Roboam, fiul lui Solomon, împăratul lui Iuda, și întregii case a lui Iuda și a lui Beniamin și celuiilalt popor și spune-le: Așa vorbește-te Domnul: 'Nu vă suiți și nu faceți război împotriva fraților voștri, copiii lui Israel! Fiecare din voi să se întoarcă acasă, căci de la Mine s-a întâmplat aceasta.' Ei au ascultat de cuvântul Domnului și s-au întors acasă, după cuvântul Domnului” (1 Împărați 12,21-24).

Timp de trei ani, Roboam a încercat să profite de trista sa experiență de la începutul domniei și în acest efort a reușit. El... „a zidit cetăți întărite în Iuda”, „le-a întărit și a pus în ele căpitani și magazii de bucate, de untdelemn și vin”. S-a îngrijit să facă aceste cetăți „foarte tari” (2 Cronici 11,5.11.12). Însă secretul prosperității lui Iuda, în primii ani ai domniei lui Roboam, nu consta în aceste măsuri. Recunoașterea lui Dumnezeu drept Conducător suprem a fost aceea care a adus semințiile lui Iuda și Beniamin într-o poziție avantajoasă. La numărul lor s-au adăugat mulți bărbați temători de Dumnezeu din semințiile de la nord. „Acea din toate semințiile lui Israel”, spune raportul, „care aveau pe inimă să-L caute pe Domnul, Dumnezeul lui Israel, au urmat pe leviți la Ierusalim, ca să jertfească Domnului, Dumnezeului părinților lor.

Ei au dat astfel tărie Regatului lui Iuda, și au întărit pe Roboam, fiul lui Solomon, timp de trei ani; căci trei ani au umblat în calea lui David și a lui Solomon” (2 Cronici 11,16.17).

Roboam avea ocazia să răscumpere într-o mare măsură greșelile trecutului și să restabilească încrederea în priceperea lui de a conduce cu înțelepciune, dacă ar fi mers mai departe pe același drum. Dar până inspirată trasează un raport trist al succesorului lui Solomon, ca a unuia care nu a reușit să exercite o influență puternică în formarea credincioșiei față de Iehova. Cu toate că regele era încăpățânat din fire, încrezător în sine, îndărătnic și inclinat spre idolatrie, dacă și-ar fi pus încrederea deplină în Dumnezeu, ar fi putut să-și dezvolte tăria de caracter. Dar pe măsură ce timpul trecea, regele și-a pus încrederea în puterea poziției și în cetățile pe care le-a întărit. Încet, încet, a trecut cu totul de partea idolatriei. „Când s-a întărit Roboam în domnie și a căpătat putere, a părăsit Legea Domnului, și tot Israelul a părăsit-o împreună cu el” (2 Cronici 12,1).

Cât de triste și cât de pline de însemnătate sunt cuvintele: „... și tot Israelul împreună cu el!” Poporul pe care Dumnezeu îl alesese să fie o lumină pentru popoarele înconjurătoare se depărta de Izvorul puterii sale și căuta să devină asemenea popoarelor din jur. După cum s-a întâmplat cu ei, se întâmplă și astăzi, într-o măsură mai mare sau mai mică, cu oricine se predă lucrării celui rău – influența faptei rele nu se mărginește doar la făptuitor. Nimeni nu trăiește pentru sine. Nimeni nu pierde singur în neglijuirea lui. Fiecare viață este o lumină care strălucește și încurajează calea altora sau o influență întunecată și nimicitoare, care duce la disperare și la ruină. Noi îi conducem pe alții fie în sus, către fericire și viață nemuritoare, fie în jos, către durere și moarte veșnică. Și dacă prin faptele noastre punem sau întărim la lucru puterile rele ale acelora din jurul nostru, ne facem părtași la păcatele lor.

Dumnezeu n-a îngăduit ca apostazia conducătorului lui Iuda să rămână nepedepsită. „În al cincilea an al domniei lui Roboam, Șișac, împăratul Egiptului, s-a suit împotriva Ierusalimului, pentru că păcătuiseră împotriva Domnului. Avea o mie două sute de care

din Egipt, un popor fără număr, dintre libieni, suchieni și etiopeni. A luat cetățile întărite ale lui Iuda și a ajuns până la Ierusalim.

Atunci, prorocul Șemaia s-a dus la Roboam și la căpeteniile lui Iuda, care se adunaseră în Ierusalim, la apropierea lui Șișac, și le-a zis: Așa vorbește Domnul: 'Voi M-ați părăsit; vă părăsesc și Eu și vă dau în mâinile lui Șișac'" (2 Cronici 12,2-5).

Poporul nu mersese atât de departe în apostazie, încât să disprețuiască judecățile lui Dumnezeu. În pierderile provocate de invazia lui Șișac, ei au recunoscut mâna lui Dumnezeu și pentru o vreme s-au umilit. „Domnul este drept”, au recunoscut ei.

„Și când a văzut Domnul că s-au smerit, cuvântul Domnului a vorbit astfel lui Șemaia: 'S-au smerit, nu-i voi nimici, nu voi zăbovi să le vin în ajutor, și mâna Mea nu va veni asupra Ierusalimului prin Șișac; dar îi vor supune și vor ști ce înseamnă să-Mi slujească Mie sau să slujească împăraților altor țări'.

Șișac, împăratul Egiptului, s-a suit împotriva Ierusalimului. A luat scuturile de aur pe care le făcuse Solomon. Împăratul Roboam a făcut în loc niște scuturi de aramă și le-a dat în grija căpeteniilor alergătorilor, care păzeau intrarea casei împăratului... Pentru că Roboam se smerise, Domnul Și-a abătut mânia de la el și nu l-a nimicit de tot. Și tot mai era ceva bun în Iuda" (2 Cronici 12,6-12).

Dar când mâna suferinței a fost îndepărtată și națiunea a prosperat iarăși, mulți au uitat de teamă și s-au întors la idolatrie. Printre aceștia a fost chiar regele Roboam. Deși umilit prin calamitățile ce căzuseră asupra lui, nu a reușit să facă din această experiență un punct decisiv pentru întoarcere în viața lui. Uitând lecția pe care Dumnezeu a urmărit să-l învețe, a căzut din nou în păcatele care aduseseră judecăți asupra națiunii. După câțiva ani lipsiți de glorie, în timpul cărora regele „a făcut lucruri rele, pentru că nu și-a pus inima să caute pe Domnul”, „Roboam a adormit cu părinții săi și a fost îngropat în cetatea lui David. Și în locul lui a domnit fiul său Abia” (2 Cronici 12,14.16).

Odată cu despărțirea împărăției, la începutul domniei lui Roboam, slava lui Israel a început să se depărteze, pentru ca niciodată să nu mai fie recâștigată în plinătatea ei. Uneori, de-a

lungul veacurilor care au urmat, tronul lui David a fost ocupat de oameni cu valoare morală și judecată clarvăzătoare, și sub conducerea acestor suverani, binecuvântările care erau revărsate asupra oamenilor lui Iuda se răspândeau și asupra popoarelor înconjurătoare. Uneori, Numele lui Iehova a fost înălțat mai presus de orice dumnezeu fals, iar Legea Sa a fost privită cu respect. Din timp în timp, se ridicau proroci puternici pentru a întări mâinile conducătorilor și pentru a încuraja poporul la o continuă credincioșie. Dar semintele răului, care deja răsăriseră atunci când Roboam a urcat pe tron, nu aveau să fie niciodată cu totul dezrădăcinate, și uneori poporul lui Dumnezeu, atât de favorizat odinioară, avea să cadă atât de jos, încât să ajungă printre păgâni.

Dar în ciuda perversității acelor care alunecau spre practici idolatre, Dumnezeu, în mila Sa, avea să facă tot ce era în puterea Sa pentru a salva împărăția dezbinată, de ruină totală. Și pe măsură ce anii treceau, iar planul Său cu privire la Israel părea să fie zădărnicit prin uneltirile oamenilor conduși de agenții satanici, El încă Își manifesta planurile Sale binefăcătoare prin robia și restatornicirea poporului ales.

Dezbinarea împărăției nu a fost decât începutul unei istorii minunate în care sunt descoperite îndelunga răbdare și mila duioasă ale lui Dumnezeu. Din grelele încercări ale suferinței prin care aveau să treacă din cauza înclinațiilor către rău, moștenite sau cultivate, aceia pe care Dumnezeu căuta să-i curățească pentru a-Și întocmi un popor deosebit, plin de râvnă pentru fapte bune, aveau să recunoască până la urmă: „Niciunul nu este ca tine, Doamne! Mare ești Tu și mare este Numele Tău prin puterea Ta. Cine să nu se teamă de Tine, Împărate al neamurilor?... Căci între toți înțelepții neamurilor și în toate împărățiile lor, niciunul nu este ca Tine... Dar Domnul este Dumnezeu cu adevărat, este un
68 Dumnezeu viu și un Împărat veșnic” (Ieremia 10,6.7.10).

Iar închinătorii la idoli aveau să învețe, în cele din urmă, lecția că zeii falși sunt fără putere să înalțe și să mântuiască. „Dumnezeii care nu au făcut nici cerurile și nici pământul, vor pieri de pe pământ și de sub ceruri” (Ieremia 10,11). Numai în credincioșie

față de Dumnezeu cel viu, Creatorul tuturor și Conducătorul a toate, poate să găsească omul liniște și pace.

Într-un glas, cei pedepsiți și pocăiți din Israel și Iuda aveau în cele din urmă să-și reînnoiască legământul lor cu Dumnezeu oștirilor, Dumnezeu părinților lor, și aveau să spună despre El: „Dar El a făcut pământul prin puterea Lui, a întemeiat lumea, prin înțelepciunea Lui, a întins cerurile prin priceperea Lui. La tunetul Lui, urlă apele în ceruri; El ridică norii de la marginile pământului, dă naștere fulgerelor și ploii și scoate vântul din cămărilor Lui. Atunci se arată omul cât este de prost cu știința lui, și orice argintar rămâne de rușine cu chipul lui cioplit; căci idoliilor lui nu sunt decât minciună și nu este nicio suflare în ei; sunt un lucru de nimic, o lucrare înșelătoare, și vor pieri, când va veni pedeapsa. Dar Cel ce este partea lui Iacov, nu este ca ei; căci Domnul a întocmit totul, și Israel este seminția moștenirii Lui; Domnul oștirilor este Numele Lui” (Ieremia 10,12-16).

IEROBOAM

Așezat pe tron de către cele zece seminții ale lui Israel, care se răsculasera împotriva casei lui David, Ieroboam, fostul slujitor al lui Solomon, era în situația să aducă reforme înțelepte atât în viața religioasă, cât și în cea civilă. Sub conducerea lui Solomon, el manifestase pricepere și o judecată sănătoasă, iar cunoștințele pe care le câștigase în anii de slujire credincioasă îl făceau în stare să conducă cu înțelepciune. Dar Ieroboam n-a ajuns să facă din Dumnezeu tăria lui.

Cea mai mare teamă a lui Ieroboam a fost că în viitor inimile supușilor săi ar putea fi câștigate de conducătorul care va ocupa tronul lui David. El a socotit că atâta vreme cât celor zece seminții li se va îngădui să viziteze frecvent vechea reședință a monarhiei iudaice, unde slujbele de la templu se desfășurau tot ca în anii domniei lui Solomon, mulți vor fi înclinați să-și reînnoiască devotamentul față de conducerea de la Ierusalim. Consultându-se cu sfătuitoarii lui, Ieroboam s-a hotărât ca printr-o acțiune îndrăzneată se slăbească cât mai mult cu putință probabilitatea unei răscoale împotriva conducerii lui. El a reușit acest lucru, rânduind înăuntrul granițelor regatului două centre de închinare, unul la Betel și altul la Dan. În aceste locuri, și nu la Ierusalim, cele zece seminții aveau să fie invitate să se adune, ca să se închine.

Organizând acest transfer, Ieroboam s-a gândit să facă apel la imaginația israeliților, punându-le înaintea o reprezentare vizibilă, care să simbolizeze prezența lui Dumnezeu. Ca urmare, a pus să se facă temple la centrele de închinare stabilite. În străduința aceasta de a reprezenta Dumnezeirea, Ieroboam a călcat porunca lămurită a lui Iehova: „Să nu-ți faci chip cioplit... Să nu te închini înaintea lor și să nu le slujești” (Exod 20,4.5).

Atât de puternică era dorința lui Ieroboam de a ține departe de Ierusalim cele zece seminții, încât a pierdut din vedere slăbiciunea

fundamentală a planului său. El n-a luat în considerație primejdia cea mare la care îi expunea pe israeliți, punând în fața lor un simbol idolatru cu care strămoșii lor fuseseră atât de obișnuiți timp de veacuri în robia egipteană. Locuința recentă a lui Ieroboam în Egipt ar fi trebuit să-l învețe cât de nebunesc era să așeze înaintea poporului asemenea reprezentări păgâne. Dar scopul lui, de a face ca semințiile din nord să întrerupă vizitele anuale la cetatea sfână, l-a adus la adoptarea măsurilor celor mai nesocotite. „Destul v-ați suit la Ierusalim, Israele!”, i-a instruit el. „Iată Dumnezeuul tău care te-a scos din țara Egiptului” (1 Împărați 12,28). În felul acesta, ei au fost invitați să se plece înaintea chipurilor de aur și să adopte forme de închinare străine.

Regele a încercat să-i convingă pe leviți, dintre care unii trăiau înăuntrul regatului său, să slujească ca preoți în templele nou-înălțate la Betel și Dan; dar străduințele lui s-au soldat cu un eșec. De aceea, a fost constrâns să ridice la preoție bărbați „luați din tot poporul” (1 Împărați 12,31). Alarmați de perspective, mulți dintre cei credincioși, printre care un număr de leviți, s-au refugiat la Ierusalim, unde se puteau închina în armonie cu cerințele divine.

„A rânduit o sărbătoare în luna a opta, în ziua a cincisprezecea a lunii, sărbătoare care se prăznuia la Betel, ca să se aducă jertfe vițelilor pe care îi făcuse el. A pus în slujbă la Betel pe preoții înălțimilor ridicate de el” (1 Împărați 12,32).

Sfidarea îndrăzneță a lui Dumnezeu din partea regelui, prin îndepărtarea instituțiilor rânduite pe cale divină, nu a lăsat să treacă fără să fie mustrată. Chiar în timp ce oficia și ardea tămâie în timpul dedicării altarului străin pe care îl înălțase la Betel, a venit înaintea lui un om al lui Dumnezeu din Regatul lui Iuda, trimis să-l mustră pentru îndrăzneala de a introduce forme noi de închinare. Prorocul „a strigat împotriva altarului... și a zis: 'Altarele! Altarele! Așa vorbește Domnul: Iată că se va naște un fiu casei lui David; numele lui va fi Iosia; el va junghia pe tine pe preoții înălțimilor, care ard tămâie pe tine, și pe tine se vor arde oseminte omenești!’

Și în aceeași zi a dat un semn, zicând: 'Acesta este semnul care arată că Domnul a vorbit: Altarul se va despică, și cenușa de pe el se va vărsa'. Altarul s-a despicat, și cenușa de pe el s-a vărsat, după semnul pe care-l dăduse omul lui Dumnezeu, potrivit cu Cuvântul Domnului" (1 Împărați 13,2,3.5).

Văzând acest lucru, Ieroboam s-a umplut de un spirit de sfidare a lui Dumnezeu și a încercat să-l împiedice pe acela care dăduse solia. Cu mânie „a întins mâna de pe altar” și a strigat: „Prindeți-l!” Gestul lui impulsiv a întâmpinat o muștrare imediată. Mâna întinsă împotriva solului lui Iehova și-a pierdut deodată puterea și nu a mai putut-o trage înapoi.

Cuprins de groază, regele s-a rugat de proroc să mijlocească la Dumnezeu în favoarea lui. „'Roagă-te Domnului Dumnezeului tău, a implorat el, și cere-I să-mi pot trage mâna înapoi'. Omul lui Dumnezeu s-a rugat Domnului și împăratul a putut să-și tragă înapoi mâna, care s-a făcut sănătoasă ca mai înainte” (1 Împărați 13,4-6).

Străduința de a investi cu solemnitate dedicarea altarului străin, a cărui respectare ar fi condus la nerespectarea închinării lui Iehova în Templul din Ierusalim, fusese zadarnică. Prin solia prorocului, împăratul lui Israel ar fi trebuit adus la pocăință și să renunțe la planurile lui nelegiuite, care îndepărtau poporul de la adevărata închinare la Dumnezeu. Dar el și-a împietricit inima și s-a hotărât să urmeze calea pe care și-o alesese. Până la sărbătoarea de la Betel, inimile israeliților nu se împietriciseră cu totul. Mulți erau sensibili la influența Duhului Sfânt. Domnul intenționase ca aceia care făcuseră pași repezi în apostazie să fie opriți din calea lor înaintea de a fi prea târziu. El trimisese pe solul Său să întrerupă practicile idolatre și să le descopere regelui și poporului care aveau să fie efectele apostaziei. Despicarea altarului era un semn al dezaprobării lui Dumnezeu față de urâciunea care fusese comisă în Israel.

Domnul caută să mântuiască, nu să distrugă. El are plăcere să îi salveze pe păcătoși. „Spune-le: 'Pe viața Mea, zice Domnul, Dumnezeu, că nu doresc moartea păcătosului'” (Ezechiel 33,11). Prin avertizări și îndemnuri, El îi cheamă pe cei nescultători să se

întoarce de la faptele lor rele, să se întoarcă la El și să trăiască. El le dă solilor Săi aleși o îndrăzneală sfântă, ca aceia care ascultă să se teamă și să fie aduși la pocăință. Cât de categoric l-a mustrat omul lui Dumnezeu pe rege! Și această fermitate era esențială. În niciun alt mod nu puteau fi mustrate păcatele săvârșite. Domnul a dat slujitorului Său îndrăzneala, pentru ca impresia dăinuitoare să rămână asupra acelor care ascultau. Solii Domnului nu trebuie să se teamă niciodată de fața omului, ci să stea neclintiți pentru dreptate. Atâta vreme cât își pun încrederea în Dumnezeu, nu trebuie să se teamă; căci Acela care le dă însărcinarea, le dă și asigurarea protecției Sale.

După ce și-a rostit solia, prorocul era gata să se întoarcă, când Ieroboam i-a zis: „Intră cu mine în casă, să iei ceva de mâncare, și-ți voi da un dar”. Omul lui Dumnezeu a zis împăratului: „Jumătate din casa ta să-mi dai și n-aș intra cu tine. Nu voi mânca pâine și nu voi bea apă în locul acesta; căci iată ce poruncă mi-a fost dată, prin cuvântul Dumnului: «Să nu mănânci pâine nici să nu bei apă și nici să nu te întorci pe drumul pe care te vei duce»” (1 Împărați 13,7-9).

Ar fi fost bine pentru proroc, dacă s-ar fi ținut de planul să se întoarcă în Iudeea fără întârziere. În timp ce călătorea spre casă pe alt drum, el a fost întâmpinat de un om în vârstă care pretindea a fi profet și care l-a mințit pe omul lui Dumnezeu, spunând; „Și eu sunt proroc ca tine; și un înger mi-a vorbit din partea Domnului și a zis: ‘Adu-l în casă cu tine ca să mănânce pâine și să bea apă.’” Iar a fost repetată minciuna, și invitația a fost adresată până omul lui Dumnezeu a fost convins să se întoarcă.

Din cauză că prorocul adevărat și-a îngăduit să meargă pe o cale contrară datoriei, Dumnezeu a îngăduit ca el să sufere pedeapsa nescultării. Pe când el și acela care-l invitase să se întoarcă la Betel stăteau împreună la masă, inspirația Celui Atotputernic a venit asupra prorocului fals „și el a strigat omului lui Dumnezeu care venise din Iuda, zicând: ‘Așa vorbește Domnul: Pentru că nu ai ascultat porunca Domnului și nu ai păzit porunca pe care ți-o dăduse Domnul, Dumnezeul tău... trupul tău mort nu va intra în mormântul părinților tăi’” (vers. 18-22).

Această profeție cu privire la soarta sa a fost curând împlinită cuvânt cu cuvânt. „Și după ce a mâncat pâine și a băut apă, prorocul pe care-l întorsese și-a pus șaua pe măgar. Omul lui Dumnezeu a plecat; și a fost întâlnit pe drum de un leu care l-a omorât. Trupul lui mort era întins pe drum; măgarul a rămas lângă el, și leul stătea și el lângă trup. Și niște oameni care treceau pe acolo au văzut trupul întins în drum... și au spus lucrul acesta, la venirea lor în cetatea în care locuia prorocul cel bătrân. Când a auzit lucrul acesta, prorocul care îl întorsese de pe drum pe omul lui Dumnezeu, a zis: 'Este omul lui Dumnezeu care nu a ascultat de porunca Domnului'" (vers. 23-26).

Pedeapsa care a căzut peste solul necredincios a fost încă o dovadă cu privire la adevărul profeției rostită asupra altarului. Dacă după ce nu a ascultat de cuvântul Domnului, prorocului i s-ar fi îngăduit să meargă în siguranță, regele ar fi folosit acest fapt ca încercare de a-și justifica propria neascultare. În despicarea altarului, în uscarea brațului și în soarta grozavă a aceluia care a îndrăznit să nesocotească porunca expresă a lui Iehova, Ieroboam ar fi trebuit să discearnă dezaprobarea grabnică a unui Dumnezeu insultat, și aceste judecăți ar fi trebuit să-l avertizeze să nu stăruie în fărădelege. Dar, departe de a se pocăi, „Ieroboam nu s-a abătut de pe calea lui cea rea. A pus iarăși preoți pentru înălțimi, luați din tot poporul: pe oricine dorea, îl sfințea preot al înălțimilor. Și fapta aceasta a fost un prilej de păcătuire pentru casa lui Ieroboam, și pentru aceasta a fost nimicită ea și ștearsă de pe fața pământului" (1 Împărat 13,33,34; 14,16).

Spre încheierea unei domnii agitate, care a durat douăzeci și doi de ani, Ieroboam a avut de făcut față înfrângerii dezastruoase în războiul cu Abia, succesorul lui Roboam. „Ieroboam n-a mai avut puterea pe vremea lui Abia, și Domnul l-a lovit și a murit" (2 Cronici 13,20).

Apostazia introdusă în timpul domniei lui Ieroboam s-a accentuat din ce în ce mai mult, până când, în cele din urmă, a avut ca rezultat ruina totală a Regatului lui Israel. Chiar înainte de moartea lui Ieroboam, Ahia, bătrânul proroc din Silo, care cu mulți ani înainte prorocise înălțarea lui Ieroboam pe tron, declara: „Domnul

va lovi pe Israel, și Israel va fi ca o trestie clătinată de ape; va smulge pe Israel din această țară bună pe care o dăduse părinților lor, și-i va împrăștia dincolo de Râu, pentru că și-au făcut idoli, mâniind pe Domnul. Va părăsi pe Israel, din pricina păcatelor pe care le-a făcut Ieroboam și în care a târât și pe Israel” (1 Împărați 14,15.16).

Cu toate acestea, Domnul nu a părăsit poporul Israel fără ca mai înainte să facă tot ce putea fi făcut pentru a-l aduce înapoi la ascultarea de El. De-a lungul anilor, lungi și întunecați, când conducător după conducător s-a ridicat sfidând cu îndrăzneală Cerul și a condus poporul Israel din ce în ce mai adânc în idolatrie, Dumnezeu a trimis solie după solie către poporul Său abătut. Prin prorocii Săi le-a dat toate ocaziile să oprească valul de apostazie și să se întoarcă la El. În anii care aveau să urmeze dezbinării împărăției, urmau să trăiască și să lucreze Ilie și Elisei, și apelurile mișcătoare ale lui Osea, Amos și Obadia aveau să fie auzite în țară. Niciodată împărăția lui Israel n-a fost lăsată fără mărturia nobilă a puterii extraordinare a lui Dumnezeu de a salva din păcat. Chiar și în ceasurile cele mai sumbre, unii aveau să rămână credincioși Conducătorului lor divin, și în mijlocul idolatriei aveau să trăiască fără pată înaintea unui Dumnezeu sfânt. Acești credincioși erau socotiți ca făcând parte din rămășița evlavioasă, prin care planul veșnic al lui Iehova avea să fie, în cele din urmă, adus la îndeplinire.

APOSTAZIA NAȚIONALĂ

De la moartea lui Ieroboam și până la arătarea lui Ilie înaintea lui Ahab, poporul lui Israel a suferit un declin spiritual continuu. Conduși de bărbați care nu se temeau de Iehova și care încurajau forme străine de închinare, un număr tot mai mare de oameni au pierdut repede din vedere datoria de a sluji viului Dumnezeu și au adoptat multe dintre practicile idolatre.

Nadab, fiul lui Ieroboam, a ocupat tronul lui Israel pentru numai câteva luni. Calea lui nelegiuită a fost oprită brusc de o conspirație, avându-l în frunte pe Baeșa, unul dintre generalii lui, urmărind să pună stăpânire pe conducere. Nadab a fost ucis împreună cu „toată casa lui”, care avea drept de succesiune, „după cuvântul pe care-l spusese Domnul prin robul Său Ahia din Șilo, din pricina păcatelor pe care le făcuse Ieroboam și în care târâse și pe Israel” (1 Împărați 15,29.30).

Astfel a pierit casa lui Ieroboam. Închinarea idolatră, introdusă de el, a adus asupra hulitorilor vinovați judecățile Cerului; și cu toate acestea, conducătorii care au urmat – Baeșa, Ela, Zimri și Omri –, într-o perioadă de aproape patruzeci de ani, au continuat pe aceeași cale fatală a nelegiurii.

În cea mai mare parte a acestui timp de apostazie în Israel, Asa a condus Regatul de Sud. Timp de mulți ani, „Asa a făcut ce este bine și plăcut înaintea Domnului, Dumnezeului său. A îndepărtat altarele dumnezeilor străini și înălțimile idolești și a tăiat Astarteele. A poruncit lui Iuda să caute pe Domnul, Dumnezeul părinților săi, și să împlinească legea și poruncile. A îndepărtat din toate cetățile lui Iuda înălțimile și stâlpii închinați soarelui. Și împărăția a avut pace sub el” (2 Cronici 14,2-5).

Credința lui Asa a fost pusă la aspră încercare atunci când „Zerah, etiopianul, a ieșit împotriva lui cu o oștire de un milion de oameni și trei sute de care” (2 Cronici 14,9) și a năvălit în regatul

lui. În această criză, Asa nu și-a pus încrederea în „cetățile întărite” ale lui Iuda pe care le clădise „cu ziduri, cu turnuri, cu porți și cu zăvoare”, nici în „oamenii viteji” (2 Cronici 14,6-8) din armata lui bine pregătită. Încrederea regelui era în Dumnezeuul oștirilor, în al cărui Nume fuseseră obținute izbăviri mărețe de către Israelul din vechime. Așezându-și forțele în linie de bătaie, el a căutat ajutorul lui Dumnezeu.

Armatele vrăjmașe stăteau acum față în față. Era un timp de încercare pentru aceia care Îl slujeau pe Domnul. Își mărturisiseră ei toate păcatele? Aveau oamenii lui Iuda încrederea deplină în puterea lui Dumnezeu de a-i elibera? Gânduri ca acestea se frământau în mintea conducătorilor. După orice apreciere omească, oastea cea mare a Egiptului avea să spulbere totul înaintea ei. Dar în timp de pace, Asa nu se dedase distracțiilor și plăcerilor, ci se pregătise pentru orice primejdie. Avea o armată instruită pentru luptă și se străduise să conducă poporul să se împace cu Dumnezeu. Iar acum, cu toate că forțele lui erau mai mici la număr decât ale vrăjmașului, credința lui în Acela în care-și pusese încrederea nu slăbise.

Deoarece Îl căutase pe Domnul în zilele de prosperitate, regele se putea sprijini pe El și acum, în ziua necazului. Cererile lui dovedeau că el nu era un străin față de puterea minunată a lui Dumnezeu. „Asa a chemat pe Domnul, Dumnezeu lui, și a zis: 'Doamne, numai Tu poți veni în ajutorul nostru, Doamne, Dumnezeul nostru!... Căci pe Tine ne sprijinim și în Numele Tău am venit împotriva acestei mulțimi. Doamne, Tu ești Dumnezeul nostru: să nu iasă biruitor omul împotriva Ta!’” (vers. 11)

Rugăciunea lui Asa este un model de urmat pentru orice credincios creștin. Noi luptăm într-un război „nu împotriva cărnii și sângelui, ci împotriva căpeteniilor, împotriva domniilor..., împotriva duhurilor răutății care sunt în locurile cerești” (Efeseni 6,12). În lupta vieții trebuie să dăm piept cu agenții răului, care s-au aliat împotriva dreptății. Nădejdea noastră nu este un om, ci viul Dumnezeu. Prin deplina asigurare a credinței putem aștepta că El va uni atotputernicia Lui cu străduințele uneltelor omenești pentru slava tronului Său. Îmbrăcați cu armura neprihănirii Sale, putem câștiga biruință asupra oricărui dușman.

Credința regelui Asa a fost răsplătită în mod remarcabil. „Domnul a lovit pe etiopieni dinaintea lui Asa și dinaintea lui Iuda, și etiopenii au luat-o la fugă. Asa și poporul care era cu el i-au urmărit până la Gherar și etiopienii au căzut fără să-și poată scăpa viața, căci au fost nimiciți de Domnul și de oștirea Lui. Asa și poporul lui au făcut o pradă mare” (2 Cronici 14,12.13).

Când armatele biruitoare ale lui Iuda și Beniamin se întorceau la Ierusalim, „Duhul lui Dumnezeu a venit peste Azaria, fiul lui Obed, și Azaria s-a dus înaintea lui Asa și i-a zis: 'Ascultați-mă, Asa și tot Iuda și Beniamin! Domnul este cu voi când sunteți cu El; dacă-L căutați, Îl veți găsi; dar, dacă-L părăsiți, și El vă va părăsi... Voi dar întăriți-vă și nu lăsați să vă slăbească mâinile, căci faptele voastre vor avea o răsplată” (2 Cronici 15,1.2.7).

Încurajat tot mai mult de aceste cuvinte, Asa a pornit la o a doua reformă în Iuda. El „a îndepărtat urâciunile din toată țara lui Iuda și Beniamin și din cetățile pe care le luaseră în muntele lui Efraim, și a înnoit altarul Domnului, care era înaintea pridvorului Domnului.

„A strâns pe tot Iuda și Beniamin și cei din Efraim, din Manase și din Simeon, care locuiau printre ei, căci un mare număr dintre oamenii lui Israel au trecut la el când au văzut că Domnul, Dumnezeul lui, era cu el. S-au adunat la Ierusalim în luna a treia a anului al cincisprezecelea al domniei lui Asa. În ziua aceasta, au jertfit Domnului, din prada pe care o aduseseră: șapte sute de boi și șapte mii de oi. Au făcut legământ să caute pe Domnul, Dumnezeul părinților lor, din toată inima și din tot sufletul lor,... tot Iuda s-a bucurat de jurământul acesta, căci juraseră din toată inima lor, căutaseră pe Domnul de bunăvoia lor, și-L găsiseră. Și Domnul le-a dat odihnă de jur împrejur” (vers. 8-12.15).

Raportul lung al slujirii credincioase a lui Asa a fost întunecat de unele greșeli făcute atunci când nu și-a pus încrederea deplină în Domnul. Când, într-o anumită împrejurare, regele lui Israel a intrat în Regatul lui Iuda și a pus stăpânire pe Rama, o cetate întărită la o depărtare de numai opt kilometri de Ierusalim, Asa a căutat izbăvirea încheind o alianță cu Ben-Hadad, împărarul Siriei. Lipsa lui de încredere numai în Dumnezeu, în timp de nevoie, a

fost aspru muștrată de Hanania, văzătorul, care i s-a arătat lui Asa cu solia:

„... Pentru că te-ai sprijinit pe împăratul Siriei și nu te-ai sprijinit pe Domnul, Dumnezeuul tău, de aceea a scăpat oastea împăratului Siriei din mâinile tale. Etiopienii și libienii nu alcătuiau oare o oaste mare, o mulțime de care și călăreți? Și totuși Domnul i-a dat în mâinile tale, pentru să te sprijiniseși pe El. Căci Domnul Își întinde privirile peste tot pământul, ca să sprijinească pe aceia a căror inimă este întreagă a Lui. Ai lucrat ca un nebun în privința aceasta, căci de acum vei avea războaie” (2 Cronici 16,7-9).

În loc să se umilească înaintea lui Dumnezeu din cauza greșelii lui „Asa s-a mâniat pe văzător și l-a pus la închisoare, pentru că era înfuriat împotriva lui. Tot în același timp, Asa a apăsă pe unii din popor” (vers. 10).

„În al treizeci și nouălea an la domniei sale, Asa s-a îmbolnăvit de picioare așa încât avea mari dureri; chiar în timpul bolii lui nu a căutat pe Domnul, ci a întrebat pe doctori” (vers. 12). Regele „a murit în al patruzeci și unulea an al domniei lui” și i-a urmat Iosafat, fiul lui.

Cu doi ani înainte de moartea lui Asa, Ahab a început să domnească în Regatul lui Israel. De la început, domnia lui a fost caracterizată de a o apostazie grozavă și nefirească. Tătlă lui Omri, întemeietorul Samariei, a făcut „ce este rău înaintea Domnului, și a lucrat mai rău decât toți cei ce fuseseră înaintea lui” (1 Împărați 16,25). Dar păcatele lui Ahab erau și mai mari. El „a făcut un idol Astarteei. Ahab a făcut mai multe rele decât toți regii lui Israel care fuseseră înaintea lui, ca să mânie pe Domnul Dumnezeuul lui Israel. Și, ca și cum ar fi fost puțin lucru pentru el să se dedea la păcatele lui Ieroboam, fiul lui Nebat, a mai luat și de nevastă și pe Izabela, fata lui Etbaal, împăratul sidonienilor, și a slujit lui Baal și s-a închinat înaintea lui” (1 Împărați 16,33.31). Nesatisfăcut de încurajarea formelor slujbelor religioase îndeplinite la Betel și Dan, el a condus cu întrezneală poporul în păgânismul cel mai josnic, înlocuind închinarea la Iehova cu închinare la Baal.

Lunând-o de soție pe Izabela, fiica lui Etbaal, „împăratul sidonienilor” și marele preot al lui Baal, Ahab „a slujit lui Baal și

s-a închinat înaintea lui. A ridicat un altar lui Baal în templul lui Baal pe care l-a zidit la Samaria” (1 Împărați 16,31.32).

Ahab nu numai că a introdus închinarea lui Baal în capitală, dar sub conducerea Izabelei a înălțat altare păgâne pe multe „înălțimi”, unde, la adăpostul crângurilor înconjurătoare, preoții împreună cu cei legați de această formă seducătoare de idolatrie își exercitau influența lor dezastruoasă, până când aproape tot Israelul mergea după Baal. „N-a fost nimeni care să se fi vândut ca să facă ce este rău înaintea Domnului, ca Ahab, pe care nevastă-sa, Izabela, îl ațâța la aceasta. El a lucrat în chipul cel mai urăcios, mergând după idoli, cum făceau amoriții, pe care-i izgonise Domnul dinaintea copiilor lui Israel” (1 Împărați 21,25.26).

Ahab avea o putere morală slabă. Căsătoria cu o femeie idolatră, care avea un caracter hotărât și un temperament energic, a avut un rezultat dezastruos, atât pentru el, cât și pentru națiune. Lipsit de principii și de un standard înalt de viață, caracterul lui a fost modelat ușor de spiritul hotărât al Izabelei. Firea lui egoistă a fost neînstare să aprecieze darurile lui Dumnezeu pentru Israel, precum și obligațiile lui ca păzitor și conducător al poporului ales.

Sub influența vătămătoare a domniei lui Ahab, Israel rătăcea departe de viul Dumnezeu și își stricase căile înaintea Lui. De mulți ani, ei își pierdeau simțământul de respect și de teamă sfântă; iar acum se părea că nu se găsește nimeni care să îndrăznească să-și pună în primejdie viața, împotrivindu-se în mod deschis urâciunilor care predominau. Umbra întunecată a apostaziei acoperea întreaga țară. Chipurile lui Baal și ale Asarteei erau văzute pretutindeni. Templele idolatre și crângurile consacrate închinării, în fața lucrărilor mâinilor omenești, se înmulțeau. Aerul era murdărit cu fumul jertfelor oferite zeilor falși. Dealurile și văile răsunau de strigătele de beție ale unor preoți păgâni, care jertfeau soarelui, lunii și stelelor.

Prin influența Izabelei și a preoților ei nelegiuți, poporul era învățat că idolii zeilor care fuseseră înălțați erau divinătăți care conduceau prin puterea lor misterioasă elementele pământului, focul și apa. Toate darurile Cerului – torențele de apă vie, izvoarele care curgeau, roua cea plăcută, ploaia care înviora pământul și

facea câmpiile să rodească din belșug – erau atribuite favorii lui Baal și Astarteei, în loc să fie privite ca venind de la Dădătorul oricărui dar bun și desăvârșit. Poporul a uitat că dealurile și văile, izvoarele și pâraiele erau în mâna Dumnezeului celui viu, că El stăpânea soarele, norii cerului și toate puterile naturii.

Prin soli credincioși, Domnul a trimis avertizări repetate regelui și poporului decăzut; dar aceste cuvinte de mustrare erau zadarnice. În zadar au proclamat solii inspirați dreptul lui Iehova de a fi singurul Dumnezeu în Israel; în zadar au înălțat legile pe care El li le încredințase. Cucerii de desfășurare a splendorii și de riturile fascinante ale închinării la idoli, oamenii urmau exemplul regelui de la curtea lui și se dădeau plăcerilor degradante și otrăvitoare ale unei închinări senzuale. În nebunia lor oarbă, au ales să-L respingă pe Dumnezeu și închinarea Lui. Lumina atât de îndurător dată lor devenise întuneric. Aurul curat se întunecase.

Vai, cât de mult se îndepărtase slava lui Israel! Niciodată mai înainte nu căzuse poporul ales atât de adânc în apostazie. Erau patru sute cincizeci de profeți ai lui Baal, în afară de „patru sute de proroci ai Asarteei” (1 Împărați 18,19). Numai puterea făcătoare de minuni a lui Dumnezeu mai putea feri națiunea de distrugere totală. Israel se despărțise de bunăvoie de Iehova; cu toate acestea, Domnul, în mila Sa, tânjea după aceia care fuseseră duși la păcat și era gata să le trimită unul dintre cei mai puternici proroci ai Săi, prin care mulți aveau să fie aduși la ascultare de Dumnezeul părinților lor.

PARTEA

2

PROFETII
REGATÚLUI
DE NORD

*Cine este înțelept, să ia seama la aceste lucruri?
Căci căile Domnului sunt drepte, și cei drepti ce um-
blă pe ele, dar cei răzvrățiți cad pe ele. (Osea 14,9)*

ILIE TIȘBITUL

În Munții Galaadului, la răsărit de Iordan, trăia în zilele lui Ahab un om al credinței și al rugăciunii, a cărui lucrare neînfricăată era destinată să oprească răspândirea rapidă a apostaziei în Israel. Departe de orice oraș renumit și neavând o poziție înaltă în societate, Ilie Tișbitul a intrat totuși în misiunea lui încrezător în planul lui Dumnezeu de a pregăti calea înaintea lui și de a-i da succes deplin. Cuvântul credinței și al puterii era pe buzele lui și întreaga lui viață era consacrată lucrării de reformă. Glasul lui era al unuia care striga în pustie pentru a muștra păcatul și pentru a respinge valul răului. Dar, deși a venit la oameni muștrând păcatul, solia lui oferea balsamul de Galaad sufletelor bolnave de păcat, ale acelor care doreau să fie vindecați.

Când Ilie l-a văzut pe Israel afundându-se din ce în ce mai mult în idolatrie, sufletul i-a fost îndurerat și l-a cuprins indignarea. Dumnezeu făcuse lucruri mari pentru poporul Său. Îl eliberase din robie și îi dăduse „pământurile neamurilor... ca să păzească poruncile Lui și să țină legile Lui” (Psalmi 105,44.45). Dar planurile pline de îndurare ale lui Iehova erau acum aproape uitate. Necredința despărțea cu repeziciune poporul ales de Izvorul puterii lui. Văzând, din locuința lui retrasă de la munte, această apostazie, Ilie a fost copleșit de amărăciune. Cu groază în suflet, el L-a implorat pe Dumnezeu să oprească poporul favorizat de odinioară de pe calea lui păcătoasă, să îi trimită judecăți, dacă este nevoie, ca să poată fi determinat să vadă în adevărată lumină îndepărtarea lui de Cer. El dorea să-i vadă pe cei din popor aduși la pocăință înainte ca ei să meargă atât de departe în nelegiuirea lor, încât să-L provoace pe Dumnezeu să-i distrugă cu totul.

Acest capitol se bazează pe textele din 1 Împărați 17,1-7.

Rugăciunea lui Ilie a fost ascultată. Apelurile repetate adesea, muștrările și avertizările nu-l aduseseră pe poporul Israel la pocăință. Venise timpul când Dumnezeu trebuia să îi vorbească prin judecăți. Atâta timp cât închinătorii lui Baal pretindeau că darurile cerului, roua și ploaia, nu veneau de la Iehova, ci de la puterile ce dirijeau natura și că prin energiile creatoare ale soarelui, pământul era îmbogățit și făcut să rodească din belșug, blestemul lui Dumnezeu avea să cadă greu asupra țării întinate. Semințiilor apostaziate ale lui Israel trebuia să li se arate nebunia încrederii în puterea lui Baal pentru binecuvântările pământești. Până când nu se vor întoarce la Dumnezeu cu pocăință și nu-L vor recunoaște ca Izvor al tuturor binecuvântărilor, nu va cădea pe pământ nici rouă, nici ploaie.

Lui Ilie i-a fost încredințată misiunea de a-i da lui Ahab solia despre judecata Cerului. El nu a căutat să fie solul Domnului, ci Cuvântul Domnului a venit peste el. Și gelos pentru onoarea cauzei lui Dumnezeu, nu a ezitat să asculte somația divină, cu toate că ascultarea părea să invite nimicirea lui grabnică de către mâna regelui nelegiuit. Prorocul a pornit de îndată și a călătorit zi și noapte până când a ajuns în Samaria. La palat nu a solicitat să fie primit, nici nu a așteptat ca venirea lui să fie anunțată în mod oficial. Îmbrăcat în hainele aspre, purtate de obicei de prorocii din vremea aceea, a trecut neobservat pe lângă paznici și s-a oprit pentru o clipă înaintea regelui uimit.

Ilie nu și-a cerut scuze pentru apariția lui bruscă. Unul mai mare decât conducătorul lui Israel îl însărcinase să vorbească și, ridicându-și mâinile spre cer, a declarat solemn din partea viului Dumnezeu că judecățile Celui Preaînalt erau gata să cadă peste Israel. „Viu este Domnul, Dumnezeul lui Israel, al cărui slujitor sunt”, a declarat el, „că în anii aceștia nu va fi nici rouă, nici ploaie, decât după cuvântul meu”.

Numai prin exercitarea unei credințe puternice în puterea fără greș a Cuvântului lui Dumnezeu și-a rostit Ilie solia. Dacă nu ar fi avut încredere deplină în Acela pe care Îl sluja, el nu s-ar fi arătat niciodată înaintea lui Ahab. Pe calea către Samaria, Ilie trecuse pe lângă râuri care curgeau cu ape bogate, peste dealuri acoperite cu verdeață și prin păduri maiestuoase care păreau peste puțină

să fie atinse de secetă. Tot ce vedea ochiul era îmbrăcat în frumusețe. Profetul se putea întreba cum aceste râuri, care niciodată nu încetaseră să curgă, puteau seca sau cum aceste coline și văi puteau fi arse de secetă. Dar nu a dat loc îndoielii. El a crezut pe deplin că Dumnezeu va umili Israelul apostaziat și că prin judecățile acestea cei din Israel vor fi aduși la pocăință. Hotărârea Cerului ieșise; Cuvântul lui Dumnezeu nu putea greși; și primejduindu-și viața, Ilie și-a îndeplinit fără teamă însărcinarea. Ca un tunet din cerul senin, solia despre judecățile care erau gata să vină a căzut în urechile regelui nelegiuit; dar înainte ca Ahab să-și revină din uimire sau să schițeze un răspuns, Ilie s-a făcut nevăzut tot atât de neașteptat cum venise, fără să aștepte să vadă efectul soliei lui. Iar Domnul a mers înaintea lui, pregătindu-i drumul. Profetul a fost îndrumat: „Îndreaptă-te către răsărit și ascunde-te lângă pâraul Cherit, care este în fața Iordanului. Vei bea apă din pârau și am poruncit corbilor să te hrănescă acolo.”

Regele a făcut cercetări amănunțite, dar prorocul nu a putut fi găsit. Regina Izabela, mâniată la auzirea soliei care a încuiat comorile cerului, fără să piardă timp, s-a sfătuit cu prorocii lui Baal, care s-au unit cu ea să-l blesteme pe proroc și să sfideze mânia lui Iehova. Dar în ciuda dorinței lor de a-l găsi pe acela care rostise cuvântul de nenorocire, urmau să fie dezamăgiți. Nici nu puteau să ascundă pentru alții cunoașterea judecății pronunțate ca urmare a apostaziei predominante. Veștile denunțării păcatelor lui Israel de către Ilie și despre profeția cu privire la venirea grabnică a unei pedepse s-au răspândit repede în țară. Temerile unora erau trezite, dar, în general, solia cerească a fost primită cu batjocură și dispreț.

Cuvintele prorocului au fost urmate de un efect imediat. Aceia care la început au fost înclinați să ia în răs gândul unei calamități, au avut în scurt timp ocazia să gândească în mod serios; după câteva luni, pământul, nefiind reînviat de rouă sau de ploaie, s-a uscat, iar vegetația a dispărut. Pe măsură ce timpul trecea, cursurile de apă, care nu secaseră niciodată, au început să se micșoreze, iar izvoarele să sece. Cu toate acestea, oamenii erau îndemnați de conducătorii lor să aibă încredere în puterea lui Baal și să nu țină

seama de cuvintele fără rost ale profeției lui Ilie. Preoții încă mai susțineau că ploile cădeau prin puterea lui Baal. Nu vă temeți de Dumnezeu lui Ilie și nu tremurați la cuvintele lui, îi îndemneau ei; Baal este acela care aduce secerișul la timp și care se îngrijește de oameni și de animale.

Solia lui Dumnezeu către Ahab le-a dat Izabelei și preoților ei, precum și tuturor urmașilor lui Baal și ai Astarteei, ocazia să pună la probă puterea zeilor lor și, dacă era posibil, să dovedească falsitatea cuvintelor lui Ilie. Împotriva asigurărilor sutelor de preoți idolatri, prorocia lui Ilie rămânea sigură. Dacă, în ciuda declarației prorocului, Baal ar fi putut da rouă și ploaie, făcând ca râurile să curgă mai departe, iar vegetația să crească, atunci regele lui Israel urma să se închine lui, iar prorocul să spună că el este Dumnezeu.

Hotărâți să țină poporul în amăgire, preoții lui Baal au continuat să aducă jertfe zeilor lor și să-i cheme zi și noapte să învieze pământul. Cu jertfe costisitoare, preoții încercau să potolească mânia zeilor lor; cu o râvnă și cu o stăruință demne de o cauză mai bună, dădeau ocol altarelor păgânești și se rugau în mod insistent pentru ploaie. Noapte de noapte se înălțau strigătele și rugăciunile lor prin țara pustiită. Dar nu se arăta niciun nor pe cer în timpul zilei, ca să ascundă razele arzătoare ale soarelui. Nici roua, nici ploaia nu înviorau pământul însetat. Cuvântul lui Iehova însă rămânea neschimbat, orice ar fi făcut preoții lui Baal.

Trecuse un an și încă nu căzuse ploaie. Pământul era pârljit ca de foc. Căldura arzătoare a soarelui distrusese și puțină vegetație care supraviețuise. Râurile secaseră, iar puținii cai și turmele istovite rătăceau încoace și încolo în disperare. Câmpiile, odinioară înfloritoare, ajunseseră ca o pustie de nisip arzător – o pustie nemărginită. Dumbrăvile dedicate închinării la idoli erau fără viață, iar copacii pădurii, ajunși niște cumplite schelete ale naturii, nu mai făceau nicio umbră. Aerul era uscat și înăbușitor, furtuni de praf orbeau ochii și aproape opreau respirația. Orașe și sate, atât de prospere odinioară, deveniseră locuri de jale. Foamea și setea aduseseră între oameni și animale o mortalitate îngrozitoare. Foametea, cu toate ororile ei, îi cuprinsese din ce în ce mai mult.

Dar, cu toate aceste dovezi ale puterii lui Dumnezeu, israeliții nu s-au pocăit, nici n-au învățat lecția pe care Dumnezeu dorea ca ei s-o învețe. Ei n-au văzut că Acela care a creat natura controlează legile ei și poate face din ele instrumente ale binecuvântării sau ale distrugerii. Cu inima îngâmfată, fermecat de închinarea lor falsă, nefiind gata să se umilească sub mâna puternică a lui Dumnezeu, au început să caute o altă cauză pentru suferințele lor.

Izabela a refuzat categoric să recunoască seceta ca fiind o judecată din partea lui Iehova. Neabătută în hotărârea ei de a-L sfida pe Dumnezeul cerului, s-a unit împreună cu aproape întregul Israel ca să-l acuze pe Ilie, ca fiind cauza întregii lor nelegiuiri. Nu dăduse el mărturie împotriva formelor lor de închinare? Dacă ar putea fi înlăturat din cale, susținea ea, mânia zeilor lor ar fi potolită, iar necazurile ar înceta.

Îndemnat de regină, Ahab a organizat o căutare stăruitoare a locului unde se ascundea profetul. A trimis solii popoarelor vecine de aproape și de departe, ca să-l caute pe omul pe care-l ura, dar de care se temea; și în dorința de a cerceta cât mai amănunțit posibil, el a cerut acestor împărații și popoare să jure că nu șiau nimic cu privire la ascunzătoarea prorocului. Dar căutarea a fost zadarnică. Prorocul era la adăpost de răutatea regelui, ale cărui păcate aduseseră țării condamnarea unui Dumnezeu insultat.

Nereușind în eforturile ei împotriva lui Ilie, Izabela a hotărât să se răzbune, ucigându-i pe toți prorocii lui Iehova din Israel. Niciunul nu trebuia să fie lăsat în viață. Femeia înfuriată și-a adus la îndeplinire planul, masacrând mulți slujitori ai lui Dumnezeu. Cu toate acestea, n-au pierit toți. Obadia, dregător al casei lui Ahab, dar temător de Dumnezeu, „a luat o sută de proroci”, cu riscul vieții lui, „i-a ascuns câte cincizeci într-o peșteră și i-a hrănit cu pâine și apă” (1 Împărați 18,4).

A trecut al doilea an de secetă și cerurile neîndurătoare nu dădeau încă niciun semn de ploaie. Seceta și foametea își continuau opera devastatoare în regat. Tați și mame, neputincioși să aline suferințele copiilor lor, erau constrânși să-i vadă murind. Cu toate acestea, cei din Israelul apostaziat refuzau să-și umilească inimile înaintea lui Dumnezeu și continuau să cârtească împotriva bărbatului

prin al cărui cuvânt fuseseră aduse asupra lor aceste judecăți groaznice. Ei nu erau în stare să recunoscă în suferința și în durerea lor o chemare la pocăință, o încercare divină de a-i salva de la pasul fatal, dincolo de limita iertării Cerului.

Apostazia lui Israel era un păcat mai ucigător decât toate ororile înmulțite ale foametei. Dumnezeu căuta să-l elibereze pe popor de amăgirea lui și să-l facă să înțeleagă răspunderea față de Acela căruia îi datora viața și toate lucrurile. El încerca să-l ajute să-și recâștige credința pierdută și pentru aceasta trebuia negreșit să aducă asupra poporului acest mare necaz:

„Doresc Eu moartea păcătosului? zice Domnul, Dumnezeu. Nu doresc Eu mai degrabă ca el să se întoarcă de pe căile lui și să trăiască? Lepădați de la voi toate fărădelegile prin care ați păcătuit, faceți-vă rost de o inimă nouă și un duh nou. Pentru ce vreți să muriți, casă a lui Israel? Căci Eu nu doresc moartea celui ce moare, zice Domnul, Dumnezeu. Întoarceți-vă dar la Dumnezeu și veți trăi.” „Întoarceți-vă, întoarceți-vă de la calea voastră cea rea! Pentru ce vreți să muriți, voi, casa lui Israel?” (Ezechiel 18,23.31.32; 33,11)

Dumnezeu trimisese israeliților soli cu apeluri de reîntoarcere la supunere. Dacă ei ar fi luat aminte la aceste apeluri, dacă s-ar fi întors de la Baal la Dumnezeul cel viu, solia de judecată a lui Ilie n-ar fi fost dată niciodată. Dar avertizările care ar fi putut fi un miros de viață spre viață, s-au dovedit a fi un miros de moarte spre moarte. Mândria lor fusese rănită, mânia le fusese stârnită împotriva solilor, iar acum îl priveau cu ură adâncă pe prorocul Ilie. Numai de ar fi căzut în mâinile lor, bucuroși l-ar fi predat Izabelei – ca și când prin aducerea la tăcere a glasului lui ar fi putut continua să stea neclintită în idolatria lor. În felul acesta, ei măreau vinovăția care aduse judecățile Cerului asupra țării.

Pentru Israelul lovit de nenorocire era doar o singură scăpare – o întoarcere de la păcatele care aduseseră asupra lui mânia pedepsitoare a Celui Atotputernic și o întoarcere la Domnul din toată inima. Poporului i se dăduse asigurarea: „Când voi închide cerul, și nu va fi ploaie, când voi porunci lăcustelor să mănânce țara, când voi trimite ciuma în poporul Meu: dacă poporul Meu

peste care este chemat Numele Meu se va smeri, se va ruga și va căuta Fața Mea, și se va abate de la căile lui rele, – îl voi asculta din ceruri, îi voi ierta păcatul și-i voi tămădui țara” (2 Cronici 7,13.14). Pentru ca să se obțină acest rezultat binecuvântat, Dumnezeu a oprit mai departe de la ei roua și ploaia, până când o reformă hotărâtă avea să aibă loc.

GLASUL UNEI MISTRĂRI ASPRE

Pentru o vreme, Ilie a rămas ascuns în munții de lângă pâraul Cherit. Acolo, timp de multe luni, i s-a asigurat în mod supranatural hrana. După aceea, când din cauza secetei care continua pâraul a secat, Dumnezeu i-a poruncit servului Său să-și caute adăpost într-o țară străină. „Scoală-te”, i s-a poruncit, „du-te la Sarepta, care ține de Sidon, și locuiește acolo. Iată că am poruncit acolo unei femei văduve să te hrănească.”

Această femeie nu era israelită. Niciodată nu avusese privilegiile și binecuvântările de care se bucurase poporul lui Dumnezeu, dar ea credea în Dumnezeul cel adevărat și umbla în toată lumina care strălucea pe cărarea ei. Iar acum, când pentru Ilie nu era nicio siguranță în țara lui Israel, Dumnezeu l-a trimis la această femeie să găsească adăpost în casa ei.

„Ilie s-a sculat și s-a dus la Sarepta. Când a ajuns la poarta cetății, acolo era o femeie văduvă care strângea lemne. El a chemat-o și i-a zis: 'Du-te și adu-mi, te rog, puțină apă într-un vas, ca să beau'. Pe când se ducea ea să-i aducă, a chemat-o din nou și i-a zis: 'Adu-mi, te rog, și o bucată de pâine în mâna ta'.”

În acest cămin lovit de sărăcie, foamea apăsă greu, și puțină hrană era pe terminate. Venirea lui Ilie chiar în ziua în care văduva se temea că trebuie să renunțe la lupta pentru susținerea vieții a supus unei probe cât se poate de aspre credința ei în puterea Dumnezeului celui viu de a îngriji de nevoile ei. Dar chiar în acest impas teribil, ea a dat mărturie despre credința ei, împlinind cererea străinului care i-a cerut să împartă cu el ultima ei bucată de pâine.

Ca răspuns la cererea lui Ilie pentru pâine și apă, văduva a răspuns: „Viu este Domnul, Dumnezeul tău, că n-am nimic copt,

n-am decât un pumn de făină într-o oală și puțin untdelemn într-un urcior. Și iată, strâng două bucăți de lemne, apoi mă voi întoarce și voi pregăti ce am pentru mine și pentru fiul meu: vom mânca și apoi vom muri'. Ilie i-a zis: 'Nu te teme, întoarce-te și fă cum ai spus. Numai pregătește-mi întâi mie cu untdelemnul și făina aceea o mică turtă și adu-mi-o; pe urmă să faci și pentru tine și pentru fiul tău. Căci așa vorbește Domnul, Dumnezeul lui Israel: «Făina din oală nu va scădea și untdelemnul din urcior nu se va împuțina, până în ziua când va da Domnul ploaie pe fața pământului!»' (1 Împărați 17,12-14).

Nu s-ar fi putut cere o încercare mai mare a credinței decât aceasta. Văduva îi tratase și până acum pe toți străinii cu bunătate și cu dărnicie. Acum, cu toată suferința care putea să urmeze pentru ea și pentru copil, încrezându-se în Dumnezeul lui Israel, pentru împlinirea tuturor nevoilor ei, a făcut față acestei încercări supreme a ospitalității, făcând „după cuvântul lui Ilie”.

„După aceea, fiul femeii, stăpâna casei, s-a îmbolnăvit. Și boala lui a fost atât de cumplită, încât n-a mai rămas suflare în el. Femeia i-a zis atunci lui Ilie: 'Ce am eu a face cu tine, omule al lui Dumnezeu? Ai venit la mine doar să-I aduci aminte lui Dumnezeu de nelegiuirea mea și să-mi omori astfel fiul?' El a răspuns: 'Dă-mi încoace pe fiul tău'. Și l-a luat de pe sânul femeii, l-a supt în odaia de sus unde locuia el, și l-a culcat pe patul lui... și s-a întins de trei ori peste copil, a chemat pe Domnul... și Domnul i-a ascultat glasul lui Ilie, și sufletul copilului s-a întors în el și a înviat.

Ilie a luat copilul, l-a pogorât jos în casă, din odaia de sus, și l-a dat mamei sale. Și Ilie a zis: 'Iată fiul tău este viu'. Și femeia a zis lui Ilie: 'Cunosc acum că ești om al lui Dumnezeu și cuvântul Domnului în gura ta este adevăr!'” (1 Împărați 17,17-24)

Văduva din Sarepta și-a împărțit bucățița de hrană cu Ilie, și ca urmare viața ei și a fiului ei au fost ocrotite. Și tuturor acelor care, în timp de încercare și de lipsă, manifestă împreună-simțire și ajutorare față de cei în nevoie, Dumnezeu le făgăduiește binecuvântări mari. El nu Se schimbă. Puterea Lui nu este mai mică acum decât în zilele lui Ilie. Nici făgăduința rostită de Mântuitorul nostru nu este mai puțin sigură acum decât atunci:

„Cine primește un proroc, în numele unui proroc, va primi răsplata unui proroc” (Matei 10,41).

„Să nu dați uitării primirea de oaspeți, căci unii, prin ea, au găzduit, fără să știe, pe îngeri” (Evrei 13,2). Aceste cuvinte n-au pierdut nimic din puterea lor odată cu trecerea timpului. Tatăl nostru ceresc continuă să așeze pe cărarea copiilor Săi ocazii care sunt binecuvântări ascunse; iar aceia care folosesc aceste ocazii găsesc o mare bucurie. „Dacă vei da mâncarea ta celui flămând, dacă vei sătura sufletul lipsit, atunci lumina ta va răsări peste întunecime, și întunericul tău va fi ca ziua în amiaza mare! Domnul te va călăuzi neîncetat, îți va sătura sufletul chiar în locuri fără apă, și va da din nou putere mădulelor tale; vei fi ca o grădină bine udată, ca un izvor ale cărui ape nu seacă” (Isaia 58,10,11).

Hristos spune slujitorilor Săi credincioși de astăzi: „Cine vă primește pe voi, Mă primește pe Mine; și cine mă primește pe Mine, primește pe Cel ce M-a trimis pe Mine” (Matei 10,40). Nicio faptă de bunătate făcută în Numele Său nu va trece nerecunoscută și nerăsplătită. Și în aceeași recunoaștere iubitoare, Domnul Hristos îl cuprinde chiar pe cel mai slab și mai umil din familia lui Dumnezeu. „Oricine va da de băut numai un pahar de apă rece”, spune El, „unuia dintre acești micuți” – aceia care sunt copii în credință și în cunoașterea lui Hristos – „în numele unui ucenic adevărat, vă spun că nu-și va pierde răsplata” (Matei 10,42).

În anii lungi de secetă și de foamete, Ilie s-a rugat stăruitor ca inimile celor din poporul Israel să se întoarcă de la idolatrie la slujirea lui Dumnezeu. Cu răbdare, prorocul a așteptat, în timp ce mâna Domnului apăsa cu putere peste țara lovită. Când a văzut dovezile suferinței și lipsei înmulțindu-se în toate părțile, inima i-a fost copleșită de durere și tânjea după puterea care să aducă cât mai grabnic reforma. Dar Însuși Dumnezeu Își aducea la îndeplinire planul, și tot ce putea să facă slujitorul Său era să se roage în credință și să aștepte timpul pentru o acțiune hotărâtă. Apostazia care predomina în zilele lui Ahab era urmarea multor ani de fărâdelegi. Pas cu pas, an după an, israeliții se depărtaseră de calea cea dreaptă. Căci generație după generație refuzaseră să-și îndrepte căile picioarelor lor, și, în cele din urmă, majoritatea popoului se supusese conducerii puterilor întunericului.

95 | Glasul unei muștrări aspre

(Psalmi 104,5-9)

Prin puterea cea mare a Celui Infinit elementele naturii pe pământ, în apă și în aer sunt mereu ținute în limitele lor. Și El folosește aceste elemente pentru fericirea creaturilor Sale. „Comoara Lui cea bună” este revărsată fără plată, să dea „ploaie la vreme și să binecuvânteze tot lucrul mâinilor tale” (Deuteronom 28,12).

*Tu faci să țâșnească izvoarele în văi,
și ele curg printre munți.
Tu adăpi la ele toate fiarele câmpului;
în ele își potolesc setea măgarii sălbatici.
Păsările cerului locuiesc pe marginea lor,
și fac să le răsunе glasul printre ramuri...
Tu faci să crească iarba pentru vite,
și verdețuri pentru nevoile omului,
ca pământul să dea hrană:
vin, care înveselește inima omului,
undelelemn, care-i înfrumusețează fața,
și pâine, care-i întărește inima...
Cât de multe sunt lucrările Tale, Doamne!
Tu pe toate le-ai făcut cu înțelepciune,
și pământul este plin de făpturile Tale.
Iată marea cea întinsă și mare:
în ea se mișcă nenumărate viețuitoare
mici și mari...
Toate aceste viețuitoare Te așteaptă,
ca să le dai hrana la vreme.
Le-o dai Tu, ele o primesc;
Îți deschizi Tu mâna,
ele se satură de bunătățile Tale. (Psalmi 104,10-15.24.28)*

Copiii lui Israel avuseseră multe ocazii de bucurie. Țara în care Dumnezeu îi adusese era o țară în care curgea lapte și miere. În timpul peregrinării prin pustie, Dumnezeu îi asigurase că îi călăuzea către o țară în care nu aveau să sufere niciodată lipsă de ploaie. „Țara în stăpânirea căreia veți intra”, le spunea El, „nu este ca țara Egiptului, din care ați ieșit, unde îți aruncai sămânța

în ogoare și le udai cu piciorul ca pe o grădină de zarzavat. Țara pe care o veți stăpâni este o țară cu munți și văi, care se adapă din ploaia cerului; este o țară de care îngrijește Domnul, Dumnezeul tău, și asupra căreia Domnul, Dumnezeul tău, are neîncetat ochii de la începutul până la sfârșitul anului” (Deuteronom 11,10-12).

Făgăduința ploilor îmbelșugate fusese dată cu condiția ascultării. „Dacă veți asculta de poruncile Mele pe care le dau astăzi, dacă veți iubi pe Domnul, Dumnezeul vostru și dacă-I veți sluji din toată inima voastră și din tot sufletul vostru, El va da țării voastre grâul, mustul și undelemnul; de asemenea, va da iarbă pe câmpiile tale pentru vite și vei mânca și te vei satura.

Vedeți să nu vi se amăgească inima, și să vă abateți, ca să slujiți altor dumnezei și să vă închinați înaintea lor. Căci atunci Domnul S-ar aprinde de mânie împotriva voastră; ar închide cerurile și n-ar mai da ploaie; pământul nu și-ar mai da roadele și ați pieri curând din țara aceea bună pe care v-o dă Domnul” (Deuteronom 28,15.23.24).

Acesta erau unele dintre sfaturile înțelepte ale lui Iehova către Israelul din vechime. „Puneți-vă dar în inimă și în suflet aceste cuvinte pe care vi le spun. Să le legați ca un semn de aducere-aminte pe mâinile voastre, și să fie ca niște fruntarii între ochii voștri. Să învățați pe copiii voștri în ele, și să le vorbiți despre ele când vei fi acasă și când vei merge în călătorie, când te vei culca și când te vei scula” (Deuteronom 11,18.19). Aceste porunci erau lămurite; cu toate acestea, pe măsură ce veacurile treceau și generație după generație pierdea din vedere măsurile luate pentru bunăstarea lor spirituală, influențele distrugătoare ale apostaziei amenințau să dea la o parte orice opreliște pusă de harul divin.

În felul acesta s-a ajuns ca Dumnezeu să-l lovească acum pe poporul Său cu cea mai aspră dintre judecățile Sale. Profeția lui Ilie se împlinea în mod groaznic. Timp de trei ani, solul blestemului a fost căutat din cetate în cetate și din țară în țară. La cererea lui Ahab, mulți conducători își dăduseră cuvântul de onoare că ciudatul proroc nu se găsea în țara lor. Cu toate acestea, cercetarea a continuat, deoarece Izabela și prorocii lui Baal îl urau pe Ilie cu o ură de moarte și n-au precupețit niciun efort ca să-l aducă sub

puterea lor. Și încă ploaia nu venea din cer. În cele din urmă, după „multe zile”, cuvântul Domnului a venit la Ilie: „Du-te și înfățișează-te înaintea lui Ahab ca să dau ploaie pe fața pământului”.

În ascultare de această poruncă, „Ilie s-a dus să se înfățișeze înaintea lui Ahab”. Cam în același timp în care prorocul își începea călătoria către Samaria, Ahab îi propusese lui Obadia, îngrijitorul casei lui, un plan pentru căutarea izvoarelor și pâraielor de apă, în nădejdea că vor găsi pășuni pentru vitele și turmele care piereau de foame. Chiar și la curtea regală se simțea puternic efectul secetei îndelungate. Regele, serios îngrijorat cu privire la soarte casei lui, a hotărât să meargă personal cu slujitorul său în căutarea unor locuri mai bune unde s-ar fi găsit pășune. „Și-au împărțit țara s-o cutreiere. Ahab a plecat singur pe un drum, și Obadia a plecat pe alt drum.

Pe când Obadia era pe drum, iată că l-a întâlnit Ilie. Obadia, cunoscându-l, a căzut cu fața la pământ și i-a zis: „Tu ești domnul meu Ilie?” (1 Împărați 18,6.7)

În timpul apostaziei lui Israel, Obadia rămăsese credincios. Stăpânul lui, regele nu fusese în stare să-l îndepărteze de la ascultarea de viul Dumnezeu. Acum a fost onorat cu o însărcinare din partea lui Ilie, care i-a zis: „Du-te și spune stăpânului tău: 'Iată că a venit Ilie!'”

Îngrozit peste măsură, Obadia a exclamat: „Ce păcat am săvârșit eu, ca să dai pe robul tău în mâinile lui Ahab, ca să mă omoare?” Să îi ducă o astfel de solie lui Ahab, însemna să alerge la moarte. „Viu este Domnul”, i-a explicat el prorocului, „că nu a rămas popor sau împărăție unde să nu fi trimis stăpânul meu să te caute; și când se spunea că nu ești acolo, puneă pe împărăția și poporul acela să jure că nu te-au găsit. Și acum zici: 'Du-te și spune stăpânului tău: Iată că a venit Ilie!' Și apoi, când voi pleca de la tine, Duhul Domnului te va duce nu știu unde. Dacă m-aș duce să dau de știre lui Ahab și nu te-ar găsi, mă va omori” (1 Împărați 18,10-12).

Obadia a stăruit pe lângă proroc să nu-l trimită. „Robul tău”, stăruia el, „se teme de Domnul din tinerețea lui. Nu s-a spus oare domnului meu ce am făcut când a ucis Izabela pe prorocii Domnului? Cum am ascuns o sută de proroci ai Domnului, câte

cincizeci într-o peșteră și i-am hrănit cu pâine și apă? Și acum tu zici: 'Du-te și spune stăpânului tău: Iată că a venit Ilie!' El mă va ucide."

Cu jurământ solemn, Ilie i-a făgăduit lui Obadia că însărcinarea lui nu va fi zadarnică: „Viu este Domnul oștirilor, al cărui slujitor sunt”, declară el, „că astăzi mă voi înfățișa înaintea lui Ahab” (1 Împărați 18,15).

În uimire amestecată cu groază, regele a ascultat solia de la omul de care se temea și pe care-l ura, omul pe care-l căutase neobosit. Știa bine că Ilie nu-și punea viața în primejdie numai ca să se întâlnească cu el. Se putea oare ca prorocul să rostească încă un blestem împotriva poporului Israel? Inima regelui a fost cuprinsă de groază. Și-a adus aminte de brațul uscat al lui Ieroboam. Ahab nu putea să nu asculte somația și nici nu îndrăznea să-și ridice mâna împotriva solului lui Dumnezeu. Și astfel, însoțit de o gardă personală, monarhul tremurând s-a dus să se întâlnească cu profetul.

Regele și prorocul se aflau față în față. Cu toate că Ahab era plin de o ură clocotitoare, totuși, în prezența lui Ilie, părea lipsit de bărbăție și fără putere. În primele cuvinte șovăielnice: „Tu ești acela care nenorocеști pe Israel?”, fără să-și dea seama, el își dezvăluie simțămintele inimii. Ahab știa totuși că prin cuvântul lui Dumnezeu cerurile se făcuseră ca arama, totuși el căuta să arunce asupra prorocului vina pentru judecățile grele care erau în țară.

Pentru cel ce face rele este natural să arunce asupra solilor lui Dumnezeu răspunderea pentru nenorocirile care vin ca urmare sigură a depărtării de calea neprihănirii. Aceia care se așază sub puterea lui Satana nu sunt în stare să vadă lucrurile așa cum le vede Dumnezeu. Când oglinda adevărului este îndreptată spre ei, ei se revoltă la gândul primirii mustrării. Orbiți de păcat, ei refuză să se pocăiască, dar simt că slujitorii lui Dumnezeu s-au întors împotriva lor și că sunt vrednici de cea mai aspră mustrare.

Stând înaintea lui Ahab, pe deplin conștient de nevinovăția sa, Ilie nu face nicio încercare să se scuze sau să-l lingusească pe rege. Nici nu caută să îndepărteze mânia regelui prin vestea bună că seceta este pe sfârșite. Nu are de adus nicio scuză. Indignat și gelos pentru onoarea lui Dumnezeu, el respinge acuzația lui Ahab,

declarând fără teamă regelui că păcatele lui și păcatele părinților lui au adus asupra poporului Israel această nenorocire groaznică. „Nu eu nenorocesc pe Israel”, declară Ilie plin de curaj, „ci tu și casa tălui tău, fiindcă ai părăsit poruncile Domnului și te-ai dus după Baali” (1 Împărați 18,18).

Și astăzi este nevoie de un glas care să mustre cu asprime, deoarece păcate grele îi despart pe oameni de Dumnezeu. Necredința devine repede o modă. „Nu vrem ca omul acesta să împărățească peste noi” (Luca 19,14), este vorbirea miilor de oameni. Predicile plăcute rostite prea adesea nu fac o impresie durabilă, trâmbița nu dă semnalul lămurit. Oamenii nu sunt străpunși în inimă de adevărurile tăioase și lămurite ale Cuvântului lui Dumnezeu.

Sunt mulți creștini cu numele care, dacă și-ar manifesta adevăratele sentimente, ar spune: De ce este nevoie să vorbim atât de lămurit? Ei ar putea tot așa de bine să întrebe: De ce a trebuit ca Ioan Botezătorul să le spună fariseilor: „Pui de năpârcci, cine v-a învățat să fugiți de mânia viitoare?” (Luca 3,7). De ce a trebuit el să stârnească mânia Irodiadei, spunându-i lui Irod că nu este drept să trăiască cu nevasta fratelui său? Înainte-mergătorul lui Hristos și-a pierdut viața din pricina vorbirii lui lămurite. De ce nu a putut să treacă cu vederea fără să provoace neplăcerea acelor care trăiau în păcat?

În acest mod, bărbați care trebuie să stea ca păzitori credincioși ai Legii lui Dumnezeu argumentează până când diplomația ia locul credincioșiei, iar păcatul este îngăduit să meargă înainte fără a fi muștrat. Cum se va auzi glasul unei muștrări credincioase în biserică?

„Tu ești omul acesta!” (2 Samuel 12,7). Cuvinte tot atât de lămurite ca acelea spuse de Natan lui David se aud astăzi rar la amvoane, se văd rar în publicații. Dacă nu ar fi atât de rare, am vedea mai mult din puterea lui Dumnezeu, descoperită între oameni. Solii Domnului să nu se plângă că străduințele lor sunt fără rod, până nu se pocăiesc de propria plăcere, care-i face să înăbușe adevărul.

Acei slujitori care vor să placă oamenilor, care strigă: „Pace, pace”, atunci când Dumnezeu nu vorbește de pace, mai bine să-și umilească inimile înaintea lui Dumnezeu, cerându-I iertare pentru

nesinceritatea lor și pentru lipsa lor de curaj moral. Nu datorită iubirii față de aproapele îndulcesc ei solia încredințată, ci pentru că sunt îngăduitori cu ei înșiși. Dragostea adevărată caută mai întâi onoarea lui Dumnezeu și mântuirea sufletelor. Aceia care au această iubire nu vor evita adevărul ca să scape de urmările neplăcute ale unei vorbiri lămurite. Când sufletele sunt în primejdie, slujitorii lui Dumnezeu nu vor ține seama de eu, ci vor rosti cuvântul lui Dumnezeu dat lor să-l rostească, refuzând să scuze sau să ascundă păcatul.

O, dacă fiecare slujitor și-ar da seama de caracterul sacru al slujbei sale și de sfințenia lucrării sale și ar arăta curajul pe care l-a arătat Ilie! Ca soli rânduiți de Divinitate, slujitorii Evangheliei sunt într-o poziție de responsabilitate. Ei trebuie să mustre, să certe, să îndemne, „cu toată blândețea și învățătura” (2 Timotei 4,2). În locul lui Hristos, ei trebuie să lucreze ca ispravnici ai tainelor Universului, încurajându-i pe cei ascultători și avertizându-i pe cei neascultători. Procedeele lumești nu trebuie să aibă niciun preț în lucrarea lor. Niciodată nu trebuie să se abată de pe calea pe care Iisus le poruncește să meargă. Trebuie să meargă înainte în credință, amintindu-și că sunt înconjurați de un nor de martori. Nu trebuie să vorbească propriile cuvinte, ci cuvintele pe care Cel ce este mai mare decât potențații pământului le-a poruncit să le rostească. Solia lor trebuie să fie: „Așa vorbește Domnul”. Dumnezeu cheamă bărbați ca Ilie, Natan și Ioan Botezătorul – oameni care vor duce solia Sa cu credincioșie, indiferent de urmări, oameni care vor rosti în mod curajos adevărul, chiar dacă acesta cere să jertfească tot ce au.

Dumnezeu nu-i poate folosi pe oamenii care, în vreme de primejdie, când sunt necesare puterea, curajul și influența tuturor, se tem să ia atitudine hotărâtă pentru dreptate. El cheamă bărbați care vor putea purta cu credincioșie bătălia împotriva celui rău, luptând împotriva domniilor și puterilor, împotriva stăpânirilor întunericului acestui veac, împotriva duhurilor răutății care sunt în locurile cerești. Unora ca aceștia, El le spune: „Bine, rob bun și credincios... intră în bucuria stăpânului tău” (Matei 25,23).

CARMEL

Stând înaintea lui Ahab, Ilie a cerut ca tot poporul Israel să fie adunat pentru a se întâlni cu el și cu profeții lui Baal și ai Astarteei pe muntele Carmel. „Strânge”, a poruncit el, „pe tot Israelul la mine, la muntele Carmel, pe cei patru sute cincizeci de proroci ai lui Baal și pe cei patru sute de proroci ai Astarteei, care mănâncă la masa Izabelei.”

Porunca a fost dată de unul care părea că stă chiar în prezența lui Iehova, și Ahab a ascultat îndată, ca și când prorocul era monarh, iar regele un supus. Soli grabnici au fost trimiși prin tot regatul, chemând la întâlnirea cu Ilie și cu profeții lui Baal și ai Astarteei. În toate orașele și satele, oamenii se pregăteau să se adune la timpul stabilit. În timp ce călătoreau către acel loc, inimile multora erau pline de presimțiri sumbre. Ceva neobișnuit era pe cale să aibă loc, căci altfel ce rost avea această chemare să se adune la Carmel? Ce nenorocire nouă era gata să cadă asupra poporului și a țării?

Înainte de secetă, muntele Carmel fusese locul frumuseții, torențele lui fiind hrănite din izvoarele care nu secau niciodată, iar povârnișurile fertile erau acoperite cu flori frumoase și dumbrăvi înfloritoare. Dar acum frumusețea lor pierise sub blestemul uscăciunii. Altarele înălțate pentru închinarea la Baal și Astarteea stăteau în dumbrăvi desfrunzite. Pe culmea unuia dintre cele mai înalte piscuri, într-un contrast izbitor cu ele, era altarul dărâmat al lui Iehova.

De pe Carmel, se putea vedea o mare parte a țării; înălțimile lui se vedeau din multe părți ale Regatului lui Israel. La poalele muntelui, erau locuri de unde se putea vedea aproape tot ce se petrecea deasupra. Dumnezeu fusese profund dezonorat prin

închinarea idolatră adusă la adăpostul coastelor împădurite, și Ilie a ales înălțimea aceasta ca fiind locul cel mai potrivit pentru desfășurarea puterii lui Dumnezeu și pentru apărarea onoarei Numelui Său.

Dis-de-diminează, în ziua hotărâtă, oștile Israelului apostaziat, într-o așteptare încordată, s-au adunat aproape de vârful muntelui. Profeții Izabelei înaintau într-un cortegiu impunător. În fast orbitor, apăru regele ocupându-și locul în fruntea preoților, acei idolatri salutând puternic sosirea lui. Dar inimile preoților erau neliniștite când își aduceau aminte de cuvintele prorocului prin care țara lui Israel fusese lipsită timp de trei ani și jumătate de rouă și de ploaie. Ei presimțeau iminența unei crize înfricoșătoare. Zeii în care se încrezuseră nu fuseseră în stare să-l dovedească pe Ilie ca fiind un proroc fals. Obiectele închinării lor arătasera o stranie nepăsare față de strigătele lor disperate, față de rugăciunile, lacrimile și umiliința lor, precum și față de ceremoniile revoltătoare și jertfele lor scumpe și neîncetate.

În fața lui Ahab, a prorocilor falși și a oștilor adunate ale lui Israel, care-l înconjurau, Ilie era unicul care venise să apere onoarea lui Iehova. El, asupra căruia întregul regat a aruncat toată greutatea blestemelor, era acum înaintea lor, în aparență fără apărare, în prezența monarhului lui Israel, a prorocilor lui Baal, a bărbaților de război și a mulțimii din jur. Dar Ilie nu era singur. Deasupra și împrejurul lui erau oștile ocrotitoare ale Cerului – îngerii care excelează în putere.

Fără să se rușineze, neînfricat, prorocul stătea înaintea mulțimii, pe deplin conștient de însărcinarea de a aduce la îndeplinire porunca divină. Fața îi era luminată de o solemnitate înfricoșătoare. Într-o așteptare tensionată, poporul îl aștepta să vorbească. Privind mai întâi la altarul dărmat al lui Iehova și apoi la mulțime, Ilie strigă cu glas lămurit, ca o trâmbiță: „Până când vă clătinați între două păreri?” (trad. engl.). „Dacă Domnul este Dumnezeu, mergeți după El; iar dacă este Baal, mergeți după Baal!”

Poporul nu i-a răspuns nimnic. Niciunul din acea uriașă adunare n-a avut curajul să mărturisească credințioșia față de Iehova. Ca un nor întunecat, amăgirea și orbirea se întinseseră asupra lui Is-

rael. Această apostazie fatală nu îi cuprinsese dintrodată, ci treptat, când, din timp în timp, ei nu luaseră aminte la cuvintele de avertizare și de muștrare pe care Domnul le trimisese. Fiecare îndepărtare de la dreptate, fiecare refuz de a se pocăi adâncise vinovăția lor și-i duseseră și mai departe de cer. Iar acum, în această criză, ei stăruiau în refuzul de a lua poziție de partea lui Dumnezeu.

Domnul urăște indiferența și necredincioșia în timp de criză pentru lucrarea Sa. Universul întreg așteaptă cu un interes de nedescris scenele de încheiere ale marii lupte dintre bine și rău. Poporul lui Dumnezeu se apropie de hotarele lumii veșnice; ce poate fi mai important pentru ei decât să fie credincioși Dumnezeului cerului? De-a lungul tuturor veacurilor, Dumnezeu a avut eroi morali – și îi are și acum – aceia care, asemenea lui Iosif, Ilie și Daniel, nu se rușinează să se recunoască drept poporul Său pus deoparte. Binecuvântările Lui deosebite însoțesc lucrările oamenilor de acțiune; persoane care nu vor fi abătute de la calea cea dreaptă a datoriei și care, cu energie divină, vor întreba: „Cine este de partea Domnului?” (Exod 32,26), persoane care nu se vor opri numai la întrebare, ci vor dori ca aceia care aleg să se identifice cu poporul lui Dumnezeu, să pășească înainte și să-și exprime în mod limpede atașamentul lor față de Împăratul împăraților și Domnul domnilor. Astfel de persoane fac ca voința și planurile lor să se subordoneze Legii lui Dumnezeu. Din dragoste pentru El, ei nu vor socoti viața lor ca fiindu-le scumpă. Lucrarea față de Dumnezeu, acesta este motto-ul lor.

În timp ce poporul Israel, pe Carmel, se îndoiește și ezită, glasul lui Ilie străpunge iarăși tăcerea: „Eu singur am rămas din prorocii Domnului, pe când proroci ai lui Baal sunt patru sute cincizeci. Să ni se dea doi junci. Ei să-și aleagă un junc, pe care să-l taie în bucăți și să-l pună pe lemne, fără să pună foc. Și eu voi pregăti celălalt junc, și-l voi pune pe lemne fără să pun foc. Apoi, voi chemați numele dumnezeului vostru; și eu voi chema Numele Domnului. Dumnezeu care va răspunde prin foc, acela să fie adevăratul Dumnezeu” (1 Împărați 18,22-24).

Propunerea lui Ilie era atât de rațională, încât cei din popor nu o puteau evita, astfel că nu au avut curajul să răspundă: „Bine!”

Prorocii lui Baal nu îndrăzneau să-și ridice glasul împotrivă; și, adresându-li-se, Ilie porunci: „Alegeți-vă un junc din cei doi, pregătiți-l voi mai întâi, căci sunteți mai mulți, și chemați numele dumnezeului vostru; dar să nu puneți foc” (1 Împărați 18,25).

Voind să pară îndrăzneți și sfidători, dar îngroziți în inimile lor vinovate, preoții falși au pregătit altarul, punând pe el lemnele și jertfa, după care au început să rostească formulele lor magice. Strigătele lor stridente răsunau, iar ecoul se întorcea de prin pădurile și înălțimile vecine, atunci când ei invocau numele zeului lor, zicând; „Baale, auzi-ne”. Preoții s-au adunat în jurul altarului lor cu sărituri, zvârcoliri și strigăte, și, smulgându-și părul, își făceau tăieturi în carne, chemându-l pe dumnezeul lor să le vină în ajutor.

Dimineța a trecut, a venit amiaza și încă nu se arăta nicio dovadă că Baal auzea strigătele slujitorilor lui amăgiți. Nu se auzea niciun glas, niciun răspuns la rugăciunile lor frenetice. Jertfa rămase nemistuită.

În timp ce continuau devoțiunile lor exaltate, preoții cei puternici încercau fără încetare să născocească vreun mijloc prin care să aprindă focul pe altar și să-i facă pe oameni să creadă că focul vine direct de la Baal. Dar Ilie supraveghea orice mișcare, iar preoții, nădăjduind împotriva oricărei nădejdi să prindă ocazia să înșele, continuau să-și desfășoare ceremoniile lor fără sens. „La amiază, Ilie și-a bătut joc de ei, și e zis: 'Strigați mai tare, fiindcă este dumnezeu; se gândește la ceva sau poate are treabă, sau este în călătorie, sau poate că doarme și se va trezi'. Ei au strigat tare, și, după obiceiul lor, și-au făcut tăieturi cu săbiile și cu sulițele, până ce a curs sânge pe ei. Când a trecut amiaza, au aiurat până în clipa când se aducea jertfa de seară. Dar nu s-a auzit nici glas, nici răspuns, nici semn de luare-aminte” (1 Împărați 18,27-29).

Bucuros ar fi venit Satana să-i ajute pe aceia pe care îi amăgise și care erau devotați servirii lui. Bucuros ar fi trimis fulgerul să le aprindă jertfa. Dar Iehova i-a pus hotare lui Satana – i-a restrâns puterea – și chiar toate născocirile vrăjmașului nu au putut trimite nici măcar o scânteie pe altarul lui Baal.

În cele din urmă, cu glasurile lor răgușite de atâta strigare, cu veșmintele mânjite de sângele care cursese din rănile lor pe care și

le făcuseră, preoții au ajuns la disperare. Cu o frenezie neobosită, ei amestecau acum în rugăciunile lor blesteme groaznice ale Zeului-Soare, iar Ilie continua să vegheze cu atenție, căci el știa că dacă prin vreun mijloc oarecare ar reuși să aprindă focul pe altarul lor, el ar fi fost făcut bucăți într-o clipă.

Se apropia seara. Prorocii lui Baal erau năuci, istoviți și fără putere. Unul sugera un lucru, altul cu totul altceva, până când, în cele din urmă, își încetară eforturile. Țipetele și blestemele lor nu mai răsunau pe Carmel. Pierzându-și orice speranță, ei s-au retras din luptă.

Ziua întregă, oamenii au fost martorii demonstrațiilor acestor preoți vicleni. Au văzut săriturile lor în jurul altarului, ca și cum ar fi vrut să prindă razele arăzătoare ale soarelui pentru a sluji scopului lor. Ei au privit cu oroare cum preoții s-au mutilat singuri și au avut ocazia să cugete la nebunia închinării la idoli. Mulți oameni erau dezgustați de aceste manifestări demonice și așteptau acum, cu profund interes, acțiunile lui Ilie.

Era ceasul jertfei de seară când Ilie le porunci celor din popor: „Apropiați-vă de mine”. Când ei s-au apropiat tremurând, el s-a îndreptat către altarul dărâmat, unde oamenii se închinaseră odinioară Dumnezeului cerului, și îl repară. Pentru el aceste ruine erau mai prețioase decât toate altarele mărețe ale păgânismului.

În reclădirea acestui altar vechi, Ilie și-a manifestat respectul pentru legământul pe care îl făcuse Domnul cu Israel atunci când ei au trecut Iordanul în țara făgăduită. Alegând, „douăsprezece pietre, după numărul semințiilor fiilor lui Iacov..., a zidit un altar în Numele Domnului”.

Preoții lui Baal, dezamăgiți de străduințele lor zadarnice, așteptau să vadă ce va face Ilie. Ei îl urau pe proroc pentru propunerea făcută, această probă care demonstrase slăbiciunea și neputința zeilor lor; totuși ei se temeau de puterea lui. Poporul, și el înspăimântat și aproape fără suflare, aștepta și privea cum Ilie își continua pregătirile. Purtarea liniștită a profetului era în contrast cu exaltarea fără sens și fanatică a slujitorilor lui Baal.

Terminând de clădit altarul, prorocul făcu un șanț în jurul lui și, după ce puse lemnele în ordine și pregăti juncul, puse jertfa pe

altar și porunci celor din popor să inunde altarul cu apă. „Umpleți patru vedre cu apă”, porunci el, „și vărsați-le pe arderea de tot și pe lemne”. „Și au făcut așa. Apoi a zis: 'Mai faceți lucrul acesta o dată'. Și l-au făcut încă o dată. Apoi a zis: 'Mai faceți-l și a treia oară'. Și l-au făcut și a treia oară. Apa curgea în jurul altarului și au umplut cu apă și șanțul” (1 Împărați 18,33-35).

Reamintind copiilor lui Israel îndelungata apostazie care stârnise mânia lui Iehova, Ilie îi somă să-și umilească inimile și să se întoarcă la Dumnezeuul părinților lor, pentru ca blestemul să fie îndepărtat din țară. Apoi, plecându-se cu respect înaintea Dumnezeului nevăzut, își înalță mâinile către cer și rosti o rugăciune simplă. Preoții lui Baal săriseră, țipaseră, făcuseră spume, dis-de-diminează până după-amiază, dar, când Ilie se rugă, niciun țipăt fără rost nu sună pe înălțimea Carmelului. El se ruga ca și când știa că Iehova este acolo, martor la scenă, și ascultă cererea lui. Prorocii lui Baal s-au rugat prosteste, fără niciun înțeles. Ilie se rugă simplu, cu multă căldură, cerându-I lui Dumnezeu să-Și arate superioritatea asupra lui Baal, pentru ca Israel să poată fi determinat să se întoarcă la El.

„Doamne, Dumnezeul lui Avraam, Isaac și Israel!” se ruga profetul. „Fă să se știe astăzi că Tu ești Dumnezeu în Israel, că eu sunt slujitorul Tău, și că toate aceste lucruri le-am făcut ca să cunoască poporul acesta că Tu, Doamne, ești adevăratul Dumnezeu și că le întorci astfel inima spre bine” (1 Împărați 18,36.37).

O tăcere apăsătoare se așternu peste toți. Preoții lui Baal tremurau de groază. Conștienți de vinovăția lor, se așteptau acum la o pedeapsă grabnică.

Nici nu s-a sfârșit rugăciunea lui Ilie, că flăcări de foc, ca fulgere strălucitoare de lumină, au coborât din cer peste altarul înălțat, mistuind jertfa, secând apa din șanț și mistuind chiar și pietrele altarului. Strălucirea focului ilumină muntele și orbi ochii mulțimii. În văile de jos, de unde mulți priveau cu încordare și îngrijorare mișcările celor de sus, coborârea focului s-a văzut clar și toți au fost uimiți de priveriște. Aceasta semăna cu stâlpul de foc care, la Marea Roșie, i-a despărțit pe copiii lui Israel de oastea egipteană.

Poporul de pe munte s-a prosternat cu groază înaintea Dumnezeului nevăzut. Ei nu îndrăzneau să mai privească focul trimis de Cer. Se temeau că și ei vor fi mistuiți; și convinși de datoria lor de a-L recunoaște pe Dumnezeul lui Ilie ca Dumnezeul părinților lor, căruia Îi datorau supunere, strigară împreună într-un singur gals: „Domnul este adevăratul Dumnezeu! Dumnezeu este adevăratul Dumnezeu!” Cu o claritate uimitoare, strigătul răsună peste munte, iar ecoul ajunsese în câmpie. În sfârșit, poporul Israel se trezi, neamăgit și pocăit. În sfârșit, el văzu cât de mult L-a dezonorat pe Dumnezeu. Caracterul închinării la Baal, în contrast cu slujirea rațională cerută de Dumnezeul cel adevărat, era descoperit pe deplin. Poporul recunoscuse dreptatea lui Dumnezeu și mila Sa care oprise ploaia și roua pământului până când au fost aduși să mărturisească Numele Său. Acum erau gata să recunoască faptul că Dumnezeul lui Ilie era mai presus de orice idol.

Preoții lui Baal priveau cu consternare descoperirea minunată a puterii lui Iehaova. Însă, cu toată înfrângerea lor și aflându-se în prezența slavei divine, ei au refuzat să se pocăiască de nelegiuirea lor. Ei doreau să rămână tot profeți ai lui Baal. În felul acesta, s-au dovedit coți pentru nimicire. Pentru ca Israelul pocăit să fie protejat de rățăcirile acelor care îl învățase să se închine la Baal, Ilie a fost îndrumat de Domnul să-i distrugă pe acești învățători falși. Mânia poporului era deja trezită împotriva conducătorilor în nelegiuire, și, când Ilie le dădu porunca: „Puneți mâna pe prorocii lui Baal, niciunul să nu scape”, ei au fost gata să asculte. I-au prins pe preoți, i-au adus la pârâul Chison și acolo, înainte de încheierea zilei care a marcat începutul unei reforme hotărâte, slujitorii lui Baal au fost înjunghiați. Niciunui nu i s-a îngăduit să trăiască.

DE LA IZREEL LA HOREB

Odată cu uciderea prorocilor lui Baal s-a deschis calea pentru aducerea la îndeplinire a unei puternice reforme spirituale în cele zece seminții ale Regatului de Nord. Ilie prezentase poporului apostazia lui: îl chemase să-și umilească inimile și să se întoarcă la Domnul. Judecățile Cerului fuseseră aduse la îndeplinire, poporul își măruturise păcatele și Îl recunoscuse pe Dumnezeuul părinților lor ca fiind Dumnezeuul cel viu; și acum blestemul Cerului avea să fie retras, iar binecuvântările vremelnice ale vieții să fie reînnoite. Țara urma să fie reînviată cu ploaie. „Suie-te de mănâncă și bea”, i-a spus Ilie lui Ahab, „căci se aude vuiet de ploaie”. Apoi, prorocul s-a urcat în vârful muntelui să se roage.

Nu pentru că se arătase vreo dovadă exterioară a ploii, care era gata să cadă, a putut Ilie să-l îndemne atât de sigur pe Ahab să se pregătească de ploaie. Prorocul n-a văzut niciun nor pe cer, nu a auzit niciun tunet. El a vorbit numai cuvântul pe care Duhul Domnului l-a îndemnat să-l spună, ca răspuns la credința lui puternică. Toată ziua se conformase neabătut voinței lui Dumnezeu; iar acum, după ce făcuse tot ce fusese în puterea lui, știa că Cerul va revărsa din belșug binecuvântările promise. Același Dumnezeu care trimisese seceta, făgăduise o ploaie îmbelșugată ca răsplată a îndeplinirii dreptății; și acum Ilie aștepta revărsarea făgăduită. Într-o atitudine de umilință, „cu fața între genunchi”, el mijlocea înaintea lui Dumnezeu în favoarea Israelului pocăit.

Iar și iar, Ilie l-a trimis pe solul său într-un loc de unde se putea vedea Marea Mediterană, să vadă dacă este vreun semn vizibil că Dumnezeu i-a ascultat rugăciunea. De fiecare dată robul se întorcea spunând: „Nu este nimic”. Prorocul nu și-a pierdut răbdarea și nici credința, ci a continuat cererea lui stăruitoare. De

șapte ori s-a întors robul cu răspunsul că nu vede niciun nor de ploaie pe cerul ca arama. Nedescurajat, Ilie l-a trimis încă o dată, și de data aceasta robul s-a întors zicând: „Iată că se ridică un nor mic din mare, ca o palmă de om”.

Acest fapt era suficient. Ilie nu a așteptat ca cerul să se întunece. În acel mic nor el a văzut, prin credință, o ploaie îmbelșugată și a acționat potrivit credinței sale, trimițându-l de îndată pe slujitorul său la Ahab, cu solia: „Înhamă și pogoară-te ca să nu te oprească ploaia”.

Deoarece Ilie a fost un bărbat cu o mare credință, Dumnezeu l-a putut folosi în această criză din istoria lui Israel. În timp ce se ruga, mâna credinței sale a prins făgăduințele Cerului și a stăruit în rugăciune până când cererile sale au fost ascultate. El nu a așteptat o dovadă deplină că Dumnezeu l-a ascultat, ci a fost gata să se avânte, riscând totul, la cel mai slab semn al bunăvoinței divine. Totuși, ceea ce el a fost în stare să facă prin puterea lui Dumnezeu, toți pot să facă în domeniul lor de activitate în slujba lui Dumnezeu, căci despre prorocul din Munții Galaadului stă scris: „Ilie era un om supus acelorași slăbiciuni ca și noi; și s-a rugat cu stăruință să nu plouă, și nu a plouat în țară trei ani și jumătate” (Iacov 5,17).

O credință ca aceasta este necesară în lume astăzi – credință care se prinde de făgăduințele Cuvântului lui Dumnezeu și nu se lasă până când Cerul nu răspunde. O credință ca aceasta ne leagă strâns cu Cerul și ne aduce putere pentru a lupta cu forțele întunericului. „Prin credință” copiii lui Dumnezeu „au cucerit împărății, au făcut dreptate, au căpătat făgăduințe, au astupat gurile leilor, au stins puterea focului, au scăpat de ascuțișul sabiei, s-au vindecat de boli, au fost viteji în războaie, au pus pe fugă oștile vrăjmașe” (Evrei 11,33.34). Și prin credință și noi, astăzi, trebuie să atingem înălțimile planului lui Dumnezeu pentru noi! „Tu zici: Dacă poți!... toate lucrurile sunt cu puțință celui ce crede!” (Marcu 9,23)

Credința este un element esențial al rugăciunii biruitoare. „Căci cine se apropie de Dumnezeu, trebuie să creadă că El este și că răspălătește pe cei ce-L caută” (Evrei 11,6). „Îndrăzneala pe care o

avem la El este că, dacă cerem ceva după voia Lui, ne ascultă. Și, dacă știm că ne ascultă, ori ce I-am cere, știm că suntem stăpâni pe lucrurile pe care le-am cerut” (1 Ioan 5,14,15). Cu credința stăruitoare a lui Iacov, cu stăruința neabătută a lui Ilie, să prezentăm rugăciunile noastre Tatălui, cerându-I tot ceea ce El a făgăduit. Onoarea tronului Său este pusă în joc pentru împlinirea cuvântului Său.

Umbrele nopții se adunau pe Carmel când Ahab se pregătea să coboare. „Peste câteva clipe, cerul s-a înnegrit de nori, a început vântul și a venit o ploaie mare. Ahab s-a suit în car și a plecat la Izreel” (1 Împărați 18,45). Călătorind către cetatea împărătească prin întunericul și ploaia ce-i orbeau ochii, Ahab nu era în stare să vadă înainte. Ilie, care ca profet la lui Dumnezeu îl umilise pe Ahab în ziua aceea înaintea supușilor lui și îi ucisese preoții idolatri, încă îl recunoștea ca rege al lui Israel, iar acum, ca un act de omagiu și întărit de puterea lui Dumnezeu, a alergat înaintea carului regesc, călăuzindu-l pe rege până la intrarea în cetate.

În această faptă binevoitoare a solului lui Dumnezeu față de regele nelegiuit, se găsește o lecție pentru toți aceia care pretind a fi slujitorii lui Dumnezeu, dar care se înalță prin propria apreciere. Aceia care se consideră mai presus de îndeplinirea datoriilor lor, sunt cei cărora acestea li se par umilitoare. Ei se dau înapoi de a îndeplini chiar și un serviciu necesar, temându-se să nu fie găsiți făcând lucrarea unui servitor. Aceștia au mult de învățat din exemplul lui Ilie. Prin cuvântul lui, comorile cerului fuseseră retrase timp de trei ani de pe pământ; el fusese onorat în mod vizibil de Dumnezeu când, ca răspuns la rugăciunea lui pe Carmel, căzuse foc din cer și mistuise jertfa; mâna lui adusese la îndeplinire judecățile lui Dumnezeu, nimicindu-i pe prorocii idolatri; rugăciunea lui pentru ploaie fusese ascultată. Cu toate acestea, după biruințele lui vădite cu care Dumnezeu binevoise să onoreze lucrarea lui publică, el era gata să îndeplinească lucrarea unui rob.

La poarta Izreelului, Ilie și Ahab s-au despărțit. Prorocul, alergând să rămână în afara zidurilor, s-a acoperit cu mantia și s-a așezat pe pământul gol să doarmă. Regele a intrat, a ajuns repede la adăpostul palatului și a povestit soției evenimentele ieșite din comun ale zilei, precum și descoperirea minunată a puterii

dumnezeiești care i-a dovedit lui Israel că Iehova este Dumnezeu cel adevărat, iar Ilie solul Său ales. Când Ahab i-a spus reginei despre uciderea profeților idolatri, Izabela, împietrită și nepocăită, s-a înfuriat. A refuzat să recunoască în evenimetele de pe Carmel providența atotstăpânitoare a lui Dumnezeu și, mai sfidătoare, a declarat cu îndrăzneală că Ilie trebuie să moară.

În noaptea aceea, un sol l-a trezit pe prorocul obosit și i-a spus cuvintele Izabelei: „Să mă pedepsească zeii cu toată asprimea lor, dacă mâine la ceasul acesta, nu voi face cu viața ta ce ai făcut cu viața fiecăruia din ei” (1 Împărați 19,2).

Se părea că, după ce a manifestat un curaj atât de neînfricat, după ce i-a învins atât de deplin pe rege, pe preoții și pe popor, Ilie nu ar mai fi putut niciodată ceda descurajării și nici n-ar mai fi putut să se înpăimânte. Dar el, care fusese binecuvântat cu atât de multe dovezi ale grijii iubitoare a lui Dumnezeu, nu era în afara slăbiciunilor omenești, și, în acest ceas întunecat, credința și curajul său l-au părăsit. Tulburat, el a tresărit din somnul său. Ploaia se răvărsa din cer, și întunericul era pretutindeni. Uitând că mai înainte cu trei ani Dumnezeu îi îndrumase pașii către un loc de adăpost de mânia Izabelei și căutarea lui Ahab, acum prorocul a fugit să-și scape viața. Ajungând la Beer-Șeba, „și-a lăsat slujitorul acolo”, iar el a mers o zi întreagă în pustie.

Ilie nu ar fi trebuit să fugă de la postul lui. Ar fi trebuit să facă față amenințării Izabelei, înălțând o rugăciune de ocrotire către Acela care-l însărcinase să îndreptățească onoarea lui Iehova. Ar fi trebuit să-i spună solului că Dumnezeu în care s-a încrezut îl va ocroti de mânia reginei. Trecuseră doar câteva ceasuri de când fusese martorul manifestării minunate a puterii divine, și aceasta ar fi trebuit să-i dea asigurarea că nici acum nu va fi uitat. Dacă ar fi rămas acolo unde se găsea și dacă ar fi făcut din Dumnezeu locul lui de scăpare și tăria lui, stând neabătut pentru o atât de mare biruință, trimițând judecățile sale asupra Izabelei, impresia făcută asupra regelui și asupra poporului ar fi dus la o mare reformă.

Ilie așteptase mult de la minunea săvârșită pe Carmel. El nădăjdise că după această desfășurare a puterii divine, Izabela nu va mai avea influență asupra minții lui Ahab și că o reformă

rapidă se va produce în întregul Israel. Pe înălțimile Carmelului, se trudise fără hrană o zi întreagă. Cu toate acestea, atunci când el a condus carul lui Ahab până la poarta Izreelului, curajul său era puternic, în ciuda încordării fizice sub care lucrase.

Dar o reacție care adesea urmează după o credință tare și un succes strălucit s-a declanșat în ființa lui Ilie. El se temea că reforma începută pe Carmel nu va dura mult și l-a cuprins descurajarea. Atunci fusese înălțat pe vârful Pisga; acum se afla în vale. Când fusese sub inspirația Celui Atotputernic făcuse față celor mai aspre încercări ale credinței, dar în acest timp de descurajare, cu amenințarea Izabelei sunându-i în urechi, văzându-l pe Satana luptând încă pentru biruință prin complotul acestei femei nelegiuite, el și-a pierdut încrederea în Dumnezeu. El fusese înălțat peste măsură de mult și reacția a fost înspăimântătoare. Uitându-L pe Dumnezeu, Ilie fugea tot mai departe, până când s-a găsit singur, într-o pustie întristătoare. Obosit peste măsură, s-a așezat să se odihnească sub un ienupăr. Și stând acolo, s-a rugat să moară. „Destul! Acum, Doamne”, a zis el, „i-am sufletul, căci nu sunt mai bun decât părinții mei”. Fugar, departe de locuințele omenești, cu inima zdrobită de o descurajare amară, nu dorea să mai vadă față de om. În cele din urmă, istovit de tot a adormit.

În experiența tuturor vin vremuri de descurajare cruntă și dezamăgire amară – zile când amărăciunea le este partea și le este greu să creadă că Dumnezeu mai este binefăcătorul cel iubitor al copiilor Lui de pe pământ, zile când necazurile hărțuiesc sufletul, până acolo încât moartea pare mai de dorit decât viața. În asemenea împrejurări, mulți își pierd încrederea în Dumnezeu și sunt duși în robia îndoielii, în sclavia necredinței. Dacă am putea, în acele situații, să vedem cu ochii spirituali semnificația providențelor lui Dumnezeu, am vedea îngerii căutând să ne salveze de noi înșine, luptând să așeze picioarele noastre pe o temelie mai tare decât dealurile veșnice. Atunci, o credință nouă, o viață nouă ar curge în ființa noastră.

Iov cel credincios, în ziua necazului și întunecimii lui, spunea: „Blestemată să fie ziua în care m-am născut”. „Oh! de ar fi cu putință să mi se cântărească durerea și să mi se pună toate

nenorocirile în cumpănă... O, de mi s-ar asculta dorința și de mi-ar împlini Dumnezeu nădejdea! De ar vrea Dumnezeu să mă zdrobească, întindă-Și mâna și să mă prăpădească! Îmi va rămâne măcar această mângâiere, această bucurie în durerile mele cu care mă copleșește: că niciodată n-am călcat poruncile Celui Sfânt”. „De aceea, nu-mi voi ține gura, ci voi vorbi în neliniștea inimii mele, mă voi tângui în amărăciunea sufletului meu. Ah! Aș vrea mai bine gătuirea, mai bine moartea decât aceste oase! Le disprețuiesc!... Nu voi trăi în veci... Lasă-mă, căci doar o suflare mi-i viața!” (Iov 3,3; 6,2.8-10; 7,15.16)

Dar, deși dezgustat de viață, Iov nu a fost lăsat să moară. I s-au arătat posibilitățile viitorului și i s-a dat o solie de nădejde: „Și atunci, îți vei ridica fruntea fără teamă, vei fi tare și fără frică; îți vei uita suferințele, și-ți vei aduce aminte de ele ca de niște ape care s-au scurs. Zilele tale vor străluci mai tare decât soarele la amiază, întunericul tău va fi ca lumina dimineții. Vei fi plin de încredere și nădejdea nu-ți va fi zadarnică... Te vei culca și nimeni nu te va tulbura și mulți vor umbla după bunăvoința ta. Dar ochii celor răi se vor topi; și ei nu au loc de scăpare; moartea, iată nădejdea lor!” (Iov 11,15-20)

Din adâncimile descurajării și mâhnirii, Iov s-a ridicat pe înălțimile încrederii fără rezervă și în puterea salvatoare a lui Dumnezeu. El declară biruitor: „Chiar dacă mă va ucide, eu voi nădăjdui în El... Chiar și lucrul acesta poate sluji la scăparea mea... Dar știu că Răscumpărătorul meu este viu și că se va ridica la urmă pe pământ. Chiar dacă mi se va nimici pielea și chiar dacă nu voi mai avea carne, voi vedea totuși pe Dumnezeu. Îl voi vedea și-mi va fi binevoitor; ochii mei Îl vor vedea și nu ai altuia” (Iov 13,15.16; 19,25-27).

„Domnul a răspuns lui Iov din mijlocul furtunii” (Iov 38,1), și i-a descoperit slujitorului Său tăria puterii Sale. Când Iov a întrezărit o străfulgerare a Creatorului lui, i-a fost silă de sine și s-a pocăit în țărână și cenușă. Atunci, Domnul a fost gata să-l binecuvânteze cu îmbelșugare și să facă din ultimii lui ani de viață cei mai buni ani.

Nădejdea și curajul sunt esențiale unei slujiri desăvârșite pentru Dumnezeu. Acestea sunt roadele credinței. Descurajarea este păcătoasă și irațională. Dumnezeu poate și dorește „cu mai multă tărie” (Evrei 6,17), să reverse asupra slujitorilor Săi puterea de care au nevoie în încercările și în experiențele lor amare. Planurile vrăjmașilor lucrării Sale pot părea bine aranjate și puternice; dar Dumnezeu îl poate răsturna pe cel mai tare dintre ele. Și aceasta o face la timpul Său și pe calea Sa, atunci când vede că toată credința slujitorilor săi a fost încercată destul.

Pentru cel descurajat, există un remediu sigur – credință, rugăciune, lucrare. Credința și activitatea vor aduce asigurare și satisfacții care vor crește zi de zi. Ești ispitit să faci loc simțămintelor de presimțiri sumbre sau de descurajare profundă? În zilele cele mai întunecoase, când aparențele se arată mai amenințătoare, nu te teme. Ai credință în Dumnezeu. El cunoaște nevoile tale. El are toată puterea. Dragostea și mila Lui nemărginită nu obosesc niciodată. Nu te teme că El nu-Și va îndeplini făgăduința. El este Adevărul veșnic. Niciodată nu-Și va schimba legământul pe care l-a făcut cu aceia care-L iubesc. Și El va revărsa asupra slujitorilor Săi credincioși măsura priceperii pe care nevoia lor o cere. Apostolul Pavel a mărturisit: „El mi-a zis: 'Harul Meu îți este de ajuns; căci puterea Mea în slăbiciune este făcută desăvârșită'. Deci mă voi lăuda mult mai mult cu slăbiciunile mele, pentru ca puterea lui Hristos să rămână în mine. De aceea simt plăcere în slăbiciuni, în defăimări, în nevoi, în prigoniri, în strâmtorări, pentru Hristos; căci când sunt slab atunci sunt tare” (2 Corinteni 12,9.10). L-a uitat Dumnezeu pe Ilie în ceasul încercării sale? O, nu! El nu l-a iubit pe slujitorul Lui mai puțin atunci când Ilie se simțea părăsit de Dumnezeu și de oameni, decât atunci când, ca răspuns la rugăciunea lui, El coborâse foc din cer și luminase vârful muntelui. Și acum, când Ilie dormea, o atingere delicată și un glas plăcut l-au trezit. El a tresărit îngrozit, gata să fugă, temându-se că vrăjmașul l-a descoperit. Dar fața plină de gingășie care s-a aplecat asupra lui nu era fața unui vrăjmaș, ci a unui prieten. Dumnezeu a trimis un înger din cer cu hrană pentru slujitorul Său. „Scoală-te și mănâncă”,

a spus îngerul. „El s-a uitat, la căpătâiul lui era o turtă coaptă pe niște pietre și un urcior cu apă.”

După ce Ilie a luat din hrana și apa pregătite pentru el, a adormit iarăși. Îngerul a venit a doua oară. Atingându-l pe omul istovit, i-a spus cu o blândețe plină de milă: „’Scoală-te și mănâncă; fiindcă drumul pe care-l ai de făcut este prea lung pentru tine’. Și el s-a sculat, a mâncat și a băut”; și căpătând putere din mâncarea aceea a putut să călătorească „patruzeci de zile și patruzeci de nopți până la muntele lui Dumnezeu, Horeb”, unde și-a găsit adăpostul într-o peșteră.

„CE FACI TU AICI, ILIE?”

Locul de refugiu al lui Ilie pe muntele Horeb, deși era neștiut de oameni, era cunoscut de Dumnezeu; iar prorocul obosit și descurajat nu a fost lăsat singur cu puterile întunericului, care apă-sau. La intrarea în peștera în care Ilie își găsisese refugiul, Dumnezeu S-a întâlnit cu el, printr-un înger puternic, trimis să se intereseze de nevoile lui și să-i lămurească planul divin pentru Israel.

Atâta timp cât Ilie nu a învățat să se încreadă pe deplin în Dumnezeu, el nu putea să-și ducă la bun sfârșit lucrarea pentru aceia care fuseseră amăgiți să se închine lui Baal. Biruința deplină de pe muntele Carmel deschisese calea pentru biruințe și mai mari; dar de la aceste ocazii minunate, care i se deschiseseră, Ilie fusese alungat de amenințarea Izabelei. Omul lui Dumnezeu trebuia să fie făcut să înțeleagă slăbiciunea stării lui actuale în comparație cu poziția avantajoasă pe care Dumnezeu dorea ca el să o ocupe.

Dumnezeu îl întâmpină pe slujitorul Său încercat cu întrebarea: „Ce faci tu aici, Ilie?” Eu te-am trimis la pâ râul Cherit și, după aceea, la văduva din Sarepta. Te-am însărcinat să te întorci la Israel și să stai înaintea preoților idolatri pe Carmel; apoi te-am încins cu putere ca să conduci carul regelui până la poarta Izreelului. Dar cine te-a trimis în așa mare grabă în pustie? Ce misiune ai tu aici?

În amărăciunea sufletului, Ilie și-a plâns durerea: „Am fost plin de râvnă pentru Domnul, Dumnezeul oștirilor; căci copiii lui Israel au uitat legământul Tău, au sfărâmat altarele Tale și au ucis cu sabia pe prorocii Tăi; am rămas numai eu singur și caută să-mi ia viața!”

Chemându-l pe proroc să părăsească peștera, îngerul i-a poruncit să stea înaintea Domnului pe munte și să asculte cuvântul

Lui: „Și iată că Domnul a trecut pe lângă peșteră. Și înaintea Domnului a trecut un vânt tare și puternic, care despica munții și sfărâma stâncile. Domnul nu era în vântul acela. Și după vânt a venit un cutremur de pământ. Domnul nu era în cutremurul de pământ. Și după cutremurul de pământ, a venit un foc: Domnul nu era în focul acela. Și după foc, a venit un susur blând și subțire. Când l-a auzit Ilie, și-a acoperit fața cu mantaua, a ieșit și a statut la gura peșterii” (1 Împărați 19,11-13).

Nu în manifestări grandioase ale puterii divine, ci printr-un „susur blând și subțire” a ales Dumnezeu să Se descopere slujitorului său. El dorea să-l învețe pe Ilie că nu întotdeauna lucrarea ce se vede în cea mai mare demonstrație este cea mai reușită în împlinirea planului Său. În timp ce Ilie aștepta descoperirea Domnului, a venit furtuna, a strălucit fulgerul, a bătuit focul devastator; dar Dumnezeu nu era în toate acestea. Apoi „a venit un susur blând și subțire” și profetul „și-a acoperit fața” înaintea prezenței Domnului. Frământarea lui a încetat și spiritul său a fost îmblânzit și supus. Acum a învățat că o încredere liniștită, o nădejde statornică în Dumnezeu aveau întotdeauna să-i aducă un ajutor binevenit la vreme de nevoie.

Nu întotdeauna prezentarea cea mai savantă a adevărului lui Dumnezeu este cea care convinge și convertește sufletul. Nu prin elocvență sau logică sunt atinse inimile oamenilor, ci prin influența plăcută a Duhului Sfânt, care lucrează pe tăcute, dar sigur, la transformarea și dezvoltarea caracterului. Este susurul blând și subțire al Duhului lui Dumnezeu care are putere să schimbe inima.

„Ce faci tu aici, Ilie?” a întrebat glasul, și prorocul a răspuns din nou: „Am fost plin de râvnă pentru Domnul Dumnezeu al oștirilor; căci copiii lui Israel au părăsit legământul Tău, au sfărâmat altarele Tale, au ucis cu sabia pe prorocii Tăi; am rămas numai eu singur, și caută să-mi ia viața” (1 Împărați 19,14).

Domnul i-a răspuns lui Ilie că făcătorii de rele din Israel nu trebuiau să treacă nepedepsiți. Urmau să fie aleși bărbați rânduiți pentru împlinirea scopului divin, pentru ca tuturor să li se dea ocazia să ia poziție de partea Dumnezeului adevărat. Ilie însuși

avea să se întoarcă în Israel și să împărtășească cu alții răspunderea realizării unei reforme.

„Du-te, i-a poruncit Domnul lui Ilie, „întoarce-te pe drumul tău prin pustie până la Damasc; și când vei ajunge, să ungi pe Hazael ca împărat al Siriei. Să ungi și pe Iehu, fiul lui Nimși, ca împărat al lui Israel; și să ungi pe Elisei, fiul lui Șabat, din Abel-Mehola, ca proroc în locul tău. Și se va întâmpla că pe cel ce va scăpa de sabia lui Hazael îl va omori Iehu; și pe cel ce va scăpa de sabia lui Iehu, îl va omori Elisei” (1 Împărați 19,15-17).

Ilie crezuse că era singurul închinător al Dumnezeului adevărat, în Israel. Dar Acela care cunoaște inimile tuturor i-a dezvăluit prorocului că erau mulți alții care, în timpul anilor de apostazie, Îi rămăseseră credincioși. „Dar voi lăsa în Israel”, a zis Dumnezeu, „șapte mii de bărbați, și amume pe toți cei ce nu și-au plecat genunchii înaintea lui Baal, și a căror gură nu l-au sărutat.”

Din experiența lui Ilie în acele zile de descurajare și aparentă înfrângere, se pot învăța multe lecții – lecții deosebit de valoroase pentru slujitorii lui Dumnezeu din acest veac, caracterizat printr-o depărtare generală de dreptate. Apostazia care predomină astăzi se aseamănă cu aceea care, în zilele prorocului, cuprinsese întregul Israel. Prin înălțarea celor omenești mai presus de cele dumnezeiești, prin preamărirea conducătorilor omenești, prin închinarea la Mamona și prin așezarea învățăturilor științei mai presus de adevărurile revelației, mulți oameni din zilele noastre îi urmează lui Baal. Îndoiala și necredința își răspândesc influențe dăunătoare asupra minții și inimii, și mulți înlocuiesc Cuvântul lui Dumnezeu cu teoriile oamenilor. Se susține public că am ajuns vremea când rațiunea omenească trebuie ridicată mai presus de învățăturile Cuvântului. Legea lui Dumnezeu, standardul divin al neprihănirii, este declarată a nu mai fi în vigoare. Vrăjmașul oricărui adevăr lucrează cu putere amăgitoare că să-i determine pe bărbați și pe femei să așeze datinile omenești acolo unde ar trebui să fie Dumnezeu și să uite cele rânduite pentru fericirea și mântuirea omenirii.

Totuși apostazia aceasta atât de răspândită, nu este generală. Nu toți din lume sunt nelegiuți și corupți; nu toți au trecut de partea vrăjmașului. Dumnezeu are multe mii de oameni care nu

și-au plecat genunchiul în fața lui Baal, mulți care doresc din toată inima să aibă o înțelegere mai deplină cu privire la Hristos și la Lege, mulți care nădăjduiesc împotriva oricărei speranțe că Iisus va veni curând pentru a pune capăt domniei păcatului și a morții. Și sunt mulți care se închină lui Baal din neștiință, dar cu care Duhul lui Dumnezeu Se luptă încă.

Aceștia au nevoie de ajutorul personal al acelor care au învățat să-L cunoască pe Dumnezeu și puterea Cuvântului Său. Într-o vreme ca aceasta, fiecare copil al lui Dumnezeu trebuie să se angajeze activ în ajutorarea altora. Când aceia care au ajuns la înțelegerea adevărului Bibliei caută bărbați și femei care tânjesc după lumină, îngerii lui Dumnezeu îi însoțesc. Și acolo unde merg îngerii, nimeni nu trebuie să se teamă să înainteze. Ca urmare a eforturilor credincioase ale lucrătorilor consacrați, mulți vor fi întorși de la idolatrie la închinarea către viul Dumnezeu. Mulți vor înceta să mai cinstească întocmirile făcute de om și vor lua atitudine fără teamă de partea lui Dumnezeu și a Legii Sale.

Multe depind de activitatea neîncetată a acelor care sunt credincioși și sinceri, și pentru motivul acesta Satana face toate eforturile posibile pentru a zădărnici planul divin pe care cel ascultător l-ar putea aduce la îndeplinire. El îi determină pe unii să piardă din vedere misiunea lor înaltă și sfântă și să se mulțumească cu plăcerile acestei vieți. El îi determină să se așeze comod sau, de dragul avantajelor lumești mai mari, să se mute din locurile unde ar putea fi o putere spre bine. Pe alții îi face să fugă descurajați de la datorie, din cauza împotrivirii sau persecuției. Dar toți aceștia sunt priviți de Cer cu o milă duioasă. Fiecărui copil al lui Dumnezeu, al cărui glas a fost adus la tăcere de vrăjmașul sufletului, i se adresează întrebarea; „Ce faci tu aici?” Te-am împuternicit să mergi în toată lumea și să predici Evanghelia, să pregătești un popor pentru ziua Domnului. De ce ești aici? Cine te-a trimis?

Bucuria pusă înaintea lui Hristos, bucuria care L-a susținut în tot timpul suferinței și jertfei, a fost bucuria de a-i vedea pe păcătoși salvați. Aceasta să fie și bucuria fiecărui urmaș al Său, imboldul râvnei lui. Aceia care-și dau seama, chiar într-o măsură mică, ce

înseamnă răscumpărarea pentru ei și pentru aproapele lor vor înțelege marile nevoi ale omenirii. Inimile lor vor fi mișcate de milă când vor vedea decăderea morală și spirituală a miilor de oameni care se găsesc în umbra unei osândiri teribile, în comparație cu care suferințele fizice par nimic.

Întrebarea care se pune atât familiilor, cât și indivizilor este: „Ce faci tu aici?” În multe comunități sunt familii bine educate în adevărurile Cuvântului lui Dumnezeu, care ar putea lărgi sfera lor, mutându-se în locurile în care este nevoie de slujirea pe care o pot da. Dumnezeu cere familiilor creștine că meargă în locurile întuncate ale pământului și să lucreze cu înțelepciune și cu perseverență pentru aceia care sunt învăluiți în întuneric spiritual. Răspunsul la această chemare cere jertfire de sine. În timp ce mulți așteaptă să fie îndepărtată orice piedică, oamenii mor fără nădejde și fără Dumnezeu. De dragul avantajelor omenești, pentru dobândirea unor cunoștințe științifice, oamenii sunt gata să riște, mergând în regiunii vătămătoare și să suporte greutăți și lipsuri. Unde sunt aceia care sunt gata să facă tot atât pentru a vorbi din iubire altora despre Mântuitorul?

Dacă în situații grele, bărbați cu putere spirituală, apăsați peste măsură, ajung descurajați și întristați, dacă uneori nu văd nimic de dorit pe care să-l aleagă în viață, acest fapt nu este ciudat sau nou. Toți aceștia să-și amintească că unul dintre cei mai puternici proroci a fugit să-și scape viața din fața mâniei unei femei înfuriate. Ca fugar obosit de drum și dezgustat, cu o dezamăgire amară zdrobindu-și inima, el s-a rugat să moară. Dar tocmai atunci când nădejdea îi dispăruse, iar lucrarea vieții lui părea amenințată de înfrângere, atunci a învățat una dintre cele mai prețioase lecții din viața lui. În ceasul celei mai mari slăbiciuni a învățat nevoia și posibilitatea încrederii în Dumnezeu, în împrejurările cele mai amenințătoare.

Aceia care atunci când își cheltuiesc energiile vieții într-o lucrare jertfitoare de sine, sunt ispițiți să cadă în descurajare și neîncredere, să dobândească curaj din experiența lui Ilie. Grija veghetoare a lui Dumnezeu, dragostea Lui, puterea Lui se manifestă în mod deosebit în favoarea slujitorilor Săi, a căror râvnă

este greșit înțeleasă sau apreciată, ale căror sfaturi și muștrări sunt privite cu ușurință, ale căror eforturi pentru reformă sunt răsplătite cu ură și împotrivire.

În timpul celei mai mari slăbiciuni, Satana asaltează sufletul cu cele mai aprige ispite. În felul acesta, a nădăjduit să-L biruiască pe Fiul lui Dumnezeu, deoarece pe această cale a câștigat multe biruințe asupra omului. Când puterea voinței slăbise și credința se micșorase, atunci aceia care stătuseră timp îndelungat curajoși pentru dreptate, au fost doborâți de ispite. Moise, obosit de cei patruzeci de ani de rătăcire și necredință, a pierdut pentru o clipă încrederea în puterea Celui Infinit. El a căzut la hotarele țării făgăduite. Tot așa s-a întâmplat și cu Ilie. El, care-și păstrase încrederea în Iehova în anii de secetă și de foamete, el, care stătuse neînfricat înaintea lui Ahab, el, care în aceea zi de încercare pe Carmel stătuse înaintea întregii națiuni a lui Israel, ca singurul martor pentru Dumnezeul cel adevărat, într-o clipă de slăbiciune, a îngăduit fricii de moarte să învingă credința lui în Dumnezeu.

Și astăzi lucrurile sunt la fel. Când suntem înconjuțați de îndoială, uluiți de împrejurări sau apăsați de sărăcie și suferință, Satana caută să clatine încrederea noastră în Iehova. Atunci el așază în față greșelile și ne ispitește să pierdem încrederea în Dumnezeu, să punem la îndoială dragostea Lui. El nădăjduiește să descurajeze sufletul și să rupă legătura noastră cu Dumnezeu.

Aceia care se găsesc în prima linie de luptă și sunt îndemnați de Duhul Sfânt să facă o lucrare deosebită, adesea vor simți o reacție atunci când apăsarea este îndepărtată. Descurajarea poate clătina credința cea mai eroică și poate slăbi voința cea mai statornică. Dar Dumnezeu înțelege și are încă milă și iubește. El citește motivele și scopurile inimii. Lecția pe care conducătorii din lucrarea lui Dumnezeu trebuie să o învețe este să aștepte cu răbdare să se încreadă atunci când totul pare întunecat. Cerul nu-i va lăsa să cadă în ziua încercării. Nimic nu este în aparență mai fără ajutor și cu toate acestea mai de neînving decât sufletul care, simțându-și nimicnicia, se sprijină pe Dumnezeu.

Lecția din experiența lui Ilie, și anume – să înveți din nou cum să te încrezi în Dumnezeu în ceasul încercării – nu este numai

pentru cei din poziții de mare răspundere. Acela care a fost tăria lui Ilie este și astăzi puternic pentru a-l susține pe orice copil al Său care se luptă, indiferent cât de slab este. De la fiecare, El așteaptă credincioșie și fiecăruia îi dă putere după nevoie. Omul este neputincios în propria putere, dar în tăria lui Dumnezeu poate fi puternic să biruiască păcatul și să îi ajute și pe alții să biruiască. Satana nu poate niciodată să aibă un câștig de la acela care face din Dumnezeu apărarea sa. „Numai în Domnul, mi se zice, locuiesc dreptatea și puterea” (Isaia 45,24).

Creștine, Satana îți cunoaște slăbiciunea; de aceea prinde-te de Iisus. Rămânând în dragostea lui Dumnezeu poți face față oricărei încercări. Numai neprihănirea lui Hritos îți poate da putere să oprești valul păcatului care inundă lumea. Adu credința în experiența ta. Credința face mai ușoară orice povară, vindecă orice slăbiciune. Providențele care acum sunt de neînțeles le poți rezolva prin încrederea continuă în Dumnezeu. Mergi prin credință pe calea pe care El te îndrumă. Încercările vor veni, dar mergi înainte. Acest lucrul îți va întări credința și te va face bun pentru slujire. Rapoartele istoriei sacre sunt scrise nu numai pentru ca să le citim și să ne minunăm, ci pentru ca aceeași credință care a lucrat în slujitorii lui Dumnezeu din vechime să lucreze și în noi. Domnul nu va lucra astăzi într-o manieră mai puțin vădită, oriunde se găsesc inimi credincioase, care să fie canale ale puterii Sale.

Nouă, asemenea lui Petru, ni se spun cuvintele: „Simone, Simone, Satana v-a cerut să vă cearnă ca grâul. Dar Eu M-am rugat pentru tine, ca să nu se piardă credința ta” (Luca 22,31.32).

Hristos nu îi va prăsi niciodată pe aceia pentru care a murit. Îl putem părăsi și putem fi copleșiți de ispite, însă Hristos niciodată nu Se întoarce de la acela pentru care a plătit răscumpărarea cu viața Sa. Dacă viziunea noastră spirituală ar fi trezită, am putea vedea suflete plecate sub apăsare și împovărate de durere, încărcate ca un car sub greutatea snopilor și gata să moară în descurajare. Ar trebui să vedem îngerii care zboară repede în ajutorul acestor ispititi, împingând înapoi oștile care-i înconjoară și așezând picioarele lor pe temelia sigură. Luptele care se duc între cele două oștiri sunt tot atât de reale ca și acelea duse de oștile lumii acesteia, iar de rezultatul acestei lupte spirituale depind urmările veșnice.

În viziunea proorocului Ezechiel se vedea ceva ca o mână sub aripile heruvimului. Acest fapt trebuie să-i învețe pe slujitorii lui Dumnezeu că puterea divină este aceea care aduce succesul. Aceia pe care Dumnezeu îi folosește ca soli ai Săi nu trebuie să creadă că lucrarea Lui depinde de ei. Ființele mărginite nu sunt lăsate să poarte această povară a răspunderii. Acela care nu doarme, care este mereu la lucru pentru împlinirea planurilor Sale, va duce înainte lucrarea Sa. El va zădărnici planurile celor nelegiuți și va aduce confuzie în sfaturile acelor care complotază să aducă greutatea poporului Său. Acela care este Împăratul, Domnul oștirilor, stă între heruvimi și în mijlocul frământărilor și tumultului popoarelor, El veghează încă asupra copiilor Săi. Când întăriturile împăraților vor fi distruse, când săgețile mâniei vor străpunge inimile vrăjmașilor Săi, poporul Său va fi sigur în mâinile Sale.

„ÎN DUHUL ȘI PUTEREA LUI ILIE”

De-a lungul veacurilor care s-au scurs din vremea lui Ilie, raportul vieții și lucrării lui a adus inspirație și curaj acelor care au fost chemați să stea de partea dreptății în mijlocul apostaziei. Și pentru noi, peste care a venit sfârșitul veacurilor (1 Corinteni 10,11), el are o însemnătate deosebită. Istoria se repetă. Lumea de astăzi își are Ahabii și Izabelele ei. Vremea de azi este o vreme de idolatrie, tot așa cum a fost aceea în care a trăit Ilie. Desigur, nu se mai văd altare, nu mai sunt chipuri asupra cărora să se oprească ochiul; cu toate acestea, mii de oameni slujesc zeilor acestei lumi – bogății, renume, plăceri și povești închipuite, care îngăduie omului să urmeze înclinațiile unei inimi nerenăscute. Mulți oameni au o concepție greșită despre Dumnezeu și despre atributele Sale și slujesc tot așa un zeu fals, cum făceau închinătorii lui Baal. Mulți chiar dintre aceia care pretind a fi creștini s-au unit cu influențele care se împotrivesc în mod continuu lui Dumnezeu și adevărului Său. În felul acesta sunt determinați să se depărteze de cele dumnezeiești și să înalțe ce este omenesc.

Spiritul predominant al vremii noastre este de necredincioșie și apostazie – un spirit de pretinsă iluminare din cauza cunoașterii adevărului –, dar, în realitate, în cea mai oarbă încumetare. Teoriile omenești sunt înălțate și așezate acolo unde ar trebui să fie Dumnezeu și Legea Sa. Satana ispitește bărbați și femei la neascultare, cu promisiunea că în neascultarea lor vor găsi libertatea și independența care îi vor face zei. Se vede un spirit de împotrivire față de Cuvântul lămurit al lui Dumnezeu, de înălțare idolatră a înțelepciunii omenești mai presus de revelația divină. Oamenii îngăduie minții lor să fie întunecată și încurcată prin conformarea cu obiceiurile și influențele lumești, încât pare că au pierdut toată puterea de a deosebi lumina de întuneric, adevărul de rătăcire. Atât de mult s-au depărtat de calea cea dreaptă, încât susțin că

părerile câtorva așa-numiți folozofi sunt mai demne de încredere decât adevărurile Bibilei. Muștrările și făgăduințele Cuvântului lui Dumnezeu, amenințările împotriva neascultării și idolatriei – toate acestea par fără putere să le înmoaie inimile. O credință ca aceea pe care au dovedit-o Pavel, Petru și Ioan ei o privesc ca fiind demodată, mistică și nedemnă de inteligența gânditorilor moderni.

La început, Dumnezeu a dat Legea Sa omenirii, ca mijloc de a obține fericirea și viața veșnică. Singura nădejde a lui Satana de a zădărnici planul lui Dumnezeu este să-i ducă pe bărbați și pe femei la nescultarea de Lege; și efortul lui continuu a fost și este să prezinte în mod denaturat învățămintele ei și să-i micșoreze importanța. Lovitura lui principală a fost și este încercarea de a schimba Legea, astfel ca oamenii să calce preceptele ei, pretinzând că ascultă de ea.

Un scriitor a asemănat încercarea de a schimba Legea lui Dumnezeu cu un obicei vechi, rău intenționat, de a îndrepta într-o direcție greșită un indicator așezat la o răscruce importantă de drumuri. Încurcătura și necazurile provocate astfel au fost mari.

Un indicator a fost înălțat de Dumnezeu pentru cei care călătoresc prin această lume. Un braț al acestui indicator arată către ascultarea de bunăvoie de Creator, ca o cale către binecuvântare și viață, în timp ce brațul celălalt îndrumă către neascultare, ca fiind calea către mizerie și moarte. Calea către fericire a fost atât de clar definită, ca și drumurile către cetatea de scăpare din dispensațiunea iudaică. Dar într-un moment nefericit pentru neamul omenesc, marele vrăjmaș al oricărui lucru bun a schimbat indicatorul, și mulți au greșit drumul.

Prin Moise, Domnul îi îndrumase pe israeliți: „Vorbește copiilor lui Israel și spune-le: 'Să nu care cumva să nu țineți Sabatele Mele, căci aceasta va fi între Mine și voi și urmașii voștri un semn după care se va cunoaște că Eu sunt Domnul, care sfințesc. Să țineți Sabatul, căci el va fi pentru voi ceva sfânt. Cine va călca, va fi pedepsit cu moartea... Cine va face vreo lucrare în ziua Sabatului, va fi pedepsit cu moartea. Copiii lui Israel să păzească Sabatul, prăznuindu-l, ei și urmașii lor, ca un legământ necurmat. Aceasta va fi între Mine și copiii lui Israel un semn veșnic; căci în șase zile

a făcut Domnul cerurile și pământul, iar în ziua a șaptea S-a odihnit și a răsuflat” (Exod 31,13-17).

În aceste cuvinte, Domnul a defint în mod lămurit ascultarea ca fiind calea către cetatea lui Dumnezeu, dar omul păcatului a schimbat indicatorul, făcându-l să arate o direcție greșită. El a întemeiat un sabat fals și i-a determinat pe bărbați și pe femei să creadă că odihnindu-se în el ascultau porunca Creatorului.

Dumnezeu declară că ziua a șaptea este Sabatul Domnului. Când „au fost sfârșite cerurile și pământul”, El a înălțat această zi ca o amintire a lucrării Sale de creație. Odihnindu-Se în ziua a șaptea „de toată lucrarea Lui pe care o făcuse, Dumnezeu a binecuvântat ziua a șaptea și a sfințit-o” (Geneza 2,1-3).

La vremea ieșiri din Egipt, instituția Sabatului a fost adusă în mod deosebit în fața poporului lui Dumnezeu. În timp ce erau încă în robie, supraveghetorii au încercat să-i oblige să lucreze în Sabat, mărimdu-le cantitatea de muncă ce se cerea săptămânal. Condițiile de muncă li se făcuseră din ce în ce mai grele și cerințele mai mari. Dar israeliții au fost eliberați din robie și aduși într-un loc unde puteau păzi netulburați toate preceptele lui Iehova. La Sinai, Legea a fost rostită și textul ei, „scris cu degetul lui Dumnezeu” (Exod 31,18) pe două table de piatră, a fost dat lui Moise. Timp de aproape patruzeci de ani de peregrinare, israeliților le-a fost continuu amintit despre ziua de odihnă rânduită de Dumnezeu, prin faptul că nu a căzut mană în ziua a șaptea și prin păstrarea minunată a părții duble, ce cădea în ziua de pregătire. Înainte de intrarea în țara făgăduită, israeliții au fost îndrumați de Moise să păzească ziua de Sabat și să o sfințească (Deuteronom 5,12). Domnul a rânduit ca printr-o păzire credincioasă a poruncii Sabatului, copiilor lui Israel să le fie amintit continuu despre răspunderile lor față de El, ca fiind Creatorul și Răscumpărătorul lor. Dacă aveau să păzească Sabatul în adevăratul spirit, idolatria nu putea exista; dar, dacă cerințele acestei porunci din Decalog aveau să fie date la o parte ca nefiind necesare, Creatorul avea să fie uitat, iar oamenii aveau să se închine idolilor. „Le-am dat și Sabatele Mele, să fie un semn între Mine și ei, pentru ca să știe că eu sunt Domnul care-i sfințesc”. Totuși ei „au lăpădat poruncile

Mele și n-au urmat legile Mele și... au pângărit Sabatele Mele, căci inima nu li s-a depărtat de la idoli lor”. Și în chemarea către ei, de a se întoarce la El, le-a atras iarăși atenția la importanța păzirii cu sfințenie a Sabatului. „Eu sunt Domnul, Dumnezeul vostru”, zicea El; „umblați întocmai după rânduielile Mele, păziți poruncile Mele și împliniți-le. Sfințiți Sabatele Mele, căci Ele sunt un semn între Mine și voi, ca să știți că Eu sunt Domnul, Dumnezeul vostru!” (Ezechiel 20,12.16.19.20)

Atrăgându-i atenția lui Iuda la păcatele care au adus în cele din urmă asupra lor robia babiloniană, Domnul spunea: „Tu Îmi nesocotești locașurile Mele cele sfinte, Îmi spurci Sabatele”. „Îmi voi vărsa urgia peste ei și îi voi nimici cu focul mâniei Mele și le voi întoarce faptele lor asupra capului lor, zice Domnul, Dumnezeu” (Ezechiel 22,8.31)

La rezidirea Ierusalimului, în zilele lui Neemia, călcarea Sabatului a fost întâmpinată cu întrebarea cercetătoare: „Oare nu au lucrat așa părinții voștri, și nu din pricina aceasta a trimis Dumnezeu nostru toate aceste nenorociri peste noi și peste cetatea aceasta? Și voi aduceți din nou mânia Lui împotriva lui Israel, pângărind Sabatul!” (Neemia 13,18)

Hristos, în timpul lucrării Sale pământești, a subliniat cerințele obligatorii ale Sabatului și, în toată învățătura Sa, a arătat respect pentru instituția pe care El o întemeiase. În zilele Sale, Sabatul devenise atât de pervertit, încât păzirea lui reflecta caracterul egoist și arbitrar al oamenilor și nu caracterul lui Dumnezeu. Hristos a îndepărtat învățăturile rătăcite prin care aceia care pretindeau a-L cunoaște pe Dumnezeu Îl reprezentau în mod greșit. Cu toate că a fost urmărit cu ostilitate nemiloasă de către rabini, nici măcar în aparență nu s-a conformat cerințelor lor, ci a mers drept înainte, păstrând Sabatul conform Legii lui Dumnezeu.

Printr-o vorbire lămurită, a mărturisit cu privire la atitudinea Sa față de Legea lui Iehova. „Să nu credeți că am venit să stric Legea sau Prorocii; am venit nu să stric, ci să împlinesc. Căci adevărat vă spun, câtă vreme nu vor trece cerul și pământul nu va trece o iotă sau o frântură de slovă din Lege, înainte ca să se fi întâmpnat toate lucrurile. Așa că, oricine va strica una dintre cele

mai mici din aceste porunci și va învăța pe oameni așa, va fi chemat cel mai mic în Împărăția cerurilor; dar oricine va păzi și va învăța pe alții să le păzească, va fi chemat mare în Împărăția cerurilor” (Matei 5,17-19).

În dispensațiunea creștină, marele vrăjmaș al fericirii omului a făcut din Sabatul poruncii a patra o țintă deosebită de atac. Satana spune: Voi lucra împotriva planului lui Dumnezeu. Îi voi împuternici pe urmașii mei să dea la o parte memorialul lui Dumnezeu – Sabatul zilei a șaptea. În felul acesta, voi arăta lumii că ziua sfințită și binecuvântată de Dumnezeu a fost schimbată. Ziua aceea nu va trăi în mințile oamenilor. Voi șterge amintirea ei. Voi așeza în locul ei o zi care nu poartă pecetea lui Dumnezeu, o zi care nu poate fi un semn între Dumnezeu și poporul Său. Voi face ca aceia care acceptă ziua aceasta să pună asupra ei sfințenia pe care Dumnezeu a așezat-o asupra zilei a șaptea.

Prin vicarul meu, mă voi înălța pe mine. Ziua întâi va fi preamărită, iar lumea protestantă va primi acest sabat fals, ca fiind autentic. Prin nepăzirea Sabatului pe care Dumnezeu l-a instituit, voi arunca dispreț asupra Legii Sale. Cuvintele „un semn între Mine și voi și urmașii voștri” le voi face să fie folosite în favoarea sabatului meu.

În felul acesta, lumea va deveni a mea. Eu voi fi conducătorul pământului, prințul lumii. Voi stăpâni mințile sub puterea mea, în așa fel încât Sabatul lui Dumnezeu nu va fi o țintă specială de dispreț. Un semn?! Voi face din păzirea zilei a șaptea un semn al necredincioșiei față de autoritățile pământești. Legile omenești vor fi făcute atât de aspre, încât bărbații și femeile nu vor îndrăzni să păzească Sabatul zilei a șaptea. De frica lipsei de hrană și îmbrăcăminte se vor uni cu lumea în călcarea Legii lui Dumnezeu. Pământul va fi cu totul sub stăpânirea mea!

Prin rânduirea unui sabat fals, vrăjmașul a căutat să schimbe vremurile și Legea. Dar oare a reușit el să schimbe Legea lui Dumnezeu? Cuvintele din Exod, capitolul 31, constituie răspunsul. Cel care este același ieri, azi și în veci a spus despre Sabatul zilei a șaptea: „Să nu cumva să nu țineți sabbatele Mele, căci acesta va fi între Mine și voi, și urmașii voștri un semn... Acesta va fi 'un

semn veșnic” (Exod 31,13-17). Indicatorul schimbat arată către o direcție greșită, dar Dumnezeu nu S-a schimbat și nu Se schimbă. El este încă puternicul Dumnezeu al lui Israel. „Iată, neamurile sunt ca o picătură de apă din vadră, sunt ca praful pe o cumpănă; El ridică ostroavele ca un bob de nisip. Libanul nu ajunge pentru foc, și dobitoacele lui nu ajung pentru arderea de tot. Toate neamurile sunt ca o nimica înaintea Lui, nu sunt decât nimicnicie și deșertăciune” (Isaia 40,15-17). Și El este acum tot atât de drept și de gelos pentru Legea Sa cum a fost și în zilele lui Ahab și Ilie.

Dar acum este disprețuită această Lege! Iată că lumea de azi se găsește într-o răzvrătire fățișă împotriva lui Dumnezeu. Aceasta este cu adevărat o generație neascultătoare și plină de nerecunoștință, nesinceritate, formalism, mândrie și apostazie. Oamenii neglijează Biblia și urăsc adevărul. Iisus vede Legea Sa respinsă, iubirea Sa disprețuită, iar pe trimișii Săi tratați cu nepăsare. El vorbește prin bunătățile Sale, dar ele nu sunt luate în seamă. Curțile templului sufletului omenesc au fost transformate în locuri de negustorie nesfântă. Egoismul și mândria, invidia și răutatea sunt îngăduite.

Mulți nu se dau înapoi să batjocorească Cuvântul lui Dumnezeu. Aceia care cred acest Cuvânt așa cum este scris sunt luați în râs. Se vede un dispreț crescând față de lege și ordine, care, indiscutabil, își are izvorul în călcarea poruncilor clare ale lui Iehova. Violența și crima sunt urmarea îndepărtării de calea ascultării. Priviți nefericirea și suferința mulțimilor care se închină la altarele idolilor și care caută în zadar fericirea și pacea.

Priviți disprețuirea aproape universală a poruncii Sabatului. Priviți și nelegiuirea îndrăzneată a acelor care, în timp ce emit legi că să apere presupusa sfințenie a primei zile a săptămânii, fac legi prin care legalizează comerțul cu băuturi alcoolice. Mai înțelepți decât este scris, ei încearcă să forțeze conștiința oamenilor în timp ce aprobă un rău care distruge și abrutizează ființele create după chipul lui Dumnezeu. Însuși Satana este acela care inspiră o astfel de legislație. El știe bine că blestemul lui Dumnezeu va cădea asupra acelor care înalță întocmirile omenesti mai presus de cele dumnezeiești și face tot ce-i stă în putință să-i determine pe oameni să meargă pe calea largă, ce sfârșește în distrugere.

Atât de mult s-au închinat oamenii părerilor și instituțiilor omenеști, încât aproape întreaga lume merge după idoli. Și acela care a încercat să schimbe Legea lui Dumnezeu folosește orice născocire amăgitoare pentru a-i face pe bărbați și pe femei să se unească împotriva lui Dumnezeu și împotriva semnului prin care se recunosc cei neprihăniți. Dar Domnul nu va îngădui la infinit ca Legea Sa să fie călcată și disprețuită, fără să aducă pedeapsa. Vine un timp când „omul va trebui să-și plece în jos privirea semeață, și îngâmfarea lui va fi smerită: numai Domnul va fi înălțat în ziua aceea” (Isaia 2,11). Scepticismul poate lua în bătaie de joc cererile Legii lui Dumnezeu. Spiritul lumesc poate să-i contamineze pe mulți și să pună stăpânire pe cei mai puțini, și cauza lui Dumnezeu își poate menține terenul numai printr-un efort mare și printr-o jertfă contiună; cu toate acestea, până la urmă adevărul va triumfa glorios.

În lucrarea de încheiere a lui Dumnezeu pe pământ, etalonul Legii va fi din nou înălțat. Religia falsă poate predomina, nelegiuirea poate abunda, dragostea multora se poate răci, crucea Calvarului poate fi pierdută din vedere, întunericul, asemenea unui vâl de moarte, se poate întinde peste lumea întreagă, toată puterea curentului zilei se poate forma pentru a-l distruge pe poporul lui Dumnezeu, dar în ceasul celei mai mari primejdii, Dumnezeul lui Ilie va ridica unelte omenеști ca să ducă o solie care nu poate fi adusă la tăcere. În orașele populate de pe pământ și în locurile unde oamenii au mers prea departe vorbind împotriva Celui Preaînalt, se va auzi glasul unei aspre muștrări. Oamenii îndrumați de Dumnezeu vor denunța în mod curajos unirea bisericii cu lumea. Cu stăruință ei îi vor chema pe bărbați și pe femei să se întoarcă de la păzirea unei sărbători întocmite de om, la păzirea adevăratului Sabat. „Temeți-vă de Dumnezeu și dați-I slavă”, vor vesti ei fiecărui popor, „căci a venit ceasul judecării Lui; și închinați-vă Celui ce a făcut cerul și pământul, marea și izvoarele apelor!” „Dacă se închină cineva fiarei și icoanei ei și primește semnul ei pe frunte sau pe mână, va bea și el din vinul mâniei lui Dumnezeu, turnat neamestecat în paharul mâniei Lui” (Apocalipsa 14,7-10).

Dumnezeu nu-Și va călca legământul, nici nu va schimba ce a ieșit de pe buzele Sale. Cuvântul Său va rămâne tare pentru veșnicie, tot atât de neclintit ca și tronul Său. La judecată, acest legământ va fi proclamat, scris clar cu degetul lui Dumnezeu, iar lumea va fi adusă înaintea barei dreptății infinite pentru a-și primi sentința.

Astăzi, ca și în zilele lui Ilie, linia de despărțire dintre poporul păzitor al poruncilor lui Dumnezeu și închinătorii dumnezeilor falși este trasă în mod clar. „Până când vreți să șchiopătați de amândouă picioarele? Dacă Domnul este Dumnezeu mergeți după El; iar dacă este Baal, mergeți după Baal!” (1 Împărați 18,21). Și solia pentru astăzi este: „A căzut, a căzut Babilonul cel mare!... Ieșiți din mijlocul ei, poporul Meu, ca să nu fiți părtați la păcatele ei, și să nu fiți loviți cu urgiile ei! Pentru că păcatele ei s-au îngrămădit și au ajuns până la cer; Și Dumnezeu Și-a adus aminte de nelegiuirile ei” (Apocalipsa 18,2.4.5).

Nu este departe vremea când încercarea va veni pentru orice ființă. Păzirea sabatului fals ne va fi impusă. Lupta va fi între poruncile lui Dumnezeu și poruncile oamenilor. Aceia care se supun pas cu pas cerințelor lumii și se conformează obiceiurilor ei, se vor supune puterilor existente decât să se expună batjocurii, insultei, amenințărilor cu închisoarea și moartea. În vremea aceea, aurul va fi despărțit de zgură. Adevărata evlavie va fi deosebită clar de cea aparentă și superficială. Multe stele pe care le-am admirat pentru strălucirea lor se vor prăbuși în întuneric. Aceia care și-au asumat podoabele sanctuarului, dar care nu sunt îmbrăcați cu neprihănirea Domnului Hristos, se vor arăta atunci în rușinea propriei goliciuni.

Printre locuitorii pământului, răspândiți pe tot cuprinsul lui, sunt cei care nu și-au plecat genunchiul în fața lui Baal. Asemenea stelelor cerului care se văd numai noaptea, acești credincioși vor străluci atunci când întunericul acoperă pământul și negură mare popoarele. În Africa păgână, în țările catolice ale Europei și Americii de Sud, în China, în Italia, în India, în insulele mării, în cele mai întunecate colțuri ale pământului, Dumnezeu are în rezervă o constelație a celor aleși, care vor străluci în mijlocul întunericului,

făcând cunoscut în mod lămurit unei lumii decăzute puterea transformatoare a ascultării de Legea Sa. Chiar și acum ei se arată în fiecare popor, în fiecare limbă și în fiecare națiune, și în ceasul celei mai cumplite apostazii, când Satana depune efortul suprem de a face ca „toți, mici și mari, bogați și săraci, slobozi și robi” (Apocalipsa 13,16), să primească, sub pedeapsa cu moartea, semnul de supunere pentru o zi falsă de odihnă, acești credincioși „fără prihană și curați, copii ai lui Dumnezeu fără vină”... vor „străluci ca niște lumini în lume” (Filipeni 2,15).

Ce lucrare neînțeleaptă ar fi făcut Ilie dacă l-ar fi numărat pe Israel la vremea când judecățile lui Dumnezeu cădeau asupra poporului apostaziat! Ar fi numărat numai unul de partea Domnului. Dar atunci când a spus: „... am rămas numai eu singur și caută să-mi ia viața”, cuvântul Domnului l-a liniștit: „Dar voi lăsa în Israel șapte mii de bărbați, și anune pe toți cei ce nu și-au plecat genunchii înaintea lui Baal” (1 Împărați 19,14.18).

De aceea, nimeni să nu încerce să numere Israelul de astăzi, ci fiecare să aibă o inimă de carne, o inimă plină de simpatie duioasă, o inimă care, asemenea inimii lui Hristos, caută mântuirea unei lumi pierdute.

IOSAFAT

Până când a fost chemat la tron, la vârsta de treizeci și cinci de ani, Iosafat avusese înaintea lui exemplul bun al regelui Asa, care aproape în toate situațiile critice făcuse „ce este plăcut înaintea Domnului” (1 Împărați 15,11). Într-o domnie prosperă, de douăzeci și cinci de ani, Iosafat a căutat să umble „în toată calea tatălui său Asa și nu s-a abătut deloc de la ea” (1 Împărați 22,43).

În străduințele sale de a conduce cu înțelepciune, Iosafat a căutat să-și convingă supușii să ia atitudine categorică împotriva practicilor idolatre. Mulți dintre oamenii din ținutul lui aduceau „și tămâie pe înălțimi” (1 Împărați 22,43). Regele n-a distrus dintrodată aceste altare, dar, de la început, a încercat să-l păzească pe Iuda de păcatele care caracterizau Regatul de Nord aflat sub domnia lui Ahab, cu care a fost contemporan timp de mai mulți ani. Iosafat era credincios lui Dumnezeu. „El nu a căutat pe Baali; căci a alergat la Dumnezeul tatălui său și a urmat poruncile Lui, fără să facă ce făcea Israel”. Datorită credințioșiei sale, Domnul a fost cu el și „a întărit domnia în mâinile lui Iosafat” (2 Cronici 17,3-5).

„... Tot Iuda îi aduceau daruri. Și a avut o mulțime de bogății și slavă. Inima lui s-a întărit din ce în ce în căile Domnului...” (2 Cronici 17,5.6). Pe măsură ce timpul trecea, iar reformele se îndeplineau, împăratul, „a îndepărtat din Iuda chiar și înălțimile și idoli” (2 Cronici 17,6 u.p.). „El a scos din țară pe sodomiții care mai rămăseseră de pe vremea tatălui său Asa” (1 Împărați 22, 46). Astfel, treptat, locuitorii din Iuda au fost eliberați de multe dintre primejdiile care amenințaseră să întârzie în mod serios dezvoltarea lor spirituală.

În întregul regat poporul avea nevoie de instruire în Legea lui Dumnezeu. Siguranța lor consta în înțelegerea acestei legi. Punându-și de acord viața cu cerințele sale, ei deveneau credincioși atât față de Dumnezeu, cât și față de oameni. Cunoscând lucrul acesta, Iosafat a luat măsuri pentru a oferi poporului o îndrumare

amănuțită în Sfintele Scripturi. Prinții care aveau răspunderea diferitelor părți ale regatului erau îndrumați să rânduiască învățători pentru o lucrare plină de credincioșie. Prin numire regală, acești învățători, lucrând sub directa supraveghere a prinților, „s-au dus să învețe pe oameni în cetățile lui Iuda” (2 Cronici 17,7-9). Și pe măsură ce mulți se străduiau să înțeleagă cerințele lui Dumnezeu și să îndepărteze păcatul, se producea o reformă.

Iosafat a datorat mult din prosperitatea lui ca rege măsurilor înțelepte pentru împlinirea nevoilor spirituale ale supușilor. În ascultarea de Legea lui Dumnezeu se găsește un mare câștig. În conformitate cu cerințele divine, se găsește o putere transformatoare, care aduce pace și bună învoire între oameni. Dacă învățăturile Cuvântului lui Dumnezeu ar avea o influență stăpânitoare în viața fiecărui bărbat și a fiecărei femei, dacă mintea și inima ar fi aduse sub puterea Lui, relele care există astăzi în viața oamenilor și a națiunilor nu și-ar mai avea locul. Din fiecare cămin ar porni o influență care ar face bărbați și femei puternici în înțelegere spirituală și în putere morală și, în felul acesta, națiunile și indivizii ar fi așezați pe un teren prielnic.

Timp de mulți ani, Iosafat a trăit în pace, nefiind tulburat de popoarele înconjurătoare. „Groaza Domnului a apucat toate împărățiile țărilor dimprejurul lui Iuda și nu au făcut război împotriva lui Iosafat” (2 Cronici 17,10). Din Filistia primea tribut în bani și daruri; din Arabia, cirezi mari de oi și de capre. „Iosafat se ridicase la cea mai înaltă treaptă de mărire. A zidit în Iuda cetățui și cetăți pentru merinde... o ceată de oameni viteji, ca ostași, ... erau în slujba împăratului, afară de aceia pe care îi pusese împăratul în cetățile întărite ale lui Iuda” (2 Cronici 17,12-19). Binecuvântat din belșug cu „bogății și cinste” (2 Cronici 18,1), a fost în stare să răspândească o influență puternică în favoarea adevărului și a dreptății.

La câțiva ani după venirea la domnie, Iosafat, acum în culmea prosperității, a consimțit la căsătoria fiului său Ioram cu Atalia, fiica lui Ahab și a Izabelei. Prin această unire s-a legat între Regatele lui Iuda și Israel o alianță care nu a fost în planul divin și care, într-o vreme de criză, a adus dezastru pentru rege și pentru mulți dintre supușii lui.

Într-o anumită împrejurare, Iosafat l-a vizitat pe regele lui Israel la Samaria. Vizitatorului regal de la Ierusalim i s-a arătat o cinste deosebită și, înainte de încheierea vizitei sale, a fost convins să se unească cu regele lui Israel pentru a lupta împotriva sirienilor. Ahab nădăjduia că, unindu-și forțele cu acelea ale lui Iuda, putea câștiga Ramotul, una dintre vechile cetăți de scăpare care, susținea el, aparținea de drept israeliților.

Cu toate că Iosafat, într-un moment de slăbiciune, a făgăduit în mod pripit să se unească cu regele lui Israel în război împotriva sirienilor, totuși judecata lui mai bună l-a făcut să caute voia lui Dumnezeu cu privire la acest angajament. „Apoi, Iosafat a zis împăratului lui Israel: 'Întreabă acum, te rog, cuvântul Domnului'. Împăratul lui Israel a strâns pe proroci, în număr de patru sute, și le-a zis: 'Să ne ducem la luptă împotriva Ramotului din Galaad sau să-mi văd de treabă?' Și ei au răspuns: 'Suie-te și Dumnezeu o va da în mâinile împăratului'” (2 Cronici 18,4,5).

Nemulțumit, Iosafat a căutat să cunoască într-un mod mai sigur voia lui Dumnezeu. „Dar Iosafat a zis: 'Nu mai este aici niciun proroc al Domnului prin care să-l putem întreba?'” (vers. 60). „Mai este un om prin care am putea să întrebăm pe Domnul”, a răspuns Ahab, „dar îl urăsc, căci nu-mi procește nimic bun, nu procește decât rău: este Mica, fiul lui Imla” (1 Împărați 22,8). Iosafat a fost horărât în cererea lui ca să fie chemat omul lui Dumnezeu și după ce acesta s-a arătat înaintea lor și a fost somat de Ahab să jure că nu va spune „decât adevărul în Numele Domnului,” Mica a răspuns: „Văd tot Israelul risipit pe munți, ca niște oi care n-au păstor. Și Domnul zice: 'Oamenii aceia n-au stăpân; să se întoarcă fiecare acasă în pace’” (vers. 16,17).

Cuvintele prorocului ar fi trebuit să fie îndestulătoare pentru a arăta regilor că planul lor nu era aprobat de Cer, dar niciunul dintre regi n-a fost dispus să ia seama la avertizare. Ahab își stabilise drumul și era hotărât să-l urmeze. Iosafat își dăduse cuvântul de onoare: „Vom merge la luptă cu tine” (2 Cronici 18,3) și, după ce făcuse o așa făgăduință, n-a vrut să-și retragă forțele. „Împăratul lui Israel și Iosafat, împăratul lui Iuda, s-au suit la Ramot din Galaad” (1 Împărați 22,29).

În timpul luptei care a urmat, Ahab a fost atins de o săgeată și la apusul soarelui a murit: „La apusul soarelui s-a strigat în toată tabăra: 'Să plece fiecare în cetatea lui și să plece fiecare în țara lui'” (vers. 36). Astfel s-a împlinit cuvântul prorocului.

Din această bătălie dezastruoasă, Iosafat s-a reîntors la Ierusalim. Când se apropia de cetate, prorocul Iehu l-a întâmpinat cu mustrarea; „Cum de ai ajutat tu pe cel rău și ai iubit pe cei ce urăsc pe Domnul? Din pricina aceasta este mâniat Domnul pe tine. Dar tot se mai găsește ceva bun în tine, căci ai înlăturat din țară idolii și ți-ai pus inima să caute pe Dumnezeu” (2 Cronici 19,2,3).

Ultimii ani ai domniei au fost în mare măsură petrecuți cu întărirea apărării naționale și spirituale a lui Iuda. El, „a mai făcut o călătorie prin mijlocul poporului, de la Beer-Șeba, până la muntele lui Efraim, și ia adus înapoi la Domnul, Dumnezeul părinților lor” (vers. 4).

Unul dintre pașii cei mai importanți făcuți de rege a fost înființarea și întreținerea unei curți de justiție competente. „A pus judecători în toate cetățile întărite din țara lui Iuda, în fiecare cetate. Și a zis judecătorilor: 'Luați seama la ce veți face, căci nu pentru oameni veți rosti judecăți, ci pentru Domnul, care va fi lângă voi când le veți rosti. Acum frica Domnului să fie peste voi; vegheați asupra faptelor voastre, căci la Domnul, Dumnezeul nostru nu este nicio nelegiuire, nici nu se are în vedere fața oamenilor, nici nu se primesc daruri” (vers. 5-7).

Sistemul a fost îmbunătățit prin întemeierea unei curți de apel la Ierusalim. Iosafat „a pus aici, pentru judecățile Domnului și pentru neînțelegeri, leviți, preoți și căpătenii dintre părinții lui Israel” (vers. 8).

Regele i-a îndemnat pe acești judecători să fie credincioși. „Voi să lucrați în frica Domnului, cu credință și curăție de inimă”, le-a zis el. „În orice neînțelegere, care vă va fi spusă de frații voștri, care locuiesc în cetățile lor, și anume: cu privire la un omor, la o lege, la o poruncă, la învățături și rânduieli, să-i luminați, ca să nu se facă vinovați față de Domnul și să nu izbucnească mânia Lui peste voi și peste frații voștri. Așa să lucrați și nu veți fi vinovați.

Și iată că aveți în frunte pe marele preot Amaria, pentru toate treburile Domnului și pe Zebadia, fiul lui Ismael, căpetenia casei lui Iuda, pentru toate treburile împăratului, și aveți înaintea, ca dregători, pe leviți. Întăriți-vă și lucrați și Domnul să fie cu cel ce va face binele” (vers. 9-11).

Prin garantarea plină de atenție a drepturilor și libertăților supușilor lui, Iosafat a subliniat considerația pe care orice membru al familiei omenesci o primește de la Dumnezeu dreptății, care conduce peste toți. „Dumnezeu stă în adunarea lui Dumnezeu; El judecă în mijlocul dumnezeilor”. Și aceia care sunt rânduiți să lucreze ca judecători sub autoritatea Lui trebuie să facă „dreptate celui slab și orfanului”, să le dea „dreptate nenorocitului și săracului”, să-l scape „pe cel nevoiaș și lipsit, izbăvind-l din mâna celor răi” (Psalmi 82,1.3.4).

Către încheierea domniei lui Iosafat, Regatul lui Iuda a fost invadat de o oștire la apropierea căreia locuitorii țării aveau motive să se teamnă. „Fiii lui Moab și fiii lui Amon, și cu ei niște maoniți, au pornit cu război împotriva lui Iosafat.” Știri despre această invazie au ajuns la împărat printr-un sol care s-a înfățișat cu înspăimântătorul cuvânt: „O mare mulțime înaintea împotriva ta de dincolo de mare, din Siria, și sunt la Hațeton-Tamar, adică En-Ghedi” (2 Cronici 20,1.2).

Iosafat era un om curajos și viteaz. Timp de ani de zile își întărise oștile și cetățile sale fortificate. Era bine pregătit să facă față aproape oricărui vrăjmaș. Cu toate acestea, în această criză, el nu și-a pus încrederea în brațul omenesc. Nu prin armate disciplinate și prin cetăți întărite, ci printr-o credință vie în Dumnezeu lui Iuda putea nădăjdui să câștige biruința asupra acestor păgâni, care se făleau cu puterea lor de a-l umili pe Iuda în ochii popoarelor.

„În spaima sa, Iosafat și-a îndreptat fața să caute pe Domnul, și a vestit un post pentru tot Iuda. Iuda s-a adunat să cheme pe Domnul și au venit din toate cetățile lui Iuda să caute pe Domnul” (vers. 3.4).

Stând în curtea templului, înaintea poporului său, Iosafat și-a revărsat sufletul în rugăciune, cerând împlinirea făgăduințelor lui Dumnezeu, în timp ce mărturisea starea de neajutorare a lui Israel:

„Doamne, Dumnezeuul părinților noștri”, se ruga el, „nu ești Tu Dumnezeu în ceruri și nu stăpânești Tu peste toate împărățiile neamurilor? Oare nu ai Tu în mână tăria și puterea, așa că nimeni nu ți se poate împotrivi? Oare n-ai izgonit Tu, Dumnezeuul nostru, pe locuitorii țării acesteia dinaintea poporului Tău Isarel, și n-ai dat-o Tu pentru totdeauna de moștenire seminției lui Avraam care Te iubea? Ei au locuit-o și și-au zidit în ea un locaș sfânt pentru Numele Tău, zicând: 'Dacă va veni peste noi vreo nenorocire, sabia, judecata, ciurma sau foametea, ne vom înfățișa înaintea casei acesteia și înaintea Ta, căci Numele Tău este în casa aceasta; vom striga către Tine din mijlocul strâmtorării noastre și Tu ne vei asculta și ne vei mântui!'

Acum iată, fiii lui Amon și ai lui Moab și cei din muntele Seir, la care nu ai îngăduit lui Israel să intre, când venea din țara Egiptului – căci s-a abătut de la ei și nu i-a nimicit – iată-i cum ne răsplătesc acum, venind să ne izgonească din moștenirea Ta, pe care ne-ai dat-o în stăpânire! O, Dumnezeuul nostru, nu-i vei judeca tu pe ei? Căci noi suntem fără putere înaintea acestei mari mulțimi, care înaintează împotriva noastră, și nu știm ce să facem, dar ochii noștri sunt îndreptați spre Tine!” (vers. 6-12)

Cu încredere, Iosafat putea să spună despre Domnul: „... ochii noștri sunt îndreptați spre Tine”. Ani de zile, el învățase poporul să se încreadă în Acela care în veacurile trecute intervenise deseori să-i scape pe cei aleși ai Săi de distrugere totală; și acum, când regatul era în primejdie, Iosafat nu stătea singur; „tot Iuda stătea înaintea Domnului, cu pruncii, nevestele și fiii lor” (vers. 13). În unire, posteau și se rugau. În unire, ei se rugau stăruitor Domnului să-i pună pe vrăjmașii lor în încurcătură, pentru ca Numele lui Iehova să fie proslăvit.

Dumnezeule, nu tăcea!

Nu tăcea și nu Te odihni, Dumnezeule!

... și cei ce te urăsc înalță capul.

*Fac planuri pline de viclesug împotriva poporului Tău,
și se sfătuiesc împotriva celor ocrotiți de tine.*

*„Veniți”, zic ei, „să-i nimicim din mijlocul neamurilor.
ca să nu se mai pomenească numele lui Israel!”
Se strâng toți cu o inimă,
fac un legământ împotriva Ta:
corturile lui Edom și ismaeliții,
Moab și hagareniții,
Ghedal, Amon, Amalec...
Fă-le ca lui Madian,
ca lui Sisera, ca lui Iabin la pârauul Chison...
Să fie rușinați și îngroziți pe vecie,
să le roșească obrazul de rușine și să piară!
Că să știe că numai Tu, al cărui Nume este Domnul,
Tu ești Cel Preaînalt pe tot pământul (Psalmi 83,1-6.9.17.18).*

Când poporul s-a unit cu regele lor că să se umilească înaintea lui Dumnezeu și să-L cheme, Duhul Domnului a venit peste Iahaziel, un levit dintre fiii lui Asaf, și a zis:

„Ascultați tot Iuda și locuitorii din Ierusalim și tu, împărate Iosafat! Așa vorbește Domnul: 'Nu vă temeți și nu vă înspăimântați dinaintea acestei mari mulțimi, căci nu voi veți lupta, ci Dumnezeu. Măine, pogorâți-vă împotriva lor. Ei se vor sui pe dealul Tiț, și-i veți găsi la capătul văii, în fața pustiei Ieruel. Nu veți avea de luptat în lupta aceasta; așezați-vă, stați acolo și veți vedea izbăvirea pe care v-o va da Domnul. Iuda și Ierusalim, nu vă temeți și nu vă spăimântați; mâine, ieșiți-le înaintea și Domnul va fi cu voi'.

Iosafat s-a plecat cu fața la pământ și tot Iuda și locuitorii Ierusalimului s-au aruncat înaintea Domnului să se închine înaintea Lui, leviții dintre fiii Chehatiților și dintre fiii Coreiților s-au sculat și au lăudat cu glas tare și puternic pe Domnul, Dumnezeul lui Israel.

A doua zi, au pornit dis-de-dimineată spre pustia Tecoa. La plecarea lor, Iosafat a venit și a zis: 'Ascultați-mă, Iuda și toți locuitorii Ierusalimului! Încredeți-vă în Domnul, Dumnezeul vostru și veți fi întăriți; încredeți-vă în prorocii Lui și veți izbuti' Apoi, în învoire cu poporul, a numit niște cântăreți care, îmbrăcați cu podoabe sfinte și mergând înaintea oștirii, lăudau pe Domnul

și ziceau: 'Lăudați pe Domnul, căci îndurarea Lui ține în veac!'" (2 Cronici 20,14-21). Acești cântăreți au mers în fruntea oștirii, înălțând glasurile în laudă către Dumnezeu pentru făgăduințele biruinței.

Era o singură cale de a merge la luptă împotriva oștirii vrăjmașului – laudându-L pe Domnul cu cântări și înălțându-L pe Dumnezeul lui Israel. Aceasta a fost marșul lor de luptă. Ei erau îmbrăcați în frumusețea sfințeniei. Dacă astăzi ar fi mai multă laudă la adresa lui Dumnezeu, nădejdea, curajul și credința ar crește continuu. Și oare nu aceasta ar întări mâinile luptătorilor viteji, care stau astăzi în apărarea adevărului?

„... Domnul a pus o pândă împotriva fiilor lui Amon și ai lui Moab și împotriva celor din muntele Seir, care veniseră să-i nimicească cu desăvârșire și să-i prăpădească. Și, după ce au isprăvit cu locuitorii din Seir, s-au ajutat unii pe alții să se nimicească.

Când au ajuns pe înălțimea de unde se zărește pustia, s-au uitat înspre mulțime, și iată că ei erau niște trupuri moarte, întinse pe pământ, și nimeni nu scăpase” (vers. 22-24).

Dumnezeu a fost tăria lui Iuda în această criză și El este tăria poporului Său astăzi. Nu trebuie să ne încredem în căpetenii și nici să-i punem pe oameni în locul lui Dumnezeu. Să ne aducem aminte că ființele omenești sunt supuse căderii și greșelii și că El, care are toată puterea, este turnul nostru puternic de apărare. În orice nevoie trebuie să știm că lupta este a Sa. Rezervele Sale sunt nelimitate, iar imposibilitățile aparente vor face biruința cu atât mai mare.

„Mântuiește-ne Dumnezeul mântuirii, strânge-ne și scoate-ne din mijlocul neamurilor, ca să laudăm Numele Tău cel sfânt și să ne punem slava în a Te lauda!” (1 Cronici 16,35)

Încărcați de pradă, luptătorii lui Iuda s-au întors „veseli... la Ierusalim, căci Domnul îi umpluse de bucurie, izbăvind-i de vrăjmașii lor. Au intrat în Ierusalim și în casa Domnului, în sunete de alăute, de arfe și trâmbițe” (vers. 27,28). Mare era motivul bucuriei lor. În ascultare de porunca: „Nu veți avea de luptat în lupta aceasta. Așezați-vă, stați acolo și veți vedea izbăvirea pe

care v-o va da Domnul... nu vă temeți și nu vă spăimântați” (vers. 17), ei își puseră întreaga încredere în Dumnezeu, iar El Se dovedise cetățuia și eliberatorul lor. Acum puteau cânta și înțelege imnurile inspiratoare ale lui David:

*Dumnezeu este adăpostul și sprijinul nostru,
un ajutor care nu lipsește niciodată în nevoi...
El a sfărâmat arcul și a rupt sulita,
a ars cu foc carele de război.
„Opriți-vă și să știți că Eu sunt Dumnezeu:
Eu stăpânesc peste neamuri,
Eu stăpânesc pe Pământ”.
Domnul oștirilor este cu noi,
Dumnezeul lui Iacov
este un turn de scăpare pentru noi” (Psalmi 46,1.9-11).*

*Ca și Numele Tău, Dumnezeule,
și lauda Ta răsună până la marginile pământului;
dreptatea Ta este plină de îndurare.
Se bucură Muntele Sionului,
și se veselesc fiicele lui Iuda de judecățile Tale...
Iată, Dumnezeul acesta
este Dumnezeul nostru în veci de veci;
El va fi călăuza noastră până la moarte
(Psalmi 48,10.11.14).*

Prin credința conducătorului lui Iuda și a oștirilor lui, „groaza Domnului a apucat toate împărățiile celorlalte țări, când au auzit că Domnul luptase împotriva vrăjmașilor lui Israel. Și împărăția lui Iosafat a fost liniștită, și Dumnezeul lui i-a dat pace de jur împrejur” (2 Cronici 20,29.30).

PRĂBUȘIREA CASEI LUI AHAB

Influența rea pe care Izabela o exercitase de la început asupra lui Ahab a continuat în anii de mai târziu ai vieții lui și a adus roade în fapte de rușine și de violență, care rar au fost egalate în istoria sfântă. „N-a fost nimeni care să se fi vândut pentru ca să facă rău înaintea Domnului ca Ahab, pe care nevastă-sa Izabela îl ațâța la aceasta.”

Având din fire o înclinație către lăcomie, Ahab, întărit și susținut în nelegiuire de Izabela, urmasе pornirile inimii lui păcătoase, până când a ajuns stăpânit cu totul de spiritul egoismului. El nu punea nicio piedică dorințelor sale; socotea că lucrurile pe care le dorea sunt ale lui de drept.

Această trăsătură dominantă a lui Ahab, care a influențat într-un mod atât de dezastruos viitorul regatului, sub conducerea urmașilor săi, s-a văzut într-o întâmplare care a avut loc atunci când Ilie era încă proroc în Israel. Nu departe de palatul regelui era o vie care aparținea lui Nabot din Izreel. Ahab și-a pus de gând să pună stăpânire pe această bucată de vie și și-a propus s-o cumpere sau să dea în schimb o altă bucată de pământ. „Dă-mi mie via”, i-a zis el lui Nabot, „să fac din ea o grădină de verdețuri, căci este foarte aproape de casa mea. În locul ei îți voi da o vie mai bună sau dacă-ți vine bine, îți voi plăti prețul ei în argint.”

Nabot își prețuia mult via, pentru că fusese a părinților lui, și a refuzat să i-o dea. „Să mă ferească Domnul”, a răspuns el, „să-ți dau moștenirea părinților mei!” După legea levitică, nicio bucată de pământ nu putea fi înstrăinată pentru totdeauna prin vânzare sau prin schimb; toți copiii lui Israel trebuiau să păstreze moștenirea seminției părinților lor (Numeri 36,7).

Refuzul lui Nabot l-a îmbolnăvit pe monarhul egoist. „Ahab a intrat în casă trist și mâniat din pricina cuvintelor pe care i le

spusese Nabot din Izreel... S-a culcat pe pat, și-a întors fața și n-a mâncat nimic.”

Izabela a înțeles repede despre ce este vorba și, indignată că cineva a putut refuza cererea regelui, l-a asigurat că nu trebuie să mai fie trist. „Oare nu domnești tu acum peste Israel?” i-a zis ea. „Scoală-te, ia și mănâncă și fii cu inima veselă, căci eu îți voi da via lui Nabot din Izreel.”

Ahab nu s-a frământat cu privire la mijlocul prin care soția lui avea să-i dea lucrul dorit, și Izabela a pornit îndată să-și aducă la îndeplinire planul ei nelegiuit. Ea a scris scrisori în numele regelui, le-a sigilat cu pecetea lui și le-a trimis bătrânilor cetății în care locuia Nabot, zicând: „Vestiți un post; puneți pe Nabot în fruntea poporului și puneți-i în față doi oameni de nimic, care să mărturisească astfel împotriva lui: 'Tu ai blestemat pe Dumnezeu și pe împăratul!' Apoi scoateți-l afară, împroșcați-l cu pietre și să moară.”

Porunca a fost ascultată. „Oamenii din cetatea lui Nabot, bătrânii și dregătorii care locuiau în cetate, au făcut cum le spusese Izabela, după cum era scris în scrisorile pe care la trimisese ea.” Apoi, Izabela s-a dus la rege și i-a poruncit să se scoale și să ia în stăpânire via. Iar Ahab, fără să țină seama de consecințe, a urmat orbește sfatul ei și s-a dus să ia în stăpânire proprietatea râvnită.

Regelui nu i-a fost îngăduit să se bucure nemustrat de ceea ce câștigase prin fraudă și vărsare de sânge. „Cuvântul Domnului a vorbit lui Ilie Tișbitul astfel: 'Scoală-te și pogoară-te înaintea lui Ahab, împăratul lui Israel, la Samaria; iată-l este în via lui Nabot, unde s-a pogorât s-o ia în stăpânire. Să-i spui: Așa vorbește Domnul: «Nu ești tu un ucigaș, un hoț?»'” Și apoi Domnul l-a îndrumat pe Ilie să rostească asupra lui Ahab o judecată groaznică.

Prorocul s-a grăbit să aducă la îndeplinire porunca divină. Conducătorului vinovat, întâlnindu-l pe solul aspru al lui Iehova, față în față, în vie, a dat glas uimirii și spaimii lui prin cuvintele: „M-ai găsit vrăjmașule?”

Fără ezitare, solul Domnului a răspuns: „Te-am găsit, pentru că te-ai vândut ca să faci ce este rău înaintea Domnului. Iată ce zice Domnul: 'Voi aduce nenorocirea peste tine: te voi mătura,

voi nimici pe oricine este al lui Ahab, fie rob, fie slobod în Israel”. Nu trebuia să se manifeste niciun semn de milă. Casa lui Ahab urma să fie distrusă cu totul, asemenea „casei lui Ieroboam, fiul lui Nebat, și casei lui Beșa, fiul lui Ahia”, a declarat Domnul prin slujitorul Său, pentru că „M-ai mâniat și ai făcut pe Israel să păcătuiască”.

Iar despre Izabela, Domnul a spus: „Câinii vor mânca pe Izabela lângă întăritura Izreelului. Cine va muri în cetate din casa lui Ahab, va fi mâncat de câini, iar cine va muri pe câmp va fi mâncat de păsările cerului.”

Când împăratul a auzit această solie înfricoșătoare, „și-a rupt hainele și și-a pus un sac pe trup și a postit: se culca cu sacul acesta și mergea încet”.

„Și cuvântul Domnului a vorbit lui Ilie Tișbitul, astfel: 'Ai văzut cum s-a smerit Ahab înaintea Mea? Pentru că s-a smerit înaintea Mea, nu voi aduce nenorocirea în timpul vieții lui; ci în timpul fiului său voi aduce nenorocirea casei lui!’”

După mai puțin de trei ani, împăratul Ahab și-a găsit moartea prin mâinile sirienilor. Ahazia, urmașul lui, „a făcut ce este rău înaintea Domnului și a umblat în calea tatălui său și în calea mamei sale și în calea lui Ieroboam”. „A slujit lui Baal și s-a închinat înaintea lui, și a mâniat pe Domnul, Dumnezeul lui Israel, cum făcuse și tatăl său” (1 Împărați 22,52,53). Dar judecățile au urmat de aproape păcatelor regelui răzvrătit. Un război dezastruos cu Moabul, și după aceea un accident în care propria viață a fost amenințată au descoperit mânia lui Dumnezeu împotriva lui.

Căzând „prin zăbrelele odăii lui de sus”, Ahazia, grav rănit și temându-se de ceea ce ar putea urma, a trimis câțiva slujitori ai săi să-l întrebe pe Baal-Zebub, dumnezeul Ecronului, dacă se va însănătoși sau nu. Se credea să dumnezeul Ecronului dădea informații prin mijlocirea preoților lui cu privire la evenimentele viitoare. Mulți oameni veneau să întrebe; dar prezicerile rostite acolo și informațiile date veneau de la prințul întunericului.

Slujitorii lui Ahazia au fost întâmpinați de un bărbat al lui Dumnezeu, care i-a îndrumat să se întoarcă la împărat cu solia; „Așa vorbește Domnul: Oare nu este Dumnezeu în Israel, de

trimiteti să întrebe pe Baal-Zebub, dumnezeul Ecronului? De aceea nu te vei mai da jos din patul în care te-ai suit, ci vei muri.” După ce și-a rostit solia, prorocul a plecat.

Slujitorii uimiți s-au grăbit să se întoarcă la rege și i-au repetat cuvintele omului lui Dumnezeu. Regele a întrebat: „Ce înfățișare avea omul acela?” Ei au răspuns: „Era îmbrăcat cu o manta de păr și încins cu o curea la mijloc”. „Este Ilie Tișbitul!” a exclamat Ahazia. El știa că dacă străinul pe care-l întâlniseră solii fusese într-adevăr Ilie, atunci cuvintele de condamnare rostite aveau să se împlinească cu siguranță. Dorind să înlăture, dacă ar fi fost posibil, judecata amenințătoare, el s-a hotărât să trimită după proroc.

De două ori a trimis Ahazia câte o grupă de ostași să-l intimideze pe proroc și de două ori mânia lui Dumnezeu a căzut peste ei ca judecată. A treia grupă de ostași s-au umilit înaintea lui Dumnezeu, iar comandantul lor, când s-a apropiat de solul Domnului, „și-a plecat genunchii înaintea lui Ilie, și i-a zis, rugându-l: 'Omule al lui Dumnezeu, te rog, viața mea și viața acestor cincizeci de oameni, slujitorii tăi, să fie scumpă înaintea ta'.”

„Îngerul Domnului a zis lui Ilie: 'Pogoră-te împreună cu el, n-ai nicio frică de el'. Ilie s-a sculat și s-a pogorât cu el la împărat. El i-a zis: 'Așa vorbește Domnul: Pentru că ai trimis soli să întrebe pe Baal-Zebub, dumnezeul Ecronului, ca și cum n-ar fi în Israel Dumnezeu al cărui cuvânt să-l poți întreba, nu te vei mai da jos din patul în care te-ai suit, ci vei muri.'”

În timpul domniei tatălui său, Ahazia fusese martorul lucrărilor minunate ale Celui Preaînalt. Văzuse dovezile înfricoșătoare pe care Dumnezeu i le dăduse Israelului apostaziat, cu privire la modul în care El îi privește pe aceia care dau la o parte cerințele obligatorii ale Legii Sale. Ahazia lucrase ca și când aceste realități înfricoșătoare erau doar niște vorbe goale, în loc să-și umilească inima înaintea Domnului mersese după Baal, și, în cele din urmă, se aventurase și în cel mai îndrăzneț act de nelegiuire. Răzvrătit și nevrând să se pocăiască, „Ahazia a murit, după cuvântul Domnului rostit prin Ilie”.

Istoria păcatului regelui Ahazia și pedepsirea lui pentru păcat cuprinde o avertizare pe care nimeni nu o poate trata cu ușurință, fără să fie pedepsit. Oamenii de astăzi poate nu dau cinste unor

zei păgâni, și cu toate acestea, mii se închină la altarul lui Satana, tot așa cum a făcut regele lui Israel. Spiritul de idolatrie este răspândit în lumea de astăzi, dar sub influența științei și a educației a căpătat forme mai rafinate și mai atrăgătoare decât în zilele lui Ahazia. Fiecare zi adaugă dovezi dureroase ale slăbirii credinței în cuvântul sigur al prorociei și, în locul ei, superstiția și vrăjitoria satanică pun stăpânire pe mințile multora.

Astăzi, misterele închinării păgâne sunt înlocuite de asociații și ședințe secrete, taine și minuni ale spiritiștilor. Dezvăluirile acestora sunt primite cu ușurință de mii de oameni care refuză să primească lumina din Cuvântul lui Dumnezeu prin Duhul Său. Cei ce cred în spiritism pot vorbi cu dispreț despre vrăjitorii din vechime, dar amăgitorul cel mare râde triumfător când ei se supun șireteniilor lui într-o formă diferită.

Sunt mulți care se dau înapoi cu groază de la gândul consultării celor ce practică spiritismul, dar care sunt atrași de formele cele mai atrăgătoare ale spiritismului. Alții sunt duși în rătăcire de învățăturile științei creștine și de misticismul teozofiei și al altor religii orientale.

Apostolii majorității formelor de spiritism pretind că au puterea de vindecare. Ei atribuie această putere electricității, magnetismului, așa-numitor „remedii simpatice” sau forțelor latente dinăuntrul minții omului. Și nu sunt puțini aceia care, chiar în acest veac creștin, merg la asemenea vindecători în loc să se încreadă în puterea viului Dumnezeu și în priceperea medicilor bine pregătiți. Mama care veghează la patul copilului ei bolnav exclamă: „Nu pot face mai mult! Nu este niciun medic care să aibă putere să-mi vindece copilul?” Cineva îi spune despre vindecările miraculoase făcute de un vrăjitor sau vindecător prin magnetism și ea îi încredințează pe micuțul ei, așezându-l direct în mâna lui Satana, ca și când ar fi lângă ea. În multe cazuri, viața viitoare a copilului este stăpânită de o putere satanică de care pare cu neputință să scape.

Dumnezeu avea motive să fie mâniat din cauza nelegiuirii lui Ahazia. Ce nu făcuse El ca să câștige inima poporului Israel și să îi inspire încredere în El? Timp de veacuri, dăduse poporului Său

dovezi de bunătate și dragoste nemaiîntâlnite. De la început, el dovedise că-Și „găsea plăcerea în fiii oamenilor” (Proverbe 8,31). El fusese un ajutor întotdeauna prezent, pentru aceia care-L căutaseră cu sinceritate. Cu toate acestea, acum regele lui Israel, întorcându-I spatele lui Dumnezeu ca să ceară ajutor celui mai aprig vrăjmaș al poporului Său, făcea cunoscut păgânilor că avea mai multă încredere în idoli lor decât în Dumnezeu cerului. În același fel, Îl dezonorează oamenii atunci când părăsesc Izvorul puterii și înțelepciunii lor ca să ceară ajutor sau sfat de la puterile întunericului. Dacă mânia lui Dumnezeu s-a aprins din cauza faptei lui Ahazia, atunci cum îi privește El pe aceia care, având mai multă lumină, aleg să urmeze o cale asemănătoare?

Aceia care se predau vrăjitoriei lui Satana s-ar putea mândri cu marile câștiguri primite, dar dovedește aceasta că drumul lor este înțelept sau sigur? Care este folosul dacă viața este prelungită? La ce ajută dacă un câștig vremelnic este obținut? Se merită, în cele din urmă, să disprețuiești voia lui Dumnezeu? Toate aceste câștiguri aparente se vor dovedi până la urmă o pierdere irecuperabilă. Nu putem da la o parte o singură barieră pe care Dumnezeu o înalță pentru a-l apăra pe poporul Său de puterea lui Satana, fără să nu fim pedepsiți.

Pentru că Ahazia nu avea niciun fiu, i-a urmat Ioram, fratele lui, care a domnit peste cele zece seminții timp de doisprezece ani. În acești ani, mama lui, Izabela, trăia încă și a continuat să-și exercite influența ei rea asupra treburilor națiunii. Obiceiurile idolatre încă mai erau practicate de mulți din popor. Însuși Ioram „a făcut ce este rău înaintea Domnului; totuși nu ca tatăl său și ca mama sa. A răsturnat stâlpii lui Baal, pe care-i făcuse tatăl său; dar s-a dedat la păcatele lui Ieroboam, fiul lui Nebat, care făcuse pe Israel să păcătuiască, și nu s-a abătut de la ele” (2 Împărați 3,2.3).

În timpul domniei lui Ioram peste Israel, a murit Iosafat, și fiul lui, pe nume tot Ioram, s-a urcat pe tronul Regatului lui Iuda. Prin căsătorie cu o fiică a lui Ahab și a Izabelei, Ioram din Iuda a fost strâns legat de regele lui Israel și, în timpul domniei lui, a mers după Baal, „cum făcuse casa lui Ahab”. „Ioram a făcut chiar înălțimi în munții lui Iuda. A târât pe locuitorii Ierusalimului la curvie și a amăgit pe Iuda” (2 Cronici 21,6.11).

Regelui lui Iuda nu i s-a îngăduit să continue nepedepsit această apostazie groaznică. Prorocul Ilie încă nu fusese răpit și nu a putut tăcea să vadă Regatul lui Iuda urmând același drum care dusesse Regatul din Nord pe marginea prăpastiei. Prorocul a trimis la Ioram, în Iuda, o comunicare scrisă în care regele nelegiuit a citit aceste cuvinte înfricoșătoare: „Așa vorbește Domnul, Dumnezeul tatălui tău David: 'Pentru că nu ai umblat în căile tatălui tău Iosafat și în căile lui Asa, împăratul lui Iuda, ci ai umblat în calea împăraților lui Israel; pentru că ai târât la curvie pe Iuda și locuitorii Ierusalimului, cum a făcut casa lui Ahab față de Israel; și pentru că ai omorât pe frații tăi, care erau mai buni decât tine, și care făceau parte din însăși casa tatălui tău; iată, Domnul va lovi cu o mare urgie pe poporul tău, pe fiii tăi, pe nevestele tale și tot ce este al tău. Iată, pe tine te va lovi cu o boală grea'.”

Ca o împlinire a acestei profeții, „Domnul a atârnat împotriva lui Ioram duhul filistenilor și al arabilor, care sunt în vecinătatea etiopenilor. S-au suit împotriva lui Iuda, au năvălit în el, au jefuit toate bogățiile, care se aflau în casa împăratului, și i-au luat fiii și nevestele, așa încât nu i-a mai rămas alt fiu decât Iohaz, (Ahazia, Azaria) cel mai tânăr dintre fiii săi.

După toate acestea, Domnul l-a lovit cu o boală de măruntaie, care era fără leac. Ea s-a îngreuiat din zi în zi și, pe la sfârșitul anului la doilea..., a murit în dureri grele”. „Și în locul lui a domnit fiul său Ahazia” (vers. 12-19); (2 Împărați 8,24).

Ioram fiul lui Ahab, încă mai domnea în Regatul lui Israel când Ahazia, nepotul lui, s-a urcat pe tronul lui Iuda. Ahazia a domnit numai un an, și în acest timp, influențat de mama lui, Atalia, care „îi dădea sfaturi nelegiuite”, „a umblat în căile casei lui Ahab” și a făcut ce este rău în ochii Domnului” (2 Cronici 22,3,4; 2 Împărați 8,27). Izabela, bunica lui, încă mai trăia și el s-a încumetat să se unească cu Ioram din Israel, unchiul lui.

La scurtă vreme, Ahazia din Iuda a avut un sfârșit tragic. Membrii casei lui Ahab, care au supraviețuit, într-adevăr, „după moartea tatălui său, îi erau sfetnici spre pierzarea lui” (2 Cronici 22,3,4). În timpul ce Ahazia îl vizita pe unchiul său la Izreel, prorocul Elisei a fost îndrumat de Dumnezeu să-l trimită pe unul dintre fiii profeților la Ramot-Galaad, pentru a-l unge pe Iehu

rege al lui Israel. Forțele unite ale lui Iuda și Israel erau angajate, în vremea aceea, într-o campanie militară împotriva sirienilor din Ramot-Galaad. Ioram fusese rănit în luptă și se întorsese la Izreel lăsându-l pe Iehu cu răspunderea armatelor regale.

Ungându-l pe Iehu, solul lui Elisei a zis: „Te ung împărat al lui Israel, al poporului Domnului”. Apoi l-a însărcinat în mod solemn pe Iehu cu o misiune deosebită, venită din cer. „Să nimicești casa stăpânului tău Ahab”, a declarat Domnul prin solul său, „și voi răzbuna asupra Izabelei sângele robilor Mei, prorocii, și sângele tuturor slujitorilor Domnului. Toată casa lui Ahab va pieri” (2 Împărați 9,6-8).

După ce fusese proclamat rege și de către armată, Iehu s-a pregătit să meargă la Izreel, unde și-a început lucrarea de executare a acelor care aleseseră în mod deliberat să rămână în păcat și să-i aducă și pe alții în păcat. Ioram din Israel, Ahazia din Iuda și Izabela, regina-mamă, împreună cu „cei ce mai rămăseseră din casa lui Ahab la Izreel, toți mai-marii lui, prietenii lui și preoții lui” au fost uciși. „Toți prorocii lui Baal, toți slujitorii lui și toți preoții lui”, care locuiau în centrul de închinare al lui Baal, lângă Samaria, au fost trecuți prin sabie. Chipurile idolatre au fost dărâmate și arse, iar templul lui Baal a fost făcut ruine. „Iehu a nimicit pe Baal din Israel” (2 Împărați 10,11.19.28).

Vești despre această execuție generală au ajuns la Atalia, fiica Izabelei, care ocupa încă o poziție dominantă în Regatul lui Iuda. Când a văzut că fiul ei, regele lui Iuda, era mort, „s-a sculat și a omorât tot neamul împărătesc al casei lui Iuda”. În acest masacru, toți urmașii lui David, care puteau veni la domnie, au fost nimiciți, afară de unul, un copil pe nume Ioas, pe care soția marelui preot Iehoiada l-a ascuns în incinta templului. Timp de șase ani, copilul a rămas ascuns, în timp ce „în țară domnea Atalia” (2 Cronici 22,10.12). La sfârșitul acestui timp „leviții și tot Iuda” (2 Cronici 23,8) s-au suit cu marele preot Iehoiada să-l încoroneze și să-l ungă pe copilul Ioas, aclamându-l ca rege. „Și bătând din palme, au zis: „Trăiască împăratul!”” (2 Împărați 11,12)

„Atalia a auzit zarva poporului care alerga și marea pe împărat și a venit la popor în Casa Domnului” (2 Cronici 23,12).

„S-a uitat și iată că împăratul stătea pe scaunul împărătesc, după datină. Căpeteniile și trâmbițele erau lângă împărat: tot poporul țării se bucura și suna din trâmbițe.

Atalia și-a sfâșiat hainele și a strigat: 'Vânzare! Vânzare!'" (2 Împărați 11,14). Dar Iehoiada a poruncit ostașilor să o prindă pe Atalia și pe cei ce o urmau și să-i scoată afară din templu, la un loc de execuție, unde să fie uciși.

În felul acesta, a pierit ultimul membru al casei lui Ahab. Răul grozav care fusese făcut prin alianța lui cu Izabela a continuat până când ultimul dintre urmașii lui a fost nimic. Chiar și în Regatul lui Iuda, unde închinarea la adevăratul Dumnezeu nu fusese niciodată îndepărtată oficial, Atalia reușise să-i amăgească pe mulți. Îndată după execuția reginei nepocăite, „tot poporul țării a intrat în templul lui Baal și l-a dărâmat, i-au sfărâmat altarele și icoanele, și au ucis înaintea altarelor pe Matan, preotul lui Baal” (vers. 18).

A urmat o reformă. Aceia care au luat parte la ungerea regelui Ioas s-au legat solemn „că aveau să fie poporul Domnului”. Iar acum, pentru că influența rea a fiicei Izabelei fusese îndepărtată din Regatul lui Iuda, iar preoții lui Baal fuseseră uciși și templul lor distrus, „tot poporul țării se bucura și cetatea era liniștită” (2 Cronici 23,16.21).

CHEMAREA LUI ELISEI

Dumnezeu îi poruncise lui Ilie să ungă alt proroc în locul lui. „Să ungi pe Elisei, fiul lui Șafat... ca proroc în locul tău” (1 Împărați 19,16), spusese El, și, în ascultare de poruncă, Ilie a plecat să-l caute pe Elisei. Călătorind spre nord, a văzut cât de schimbată era priveliștea față de ceea ce fusese cu numai puțin timp înainte! Atunci pământul era pârjolit, terenurile agricole nelucrate, căci nu căzuse nici rouă, nici ploaie timp de trei ani și jumătate. Acum, peste tot vegetația creștea, ca și cum ar fi trebuit să răscumpere timpul de secetă și de foamete.

Tatăl lui Elisei era un agricultor bogat, un bărbat a cărui familie era din numărul acelor care, în timpul unei apostazii aproape generale, nu-și plecaseră genunchii înaintea lui Baal. În casa lor, Dumnezeu era onorat și devotamentul față de credința vechiului Israel era regula vieții de fiecare zi. Într-un astfel de mediu s-au desfășurat primii ani ai lui Elisei. În liniștea vieții de la țară, sub învățătura lui Dumnezeu și a naturii și prin disciplina unei munci folositoare, el a fost educat pentru o viață de simplitate și ascultare de părinții lui și de Dumnezeu, care l-au făcut potrivit pentru poziția înaltă pe care urma să o ocupe mai târziu.

Elisei a primit chemarea profetică atunci când, împreună cu tatăl său, ara câmpul. El îndeplinea lucrările cele mai potrivite. Avea calități atât de conducător între oameni, cât și blândețea aceluia care este gata de slujire. Cu spirit liniștit și amabil, era în același timp energic și statornic. Integritatea, credincioșia și dragostea, împreună cu temerea de Dumnezeu erau calitățile lui; și în ocupația umilă și truda zilnică câștiga tărie în urmărirea țărilor și noblețe de caracter, crescând mereu în har și în cunoștință. În timp ce își unea eforturile cu tatăl său în îndatoririle vieții de familie, el învăța să conlucreze cu Dumnezeu. Prin

credincioșie în lucrurile mici, Elisei se pregătea pentru răspunderi mai mari. Zi de zi, prin experiență practică, el câștiga destoinicia pentru o lucrare mai cuprinzătoare și mai înaltă. Învăța să slujească și, învățând lucrul acesta, a învățat și cum să îndrume și să conducă. Lecția aceasta este pentru toți. Nimeni nu este în stare să cunoască care este planul lui Dumnezeu în lucrarea Sa de disciplinare, dar toți pot fi siguri că credincioșia în lucrurile mici este dovada pregătirii pentru răspunderi mai mari. Orice faptă din viață este o descoperire a caracterului, și numai acela care în lucrurile mici se dovedește „un lucrător care nu are de ce să-i fie rușine”, poate fi onorat de Dumnezeu cu o slujire mai înaltă (2 Timotei 2,15).

Acela care consideră că nu are nicio importanță cum își aduce la îndeplinirea sarcinile cele mai mici se dovedește nepregătit pentru un loc mai onorat. El se poate considera întru totul competent să-și asume sarcini mai mari, dar Dumnezeu vede mai profund, dincolo de suprafață. După probă și cercetare, se dă sentința împotriva lui: „Ai fost cântărit în cumpănă și ai fost găsit ușor”. Necredincioșia lui i se ridică împotrivă. El nu câștigă harul, puterea și tăria de caracter, care se obțin prin predarea fără rezerve.

Pentru că nu sunt legați în mod direct de o anumită lucrare religioasă, mulți consideră că viața lor este nefolositoare, că nu fac nimic pentru înaintarea Împărăției lui Dumnezeu. Dacă ar putea face o lucrare mare, cât de bucuroși ar aduce-o la îndeplinire! Dar pentru că pot sluji numai în lucrurile mici, ei se socotesc îndreptățiți să nu facă nimic. În aceasta, ei greșesc. Un om poate fi în slujirea activă a lui Dumnezeu, în timp ce este ocupat cu datoriile zilnice obișnuite – la tăiatul copacilor, la deștelenirea ogorului sau ținând coarnea plugului. Mama care-și educă copiii pentru Hristos lucrează pentru Dumnezeu tot așa cum o face și pastorul la amvon.

Mulți tânjesc după un talent deosebit cu care să facă o lucrare minunată, în timp ce datoriile care le stau la îndemână, prin îndeplinirea cărora viața ar putea fi plăcută, sunt pierdute din vedere. Unii ca aceștia să se ocupe de îndatoririle care se află chiar pe calea lor. Succesul depinde nu atât de mult de talent, cât de

energie și bunăvoință. Nu posedarea unor talente strălucite este aceea care ne face în stare să îndeplinim o slujire care să poată fi primită, ci împlinirea conștiințioasă a îndatoririlor zilnice, un spirit mulțumitor, un interes sincer, natural, față de binele celorlalți. În felul cel mai umil se poate câștiga adevărata superioritate. Datoriile cele mai obișnuite, îndeplinite cu credincioșie iubitoare, sunt plăcute în ochii lui Dumnezeu.

Când, fiind îndrumat de Dumnezeu să caute un urmaș, a trecut pe câmpul în care era Elisei, Ilie a aruncat pe umerii tânărului mantaua consacrării. În timpul foametei, familia lui Șafat cunoscuse lucrarea și misiunea lui Ilie, iar acum Duhul lui Dumnezeu a arătat inimii lui Elisei însemnătatea faptei prorocului. Pentru el, acesta era semnul că Dumnezeu îl chemase să fie urmașul lui Ilie. „Elisei a părăsit boii, a alergat după Ilie, și a zis: 'Lasă-mă să sărut pe tatăl meu și pe mama mea și te voi urma'.” „Du-te și apoi întoarce-te,” a fost răspunsul lui Ilie, „dar gândește-te la ce ți-am făcut”. Acesta nu era un refuz, ci o încercare a credinței. Elisei trebuia să calculeze prețul și să hotărască singur dacă să primească sau să respingă chemarea. Dacă dorințele lui se legau de cămin și de avantajele lui, el era liber să rămână acolo. Dar Elisei a înțeles sensul chemării. Știa că venise de la Dumnezeu și n-a ezitat să asculte. Pentru niciun câștig pământesc nu dorea să piardă ocazia de a deveni solul lui Dumnezeu sau să jertfească privilegiul colaborării cu slujitorul Său. „A luat o pereche de boi pe care i-a adus jertfă; cu uneltele boilor le-a fiert carnea, și a dat-o oamenilor s-o mănânce. Apoi s-a sculat, a urmat pe Ilie și a fost în slujba lui” (1 Împărați 19,20.21). Fără ezitare, a părăsit casa în care era iubit, ca să-l înțeleagă pe proroc în viața lui nesigură.

Dacă Elisei l-ar fi întrebat pe Ilie ce așteaptă de la el – care avea să fie lucrarea lui – i-ar fi răspuns: Dumnezeu știe, el îți va face cunoscut. Dacă vei sta lângă Domnul, El îți va răspunde la toate întrebările. Poți veni cu mine dacă ai dovada că Dumnezeu te-a chemat. Asigură-te că Dumnezeu este cu tine și că ceea ce auzi este glasul Lui. Dacă vei socoti totul ca un gunoi, ca să câștigi favoarea lui Dumnezeu, vino.

Răspunsul la chemarea adresată lui Elisei se aseamănă cu acela dat de Hristos tânărului conducător care i-a pus întrebarea: „Învățătorule, ce bine să fac, ca să am viața veșnică?” „Dacă vrei să fii desăvârșit, i-a zis, du-te de vinde tot ce ai, dă săracilor și vei avea o comaoră în cer! Apoi vino și urmează-Mă” (Matei 19,16.21).

Elisei a primit chemarea la slujire, neprivind înapoi la plăcerile și la viața comodă pe care le părăsea. Când a auzit răspunsul Mântuitorului, tânărul conducător „a plecat întristat, căci avea multe bogății” (vers. 22). El nu a fost gata pentru acest sacrificiu. Iubirea pentru bogățiile lui era mai mare decât iubirea pentru Dumnezeu. Prin refuzul de a renunța la toate pentru Hristos, el s-a dovedit nedemn pentru un loc în slujba Domnului.

Chemarea de a așeza totul pe altarul slujirii este adresată fiecăruia. Nu ni se cere să slujim cum a slujit Elisei, nici nu ni se poruncește tuturor să vindem tot ce avem; ci Dumnezeu ne cere să dăm slujirii Sale primul loc în viața noastră, să nu lăsăm nicio zi să treacă fără să facem ceva pentru înaintarea lucrării Sale pe pământ. El nu așteaptă de la toți același fel de slujire. Unul poate fi chemat să slujească într-o țară străină, altuia i se cere să ofere bunurile lui pentru a susține lucrarea Evangheliei. Dumnezeu primește darurile fiecăruia. Este nevoie de consacrarea vieții și a tuturor intereselor ei. Aceia care se consacră astfel vor auzi și vor asculta chemarea Cerului.

Domnul rânduiește ca fiecare dintre aceia care devin părtași ai harului Său să lucreze pentru alții. Fiecare trebuie să răspundem pentru noi înșine, zicând: „Iată-mă!” Fie că cineva este slujitor al Cuvântului, fie că este medic, fie că este comerciant sau agricultor, meseriaș sau tehnician, asupra lui zace o răspundere. Lucrarea lui este aceea de a descoperi altora Evanghelia mântuirii lor. Orice ocupație în care el se angajează să fie un mijloc spre acest scop.

La început, nu i s-a cerut lui Elisei să îndeplinească o lucrare importantă; datoriile obișnuite constituiau încă educația lui. El era gata să facă tot ce Domnul îl îndruma, și la fiecare pas învăța lecții de umilință și de slujire. Ca ajutor personal al prorocului, el

a continuat să se dovedească credincios în lucrurile neînsemnate, în timp ce, cu o hotărâre care se întărea din zi în zi, se devota misiunii rânduite lui de Dumnezeu.

Viața lui Elisei, după ce s-a unit cu Ilie, nu a fost fără ispite. Încercări avea din belșug, dar în orice nevoie se încredea în Dumnezeu. Era ispitit să se gândească la căminul pe care îl părăsise, dar n-a dat nicio atenție acestei ispite. După ce a pus mâna pe plug, s-a hotărât să nu se uite înapoi și, prin încercări și necazuri, s-a dovedit credincios răspunderii sale.

Slujirea cuprinde mai mult decât predicarea Cuvântului. Înseamnă educarea tinerilor, așa cum l-a îndrumat Ilie pe Elisei. Luându-i de la îndatoririle lor obișnuite și dându-le să poarte răspunderi în lucrarea lui Dumnezeu, la început răspunderi mici, apoi altele mari, pe măsură ce câștigă putere și experiență. În lucrare sunt oameni ai credinței și ai rugăciunii, oameni care pot spune: „Ce era de la început, ce am auzit, ce am văzut cu ochii noștri, ce am privit și ce am pipăit cu mâinile noastre cu privire la Cuvântul vieții..., deci ce am văzut și ce am auzit, aceea vă vestim și vouă, ca și voi să aveți părtășie cu noi. Și părtășia noastră este cu Tatăl și cu Fiul său Iisus Hristos” (1 Ioan 1,1-3). Lucrătorii tineri, lipsiți de experiență, trebuie să fie formați prin activitatea reală împreună cu slujitorii cu experiență ai lui Dumnezeu. În felul acesta, ei vor învăța cum să poarte poverile.

Aceia care iau asupra lor formarea tinerilor lucrători fac un serviciu nobil. Însuși Domnul conlucrează cu eforturile lor. Iar slujitorii tineri, cărora le-a fost rostit cuvântul de consacrare, al căror privilegiu este să fie aduși în legătură strânsă cu slujitorii evlavioși și zeloși, trebuie să folosească din plin această ocazie. Dumnezeu i-a onorat alegându-i pentru slujirea Lui și așezându-i acolo unde pot câștiga o calificare superioară; ei trebuie să fie smeriți, credincioși, ascultători și gata de jertfă. Dacă se supun disciplinării lui Dumnezeu, aducând la îndeplinire îndrumările Sale și alegându-i pe slujitorii Lui ca sfătuitori, ei se vor dezvolta ca bărbați drepecți, cu principii înalte și statornici, cărora Dumnezeu le poate încredința răspunderi.

Pe măsură ce Evanghelia este proclamată în curăția ei, vor fi chemați oameni de la plug și de la ocupațiile obișnuite, care le preocupă în mare măsură mintea, și vor fi educați în tovărășia oamenilor cu experiență. Dacă vor învăța să lucreze în mod eficient, ei vor vesti adevărul cu putere. Prin lucrările minunate ale providenței divine, munți de greutate vor fi dați la o parte și aruncați în mare. Solia care înseamnă atât de mult pentru locuitorii pământului va fi auzită și înțeleasă. Oamenii vor cunoaște ce este adevărul. Lucrarea va înainta mereu și mereu până când întregul pământ va fi avertizat, și atunci va veni sfârșitul.

Timp de câțiva ani după chemarea lui Elisei, Ilie și Elisei au lucrat împreună, cel mai tânăr câștigând zilnic o mai bună pregătire pentru lucrarea sa. Ilie fusese unealta lui Dumnezeu pentru înfrângerea unor păcate mari. Idolatria care, susținută de Ahab și Izabela cea păgână, amăgise poporul primise o lovitură de moarte. Prorocii lui Baal fuseseră uciși. Întregul popor al lui Israel fusese profund mișcat și mulți s-au reîntors la închinarea în fața lui Dumnezeu. Ca urmaș al lui, Elisei, printr-o educație plină de grijă și răbdare, trebuia să-l călăuzească pe Israel pe căi sigure. Unirea lui cu Ilie, cel mai mare proroc după zilele lui Moise, l-a pregătit pentru lucrarea pe care, în curând, avea să o îndeplinească singur.

În acești ani de împreună-slujire, Ilie a fost chemat, din când în când, să înfrunte păcatele flagrante cu muștrări aspre. Când Ahab cel nelegiuit răpise via lui Nabot, glasul lui Ilie a fost acela care a prorocit căderea sa și a întregii lui case. Iar când Ahazia, după moartea tatălui său Ahab, se întorsese de la Dumnezeul cel viu la Baal-Zebub, dumnezeul Ecronului, glasul lui Ilie a fost auzit într-un protest categoric.

Școlile prorocilor, întemeiate de Samuel, decăzuseră în anii de apostazie a lui Israel. Ilie a reorganizat aceste școli, luând măsuri pentru ca tinerii să primească o educație care să-i conducă la înălțarea Legii lui Dumnezeu. Trei dintre aceste școli, una la Ghilgal, una la Betel și alta la Ierihon, sunt menționate în raportul biblic. Chiar înainte să fie luat la cer, Ilie împreună cu Elisei au vizitat aceste centre de educație. Învățăturile pe care profetul lui Dumnezeu le dăduse în vizitele anterioare le-a repetat acum.

Îndeosebi i-a îndrumat cu privire la înaltul privilegiu al credincioșiei și părăsirii atașamentului lor față de Dumnezeuul cerului. De asemenea, el a accentuat în mintea lor cât de important este să lase ca simplitatea să caracterizeze fiecare aspect al educației lor. Numai în felul acesta puteau primi caracterul Cerului și să pornească să lucreze în căile Domnului.

Inima lui Ilie s-a bucurat când a văzut cât se realizează cu ajutorul acestor școli. Lucrarea de reformă nu era terminată, dar în tot regatul se putea vedea o confirmare a Cuvântului lui Dumnezeu: „Dar voi lăsa în Israel șapte mii de bărbați, și anune pe toți cei ce nu și-au plecat genunchii înaintea lui Baal și a căror gură nu l-au sărutat” (1 Împărați 19,18).

În timp ce Elisei îl însoțea pe proroc în călătoriile sale de la o școală la alta, credința și hotărârea lui au fost iarăși puse la probă. La Ghilgal, apoi al Betel și la Ierihon a fost rugat de proroc să se întoarcă. „Rămâi aici, te rog”, i-a spus Ilie, „căci Domnul mă trimite până la Betel”. Dar în timpul lucrării lui la câmp, Elisei învățase să nu se descurajeze și să nu se lase; iar acum, când pusese mâinile pe plug într-un alt domeniu de lucru, n-a putut fi abătut de la ținta lui. El nu putea fi despărțit de stăpânul lui, atâta vreme cât rămânea ocazia unei pregătiri continue pentru slujire. Necunoscută de Ilie, descoperirea că el avea să fie răpit la cer fusese cunoscută ucenicilor lui din școlile profeților și îndeosebi lui Elisei. Iar acum, slujitorul încercat al omului lui Dumnezeu se ținea aproape de el. De fiecare dată când i s-a făcut invitația să se întoarcă, răspunsul lui a fost: „Viu este Domnul și viu este sufletul tău că nu te voi părăsi”.

„Și amândoi și-au văzut de drum..., amândoi s-au oprit pe malul Iordanului. Atunci Ilie și-a luat mantaua, a făcut-o sul, și a lovit cu ea apele, care s-au despărțit într-o parte și alta și au trecut amândoi pe uscat. După ce au trecut, Ilie a zis lui Elisei: 'Cere ce vrei să-ți fac, înainte ca să fiu răpit de la tine'.”

Elisei n-a cerut onoare pământească, niciun loc printre oamenii mari ai pământului. Ceea ce dorea el cu ardoare era o măsură bogată din Duhul pe care Dumnezeu Îl revărsase atât de bogat peste acela care era pe punctul de a fi înălțat la cer. El știa că

nimic altceva, decât Duhul care fusese asupra lui Ilie, nu-l putea face în stare să ocupe în Israel locul la care Dumnezeu îl chemase, și astfel a cerut: „Te rog să vină peste mine o îndoită măsură din duhul tău!”

Ca răspuns la cererea lui, Ilie a zis: „Greu lucru ceri. Dar, dacă mă vei vedea când voi fi răpit de la tine, așa ți se va întâmpla; dacă nu, nu ți se va întâmpla așa. Pe când mergeau ei vorbind, iată că un car de foc și niște cai de foc i-au despărțit pe unul de altul și Ilie s-a înălțat la cer într-un vârtej de vânt” (vezi 2 Împărați 2,1-11).

Ilie reprezintă sfinții care vor fi în viață pe pământ la cea de-a doua venire a lui Hristos, și care vor fi „schimbați într-o clipă, într-o clipeală din ochi, la cea din urmă trâmbiță”, fără să guste moartea (1 Corinteni 15,51.52). Ca reprezentant al acelor care vor fi răpiți, i-a fost îngăduit lui Ilie să stea împreună cu Moise alături de Mântuitorul, pe Muntele Schimbării la Față, aproape de încheierea lucrării pământești a lui Hristos. În aceste ființe proslăvite, ucenicii au văzut o preînchipuire a Împărăției celor răscumparați. Au privit la Iisus, îmbrăcat în lumina cerului; ei au auzit glasul din nor (Luca 9,35), recunoscându-L ca Fiul al lui Dumnezeu; l-au văzut pe Moise, reprezentându-i pe aceia care vor fi înviați din morți la cea de-a doua venire, și acolo mai era și Ilie, reprezentându-i pe aceia care, la încheierea istoriei pământului, vor fi schimbați din muritori în nemuritori și vor fi înălțați la cer fără să vadă moartea.

În pustie, singur și descurajat, Ilie spusese că trăise destul și se rugase să moară. Dar Domnul, în mila Sa, nu ținuse seama de cuvintele lui. Ilie mai avea o lucrare mare de făcut, iar când lucrarea a fost terminată, nu avea să piară în descurajare și singurătate. Pentru el era pregătită nu coborârea în mormânt, ci înălțarea împreună cu îngerii lui Dumnezeu în prezența slavei Sale.

„Elisei se uita și striga: 'Părinte! Părinte! Carul lui Israel și călărimea lui!' Și nu l-a mai văzut. Apucându-și hainele, le-a sfâșiat în două bucăți și a ridicat mantaua, căreia îi dăduse drumul Ilie. Apoi s-a întors și s-a oprit pe malul Iordanului; a luat mantaua, căreia îi dăduse Ilie drumul, și a lovit apele cu ea, și a zis: 'Unde este acum Domnul, Dumnezeul lui Ilie?' Și a lovit apele, care s-au

despățit într-o parte și alta, și Elisei a trecut. Fiii prorocilor, care erau în fața Ierihonului, când au văzut, au zis: 'Duhul lui Ilie a venit peste Elisei'. Și i-au ieșit înaintea și s-au închinat până la pământ înaintea lui" (2 Împărați 2,12.15).

Când Domnul, în providența Sa, vede că este potrivit să-i scoată din lucrarea Sa pe aceia căroră le dăduse înțelepciune, El îi va ajuta și îi va întări pe urmașii lor, dacă ei Îl vor căuta pentru ajutor și vor umbla în căile Lui. Ei pot să fie chiar mai înțelepți decât înaintașii lor, căci au avantajul experienței acelora și pot căpăta înțelepciune din greșelile lor.

De acum încolo, Elisei a rămas în locul lui Ilie. El, care fusese credincios în cele mai mici lucruri, avea să se dovedească credincios și în cele mari.

VINDECAREA APELOR

În vremurile patriarhale, Valea Iordanului era „bine udată în întregime... ca o grădină a Domnului”. În această vale mănoasă, s-a așezat Lot să-și clădească căminul atunci când „și-a întins corturile până la Sodoma” (Geneza 13,10.12). Când cetățile câmpiei au fost distruse, regiunea din jur a devenit un pustiu și de atunci a format o parte a pustiei Iudeii.

O parte din valea cea frumoasă a fost cruțată împreună cu izvoarele și râurile dătătoare de viață, pentru a bucura inima omului. În această vale bogată în câmpii cu grâne și dumbrăvi de curmali și alți pomi fructiferi, oștile lui Israel tăbărăseră după trecerea Iordanului și se împărtășiseră de roadele țării făgăduite. Înaintea lor stătuseră zidurile Ierihonului, o cetate păgână, centrul închinării Astarteei – cea mai josnică și cea mai decăzută dintre toate formele de idolatrie canaanită. Zidurile au fost îndată dărâmate, iar locuitorii ei uciși. Cu ocazia prăbușirii ei, a fost făcută o declarație solemnă înaintea întregului Israel: „Blestemat să fie înaintea Domnului omul care se va scula să zidească din nou cetatea aceasta a Ierihonului! Cu prețul întâiului său născut îi va pune temeliiile și cu prețul celui mai tânăr fiu al lui îi va așeza porțile” (Iosua 6,26).

Au trecut cinci veacuri. Locul a rămas pustiu, blestemat de Dumnezeu. Chiar și izvoarele care mai rămăseseră în această porțiune de vale atât de plăcută sufereau efectele vătămătoare ale blestemului. Dar în zilele apostaziei lui Ahab când, prin influența Izabelei, închinarea la Astartea a fost reînviată, Ierihonul, vechea reședință a acestei închinări, a fost reclădită cu un preț înfricoșător pentru clăditor, Hiel din Betel. „I-a pus temeliiile cu prețul lui Abiram, întâiul născut și i-a pus porțile cu prețul lui Segur, cel mai tânăr fiu al lui, după cuvântul pe care-l spusese Domnul prin

Iosua, fiul lui Nun” (1 Împărați 16,34). Nu departe de Ierihon, în mijlocul dumbrăvilor roditoare, se găsea una dintre școlile profeților, și acolo s-a dus Elisei după înălțarea lui Ilie.

În timpul șederii lui între ei, bărbații cetății au venit la proroc și i-au zis: „Iată, așezarea cetății este bună, după cum se vede, domnul meu; dar apele sunt rele, și țara este stearpă”. Izvorul, care în anii de mai înainte fusese curat și dătător de viață și contribuisese într-o mare măsură la aprovizionarea cu apă a cetății și a regiunii învecinate, acum nu mai poate fi folosit.

Ca răspuns la rugăciunea bărbaților din Ierihon, Elisei a zis: „Aduceți-mi un blid nou și puneți sare în el”. După ce le-a primit, „s-a dus la izvorul apelor și a aruncat sare în el și a zis: 'Așa vorbește Domnul: Vindec apele acestea; nu va mai veni din ele nici moarte, nici stărpiciune'” (2 Împărați 2,19-21).

Vindecarea apelor din Ierihon a fost realizată nu prin vreo înțelepciune omenească, ci prin intervenția supranaturală a lui Dumnezeu. Aceia care reclădiseră cetatea nu meritau favoarea Cerului; cu toate acestea, El, care „face să răsară soarele Său și peste buni și peste cei răi, și dă ploaie peste cei dreπți și peste cei nedreπți”, a socotit că este bine în această situație să arate, prin acest semn al milei, dorința Lui de a-l vindeca pe Israel de bolile sale spirituale (Matei 5,45).

Vindecarea a fost permanentă; „apele au fost vindecate până în ziua aceasta, după cuvântul pe care-l rostise Domnul” (2 Împărați 2,22). Veac după veac, apele au continuat să curgă, făcând din acea parte a văii o oază a frumuseții.

Multe sunt învățăturile spirituale care se desprind din relatarea despre vindecarea apelor. Vasul cel bun, sarea, izvorul – toate au un înalt nivel simbolic.

Prin aruncarea sării în izvorul amar, Elisei a învățat aceeași lecție spirituală dată veacuri mai târziu de Mântuitorul ucenicilor Săi, când a declarat: „Voi sunteți sarea pământului” (Matei 5,13). Sarea amestecată în izvorul cu ape rele l-a curățat și a adus viața și binecuvântarea acolo unde mai înainte existase otravă și moarte. Când Dumnezeu îi compară pe copiii Săi cu sarea, El vrea să-i învețe că scopul pentru care îi face supuși ai harului este ca ei să

devină mijloace pentru salvarea altora. Planul lui Dumnezeu în alegerea unui popor mai presus de lumea întreagă a fost nu numai ca să-i înfieze ca fii și fiice, ci ca prin ei lumea să primescă harul care aduce mântuire. Când Domnul l-a ales pe Avraam, a făcut aceasta nu numai ca el să fie un prieten deosebit al lui Dumnezeu, ci să fie transmitător al privilegiilor deosebite pe care Dumnezeu dorea să le reverse peste popoare.

Lumea are nevoie de dovezi ale creștinismului sincer. Otrava păcatului este la lucru în inima societății. Metropole și orașe sunt cufundate în păcat și în nelegiuire. Atât aproape, cât și departe, se găsesc oameni în sărăcie și nenorocire, apăsăți de simțământul vinovăției și pierind din lipsa unei influențe salvatoare. Evanghelia adevărului le este mereu prezentată, cu toate acestea ei pier, deoarece exemplul acelor care ar trebui să fie o mireasmă a vieții este o miasmă a morții. Sufletele lor se încarcă de amărăciune, pentru că izvoarele sunt otrăvite, în timp ce ar trebui să fie ca un izvor de apă țâșnind în viața veșnică.

Sarea trebuie amestecată cu substanța căreia îi este adăugată; ea trebuie s-o pătrundă, să o îmbibe, ca ea să poată fi păstrată. Tot astfel, prin legături și prin asociere personală, oamenii sunt atrași de puterea mântuitoare a Evangheliei. Ei nu sunt mântuiți în masă, ci ca indivizi. Influența personală este o putere. Ea trebuie să lucreze împreună cu influența lui Hristos, ca să înalțe așa cum înălța Hristos, ca să împărtășească principii corecte și să stăvilească progresul stricăciunii în lume. Ea trebuie să răspândească acel har pe care numai Hristos îl poate dărui. Trebuie să înalțe, să îndulcească viața și caracterul altora, prin puterea unui exemplu curat, unit cu o credință stăruitoare și cu dragoste.

Despre izvorul până atunci otrăvit al Ierihonului, Domnul a zis: „Vindec apele acestea; nu va mai veni din ele nici moarte, nici stărpiciune”. Izvorul otrăvit reprezintă sufletul care este despărțit de Dumnezeu. Păcatul, nu numai că desparte de Dumnezeu, dar și distruge în sufletul omenesc atât dorința, cât și capacitatea de a-L cunoaște. Prin păcat întreg organismul omenesc este deranjat, mintea este pervertită, iar imaginația coruptă; resursele sufletești sunt degradate. Se vede lipsa unei religii curate și a sfințeniei inimii.

Puterea convertitoare a lui Dumnezeu n-a lucrat transformarea caracterului. Sufletul este slab și, din lipsă de putere morală de a birui, este mânjit și înjosit.

În inima care a fost curățată, totul este schimbat. Transformarea caracterului este mărturia pentru lume a locuirii lăuntrice a lui Hristos. Duhul lui Dumnezeu produce o viață nouă în suflet, aducând gândurile și dorințele în ascultare de voia lui Hristos, iar omul lăuntric este reînnoit după chipul lui Dumnezeu. Femei și bărbați slabi și supuși greșelilor, arată lumii că puterea răscumpărătoare a harului poate face ca un caracter defectuos să devină armonios și de o rodnicie îmbelșugată.

Inima care primește Cuvântul lui Dumnezeu nu este ca un lac care dispare, și nici ca o fântână crăpată, care își pierde comoara. Ea este ca un torent de munte hrănit de izvoare ce nu seacă, ale cărui ape reci și sclipitoare sar din stâncă în stâncă, înviorându-i pe cei oboșiți, pe cei însetați, pe cei împovărați. Ea este ca un râu ce curge mereu și, pe măsură ce înaintează, devine tot mai adânc și mai larg, până când apele lui dătătoare de viață se răspândesc peste tot pământul. Torentul care curge pe calea lui cântând, lasă în urmă darul lui de verdeață și de rodnicie. Iarba de pe malurile lui este de un verde viu, copacii au un frunziș mai bogat, florile sunt din belșug. Când pământul este uscat și pârjolit de căldura sufocantă a verii, un contur de verdeață arată cursul râului.

Așa stau lucrurile și cu adevărații copii ai lui Dumnezeu. Religia lui Hristos se manifestă ca un principiu însuflețitor și pătrunzător, ca o putere spirituală vie, lucrătoare. Când inima se deschide influenței cerești a adevărului și dragostei, aceste principii se vor revărsa ca niște izvoare din pustie, făcând să apară rodnicie acolo unde acum este uscăciune și sărăcie.

Când aceia care sunt curățiți și sfințiți prin cunoașterea adevărului biblic se angajează cu toată inima în lucrarea de salvare a sufletelor, ei vor deveni cu adevărat un miros de viață spre viață. Și dacă vor bea zilnic din izvorul nesecat de har și cunoștință, vor constata că inimile lor se revarsă de pline ce sunt cu Duhul Învățătorului lor și că, prin lucrarea lor neegoistă, mulți au un folos fizic, mintal și spiritual. Cei oboșiți sunt înviorați, cei bolnavi

însănătoșiți, iar cei apăsați de păcate sunt despovărați. În țări îndepărtate, se aud mulțumire de pe buzele acelor a căror inimă s-a întors de la slujirea păcatului la neprihănire.

„Dați și vi se va da”, căci Cuvântul lui Dumnezeu este „o fântână din grădini, un izvor de ape vii, ce curge din Liban” (Luca 6,38; Cântarea cântărilor 4,15).

UN PROROC AL PĂCII

Lucrarea lui Elisei ca proroc a fost, în anumite privințe, foarte deosebită de aceea a lui Ilie. Lui Ilie îi fuseseră încredințate soliile de condamnare și de judecată; glasul lui a fost un glas de muștrare neînfrică, chemându-i pe rege și pe popor să se întoarcă de la căile lor rele. Misiunea lui Elisei a fost mai pașnică, și anume, să învețe, să înalte și să întărească lucrarea pe care Ilie o începuse, ca pe unul care venea în legătură personală cu poporul, înconjurat de fiii prorocilor, aducând prin minuni și prin slujirea sa vindecare și bucurie.

Elisei era un bărbat cu un spirit blând și binevoitor, dar că putea fi și sever se vede din atitudinea sa când, în drum spre Betel, a fost batjocorit de niște tineri lumești ce ieșiseră din cetate. Acești tineri auziseră despre înălțarea lui Ilie și făceau din acest eveniment solemn subiectul batjocurilor lor, spunându-i lui Elisei: „Suie-te, pleșuvule! Suie-te pleșuvule!” La auzul cuvintelor batjocoritoare, prorocul s-a întors și, sub inspirația Celui Atotputernic, a rostit un blestem asupra lor. Judecata teribilă care a urmat a fost de la Dumnezeu: „Atunci au ieșit doi urși din pădure și au sfâșiat patruzeci și doi din acești copii” (2 Împărați 2,23.24).

Dacă Elisei ar fi îngăduit ca batjocura să treacă neobservată, el ar fi fost mai departe batjocorit și înjosit de gloată, iar misiunea lui de a îndruma și de a salva, într-o vreme de mare primejdie națională, ar fi fost zădărnicită. Această singură manifestare de severitate teribilă a fost suficientă ca să impună respect față de el pentru întreaga viață. Timp de încă cincizeci de ani, el a intrat și a ieșit pe poarta Betelului, încoace și încolo prin țară, din cetate în cetate, trecând prin mulțimi de tineri, grosolani și desfrânați, dar niciunul nu și-a mai bătut joc de el, și nici nu a vorbit cu ușurătate despre calitatea lui de profet al Celui Preaînalt.

Acest capitol se bazează pe textele din 2 Împărați, capitolul 4.

Chiar și bunătatea își are limitele ei. Autoritatea trebuie menținută printr-o severitate categorică, altfel va fi privită de mulțime cu batjocură și dispreț. Așa-numita bunătate, lingușirea și îngăduința față de tineri, manifestată de unii părinți sau supraveghetori, sunt unele dintre cele mai grave rele care se pot abate asupra lor. În orice familie, fermitatea, hotărârea, cerințele categorice și clare sunt esențiale.

Respectul care le lipsea tinerilor ce și-au bătut joc de Elisei este un har care trebuie cultivat cu grijă. Orice copil să fie învățat să-și manifeste adevăratul respect pentru Dumnezeu. Niciodată Numele Său să nu fie rostit cu ușurătate sau neglijență. Când îl rostesc, îngerii își acoperă fețele. Noi, care sunt decăzuți și păcătoși, ar trebui să-l pronunțăm cu mult respect. Respectul trebuie să fie arătat față de reprezentanții lui Dumnezeu – slujitori ai Evangheliei, învățători și părinți, care sunt chemați să vorbească și să acționeze în locul Lui. În respectul arătat lor, Dumnezeu este onorat.

Amabilitatea este alt dar al Duhului și trebuie să fie cultivată de toți. Ea are puterea să înmoaie firi, care fără ea ar crește neînduplecate și aspre. Aceia care mărturisesc a fi urmași ai lui Hristos și totuși sunt aspri, fără bunătate și lipsiți de amabilitate, nu au învățat de la Iisus. S-ar putea ca sinceritatea lor să nu fie pusă la îndoială, cinstea lor să nu fie discutată; dar sinceritatea și cinstea nu țin locul amabilității și bunățății.

Spiritul bun care l-a făcut pe Elisei să exercite o influență puternică asupra vieții multora din Israel se poate vedea în relatarea legăturilor lui prietenești cu familia care locuia în Sunem. În călătoriile lui înapoi și încolo prin regat, „într-o zi, Elisei trecea prin Sunem. Acolo era o femeie bogată. Ea a stăruit de el să primească să mănânce la ea. Și ori de câte ori trecea, se ducea să mănânce la ea.” Stăpâna casei a înțeles că Elisei era „un om sfânt al lui Dumnezeu” și i-a spus bărbatului ei: „Să facem o mică masă, un scaun și un sfeșnic, ca să stea acolo când va veni la noi”. În acest cămin retras, Elisei venea deseori, recunoscător pentru locul lui liniștit. Nici Dumnezeu n-a trecut cu vederea bunăvoința femeii. Ea nu avusese copii, iar acum Domnul i-a răsplătit ospitalitatea, dându-i un fiu.

Anii au trecut. Copilul era destul de mare ca să iasă pe câmp cu secerătorii. Într-o zi, i s-a făcut rău din cauza arșitei și i-a zis tatălui său: „Capul meu! Capul meu!” Tatăl i-a poruncit unui slujitor să-l ducă pe copil la mama lui. „Slujitorul l-a luat și l-a dus la mama lui. Și copilul a stat pe genunchii mamei sale până la amiază, și apoi a murit. Ea s-a suit, l-a culcat pe patul omului lui Dumnezeu, a închis ușa după ea, și a ieșit.”

În nenorocirea ei, această femeie s-a hotărât să meargă după ajutor la Elisei. Prorocul era atunci plecat la muntele Carmel, și femeia, însoțită de un slujitor al ei, a plecat îndată: „Omul lui Dumnezeu a văzut-o de departe și a zis slujitorului său Ghehazi: 'Iată pe sunamita aceea! Acum aleargă dar înaintea ei și spune-i: Ești bine? Bărbatul tău și copilul sunt bine?'” Slujitorul a făcut cum i s-a poruncit, dar mama lovită de nenorocire nu a dezvăluit cauza necazului ei decât atunci când a ajuns la Elisei. Auzind de pierderea suferită, Elisei i-a poruncit lui Ghehazi: „Încinge-ți mijlocul, ia toiagul meu în mână și pleacă. Dacă vei întâlni pe cineva să nu-l întrebi de sănătate, și dacă te va întreba cineva de sănătate, să nu-i răspunzi, să pui toiagul meu peste fața copilului.”

Dar mama n-a fost mulțumită până n-a venit personal cu ea. „Viu este Domnul și viu este sufletul tău că nu te voi părăsi”, a zis ea. „Și el s-a sculat și a mers după ea. Ghehazi le-o luase înainte și puse toiagul pe fața copilului; dar nu a dat nici glas, nici semn de simțire. S-a întors înaintea lui Elisei, i-a spus lucrul acesta și a zis: 'Copilul nu s-a trezit'.”

Când au ajuns acasă, Elisei a intrat în camera unde se afla întins copilul mort, „a închis ușa după ei amândoi și s-a rugat Domnului. S-a suit și s-a culcat pe copil; și-a pus gura pe gura lui, ochii pe ochii lui, mâinile pe mâinile lui, și s-a întins peste el. Și trupul copilului s-a încălzit. Elisei s-a coborât, a mers înapoi și încolo prin casă, apoi s-a suit iarăși și s-a întins peste copil. Și copilul a strănutat de șapte ori și a deschis ochii.”

Chemându-l pe Ghehazi, Elisei i-a poruncit să o trimită pe mamă la el. „Și ea a venit la Elisei, care a zis: 'Ia-ți fiul!' Ea s-a dus și s-a aruncat la picioarele lui și s-a închinat până la pământ. Și și-a luat fiul și a ieșit afară.”

În felul acesta a fost răsplătită credința acestei femei. Domnul Hristos, marele Dătător al vieții, i-a redat fiul. În același fel vor fi răsplătiți cei credincioși ai Săi când, la venirea Sa, moartea își va pierde boldul, iar mormântul va fi lipsit de biruința pe care o pretinsese. Atunci, El le va reda slujitorilor Săi copiii care le-au fost luați prin moarte. „Așa vorbește Domnul: Un țipăt s-a auzit în Rama, plângeri și lacrimi amare: Rahela își plânge copiii și nu vrea să se mângâie pentru copiii ei, căci nu mai sunt! Așa vorbește Domnul: 'Oprește-ți plânsul, oprește-ți lacrimile din ochi, căci truda îți va fi răsplătită... ei se vor întoarce iarăși din țara vrăjmașului. Este nădejde pentru urmașii tăi, zice Domnul; copiii tăi se vor întoarce în ținuturile lor'" (Ieremia 31,15-17).

Iisus ne mângâie în durerea noastră pentru cei morți cu solia plină de o nădejde nemărginită: „Îi voi răscumpăra din mâna locuinței morților, îi voi izbăvi de la moarte. Moarte, unde îți este ciuma? Lucuință a morților, unde îți este nimicirea?" (Osea 13,14). „Eu sunt cel viu. Am fost mort și iată că sunt viu în vecii vecilor. Eu țin cheile morții și ale Locuinței morților" (Apocalipsa 1,18). „Căci însuși Domnul, cu un strigăt, cu glasul unui arhanghel și cu trâmbița lui Dumnezeu sa va pogori din cer și întâi vor învia cei morți în Hristos. Apoi, noi cei vii, care vom fi rămas, vom fi răpiți toți împreună cu ei în nori, că să întâmpinăm pe Domnul în văzduh; și astfel vom fi totdeauna cu Domnul" (1 Tesaloniceni 4,16.17).

Asemenea Mântuitorului omenirii, al cărui tip era, Elisei, în slujirea sa printre oameni, a unit lucrarea de vindecare cu cea de educare. Credincios și neobosit în toată lucrarea lui îndelungată și eficientă, Elisei s-a străduit să întărească și să promoveze importanta lucrare de educație îndeplinită în școala profeților. În providența lui Dumnezeu, cuvintele lui de îndrumare către grupele de tineri serioși erau confirmate prin impresiile profunde ale Duhului Sfânt și, uneori, prin alte dovezi certe ale autorității lui ca slujitor al lui Iehova.

Cu ocazia uneia dintre vizitele la școala întemeiată în Ghilgal, el a vindecat o mâncare otrăvită. „În țară bântuia o foamete. Pe când fiii prorocilor ședea înaintea lui, a zis slujitorului său: 'Pune oala cea mare și fierbe o ciorbă pentru fiii prorocilor!' Unul dintre

ei a ieșit pe câmp să culeagă verdețuri; a găsit viță sălbatică și a cules din ea curcubețe sălbaticе, până și-a umplut haina. Când s-a întors, le-a tăiat în bucăți în oala cu ciorbă, căci nu le cunoștea. Le-a dat oamenilor acelora să mănânce. Dar cum au mâncat din ciorba aceea au strigat: 'Omule al lui Dumnezeu, moartea este în oală!' Și nu au putut să mănânce. Elisei a zis: 'Luați făină'. A aruncat făină în oală și a zis: 'Dă oamenilor acestora să mănânce'. Și nu era nimic vătămător în oală."

Tot la Ghilgal, în timp ce foametea era încă în țară, Elisei a hrănit o sută de bărbați cu darul adus pentru el de către „un om din Baal-Șalișa”, „pâine din cele dintâi roade și anume douăzeci de pâini de orz și spice noi în sac”. Împreună cu el erau oameni care erau într-o nevoie disperată de hrană. Când a sosit darul, el i-a spus slujitorului său: „Dă oamenilor acestora să mănânce”. Slujitorul său a răspuns: 'Cum pot să dau din ele la o sută de inși?' Dar Elisei a zis: 'Dă oamenilor să mănânce, căci așa vorbește Domnul: Vor mânca și va mai rămâne'. Atunci le-a pus pâinile înaintea și au mâncat și le-a mai rămas, după cuvântul Domnului."

Câtă bunăvoință a arătat Domnul Hristos prin solul Său, îndeplinind această minune pentru potolirea foamei! De atunci, Domnul a lucrat mereu și mereu, deși nu într-un mod atât de vizibil și de clar, pentru îndeplinirea nevoilor omenești. Dacă am avea un discernământ spiritual mai clar, am recunoaște mai repede decât acum procedeele minunate ale lui Dumnezeu cu fiii oamenilor.

Harul lui Dumnezeu căzut peste partea cea mai mică, o face să fie îndestulătoare. Mâna lui Dumnezeu o poate înmulți însutit. Din resursele Sale poate întinde o masă în pustie. Prin atingerea mâinii Sale poate mări proviziile sărăcăcioase și să le facă îndestulătoare pentru toți. Puterea Lui a fost aceea care a înmulțit pâinile și spicele în mâinile fiilor prorocilor.

În zilele lucrării Sale pământești, când Domnul Hristos a făcut o minune asemănătoare, hrănind mulțimile, a fost arătată aceeași necredință care a fost manifestată de cei asociați cu prorocul din vechime. „Cum pot să dau din ele la o sută de inși?” a întrebat slujitorul lui Elisei. Iar când Iisus a poruncit ucenicilor să dea mulțimii să mănânce, ei au răspuns: „N-avem decât cinci pâini și

doi pești; afară numai dacă ne vom duce noi înșine să cumpărăm merinde pentru tot norodul acesta” (Luca 9,13). Ce este aceasta pentru atât de mulți?

Învățătura este pentru copiii lui Dumnezeu din toate veacurile. Când Domnul dă o lucrare de făcut, oamenii să nu stea și să se întrebe cât de înțeleaptă este porunca sau care va fi rezultatul probabil al eforturilor de a asculta. Hrana din mâna lor poate părea puțină pentru nevoile care trebuie împlinite, dar în mâinile Domnului se va dovedi mai mult decât îndestulătoare. Slujitorul „le-a pus pâinile înainte și au mâncat și le-a mai și rămas, după cuvântul Domnului”.

Aceasta este marea nevoie a bisericii de astăzi – o înțelegere deplină a legăturii lui Dumnezeu cu aceia pe care i-a răscumpărat prin darul Fiului Său, o credință mai mare în înaintarea cauzei Sale pe pământ. Nimeni să nu piardă timp deplângând sărăcia mijloacelor văzute. Înfățișarea exterioară poate fi nepromițătoare, dar puterea și încrederea în Dumnezeu vor spori mijloacele. El va înmulți darul adus cu mulțumire și cu rugăciune, ca să fie binecuvântat din partea Sa, așa cum a înmulțit hrana dată fiilor profeților și mulțimii obosite.

NAAMAN

„Naaman, căpetenia oștirii împăratului Siriei, avea trecere înaintea stăpânului său și mare vază; căci prin el izbăvisese Domnul pe sirieni. Dar omul acesta tare și viteaz era lepros.”

Ben-Hadad, împăratul Siriei, biruise oștile lui Israel în lupta care a avut ca rezultat moartea lui Ahab. De atunci, sirienii duseseră lupte neîncetate la hotare împotriva lui Israel; și, cu ocazia uneia dintre aceste incursiuni, au luat și o fetiță, care, în țara robiei ei, era „în slujba nevestei lui Naaman”. Roabă, departe de căminul ei, această fetiță era totuși unul dintre martorii lui Dumnezeu, împlinind fără să-și dea seama planul pentru care Dumnezeu îl alesese pe Israel ca popor al Său. În timp ce slujea în acest cămin păgân, simțămintele ei au fost trezite pentru binele stăpânului ei și, amintindu-și de minunile de vindecare făcute prin Elisei, i-a spus stăpânei: „Oh, dacă domnul meu ar fi la prorocul acela din Samaria, prorocul l-ar tămădui de lepra lui!” Ea știa că puterea Cerului era cu Elisei și credea că, prin această putere, Naaman putea fi vindecat.

Comportamentul acestei fete roabe, felul în care s-a purtat în acel cămin păgân sunt o mărturie puternică despre puterea educației din primii ani de viață în cămin. Nu există o însărcinare mai înaltă decât aceea încredințată taților și mamelor în îngrijirea și educarea copiilor lor. Părinții au de-a face chiar cu temeliile deprinderilor și caracterului. Prin exemplul și învățătura lor se hotărăște în mare măsură viitorul copiilor lor.

Ferice de părinții a căror viață este o reflectare fidelă a celei divine, astfel încât făgăduințele și poruncile lui Dumnezeu trezesc în copil recunoștință și respect de părinții a căror blândețe, dreptate și îndelungă răbdare ilustrează pentru copil dragostea, drepta-

tea și îndelunga răbdare a lui Dumnezeu și care, învățându-l pe copil să-i iubească, să se încreadă în ei și să-i asculte, îl învață să iubească, să se încreadă și să-L asculte pe Tatăl din ceruri. Părinții care îi dau copilului un astfel de dar l-au înzestrat cu o comoară mai prețioasă decât bogăția tuturor veacurilor – o comoară care dăinuiește cât veșnicia.

Nu știm în ce domenii de activitate vor fi chemați copiii noștri să slujească. S-ar putea să-și petreacă viața în cercul căminului, să se angajeze în ocupațiile obișnuite ale vieții sau să plece ca învățători ai Evangheliei în țările păgâne, dar toți sunt chemați în aceeași măsură să fie misionari pentru Dumnezeu, slujitori ai harului către lume. Ei trebuie să primească o educație care-i va ajuta să stea de partea lui Hristos într-o slujire neegoistă.

Când au educat-o pentru Dumnezeu, părinții acelei fete israelite nu-i cunoșteau viitorul. Dar ei au fost credincioși însărcinării lor, iar în căminul comandantului oștirii siriene, copila lor a dat mărturie despre Dumnezeul pe care învășase să-L cinstească.

Naaman a auzit de cuvintele pe care fetița le spusese stăpânei ei și, primind îngăduință de la împărat, a plecat să-și caute vindecarea, „luând cu el zece talanți de argint, șase mii de sicli de aur și zece haine de schimb”. A mai luat și o scrisoare de la împăratul Siriei către regele lui Israel, în care era scrisă următoarea solie: „... Îți trimit pe slujitorul meu, Naaman, ca să-l vindec de lepra lui”. Când regele lui Israel a citit scrisoarea „și-a rupt hainele, și a zis: 'Oare sunt eu Dumnezeu, ca să omor și să înviez, de-mi spune să vindec pe un om de lepra lui? Să știți dar și să înțelegeți că el caută prilej de ceartă cu mine'.”

Veștile despre această situație au ajuns la Elisei, care i-a trimis cuvânt regelui, zicând: „Pentru ce ți-ai sfâșiat hainele? Lasă-l să vină la mine și va ști că este un proroc în Israel.”

„Naaman a venit cu caii și cu carul lui și s-a oprit la poarta casei lui Elisei. Elisei a trimis să-i spună printr-un sol: 'Du-te și scaldă-te de șapte ori în Iordan; și carnea ți se va face sănătoasă, și vei fi curat'.”

Naaman se aștepta să vadă o manifestare extraordinară a puterii din cer. „Eu credeam”, a zis el, „că va ieși la mine, se va înfățișa el

însuși, va chema Numele Domnului, Dumnezeului lui, își va duce mâna pe locul rănii și va vindeca lepra.” Când i s-a spus să se spele în Iordan, mândria i-a fost atinsă și, simțindu-se jignit și dezamăgit, el exclamă: „Nu sunt oare râurile Damascului, Abana și Parpar, mai bune decât toate apele lui Israel? N-aș fi putut oare să mă spăl în ele și să mă fac curat?” Și s-a întors să plece.”

Spiritul de îngâmfare al lui Naaman s-a răzvrătit împotriva soluției recomandată de Elisei. Râurile menționate de comandantul sirian erau înfrumusețate de dumbrăvile înconjurătoare și mulți se adunau pe malurile acestor plăcute cursuri de apă să se închine idolilor lor. Pe Naaman nu l-ar fi costat atât de mult să coboare în unul dintre acele râuri. Dar numai prin ascultare de îndrumările precise ale prorocului putea găsi vindecare. Numai ascultarea voită avea să aducă rezultatul dorit.

Slujitorii lui Naaman l-au îndemnat să îndeplinească îndrumările lui Elisei: „Părinte, dacă prorocul ți-ar fi cerut un lucru greu, nu l-ai fi făcut? Cu atât mai mult trebuie să faci ce ți-a spus: 'Scaldă-te și vei fi curat'.” Credința lui Naaman era pusă la încercare, în timp ce mândria se lupta pentru supremație. Dar credința a învins și sirianul îngâmfat și-a înfrânt mândria inimii și s-a plecat în supunere față de voința descoperită a lui Iehova. De șapte ori s-a cufundat în Iordan, după cuvântul omului lui Dumnezeu. Și credința i-a fost onorată; „carnea lui s-a făcut iarăși cum este carnea unui copilaș, și s-a curățit”.

Mulțumitor, s-a „întors la omul lui Dumnezeu cu tot alaiul lui”, recunoscând: „Iată, cunosc acum că nu este Dumnezeu pe tot pământul decât în Israel”.

Potrivit cu obiceiul timpului, Naaman l-a rugat pe Elisei să primească un dar scump. Dar prorocul a refuzat. Nu se cuvenea să primească plata pentru o binecuvântare pe care Dumnezeu o dăduse în mila Sa. „Viu este Domnul”, a zis el, „al cărui slujitor sunt, că nu voi primi.” Sirianul „a stăruit de el să primească, dar el n-a vrut”.

„Atunci, Naaman a zis: 'Fiindcă nu vrei să primești tu, îngăduie să se dea robului tău pământ cât pot duce doi catări; căci robul tău nu mai vrea să mai aducă altor dumnezei nici ardere de tot,

nici jertfă, ci va aduce numai Domnului. Iată totuși ce rog pe Domnul să ierte robului tău: când stăpânul meu intră în casa lui Rimon să se închine acolo și se sprijină pe mâna mea, mă închin și eu în casa lui Rimon: să ierte Domnul pe robul tău, când mă voi închina în casa lui Rimon!’ Elisei a zis: ’Du-te în pace’.” Astfel a plecat Naaman de la Elisei și a ajuns la o oarecare depărtare.

Ghehazi, slujitorul lui Elisei, avusese, de-a lungul anilor, ocazia să dezvolte spiritul de renegare de sine ce caracteriza lucrarea de o viață a stăpânului său. El avusese privilegiul să devină un nobil purtător de steag în oștirea Domnului. Cele mai bune daruri ale Cerului fuseseră multă vreme la îndemâna lui, dar, lăsând la o parte toate acestea, el poftise bunurile de puțină valoare ale bogăției lumești. Iar acum, dorințele ascunse ale spiritului său avar l-au determinat să cedeze unei ispite care-l stăpânea. „Iată”, a cugetat el, „stăpânul meu a cruțat pe sirianul acela, Naaman, și n-a primit din mâna lui ce adusese. Viu este Domnul că voi alerga după el și voi căpăta ceva de la el’.” Și astfel, în ascuns, „Ghehazi a alergat după Naaman”.

„... Naaman, când l-a văzut alergând după el, s-a dat jos din car, ca să-i iasă înaintea, și a zis: ’Este bine totul?’ El a răspuns: ’Totul este bine!’” Atunci, Ghehazi a spus o minciună premeditată. „Stăpânul meu”, zise el, „mă trimite să-ți spun: ’Iată că au venit la mine doi tineri din muntele lui Efraim, dintre fiii prorocilor; dă-mi pentru ei, te rog, un talant de argint și două haine de schimb’.” La această cerere, Naaman a răspuns îndată cu bucurie, insistând ca Ghehazi să ia doi talanți de argint în loc de unul, „împreună cu două haine de schimb”, însărcinându-i pe slujitorii săi să ducă înapoi comoara.

Când Ghehazi s-a apropiat de casa lui Elisei, le-a dat drumul slujitorilor și a ascuns argintul și hainele. După ce a făcut acest lucru, „s-a dus și s-a înfățișat înaintea stăpânului său” și, ca să se apere de mustrare, a spus a doua minciună. La întrebarea prorocului „De unde vii?”, Ghehazi a răspuns: „Robul tău nu s-a dus nicăieri”.

Atunci a venit o mustrare puternică, arătându-i că Elisei știa totul. „Oare n-a fost duhul meu cu tine, când a lăsat omul acela

carul și a venit înaintea ta? Este oare acum vremea de luat argint, haine, măslini, vii, oi, boi, robi și roabe? Lepra lui Naaman se va lipi de tine și de sămânța ta pentru totdeauna.” Îndată a venit pedeapsa peste omul vinovat. El a ieșit dinaintea lui Elisei „plin de lepră, alb ca zăpada”.

Solemne sunt lecțiile de învățat din această experiență a unuia căruia îi fuseseră date privilegii înalte și sfinte. Prin purtarea sa, Ghehazi a așezat o piatră de poticnire pe calea lui Naaman, în a cărei minte pătrunsese o lumină minunată și care fusese câștigat pentru slujirea Dumnezeului celui viu. Pentru înșelăciunea practică de Ghehazi nu putea fi adusă nicio scuză. Până în ziua morții lui a rămas lepros, blestemat de Dumnezeu și disprețuit de semenii lui.

„Martorul mincinos nu rămâne nepedepsit, și cel ce spune minciuni nu va scăpa” (Proverbe 19,5). Oamenii cred că pot ascunde faptele lor rele de ochii omenesci, dar nu-L pot înșela pe Dumnezeu. „Nicio faptură nu este ascunsă de El, ci totul este gol și descoperit înaintea ochilor Aceluia cu care avem de-a face” (Evrei 4,13). Ghehazi a crezut că îl înșală pe Elisei, dar Dumnezeu i-a descoperit prorocului Său cuvintele pe care Ghehazi le spusese lui Naaman și toate amănuntele întâlnirii dintre cei doi bărbați.

Adevărul este de la Dumnezeu, amăgirea, în toate formele ei nenumărate, este de la Satana, și oricine se depărtează în vreun fel de linia dreaptă a adevărului se predă puterii celui rău. Aceia care învață de la Hristos „nu vor avea părășie cu lucrurile întunericului” (Efeseni 5,11); în vorbire, ca și în viață, ei vor fi simpli, deschiși și cinstiți, căci se pregătesc pentru societatea celor sfinți, în a căror gură nu se găsește minciună (Apocalipsa 14,4,5).

La câteva secole după ce Naaman se întorsese în căminul lui din Siria, vindecăt la trup și convertit la spirit, Mântuitorul S-a referit la credința lui minunată și a recomandat-o ca pildă pentru toți aceia care mărturisesc că Îl slujesc pe Dumnezeu. „Și mulți leproși erau în Israel, pe vremea prorocului Elisei”, a spus Mântuitorul, „și totuși niciunul din ei n-a fost curățit afară de Naaman, sirianul” (Luca 4,27). Dumnezeu a trecut pe lângă mulți leproși în Israel din cauză că necredința lor închisese ușa

binecuvântării pentru ei. Un nobil păgân, care fusese credincios convingerilor sale cu privire la dreptate și care simțise nevoia de ajutor, era în ochii lui Dumnezeu mai vrednic de binecuvântările Sale decât erau suferinzii din Israel, care desconsideraseră și disprețuiseră privilegiile date lor de Dumnezeu. Dumnezeu lucrează pentru aceia care prețuiesc favoarea Sa și răspund luminii date lor de Cer.

Astăzi, în toate țările lumii, sunt oameni sinceri cu inima, asupra acestora strălucind lumina cerului. Dacă vor continua să urmeze cu credincioșie ceea ce ei înțeleg că este datoria lor, le va fi dată o lumină mai mare până când, asemenea lui Naaman de pe vremuri, vor fi constrânși să recunoască că „nu este Dumnezeu pe tot pământul” afară de Dumnezeul cel viu – Creatorul.

Fiecărui suflet sincer, care „umblă în întuneric și n-are o lumină”, i se adresează invitația: „... să se încreadă în Numele Domnului și să se bizuie pe Dumnezeul lui!” „Cum niciodată nu s-a pomenit, nici nu s-a auzit vorbindu-se, și cum nici n-a văzut vreodată ochiul așa ceva: anume ca un alt dumnezeu afară de Tine să fi făcut asemenea lucruri pentru cei ce se încred în El. Tu ieși înaintea celor ce împlinesc cu bucurie dreptatea, celor ce umblă în căile Tale și își aduc aminte de Tine” (Isaia 50,10; 64,4.5).

ÎNCHEIEREA LUCRĂRII DE SLUJIRE A LUI ELISEI

Chemat la slujba profetică atunci când Ahab încă domnea, Elisei trăise să vadă multe schimbări care au avut loc în Regatul lui Israel. Judecată după judecată căzuse peste israeliți în timpul domniei lui Hazael al Siriei, care fusese uns să fie un bici pentru un popor apostaziat. Măsurile stricte de reformă instituite de Iehu, avuseseră ca urmare nimicirea întregii case a lui Ahab. În războaiele neîntrerupte cu sirienii, Ioahaz, urmașul lui Iehu, pierduse unele dintre cetățile de la răsărit de Iordan. Pentru o vreme se păruse că sirienii aveau să pună stăpânire pe întregul regat. Dar reforma începută de Ilie și continuată de Elisei îi determinase pe mulți să-L caute pe Dumnezeu. Altarele lui Baal au fost uitate, și încet, dar sigur, planul lui Dumnezeu se împlinea în viața acelor care au ales să-L slujească din toată inima.

Din dragostea Sa pentru israeliții rătăciți, Dumnezeu le-a îngăduit sirienilor să-i biciuiască. Datorită milei Sale pentru aceia a căror putere morală era slabă, El l-a ridicat pe Iehu ca să o ucidă pe Izabela cea nelegiuită și toată casa lui Ahab. Încă o dată, printr-o providență plină de milă, preoții lui Baal și ai Astarteei au fost îndepărtați și altarele lor păgânești dărâmate. Dumnezeu, în înțelepciunea Sa, a văzut că dacă ispita avea să fie îndepărtată, unii aveau să uite păgânismul și aveau să-și îndrepte fața spre cer; și de aceea El a îngăduit să cadă peste ei o nenorocire după alta. Judecățile Lui erau amestecate cu milă, iar atunci când planul Său a fost îndeplinit, a schimbat situația în favoarea acelor care învățaseră să-L caute.

În timp ce influențele spre bine și spre rău se luptau pentru întâietate, iar Satana făcea tot ce stătea în puterea lui pentru a desăvârși ruina pe care o provocase în timpul domniei lui Ahab și

a Izabelei, Elisei continua să dea mărturie. A întâmpinat împotrivire, dar nimeni nu trata cu ușurință spusele lui. În tot regatul era onorat și respectat. Mulți veneau la el pentru sfat. Pe când Izabela era încă în viață, Ioram, regele lui Israel, i-a căutat sfatul; și odată, pe când era în Damasc, a fost vizitat de solii lui Ben-Hadad, împăratul Siriei, care dorea să afle dacă boala pe care o avea urma să-i aducă moartea. Pentru toți, prorocul a dat mărturie credincioasă într-o vreme când, din toate părțile, adevărul fusese pervertit și marea majoritate a poporului se găsea într-o răzvrătire manifestată în mod deschis împotriva Cerului.

Dumnezeu nu l-a uitat niciodată pe solul Său ales. Într-o împrejurare, în timpul năvălirii siriene, împăratul Siriei căuta să-l nimească pe Elisei, din cauză că îl informase pe regele lui Israel de planurile vrăjmașului. Împăratul Siriei se sfătuisese cu slujitorii lui, zicând: „Tabăra mea va fi în cutare loc”. Acest plan a fost descoperit de Domnul lui Elisei, care „a trimis să spună împăratului lui Israel: ‘Ferește-te să treci pe lângă locul acela, căci acolo sunt ascunși sirienii.’ Și împăratul lui Israel a trimis niște oameni să stea la pândă spre locul pe care i-l spusese și despre care îl înștiințase omul lui Dumnezeu. Aceasta s-a întâmplat nu o dată, nici de două ori.

Împăratului Siriei i s-a tulburat inima. I-a chemat pe slujitorii săi și le-a zis: ‘Nu voiți să-mi spuneți care din noi este pentru împăratul lui Israel?’ Unul din slujitorii săi a răspuns: ‘Nimeni împărate, domnul meu; dar prorocul Elisei, care este în Israel, spune împăratului lui Israel cuvintele pe care le rostești în odaia ta de culcare.’”

Hotărât să termine cu profetul, împăratul Siriei a dat porunca: „Duceți-vă și vedeți unde este, ca să trimit să-l prindă”. Prorocul era la Dotan; și aflând aceasta, împăratul a trimis „acolo cai, care și o oaste puternică. Au ajuns noaptea, și au înconjurat cetatea. Slujitorul omului lui Dumnezeu s-a sculat dis-de-diminează și a ieșit. Și iată că o oaste înconjură cetatea, cu cai și care.”

Îngrozit, slujitorul lui Elisei l-a căutat cu vestea: „Ah! domnul meu”, a zis el, „cum vom face?”

„Nu te teme”, a fost răspunsul prorocului, „căci mai mulți sunt cei ce sunt cu noi decât cei cu ei”. Și pentru ca slujitorul să-și dea seama, Elisei s-a rugat și a zis: „Doamne, deschide-i ochii să vadă”. Și Domnul a deschis ochii slujitorului, care a văzut muntele plin de cai și de care de foc împrejurul lui Elisei.” Între slujitorul lui Dumnezeu și oștile vrăjmașilor înarmați era o oaste de îngeri cerești care-l înconjurau. Ei se coborâseră cu o putere mare, nu să distrugă, nici să ceară închinare, ci să tabere în jurul celor slabi și neajutorați ai Domnului, să le slujească.

Când copiii lui Dumnezeu sunt aduși în situații dificile și în aparență nu este scăpare, ei să se bizuiască numai pe Domnul.

Pe când oastea soldaților sirieni înainta cu îndrăzneală, neștiind de oștile nevăzute ale cerului, Elisei „a făcut atunci următoarea rugăciune către Domnul: 'Lovește, rogu-Te, pe poporul acesta cu orbire.' Și Domnul i-a lovit cu orbire, după cuvântul lui Elisei. Elisei le-a zis: 'Nu este aceasta calea, și nu este aceasta cetatea; veniți după mine și vă voi duce la omul pe care-l căutați.' Și i-a dus la Samaria.

Când au intrat în Samaria, Elisei a zis: 'Doamne, deschide ochii oamenilor acestora, să vadă!' Și Domnul le-a deschis ochii și au văzut că erau în mijlocul Samariei. Împăratul lui Israel, văzându-i, a zis lui Elisei: 'Să-i măcelăresc, să-i măcelăresc, părinte?' Să nu-i măcelărești', a răspuns Elisei: 'Obişnuiești tu oare să măcelărești pe aceia pe care îi iei prinși cu sabia și cu arcul tău? Dă-le pâine și apă, ca să mănânce și să bea; apoi să se ducă la stăpânul lor.' Împăratul lui Israel le-a dat un prânz mare, și ei au mâncat și au băut; apoi le-a dat drumul și au plecat la stăpânul lor” (vezi 2 Împărați, capitolul 6).

Pentru o vreme după această întâmplare, Israel a fost liber de atacurile sirienilor. Dar mai târziu, sub conducerea energetică a unui împărat hotărât, Hazael, oștile asiriene au înconjurat Samaria și au asediat-o. Niciodată mai înainte nu fusese Israel dus într-o așa mare strâmtorare ca în timpul acestui asediu. Păcatele părinților erau cu adevărat pedepsite în copii și în copiii copiilor lor. Grozăviile unei foamete prelungite îl conduceau pe regele lui Israel la măsuri disperate, când Elisei a prezis eliberarea pentru a doua zi.

Când se lumina spre a doua zi, „Domnul făcuse să se audă în tabăra sirienilor un vuiet de care și un vuiet de cai, vuietul unei mari oștiri”; și ei, cuprinși de frică, „s-au sculat și au luat-o la fugă” în revărsatul zorilor „lăsându-și corturile, caii și măgarii, tabăra așa cum era”, cu mari rezerve de hrană, „și au fugit ca să-și scape viața”. Ei nu s-au oprit decât după ce au trecut Iordanul.

În noaptea aceea, patru leproși de la poarta cetății, ajunși la disperare din pricina foamei, și-au propus să viziteze tabăra siriană și să se lase la mila asediatorilor, nădăduind prin aceasta să le trezească simpatia și să obțină hrană. Cât de uimiți au fost când, intrând în tabără, „n-au găsit pe nimeni”. Nefiind nimeni să-i atace sau să-i oprească, „au pătruns într-un cort, au mâncat și au băut, au luat din el argint, aur și haine și s-au dus și le-au ascuns. S-au întors iarăși, au pătruns într-un alt cort și au luat și de acolo lucruri pe care s-au dus și le-au ascuns. Apoi, și-au zis unul altuia: ‘Nu facem bine! Ziua aceasta este o zi de veste bună. Dacă vom tăcea... vom fi pedepsiți!’”. Îndată s-au întors în cetate cu vești pline de bucurie.

Prada a fost uriașă; atât de bogate au fost rezervele, încât, în ziua aceea, „s-a vândut o măsură de floare de făină cu un siclu și două măsuri de orz cu un siclu”, așa cum spusese Elisei cu o zi mai înainte. Încă o dată Numele Domnului a fost înălțat înaintea păgânilor „după cuvântul Domnului”, prin prorocul Său în Israel (vezi 2 Împărați 7,5-16).

În felul acesta, omul lui Dumnezeu a continuat să lucreze din an în an, stând aproape de popor în slujire credincioasă, iar în timp de criză stând alături de împărați, ca sfetnic înțelept. Anii lungi de rătăcire în idolatrie din partea conducătorilor și a poporului și-au făcut lucrarea lor groaznică, umbra întunecată a apostaziei încă se vedea pretutindeni, dar ici și colo erau și aceia care refuzaseră cu statornicie să-și plece genunchiul înaintea lui Baal. În timp ce Elisei își continua lucrarea de reformă, mulți se întorceau de la păgânism și învățau să se bucure în slujirea Dumnezeului celui adevărat. Prorocul era înviorat de aceste minuni ale harului divin și era insiprat de o mare dorință să ajungă la toți aceia cu inima sinceră. Oriunde se găsea, el se străduia să fie un învățător al dreptății.

Din punct de vedere omenesc, perspectivele renașterii spirituale a națiunii erau tot atât de fără speranță cum apar și astăzi înaintea slujitorilor lui Dumnezeu, care lucrează în locurile întunecate ale pământului. Dar biserica lui Hristos este reprezentanta lui Dumnezeu pentru vestirea adevărului; ea este împuternicită de El să facă o lucrare specială; și, dacă este credincioasă lui Dumnezeu, ascultătoare de poruncile Lui, în ea va locui desăvârșirea puterii divine. Dacă va fi devotată îndatoririlor ei, nu există putere care să i se împotrivească. Forțele vrăjmașului nu vor fi în stare s-o biruiască, așa cum pleava nu este în stare să reziste furtunii.

Înaintea bisericii sunt zorii unei zile strălucite, glorioase, dacă va îmbrăca haina neprihănirii lui Hristos, renunțând la tot ce este lumesc.

Dumnezeu îi cheamă pe cei credincioși ai Săi, care cred în El, să îi îmbărbăteze pe aceia care sunt necredincioși și fără nădejde. Întoarceți-vă la Domnul, voi, prizonieri ai nădejzii. Căutați putere la Dumnezeu, la Dumnezeul cel viu. Manifestați o credință umilă, neclintită în puterea și în dispoziția Sa de a ne mântui. Când, prin credință, primim puterea Sa, El va schimba în mod minunat perspectivele cele mai deznădăjduite, cele mai descurajatoare. El va face aceasta pentru slava Numelui Său.

Atâta vreme cât Elisei a putut călători din loc în loc prin Regatul lui Israel, a continuat să ia parte activă la edificarea școlilor profeților. Oriunde se găsea, Dumnezeu era cu el, dându-i cuvinte să vorbească și putere să facă minuni. Într-o împrejurare, „fiii prorocilor au zis lui Elisei: 'Iată că locul unde locuim noi cu tine este prea strâmt pentru noi. Haidem până la Iordan; ca să luăm de acolo fiecare câte o bârnă, și să ne facem acolo un loc de locuit'.” Elisei a venit cu ei la Iordan, încurajându-i cu prezența lui, dându-le îndrumări și chiar făcând o minune pentru a-i ajuta în lucrarea lor. „Și pe când tăia unul din ei o bârnă, a căzut fierul de la secure în apă. El a strigat: 'Ah! domnul meu, era împrumutat!' Omul lui Dumnezeu a zis: 'Unde a căzut?' și i-a arătat locul. Atunci, Elisei a tăiat o bucată de lemn, a aruncat-o în locul acela, și fierul de la secure a plutit pe apă. Apoi a zis: 'Ridică-l', și a întins mâna și l-a luat” (vers. 5-7).

Atât de eficientă fusese slujirea sa și atât era de răspândită influența sa, încât atunci când era pe patul morții, chiar și tânărul rege Ioas, un idolatru cu puțin respect pentru Dumnezeu, a

recunoscut în proroc un părinte în Israel și a recunoscut că prezența lui în mijlocul lor era de mai mare valoare în timp de încercare, decât o mulțime de cai și de care. Raportul spune: „Elisei s-a îmbolnăvit de o boală de care a murit. Ioas, împăratul lui Israel, s-a pogorât la el, a plâns pe fața lui și a zis: 'Părinte, părinte! Carul lui Israel și călărima lui!'” (2 Împărați 13,14)

Pentru multe suflete tulburate și având nevoie de ajutor, prorocul lucrase ca un părinte înțelept și înțelegător. Și în această împrejurare nu i-a întors spatele tânărului nelegiuit din fața lui, atât de nedemn pentru poziția de încredere pe care o ocupa, și totuși într-o atât de mare nevoie de sfat. Dumnezeu, în providența Sa, i-a oferit regelui o ocazie să răscumpere greșelile tatălui său și să-și așeze regatul într-o poziție mai bună. Vrajmașul sirian, care acum ocupa teritoriul de la răsărit de Iordan, trebuia să fie îndepărtat. Încă o dată puterea lui Dumnezeu avea să se manifeste în favoarea Israelului răătăcit.

Prorocul pe moarte i-a poruncit regelui: „Ia un arc și săgeți”. Ioas a ascultat. Apoi, prorocul a zis: „Încordează arcul cu mâna ta”. După ce Ioas a încordat arcul „cu mâna lui, Elisei și-a pus mâinile pe mâinile împăratului, și a zis: 'Deschide fereastra dinspre răsărit’” – spre cetățile de dincolo de Iordan aflate în stăpânirea sirienilor. După ce regele a deschis fereastra zăbreliță, Elisei i-a poruncit să tragă. Când săgeata și-a luat zborul, prorocul a fost inspirat să zică: „Aceasta este o săgeată de izbăvire din partea Domnului, o săgeată de izbăvire împotriva sirienilor: vei bate pe sirieni la Afec până îi vei nimici”.

Iar acum, prorocul a încercat credința regelui. Poruncindu-i lui Ioas să ia săgeți, i-a zis: „Lovește în pământ!” De trei ori a lovit regele în pământ și apoi s-a oprit. „Trebuia să lovești de cinci sau șase ori”, a spus Elisei dezamăgit, „atunci i-ai fi bătut pe sirieni până i-ai fi nimicit, acum îi vei bate numai de trei ori” (2 Împărați 13,15-19).

Lección este pentru toți cei aflați în poziții de încredere. Când Dumnezeu deschide o cale pentru îndeplinirea unei anumite lucrări și dă asigurarea reușitei, unealta aleasă trebuie să facă tot ce stă în puterea sa pentru a înfăptui rezultatul făgăduit. Pe măsura entuziasmului și stăruinței cu care este dusă lucrarea înainte va fi și

reușita. Dumnezeu poate face minuni pentru poporul Său numai dacă ei își îndeplinesc lucrarea cu energie neobosită. El cheamă oameni cu devotament față de lucrarea Sa, curaj moral, dragoste arzătoare pentru suflete și cu o râvnă care nu slăbește niciodată. Astfel de lucrători nu vor socoti nicio sarcină prea grea, nicio perspectivă prea disperată. Ei vor lucra neînfricați până când aparenta înfrângere se va transforma într-o biruință glorioasă. Nici zidurile închisorii, nici rugul de martir nu-i vor abate de la planul lor de a conlucra cu Dumnezeu pentru înălțarea Împărăției Sale.

Odată cu sfatul și cu încurajarea date lui Ioas, lucrarea lui Elisei s-a încheiat. Cel asupra căruia se revărsase o măsură deplină din duhul lui Ilie se dovedise credincios până la sfârșit. Niciodată nu se clătinase. Niciodată nu-și pierduse încrederea în puterea Atotputerniciei. Întotdeauna, când calea i se părea cu totul închisă, înainta mereu în credință, iar Dumnezeu i-a onorat încrederea și i-a deschis calea înainte.

Lui Elisei nu i-a fost dat să-și urmeze stăpânul într-un car de foc. Domnul a îngăduit să vină asupra lui o suferință îndelungată. În orele lungi de slăbiciune și de suferință omenească, credința lui s-a prins de făgăduințele lui Dumnezeu și a văzut în juru-i soli cerești ai mângâierii și ai păcii. Așa cum pe înălțimile Dotanului văzuse oștile cerului care-l înconjurau, carele de foc ale lui Israel și călărirea lui, acum era conștient de prezența îngerilor care simțeau cu el și a fost sprijinit. În toată viața lui manifestase o credință puternică și pe măsură ce înaintase în cunoașterea căilor lui Dumnezeu și a bunătății Sale pline de milă, credința rodise o încredere dăinuitoare în Dumnezeul lui; și, când moartea l-a chemat, a fost gata să se odihnească de ostenele lui.

„Scumpă este înaintea Domnului moartea celor iubiți de El” (Psalmi 116,15) ... „Cel neprihănit chiar și la moarte trage nădejde” (Proverbe 14,32). Împreună cu psalmistul, Elisei putea spune cu toată încrederea: „Dumnezeu îmi va scăpa sufletul din Locuința morților; căci mă va lua sub ocrotirea Lui” (Psalmi 49,15). Și cu bucurie putea mărturisi: „Știu că Răscumpărătorul meu este viu și că se va ridica la urmă pe pământ” (Iov 19,25). „Dar eu, în nevinovăția mea, voi vedea Fața Ta: cum mă voi trezi, mă voi satura de chipul Tău” (Psalmi 17,15).

„NINIVE, CETATEA CEA MARE”

Printre cetățile lumii antice, în zilele când Israel era împărțit, una dintre cele mai mari era Ninive, capitala Imperiului Asirian. Întemeiată pe țărmul fertil al Tigrului, la scurtă vreme după împrăștierea de la Turnul Babel, ea înflorise de-a lungul secolelor până când a ajuns „o cetate foarte mare, cât o călătorie de trei zile” (Iona 3,3).

În timpul prosperității ei vremelnice, Ninive era un centru al crimei și al nelegiuirii. Inspirația a caracterizat-o ca fiind „cetatea vărsătoare de sânge, plină de minciună și de silnicie”. Într-un limbaj figurat, prorocul Naum i-a comparat pe niniveni cu un leu crud și lacom. „Cine este acela”, întrebă el, „pe care să nu-l fi atins răutatea ta?” (Naum 3,1.19)

Și totuși, Ninive, oricât ajunsese de nelegiuită, nu era cu totul pradă răului. Acela care îi „vede pe toți fiii oamenilor” (Psalmi 33,13) și „privește tot ce este de dispreț” în ei (Iov 28,10) i-a văzut în cetatea aceea pe mulți care doreau după ceva mai bun și mai înalt, căroră, dacă li s-ar fi oferit ocazia să-L cunoască pe Dumnezeu cel viu, ar fi lăpădat faptele lor rele și I s-ar fi închinat. Astfel, în înțelepciunea Sa, Dumnezeu li S-a descoperit într-un mod neîndoielnic, ca să-i conducă, dacă era cu putință, la pocăință.

Unealta aleasă pentru lucrarea aceasta a fost prorocul Iona, fiul lui Amitai. Cuvântul Domnului i-a vorbit: „Scoală-te, du-te la Ninive, cetatea cea mare, și strigă împotriva ei. Căci răutatea ei s-a suit până la Mine!” (Iona 1,1.2)

Când prorocul s-a gândit la greutatea însărcinării lui și la ceea ce părea imposibil, el a fost ispitit să pună la îndoială înțelepciunea chemării. Din punct de vedere omenesc se părea că nu se poate câștiga nimic din vestirea unei asemenea solii în această cetate trufașă. El a uitat pentru o clipă că Dumnezeu pe care-L slujea

era atotînțelept și atotputernic. În timp ce ezita în îndoială, Satana l-a copleșit cu descurajarea. Prorocul a fost cuprins de o mare frică și „s-a sculat să fugă la Tars”. Ajungând la Iope a găsit o corabie, „ca să meargă împreună cu călătorii” (vers. 3).

Prin însărcinarea dată, lui Iona i se încredințase o grea răspundere; cu toate acestea, Acela care-i poruncise să meargă era în stare să-l susțină pe slujitorul Lui și să-i dea reușită. Dacă prorocul ar fi ascultat fără îndoieli, ar fi fost scutit de unele experiențe amare și ar fi fost binecuvântat din belșug. Și totuși, în ceasul încercării lui Iona, Dumnezeu nu l-a părăsit. Printr-o serie de încercări și de providențe uimitoare, încrederea prorocului în Dumnezeu și în puterea Sa infinită de a mântui avea să fie înviorată.

Dacă atunci când i-a fost adresată chemarea la început, Iona s-ar fi oprit să gândească liniștit, el și-ar fi dat seama cât de neunească era orice străduință din partea lui să scape de răspunderea așezată asupra lui. Dar nu i s-a îngăduit prea mult să meargă netulburat în fuga lui necugetată. „Domnul a făcut să sufle pe mare un vânt năpraznic, și a stârnit o mare furtună. Corabia amenința să se sfărâme. Corăbierii s-au temut, au strigat fiecare la dumnezeul lui și au aruncat în mare uneltele din corabie, ca să o facă mai ușoară, Iona s-a pogorât în fundul corăbiei, s-a culcat și a adormit dus” (vers. 4.5).

Pe când corăbierii strigau după ajutor la zeii lor păgâni, cârmaciul, îngrozit peste măsură, l-a găsit pe Iona și i-a zis: „Ce dormi? Scoală-te și cheamă pe Dumnezeul tău! Poate că Dumnezeu va voi să se gândească la noi și nu vom pieri” (vers. 6).

Dar rugăciunile bărbatului care fugise de pe calea datoriei n-au adus niciun ajutor. Corăbierii, sub impresia gândului că violența neînțeleasă a furtunii era manifestarea mâniei zeilor lor, au propus o ultimă soluție, aruncarea la sorți, „ca să știm, au zis ei, din pricina cui a venit peste noi nenorocirea aceasta? Ce meserie ai și de unde vii? Care îți este țara și din ce popor ești?” El le-a răspuns: ’Sunt evreu și mă tem de Domnul, Dumnezeul cerului, care a făcut marea și uscatul!’

Oamenii aceia au avut o mare teamă, și i-au zis: ’Pentru ce ai făcut lucrul acesta?’ Căci oamenii aceia știau că fugea de fața

Domnului, pentru că le spusese el. Ei i-au zis: 'Ce să-ți facem, ca să se potolească marea față de noi? Căci marea era din ce în ce mai înfuriată. El le-a răspuns: 'Luați-mă și aruncați-mă în mare, și marea se va potoli față de voi! Căci știu că din vina mea vine peste voi această mare furtună!'

Oamenii aceia vâsleau ca să ajungă la uscat, dar nu puteau, pentru că marea să întârâta tot mai mult împotriva lor. Atunci au strigat către Domnul, și au zis: 'Doamne, nu ne pierde din pricina omului acestuia și nu ne împovăra cu sânge nevinovat! Căci Tu, Doamne, faci ce vrei!' Apoi au luat pe Iona și l-au aruncat în mare. Și furia mării s-a potolit. Pe oamenii aceia i-a apucat o mare frică de Domnul, și au adus Domnului o jertfă și l-au făcut juruințe.

Domnul a trimis un pește mare să-l înghită pe Iona, și Iona a stat în pântecul peștelui trei zile și trei nopți.

Iona s-a rugat Domnului, Dumnezeului său, din pântecul peștelui, și a zis: 'În strâmtorarea mea, am chemat pe Domnul și m-a ascultat; din mijlocul locuinței morților am strigat și mi-a auzit glasul. Și totuși mă aruncasei în adânc, în inima mării, și râurile de apă mă înconjuraseră; toate valurile și toate talazurile Tale au trecut peste mine. Ziceam: Sunt lepădat dinaintea ochilor Tăi! Dar iarăși voi vedea Templul Tău cel sfânt! Apele m-au acoperit până aproape să-mi ia viața, adâncul m-a învăluit, papura s-a împletit în jurul capului meu. M-am pogorât până la temeliiile munților, zăvoarele pământului mă încuiau pe vecie; dar Tu m-ai scos viu din groapă, Doamne, Dumnezeul meu! Când îmi tânjea sufletul în mine, mi-am adus aminte de Domnul, și rugăciunea mea a ajuns până la tine, în Templul Tău cel sfânt. Cei ce se lipsesc de idoli deșerți îndepărtează îndurarea de la ei. Eu însă Ți voi aduce jertfe cu un strigăt de mulțumire, voi împlini juruințele pe care le-am făcut. Mântuirea vine de la Domnul'" (Iona 1,7; 2,1-9).

În cele din urmă, Iona a învățat că „la Domnul este scăpare” (Psalmi 3,8). Odată cu umilința și cu recunoașterea harului mântuitor al lui Dumnezeu, a venit și izbăvirea. Iona a fost eliberat din primejdia adâncului și a fost aruncat pe uscat.

Din nou, slujitorul lui Dumnezeu a fost trimis să avertizeze cetatea Ninive. „Cuvântul Domnului a vorbit a doua oară lui Iona

astfel: 'Scoală-te, du-te la Ninive, cetatea cea mare și vestește acolo strigarea pe care ți-o voi da!' Și Iona s-a sculat și s-a dus acolo la Ninive, după Cuvântul Domnului. Și Ninive era o cetate foarte mare, cât o călătorie de trei zile". De data aceasta, el n-a mai stat să pună întrebări și să se îndoiască, ci a ascultat fără să ezite. „S-a sculat și s-a dus la Ninive, după Cuvântul Domnului” (Iona 3,1-3).

Când a intrat Iona în cetate, a început îndată să strige împotriva ei solia: „Încă patruzeci de zile și Ninive va fi nimicită” (vers. 4). A mers de pe o stradă pe alta, strigând avertizarea.

Solia nu a fost în zadar. Strigătul care a răsunat pe străzile cetății nelegiuite a trecut din gură în gură până când toți locuitorii au auzit înspăimântătorul anunț. Duhul lui Dumnezeu a impresionat inimile și a făcut să tremure din cauza păcatelor și să se pocăiască în adâncă umilință.

„Oamenii din Ninive au crezut în Dumnezeu, au vestit un post și s-au îmbrăcat cu saci, de la cei mai mari până la cei mai mici. Lucrul acesta a ajuns la urechea împăratului din Ninive; el s-a sculat de pe scaunul lui de domnie, și-a scos mantia de pe el, s-a acoperit cu un sac, și a șezut în cenușă. Și a trimis să se dea de știre în Ninive, din porunca împăratului și a mai-marilor lui, următoarele: 'Oamenii și vitele, boii și oile să nu guste nimic, să nu pască și nici să nu bea apă deloc! Ci oamenii și vitele să se acopere cu saci, să strige cu putere către Dumnezeu și să se întoarcă de la calea lor cea rea și de la faptele de asuprire de care le sunt pline mâinile! Cine știe dacă nu Se va întoarce Dumnezeu și Se va căi, și dacă nu-Și va opri mânia Lui aprinsă, ca să nu pierim!'" (vers. 5-9)

Când împăratul și nobilii, împreună cu poporul de rând, cei de sus și cei de jos, „s-au pocăit la propovăduirea lui Iona” (Matei 12,41) și s-au unit în strigăt către Dumnezeul cerului, mila Lui le-a fost oferită. „Dumnezeu a văzut ce făceau ei și că se întorceau de la calea lor cea rea. Atunci, Dumnezeu S-a căit de răul pe care se hotărâse să li-l facă, și nu l-a făcut” (vers. 10). Nimicirea lor a fost îndepărtată; Dumnezeul lui Israel a fost înălțat și onorat în toată lumea păgână, iar Legea Sa a fost respectată. Nu peste mulți

ani, Ninive avea să cadă pradă popoarelor înconjurătoare din cauză că L-au uitat pe Dumnezeu și din cauza mării sale trufii. (Pentru o relatare a umilirii și căderii Imperiului Asirian, vezi capitolul 30.)

Când Iona a aflat planul lui Dumnezeu de a cruța cetatea care, în ciuda nelegiuirii ei, fusese determinată să se pocăiască în sac și cenușă, ar fi trebuit să fie primul care să se bucure de harul minunat al lui Dumnezeu; dar el a îngăduit minții să zăbovească asupra posibilității ca el să fie privit ca un proroc mincinos. Gelos pentru renumele lui, el a pierdut din vedere valoarea infinit mai mare a ființelor din cetatea aceea nenorocită. Mila manifestată de Dumnezeu față de ninivenii pocăiți „n-a plăcut deloc lui Iona, și s-a mâniat”. „Nu este aceasta tocmai ce ziceam eu”, întrebă el pe Domnul, „când eram încă în țara mea? Tocmai lucrul acesta voiam să-l înlătur fugind la Tars. Căci știam că ești un Dumnezeu milos și plin de îndurare, îndelung răbdător și bogat în bunătate, și că Te căiești de rău!” (Iona 4,1.2)

Încă o dată el s-a lăsat dus de tendința de a pune întrebări și de a se îndoii, și din nou a fost copleșit de descurajare. Pierzând din vedere interesele altora și socotind că ar fi mai bine să moară decât să trăiască și să vadă cetatea cruțată, în nemulțumirea lui a exclamat: „Acum, Doamne, ia-mi viața, căci vreau mai bine să mor decât să trăiesc!

Domnul a răspuns: 'Bine faci tu de te mâinii?' Și Iona a ieșit din cetate și s-a așezat la răsărit de cetate. Acolo și-a făcut un umbrar și a stătut sub el, până va vedea ce are să se întâmple cu cetatea. Domnul, Dumnezeu a adus un vierme, care a înțepat curcubetele și curcubetele s-a uscat. Când a răsărit soarele, Dumnezeu a făcut să sufle un vânt uscat de la răsărit, și soarele a bătut peste capul lui Iona, și Iona a leșinat. Atunci a dorit să moară și a zis: 'Mai bine să mor decât să trăiesc!'

Dar Dumnezeu a zis lui Iona: 'Bine faci tu că te mâinii din pricina curcubetelui?' El a răspuns: 'Da bine fac că mă mâinii până la moarte!' Atunci și Domnul a zis: 'Ție ți este milă de curcubetele acesta, care nu te-a costat nicio trudă și pe care nu tu l-ai făcut să crească, ci într-o noapte s-a născut și într-o noapte a pierit. Și Mie

să nu-Mi fie milă de Ninive, cetatea cea mare, în care nu știu să deosebească dreapta de stânga lor, afară de o mulțime de vite!” (vers. 7-11)

Tulburat și umilit, neînstare să înțeleagă planul lui Dumnezeu în crucea cetății Ninive, Iona adusesese totuși la îndeplinire însărcinarea dată de a avertiza cetatea cea mare. Și cu toate că evenimentul prevestit nu a avut loc, solia de avertizare era întru totul venită de la Dumnezeu. Ea a adus la îndeplinire scopul pe care Dumnezeu l-a avut în plan. Slava harului Său a fost descoperită printre păgâni. Aceia care stătuseră multă vreme „în întuneric și în umbra morții, trăiau legați în ticăloșie și fiare”, „în strâmtorarea lor au strigat către Domnul și El i-a auzit din necazurile lor. I-a scos din întuneric și din umbra morții, și le-a rupt legăturile, „a trimis cuvântul Său și i-a tămăduit, și i-a scăpat din groapă” (Psalmi 107,10.13.14.20).

În timpul lucrării Sale pământești, Hristos a vorbit despre binele făcut prin predicarea lui Iona în Ninive și i-a comparat pe locuitorii aceluia centru păgânesc cu pretinsul popor al lui Dumnezeu din zilele Sale. „Bărbații din Ninive”, a zis El, „se vor scula alături de neamul acesta, în ziua judecății, și-l vor osândi, pentru că ei s-au pocăit la propovăduirea lui Iona; și iată că aici este Unul mai mare decât Iona” (Matei 12,14). În lumea ocupată, plină de zarva comerțului și de certurile afacerilor, unde oamenii căutau să apuce totul pentru ei, a venit Hristos; și deasupra învâlmășelii a fost auzit glasul Lui, ca o trâmbiță a lui Dumnezeu: „Și ce folosește unui om să câștige toată lumea, dacă își pierde sufletul său?” (Marcu 8,36.37)

După cum predicarea lui Iona a fost un semn pentru niniveni, tot astfel predicarea lui Hristos a fost un semn pentru generația Sa. Dar ce contrast în ce privește primirea soliei! Și totuși, cu toată indiferența și batjocura, Mântuitorul a lucrat până când Și-a îndeplinit misiunea.

Lecția aceasta este pentru solii lui Dumnezeu de astăzi, când cetățile popoarelor se găsesc într-o nevoie tot atât de mare după cunoașterea atributelor și planului Dumnezeului celui adevărat, așa cum erau ninivenii de altădată. Trimișii lui Hristos trebuie să

îi îndrepte pe oameni către o lume mai bună, care într-o mare măsură este pierdută din vedere. După învățăturile Sfintei Scripturi, singura cetate care va rezisa este cetatea al cărei meșter și ziditor este Dumnezeu. Cu ochii credinței, omul poate vedea poarta cerului strălucind de măreția slavei lui Dumnezeu. Prin slujitorii Săi, Domnul Iisus îi cheamă pe oameni să lupte cu ambiție sfântă pentru a-și asigura o moștenire nepieritoare. El îi îndeamnă să-și pună comoara alături de tronul lui Dumnezeu.

Peste locuitorii orașelor vine cu grăbire și sigur o vinovăție aproape universală, din cauza creșterii continue a unei fărădelegi voite. Descrierea stricăciunii care predomină este dincolo de puterea condeiului omenesc. Fiecare zi aduce dezvăluiri noi cu privire la lupte, mituri și fraude; fiecare zi aduce raportul ei plin de suferințele omenești, distrugere brutală, diabolică, a vieții omenești. Fiecare zi este martora creșterii nebuliei, a crimei și a sinuciderii.

În toate veacurile, Satana a căutat să-i țină pe oameni în neștiință cu privire la planurile binefăcătoare ale lui Iehova. El se străduiește să îndepărteze dinaintea lor lucrurile cele mari ale Legii lui Dumnezeu – principiile dreptății, milei și dragostei pe care le susține ea. Oamenii se îngâmfă pentru progresul minunat și pentru iluminarea veacului în care trăim; dar Dumnezeu vede pământul plin de nelegiuire, de violență. Oamenii declară că Legea lui Dumnezeu a fost abrogată, că Biblia nu este autentică; și, ca urmare, un val de nelegiuire, cum n-a mai fost din zilele lui Noe și din vremea Israelului apostat, inundă lumea. Noblețea sufletului, amabilitatea, evlavia sunt părăsite pentru mulțumirea poftei după lucrurile oprite. Raportul întunecat la crimei săvârșite pentru un câștig este îndestulător ca să înghețe sângele și să umple sufletul de groază.

Dumnezeul nostru este un Dumnezeu al milei. El îi tratează pe călcătorii Legii Sale cu îndelungă răbdare și cu o milă plină de bunătate. Și cu toate acestea, chiar în zilele noastre, când bărbații și femeile au atât de multe ocazii să cunoască Legea divină, așa cum a fost descoperită în Cartea Sfântă. Marele Conducător al Universului nu poate privi cu satisfacție cetățile nelegiuite, unde domnesc violența și crima. Sfârșitul răbdării lui Dumnezeu cu aceia care persistă în neascultare se apropie cu repeziciune.

Ar trebui oare ca oamenii să fie surprinși de o schimbare bruscă și neașteptată în modul în care Conducătorul Suprem procedează cu locuitorii unei lumi căzute? Ar trebui oare să fie surprinși atunci când pedeapsa urmează nelegiurii și creșterii crimei? Ar trebui oare să fie surprinși atunci când Dumnezeu aduce distrugere și moarte peste aceia ale căror câștiguri necinstite au fost obținute prin amăgire și fraudă? În ciuda faptului că o lumină crescândă cu privire la cerințele lui Dumnezeu strălucește pe calea lor, mulți aleg să rămână sub steagul întunecat al începătorului oricărei răzvrătiri împotriva conducerii cerului.

Răbdarea lui Dumnezeu este foarte mare – atât de mare, încât, atunci când ne gândim la insulta continuă adusă poruncilor Sale sfinte, ne minunăm. Cel Atotputernic a desfășurat o putere restrângătoare asupra propriilor Sale atribute. Dar El Se va scula cu singuranță să-i pedepsească pe cei nelegiuiți, care sfidează cu atâta îndrăzneală cerințele drepte ale Decalogului.

Dumnezeu le îngăduie oamenilor un timp de probă; dar este un punct dincolo de care răbdarea divină nu mai poate merge, iar judecățile lui Dumnezeu trebuie să urmeze cu siguranță. Domnul îi tolerează multă vreme pe oameni și cetățile lor, dând avertizări pline de milă pentru a-i salva de mânia divină; dar vine o vreme când rugămintele pentru milă nu vor mai fi ascultate și elementele răzvrătite, care continuă să respingă lumina adevărului, vor fi spulberate din milă pentru ei și pentru aceia care altfel ar fi influențați prin exemplul lor. Timpul este aproape când va fi în lume o suferință pe care niciun balsam omenesc nu o va putea vindeca. Duhul lui Dumnezeu Se retrage. Dezastre pe mare și pe uscat urmează unul după altul, într-o succesiune rapidă. Cât de des auzim de cutremure, de furtuni și de distrugeri prin foc și prin apă, cu pierderi mari de averi și vieți omenești! În aparență, aceste calamități sunt izbucniri capricioase ale forțelor naturii dezorganizate și neregulate, cu totul în afara planului lui Dumnezeu. Ele sunt unele dintre mijloacele prin care El caută să trezească omenirea să-și dea seama de primejdie.

Solii lui Dumnezeu din marile orașe nu trebuie să se descurajeze în fața nelegiurii, nedreptății și devastării cărora sunt chemați să

le facă față, și în timp ce se străduiesc să proclame vestea bună a mântuirii, Domnul îl va îmbărbăta pe orice lucrător cu aceeași solie pe care i-a dat-o apostolului Pavel în Corintul nelegiuit: „Nu te teme; ci vorbește și nu tăcea, căci Eu sunt cu tine; și nimeni nu va pune mâna pe tine, ca să-ți facă rău; Vorbește, fiindcă am mult norod în această cetate” (Fapte 18,9.10). Toți cei angajați în lucrarea de salvare de suflete să-și aducă aminte că în timp ce mulți nu vor lua aminte la sfatul lui Dumnezeu din Cuvântul Său, nu toată lumea va întoarce spatele luminii și adevărului, invitației unui Mântuitor răbdător și iertător. În fiecare oraș, oricât de plin de violență și crimă ar fi, sunt mulți care, cu ajutorul unei instruiți potrivite, pot să învețe să devină urmași ai lui Iisus. În felul acesta se poate ajunge la mii de oameni cu adevărul mântuitor, și ei pot fi conduși să-L primească pe Hristos ca Mântuitor personal.

Solia lui Dumnezeu pentru locuitorii pământului de astăzi este: „De aceea și voi fiți gata; căci Fiul omului va veni în ceasul în care nu vă gândiți” (Matei 24,44). Sistuațiile care există în societate, mai ales în marile orașe, vestesc cu glas de tunet că ceasul judecății lui Dumnezeu a sosit și că sfârșitul tuturor lucrurilor de pe pământ este aproape. Ne găsim în pragul crizei veacurilor. Într-o rapidă succesiune, judecățile lui Dumnezeu vor urma una după alta – foc și inundații, cutremure și războaie cu vărsare de sânge. Nu trebuie să fim surprinși în vremea aceasta de evenimente atât de mari și de hotărâtoare; căci îngerul milei nu mai poate rămâne multă vreme să-i ocrotească pe cei nepocăiți.

„Căci iată, Domnul iese din locuința Lui să pedepsească nelegiuirile locuitorilor pământului; și pământul va da sângele pe față și nu va mai acoperi uciderile” (Isaia 26,21). Furtuna milei lui Dumnezeu se adună și vor sta în picioare numai aceia care vor răspunde invitațiilor lui Iona, și vor fi sfințiți prin ascultarea de legile Conducătorului divin. Numai cel neprihănit va fi ascuns cu Hristos în Dumnezeu până când distrugerea va trece. Glasul inimii să fie:

*Ca Tine altul n-am aflat,
În Tine sufletul îmi scapă;*

Profeți și regi

*Nu mă lăsa străin, pribeag.
Cu Tine locul mi-este larg
Și inima mi se adapă.
Îmi ține sufletul curat,
Și-n toiul vânturilor reci
Nu mă lasa în voia lor.
La Tine caut ajutor,
Și azi, și mâine, și în veci.*

ROBIA ASIRIANĂ

Anii de încheiere ai nefericitului regat al lui Israel au fost caracterizați printr-o violență și vărsare de sânge cum nu se mai văzuseră niciodată, nici chiar în perioada cea mai rea de dezbinare și agitație, sub conducerea lui Ahab. Timp de peste două veacuri, conducătorii celor zece seminții semănaseră vânt; acum secerau furtună. Rege după rege fusese asasinat, ca să facă loc altora, ambițioși să conducă. „Au pus împărați”, a declarat Domnul despre acești uzurpatori nelegiuiți, „fără porunca Mea și căpetenii fără știrea Mea” (Osea 8,4). Orice principiu de dreptate a fost lăsat la o parte; aceia care ar fi trebuit să stea înaintea popoarelor pământului ca depozitari ai harului divin „au fost necredincioși Domnului” și unul altuia (Osea 5,7).

Cu cele mai aspre muștrări, Dumnezeu a căutat să trezească națiunea nepocăită la o înțelegere a iminentei primejdii pentru o totală distrugere. Prin Osea și Amos, el le-a trimis celor zece seminții solie după solie, îndemnând la o pocăință deplină și prezentând amenințarea cu dezastrul, ca urmare a neascultării lor continue. „Ați arat răul”, spunea Osea, „ați secerat nelegiuirea și ați mâncat rodul minciunii. Căci te-ai încrezut în carăle tale de luptă, în numărul oamenilor tăi viteji. De aceea se va stârni o zarvă împotriva poporului tău și toate cetățile tale vor fi nimicite... În revărsatul zorilor, se va isprăvi cu împăratul lui Israel!” (Osea 10,13-15)

Despre Efraim, prorocul mărturisea: „Niște străini mănâncă puterea și el nu-și dă seama, îl apucă bătrânețea și el nu-și dă seama”. (Prorocul Osea s-a referit deseori la Efraim, un conducător al unui popor în apostazie printre semințiile lui Israel, ca simbol al unui popor apostaziat.) „Israel a lepădat binele cu scârbă.” „Zdrobit în judecată”, neînstare să vadă rezultatul dezastruos al purtării lui stricate, poporul celor zece seminții va „rătăci printre neamuri”, curând (Osea 7,9; 5,11; 9,17).

Unii dintre conducătorii lui Israel simțeau foarte viu pierderea prestigiului lor și doreau să-l câștige iarăși. Dar în loc să se îndepărteze de la acele practici care aduseseră slăbirea regatului, au continuat în nelegiuire, amăgindu-se că atunci când se va ivi ocazia, aveau să se ridice la puterea politică pe care o doreau, aliniindu-se cu păgânii: „Când își vede Efraim boala și Iuda rănila, Efraim aleargă în Asiria”. „Efraim a ajuns ca o turturică proastă, fără pricepere; ei cheamă Egiptul și aleargă în Asiria.” „Face legământ cu Asiria” (Osea 5,13; 7,11; 12,1).

Prin omul lui Dumnezeu, care se arătase înaintea altarului de la Betel, prin Ilie și Elisei, prin Amos și Osea, Domnul pusese de nenumărate ori înaintea celor zece seminții relele neascultării. Dar în ciuda muștrărilor și apelurilor, Israel căzuse tot mai jos în apostazie. „Israel dă din picioare ca o mânzată neîmblânzită”, spunea Domnul. „Poporul Meu este pornit să se depărteze de Mine” (Osea 4,16; 11,7).

Au fost vremuri când judecățile Cerului au căzut foarte greu peste poporul răzvrătit. „De aceea îi voi biciui prin proroci”, declară Dumnezeu, „îi voi uide prin cuvintele gurii Mele și judecățile Mele vor străluci ca lumina! Căci bunătate voiesc nu jertfe, și cunoștință de Dumnezeu mai mult decât arderi de tot! Dar ei au călcat legământul, ca oricare om de rând; și nu Mi-au fost credincioși atunci” (Osea 6,5-7).

„Ascultați Cuvântul Domnului, copiii lui Israel!” a fost solia care le-a fost trimisă în cele din urmă. „Fiindcă ai uitat Legea Dumnezeului tău, îi voi uita și Eu pe copiii tăi! Cu cât s-au înmulțit, cu atât au păcătuit împotriva Mea. De aceea, le voi preface slava în ocară... Îl voi pedepsi după umbletele lui și-l voi părăsi după faptele lui” (Osea 4,1.6-9).

Nelegiuirea lui Israel, în ultima jumătate de veac, înainte de robia asiriană, a fost ca aceea din zilele lui Noe și ca aceea a oricărui alt veac, când oamenii L-au renegat pe Dumnezeu și s-au predat cu totul săvârșirii răului. Înălțarea naturii mai presus de Dumnezeu la naturii, închinarea înaintea creaturii în locul Creatorului au întotdeauna ca rezultat păcatele cele mai josnice. Astfel, atunci când poporul Israel, prin închinarea la Baal și Astartee, a dat

omagiul suprem forțelor naturii, el a întrerupt legătura cu tot ce este înălțător și nobil și a căzut pradă ușoară ispitei. Cu zidurile de apărare ale sufletului dărâmate, închinătorii călăuziți în mod greșit n-au avut nicio barieră împotriva păcatului și s-au supus patimilor păcătoase ale inimii omenesci. Prorocii și-au ridicat glasul împotriva apăsării și a nedreptății flagrante, a luxului ieșit din comun și a extravagantei, a petrecerilor și a beției nerușinate, a destrăbălării și desfrânării josnice din vremea lor; dar protestele lor, precum și mustrarea păcatelor erau zadarnice. „Ei urăsc pe cei ce-i mustră la poarta cetății.” „Asupriți pe cel drept, luați mită și călcați în picioare la poarta cetății dreptul sărcilor” (Amos 5,10.12).

Acestea au fost consecințele care au urmat așezării de către Ieroboam a celor doi viței de aur. Prima depărtare de la formele de închinare stabilite a dus la introducerea unor ritualuri idolatre și mai josnice, până când, în cele din urmă, aproape toți locuitorii țării, s-au dedat în totul practicilor seducătoare ale cultului naturii. Uitându-L pe Creatorul lor, Israel „s-a afundat în stricăciune” (Osea 9,9).

Prorocii au continuat să protesteze împotriva acestor rele și să îndemne la facerea binelui. „Semănați potrivit cu neprihănitrea și veți secera potrivit cu îndurarea. Deșteleniți-vă un ogor nou! Este vremea să căutați pe Domnul, ca să vină și să vă plouă mântuirea.” „Tu dar, întoarce-te la Dumnezeuul tău, păstrează bunătatea și iubirea și nădăjduiește totdeauna în Dumnezeuul tău! Căci ai căzut prin nelegiuirea ta. Aduceți cu voi cuvinte de căință și întoarceți-vă la Domnul. Spuneți-I: 'Iartă toate nelegiuirile, primește-ne cu bunăvoință și Îți vom aduce, în loc de tauri, lauda buzelor noastre'” (Osea 10,12; 12,6; 14,2).

Călcătorilor Legii li s-au dat multe ocazii să se pocăiască. În ceasul celei mai profunde apostazii și al celei mai mari nevoi, solia lui Dumnezeu pentru ei a fost o solie de iertare și de nădejde. „Pieirea ta, Israele, este că ai fost împotriva Mea, împotriva Celui ce te putea ajuta. Unde este împăratul tău, ca să te scape în toate cetățile tale? Unde sunt judecătorii tăi, despre care ziceai: 'Dă-mi un împărat și domni?'" (Osea 13,9.10)

„Veniți să ne întoarcem la Domnul”, îi îndemna prorocul. „Căci El ne-a sfâșiat, dar tot El ne va vindeca; El ne-a lovit, dar tot el ne va lega rănilor. El ne va da iarăși viața în două zile; a treia zi ne va scula și vom trăi înaintea Lui. Să cunoaștem, să căutăm să cunoaștem pe Domnul! Căci El se ivește ca zorile dimineții și va veni la noi ca o ploaie, ca ploaia de primăvară, care udă pământul!” (Osea 6,1-3)

Acelora care, ademeniți de puterea lui Satana, pieduseră din vedere planul de veacuri pentru salvarea păcătoșilor, Domnul le oferea restatornicire și pace. „Le voi vindeca vătămarea adusă de neascultarea lor, îi voi iubi cu adevărat!” le spunea El. „Căci mânia Mea s-a abătut de la ei! Voi fi ca roua pentru Israel; el va înflori precum crinul și va da rădăcini ca Libanul. Ramurile lui se vor întinde; măreția lui va fi ca a măslinului, și miresmele lui ca ale Libanului. Iarăși vor locui la umbra lui, iarăși vor da viață grâului, vor înflori ca via și vor avea faima vinului din Liban. Ce mai are Efraim a face cu idoli? Îl voi asculta și-l voi privi, voi fi pentru el ca un chiparos verde: de la Mine îți vei primi rodul. Cine este înțelept să ia seama la aceste lucruri! Cine este priceput să le înțeleagă! Căci căile Domnului sunt drepte; și cei drepecți umblă pe ele, dar cei răzvrătiți cad pe ele” (Osea 14,4-9).

Avantajele căutării lui Dumnezeu erau susținute cu putere. „Căutați-Mă”, îi invita Domnul, „și veți trăi! Nu căutați Betelul, nu vă duceți la Ghilgal și nu treceți la Beer-Șeba. Căci Ghilgalul va fi dus în robie, și Betelul va fi nimicit”.

„Căutați binele și nu răul, ca să trăiți, și astfel, Domnul, Dumnezeul oștirilor, să fie cu voi, cum spuneți voi! Urâți răul și iubiți binele, faceți să domenească dreptatea la poarta cetății; și poate că Domnul, Dumnezeul oștirilor, va avea milă de rămașițele lui Iosif” (Amos 5,4.5.14.15).

Un număr nespus de mare dintre aceia care au auzit aceste invitații au refuzat să profite de ele. Atât de contrastante erau cuvintele solilor lui Dumnezeu cu dorințele rele ale acelor care nu voiau să se pocăiască, încât preotul idolatru de la Betel a trimis să-i spună conducătorului lui Israel: „Amos uneltește împotriva ta în mijlocul casei lui Israel; țara nu poate să sufere toate cuvintele lui” (Amos 7,10).

Domnul a declarat prin Osea: „Când vreau să vindec pe Israel, atunci se descoperă nelegiuirea lui Efraim și răutatea Samariei. Măcar că mândria lui Israel mărturisește împotriva lui, tot nu se întorc la Domnul, Dumnezeul lor, și tot nu-L caută, cu toate aceste pedepse! (Osea 7,1.10)

Din generație în generație, Domnul fusese răbdător cu copiii Săi neascultători, și chiar acum, în fața unei răzvrățiri sfidătoare, El dorea să li Se descopere ca să le arate că vrea să-i mântuiască. „Ce să-ți fac, Efraime?” striga El. „Ce să-ți fac, Iudo? Evlavia voastră este ca norul de dimineață și ca roua care trece curând” (Osea 6,4).

Relele care se răspândiseră în țară deveniseră de nevindecate, și asupra lui Israel s-a pronunțat înspăimântătoarea sentință: „Efraim s-a lipit de idoli; lasă-l în pace!” „Vin zilele pedepsei, vin zilele răsplătirii. Israel va vedea singur...” (Osea 4,17; 9,7).

Cele zece seminții ale lui Israel aveau să culeagă acum rodul apostaziei care începuse atunci când au așezat altarele străine la Betel și la Dan. Solia lui Dumnezeu pentru ei era: „Vițelul tău este o scârbă, Samario! Mânia Mea s-a aprins împotriva lor! Până când nu vor dori ei să se țină curați? Idolul acesta vine din Israel, un lucrător l-a făcut și nu este Dumnezeu. De aceea, vițelul Samariei va fi făcut bucăți!” Locuitorii Samariei se vor uimi de vițelii din Bet-Aven; poporul va jăli pe idol, și preoții lui vor tremura pentru el... Da, el însuși va fi dus în Asiria, ca dar împăratului Iareb” (Sanherib) (Osea 8,5.6; 10,5.6).

„Iată, Domnul Dumnezeu are ochii pironiți peste împărăția aceasta vinovată, ca s-o nimicesc de pe fața pământului; totuși nu voi nimici de tot casa lui Iacov, zice Domnul. Căci iată, voi porunci, și voi vântura casa lui Israel între toate neamurile, cum se vântură cu ciurul, fără să cadă un singur bob la pământ! Toți păcătoșii poporului Meu vor muri de sabie, cei ce zic: 'Nu ne va ajunge nenorocirea, și nu va veni peste noi!'”

„Voi surpa casele de iarnă și casele de vară; palatele de fildeș se vor duce, și casele cele mai multe se vor nimici, zice Domnul.” „Domnul, Dumnezeul oștirilor, atinge pământul și se topește, și toți locuitorii lui jălesc.” „Fiii și fiicele tale vor cădea loviți de sabie, oborul tău va fi împărțit cu frânghia de măsurat; tu însă vei

muri într-un pământ necurat, și Israel va fi dus în robie departe de țara lui!” „De aceea, îți voi face astfel, Israele, și fiindcă îți voi face astfel, pregătește-te să întâlnești pe Dumnezeuul tău” (Amos 9,8-10; 3,15; 9,5; 7,17; 4,12).

Pentru o vreme, aceste judecăți prezise au fost oprite și în timpul lungii domnii a lui Ieroboam al II-lea, armatele lui Israel au câștigat victorii strălucite; dar acest timp de aparentă prosperitate n-a adus nicio schimbare în inimnile celor nepocăiți, și, în cele din urmă, s-a hotărât: „Ieroboam va fi ucis de sabie, și Israel va fi dus în robie departe de țara sa” (Amos 7,11).

Atât de departe merseseră ei în nelegiuire, încât această declarație curajoasă nu a avut niciun efect asupra regelui și poporului. Amația, conducător printre preoții idolatri de la Betel, iritat de cuvintele lămurite rostite de proroc împotriva națiunii și a regelui lor, i-a spus lui Amos: „Pleacă, văzătorule, și fugi în țara lui Iuda! Mănâncă-ți pâinea acolo, și acolo procește. Dar nu mai proroci la Betel, căci este un locaș sfânt al împăratului și este un templu al împărăției!” (vers. 12.13)

La aceasta, prorocul a răspuns categoric: „... iată ce zice Domnul..., Israel va fi dus în robie” (vers. 17).

Cuvintele rostite împotriva semințiilor apostaziate s-au împlinit literal; însă distrugerea regatului s-a produs treptat. În judecată, Dumnezeu Și-a adus aminte de milă, și, la început, atunci când „Pul, împăratul Asiriei, a venit în țară”, Menahem, regele de atunci al lui Israel, nu a fost luat rob, ci i s-a îngăduit să rămână pe tron ca vasal al împărăției asiriene. „Și Menahem a dat lui Pul o mie de talanți de argint, ca să-l ajute să-și întărească domnia. Menahem a ridicat argintul acesta de la toți cei cu avere din Israel, ca să-l dea împăratului Asiriei” (2 Împărați 15,19.20). După ce au umilit cele zece seminții, asirienii s-au întors pentru o vreme în țara lor.

Menahem, departe de a se pocăi de răul care adusese ruina regatului său, a continuat în „păcatele lui Ieroboam, fiul lui Nebat, care făcuse pe Israel să păcătuiască”. Pecahia și Pecah, urmașii lui, de asemenea, au făcut „ce este rău înaintea Domnului” (2 Împărați 15,18.24.28). „În zilele lui Pecah”, care a domnit douăzeci de ani, Tiglat-Pileser, împăratul Asiriei, a năvălit peste

Israel și a dus cu el o mulțime de robi dintre semințiile care locuiau în Galileea și la răsărit de Iordan. „Rubeniții, gadiții și jumătate din seminția lui Manase”, împreună cu alți locuitori din „Galaad și Galilea, toată țara lui Neftali” (1 Cronici 5,26; 2 Împărați 15,29). Au fost împrăștiați printre păgâni în țări foarte depărtate de Palestina.

După această lovitură grozavă, Regatul de Nord nu s-a mai refăcut niciodată. O rămășiță slabă a menținut o formă de guvernământ, dar nu mai avea putere. Numai un singur conducător, Osea, avea să-i urmeze lui Pecah. În curând, regatul avea să fie spulberat pentru totdeauna. Dar în vremea aceea de suferință și necaz, Dumnezeu Și-a adus aminte iarăși de milă și i-a dat poporului o altă ocazie să se întoarcă de la idolatrie. În anul al treilea al domniei lui Osea, bunul rege Ezechia a început să domnească în Iuda. De îndată ce a fost cu putință, el a adus reforme importante în slujba templului la Ierusalim. O sărbătoare a Paștelui a fost organizată și, la această sărbătoare, au fost invitate nu numai semințiile lui Iuda și Beniamin, peste care Ezechia fusese uns ca rege, ci toate semințiile din nord. O proclamație a fost vestită „în tot Israelul de la Beer-Șeba la Dan, ca să vină la Ierusalim să prăznuiască Paștele în cinstea Domnului, Dumnezeului lui Israel. Căci de mult nu mai fusese prăznuit după cum era scris”.

„Alegătorii s-au dus cu scrisorile împăratului și căpeteniile lui în tot Israelul și Iuda”, cu porunca stăruitoare: „Copii ai lui Israel, întoarceți-vă la Domnul, Dumnezeul lui Avraam, Isaac și Israel, ca să Se întoarcă și El la voi, rămășiță scăpată din mânia împăraților Asiriei. Nu fiți ca părinții voștri și ca frații voștri, care au păcătuit împotriva Domnului, Dumnezeului părinților lor, și pe care de aceea i-a dat pradă pustiirii, cum credeți. Nu vă înțepeniți grumazul, ca părinții voștri; dați mâna Domnului, veniți la sfântul Lui locaș, pe care l-a sfințit pe vecie, și slujiți Domnului, Dumnezeului vostru, pentru ca mânia Lui aprinsă să se abată de la voi. Dacă vă întoarceți la Domnul, frații voștri și fiii voștri vor găsi milă la cei ce i-au luat robi, și se vor întoarce în țară. Căci Domnul, Dumnezeul vostru, este milostiv și îndurător, și nu-Și va întoarce Fața de la voi, dacă vă întoarceți la El” (2 Cronici 30,5-9).

„Alegătorii au mers astfel din cetate în cetate prin țara lui Efraim și Manase, până la Zabulon”, trimiși de Ezechia să ducă solia. Israel ar fi trebuit să recunoască în această invitație o chemare la pocăință și întoarcere la Dumnezeu. Dar rămășița celor zece seminții, care locuiau pe teritoriul Regatului de Nord, odinioară atât de înfloritor, i-a tratat pe solii regali din Iuda cu indiferență și chiar cu dispreț. „Râdeau și își băteau joc de ei.” Au fost totuși câțiva care au răspuns cu bucurie. „Câțiva oameni din Așer, din Manase și Zabulon, s-au smerit și au venit la Ierusalim... să prăznuiască Sărbătoarea Azimilor” (vers. 10-13).

La doi ani după aceea, Samaria a fost invadată de oștile Asiriei, sub comanda lui Salmanasar; și, în asediul care a urmat, mulți au avut parte de o moarte îngrozitoare datorită foametei, bolilor și sabiei. Cetatea și națiunea au căzut, și rămășița zdrobită a celor zece seminții a fost dusă în robie și împrăștiată în toate provinciile Imperiului Asirian.

Distrugerea care a venit peste Regatul de Nord a fost o judecată directă din partea Cerului. Asirienii au fost numai unelte pe care Dumnezeu le-a folosit pentru a-Și aduce la îndeplinire planul. Prin Isaia, care a început să proorocească cu puțin înainte de căderea Samariei, Domnul numise oștile asiriene „nuiaua mâniei Mele, care poartă în mână toiagul urgiei Mele (Isaia 10,5).

Copiii lui Israel „au păcătit” grav „împotriva Domnului, Dumnezeului lor”, „au făcut lucruri rele”... „n-au ascultat..., n-au vrut să știe de legile Lui, de legământul pe care-l făcuse cu părinții lor și de înștiințările pe care li le dăduse”. Pentru că „au părăsit toate poruncile Domnului, Dumnezeului lor, și-au făcut viței turnați, au făcut idoli de-ai Astarteei, s-au închinat înaintea întregii oștiri a cerului și au slujit lui Baal”, și au refuzat mereu să se pocăiască, Domnul „i-a smerit, i-a dat în mâinile jefuitorilor, și a sfârșit prin a-i izgoni dinaintea Feței Lui”, în armonie cu avertizările clare pe care li le trimisese „prin toți slujitorii Săi proroci”.

„Și Israel a fost dus în robie, departe de țara lui, în Asiria”, „pentru că nu ascultaseră glasul Domnului, Dumnezeului lor, și călcaseră legământul Lui... și tot ce poruncise Moise, robul Domnului” (2 Împărați 17,7.11.14-16.20.23; 18,12).

Prin judecățile groaznice aduse asupra celor zece seminții, Domnul a avut un plan înțelept și milostiv. Ceea ce n-a mai putut face prin ei în țara părinților lor, El a căutat să împlinească împrăștiindu-i printre neamuri. Planul Lui pentru mântuirea tuturor acelor care urmau să aleagă și să se folosească de iertare prin Mântuitorul nemului omenesc, trebuia să fie totuși împlinit; și în necazurile aduse peste Israel, El pregătea calea pentru ca slava Lui să fie descoperită națiunilor pământului. Nu toți cei care au fost duși în robie erau nepocăiți. Printre aceștia erau unii care rămăseseră credincioși lui Dumnezeu și alții care se umiliseră înaintea Lui. Prin acești „copii ai Dumnezeului celui viu” (Osea 1,10), El avea să aducă mulțimi de oameni din Imperiul Asiriei la cunoșterea atributelor caracterului Său și a binefacerilor Legii Sale.

POPORUL PIERE DIN LIPSĂ DE CUNOȘTIȚĂ

Favoarea lui Dumnezeu față de Israel fusese întotdeauna condiționată de ascultarea lor. La poalele muntelui Sinai, ei intraseră în legământ cu El, ca să fie comoara Lui deosebită „dintre toate popoarele”. Ei făgăduiseră în mod solemn să urmeze calea ascultării. „Vom face tot ce a zis Domnul”, ziseseră ei (Exod 19,5.8). Și când, la câteva zile după aceea, Legea lui Dumnezeu a fost rostită pe Sinai, și prin Moise le-au fost transmise îndrumări suplimentare sub formă de regulamente și judecăți, israeliții au făgăduit iarăși într-un glas: „Vom face tot ce a zis Domnul”. La ratificarea legământului, poporul s-a unit din nou și a zis: „Vom face și vom asculta tot ce a zis Domnul” (Exod 24,3.7). Dumnezeu îl alesese pe Israel ca popor la Său și ei Îl aleseseră ca Împărat al lor.

Aproape de încheierea călătoriei prin pustie, au fost repetate condițiile legământului, la Baal-Peor, chiar la hotarele țării făgăduite, unde mulți au căzut pradă unei ispite viclene. Cei care au rămas credincioși și-au reînnoit votul de devotament. Prin Moise au fost avertizați împotriva ispitelor care aveau să-i asalteze în viitor și au fost îndrumați stăruitor să rămână departe de națiunile vecine și să se închine numai lui Dumnezeu.

„Acum, Israele”, îi îndrumase Moise pe copiii lui Israel, „ascultați legile și poruncile pe care vă învăț să le păziți. Împliniți-le, pentru ca să trăiți și să intrați în stăpânirea țării pe care v-o dă Domnul, Dumnezeul părinților voștri. Să nu adăugați nimic la cele ce vă poruncesc eu, și să nu scădeți nimic din ele; ci să păziți poruncile Domnului, Dumnezeului vostru, așa cum vi le dau eu... Să păziți și să le împliniți; căci aceasta va fi înțelepciunea și priceperea voastră înaintea popoarelor, care vor auzi vorbindu-se de toate aceste legi și vor zice: 'Acest neam mare este un popor cu totul înțelept și priceput'" (Deuteronom 4,1-6).

Israelii fuseseră în mod deosebit îndemnați să nu piardă din vedere poruncile lui Dumnezeu, în ascultarea cărora aveau să găsească putere și binecuvântare. „Ia seama asupra ta și veghează cu luare-aminte asupra sufletului tău”, fusese cuvântul Domnului către ei prin Moise, „ca nu cumva să uiți lucrurile pe care ți le-au văzut ochii, și să-ți iasă din inimă; fă-le cunoscut copiilor tăi și copiilor copiilor tăi” (vers. 9).

Scenele care inspiraseră teamă la darea Legii pe Sinai nu aveau să fie niciodată uitate. Clare și hotărâte erau avertizările care fuseseră date lui Israel împotriva obiceiurilor idolatre care predominau între popoarele vecine. „Vegheați cu luare-aminte asupra sufletelor voastre”, era sfatul dat, „ca nu cumva să vă stricați și să vă faceți un chip cioplit sau o înfățișare a vreunui idol..., ca nu cumva, ridicându-ți ochii spre cer, și văzând soarele, luna și stelele, toată oștirea cerurilor, să fii târât să te închini înaintea lor și să le slujești: căci aceste lucruri, pe care Domnul, Dumnezeul tău, le-a făcut și le-a împărțit ca să slujească tuturor popoarelor, sub cerul întreg”. „Vegheați asupra voastră, ca să nu dați uitării legământul pe care l-a încheiat cu voi Domnul, Dumnezeul vostru, și să nu faceți vreun chip cioplit, nici vreo înfățișare oarecare, pe care te-a oprit Domnul, Dumnezeul tău, să o faci” (vers. 15.16.19.23).

Moise a arătat relele care vor urma din îndepărtarea de rânduile lui Iehova. Chemând cerul și pământul ca martori, el a spus că dacă, după ce vor fi locuit multă vreme în țara făgăduită, poporul va introduce forme corupte de închinare, se va pleca înaintea chipurilor cioplite și va refuza să se întoarcă la închinarea înaintea adevăratului Dumnezeu, mânia Domnului va izbucni, și vor fi duși robi și împrăștiați printre păgâni, „veți pieri de o moarte repede din țara pe care o veți lua în stăpânire dincolo de Iordan”, i-a avertizat el, „și nu veți avea multe zile în ea, căci veți fi nimiciți de tot. Domnul vă va împrăștia printre popoare, și nu veți rămâne decât un mic număr în mijlocul neamurilor unde vă duce Domnul. Și acolo veți sluji unor dumnezei, care sunt o lucrare făcută de mâini omenesti, de lemn și de piatră, care nu pot nici să vadă, nici să audă, nici să mănânce, nici să miroasă” (vers. 26-28).

Această prorocie, împlinită în parte în timpul judecătorilor, și-a găsit o împlinire completă și literală în timpul robiei lui Israel în Asiria și a lui Iuda în Babilon.

Apostazia lui Israel se dezvoltase treptat. Din generație în generație, Satana făcuse repetate încercări să determine poporul ales să uite „poruncile, legile și rânduielile”, pe care ei le făgăduiseră să le păzească pe vecie (Deuteronom 6,1). El știa că dacă îi va putea determina pe cei din Israel să-L uite pe Dumnezeu, să meargă după alți dumnezei și să le slujească, să li se închine, poporul va pieri cu siguranță (Deuteronom 8,19).

Vrăjmașul bisericii lui Dumnezeu pe pământ nu luase pe deplin în considerație caracterul plin de milă al Aceluia care „nu socotește pe cel vinovat drept nevinovat”, dar a cărui slavă Îl face să fie „plină de îndurare și milostiv, încet la mânie, plin de bunătate și credincioșie, care Își ține dragostea până la mii de neamuri de oameni, iartă fărădelegea, răzvrătirea și păcatul” (Exod 34,6.7). În ciuda străduințelor lui Satana de a zădărnici planul lui Dumnezeu pentru Israel, chiar în orele cele mai întunecate ale istoriei lui, când se părea că forțele răului erau gata să câștige biruința, Domnul S-a descoperit pe Sine în mod îndurător. El a așezat înaintea lui Israel lucrurile care erau spre binele națiunii. „Chiar dacă-i scriu toate poruncile Legii Mele”, declară El prin Osea, „totuși ele sunt privite ca ceva străin”. „Și totuși Eu l-am învățat pe Efraim să meargă și l-am ridicat în brațe; dar nu au văzut că Eu îi vindecam” (Osea 8,12; 11,3). Domnul îi tratase cu dragoste, îndrumându-i prin prorocii Săi, dând învățătură după învățătură, poruncă după poruncă.

Dacă poporul Israel ar fi luat aminte la soliile prorocilor, ar fi fost cruțat de umilirea care a urmat. Din cauză că au persistat în îndepărtarea de Legea Sa, Dumnezeu a fost silit să-l lase să meargă în robie. „Poporul Meu pierе din lipsă de cunoștință”, era solia Sa către acest popor, prin Osea. „Fiindcă ai lepădat cunoștința, și Eu te voi lepăda... fiindcă ai lepădat Legea Dumnezeului tău” (Osea 4,6).

În toate veacurile, călcarea Legii lui Dumnezeu a fost urmată de aceleași consecințe. În zilele lui Noe, când orice principiu de viață corectă era călcat, iar nelegiuirea devenise atât de profundă și de răspândită, încât Dumnezeu n-a mai putut suporta, s-a rostit

hotărârea: „Am să șterg de pe fața pământului pe omul pe care l-am făcut” (Geneza 6,7). În zilele lui Avraam, oamenii din Sodoma L-au sfidat în mod fățiș pe Dumnezeu și Legea Sa și au trăit în aceeași nelegiuire, aceeași corupție, aceeași îngăduință fără frâu ce caracterizase lumea antediluviană. Locuitorii Sodomei au trecut hotarele răbdării divine și împotriva lor a fost aprins focul răzbunării lui Dumnezeu.

Timpul dinaintea robiei celor zece seminții ale lui Israel a fost caracterizat de aceeași neascultare și de o nelegiuire asemănătoare. Legea lui Dumnezeu era socotită ca fiind lipsită de valoare, și acest lucru a deschis porțile nelegiurii spre Israel. „Domnul are o judecată cu locuitorii țării”, spunea Osea, „pentru că nu este adevăr, nu este îndurare, nu este cunoștință de Dumnezeu în țară. Fiecare jură strâmb și minte, ucide, fură și preacurvește; năpăstuiește și face omoruri după omoruri” (Osea 4,1.2).

Prorociile cu privire la judecată date de Amos și Osea au fost însoțite de prevestiri cu privire la slava viitoare. Celor zece seminții, multă vreme răzvrătite și nepocăite, nu le-a fost dată nicio făgăduință cu privire la restaurarea completă a puterii lor de odinioară în Palestina. Până la sfârșitul timpului, ei aveau să fie „risipiți printre popoare”. Dar prin Osea a fost dată o prorocie care le-a pus înaintea privilegiul de a avea o parte în restaurarea finală, care avea să fie realizată pentru poporul lui Dumnezeu la încheierea istoriei pământului, când Hristos Se va arăta ca Împărat al împăraților și Domn al domnilor. „Multă vreme”, a declarat prorocul, cele zece seminții aveau să fie „fără împărat, fără căpetenie și fără jertfă, fără chip de idol, fără efod și fără terafimi. După aceea”, a continuat prorocul, „copiii lui Israel se vor întoarce și vor căuta pe Domnul, Dumnezeul lor, și pe împăratul lor, David; și vor tresări la vederea Domnului și a bunătății Lui în vremurile de pe urmă” (Osea 3,4.5).

Într-un limbaj simbolic, Osea a pus înaintea celor zece seminții planul lui Dumnezeu de a restatornici, pentru fiecare suflet pocăit care se va uni cu biserica Sa de pe pământ, binecuvântările oferite lui Israel în zilele credincioșiei lor față de El în Țara Făgăduinței. Referindu-se la Israel ca la unul căruia dorea să-i arate milă, Domnul a zis: „O voi ademini și o voi duce în pustie, și-i voi vorbi

pe placul inimii ei. Acolo, îi voi da iarăși viile și valea Acor i-o voi preface într-o viță de nădejde, și acolo va cânta, ca în vremea tinereții ei și ca în ziua când s-a suit din țara Egiptului. În ziua aceea, zice Domnul, Îmi vei zice: 'Bărbatul meu!' și nu-mi vei mai zice 'Stăpânul meu!' Voi scoate din gura ei numele Baalilor, că să nu mai fie pomeniți pe nume" (Osea 2,14-17).

În ultimele zile ale istoriei acestui pământ, legământul lui Dumnezeu cu poporul care păzește poruncile Sale va fi reînnoit. „În ziua aceea, voi încheia pentru ei un legământ cu fiarele câmpului, cu păsările cerului și cu târătoarele pământului, voi sfărâma din țară arcul, sabia și orice unealtă de război, și-i voi face să locuiască în liniște. Te voi logodi cu Mine prin credincioșie, și vei cunoaște pe Domnul!

În ziua aceea voi asculta, zice Domnul, voi asculta cerurile și ele vor asculta pământul; pământul va asculta grâul, mustul și untdelemnul, și acestea vor asculta pe Izreel. Îmi voi sădi pe Lo-Ruhama în țară, și-i voi da îndurare; voi zice lui Lo-Ami: 'Tu ești poporul Meu!' Și el va răspunde: 'Dumnezeul meu'" (Osea 2,18-23).

„În ziua aceea, rămășița lui Israel și cei scăpați din casa lui Iacov... se vor sprijini cu încredere pe Domnul, Sfântul lui Israel" (Isaia 10,20). Din orice „neam, seminție, limbă și popor" vor fi unii care vor răspunde cu bucurie soliei: „Temeți-vă de Dumnezeu și dati-I slavă, căci a venit ceasul judecății Lui". Ei se vor întoarce de la orice idol, care-i leagă de pământ și se vor închina „Celui ce a făcut cerul și pământul, marea și izvoarele apelor". Ei se vor elibera din orice încurcătură și vor sta înaintea lumii ca monumente ale harului lui Dumnezeu. Ascultători de cerințele divine, ei vor fi recunoscuți de îngeri și de oameni ca unii care au păzit „poruncile lui Dumnezeu și credința lui Iisus" (Apocalipsa 14,6.7.12).

„Iată vin zile, zice Domnul, când plugarul va ajunge pe secerător, și cel ce calcă strugurii pe cel ce împrăstie sămânța, când mustul va picura din munți și va curge de pe toate dealurile. Voi aduce pe prinșii de război ai poporului Meu Israel; ei vor zidi iarăși cetățile pustiite și le vor locui, vor sădi vii și le vor bea vinul, vor face grădini și le vor mânca roadele. Îi voi sădi în țara lor, și nu vor mai fi smulși din țara pe care le-am dat-o, zice Domnul, Dumnezeul tău!" (Amos 9,13-15)

PARTEA

3

UN PROPOVĂDUITOR AL NEPRIHĂNIRII

Se poate lua prada celui puternic? Și poate să scape cel prins din prinsoare? Da, zice Domnul, prada celui puternic îi va fi luată, și cel prins de asupritor va scăpa; căci Eu voi lupta împotriva vrăjmașilor tăi și voi scăpa pe fiii tăi... Vor da înapoi, vor fi acoperiți de rușine cei ce se încred în idoli ciopliți și zic idoliilor turnați: Voi sunteți dumnezeii noștri! (Isaia 49,24.25; 42,17)

CHEMAREA LUI ISAIA

Domnia lungă a lui Ozia (cunoscut sub numele e Azaria) în țara lui Iuda și Beniamin a fost caracterizată printr-o prosperitate mai mare decât aceea a oricărui alt conducător de la moartea lui Solomon, cu aporoape două secole mai înainte. Timp de mulți ani, regele a condus cu modestie. Sub binecuvântarea Cerului, oștile lui au recâștigat multe dintre teritoriile care fuseseră pierdute în anii de mai înainte. Cetățile au fost reclădite și fortificate, iar poziția națiunii printre popoarele din jur a fost mult întărită. Comerțul a reînviat și bogățiile popoarelor se scurgeau spre Ierusalim. Numele lui Ozia „s-a întins până departe, căci a ajuns foarte puternic” (2 Cronici 26,15).

Această prosperitate exterioară însă n-a fost însoțită de o reînviare a puterii spirituale. Slujbele templului continuau ca și în anii de mai înainte, iar mulțimile se adunau să se închine Dumnezeului celui viu; dar mândria și formalismul au luat treptat locul umilinței și sincerității. Despre Ozia însuși stă scris: „Când a ajuns puternic, inima i s-a înălțat și l-a dus la pieire. A păcătuیت împotriva Domnului, Dumnezeului său...” (vers. 16).

Păcatul care a avut consecințe atât de dezaastroase pentru Ozia a fost păcatul încumetării. Călcând o poruncă expresă a lui Iehova, potrivit căreia nimeni în afară de urmașii lui Aaron, să nu officieze ca preoți, regele intră în sanctuar să ardă tămâie pe altar. Azaria, marele preot, și colaboratorii lui l-au muștrat și l-au rugat să se întoarcă de la planul lui: „...’Nu-i drept, Ozia’”, i-au spus ei, „...’lucrul acesta nu-ți va face cinste’...” (vers. 18).

Ozia s-a umplut de mânie ca el, regele, să fie astfel muștrat. Dar nu i s-a îngăduit să pângărească sanctuarul prin protestul unit al acelor cu autoritate. În timp ce stătea acolo, într-o răzvrătire plină de mânie, a fost lovit deodată de judecata divină. I-a apărut lepra pe frunte. Rușinat, a fugit ca să nu se mai întoarcă niciodată

în curțile templului. Până în ziua morții sale, survenită câțiva ani mai târziu, a rămas lepros – un exemplu viu al nebuleniei de a se depărta de la un lămurit „așa zice Domnul”. Nici poziția lui înaltă și nici viața lui îndelungată de slujire nu au putut fi o scuză pentru păcatul încumetării, care a întunecat anii de încheiere ai domniei lui și a adus judecata Cerului asupra sa.

Dumnezeu nu privește la fața oamenilor. „Dacă cineva, fie băștinaș, fie străin, păcătuiește cu voie, hulește pe Domnul; acela va fi nimicit din mijlocul poporului său” (Numeri 15,30).

Judecata care a căzut peste Ozia părea să aibă o influență prevenitoare pentru fiul său. Iotam a purtat răspunderile grele în anii din urmă ai domniei tatălui său și a urmat la tron după moartea lui Ozia. Despre Iotam stă scris: „El a făcut ce este plăcut înaintea Domnului; a lucrat întocmai ca tatăl său Ozia. Numai că înălțimile nu le-a stricat; poporul tot mai aducea jertfe și tămâie pe înălțimi. Iotam a zidit poarta cea mai înaltă a Casei Domnului” (2 Împărați 15,34.35).

Domnia lui Ozia se apropia de sfârșit, iar Iotam ducea deja din poverile țării, când Isaia, din neam regesc, a fost chemat, deși era tânăr, la misiunea de profet. Vremurile în care Isaia avea să lucreze erau pline de primejdii deosebite pentru poporul lui Dumnezeu. Prorocul urma să fie martor al invadării lui Iuda de către oștile unite ale lui Israel, din nord, și ale Siriei; avea să privească oștile asiriene tăbărâte înaintea orașelor principale ale regatului. În timpul vieții lui, Samaria avea să cadă, iar cele zece seminții ale lui Israel aveau să fie împrăștiate printre popoare. Iuda avea să fie de repetate ori invadat de oștile asiriene și Ierusalimul urma să sufere un asediu care ar fi avut drept consecință căderea, dacă Dumnezeu nu ar fi intervenit în mod miraculos. Primejdii grave amenințau deja pacea Regatului de Sud. Ocrotirea divină se retrăgea, și forțele asiriene erau gata să se răspândească în Regatul lui Iuda.

Dar primejdiile din afară, oricât de copleșitoare păreau, nu erau atât de serioase cum erau primejdiile dinăuntru. Perversitatea poporului Său era cea care i-a adus slujitorului Domnului cea mai mare amărăciune și cea mai profundă descurajare. Prin apostazia și răzvrătirea lor, aceia care ar fi trebuit să stea ca purtători de

lumină printre popoare, atrăgeau judecățile lui Dumnezeu. Multe dintre păcatele care grăbeau distrugerea rapidă a Regatului de Nord și care fuseseră mustrate nu de mult în termeni categorici de către Osea și Amos, distrugeau cu repeziciune Regatul lui Iuda.

Rezultatul era deosebit de descurajator când privea starea socială a poporului. În dorința lor după câștig, oamenii adăugau casă după casă și ogor lângă ogor (vezi Isaia 5,8). Dreptatea era pervertită; și nu manifesta nicio milă pentru cei săraci. Despre aceste rele, Dumnezeu declara: „Prada luată de la sărac este în casele voastre! Cu ce drept călcați voi în picioare pe poporul Meu și apăsați pe săraci?” zice Domnul, Dumnezeul oștirilor” (Isaia 3,14.15). Chiar și judecătorii, a căror datorie era să-l ocrotească pe cel neajutorat, aveau urechile surde pentru strigătele săracilor și nevoiașilor, ale văduvelor și orfanilor (vezi Isaia 10,1.2).

Odată cu asuprirea și bogăția veneau și îngâmfarea, plăcerea de etalare, beția înjositoare și înclinația spre benchetuire (vezi Isaia 2,11.12; 3,16. 18-23; 5,22.11.12). Și în zilele lui Isaia, idolatria nu mai provoca nicio surpriză (Isaia 2,8.9). Practicile nelegiuite deveniseră atât de predominante în toate clasele sociale, încât cei puțini, care rămăseseră credincioși lui Dumnezeu, erau deseori ispitiți să-și piardă inima și să dea loc descurajării și disperării. Părea că planul lui Dumnezeu pentru Israel era pe cale să fie zădărnicit și că poporul răzvrătit avea să sufere o soartă asemănătoare cu cea a Sodomei și Gomorei.

În fața unor stări ca acestea, nu este surprinzător faptul că atunci când, în ultimul an al domniei lui Ozia, Isaia a fost chemat să-i ducă lui Iuda soliile lui Dumnezeu de avertizare și de mustrare, el s-a dat înapoi în fața acestei răspunderi. Știa bine că va întâmpina o împotrivire îndârjită. Când și-a dat seama de incapacitatea de a face față situației și s-a gândit la încăpățânarea și necredința poporului pentru care avea să lucreze, sarcina lui părea fără nădejde. Să renunțe el, în disperare, la misiunea lui și să-l lase pe cei din Iuda netulburați în idolatria lor? Dumnezeii din Ninive trebuiau să stăpânească pământul, sfidându-L pe Dumnezeul cerului?

Gânduri ca acestea se adunau în mintea lui Isaia, când stătea sub porticul templului. Deodată, poarta și perdeaua dinăuntru templului

păreau a fi ridicate, sau date la o parte, și i s-a îngăduit să privească înăuntru, în Sfânta Sfintelor, unde nici chiar picioarele prorocului nu puteau pătrunde. Acolo i s-a arătat viziunea lui Iehova stând pe un scaun de domnie înalt, în timp ce mantia de slavă umplea templul. De fiecare parte a tronului străjuiau serafimi cu fețele acoperite în semn de adorare, când slujeau înaintea Creatorului lor și se uneau în invocare solemnă: „Sfânt, Sfânt, Sfânt este Domnul oștirilor! Tot pământul este plin de mărirea Lui”, până acolo încât stâlpul, coloana și poarta de cedru păreau zguduite din cauza cântărilor, iar casa s-a umplut de cântarea lor de laudă” (Isaia 6,3).

Când Isaia a văzut această descoperire de slavă și maiestate a Domnului, a fost copleșit de simțământul curăției și sfințeniei lui Dumnezeu. Ce contrast izbitor era între desăvârșirea neasemuită a Creatorului său și calea păcătoasă a acelor care, ca și el, se număraseră multă vreme printre cei ce formau poporul ales al lui Israel și Iuda! „Vai de mine”, a strigat el, „sunt un om cu buze necurate, locuiesc în mijlocul unui popor tot cu buze necurate și am văzut cu ochii mei pe Împăratul, Domnul oștirilor!” (vers. 5). Stând așa cum era, în lumina deplină a prezenței divine, înăuntrul sanctuarului, și-a dat seama că, lăsat în nedesăvârșirea și în neputința lui, nu era în stare să aducă la îndeplinire misiunea la care fusese chemat. Dar a fost trimis un serafim să-l mângâie în descurajarea lui și să-l pregătească pentru marea sa misiune. Un cărbune aprins de pe altar i-a fost pus pe buze împreună cu cuvintele: „Iată, atingându-se acest cărbune de buzele tale, nelegiuirea ta este îndepărtată și păcatul tău este ispășit!” Atunci s-a auzit glasul lui Dumnezeu întrebând: „Pe cine să trimit și cine va merge pentru Noi?” Și Isaia a răspuns: „Iată-mă, trimite-mă!” (vers.7.8)

El a zis atunci:

„Du-te și spune poporului acestuia:

Întruna veți auzi și nu veți înțelege;

întruna veți vedea și nu veți pricepe!”

Împietrește inima acestui popor,

ca să nu vadă cu ochii,

*să n-audă cu urechile,
să nu înțeleagă cu inima,
să nu se întoarcă la Mine
și să nu fie tămăduit” (vers. 9.10).*

Datoria prorocului era clară; el trebuia să-și înalțe glasul de mustrare împotriva relelor care predominau. Dar s-a îngrozit să întreprindă lucrarea fără o asigurare de nădejde. „Până când, Doamne?” a întrebat el (vers. 11). „Nu este niciunul din poporul Tău gata să înțeleagă și să se pocăiască și să fie vindecat?”

Povara sufletului său în favoarea lui Iuda cel rătăcitor nu avea să fie purtată în zadar. Misiunea lui nu urma să fie în totul neroditoare. Cu toate acestea, păcatele care se înmulțiseră timp de multe generații nu puteau fi îndepărate în zilele lui. De-a lungul întregii vieți trebuia să fie un învățător răbdător și curajos – un proroc al nădejdii, precum și al judecății. Planul divin fiind până la urmă îndeplinit, urma să se arate rodul deplin al străduințelor lui și al lucrării tuturor solilor credincioși ai lui Dumnezeu. O rămășiță avea să fie mântuită. Și pentru ca acest lucru să se poată realiza, solii de avertizare urmau să fie date națiunii răzvrătite. Domnul declara:

*Până când vor rămâne cetățile pustii
și lipsite de locuitori;
până când nu va mai fi nimeni în case,
și țara va fi pustiită de tot;
până când va îndepărta Domnul pe oameni
și țara va ajunge o mare pustie? (vers. 11.12)*

Judecățile aspre care aveau să cadă peste cei nepocăiți – război, robie, apăsare, pierderea puterii și prestigiului printre popoare – toate acestea urmau să vină, pentru ca aceia care vor recunoaște în ele mâna unui Dumnezeu ofensat să poată fi conduși la pocăință. Cele zece seminții din Regatul de Nord aveau să fie în curând împrăștiate printre popoare, iar cetățile lor pustiite; armatele distrugătoare ale popoarelor ostile aveau să invadeze în nenumărate rânduri țara lor; chiar și Ierusalimul avea să cadă în cele din urmă, iar Iuda urma să fie dus în robie; cu toate acestea, Țara Făgăduinței

nu urma să rămână uitată pentru totdeauna. Asigurarea vizitatorului ceresc era:

*Și chiar a zecea parte
de va mai rămâne din locuitori,
vor fi nimiciți și ei la rândul lor.
Dar, după cum terebintul și stejarul
își păstrează butucul din rădăcină, când sunt tăiați,
tot așa o sămânță sfântă se va naște iarăși
din poporul acesta (vers. 13).*

Această asigurare de împlinire finală a planului lui Dumnezeu a adus curaj inimii lui Isaia. Ce importanță are dacă puterile se rânduiesc împotriva lui Iuda? Ce importanță are dacă robul Domnului întâmpină împotrivire și rezistență? Isaia Îl văzuse pe Împăratul, Domnul oștirilor; el auzise cântarea serafimilor: „Tot pământul este plin de slava Lui”, avea făgăduința că soliile lui Iehova către Iuda cel apostaziat vor fi însoțite de puterea convingătoare a Duhului Sfânt; și prorocul a fost întărit pentru lucrarea care-i stătea înaintea (Isaia 6,3). În tot timpul misiunii lui lungi și grele a dus cu el amintirea acestei viziuni. Timp de șaiszeci de ani, sau mai mult, a stat înaintea copiilor lui Iuda ca un proroc al nădejzii, devenind mai curajos și mai îndrăzneț în profețiile sale cu privire la biruința viitoare a bisericii.

„IATĂ, DUMNEZEUL VOSTRU!”

În zilele lui Isaia, cunoștința spirituală a omenirii era întunecată printr-o înțelegere greșită a lui Dumnezeu. Multă vreme, Satana căutase să-i determine pe oameni să privească la Creatorul lor ca la autorul păcatului, suferinței și morții. Aceia pe care-i amăgise astfel socoteau că Dumnezeu este aspru și pretențios. Ei Îl priveau ca pe Unul care urmărea să acuze și se condamne, nevrând să-l primească pe păcătos atâta vreme cât avea o scuză legală să nu-l ajute. Legea dragostei, prin care este condus cerul, fusese greșit prezentată de arhiamăgitorul, ca o restrângere a fericirii oamenilor, ca un jug apăsător, de care ar trebui să fie bucuroși să scape. El spunea că percepțiile ei nu puteau fi ascultate și că pedepsele pentru călcarea ei erau aplicate în mod arbitrar.

Pierzând din vedere caracterul adevărat al lui Iehova, israeliții erau fără scuză. Dumnezeu li se descoperise adeseori ca unul „îndurător și milostiv, îndelung răbdător și bogat în bunătate și credincioșie” (Psalmi 86,15). Când Israel era un copil, mărturisea El, „L-am iubit și am chemat pe fiul Meu din Egipt” (Osea 11,1).

Domnul procedase cu Israel plin de îndurare în eliberarea din robia egipteană și în timpul călătoriei către țara făgăduită. „În toate necazurile lor n-au fost fără ajutor, și îngerul care este înaintea Feței lui i-a mântuit; El Însuși i-a răscumpărat în dragostea și îndurarea Lui și necurmat i-a sprijinit și i-a purtat în zilele din vechime” (Isaia 63,9). „Voi merge Eu Însumi cu tine și-ți voi da odihnă” (Exod 33,14) – a fost făgăduința dată în timpul călătoriei prin pustie. Această asigurare a fost însoțită de o descoperire minunată a caracterului lui Iehova, care l-a făcut în stare pe Moise să proclame înaintea întregului Israel bunătatea lui Dumnezeu și să-i îndrume cu privire la atributele Împăratului lor nevăzut. „Și Domnul a trecut pe dinaintea lui și a strigat: 'Domnul, Dumnezeu

este un Dumnezeu plin de îndurare și milostiv, încet la mânie, plin de bunătate și credincioșie, care Își ține dragostea până în mii de neamuri de oameni, iartă fărădelegea, răzvrătirea și păcatul, dar socotește pe cel vinovat drept nevinovat și pedepsește fărădelegea părinților în copii și copiii copiilor lor până la al treilea și al patrulea neam” (Exod 34,6.7).

Moise și-a întemeiat rugăciunea lui minunată pentru viața copiilor lui Israel pe cunoașterea îndelungii răbdări a lui Iehova, a dragostei și a milei Sale infinite, atunci când, la hotarele Țării Făgăduinței, ei au refuzat să înainteze în ascultare de porunca Domnului. În culmea răzvrătirii lor, Domnul declarase: „De aceea, îl voi lovi cu ciumă și-l voi nimici!” El intenționase să facă din urmașii lui Moise „un neam mai mare și mai puternic decât ei” (Numeri 14,12). Dar prorocul a stăruit în rugăciune pentru providențele minunate și pentru făgăduințele lui Dumnezeu în favoarea poporului ales. Apoi, fiind cea mai puternică dintre toate rugăciunile, el a invocat dragostea lui Dumnezeu pentru cel decăzut (vezi vers. 17-19).

Dumnezeu a răspuns cu îndurare: „Iert cum ai cerut”. După aceea, i-a dat lui Moise, sub forma unei prorocii, o descoperire a planului Său cu privire la biruința finală a lui Israel. „Dar cât este de adevărat că Eu sunt viu”, a zis El, „slava Domnului va umple tot pământul” (vers. 20.21). Slava lui Dumnezeu, caracterul Său, bunătatea Sa plină de milă și de iubire duioasă – pe care Moise le solicitase în favoarea lui Israel – aveau să fie descoperite omenirii întregi. Și făgăduința aceasta a lui Iehova a primit o asigurare îndoită; a fost confirmată printr-un jurământ. Pe cât este de sigur că Dumnezeu trăiește și domnește, măreția Lui să fie mărturisită, iar „printre neamuri și printre toate popoarele minunile Lui” (Psalmi 96,3).

Cu privire la împlinirea viitoare a acestei prorocii, Isaia îl auzise pe serafimul strălucitor cântând înaintea tronului: „Tot pământul este plin de măreția Lui” (Isaia 6,3). Încrezător în siguranța acestor cuvinte, prorocul a declarat apoi cu îndrăzneală despre aceia care se plecau în fața chipurilor de lemn și de piatră: „Vor vedea slava Domnului, măreția Dumnezeului nostru” (Isaia 35,2).

Astăzi, prorocia aceasta își găsește o împlinire rapidă. Lucrările misionare ale bisericii lui Dumnezeu de pe pământ aduc rod bogat și, în curând, solia Evagheliei va fi vestită tuturor popoarelor. „Spre lauda harului Său”, bărbați și femei de orice limbă, din orice neam și popor sunt „primiți în Cel Preaînalt pentru ca să arate în veacurile viitoare nemărginita bogăție a harului Său, în bunătatea Lui față de noi în Hristos Iisus” (Efeseni 1,6; 2,7). „Bindecuvântat să fie Domnul, Dumnezeul lui Israel, Singurul care face minuni! Bindecuvântat să fie în veci slăvitul Lui Nume! Tot pământul să se umple de slava Lui! Amin! Amin!” (Psalmi 72,18.19)

În viziunea pe care Isaia a primit-o în curtea templului, i s-a dat o imagine clară a caracterului Dumnezeului lui Israel. „Cel Preaînalt, a cărui locuință este veșnică și al cărui Nume este sfânt”, i se arătase într-o măreție strălucită; cu toate acestea, prorocul a fost făcut să înțeleagă natura plină de milă a Domnului său. El, care locuiește „în locuri înalte și în sfințenie”, locuiește și „cu cel zdrobit și smerit, ca să învieze duhurile smerite și să îmbărbăteze inimile zdrobite” (Isaia 57,15). Îngerul care avea menirea să atingă buzele lui Isaia, i-a adus solia: „Nelegiuirea ta este îndepărtată și păcatul tău este ispășit” (Isaia 6,7).

Privind la Dumnezeul său, prorocul, ca și lui Saul din Tars la poarta Damascului, i s-a dat nu numai o viziune a nevredniciei lui; inimii lui smerite i-a fost dată asigurarea iertării depline și fără plată; și s-a ridicat ca un om schimbat. El Îl văzuse pe Domnul lui. Primise o licărire a frumuseții caracterului dumnezeiesc. El a putut mărturisi despre transformarea lucrată prin ațintirea privirii la Infinita Iubire. Aici a fost inspirat cu dorința arăzătoare să-l vadă pe Israelul rătăcitor liber de povara și de pedeapsa păcatului. „Ce pedepse noi să vă mai dea?” întreba prorocul. „Veniți totuși să ne judecăm, zice Domnul. De vor fi păcatele voastre cum e cârmâzul, se vor face albe ca zăpada; de vor fi roșii ca purpura, se vor face ca lână. Spălați-vă deci și curățiți-vă! Luați dinaintea ochilor Mei faptele voastre rele pe care le-ați făcut! Încetați să mai faceți răul! Învățați-vă să faceți binele!” (Isaia 1,5.18.16.17)

Dumnezeul pe care ei pretindeau că-L slujesc, dar al cărui caracter îl înțeleseseră greșit, le-a fost prezentat ca Marele

Vindecător de boli spirituale. Ce importanță avea dacă tot capul era bolnav și toată inima suferea de moarte? Ce importanță avea dacă din tălpi până în creștet nu era nimic sănătos, ci numai răni, vânătăi și carne vie? (Isaia 1,6). Acela care mersese cu încăpățănare în calea inimii lui, putea găsi vindecare, întorcându-se la Domnul. „I-am văzut căile”, zicea Domnul, „și totuși îl voi tămădui; îl voi călăuzi și-l voi mângâia... Pace, pace celui de departe și celui de aproape! – zice Domnul – Da, Eu îl voi tămădui!” (Isaia 57,18.19)

Prorocul L-a înălțat pe Dumnezeu drept Creator a toate. Solia lui către cetățile lui Iuda era: „Iată Dumnezeul vostru!” (Isaia 40,9). „Așa vorbește Domnul, Dumnezeu, care a făcut cerurile și le-a întins, care a întins pământul și cele de pe el: 'Eu întocmesc lumina și fac întunericul. Eu am făcut pământul și am făcut pe om pe el; Eu, cu mâinile Mele, am întins cerurile și am așezat toată oștirea lor'” (Isaia 42,5; 44,24; 45,7.12). „'Cu cine Mă veți asemăna, ca să fiu deopotrivă cu el?’ zice Cel Sfânt’. 'Ridicați-vă ochii în sus și priviți! Cine a făcut aceste lucruri? Cine a făcut să meargă după număr în șir oștirea lor? Ei le cheamă pe toate pe nume; așa de mare este puterea și tăria Lui că una nu lipsește’” (Isaia 40,25.26).

Acelora care se temeau că nu vor fi primiți, dacă se vor întoarce la Dumnezeu, prorocul le spunea:

„Pentru ce zici tu, Iacove, pentru ce zici tu, Israele: 'Soarta mea este ascunsă înaintea Domnului, și dreptatea mea este trecută cu vederea înaintea Dumnezeului meu?' Nu știi? N-ai auzit? Dumnezeul cel veșnic, Domnul a făcut marginile pământului. El nu obosește, nici nu ostenește; priceperea Lui nu poate fi pătrunsă. El dă tărie celui obosit și mărește puterea celui ce cade în leșin. Flăcări obosesc și ostenesc, chiar tinerii se clatină; dar cei ce se încred în Domnul își înnoiesc puterea, ei zboară ca vulturul, aleargă și nu obosesc, umblă și nu ostenesc” (vers. 27-31).

Inima Infinitiei Iubiri tânjește după aceia care își simt neputința de a se elibera de cursele lui Satana; și Se oferă cu bunătațe să le dea puterea ca să trăiască pentru El. „Nu te teme”, îi îndeamnă El. „Nu te teme, căci Eu sunt cu tine, nu te uita cu îngrijorare, căci Eu sunt Dumnezeul tău; Eu te întăresc, tot Eu ți vin în ajutor.

Eu te sprijinesc cu dreapta Mea biruitoare. Căci Eu sunt Domnul, Dumnezeul tău, care te iau de mâna dreaptă și-ți zic: nu te teme de nimic, Eu îți vin în ajutor! Nu te teme de nimic, viermele lui Iacov și rămășiță slabă a lui Israel; căci Eu îți vin în ajutor, zice Domnul, și Sfântul lui Israel este Mântuitorul tău” (Isaia 41,10. 13.14).

Locuitorii lui Iuda erau cu toții nevrednici, dar Dumnezeu nu i-a părăsit. Prin ei, Numele Lui urma să fie înălțat între neamuri. Mulți oameni care nu cunoșteau atributele Sale, aveau să privească totuși slava caracterului divin. Tocmai cu scopul de a lămuri planurile Lui pline de milă a continuat să-i trimită pe slujitorii Săi proroci cu solia: „Întoarceți-vă fiecare de la calea voastră cea rea” (Ieremia 25,5). „Din pricina Numelui Meu”, zicea El prin prorocul Isaia, „sunt îndelung răbdător; pentru slava Mea Mă opresc față de tine, ca să nu te nimicesc. Din dragoste pentru Mine, din dragoste pentru Mine vreau să lucrez! Căci cum ar putea fi hulit Numele Meu? Nu voi da altuia slava Mea” (Isaia 48,11).

Chemarea la pocăință a răsunat cu o claritate neîndoielnică și toți au fost invitați să se întoarcă. „Căutați pe Domnul câtă vreme se poate găsi”, se ruga prorocul, „chemați-L câtă vreme este aproape. Să se lase cel rău de calea lui, și omul nelegiuit să se lase de gândurile lui, să se întoarcă la Domnul care va avea milă de el, la Dumnezeul nostru care nu obosește iertând” (Isaia 55,6.7).

Cititorule, ți-ai ales și tu propria cale? Ai rătăcit departe de Dumnezeu? Ai căutat se te desfătezi cu roadele neascultării, numai ca să le simți ca cenușa pe buze? Și acum, când planurile vieții sunt zădărnice, nădejdiile tale au murit, stai singur și pustiit? Glasul acela care atâta vreme a vorbit inimii tale, dar pe care nu l-ai ascultat, revine clar și distinct: „Sculați-vă și plecați, căci aici nu este odihnă pentru voi; căci din pricina spurcăciunii vor fi dureri, dureri puternice” (Mica 2,10). Întoarce-te la casa Tatălui tău. El te invită zicând: „Întoarce-te la Mine și ascultați, și sufletul vostru va trăi, căci Eu voi încheia cu voi un legământ veșnic ca să întăresc îndurările Mele față de David” (Isaia 44,22; 55,3).

Nu asculta șoaptele vrăjmașului de a sta departe de Hristos până când te vei face mai bun; până când vei fi destul de bun ca să

vii la Dumnezeu. Dacă vei aștepta până atunci, nu vei veni niciodată. Când Satana îți arată veșmintele murdare, repetă făgăduința Mântuitorului: „Pe cel ce vine la Mine nu-l voi izgoni afară” (Isaia 6,37). Spune vrăjmașului că sângele lui Hristos te curățește de orice păcat. Fă din rugăciunea lui David, rugăciunea ta: „Curățește-mă cu isop și voi fi curat: spală-mă și voi fi mai alb decât zăpada” (Psalmi 51,7).

Îndemnurile prorocului adresate lui Iuda de a privi la viul Dumnezeu și de a primi darurile Sale pline de îndurare n-au fost zadarnice. Au fost unii care au luat aminte și care s-au întors de la idolii lor la închinarea la Iehova. Au învățat să vadă în Creatorul lor dragoste, milă și compătimire duioasă. Și, în zilele care aveau să vină în istoria lui Iuda, când numai o rămășiță avea să fie lăsată în țară, cuvintele prorocului urmau să-și aducă rodul într-o reformă hotărâtă. „În ziua aceea”, declara Isaia, „omul se va uita spre Făcătorul său, și ochii i se vor întoarce spre Sfântul lui Israel; nu se va mai uita spre altare, care sunt lucrarea mâinilor lui, și nu va mai privi la ce au făcut degetele lui, la idolii Astarteei și la stâlpii închinați soarelui” (Isaia 17,7.8).

Mulți aveau să-L privească pe Acela cu totul plăcut, pe Cel mai puternic între zeci de mii. „Ochii tăi vor vedea pe Împărat în frumusețea Lui”, era făgăduința plină de îndurare făcută lor (Isaia 33,17). Păcatele lor aveau să fie iertate și ei urmau să se laude numai în Dumnezeu. În ziua aceea fericită a răscumpărării din idolatrie, urmau să exclame: „Da, acolo cu adevărat Domnul este minunat pentru noi: El ne ține loc de râuri, de pâraie late... Căci Domnul este Judecătorul nostru; El este Legiuitorul nostru, Domnul este Împăratul nostru; El ne mântuiește! (Isaia 33,21.22)

Soliile date de Isaia, pentru aceia care au ales să se întoarcă de la căile lor rele, erau pline de mângâiere și încurajare. Ascultați cuvântul Domnului prin prorocul Său:

*Ține minte aceste lucruri, Iacove,
și tu, Israele,
căci ești robul Meu, eu te-am făcut,
tu ești robul Meu, Israele, nu Mă uita!
Eu îți șterg fărădelegile ca un nor,*

*și păcatele ca o ceață:
întoarce-te la Mine,
căci eu te-am răscumpărat (Isaia 44,21.22).*

*În ziua aceea vei zice:
„Te laud, Doamne, căci ai fost supărat pe mine,
dar mânia Ta s-a potolit și m-ai mângâiat!”
„Iată, Dumnezeu este izbăvirea mea,
voi fi plin de încredere,
și nu mă voi teme de nimic;
căci Domnul Dumnezeu este tăria mea
și pricina laudelor mele,
și El m-a mântuit...
Cântați Domnului, căci a făcut lucruri strălucite:
să fie cunoscute în tot pământul!
Strigă de bucurie și veselie, locuitoare a Sionului,
căci mare este în mijlocul tău Sfântul lui Israel” (Isaia 12,1.2.5.6).*

AHAZ

Venirea lui Ahaz la tron i-a adus pe Isaia și pe tovarășii lui față în față cu o situație mai îngrozitoare decât oricare alta care existase vreodată în Regatul lui Iuda. Mulți care rezistaseră odinioară influenței seducătoare a practicilor idolatre, au fost convinși acum să ia parte la închinarea zeităților păgâne. Prinții din Iuda s-au dovedit necredincioși însărcinării lor; s-au ridicat proroci mincinoși cu solii, ca să-i rătăcească; chiar unii dintre preoți învățau pentru plată. Totuși fruntașii în această apostazie păstrau formele închinării dumnezeiești și pretindeau să fie socotiți ca făcând parte din poporul lui Dumnezeu.

Prorocul Mica, cel care și-a dat mărturia în acele vremuri tulburi, spunea că păcătoșii din Sion, în timp ce susțineau că „se sprijinesc pe Domnul” și huleau, fălindu-se: „Nu este oare Domnul în mijlocul nostru? Nu se poate atinge nicio nenorocire”, continuau „să clădească Sionul cu sânge și Ierusalimul cu nelegiuire” (Mica 3,11.10). Împotriva acestor păcate, profetul Isaia și-a ridicat glasul într-o mustrare aspră: „Ascultați cuvântul Domnului, căpetenii ale Sodomei! Ia aminte la Legea Dumnezeului nostru, popor al Gomorei! Ce-Mi trebuie Mie mulțimea jertfelor înaintea Mea, cine vă cere astfel de lucruri ca să-Mi spurcați curțile?” (Isaia 1,10-12)

Inspirația spune: „Jertfa celor răi este o scârbă înaintea Domnului, cu cât mai mult când o aduc cu gânduri nelegiuite” (Proverbe 21,27). „Ochii Tăi sunt așa de curați că nu pot să vadă răul, și nu poți să privești nelegiuirea!” (Habacuc 1,13). Nu pentru că nu vrea să ierte Își întoarce El privirea de la cel nelegiuit, ci, pentru că păcătosul refuză să folosească măsurile îmbelșugate ale harului, Dumnezeu nu-l poate elibera de păcat. „Nu, mâna Domnului nu era prea scurtă ca să mântuiască, nici urechea Lui prea tare ca să audă, ci nelegiuirile voastre pun un zid de despărțire între voi și Dumnezeul vostru; păcatele voastre vă ascund Fața lui și-L

împiedică să vă asculte!” (Isaia 59,1.2). Solomon scria: „Vai de tine, țară, al cărei împărat este un copil!” (Eclesiastul 10,16). Așa s-a întâmplat cu țara lui Iuda. Printr-o continuă păcătuire, conducătorii ei deveniseră niște copii. Isaia a atras atenția poporului la slăbiciunile poziției lor printre popoarele pământului; și le-a arătat că această situație este rezultatul nelegiuirii din locurile înalte. El zisese: „Domnul, Dumnezeuul oștirilor, va lua din Ierusalim și din Iuda orice sprijin și orice mijloc de trai, orice izvor de pâine și orice izvor de apă, pe viteaz și pe omul de război, pe judecător și pe proroc, pe ghicitor și pe bătrân, pe căpetenia peste cincizeci și pe dregător, pe meșteșugarul ales și pe vorbitorul iscusit. Le voi da băieți drept căpetenii, și niște copii vor stăpâni peste ei. Se clatină Ierusalimul, se prăbușește Iuda, pentru că vorbește și faptele lor sunt îndreptate împotriva Domnului” (Isaia 3,1-4.8).

„Cârmuitorii tăi”, a continuat prorocul, „te duc în rătăcire și pustiesc calea pe care umbli!” (vers. 12). În timpul domniei lui Ahaz, acest lucru a fost adevărat în mod literal; despre el stă scris: „A umblat în căile împăraților lui Israel; și a făcut un chip cioplit, turnat pentru Baali, a ars tămâie în valea fiilor lui Himon”. „... și chiar a trecut pe fiul său prin foc, după urâciunile neamurilor pe care le izgonise Domnul dinaintea copiilor lui Isarel” (2 Împărați 16,3).

Aceasta a fost într-adevăr o vreme de mare primejdie pentru poporul ales. Numai câțiva ani mai erau și cele zece seminții ale Regatului lui Iuda aveau să fie împrăștiate printre popoarele păgâne. Iar în acest regat perspectiva era întunecată. Forțele binelui slăbeau cu repeziciune, iar forțele răului se înmulțeau. Prorocul Mica, văzând situația, a fost silit să exclame: „S-a dus omul de bine din țară și nu mai este niciun om cinstit printre oameni... Cel mai bun dintre ei este ca un mărăcine, cel mai cinstit este mai rău decât un tufiș de spini” (Mica 7,2.4). „De nu ne-ar fi lăsat Domnul oștirilor o mică rămășiță”, zicea Isaia, „am fi ajuns ca Sodoma și ne-am fi asemănat cu Gomora” (Isaia 1,9).

În fiecare veac, datorită acelor care au rămas credincioși, ca și din cauza dragostei Sale nemărginite pentru cei rătăciți, Dumnezeu

a răbdat îndelung răzvrătirea și a stăruit de ei să părăsească drumul lor păcătos și să se întoarcă la El.

„Învățătură după învățătură, poruncă peste poruncă... puțin aici, puțin acolo”, prin bărbați rânduiți de El, i-a învățat pe călcătorii Legii calea neprihănirii (Isaia 28,10).

Tot astfel a fost și în timpul domniei lui Ahaz. O invitație după alta a fost trimisă Israelului rătăcitor, ca să-l întoarcă la credințioșia față de Iehova. Insistențele prorocilor erau pline de dedicație; și când stăteau în fața poporului, îndemnându-i stăruitor la pocăință și reformă, cuvintele lor aduceau roadă spre slava lui Dumnezeu.

Prin Mica, s-a adresat o chemare minunată: „Ascultați dar ce zice Domnul: 'Scoală-te, judecă-te înaintea munților, și dealurile să-ți audă glasul!... Ascultați, munți, pricina Domnului și luați aminte, temelii tari ale pământului! Căci Domnul are o judecată cu poporul Său și vrea să Se judece cu Israhel.

«Poporul Meu, ce ți-am făcut și cu ce te-am ostenit? Răspunde-Mi! Căci te-am scos din țara Egiptului, te-am izbăvit din casa robiei, și am trimis înainte pe Moise, Aaron și Maria!

Poporul Meu, adu-ți aminte ce plănuia Balac, împăratul Moabului, și ce i-a răspuns Balaam, fiul lui Beor, și ce s-a întâmplat din Sitim până la Ghilgal, ca să cunoști binefacerile (neprihănirea, tr. engl.) Domnului»’.” (Mica 6,1-5)

Dumnezeul pe care-L slujim este îndelung răbdător; „îndurările Lui nu sunt la capăt” (Plângeri 3,22). În perioada timpului de încercare, Duhul Său stăruise pe lângă oameni să primească darul vieții. „Spune-le: 'Pe viața Mea, zice Domnul Dumnezeu, că nu doresc moartea păcătosului, ci să se întoarcă de la calea lui și să trăiască. Întoarceți-vă, întoarceți-vă de la calea voastră cea rea! Pentru ce vreți să muriți voi, casa lui Isarel?'” (Ezechiel 33,11). Este planul deosebit al lui Satana să-l ducă pe om la păcat și apoi să-l lase acolo neajutorat și deznădăjduit, temându-se să caute iertare. Dar Dumnezeu invită: „Afară numai dacă vor căuta ocrotirea Mea, vor face pace cu Mine, da, vor face pace cu Mine” (Isaia 27,5). În Hristos au fost luate toate măsurile și s-au dat toate încurajările.

În zilele apostaziei lui Iuda și Israel, mulți se întrebau: „Cu ce voi întâmpina pe Domnul și cu ce mă voi pleca înaintea Dumnezeului Celui Preaînalt? Îl voi întâmpina oare cu arderi de tot, cu viței de un an? Dar primește Domnul oare mii de berbeci sau zeci de mii de râuri de untdelemn?” Răspunsul este clar și pozitiv: „Ți s-a arătat, omule, ce este bine, și ce alta cere Domnul de la tine decât să faci dreptate, să iubești mila și să umbli smerit cu Dumnezeuul tău?” (Mica 6,6-8)

Recomandând valoarea evlaviei practice, prorocul n-a făcut decât să repete sfatul dat lui Israel cu secole mai înainte. Prin Moise, când erau pe punctul să intre în țara făgăduită, cuvântul Domnului fusese: „Acum, Israele, ce alta cere de la tine Domnul, Dumnezeuul tău, decât să te temi de Domnul, Dumnezeuul tău, să umbli în toate căile Lui, să iubești și să slujești Domnului, Dumnezeului tău, din toată inima și din tot sufletul tău, să păzești poruncile Domnului și legile Lui pe care ți le dau astăzi, ca să fii fericit?” (Deuteronom 10,12.13)

Din veac în veac, aceste sfaturi au fost repetate de slujitorii lui Iehova către aceia care erau în primejdia căderii în obiceiurile formalismului și uitării de a manifesta mila. Când Hristos Însuși, în timpul lucrării Sale pământești, a fost abordat de un învățător al Legii cu întrebarea: „Învățătorule, care este cea mai mare poruncă din Lege? Iisus i-a răspuns: 'Să iubești pe Domnul, Dumnezeuul tău, cu toată inima ta, cu tot sufletul tău și cu tot cugetul tău'. Aceasta este cea dintâi și cea mai mare poruncă. Iar a doua, asemenea ei, este: 'Să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuți'. În aceste două porunci se cuprind toată Legea și Prorocii” (Matei 22,36-40).

Aceste rostiri clare ale prorocilor și ale Domnului Însuși să fie primite de noi ca fiind glasul lui Dumnezeu pentru fiecare suflet. Să nu pierdem din vedere nicio ocazie de a face fapte de milă, de chibzuire plină de bunătate și de curtenie creștină, pentru cei împovărați și deprimăți. Dacă nu putem face mai mult, putem adresa cuvinte de încurajare și de nădejde acelor care nu-L cunosc pe Dumnezeu și care pot fi abordați cel mai ușor pe calea simpatiei și dragostei.

Bogate și îmbelșugate sunt făgăduințele făcute acelor care urmăresc ocaziile pentru a aduce bucurie și binecuvântare în viața altora. „Dacă vei da din mâncarea ta celui flămând, dacă vei sătura sufletul lipsit, atunci lumina ta va răsări peste întunecine și întunericul tău va fi ca ziua în amiaza mare! Domnul te va călăuzi neîncetat, îți va sătura sufletul chiar în locuri fără apă, și va da putere mădularelor tale, vei fi ca o grădină bine udată, ca un izvor ale cărui ape nu seacă” (Isaia 58,10.11).

Calea idolatră a lui Ahaz în fața apelurilor stăruitoare ale prorocilor putea avea doar o urmărire. „Mânia Domnului a fost peste Iuda și peste Ierusalim, și i-a făcut de groază, de spaimă și de bătaie de joc” (2 Cronici 29,8). Regatul a suferit un declin rapid, și însăși existența lui a fost în curând primejduită de armatele invadatoare. „Atunci, Rețin, împăratul Siriei, și Pecah, fiul lui Remalia, împăratul lui Israel, s-au suit împotriva Ierusalimului, să lupte împotriva lui. Au împresurat pe Ahaz” (2 Împărați 16,5).

Dacă Ahaz și oamenii de frunte ai regatului său ar fi fost slujitori credincioși ai Celui Preaînalt, nu ar fi avut teamă de o alianță atât de neobișnuită ca aceea care se formase împotriva lor. Dar călcarea repetată a legii îi făcuse să fie lipsiți de putere. Loviți de o spaimă necunoscută față de judecățile răzbunătoare ale unui Dumnezeu ofensat, „inima împăratului și a poporului său a tremurat cum se clatină copacii din pădure când bate vântul” (Isaia 7,2). În această criză, cuvântul Domnului a venit la Isaia, poruncindu-i să se întâlnească cu regele, care tremura, și să-i spună: „Ia seama și fii liniștit, nu te teme de nimic... Nu te teme că Siria gândește rău împotriva ta, și că Efraim și fiul lui Remalia zic: 'Să ne suim împotriva lui Iuda și să batem cetatea, s-o spargem și să punem împărat în ea'... Căci așa vorbește Domnul, Dumnezeu: 'Așa ceva nu se va întâmpla și nu va avea loc'.” Profetul declară că Regatul lui Israel și Siria vor ajunge curând la un sfârșit. „Dacă nu credeți”, încheie el, „nu veți sta în picioare” (vers. 4-7.9).

Ar fi fost bine pentru Regatul lui Iuda dacă Ahaz ar fi primit această solie ca din partea Cerului. Dar alegând să se sprijine pe brațul de carne, el a căutat ajutor la păgâni. În disperare, i-a trimis vorbă lui Tiglat-Pileser, „împăratul Asiriei, să-i spună: 'Eu sunt

robul tău și fiul tău: suie-te și izbăvește-mă din mâna împăratului Siriei și din mâna împăratului lui Israel, care se ridică împotriva mea” (2 Împărați 16,7). Cererea a fost însoțită de un dar bogat din tezaurul regelui și al templului.

Ajutorul solicitat a fost trimis, și regele Ahaz a avut o perioadă de liniște temporară, dar cu ce preț pentru Iuda! Tributul oferit a trezit lăcomia Asiriei și această națiune nesinceră a amenințat iarăși că va năvăli și va jefui Regatul lui Iuda. Ahaz și supușii lui nefericiți erau acum hărțuiți de teama de a cădea cu totul în mâinile cruzilor asirieni.

„Domnul a smerit pe Iuda” din cauza unei călcări continue a Legii. În această vreme de strâmtorare, Ahaz, în loc să se pocăiască, „a păcătuit și mai mult împotriva Domnului..., căci a dus jertfă dumnezeilor Damascului”. „Fiindcă dumnezeii împărăției Siriei le vin în ajutor”, a zis el, „le voi aduce și eu jertfe ca să-mi ajute” (2 Cronici 28,19.22.23).

Când regele apostaziat s-a apropiat de încheierea domniei, a poruncit să fie închise porțile templului. Slujbele sfinte au fost întrerupte. Candelile nu mai erau aprinse înaintea altarului. Nu mai erau aduse jertfe pentru păcatele poporului. Tămâia frumos mirositoare nu se mai înălța către cer la vremea jertfei de dimineață și de seară. Golind curțile Casei Domnului și încuindu-i porțile, locuitorii cetății necredincioase au ridicat cu îndrăzneală altare pentru închinarea la zeitățile păgâne, la colțurile străzilor, prin tot Ierusalimul. Păgânismul se părea că biruise; puterile întunericului aproape predominau.

Dar în Iuda mai locuiau și mii de oameni care păstrau credința în Iehova, refuzând cu hotărâre să fie atrași în idolatrie. Către aceștia, Isaia, Mica și colaboratorii lor priveau cu nădejde când erau martori la ruina produsă în ultimii ani ai domniei lui Ahaz. Sanctuarul lor era închis, dar cei credincioși aveau asigurarea: „Dumnezeu este cu noi (Emanuel)... Sfințiți însă pe Domnul oștirilor. De El să vă temeți și să vă înfricoșați. Și atunci el va fi un locaș sfânt” (Isaia 8,10.13.14).

EZECHIA

În contrast izbitor cu conducerea nesăbuită a lui Ahaz, a fost reforma îndeplinită în timpul domniei prospere a fiului său. Ezechia a venit la tron hotărât să facă tot ce îi stă în putere pentru a-l salva pe Iuda de soarta de care avusese parte Regatul de Nord. Soliile prorocilor nu ofereau nicio încurajare pentru jumătățile de măsură. Numai prin cea mai hotărâtă reformă puteau fi evitate judecățile amenințatoare.

În situații de criză, Ezechia s-a dovedit a fi un bărbat al ocaziei. Abia a venit la tron că a și început să plănuiască și să aducă la îndeplinire. Mai întâi, și-a îndreptat atenția spre restaurarea slujbelor templului, atâta vreme neglijate; și în această lucrare a solicitat colaborarea unei grupe de preoți și leviți care rămăseseră credincioși chemării lor sfinte. Încrezător în sprijinul lor loial, a vorbit cu ei în mod deschis cu privire la dorința lui de a institui reforme imediate și larg cuprinzătoare. „Părinții noștri au păcătuît”, a mărturisit el, „au făcut ce este rău înaintea Domnului, Dumnezeului nostru, și i-au întors spatele. Am de gând dar să fac legământ cu Domnul, Dumnezeul lui Israel, pentru ca mânia Lui aprinsă să se abată de la noi” (2 Cronici 29,6.10).

În cuvinte puține și bine alese, regele a revăzut situația cu care erau confrunțați – templul închis și încetarea tuturor slujbelor în curțile lui; idolatria flagrantă, practică pe străzile cetății și în tot regatul; apostazia multora care ar fi putut rămâne credincioși lui Dumnezeu, dacă toți conducătorii lui Iuda le-ar fi dat un exemplu bun. Regatul de Nord se prăbușea cu repeziciune; mulți pierdeau de sabie; o altă mare mulțime fusese dusă în robie; în curând, Israel urma să cadă cu totul în mâinile asirienilor și avea să fie complet distrus; și această soartă urma să fie cu siguranță și partea lui Iuda, dacă Dumnezeu nu avea să lucreze cu putere prin reprezentanții Săi aleși.

Ezechia a făcut în mod direct apel la preoți să se unească cu el în realizarea reformelor necesare: „Acum, fiilor, nu mai stați nepăsători”, i-a îndemnat el, „căci voi ați fost aleși de Domnul ca să stați în slujbă înaintea Lui, să fiți slujitorii Lui și să-I aduceți tămâie’. Și le-a zis: ’Ascultați-mă, leviților! Acum sfințiți-vă, sfințiți Casa Domnului, Dumnezeului părinților voștri, și scoateți afară din sfântul locaș ce este necurat” (vers.11.5).

Era timpul pentru o acțiune rapidă. Preoții au început îndată. Adăugând și colaborarea altora din numărul celor care nu fuseseră prezenți la această întâlnire, toți s-au angajat din toată inima în lucrarea de curățire și sfințire a templului. Datorită anilor de pângărire și neglijare, acest lucru s-a făcut cu multe greutate; dar preoții și leviții lucrau neobosiți și într-un timp foarte scurt au putut să raporteze că sarcina lor a fost îndeplinită. Porțile templului fuseseră reparate și deschise; vasele sfinte adunate și puse la locul lor; totul era gata pentru restabilirea serviciilor sanctuarului.

La primul serviciu ținut, conducătorii cetății s-au unit cu regele Ezechia, cu preoții și cu leviții, cerând iertare pentru păcatele poporului. Pe altar au fost așezate jertfele pentru păcat, „ca ispășire pentru păcatele întregului Israel”. „Și când au isprăvit de adus arderea de tot, împăratul și toți cei ce erau cu el au îngenunchiat și s-au închinat.” Încă odată curțile templului răsunau de cuvinte de laudă și de adorare. Cântările lui David și ale lui Asaf erau cântate cu bucurie, când închinătorii și-au dat seama că sunt eliberați din robia păcatului și a apostaziei. „Ezechia și tot poporul s-au bucurat că Dumnezeu făcuse pe popor cu voie bună, căci lucrul s-a făcut pe neașteptate” (vers. 24.29.36).

Dumnezeu într-adevăr pregătise căpeteniile lui Iuda să pornească la o mișcare de reformă hotărâtă, pentru ca valul de apostazie să poată fi oprit. Prin prorocii Săi, îi trimisese poporului ales o solie de îndemnare stăruitoare – solii care fuseseră disprețuite și respinse de cele zece seminții ale Regatului lui Israel, acum cucerite de vrăjmaș. Dar în Iuda mai era o rămășiță credincioasă și prorocii continuau să se adreseze acesteia. Ascultați-l pe Isaia îndemnând: „Întoarceți-vă la Acela de la care v-ați abătut mult, copii ai lui Israel” (Isaia 31,6). Ascultați-l pe

Mica spunând cu încredere: „Eu însă voi privi spre Domnul, îmi voi pune nădejdea în Dumnezeuul mântuirii mele, Dumnezeuul meu mă va asculta. Nu te bucura de mine, vrăjmașă, căci, chiar dacă am căzut, mă voi scula iarăși, chiar dacă stau în întuneric, totuși Domnul este Lumina mea! Voi suferi mânia Domnului, căci am păcătuit împotriva Lui – până ce El va apăra pricina și-mi va face dreptate; El mă va scoate la lumină și voi privi dreptatea (neprihănirea – tr. engl.) Lui” (Mica 7,7-9).

Acestea și alte solii asemănătoare, care descopereau bunăvoința lui Dumnezeu de a ierta și de a-i primi pe aceia care se întorceau la El din toată inima, aduseseră nădejde multor suflete slăbite în anii întunecați, când porțile templului erau închise; iar acum, când conducătorii au început reforma, mulți din popor, obosiți de robia păcatului, erau gata să răspundă.

Aceia care au intrat în curțile templului să caute iertare și să-și reînnoiască votul de ascultare față de Iehova, aveau o încurajare minunată dată în porțiunile profetice ale Scripturii. Avertizările solemne împotriva idolatriei rostite prin Moise în auzul întregului Israel fuseseră însoțite de prorociile despre bunăvoința lui Dumnezeu de a-i asculta și a-i ierta pe aceia care în vreme de apostazie aveau să-L caute cu toată inima. „Dacă te vei întoarce la Domnul, Dumnezeuul tău, și vei asculta glasul Lui; căci, Domnul, Dumnezeuul tău, este un Dumnezeu plin de îndurare, care nu te va părăsi și nu te va nimici; El nu va uita legământul pe care l-a încheiat prin jurământ cu părinții tăi” (Deuteronom 4,30.31).

Iar în rugăciunea profetică, înălțată la consacrarea templului, ale cărui slujbe le restatorniciseră Ezechia și tovarășii săi, Solomon se rugase: „Când poporul tău Israel va fi bătut de vrăjmași pentru că a păcătuit împotriva Ta: dacă se vor întoarce la Tine și vor da slavă Numelui Tău, dacă îți vor face rugăciuni și cereri în casa aceasta, ascultă-i din ceruri, iartă păcatul poporului tău Israel” (1 Împărați 8,33.34). Sigiliul aprobării divine fusese pus pe această rugăciune, deoarece, la încheierea ei, căzuse foc din cer, care mistuise arderea de tot și jertfele, iar slava Domnului umpluse templul (2 Cronici 7,1). Noaptea, Domnul i Se arătase lui Solomon pentru a-i spune că rugăciunea îi fusese ascultată și mila va fi

manifestată față de aceia care se vor închina acolo. A fost dată asigurarea plină de îndurare: „Dacă poporul Meu peste care este chemat Numele Meu se va smeri, se va ruga și va căuta Fața Mea, și se va abate de la căile lui rele, îl voi asculta din ceruri, îi voi ierta păcatul și-i voi tămădui țara” (vers. 14).

Aceste făgăduințe și-au găsit o împlinire deplină în timpul reformei sub conducerea lui Ezechia.

Începutul bun făcut la curățirea templului a fost urmat de o mișcare mai mare, la care participau Israel și Iuda. În râvna lui de a face slujbele templului o adevărată binecuvântare pentru popor, Ezechia s-a hotărât să reînvie vechiul obicei de a-l aduna pe Israel laolaltă pentru sărbătorirea praznicului Paștelui.

Timp de mulți ani, Paștele nu mai fusese respectat ca sărbătoare națională. Despărțirea împărăției după încheierea domniei lui Solomon făcuse ca acest lucru să pară cu neputință de realizat. Dar judecățile grozave, care căzuseră peste cele zece seminții, au trezit în inimile multora dorința după lucruri mai bune, iar soliile cercetătoare ale prorocilor își făcuseră efectul. Prin curieri regali, invitația la sărbătoarea Paștelui la Ierusalim fusese răspândită pretutindeni, din cetate în cetate, în țara lui Efraim și Manase și chiar până la Zabulon. Purtătorii binevoitoarei invitații erau de obicei respinși. Cei nepocăiți le-au întors spatele; cu toate acestea, unii, gata să-L caute pe Dumnezeu pentru o cunoaștere mai clară a voinței Sale, „s-au umilit și au venit la Ierusalim” (2 Cronici 30,10.11).

În țara lui Iuda, răspunsul a fost unanim; căci „mâna lui Dumnezeu a lucrat și le-a dat o singură inimă ca să-i facă să împlinească porunca împăratului și a căpeteniilor” (vers. 12), o poruncă după voia lui Dumnezeu, așa cum era descoperită prin prorocii Săi.

Ocazia aceasta a fost de mai mare folos pentru mulțimile adunate. Străzile pângărite ale cetății au fost curățite de altarele idolatre clădite în timpul domniei lui Ahaz. În ziua rânduită a fost sărbătorit Paștele; iar săptămâna aceea a fost folosită de popor pentru a aduce jertfe de pace și pentru a învăța ce așteaptă Dumnezeu de la ei. În fiecare zi, leviții „arătau o mare pricepere pentru slujba Domnului”; iar aceia care-și pregătiseră inimile ca

să-L caute pe Domnul au găsit iertare. O mare bucurie a pus stăpânire pe mulțimea de închinători; „leviții și preoții laudau pe Domnul în fiecare zi cu instrumentele care răsunau în cinstea Lui” (vers. 22,21). Toți erau uniți în dorința de a-l lauda pe Acela care se dovedise atât de îndurător și de milos.

Cele șapte zile rânduite de obicei pentru sărbătoarea Paștelui au trecut prea repede, și închinătorii s-au hotărât să petreacă încă șapte zile pentru a înțelege mai deplin calea Domnului. Preoții-învățători și-au continuat lucrarea de îndrumare din cartea legii; zilnic poporul se aduna la templu ca să-și aducă tributul de laudă și de mulțumire; iar când adunarea cea mare se apropia de încheiere, era clar faptul că Domnul lucrase în mod minunat pentru convertirea lui Iuda cel apostaziat și oprirea valului de idolatrie care amenința să înlăture totul în calea lui. Avertismentele solemne ale prorocilor nu fuseseră rostite în zadar. „A fost mare veselie la Ierusalim. De pe vremea lui Solomon, fiul lui David, împăratul lui Israel, nu mai fusese la Ierusalim așa ceva” (vers. 26).

Sosise timpul ca închinătorii să se întoarcă la casele lor. „Preoții și leviții s-au sculat și au binecuvântat poporul. Glasul lor a fost auzit și rugăciunile lor au ajuns până la ceruri, până la locuința sfântă a Domnului” (vezi vers. 27).

Dumnezeu îi primise pe aceia care, cu inima zdrobită, își mărturisiseră păcatele și care se întorseseră la El hotărâți să ceară iertare și ajutor.

Mai rămăsese acum o lucrare importantă la care aceia care se întorceau la casele lor trebuiau să ia parte activă; și împlinirea acestei lucrări dădea dovada sincerității reformei adusă la îndeplinire. Raportul spune: „Când s-au isprăvit toate acestea, toți cei din Israel, care erau de față, au plecat în cetățile lui Iuda și au sfărâmat stâlpii idolești, au tăiat Astarteele și au surpat de tot înălțimile și altarele din tot Iuda și Beniamin și din Efraim și Mănase. Apoi, toți copiii lui Israel s-au întors în cetățile lor, fiecare la moșia lui” (2 Cronici 31,1).

Ezechia și colaboratorii lui au instituit diferite reforme pentru consolidarea intereselor spirituale și vremelnice ale regatului. „În tot Iuda”, regele a adus la îndeplinire ceea „ce este bine, ce este

drept, ce este adevărat înaintea Domnului, Dumnezeului lui... a izbutit în tot ce a făcut...” „El și-a pus încrederea în Domnul, Dumnezeul lui Israel... nu s-a abătut de la El și a păzit poruncile pe care i le dăduse lui Moise Domnul. Și Domnul a fost cu Ezechia, care a izbutit în tot ce a făcut” (vers. 20.21; 2 Împărați 18,5-7).

Domnia lui Ezechia a fost caracterizată printr-o serie de providențe remarcabile, care au descoperit popoarelor din jur că Dumnezeul lui Israel era poporul Său. Reușita asirienilor în cucerirea Samariei și în răspândirea rămășițelor sfărâmate ale celor zece seminții printre popoare, în timpul primei părți a domniei lui, i-a condus pe mulți să pună la îndoială puterea Dumnezeului evreilor. Încurajați de succesele lor, ninivienii de multă vreme respinseseră solia lui Iona și deveniseră sfidători în împotrivirea lor față de planurile Cerului. La câțiva ani după căderea Samariei, armatele victorioase au apărut din nou în Palestina, de data aceasta îndreptându-și forțele împotriva cetăților întărite ale lui Iuda, cu un oarecare succes; dar s-au retras pentru o vreme din cauza greutăților care s-au ridicat în alte părți ale împărăției lor. Numai peste câțiva ani, spre încheierea domniei lui Ezechia, urma să se demonstreze înaintea popoarelor lumii dacă zeii păgânilor vor învinge până la urmă.

SOLII DIN BABILON

În culmea domniei lui prospere, regele Ezechia a fost deodată lovit de o boală fatală. „Bolnav pe moarte”, cazul lui era dincolo de puterea omului de a-i veni în ajutor. Ultimele speranțe păreau pierdute, când prorocul Isaia i s-a arătat cu solia: „Așa vorbește Domnul: 'Pune-ți în rânduială casa, căci vei muri și nu vei mai trăi'" (Isaia 38,1).

Persectiva părea foarte întunecată, dar regele se putea ruga încă Aceluia care până acum fusese „ajutor și sprijin..., un ajutor, care nu lipsește niciodată în nevoi” (Psalmi 46,1). Astfel, „s-a întors cu fața la perete, și a făcut Domnului următoarea rugăciune: 'Doamne, adu-ți aminte că am umblat înaintea Feței Tale cu credincioșie și curăție de inimă, și am făcut ce este bine înaintea Ta!’ Și Ezechia a vărsat multe lacrimi” (2 Împărați 20,2.3).

Din zilele lui David nu mai domnise niciun rege care să lucreze cu atâta putere pentru ridicarea împărăției lui Dumnezeu într-o vreme de apostazie și descurajare, așa cum făcuse Ezechia. Regele care era pe moarte îl slujise pe Dumnezeul lui cu credincioșie și întărise încrederea poporului în Iehova, Conducătorul lor suprem. Și, asemenea lui David, el se putea ruga acum:

*S-ajungă rugăciunea mea înaintea Ta!
Ia aminte le cererile mele;
căci mi s-a săturat sufletul de rele,
și mi se apropie viața de Locuința morților (Psalmi 88,2.3).*

*Căci Tu ești nădejdea mea, Doamne, Dumnezeule!
În Tine mă încred din tinerețea mea.
Pe tine mă sprijin, din pântecel mamei mele.
Tu ești Binefăcătorul meu încă din pântecel mamei;
pe Tine Te laud fără-ncetare.*

*Nu mă lepăda la vremea bătrâneții;
când mi se duc puterile, nu mă părăsi!
Dumnezeule, nu Te depărta de mine!
Dumnezeule, vino de grab' în ajutorul meu!
Nu mă părăsi Dumnezeule,
chiar la bătrânețele cărunte,
ca să vestesc tăria Ta neamului de acum,
și puterea Ta neamului de oameni care va veni!*
(Psalmi 71,5.6.9.12.18)

Acela ale cărui bunătăți „nu s-au sfârșit” a auzit rugăciunea slujitorului Său (Plângeri 3,22). „Isaia, care ieșise, n-ajunsesese încă în curtea din mijloc, când cuvântul Domnului i-a vorbit astfel: 'Întoarce-te și spune lui Ezechia, căpătenia poporului Meu: Așa vorbește Domnul, Dumnezeul tatălui tău David: Ți-am auzit rugăciunea și ți-am văzut lacrimile. Iată, te vei face sănătos; a treia zi te vei sui la Casa Domnului. Voi mai adăuga cincisprezece ani la zilele tale. Te voi izbăvi, pe tine și cetatea aceasta, din mâna împăratului Asiriei și voi ocroti cetatea aceasta, din pricina Mea, și din pricina robului Meu David'” (2 Împărați 20,4-6).

Prorocul s-a întors cu bucurie, având cuvinte de asigurare și nădejde. Îndrumându-l să pună o turtă de smochine pe partea bolnavă, Isaia i-a dat regelui solia milei și grijii protectoare a lui Dumnezeu.

Asemenea lui Moise, în Țara Madianului, și a lui Ghedeon, în prezența solului ceresc, asemenea lui Elisei, chiar înaintea înălțării stăpânului său, Ezechia s-a rugat pentru un semn, dacă solia era din cer. „După care semn”, l-a întrebat el pe proroc, „voi cunoaște că mă va vindeca Domnul și că mă voi sui în a treia zi la Casa Domnului?” „Și Isaia a zis: 'Iată din partea Domnului, semnul după care vei cunoaște că Domnul va împlini cuvântul pe care l-a rostit: Cum vrei: să treacă umbra peste zece trepte înainte sau să dea înapoi cu zece trepte?’ Ezechia a răspuns: 'Nu este mare lucru ca umbra să treacă înainte peste zece trepte; ci mai bine să se dea înapoi cu zece trepte.’”

Numai printr-o intervenție directă a lui Dumnezeu se putea ca umbra pe cadran să se dea înapoi cu zece trepte; și acesta avea să fie semnul pentru Ezechia că Domnul îi ascultase rugăciunea. „Atunci Isaia, prorocul, s-a rugat Domnului, și Domnul a dat cu zece trepte umbra, din locul în care se pogorâse pe cadranul soarelui lui Ahaz” (2 Împărați 20,8-11).

Readus la puterea lui de mai înainte, regele lui Iuda a recunoscut în cuvintele unei cântări bunătaților lui Iehova și a făgăduit să trăiască restul zilelor într-o slujire de bunăvoie a Împăratului împăraților. Această recunoaștere a purtării îndurătoare a lui Dumnezeu față de el oferă inspirație pentru toți cei care doresc să-și petreacă anii spre slava Creatorului lor:

*„Ziceam: 'În cei mai buni ani ai vieții mele
trebuie să mă duc la porțile locuinței morților!
Sunt pedepsit cu pierderea celorlalți ani ai mei,
care-mi mai rămân!'*

*Ziceam: 'Nu voi mai vedea pe Domnul,
pe Domnul, în pământul celor vii;
nu voi mai vedea pe niciun om în Locuința morților!
Locuința mea este luată și mutată de la mine,
ca o colibă de păstori.*

*Îmi simt firul vieții tăiat ca de un țesător,
care m-ar rupe din țesătura lui.
Până diseară îmi vei pune capăt.*

*Am strigat până dimineța;
ca un leu, îmi zdrobisem toate oasele!
Până diseară îmi vei pune capăt.*

*Ciripeam ca o rândunea,
cronicăneam ca un cocor
și gemeam ca o porumbiță.*

*Ochii-mi priveau topiți spre cer:
'Doamne, sunt în necaz, ajută-mă!'
Ce să mai spun?*

*El mi-a răspus și m-a ascultat.
Acum voi umbla smerit până la capătul anilor mei,
după ce am fost întristat astfel.*

*Doamne, prin îndurarea Ta se bucură omul de viață,
prin ea mai am și eu suflare,
căci Tu mă faci sănătos și îmi dai iarăși viața.
Iată, chiar suferințele mele erau spre mântuirea mea;
Tu ai găsit plăcere să-mi scoți sufletul
din groapa putrezirii.
Căci ai aruncat înapoia Ta toate păcatele mele!
Căci nu locuința morților Te laudă,
nu moartea Te mărește,
și cei ce s-au pogorât în groapă
nu mai nădăjduiesc în credincioșia Ta.
Ci cel viu, da, cel viu te laudă,
ca mine astăzi.*

Tatăl face cunoscut copiilor săi credincioșia Ta.

Domnul m-a mântuit!

*De aceea, în toate zilele vieții noastre
vom suna din coardele instrumentelor noastre
în Casa Domnului” (Isaia 38,10-20).*

În Văile fertile ale Tigrului și ale Eufratului locuia un popor vechi care, deși la data aceea era supus Asiriei, era rânduit să conducă lumea. Printre aceștia erau bărbați înțelepți care dădeau o atenție deosebită studiului astronomiei; și când au observat că umbra de pe cadran se întorsese cu zece trepte, s-au minunat nespun. Împăratul lor, Merodac-Baladan, după ce a aflat că această minune, prin care Dumnezeuul cerului îi acordase o prelungire a vieții, fusese dată ca semn regelui lui Iuda, a trimis soli la Ezechia să-l felicite pentru vindecare și să afle, dacă este posibil, mai multe despre Dumnezeuul care era în stare să facă o așa minune.

Vizita acestor soli de la împăratul din țara îndepărtată îi dădea lui Ezechia ocazia să-L înalțe pe Dumnezeuul cel viu. Cât de ușor i-ar fi fost să vorbească despre Dumnezeu ca susținător al tuturor lucrurilor create, prin a cărui favoare îi fusese cruțată viața tocmai când toate nădejdiile i se spulberaseră! Ce transformări uimitoare ar fi avut loc dacă acești căutători după adevăr de pe Câmpiile Caldeii ar fi fost conduși să recunoască suveranitatea supremă a Dumnezeuului celui viu!

Dar mândria și vanitatea au pus stăpânire pe inima lui Ezechia, și, în înălțare de sine, a lăsat deschise înaintea ochilor lacomi comorile cu care Dumnezeu îl îmbogățise pe poporul Său. Regele „le-a arătat trimișilor locul unde erau lucrurile lui de preț, argintul și aurul, miresmele și untdelemnul de preț, toată casa lui de arme și tot ce se afla în visteriile lui: n-a rămas nimic în casa și în ținuturile lui, pe care să nu li-l fi arătat” (Isaia 39,2). Nu pentru a-L proslăvi pe Dumnezeu a făcut el aceasta, ci ca să se înalțe în ochii prinților străini. El nu a stat să aprecieze că acești bărbați erau reprezentanții unui popor puternic, care nu avea nici temere și nici dragoste de Dumnezeu în inimă, și că era imprudent să le împărtășească tainele privind bogățiile pământești ale națiunii.

Vizita trimișilor la Ezechia a fost punerea la probă a recunoștinței și devoțiunii lui. Raportul biblic spune: „Însă, când au trimis căpeteniile Babilonului soli la el să întrebe de minunea care avusese loc în țară, Dumnezeu l-a părăsit ca să-l încerce, pentru ca să cunoască tot ce era în inima lui” (2 Cronici 32,31). Dacă Ezechia ar fi folosit ocazia dată lui ca să dea mărturie despre puterea, bunătatea și mila Dumnezeului lui Israel, raportul trimișilor ar fi fost o lumină care pătrunde întunericul. Dar el s-a înălțat mai presus de Domnul oștirilor. El „n-a răsplătit binefacerea pe care a primit-o, căci i s-a îngâmfat inima” (2 Cronici 32,25).

Cât de dezastruoase aveau să fie consecințele! Lui Isaia i s-a descoperit că solii care se întorceau, duceau cu ei un raport cu privire la bogățiile pe care le văzuseră, și că împăratul Babilonului și sfetnicii lui aveau să plănuiască să-și îmbogățească propria țară cu toate comorile Ierusalimului. Ezechia păcătuisse grav. „Mânia Domnului a venit peste el, peste Iuda și peste Ierusalim” (vers. 25).

„Prorocul Isaia a venit apoi la împăratul Ezechia și l-a întrebat: 'Ce au spus oamenii aceia și de unde au venit la tine?' Ezechia a răspuns: 'Au venit la mine dintr-o țară îndepărtată, din Babilon'. Isaia a zis: 'Ce au văzut în casa ta?' Ezechia a răspuns: 'Au văzut tot ce este în casa mea; n-a rămas nimic în visteriile mele, pe care să nu le fi arătat'. Atunci, Isaia a zis lui Ezechia: 'Ascultă cuvântul Domnului oștirilor! Iată, vor veni vremuri când vor duce în Babilon tot ce este în casa ta și tot ce au strâns părinții tăi până în ziua de

azi; nimic nu va rămâne, zice Domnul. Și vor lua din fiii tăi, ieșiți din tine, pe care-i vei naște, ca să-i faci fameni în casa împăratului Babilonului'. Ezechia a răspuns lui Isaia: 'Cuvântul Domnului, pe care l-ai rostit, este bun'" (Isaia 39,3-8).

Plin de remușcări, „Ezechia s-a smerit din mândria lui, împreună cu locuitorii Ierusalimului, și mânia n-a venit peste ei în timpul vieții lui Ezechia” (2 Cronici 32,26). Dar sămânța rea fusese semănată și, în timp, avea să răsară și să aducă un seceriș de pustiire și vai. În anii care i-au mai rămas, regele lui Iuda avea să aibă multă propășire din cauza efortului lui neabătut de a răscumpăra trecutul și e a-I aduce onoare Numelui lui Dumnezeu pe care-L slujise; cu toate acestea, credința avea să-i fie aspru încercată și avea să învețe că numai punându-și toată încrederea în Iehova putea nădăjdui să biruiască puterile întunericului, care complotau la ruinarea lui și la distrugerea definitivă a poporului său.

Istoria lui Ezechia de a se arăta credincios însărcinării, cu ocazia vizitei solilor, cuprinde o lecție importantă pentru toți. Cu mult mai mult decât o facem, trebuie să vorbim despre capitolele prețioase din experiența noastră, despre mila și bunătatea lui Dumnezeu, despre adâncimile inegalabile ale dragostei Mântuitorului. Când mintea și inima sunt umplute cu dragostea lui Dumnezeu, nu va fi greu să le împărtășim și altora ceea ce se cuprinde în viața spirituală. Gânduri înalte, aspirații nobile, o înțelegere mai clară a adevărului, planuri neegoiste, dorințe după evlavie și sfințenie își vor găsi expresia în cuvinte care descoperă ce fel de comoară adăpostește inima.

Cei cu care ne întovărim în fiecare zi au nevoie de ajutorul nostru, de călăuzirea noastră. S-ar putea ca ei să fie într-o așa stare de spirit, încât un cuvânt rostit la vreme va fi ca un cui bine bățut. Măine, unele dintre sufletele acestea pot fi acolo unde să nu le mai putem influența niciodată. Care este influența noastră asupra acestor tovarăși de călătorie?

Fiecare zi din viața noastră este încărcată de răspunderi pe care trebuie să le purtăm. În fiecare zi, cuvintele și faptele noastre fac o impresie asupra acelor cu care ne întovărim. Cât de mare nevoie este să punem strajă buzelor noastre și să ne păzim cu

atenție pașii! O acțiune nehibzuită, un pas imprudent și valurile furioase ale unei ispite puternice pot arunca un suflet pe calea căderii. Nu mai putem aduna gândurile pe care le-am sădit în mințile oamenilor. Dacă ele au fost rele, am pus în mișcare un lanț de împrejurări, un val al răului, pe care nu-l mai putem opri.

Pe de altă parte, dacă prin exemplul nostru îi ajutăm pe alții în dezvoltarea principiilor bune, le dăm puterea să facă binele. La rândul lor, ei exercită aceeași influență bună asupra altora. În felul acesta, sute și mii de oameni sunt ajutați prin influența noastră de care nu ne putem da seama. Adevăratul urmaș al lui Hristos întărește hotărârile bune ale tuturor acelorora cu care vine în legătură. În fața unei lumi necredincioase și orbit de păcat, el descoperă puterea harului lui Dumnezeu și desăvârșirea caracterului Său.

IZBĂVIREA DE SUB PUTEREA ASIRIEI

Într-o vreme de teribilă primejdie națională, când oștile Asiriei năvăleau în Regatul lui Iuda, și când se părea că nimic nu putea salva Ierusalimul de o distrugere completă, Ezechia și-a unit toate forțele regatului, ca să se împotrivească cu un curaj neabătut asupritorilor păgâni și să se încreadă în puterea lui Iehova de a-i elibera. „Întăriți-vă și îmbărbătați-vă. Nu vă temeți și nu vă spăimântați înaintea împăratului Asiriei și înaintea întregii mulțimi, care este un braț de carne, dar cu noi este Domnul, Dumnezeuul nostru, care ne va ajuta și va lupta pentru noi” (2 Cronici 32,7.8).

Nu fără motiv putea vorbi Ezechia cu încredere despre ceea ce avea să urmeze. Asirianul cel îngâmfat, deși fusese folosit de Dumnezeu pentru un timp ca toiag al mâniei Sale pentru pedepsirea națiunilor, nu avea să domnească pentru totdeauna (vezi Isaia 10,5). „Nu te teme de asirian”, fusese solia Domnului trimisă prin Isaia, cu câțiva ani mai înainte pentru cei care locuiau în Sion, căci, „peste puțină vreme..., Domnul oștirilor va învărti biciul împotriva lui, cum a lovit pe Madian la stânca Oreb; și Își va mai ridica toiagul o dată asupra mării, ca odinioară în Egipt. În ziua aceea, se va lua povara lui de pe umărul tău, și jugul lui de pe gâtul tău, ba încă jugul va crăpa de grăsime” (Isaia 10,24-27).

Într-o altă solie dată „în anul morții împăratului Ahaz”, prorocul declarase: „Domnul oștirilor a jurat și a zis: 'Da, ce am hotărât se va întâmpla, ce am pus la cale se va împlini. Voi zdrobi pe asirian în țara Mea, îl voi călca în picioare în munții Mei; astfel jugul lui se va lua de pe ei, și povara lui va fi luată de pe umerii lor'. Iată hotărârea luată împotriva întregului pământ, iată mâna, întinsă peste toate neamurile. Domnul oștirilor a luat această hotărâre, cine i se va împotrivi? Mâna Lui este întinsă; cine o va abate?” (Isaia 14,28.24-27)

Puterea asuprașilor avea să fie zdrobită. Totuși Ezechia, în primii ani ai domniei lui, continuase să plătească tribut Asiriei, în conformitate cu înțelegerea făcută cu Ahaz. În același timp, împăratul, „s-a sfătuit cu căpeteniile sale și cu oamenii lui cei viteji” și a făcut tot ce a fost posibil pentru apărarea regatului său. El și-a asigurat o rezervă mare de apă înăuntrul zidurilor Ierusalimului, pe când în afara cetății avea să fie lipsă. „Ezechia s-a îmbărbătat, a zidit din nou un alt altar, care era stricat, și l-a ridicat până la turnuri. A mai zidit un alt zid în afară, a întărit Milo, în cetatea lui David, și a pregătit o mulțime de arme și de scuturi. A pus căpetenii de război peste popor” (2 Cronici 32,3.5.6.). Nimic din ceea ce se putea face în pregătirea pentru asediu n-a rămas nefăcut.

Pe vremea urcării lui Ezechia pe tronul lui Iuda, asirienii luaseră deja ca prizonieri un mare număr dintre copiii lui Israel din Regatul de Nord; și la câțiva ani după ce începuse să domnească și în timp ce întărea încă fortărețele Ierusalimului, asirienii au asediat și au cucerit Samaria și au împrăștiat cele zece seminții în multe provincii ale împărăției asiriene. Hotarele lui Iuda se găseau la numai câțiva kilometri distanță, și Ierusalimul era la mai puțin de optzeci de kilometri; iar comorile bogate care se găseau în templu aveau să-l ispitească pe vrăjmaș să se întoarcă.

Dar Regatul lui Iuda se hotărâse să-și facă partea, pregătindu-se să se împotrivească vrăjmașului și, după ce a făcut tot ceea ce inventivitatea și puterea omenească putea face, și-a strâns forțele și i-a îndemnat să fie curajoși: „Mare este în mijlocul tău Sfântul lui Israel” (Isaia 12,6), fusese solia prorocului Isaia către Iuda; iar regele, cu o credință neclintită, declara acum: „Cu noi este Domnul, Dumnezeul nostru, care ne va ajuta și va lupta pentru noi” (2 Cronici 32,8).

Nimic altceva nu inspiră credința atât de repede ca exercitarea credinței. Împăratul lui Iuda se pregătise pentru furtuna ce venea; iar acum, încrezător că prorocia împotriva asirienilor avea să se îplinească, și-a întărit sufletul în Domnul. „Poporul a avut încredere în cuvintele lui Ezechia” (2 Cronici 32,8). Ce importanță avea dacă armatele asiriene, înviorate după cucerirea celor mai mari națiuni ale pământului și învingătoare asupra Samariei și

Israelului, își vor îndrepta forțele împotriva lui Iuda? Ce importanță avea dacă ei se îngâmfau prin cuvintele: „După cum mâna mea a pus stăpânire pe împărățiile idolilor, unde erau mai multe icoane decât la Ierusalim și în Samaria, cum am făcut Samariei și idolilor ei, nu voi face și Ierusalimului și icoanelor lui?” (Isaia 10,10.11). Iuda nu avea nimic de ce să se teamă, căci tăria lor era în Iehova.

Criza așteptată multă vreme a sosit în cele din urmă. Oștile Asiriei, care înaintau din biruință în biruință, au pătruns în Iudeea. Încercători în biruință, conducătorii și-au împărțit forțele în două armate: una urma să întâlnească armata egipteană, către miazăzi, iar cealaltă avea să asedieze Ierusalimul.

Singura nădejde a lui Iuda era acum în Dumnezeu. Orice ajutor posibil din armatele Egiptului fusese tăiat și nicio altă națiune nu era aproape să-i întindă o mână prietenească.

Căpeteniile asiriene, sigure de tăria forțelor disciplinate, au pregătit o întâlnire cu căpeteniile lui Iuda, ocazie cu care au cerut cu obrăznicie predarea cetății. Această cerere a fost însoțită de blesteme hulitoare împotriva Dumnezeului evreilor. Datorită slăbiciunii și apostaziei lui Israel și Iuda, Numele lui Dumnezeu nu era de temut printre popoare, ci devenise un subiect de batjocură continuă (vezi Isaia, capitolul 52).

„Rabșache, una din căpeteniile lui Sanherib, le-a zis: 'Spuneți lui Ezechia: Așa vorbește marele împărat, împăratul Asiriei: Ce este încrederea aceasta pe care te biziiești? Tu ai zis: Pentru război trebuie chibzuință și putere. Dar acestea sunt doar vorbe în vânt. În cine ți-ai pus încrederea de te-ai răsculat împotriva mea?'” (2 Împărați 18,19.20)

Convorbirile căpeteniilor erau purtate în afara porților cetății, dar în auzul străjerilor de pe zid; pe când reprezentanții împăratului asirian și-au rostit cu glas tare propunerile către căpeteniile lui Iuda, acestea le-au cerut să vorbească în limba siriană și nu în ebraică, pentru ca cei de pe zid să nu înțeleagă desfășurarea întâlnirii. Rabșache, bătându-și joc de această sugestie, și-a ridicat glasul și mai puternic și, continuând să vorbească în limba ebraică, a spus: „Ascultați cuvintele marelui împărat, împăratul Asiriei! Așa vorbește împăratul: 'Nu vă lăsați amăgiți de Ezechia, căci nu va

putea să vă izbăvească. Nu vă lăsați mângăiați de Ezechia cu încrederea în Domnul, când zice: 'Domnul ne va izbăvi, și cetatea aceasta nu va fi dată în mâinile împăratului Asiriei'.

Nu ascultați pe Ezechia. Căci așa vorbește împăratul Asiriei; 'Faceți pace cu mine, supuneți-vă mie, și fiecare din voi va mânca din via lui și din smochinul lui și va bea apă din fântâna lui, până voi veni, și vă voi lua într-o țară ca a voastră, într-o țară plină de de grâu și de vin, o țară plină de pâine și de vii'.

Nu vă lăsați amăgiți de Ezechia, când vă zice: 'Domnul ne va izbăvi'. Oare dumnezeii neamurilor au izbăvit ei fiecare țara lui din mâna împăratului Asiriei? Unde sunt dumnezeii Hamatului și Arpadului? Unde sunt dumnezeii din Sefarvaim? Și unde sunt dumnezeii Samariei? Au izbăvit ei Samaria din mâna mea? Dintre toți dumnezeii acestor țări, care din ei și-au izbăvit țara din mâna mea, pentru ca Domnul să izbăvească Ierusalimul din mâna mea?" (Isaia 36,13-20)

La aceste batjocuri, copiii lui Iuda „nu i-au răspuns o vorbă”. Întâlnirea a ajuns la încheiere. Reprezentanții iudei s-au întors la Ezechia „cu hainele sfâșiate, și i-au spus cuvintele lui Rabșache” (vers. 21,22). Împăratul, auzind despre aceste provocări și hule, „și-a sfâșiat hainele, s-a acoperit cu un sac și s-a dus în Casa Domnului” (2 Împărați 19,1).

Un sol a fost trimis la Isaia să-l informeze cu privire la rezultatele întâlnirii. Ziua aceasta „este o zi de necaz, de pedeapsă și de ocară”, a fost cuvântul pe care regele i l-a trimis. „Poate că Domnul, Dumnezeul tău, a auzit toate cuvintele lui Rabșache pe care l-a trimis împăratul Asiriei, stăpânul său, să batjocorească pe Dumnezeul cel viu, și poate că Domnul, Dumnezeul tău îl va pedepsi pentru cuvintele care le-a auzit. Înalță dar o rugăciune pentru ceilalți care au mai rămas” (2 Împărați 19,3,4).

„Împăratul Ezechia și prorocul Isaia, fiul lui Amoț, au început să se roage pentru lucrul acesta și au strigat către cer” (2 Cronici 32,20).

Dumnezeu a răspuns la rugăciunile slujitorilor Săi. Lui Isaia i-a fost dată solia care s-o transmite lui Ezechia: „Așa vorbește Domnul: 'Nu te speria de cuvintele pe care le-ai auzit și prin care

M-au batjocorit slujitorii împăratului Asiriei. Voi pune în el un duh care îl va face ca, la auzul unei vești pe care o va primi, să se întoarcă în țara lui; și-l voi face să cadă ucis de sabie în țara lui” (2 Împărați 19,7).

După ce s-au despărțit de căpeteniile lui Iuda, reprezentanții Asiriei au luat legătura direct cu împăratul lor, care era cu o parte a armatei care controla drumul dinspre Egipt. Când a auzit răspunsul, Sanherib a scris o scrisoare batjocoritoare pentru Domnul, Dumnezeul lui Israel, vorbind astfel împotriva lui: „După cum dumnezeii neamurilor celorlalte țării n-au putut să izbăvească pe poporul lor din mâna mea, tot așa nici Dumnezeul lui Ezechia nu va izbăvi pe poporul Său din mâna mea” (2 Cronici 32,17).

Amenințarea lăudăroasă era însoțită de solia: „Să nu te înșele Dumnezeul tău, în care te încrezi, zicând: 'Ierusalimul nu va fi dat în mâinile împăratului Asiriei'. Iată, ai auzit ce au făcut împărații Asiriei tuturor țărilor, și cun le-au nimicit; și tu, să fii izbăvit! Dumnezeul neamurilor pe care le-au nimicit părinții mei, au izbăvit ei pe Gozan, Haran, Rețef și pe fiii lui Eden din Telasar? Unde este împăratul Hamatului, împăratul Arpadului și împăratul cetății Sevarfaimului, Henei și Ivei?” (2 Împărați 19,10-13)

Când împăratul lui Iuda a primit scrisoarea batjocoritoare, a luat-o la templu, „a întins-o înaintea Domnului” (vers. 14) și s-a rugat cu o credință puternică pentru ajutor din cer, ca popoarele pământului să știe că Dumnezeul evreilor încă trăiește și domnește. Era în joc onoarea lui Iehova; numai El putea aduce eliberarea.

„Doamne, Dumnezeul lui Israel, care șezi pe heruvimi”, se ruga Ezechia, „Tu ești singurul Dumnezeu al tuturor împăraților pământului! Tu ai făcut cerurile și pământul. Doamne, pleacă-Ți urechea și ascultă! Doamne, deschide ochii și privește. Auzi cuvintele lui Sanherib, care a trimis pe Rabșache să batjocorească pe Dumnezeul cel viu. Da, Doamne, este adevărat că împărații Asiriei au nimicit neamurile și le-au pustiit țările, și că au aruncat în foc pe dumnezeii lor; dar ei nu erau dumnezei, ci erau lucrări făcute de mâna omului, erau lemn și piatră; și i-au nimicit. Acum, Doamne, Dumnezeul nostru, izbăvește-ne din mâna lui Sanherib, ca să știe împărățiile pământului că numai Tu ești Dumnezeu, Doamne” (vers. 15-19).

*Ia aminte, Păstorul lui Israel,
Tu, care povățuiești pe Iosif ca pe o turmă!
Arată-Te în strălucirea Ta, Tu, care șezi pe heruvimi!
Trezește-Ți puterea, înaintea lui Efraim,
Beniamin și Manase,
și vino în ajutorul nostru!
Ridică-ne, Dumnezeuule,
 fă să strălucească Fața Ta
 și vom fi scăpați!
Doamne, Dumnezeuul oștirilor,
Până când Te vei mânia cu toată rugăciunea poporului Tău?
Îi hrănești cu o pâine de lacrimi,
 și-i adăpi cu lacrimi din plin.
Ne faci să fim mărunțelul de ceartă al vecinilor noștri,
și vrăjmașii noștri râd de noi între ei.
Ridică-ne Dumnezeuul oștirilor!
Fă să strălucească Fața Ta și vom fi scăpați!
Tu ai adus o vie din Egipt,
 ai izgonit neamuri și ai sădit-o.
Ai făcut loc înaintea ei:
și ea a dat rădăcini și a umplut țara.
Munții erau acoperiți de umbra ei,
 și ramurile ei erau niște cedri ai lui Dumnezeu.
Își întindea mlădițele până la mare,
și lăstarii până la Râu.
Pentru ce i-ai rupt gardul acum,
 de-o jefuiesc toți trecătorii?
O rămă mistrețul din pădure
și o mănâncă fiarele câmpului.
Dumnezeul oștirilor, întoarce-Te iarăși!
Privește din cer și vezi!
Cercetează via aceasta!
Ocroțește ce a sădit dreapta Ta,
 și pe fiul, pe care și L-ai ales!...
Înviorează-ne iarăși și vom chema Numele Tău.
Doamne, Dumnezeuul oștirilor, ridică-ne iarăși!*

*Fă să strălucească Fața Ta,
și vom fi scăpați!* (Psalmul 80)

Rugăciunile lui Ezechia în favoarea lui Iuda, a onoarei Conducătorului lor suprem, erau în armonie cu planul lui Dumnezeu. Solomon, în binecuvântarea rostită la consacrarea templului, se rugase Domnului „să facă în tot timpul dreptate robului său și poporului Său Israel, pentru ca toate popoarele pământului să poată cunoaște că Domnul este Dumnezeu și că nu este alt Dumnezeu afară de El” (1 Împărați 8,59.60). Domnul avea să-Și arate favoarea îndeosebi atunci când, în vreme de război sau de înfrângere de către o oștire, căpeteniile lui Israel aveau să intre în Casa de rugăciune și să se roage pentru izbăvire (vers. 33.34).

Ezechia n-a fost lăsat fără nădejde. Isaia a trimis la el să i se spună: „Așa vorbește Domnul, Dumnezeul lui Israel: 'Am auzit rugăciunea pe care Mi-ai făcut-o cu privire la Sanherib, împăratul Asiriei. Iată cuvântul pe care l-a rostit Domnul împotriva lui:

Fecioara, fiica Sionului, te disprețuiește și râde de tine; fata Ierusalimului dă din cap după tine.

Pe cine ai batjocorit și ai ocărât tu? Împotriva cui ai ridicat glasul? Și împotriva cui ți-ai ridicat ochii? Împotriva Sfântului lui Israel! Prin solii tăi ai batjocorit pe Domnul, și ai zis: Cu mulțimea carelor mele am suit vârful munților, coastele Libanului! Voi tăia cei mai înalți cedri ai lui, cei mai frumoși chiparoși ai lui, și voi atinge creasta lui cea mai înaltă, pădurea lui, care este ca o grădină de poame; am săpat și am băut ape străine, și voi seca cu talpa picioarelor Mele toate râurile Egiptului.

N-ai auzit că Eu de mult am pregătit aceste lucruri, și că le-am hotărât din vremurile vechi? Acum însă am îngăduit să se împlinească, și să prefaci cetăți întărite în mormane de dărâmături. Locuitorii lor sunt neputincioși, îngroziți și înmărmuriți; au ajuns ca iarba de pe câmp și ca verdeța fragedă, ca iarba de pe acoperișuri și ca grâul care se usucă înainte de a-i da spicul.

Dar știi când stai jos, când ieși și când intri, și când ești furios împotriva Mea. Pentru că ești furios împotriva Mea și pentru că

trufia ta a ajuns la urechile Mele, de aceea voi pune belciugul Meu în nările tale, și zăbala Mea între buzele tale și te voi face să te întorci pe drumul pe care ai venit” (2 Împărați 19,20-28).

Regatul lui Iuda fusese pustiită de armata de ocupație; dar Dumnezeu făgăduise să se îngrijească în mod minunat de nevoile poporului. Lui Ezechia i-a fost trimisă solia: „Aceasta să-ți fie semnul: Anul acesta veți mânca ce crește de la sine, și al doilea an ce va răsări din rădăcinile rămase; dar în al treilea an veți semăna, veți secera, veți sădi vii și veți mânca din rodul lor. Rămășița din casa lui Iuda, ce va mai rămâne, va prinde iarăși rădăcini dedesubt, și deasupra va da rod. Căci din Ierusalim va ieși o rămășiță și din muntele Sionului cei scăpați. Iată ce va face râvna Domnului oștirilor.

De aceea, așa vorbește Domnul asupra împăratului Asiriei: 'Nu va intra în cetatea aceasta, nici nu va arunca săgeți în ea, nu va sta înaintea ei cu scuturi și nu va ridica întărituri de șanțuri împotriva ei. Se va întoarce pe drumul pe care a venit, și nu va intra în cetatea aceasta, zice Domnul. Căci Eu voi ocroti cetatea aceasta ca să o mântuiesc, din pricina Mea, și din pricina robului Meu David” (2 Împărați 19,29-34).

Chiar în noaptea aceea a venit izbăvirea. „În noaptea aceea, a ieșit îngerul Domnului și a ucis în tabăra asirienilor o sută optzeci de mii de oameni” (2 Împărați 19,35). „Toți vitejii, domnitorii și căpeteniile” din tabăra împăratului Asiriei au fost uciși (2 Cronici 32,21).

Veștile cu privire la această judecată cumplită asupra oștirii care fusese trimisă să cucerească Ierusalimul au ajuns repede la Sanherib, care păzea încă drumul dinspre Egipt către Iudeea. Cuprins de frică, împăratul asirian s-a grăbit să plece și „s-a întors rușinat în țara lui” (vers. 21). Dar nu avea să mai domnească multă vreme. Potrivit cu prorocia care fusese rostită cu privire la sfârșitul lui neașteptat, el a fost asasinat de cei din casa lui „și în locul lui a domnit fiul său Esar Hadon” (Isaia 37,38).

Dumnezeul evreilor biruise pe asirianul cel mândru. Onoarea lui Iehova fusese apărată în ochii popoarelor înconjurătoare. În Ierusalim, inimile oamenilor erau pline de o bucurie sfântă. Rugă-

ciunile lor stăruitoare pentru izbăvire fuseseră împlinite cu mărturisirea păcatului și cu multe lacrimi. În nevoia lor cea mare se încrezuseră cu totul în puterea lui Dumnezeu de a-i salva, și El nu-i părăsise. Acum, curțile templului răsunau de cântecele solemne de laudă.

*Dumnezeu este cunoscut în Iuda,
mare este Numele Lui în Israel.
Cortul lui este în Salem,
și locuința Lui este în Sion;
acolo a sfărâmat El săgețile,
scutul, sabia și armele de război.
Tu ești mai măreț,
mai puternic decât munții răpitorilor.
Despuiați au fost viteji aceia plini de inimă,
au adormit somnul de apoi;
n-au putut să se apere, toți acei oameni viteji.
La muștrarea Ta, Dumnezeul lui Iacov,
au adormit și călăreți, și cai.
Cât de înfricoșat ești Tu!
Cine poate să-Ți stea împotriva,
când Îți izbuncnește mânia?
Ai rostit hotărârea de la înălțimea cerurilor;
pământul s-a îngrozit și a tăcut,
când S-a ridicat Dumnezeu să facă dreptate,
și să-i scape pe toți nenorociții de pe pământ.
Omul Te laudă chiar în mânia lui,
când Te îmbraci cu toată urgia Ta.
Faceți juruințe Domnului, Dumnezeului vostru,
și împliniți-le!
Toți cei ce-l înconjoară,
să aducă daruri Dumnezeului celui înfricoșat.
El frânge mândria domnitorilor,
El este înfricoșat pentru împărații pământului (Psalmul 76).*

Ridicarea și căderea Imperiului Asirian este bogată în învățăminte pentru popoarele pământului. Inspirația a asemănat gloria

Asiriei, în culmea prosperității ei, cu un copac nobil din grădina lui Dumnezeu, care se înalță deasupra copacilor din jur.

„Iată că Asirianul era un cedru falnic în Liban; ramurile lui erau stufoase, frunzișul umbros, tulpina înaltă, iar vârful îi ajungea până la nori... și tot felul de neamuri multe locuiau sub umbra lui. Era frumos prin mărimea lui, prin întinderea ramurilor lui; căci rădăcinile îi erau înfipite în ape mari. Cedrii din găradina lui Dumnezeu nu-l întreceau, chiparoșii nu erau de asemuit cu crengile lui, și platanii nu erau ca ramurile lui; niciun copac din grădina lui Dumnezeu nu era ca el în frumusețe. Îl făcusem atât de frumos prin mulțimea crăcilor lui, că-l pizmuiau copacii Edenului, care se aflau în grădina lui Dumnezeu” (Ezechiel 31,3-9).

Dar conducătorii Asiriei, în loc să folosească binecuvântările lor neobișnuite pentru binele omenirii, au devenit o nenorocire pentru multe țări. Nemiloși, fără să se gândească la Dumnezeu sau la semenii lor, au urmat tactica neînduplecată de a determina toate popoarele să recunoască supremația zeilor cetății Ninive, pe care ei îi înălțau mai presus decât Cel Preaînalt. Dumnezeu îl trimisese la ei pe Iona cu o solie de avertizare și, pentru o vreme, s-au umilit înaintea Dumnezeului oștirilor și au căutat iertare. Dar la scurtă vreme s-au întors iarăși la închinarea idolatră și la cucerirea lumii.

Prorocul Naum, acuzându-i pe răufăcătorii din Ninive, exclama:

Vai de cetatea vărsătoare de sânge, plină de minciună,

plină de silnicie și care nu încetează să se dedea la răpire!

Auziți pocnetul biciului roților,

tropăitul cailor și durutul carelor!

Se aruncă năvalnici călăreții, scânteiază sabia,

fulgeră sulița... O mulțime de răniți!...

Iată, am necaz pe tine, zice Domnul oștirilor... (Naum 3,1-3.5)

Cu o precizie fără greș, Cel Infinit încă are o judecată cu popoarele. În timp ce mila Lui este oferită, cu chemări la pocăință, această judecată rămâne deschisă; dar atunci când oamenii ating un nivel stabilit de Dumnezeu, începe lucrarea mâniei Sale. Con-

turile se închid. Răbdarea divină ajunge la capăt. Mila nu mai mijlocește în favoarea lor.

„Domnul este îndelung răbdător, dar de o mare tărie și nu lasă nepedepsit pe cel rău. Domnul umblă în furtună și în vârtej, și norii sunt praful picioarelor Lui. El mustră marea și o usucă, face să sece toate râurile; Basanul și Carmelul tânjesc, și floarea Libanului se vestejește. Se clatină munții înaintea Lui, și dealurile se topesc; se cutremură pământul înaintea Lui, lumea și toți locuitorii ei. Cine poate sta înaintea urgiei Lui? Și cine poate ține piept mâniei Lui aprinse? Urgia Lui se varsă ca focul și se prăbușesc stâncile înaintea Lui” (Naum 1,3-6).

Așa se face că Ninive „cetatea aceea veselă, care stătea plină de încredere și zicea în inima ei: 'Eu și niciuna afară de mine!' s-a prefăcut în pustiu” (Țefania 2,15). „Este jăluită, pustiită și stoarsă de tot! Inima îi este mâhnită, îi tremură genunchii, toate coapsele suferă și toate fețele au îngălbenit. Unde este acum culcușul acela de lei, pășunea aceea pentru puii de lei, pe unde umbla leul, leoaica și puiul de leu, fără să-i tulbure nimeni?” (Naum 2,10.11)

Privind înainte, la vremea când îngâmfarea Asiriei avea să fie doborâtă, Țefania prorocea despre Ninive: „În mijlocul cetății se vor culca turme de vite de tot felul; pelicanul și ariciul vor rămâne noaptea pe acoperișurile stâlpilor ei. La ferestre se vor auzi țipetele lor, pustiirea va fi în prag, căci căptușeala de cedru va fi scoasă” (Țefania 2,14).

Mare a fost slava împărăției asiriene; mare i-a fost și căderea. Prorocul Ezechiel, dezvoltând mai departe imaginea cu cedrul cel nobil, a prevenit lămurit căderea Asiriei din cauza mândriei și cruzimii ei. El declara:

„Așa vorbește Domnul Dumnezeu... 'Pentru că își înalță vârful până la nori și inima i se mândrea cu înălțimea lui, l-am dat în mâinile viteazului neamurilor, care-i va face după răutatea lui; căci l-am izgonit. Străinii, cele mai grozave popoare l-au tăiat și l-au lepădat. Crengile i-au căzut în munți și în toate văile. Ramurile i s-au sfărâmat în toate șuvoaiele țării; și toate popoarele pământului au plecat de la umbra lui și l-au părăsit. Pe sfărâmările lui au venit și s-au așezat toate păsările cerului și toate fiarele câmpului și-au

făcut culcușul între ramurile lui, ca să nu se mai îngâmfe niciunul din copacii de lângă ape cu înălțimea lor’...

Așa vorbește Domnul Dumnezeu...: ‘În ziua când s-a pogorât în Locuința morților, am răspândit jalea... și toți copacii de pe câmp s-au uscat. De vuietul căderii lui am făcut să se cutremure neamu-rile’” (Ezechiel 31,10-16).

Mândria Asiriei și căderea ei trebuie să fie un exemplu până la sfârșitul timpului. În ce privește națiunile pământului de astăzi, care în mândrie și aroganță se aliniază împotriva Sa, Dumnezeu întreabă: „Cu cine poți fi asemuit tu în slavă și în mărire între copacii Edenului? Totuși vei fi aruncat împreună cu copacii Edenului în adâncurile pământului” (vers. 18).

„Domnul este bun, El este un loc de scăpare în ziua necazului; și cunoaște pe cei ce se încred în El. Dar cu niște valuri peste mal, va nimici” pe toți aceia care caută să se înalțe mai presus de Cel Preaînalt (Naum 1,7.8).

„Mândria Asiriei va fi frântă și toiagul de cârmuire al Egiptului va pieri” (Zaharia 10,11). Acest lucru este adevărat nu numai cu privire la popoarele care s-au ridicat la luptă împotriva lui Dumnezeu în vremurile vechi, ci și la popoarele de astăzi, care nu împlinesc planul divin. În zilele răsplătirii finale, când Judecătorul cel drept al întregului pământ „va cerne neamurile” (Isaia 30,28), iar acelora care au păstrat adevărul le va fi îngăduit să intre în cetatea lui Dumnezeu, arcadele cerului vor răsuna de cântările biruitoare ale celor răscumparați. „Voi însă veți cânta”, declară prorocul, „ca în noaptea când se prăznuiește sărbătoarea, veți fi cu inima veselă, ca cel ce merge în sunetul flautului, ca să se ducă la muntele Domnului, spre Stânca lui Israel. Și Domnul va face să răsunе glasul Lui măreț... Atunci, asirianul va tremura de glasul Domnului, care îl va lovi cu nuiua Sa. La fiecare lovitură de nuiua hotărâtă pe care i-o va da Domnul, se vor auzi timpanele și arfele” (vers. 29-32).

NĂDEJDE PENTRU NEAMURI

În timpul lucrării sale, Isaia a dat o mărturie lămurită cu privire la planul lui Dumnezeu pentru păgâni. Alți proroci amintiseră despre planul divin, dar valoarea lor nu fusese întotdeauna înțeleasă. Lui Isaia i s-a dat să-i explice foarte clar lui Iuda adevărul că printre cei din Israelul lui Dumnezeu aveau să fie mulți care nu erau urmașii lui Avraam după trup. Această învățătură nu era în armonie cu teologia vremii lui, cu toate acestea, el a rostit fără teamă soliile date lui de Dumnezeu și a adus nădejde multor inimi care tânjeau după binecuvântările spirituale, făgăduite seminției lui Avraam.

Apostolul neamurilor, în epistola către credincioșii din Roma, atrage atenția la această caracteristică a învățaturii lui Isaia. Pavel spune: „Și Isaia merge cu îndrăzneală până acolo că zice: 'Am fost găsit de cei ce nu Mă căutau; M-am făcut cunoscut celor ce nu întrebau de Mine'” (Romani 10,20).

Adesea, israeliții păreau neînstare sau lipsiți de bunăvoință să înțeleagă planul lui Dumnezeu pentru păgâni. Dar tocmai acesta a fost scopul pentru care El i-a făcut un popor deosebit și i-a întemeiat ca o națiune independentă printre națiunile pământului. Avraam, tatăl lor, căruia i-a fost dat pentru prima oară legământul făgăduinței, fusese chemat să iasă dintre rudeniile lui și să plece în regiuni îndepărtate, ca să fie un purtător de lumină pentru neamuri. Cu toate că făgăduința dată lui cuprinde o sămânță de urmași, numeroasă ca nisipul mării, totuși nu pentru un scop egoist avea să devină întemeietorul unei națiuni în țara Canaan. Legământul lui Dumnezeu cu el cuprindea toate popoarele pământului. „Voi face din tine un neam mare și binecuvântat și voi blestema pe cei ce te vor blestema; și toate familiile pământului vor fi binecuvântate în tine” (Geneza 12,2,3).

La înnoirea legământului, cu puțin înainte de nașterea lui Isaac, planul lui Dumnezeu pentru omenire a fost iarăși făcut clar: „În el vor fi binecuvântate toate neamurile pământului” (Geneza 18,18), a fost asigurarea din partea Domnului cu privire la copilul făgăduit. Iar mai târziu, vizitatorul ceresc încă o dată a declarat: „Toate neamurile pământului vor fi binecuvântate în sămânța ta” (Geneza 22,18).

Termenii atotcuprinzători ai acestui legământ erau cunoscuți atât copiilor lui Avraam, cât și copiilor lui. Ei fuseseră izbăviți din robia Egiptului pentru ca israeliții să fie o binecuvântare pentru popoare și ca Numele lui Dumnezeu să fie făcut cunoscut „în tot pământul” (Exod 9,6). Dacă aveau să fie ascultători de cerințele Sale, urmau să fie așezați cu mult înaintea altor popoare în înțelepciune și pricepere. Dar această supremație avea să fie atinsă și păstrată numai pentru ca prin ei planul lui Dumnezeu pentru toate națiunile pământului să fie împlinit.

Providențele minunate legate de eliberarea lui Israel din robia egipteană și de ocuparea țării făgăduite, i-au determinat pe mulți dintre păgâni să-L recunoască pe Dumnezeul lui Israel drept Conducătorul suprem. „Egiptenii vor cunoaște”, fusese făgăduința, „că Eu sunt Domnul când Îmi voi întinde mâna asupra Egiptului și când voi scoate din mijlocul lor pe copiii lui Israel” (Exod 7,5). Chiar și îngâmfatul faraon a fost strâns să recunoască puterea lui Iehova. „Duceți-vă de slujiți Domnului”, i-a îndemnat el pe Moise și pe Aaron, „și binecuvântați-mă” (Exod 12,31.32).

Înaintarea oștilor lui Israel a dovedit că lucrările puternice ale Dumnezeului evreilor merseseră înaintea lor și că dintre păgâni își însușeau învățătura că numai El era Dumnezeul cel adevărat.

În Ierihonul cel nelegiuit, mărturia unei femei păgâne a fost: „Domnul, Dumnezeul vostru este Dumnezeu sus în cer și jos pe pământ” (Iosua 2,11). Cunoașterea lui Iehova, care ajunsese astfel la ea, s-a dovedit a fi salvarea ei. Prin credință, „n-a pierit Rahav împreună cu cei răzvrătiți” (Evrei 11,31). Iar convertirea ei n-a fost un caz izolat al milei lui Dumnezeu față de închinătorii la idoli, care au recunoscut autoritatea Sa divină. În mijlocul țării, un popor numeros – gabaoniții – a renunțat la păgânismul lor și s-a unit cu Israel, împărtășindu-se de binecuvântările legământului.

Dumnezeu nu recunoaște nicio deosebire pe bază de naționalitate, rasă sau clasă socială. El este Creatorul tuturor oamenilor. Toți oamenii sunt o familie prin creație și toți sunt una prin răscumpărare. Hristos a venit să dărâme orice zid de despărțire, să deschidă curțile templului, pentru ca orice suflet să aibă intrare liberă la Dumnezeu. Dragostea Lui este atât de cuprinzătoare, atât de profundă, atât de deplină, încât pătrunde pretutindeni. Ea îi ridică mai presus de influența lui Satana pe aceia care sunt amăgiți de ispitirile lui și îi așază în apropierea tronului lui Dumnezeu, tron înconjurat de curcubeul făgăduinței. În Hristos nu mai este nici iudeu, nici grec, nici rob, nici slobod.

În anii care au urmat ocupării Canaanului, planurile binefăcătoare ale lui Iehova pentru mântuirea păgânilor au fost aproape cu totul pierdute din vedere și a fost necesar ca El să-Și prezinte din nou planul. „Toate marginile pământului”, era inspirat psalmisul să cânte, „își vor aduce aminte și se vor închina înaintea Ta”. „Cei mari vin din Egipt: Etiopia aleargă cu mâinile întinse spre Dumnezeu. Atunci se vor teme neamurile de Numele Domnului, și toți împărații pământului de slava Ta. Să se scrie lucrul acesta pentru neamul de oameni care va veni, și poporul care se va naște să laude pe Domnul! Căci El privește din înălțimea sfînteniei Lui; Domnul privește din ceruri pe pământ, ca să audă gemetele prinșilor de război și să izbăvească pe cei ce sunt pe moarte; pentru ca ei să vestească în Sion Numele Domnului, și laudele Lui în Ierusalim, când se vor strânge toate popoarele și toate împărățiile, ca să slujească Domnului” (Psalmi 22,27; 68,31; 102,1.5.18-22).

Dacă Israel ar fi fost credincios însărcinării lui, toate popoarele pământului s-ar fi împărtășit de binecuvântările lui. Dar inimile acelora cărora le fusese încredințată cunoașterea adevărului mântuitor n-au fost mișcate de nevoile celor din jurul lor. Când planul lui Dumnezeu a fost pierdut din vedere, păgânii au ajuns să fie priviți ca fiind dincolo de hotarele milei Sale. Lumina adevărului a fost retrasă și întunericul a pus stăpânire pe ei. Popoarele au fost acoperite cu un văl de ignoranță; dragostea lui Dumnezeu era puțin cunoscută, rătăcirea și superstiția înfloreau.

Aceasta era perspectiva pe care a găsit-o Isaia atunci când a fost chemat la misiunea profetică; cu toate acestea, nu s-a descurajat, căci în urechile lui răsună corul triumfal al îngerilor care înconjurau tronul lui Dumnezeu; „Tot pământul este plin de slava Lui” (Isaia 6,3). Iar credința i-a fost întărită de viziunile cuceririlor glorioase ale bisericii lui Dumnezeu, atunci când „pământul va fi plin de cunoștința Domnului, ca fundul mării de apele care-l acoperă” (Isaia 11,9).

„Măhrama care acoperă toate popoarele și învelitoarea care înfășoară toate neamurile” (Isaia 25,7) avea să fie revărsată peste toată făptura. Cei care flămânzesc și însetează după neprihănire vor fi socotiți ca făcând parte din Israelul lui Dumnezeu. Ei vor fi ca firele de iarbă între ape, ca sălciile lângă pâraiele de apă”, zicea profetul. „Unul va zice: 'Eu sunt Domnul!' Altul se va numi cu numele lui Iacov; iar altul va scrie cu mâna lui: 'Al Domnului sunt!' Și va fi cinstit cu numele lui Israel” (Isaia 44,4.5).

Prorocului i s-a dat o descoperire a planului binefăcător al lui Dumnezeu în împrăștierea printre popoarele pământului a lui Iuda cel nepocăit. „Poporul Meu va cunoaște Numele Meu, zice Domnul; de aceea va ști, în ziua aceea, că Eu vorbesc și zic: 'Iată-Mă!'” (Isaia 52,6). Și nu numai ei urmau să învețe lecția ascultării și încrederii; în locurile exilului lor, aveau să dea și altora o cunoaștere a viului Dumnezeu. Mulți dintre fiii străinilor urmau să învețe să-L iubească drept Creatorul și Răscumpărătorul lor; aveau să înceapă păzirea Sabatului Său cel sfânt, ca amintire a puterii Sale creatoare; și, când avea să-Și „descopere brațul Lui cel sfânt, înaintea tuturor nemurilor”, pentru a-Și elibera poporul din robie, „toate marginile pământului” să vadă mântuirea lui Dumnezeu (Isaia 52,10). Mulți dintre acești convertiți de la păgânism vor dori să se unească cu israeliții și să-i însoțească în călătoria de reîntoarcere în Iudeea. Niciunul dintre aceștia nu avea să spună: „Domnul mă va despărți de poporul Său” (Isaia 56,3), căci Cuvântul Domnului, prin prorocul Său, pentru aceia care urmau să se predea Lui și să păzească Legea Sa era că de atunci încolo aveau să fie socotiți printre cei din Israelul spiritual – biserica Sa de pe pământ.

„Și pe străinii care se vor lipi de Domnul ca să-L slujească și să iubească Numele Domnului, pentru ca să fie slujitorii Lui, și pe toți ce vor păzi Sabatul, că să nu-l pângărească și vor stăruia în legământul Meu, îi voi aduce la muntele Meu cel sfânt, și-i voi umple de veselie în Casa Mea de rugăciune pentru toate popoarele. Așa vorbește Domnul, Dumnezeu, care strânge pe cei risipiți ai lui Israel. Voi mai strânge și alte popoare la cei strânși acum din el” (vers. 6-8).

Prorocului i s-a îngăduit să privească de-a lungul veacurilor până la vremea venirii lui Mesia cel făgăduit. La început, a văzut numai „necaz, negură și nevoie neagră” (Isaia 8,22). Mulți care tânjeau după lumina adevărului, erau duși în rătăcire de învățătorii falși, în labirinturile rătăcitoare ale filozofiei și spiritismului; alții își puneau încrederea într-o formă de evlavie, dar nu aduceau sfințirea adevărată în practica vieții. Situația părea fără nădejde. Dar, în scurtă vreme, tabloul s-a schimbat și înaintea ochilor prorocului s-a desfășurat o viziune minunată. A văzut Soarele Neprihănirii ridicându-Se cu vindecarea sub aripile Sale și, pierdut în admirație, a exclamat: „Totuși întunericul nu va împărății veșnic pe pământul în care acum este necaz. După cum în vremurile din vechime a acoperit cu ocară țara lui Zabulon și țara lui Neftali, în vremurile viitoare va acoperi cu slavă ținutul de lângă mare, țara de dincolo de Iordan, Galileea neamurilor. Poporul care umbla în întuneric, vede o lumină mare; peste cei ce locuiau în țara umbrei morții răsare o lumină” (Isaia 9,1-2).

Această glorioasă Lumină a lumii avea să aducă mântuirea oricărei națiuni, oricărei seminții și oricărui popor. Despre lucrarea dinainte de El, prorocul L-a auzit pe Tatăl cel veșnic, care a declarat: „Este prea puțin lucru să fii Robul Meu ca să ridici semințiile lui Iacov și să aduci înapoi rămășițele lui Israel. De aceea, te pun să fii Lumina neamurilor, ca să duci mântuirea până la marginile pământului. La vremea îndurării te voi asculta, și în ziua mântuirii te voi ajuta; te voi păzi și te voi pune să faci legământ cu poporul, să ridici țara și să împarți moștenirile pustiite; să spui prinșilor de război: 'Ieșiți!' și celor ce sunt în întuneric: 'Arătați-vă!' Iată-i că vin de departe, unii de la miazănoapte și de la apus, iar alții din țara Sinim” (Isaia 49,6.8.9.12).

Privind mai departe prin veacuri, prorocul a văzut împlinirea literală a acestor făgăduințe glorioase. A văzut purtătorii veștilor bune ale mântuirii, mergând până la marginile pământului, la orice seminție și popor. El L-a auzit pe Domnul zicând despre biserica Evangheliei: „Iată, voi îndrepta spre el pacea ca un râu și slava neamurilor ca un pârau ieșit din matcă” (Isaia 66,12) și a auzit însărcinarea: „Lărgeste locul cortului tău; și întinde învelitoarea locuinței tale; nu te opri! lungește-ți funiile și întărește-ți țărșii! căci te vei întinde la dreapta și la stânga, sămânța ta va cotropi neamurile și va locui cetățile pustii” (Isaia 54,2,3).

Iehova i-a declarat prorocului că-Și va trimite martorii la popoare, la Tarsis, la Pul și la Lud..., la Tubal și la Iavan și în „ostroavele îndepărtate” (Isaia 66,19).

„Ce frumoase sunt pe munți picioarele celui ce aduce vești bune, care vestește pacea, picioarele celui ce aduce vești bune, care vestește mântuirea! Picioarele celui ce zice Sionului: 'Dumnezeul tău împărățește!’” (Isaia 52,7)

Prorocul a auzit glasul lui Dumnezeu chemând biserica Sa la lucrarea încredințată ei, pentru ca să fie pregătită calea pentru intrarea în veșnica Sa Împărăție. Solia este deosebit de clară: „Scoală-te și luminează-te! Căci lumina ta vine și slava Domnului răsare peste tine. Căci iată, întunericul acoperă pământul și negură mare popoarele; dar peste tine răsare Domnul și slava Lui se arată peste tine. Neamurile vor umbla în lumina ta și împărații în strălucirea razelor tale. Ridică-ți ochii împrejur și privește; toți se strâng și vin spre tine! Fiii tăi vin de departe și fiicele tale sunt purtate pe brațe... Străinii îți vor zidi zidurile și împărații lor îți vor sluji; căci te-am lovit în mânia Mea, dar în îndurarea Mea am milă de tine. Porțile tale vor sta veșnic deschise, nu vor fi închise nici zi și nici noapte, că să lase să intre la tine bogăția neamurilor, și împărații lor cu alaiul lor.” „Întoarceți-vă la Mine și veți fi mântuiți toți cei ce sunteți la marginile pământului! Căci Eu sunt Dumnezeu, și nu altul!” (Isaia 60,1-4.10.11; 45,22)

Aceste prorocii cu privire la o mare redeșteptare spirituală într-o vreme de întunecime profundă își găsesc împlinirea în liniile înaintate ale stațiunilor misionare, care ajung în cele mai îndepăr-

tate regiunii ale pământului. Grupele de misionari în țările păgâne au fost asemănate de proroc cu semne așezate pentru călăuzirea acelor care caută lumina adevărului. „În ziua aceea”, zice Isaia, „vlăstarul lui Isai va fi ca un steag pentru popoare; neamurile se vor întoarce la El și slava va fi locuința Lui. În același timp, Domnul Își va întinde mâna a doua oară ca să răscumpere rămășița poporului Său... El va înălța un steag pentru neamuri, va strânge pe surghiuniții lui Israel și va aduna pe cei risipiți ai lui Iuda de la cele patru capete ale pământului” (Isaia 11,10-12).

Ziua mântuirii este aproape. „Domnul Își întinde privirile peste tot pământul ca să sprijine pe aceia a căror inimă este întreagă a Lui” (2 Cronici 16,9). În toate națiunile, limbile și neamurile, El vede bărbați și femei care se roagă pentru lumină și cunoștință. Sufletele lor sunt nesăturate; multă vreme s-au hrănit cu cenușă (vezi Isaia 44,20). Vrăjmașul oricărei neprihăniri i-a rătăcit, iar ei bâjbăie ca niște orbi. Dar sunt cinstiți în inimă și doresc să descopere o cale mai bună. Cu toate că se găsesc în adâncimile păgânismului, fără o cunoștere a legii scrise a lui Dumnezeu și a Fiului Său Iisus, au descoperit pe nenumărate căi lucrarea unei puteri divine asupra minții și caracterului.

Uneori, aceia care nu au o recunoaștere a lui Dumnezeu, în afară de aceea pe care au primit-o sub acțiunea harului divin, au fost binevoitori față de slujitorii Săi, apărându-i cu riscul vieții lor. Duhul Sfânt sădește harul lui Hristos în inima multor căutători nobili după adevăr, dând naștere simpatiilor contrare firii lor, contrare educației lor de mai înainte. „Lumina care luminează pe orice om venit în lume” (Ioan 1,6), strălucește în sufletul lor; și dacă se ia seama la această Lumină, El le va călăuzi picioarele către Împărăția lui Dumnezeu. Prorocul Mica spunea: „Chiar dacă am căzut, mă voi scula iarăși, chiar dacă stau în întuneric, totuși Domnul este Lumina mea! El mă scoate la lumină și voi privi dreptatea Lui” (Mica 7,8.9).

Planul de Mântuire al Cerului este destul de larg ca să cuprindă lumea întreagă. Dumnezeu dorește să insuflă în natura omenească smerită suflarea de viață. El nu va îngădui ca vreun suflet, care este sincer în dorința lui după ceva mai înalt și mai nobil decât tot

ce poate oferi lumea, să fie dezamăgit. El îi trimite continuu pe îngerii Săi la aceia care, prinși de împrejurările cele mai descurajatoare, se roagă în credință ca o putere mai înaltă decât ei să-i ia în stăpânire și să le aducă eliberare și pace. Dumnezeu li Se va descoperi pe diferite căi și-i va pune în legătură cu providențele care vor întări încrederea lor în Acela care S-a dat pe sine ca răscumpărare pentru toți, pentru ca „să-și pună încrederea în Domnul și să nu uite lucrările Domnului și să păzească poruncile Lui” (Psalmi 78,7). „Se poate lua prada celui puternic? Și poate să scape cel prins din prinsoare? Da, zice Domnul, prada celui puternic va fi luată, și cel prins de asupritor va scăpa” (Isaia 49,24,25). „Vor fi acoperiți de rușine cei ce se încred în chipuri cioplite și zic idolilor turnați: 'Voi sunteți dumnezeii noștri!'" (Isaia 42,17)

„Ferice de cine are ca ajutor pe Dumnezeul lui Iacov, ferice de cine își pune nădejdea în Domnul Dumnezeul său!” (Psalmi 146,5). „Întorceți-vă la cetățuie, voi prizonieri ai nădejdi” (Zaharia 9,12). Către toți cei sinceri din țările păgâne, „celui neprihănit” în ochii Cerului „îi răsare o lumină în întuneric” (Psalmi 112,4). Dumnezeu a vorbit: „Voi duce pe orbi pe un drum necunoscut de ei, îi voi povățui pe cărări neștiute de ei; voi preface întunericul în lumină, înaintea lor, și locurile strâmte în locuri netede; iată ce voi face și nu-i voi părăsi” (Isaia 42,16).

PARTEA

4 PEDEAPSA NAȚIONALĂ

*Te voi pedepsi cu dreptate; nu pot să te las
nepedepsit. (Ieremia 30,11)*

MANASE ȘI IOSIA

Regatul lui Iuda a prosperat în toate zilele lui Ezechia, dar a coborât din nou sub anii lungi de domnie nelegiuită a lui Manase, când păgânismul a fost reînviat și mulți din popor au fost târați în idolatrie. „Manase a fost pricina că Iuda și locuitorii Ierusalimului s-au rătăcit și au făcut rău mai mult decât neamurile pe care le nimicise Domnul dinaintea copiilor lui Israel” (2 Cronici 33,9). Lumina glorioasă a generațiilor de mai înainte a fost urmată de întunericul superstiției și rătăcirii. Păcatele josnice au apărut și s-au dezvoltat – tirania, apăsarea, ura a tot ce este bun. Dreptatea a fost pervertită; violența predomina.

Totuși acele vremuri rele n-au fost fără martori pentru Dumnezeu și pentru dreptate. Experiențele grele prin care Iuda trecuse cu bine în timpul domniei lui Ezechia dezvoltaseră, în inimile multora, o tărie de caracter care acum slujea ca un zăgaz împotriva nelegiuirii copleșitoare. Mărturia lor în favoarea adevărului și a neprihănirii a trezit mânia lui Manase și a dregătorilor săi, care au căutat să se împietrească în păcătuire, prin aducerea la tăcere a oricărui glas de dezaprobare. „Manase a vărsat, de asemenea, mult sânge nevinovat, până acolo încât a umplut Ierusalimul de la un capăt la altul, afară de păcatele pe care le-a săvârșit, și care a târat și pe Iuda, făcând ce este rău înaintea Domnului” (2 Împărați 21,16).

Primul care avea să cadă a fost Isaia, care, timp de peste o jumătate de veac, stătuse înaintea lui Iuda ca sol rânduit de Iehova. „Alții au suferit batjocuri, bătaii, lanțuri și închisoare; au fost uciși cu pietre, tăiați în două cu ferăstrăul, chinuiți; au murit uciși de sabie”, au pribegit îmbrăcați cu cojoace și în piei de capre, lipsiți de toate, prigoniți, muncii, ei, de care lumea nu era vrednică – au rătăcit prin pustiuri, prin munți, prin peșteri și prin crăpăturile pământului” (Evrei 11,36-38).

Unii dintre aceia care au suferit în timpul domniei lui Manase, au fost însărcinați să dea mărturii speciale de mustrare și de judecată. Prorocii declarau: „Împăratul lui Iuda a săvârșit aceste urâciuni... mai rău decât tot ce făcuseră înaintea lui...” Din cauza acestei nelegiuiri, regatul lui se apropia de o criză; în curând, locuitorii țării urmau să fie duși în Babilon, ca să ajungă, „de jafal și de prada tuturor vrăjmașilor lor” (2 Împărați 21,11.14). Dar Domnul nu avea să-i părăsească cu totul pe aceia care într-o țară străină aveau să-L recunoască drept Creator al lor; aceștia aveau să sufere încercări mari, dar El urma să le aducă izbăvirea la timpul și calea stabilite de Cer. Aceia care aveau să-și pună încrederea deplină în El, urmau să găsească un adăpost sigur.

Prorocii au continuat să dea cu credincioșie avertizările și îndemnul lor; neînfricați, i-au vorbit lui Manase și poporului lui; dar solii au fost batjocoriți. Iuda cel apostat n-a luat aminte. Ca o anticipare a ceea ce avea să cadă peste popor, dacă aveau să continue în nepocăință, Domnul a îngăduit ca regele lor să fie luat rob de o grupă de ostași asirieni, care l-au „legat cu lanțuri și l-au dus la Babilon”, capitala lor vremelnică. Acest necaz l-a trezit la realitate, „și s-a smerit înaintea Dumnezeului părinților săi. I-a făcut rugăciuni; și Domnul, lăsându-Se înduplecat, i-a ascultat cererile și l-a adus înapoi la Ierusalim în împărăția lui. Și Manase a cunoscut că Domnul este Dumnezeu” (2 Cronici 33,11-13). Dar această pocăință, oricât de profundă era ea, a venit prea târziu ca să mai scape regatul de influența distrugătoare a anilor de practici idolatre. Mulți se poticniseră și căzuseră, ca să nu se mai ridice niciodată.

Printre aceia a căror experiență de viață fusese modelată fără putință de întoarcere de la apostazia fatală a lui Manase, a fost chiar fiul lui, care a ajuns pe tron la vârsta de douăzeci de ani. Despre regele Amnon stă scris: „A umblat în toată calea în care umblase tatăl său, a slujit idolilor cărora le slujise tatăl său Manase; și s-a închinat înaintea lor; a părăsit pe Domnul, Dumnezeul părinților săi, și n-a umblat în calea Domnului” (2 Împărați 21,21.22). „Și nu s-a smerit înaintea Domnului cum se smerise tatăl său Manase, căci Amnon s-a făcut din ce în ce mai vinovat.” Nelegiu-

itului rege nu i s-a îngăduit să mai domnească mult. În toiul neleguirilor sale sfidătoare, la numai doi ani după venirea lui la domnie, a fost ucis în palat de propriii slujitori. Și „poporul țării a ucis pe toți cei ce uneltiseră împotriva împăratului Amnon. Și, în locul lui, poporul țării a pus împărat pe fiul său Iosia” (2 Cronici 33,23.25).

Odată cu venirea la tron a lui Iosia, care avea să domnească timp de treizeci și unu de ani, aceia care își părăsiseră curăția credinței, au început să spere că drumul decadent al regatului a fost oprit: că noul rege, cu toate că avea numai opt ani, se temea de Domnul și, încă de la început, „a făcut ce era bine înaintea Domnului, și a umblat în calea lui David, tatăl lui, și nu s-a abătut nici la dreapta nici la stânga” (2 Împărați 22,2). Născut dintr-un rege nelegiuit, asaltat de ispitele de a merge pe urmele tatălui său, dar cu ajutorul celor câțiva slujitori care-l încurajau în direcția cea bună, Iosia a putut rămâne credincios Dumnezeului lui Israel. Avertizat de rătăcirile generațiilor trecute, a ales să îndeplinească dreptatea, în loc să coboare în adâncimea păcatului și degradării unde căzuseră tatăl și bunicul lui. „El nu s-a abătut nici la dreapta, nici la stânga.” Ca unul care avea să ocupe un loc de încredere, s-a hotărât să asculte de îndrumarea care fusese dată pentru călăuzirea conducătorilor lui Israel, și ascultarea lui a făcut posibil ca Dumnezeu să-l folosească drept vas de cinste.

La vremea când Iosia a început să domnească, și cu mulți ani mai înainte, cei credincioși din Iuda puneau la îndoială dacă făgăduințele lui Dumnezeu către Israelul din vechime aveau să se împlinească vreodată. Din punct de vedere omenesc, planul divin pentru poporul ales părea aproape cu neputință de împlinit. Apostazia din veacurile de mai înainte se întărise odată cu trecerea anilor, zece seminții fuseseră împrăștiate printre păgâni, numai semințiile lui Iuda și Benjamin mai rămăseseră și chiar acestea păreau a fi în pragul ruinei morale și naționale. Prorocii începuseră să prevestească distrugerea totală a cetății lor frumoase, unde se afla templul construit de Solomon, în care se concentraseră toate nădejdiile lor pământești de glorie națională. Era oare posibil ca Dumnezeu să fie gata să se întoarcă de la planul Său declarat de a

aduce izbăvirea acelor care-și pusese ră încrederea în El? Față de îndelungata prigonire a celor neprihăniți, puteau nădăjdui în zile mai bune aceia care rămăseseră credincioși lui Dumnezeu?

Aceste întrebări pline de îngrijorare erau exprimate de prorocul Habacuc. Privind situația celor credincioși din zilele lui, și-a exprimat povara inimii prin întrebarea: „Până când voi striga către Tine, Doamne, fără s-ascuți? Până când mă voi tângui Ție, fără să dai ajutor? Pentru ce mă lași să văd nelegiuirea și Te uiți la nedreptate? Asuprirea și silnicia se fac sub ochii mei, se nasc certuri și se stârnește gâlceavă. De aceea legea este fără putere, și dreptatea nu se vede, căci cel rău biruiește pe cel neprihănit, de aceea se fac judecăți nedrepte” (Habacuc 1,2-4).

Dumnezeu a răspuns la strigătul copiilor Săi credincioși. Prin portvocea Sa aleasă, Și-a făcut cunoscută hotărârea de a aduce pedeapsa asupra poporului care se abătuse de la El, ca să slujească zeilor păgâni. În timpul vieții unora dintre aceia care chiar atunci puneau întrebări cu privire la viitor, El avea să îndrume în mod minunat căile popoarelor conducătoare ale pământului și să-i aducă pe babilonieni în frunte. Acești caldeeni, „groaznici și înfricoșați” (Habacuc 1,7), aveau să cadă deodată peste țara lui Iuda, ca un bici rânduie de Dumnezeu. Căpeteniile lui Iuda și cei mai de frunte din popor urmau să fie duși robi în Babilon; cetățile, satele și ogoarele cultivate ale iudeilor urmau să rămână pustii; nimic nu avea să fie cruțat.

Încrezător că și prin această pedeapsă teribilă planul lui Dumnezeu pentru poporul Său avea să fie într-un fel împlinit, Habacuc s-a plecat cu umilință în fața voii descoperite a lui Iehova; „Doamne, nu ești Tu din veșnicie Dumnezeuul meu, Sfântul meu?” a strigat el. Apoi, credința lui trecând dincolo de perspectiva întunecată a viitorului apropiat și încrezându-se în făgăduințele prețioase care descoperă dragostea lui Dumnezeu față de copiii Săi încrezători, prorocul adaugă: „Nu vom muri!” (vers. 12). Cu această declarație de credință, a lăsat cazul lui și al tuturor celorlalți credincioși israeliți în mâinile unui Dumnezeu milostiv.

Aceasta n-a fost singura experiență a lui Habacuc în exercitarea credinței puternice. Într-o împrejurare, pe când medita cu privire

la viitor, el spunea: „M-am dus la locul meu de strajă și stam pe un turn, ca să veghez și să văd ce are să-mi spună Domnul și ce-mi va răspunde la plângerea mea”. Cu îndurare, Domnul i-a răspuns; „Scrie prorocia și sapă-o pe table ca să se poată citi ușor, căci va veni și se va împlini negreșit. Iată i s-a îngâmfat sufletul, nu mai este fără prihană în el; dar cel neprihănit va trăi prin credința lui” (Habacuc 2,1-4).

Credința care l-a întărit pe Habacuc împreună cu toți cei sfinți și drepți din zilele de grea încercare, era aceeași credință care susține poporul lui Dumnezeu din zilele noastre. În ceasurile cele mai întunecate, în împrejurările cele mai descurajatoare, credinciosul își poate ține sufletul legat de Izvorul a toată lumina și puterea. Prin credința în Dumnezeu, nădejdea și curajul lui pot fi reînnoite în fiecare zi. „Cel neprihănit va trăi prin credința lui”. În slujirea lui Dumnezeu nu trebuie să existe nici descurajare, nicoscilare, nici teamă. Domnul va împlini cele mai înalte așteptări ale acelor care-și pun încrederea în El. Domnul le va da înțelepciunea pe care o cer diferitele lor nevoi.

Apostolul Pavel dă o mărturie grăitoare despre grija îndestulătoare oferită fiecărui suflet încercat. Lui i-a fost dată asigurarea divină: „Harul Meu îți este de ajuns; căci puterea Mea în slăbiciune este făcută desăvârșită”. Cu recunoștință și cu încredere, slujitorul încercat al lui Dumnezeu a răspuns: „Deci mă voi lăuda mult mai bucuros cu slăbiciunile mele, pentru ca puterea lui Hristos să rămână în mine. De aceea simt plăcere în slăbiciuni, în defăimări, în nevoi, în prigoniri, în strămtorări pentru Hristos; căci când sunt slab, atunci sunt tare” (2 Corinteni 12,9.10).

Trebuie că cultivăm și să încurajăm credința despre care au mărturisit prorocii și apostolii – credința care se sprijină pe făgăduințele lui Dumnezeu și așteaptă mântuirea la timpul și în felul hotărâte de El. Cuvântul sigur al prorociei își va găsi împlinirea finală în arătarea glorioasă a Domnului și Mântuitorului nostru Iisus Hristos, ca Împărat al împăraților și Domn al domnilor. Timpul de așteptare poate părea lung, sufletul poate fi apăsător de împrejurări descurajatoare, mulți în care ne-am pus încrederea pot cădea pe cale; dar, împreună cu prorocul care s-a străduit să-l

încurajeze pe Iuda într-o vreme de decădere fără egal, să spunem cu încredere: „Domnul este însă în Templul Lui cel Sfânt. Tot pământul să tacă înaintea Lui!” (Habacuc 2,20). Să păstrăm mereu în minte solia încurajatoare: „Căci este o prorocie a cărei vreme este hotărâtă, se apropie de împlinire și nu va minți; dacă zăbovește, așteapt-o, căci va veni și se va împlini negreșit... Cel neprihănit va trăi prin credința lui” (vers. 3.4).

Însuflește-Ți lucrarea în cursul anilor, Doamne!

Fă-Te cunoscut în trecerea anilor!

Dar, în mânia Ta, adu-Ți aminte de îndurările Tale!

Dumnezeu vine din Teman

și Cel Sfânt vine din muntele Paran...

Măreția Lui acoperă cerurile

și slava Lui umple pământul.

Strălucirea Lui este ca lumina soarelui;

din mâma lui pornesc raze,

și acolo este ascunsă tăria Lui.

Înaintea Lui merge ciuma,

și molima calcă pe urmele Lui.

Se oprește și măsoară pământul cu ochiul;

privește și face pe neamuri să tremure;

munții cei veșnici se sfărâmă,

dealurile cele vechi se pleacă;

El umblă pe cărări veșnice...

Ieși ca să izbăvești pe poporul Tău,

să izbăvești pe unsul Tău...

Căci, chiar dacă smochinul nu va înflori,

vița nu va da niciun rod,

rodul măslinului va lipsi

și câmpiile nu vor da hrană,

oile vor pieri din staule

și nu vor mai fi boi în grajduri,

eu tot mă voi bucura în Domnul,

mă voi bucura în Dumnezeul mântuirii mele!

Domnul Dumnezeu este tăria mea...

(Habacuc 3,2-6.13.17-19)

Habacuc nu a fost singurul prin care s-a dat o solie cu privire la strălucita nădejde și biruința viitoare, ca și despre judecata prezentă. În timpul domniei lui Iosia, cuvântul Domnului a venit la Țefania, arătând lămurit urmările stăruirii în apostazie și atrăgând atenția bisericii adevărate asupra perspectivei glorioase de după aceea. Profețiile lui cu privire la judecata care urma să vină asupra lui Iuda se aplică cu o putere egală și judecăților care vor cădea asupra lumii nepocăite la vremea celei de a doua veniri al lui Hristos:

*Ziua cea mare a Domnului este aproape,
este aproape și vine în grabă mare!*

*Da, este aproape ziua cea amarnică a Domnului
și viteazul țipă cu amar.*

*Ziua aceea este o zi de mânie,
o zi de necaz și de groază,
o zi de pustiire și nimicire,
o zi de întuneric și negură,
o zi de nori și de întunecime,
o zi în care vor răsună trâmbița*

și strigătele de război

împotriva cetăților întărite și turnurilor înalte (Țefania 1,14-16).

„Atunci voi pune pe oameni la strâmtorare și vor bâjbâi ca niște orbi, pentru că au păcătuit împotriva Domnului; de aceea, le voi vărsa sângele ca praful. Nici argintul și nici aurul lor nu vor putea să-i izbăvească în ziua mâniei Domnului; ci toată țara va fi pustiită de focul geloziei Lui, căci va nimici deodată pe toți locuitorii țării” (Țefania 1,17.18).

*Veniți-vă în fire și cercetați-vă,
neam fără rușine,
până nu se împlinește hotărârea –
ca pleava trece vremea,*

*până nu vine peste voi mânia aprinsă a Domnului,
până nu vine peste voi ziua mâniei Domnului!*

*Căutați pe Domnul, toți cei smeriți din țară,
care împliniți poruncile Lui!*

Căutați dreptatea, căutați smerenia!

Poate că veți fi cruțați în ziua mâniei Domnului

(Țefania 2,1-3).

„Iată, în vremea aceea, voi lucra împotriva tuturor asupritorilor tăi; voi izbăvi pe cei șchiopi și voi strânge pe cei ce au fost izgoșiți, și îi voi face o pricină de laudă și de slavă în toate țările unde sunt de ocară acum. În vremea aceea, vă voi aduce înapoi; în vremea aceea, vă voi strânge; căci vă voi face o pricină de slavă și de laudă între toate popoarele pământului, când voi aduce înapoi pe prinșii voștri de război, sub ochii voștri, zice Domnul” (Țefania 3,19.20).

Strigă de bucurie, fiica Sionului!

Strigă de veselie, Israele!

Bucură-te și saltă de veselie

din toată inima ta, fiica Ierusalimului!

Domnul a abătut de la tine pedepsele tale, a îndepărtat pe vrăjmașul tău;

Domnul, Împăratul lui Israel,

este în mijlocul tău;

nu trebuie să te mai temi de nicio nenorocire!

În ziua aceea, se va zice Ierusalimului:

„Nu te teme de nimic!

Sioane, să nu-ți slăbească mâinile!

Domnul, Dumnezeuul tău, este în mijlocul tău

ca un viteaz care poate ajuta;

se va bucura de tine cu mare bucurie,

va tăcea în dragostea Lui

și nu va mai putea de veselie pentru tine” (vers. 14-17).

CARTEA LEGII

Influențele tăcute, dar puternice, puse în mișcare de soliile prorocilor cu privire la robia babiloniană au contribuit la pregătirea căii pentru o reformă, care a avut loc în anul al optsprezecelea al domniei lui Iosia. Această mișcare reformatoare, prin care judecățile care amenințau au fost îndepărtate pentru o vreme, s-au născut într-un mod cu totul neașteptat, prin descoperirea și studierea unei părți a Sfintei Scripturi care, timp de mai mulți ani, fusese în mod ciudat pusă la un loc nepotrivit și pierdută.

Cu aproape un secol mai înainte, în timpul primului Paște sărbătorit de Ezechia, se luaseră măsuri pentru citirea publică, zilnică, a cărții legii în fața poporului de către preoții-învățători. Tocmai păzirea rânduielilor raportate de Moise, îndeosebi cele date în cartea legământului, care constituie o parte a Deuteronomului, a fost cea care a făcut ca domnia lui Ezechia să fie atât de prosperă. Dar Manase îndrăznise să îndepărteze aceste rânduieli; și, în timpul domniei lui, copia de la templu a cărții legii se pierduse printr-o neglijență totală. În felul acesta, timp de mai mulți ani, poporul de rând a fost lipsit de îndrumare.

Manuscrisul, multă vreme pierdut, a fost găsit în templu de Hilchia, marele preot, în timp ce clădirea era supusă unei reparații capitale, în armonie cu planul regelui Iosia de conservare a clădirii sfinte. Marele preot a înmănat cartea prețioasă lui Șafan, un cărturar învățat, care a citit-o și apoi a dus-o la împărat împreună cu relatarea descoperirii.

Iosia a fost profund mișcat când a auzit pentru prima dată lectura îndemnurilor și avertizărilor raportate în acest manuscris vechi. Niciodată mai înainte nu-și dăduse seama atât de profund de claritatea cu care Dumnezeu pusese înaintea lui Israel „viața și moartea, binecuvântarea și blestemul” (Deuteronom 30,19), și cum de repetate ori fuseseră îndemnați să aleagă calea vieții ca să

devină o laudă pe pământ, o binecuvântare pentru toate popoarele. „Întăriți-vă și îmbărbătați-vă! Nu vă temeți și nu vă înspăimântați”... fusese îndemnat Israel prin Moise; „căci Domnul, Dumnezeuul tău, va merge El Însuși pentru tine, nu te va părăsi și nu te va lăsa” (Deuteronom 31,6).

Cartea abunda în asigurări cu privire la bunăvoința lui Dumnezeu de a-i mântui în chip desăvârșit pe aceia care aveau să-și pună încrederea deplină în el. Așa cum lucrase la eliberarea lor din robia egipteană, tot așa avea să lucreze și la întemeierea lor în Țara Făgăduinței și la așezarea lor în fruntea popoarelor pământului.

Încurajările date ca răsplată a ascultării erau însoțite de prorocii cu privire la judecăți împotriva celor neascultători; și când împăratul a auzit cuvintele inspirate, a recunoscut în tabloul pus înaintea lui, condițiile care erau asemănătoare cu acelea care existau în realitate în regatul său. În legătură cu aceste descrieri profetice ale depărtării de Dumnezeu, a fost uimit să găsească declarații clare cu privire la urmarea faptului că ziua nenorocirii avea să vină cu grăbire și că nu va fi nicio scăpare. Limbajul era clar; nu putea fi nicio greșală în înțelegerea cuvintelor. La încheierea volumului, printr-o succintă prezentare a procedeelelor lui Dumnezeu cu Israel și printr-o repetare a evenimentelor viitoare, aceste probleme au fost lămurite pe deplin. În auzul întregului Israel, Moise declarase:

*Luați aminte ceruri, și voi vorbi;
ascultă, pământule, cuvintele gurii mele.
Ca ploaia să curgă învățăturile mele,
ca roua să cadă cuvântul meu,
ca ploaia repede pe verdeață, ca picăturile de ploaie pe iarbă!*
*Căci voi vesti Numele Domnului.
Dați slavă Dumnezeului nostru!*
*El este Stânca;
lucrările Lui sunt desăvârșite,
căci toate căile Lui sunt drepte.
El este un Dumnezeu credincios și fără nedreptate,
El este drept și curat (Deuteronom 32,1-4).*

*Adu-ți aminte de zilele din vechime,
 Socotește anii, vârstă de oameni după vârstă de oameni,
 întreabă pe tatăl tău și te va învăța,
 Pe bătrânii tăi și îți vor spune.
 Când Cel Preaînalt a dat o moștenire neamurilor,
 când a despărțit pe copiii oamenilor,
 au pus hotare popoarelor,
 după numărul copiilor lui Israel.
 Căci partea Domnului este poporul Lui,
 Iacov este partea Lui de moștenire.
 El l-a găsit într-un ținut pustiu,
 într-o singurătate plină de urlete înfricoșate;
 l-a înconjurat, l-a îngrijit
 și l-a păzit ca lumina ochilor Lui (vers. 5-10).*

*Israel a nesocotit Stânca mântuirii lui.
 L-au întărâtat la gelozie prin dumnezei străini,
 L-au mâniat prin urâciuni;
 au adus jertfe dracilor,
 unor idoli care nu sunt dumnezei,
 unor dumnezei pe care nu-i cunoșteau,
 dumnezei noi, veniți de curând,
 de care nu se temuseră părinții voștri.
 Ai părăsit Stânca cea care te-a născut,
 și ai uitat pe Dumnezeuul care te-a întocmit,
 Domnul a văzut lucrul acesta,
 și S-a mâniat,
 S-a supărat pe fiii și fiicele Lui.
 El a zis: „Îmi voi ascunde Fața de ei,
 și voi vedea care le va fi sfârșitul,
 căci sunt un neam stricat,
 sunt niște copii necredincioși.
 Mi-au întărâtat gelozia
 prin ceea ce nu este Dumnezeu,
 M-au mâniat prin idoli lor deșeți;
 și Eu îi voi întărâta la gelozie*

*printr-un popor care nu este popor.
Îi voi mânia printr-un neam fără pricepere...
Voi îngrămădi toate nenorocirile peste ei,
Îmi voi aruca toate săgețile împotriva lor.
Vor fi topiți de foame, stinși de friguri
și de boli cumplite.
Voi trimite în ei dinții fiarelor sălbatice
și otrava șerpilor...
Ei sunt un neam care și-a pierdut bunul-simț
și nu-i pricepere în ei.
Dacă ar fi fost înțelepți, ar înțelege,
și s-ar gândi la ce li se va întâmpla!
Cum ar urmări unul singur o mie din ei,
și cum ar pune doi pe fugă zece mii,
dacă nu i-ar fi vândut Stânca,
dacă nu i-ar fi vândut Domnul?
Căci stânca lor nu este Stânca noastră,
vrăjmașii noștri înșiși
sunt judecători în această privință.
Oare nu este ascuns lucrul acesta la Mine?
Pecetluit în comorile Mele?
A Mea este răzbunarea și eu voi răsplăti
când va începe să le alunece piciorul!
Căci ziua nenorocirii este aproape,
și ceea ce-i așteaptă nu va zăbovi
(vers. 15-21.23.24.28-31.34.35).*

Acestea și alte pasaje asemănătoare i-au făcut cunoscut lui Iosia dragostea lui Dumnezeu pentru poporul Său și oroarea Sa față de păcat. Când a citit poruncile cu privire la judecata grabnică asupra acelor care vor stărui în răzvrătire, împăratul s-a cutremurat pentru viitor. Stricăciunea lui Iuda fusese mare. Care avea să fie urmarea apostaziei lor continue?

În anii dinainte, regele nu fusese indiferent față de idolatria predominantă. „În al optulea an al domniei lui, pe când era încă tânăr”, se consacraseră deplin în slujirea lui Dumnezeu. Patru ani

mai târziu, la vârsta de douăzeci de ani, făcuse un efort stăruitor să îndepărteze ispita de la supușii lui, curățind „Iuda și Ierusalimul de locurile înalte și de dumbrăvi, de chipurile cioplite și de chipurile turnate... Au dărmătat înaintea lui altarele Baalilor și au tăiat stâlpii Astarteei, chipurile cioplite și chipurile turnate, le-a făcut praf, a presărat pe mormintele celor ce le aduseseră jertfe, și a ars oasele preoților pe altarele lor. Astfel, a curățit Iuda și Ierusalimul” (2 Cronici 34,3-5).

Nemulțumindu-se să facă o lucrare deplină numai în Regatul lui Iuda, tânărul conducător și-a extins eforturile și la acele părți ale Palestinei ocupate anterior de cele zece seminții ale lui Israel, din care acum mai era doar o rămășiță slabă. „La fel”, spune raportul, „a făcut în cetățile lui Manase, lui Efraim, lui Simeon și chiar ale lui Neftali”. Nu s-a întors la Ierusalim până ce n-a străbătut în lung și în lat această regiune de locuințe ruinate „și a dărmătat altarele, a făcut bucăți idolii închinăți Astarteei, și chipurile cioplite le-a făcut praf și a tăiat toți stâlpii închinăți soarelui în toată țara lui Israel” (vers. 6.7).

În felul acesta, Iosia, încă din prima tinerețe, se străduise să se folosească de poziția lui ca rege pentru a înălța principiile legii sfinte a lui Dumnezeu. Iar acum, în timp ce Șafan, cărturarul, îi citea din cartea legii, regele a descoperit în acest volum un tezaur de cunoștințe, un aliat puternic în lucrarea de reformă pe care dorea atât de mult s-o vadă îndeplinită în țară. S-a hotărât să meargă în lumina sfaturilor ei și astfel să facă tot ce-i stătea în putere pentru a face cunoscut poporului învățăturile ei și a-i conduce, dacă va fi cu putință, la cultivarea respectului și dragostei pentru Legea cerului.

Dar era oare cu putință să aducă la îndeplinire reforma necesară? Israel aproape ajunsese la limitele răbdării divine; în curând, Dumnezeu avea să Se ridice să-i pedepsească pe aceia care aduseseră dezonoare asupra Numelui Său; mânia lui Dumnezeu se aprinsese deja împotriva poporului. Copleșit de amărăciune și de descurajare, Iosia și-a sfâșiat hainele, s-a plecat înaintea lui Dumnezeu, în agonia sufletului, căutând iertare pentru păcatele unei națiuni nepocăite.

În vremea aceea, profetesa Hulda locuia în Ierusalim, aproape de templu. Gândul regelui plin de presimțiri îngrijorătoare s-a îndreptat spre ea, și s-a hotărât să-L întrebe pe Domnul, prin acel sol ales, să afle, dacă era posibil, dacă prin orice mijloc al puterii lui lăuntrice l-ar putea slava pe Iuda cel rătăcit, aflat acum în pragul ruinei.

Gravitatea situației și respectul pe care-l avea față de prorociță l-au făcut să aleagă ca soli, pentru a-i trimite la ea, pe primii oameni din regat. „Duceți-vă”, le-a poruncit el, „și întrebați pe Domnul pentru mine, pentru popor și pentru Iuda, cu privire la cuvintele cărții aceștia care s-a găsit; căci mare este mânia Domnului care s-a aprins împotriva noastră, pentru că părinții noștri n-au ascultat cuvintele cărții aceștia și n-au împlinit tot ce ne este poruncit în ea” (2 Împărați 22,13).

Prin Hulda, Domnul i-a trimis lui Iosia un cunvânt prin care i-a spus că distrugerea Ierusalimului nu putea fi evitată. Chiar dacă s-ar umili acum înaintea lui Dumnezeu, poporul nu putea scăpa de pedeapsă. Atât de mult se împietriseră sufletele lor prin săvârșirea răului, încât, dacă judecata nu avea să vină asupra lor, în scurtă vreme ei aveau să se întoarcă la aceeași viețuire păcătoasă. „Spuneți omului care v-a trimis la mine”, zice profetesa: „Așa vorbește Domnul: 'Iată, voi trimite nenorociri asupra locului acestuia și asupra locuitorilor lui după cuvintele cărții pe care a citit-o împăratul lui Iuda. Pentru că M-au părăsit și au adus tămâie altor dumnezei, mâniindu-Mă prin toate lucrările mâinilor lor, mânia Mea s-a aprins împotriva locului acestuia și nu se va stinge'" (vers. 15-17).

Dar pentru că regele și-a umilit inima înaintea lui Dumnezeu, Domnul avea să recunoască promptitudinea lui în căutarea iertării și milei. Lui i-a fost trimisă solia: „Pentru că ți s-a mișcat inima, pentru că te-ai smerit înaintea Domnului când ai auzit ce am spus împotriva acestui loc și împotriva locuitorilor lui, care vor ajunge de spaimă și de blestem, și pentru că ți-ai sfâșiat hainele și ai plâns înaintea Mea, și Eu am auzit – zice Domnul – ; de aceea, iată, te voi adăuga la părinții tăi, vei fi adăugat în pace în mormântul tău, și nu-ți vor vedea ochii toate nenorocirile pe care le voi aduce asupra locului acestuia” (vers. 19.20).

Regele trebuia să lase în seama lui Dumnezeu evenimentele viitoare. El nu putea schimba hotărârile veșnice ale lui Iehova. Dar, anunțând pedepsele Cerului care aveau să vină peste ei, Domnul n-a îndepărtat ocazia pentru pocăință și reformă; și Iosia, văzând în aceasta dispoziția din partea lui Dumnezeu de a amesteca judecățile cu milă, s-a hotărât să facă tot ce-i stătea în putere pentru a înfăptui reformele stabilite. El a convocat îndată o mare adunare, la care au fost invitați bătrânii și magistrații din Ierusalim și Iuda, împreună cu poporul de rând. Aceștia, împreună cu preoții și cu leviții, s-au întâlnit cu regele în curtea templului.

Regele personal a citit înaintea acestei mari adunări „toate cuvintele din cartea legământului pe care o găsiseră în Casa Domnului” (2 Împărați 23,2). Lectorul a fost profund impresionat și a rostit solia cu patos și cu o inimă zdrobită. Ascultătorii au fost adânc mișcați. Intensitatea simțămintelor ce se arătau pe chipul regelui, însăși solemnitatea soliei, avertizarea cu privire la judecățile care aveau să vină – toate acestea și-au făcut efectul și mulți s-au hotărât să se unească cu regele pentru a căuta iertare.

Iosia a propus ca cei cu cea mai înaltă autoritate să se unească cu poporul în legământ solemn înaintea lui Dumnezeu, pentru a conlucra într-un efort de a face schimbări hotărâte: „Împăratul stătea pe scaunul lui împărătesc și a făcut legământ înaintea Domnului, îndatorându-se să urmeze pe Domnul și să păzească poruncile, învățăturile și legile Lui din toată inima și din tot sufletul lui, ca să îplinească astfel cuvintele legământului acestuia scrise în cartea aceasta”. Răspunsul a fost mai entuziast decât îndrăznise regele să spere: „Și tot poporul a intrat în legământ” (vers. 3).

În reforma care a urmat, regele și-a îndreptat atenția să distrugă orice urmă de idolatrie care mai era. Locuitorii țării practicaseră atât de mult obiceiurile popoarelor înconjurătoare, închinându-se chipurilor de lemn și de piatră, încât se părea peste puterea omului de a îndepărta orice urmă a acestor păcate. Dar Iosia a stăruit în străduința lui de a curăța țara. Cu hotărâre s-a împotrivit idolatriei, omorându-i „pe toți preoții înălțimilor”... „Mai mult, Iosia a stârpit pe cei ce chemau duhurile, pe cei ce spuneau viitorul, terafimii, idoli și toate urâciunile care se vedeau în țara lui Iuda și Ierusalim,

ca să împlinescă astfel cuvintele legii scrise în cartea pe care o găsisе preotul Hilchia în Casa Domnului” (vers. 20.24).

În zilele divizării împărăției, cu veacuri mai înainte, când Ieroboam, fiul lui Nebat, sfidându-L cu îndrăzneală pe Dumnezeuul căruia se închina Israel, a căutat să îndepărteze inima poporului de la slujbele templului din Ierusalim către forme noi de închinare, a clădit un altar nesfințit la Betel. În timpul consacrării acestui altar, unde, în anii care aveau să vină, mulți urmau să fie amăgiți de practicile idolatre, a apărut deodată un bărbat al lui Dumnezeu, din Iuda, cu cuvintele de condamnare pentru practicile hulitoare. „El strigase împotriva altarului, zicând: 'Altarule! Altarule! Așa vorbește Domnul: Iată că se va naște un fiu casei lui David; numele lui va fi Iosia; el va junghia pe tine pe preoții înălțimilor, care ard tămâie pe tine și pe tine se vor arde oseminte omenești!’” (1 Împărați 13,2). Această avertizare fusese însoțită de un semn prin care se dovedea că acel cuvânt rostit era de la Dumnezeu.

Trecuseră trei veacuri. În timpul reformei adusă la îndeplinire de Iosia, regele însuși era la Betel, unde se găsea acest altar vechi. Prorocia rostită cu mulți ani înainte, în prezența lui Ieroboam, avea să fie acum împlinită literal:

„A dărmătat și altarul de la Betel și înălțimile făcute de Ieroboam, fiu lui Nebat, care făcuse pe Israel să păcătuiască; a ars înălțimea și a prefăcut-o în țărână și a ars idolul Astarteei.

Iosia a zis: 'Ce este mormântul acesta pe care-l văd?' Oamenii din cetate i-au răspuns: 'Este mormântul omului lui Dumnezeu care a venit din Iuda și a strigat împotriva altarului din Betel lucrurile acestea pe care le împlinești tu'. Și el a zis: 'Lăsați-l, nimeni să nu-i atingă oasele!' Astfel, au păstrat oasele lui împreună cu ale prorocului care venise din Samaria” (2 Împărați 23,15-18).

Pe povârnișurile de miazăzi ale Muntelui Măslinilor, față în față cu frumosul templu al lui Iehova de pe muntele Moria, erau altarele și chipurile care fuseseră așezate de Solomon pentru a fi pe placul soțiilor lui idolatre (vezi 1 Împărați 11,6-8). De trei sute de ani aceste chipuri hidoase stătuseră pe „Muntele Urâciunii” ca martore ale apostaziei celui mai înțelept împărat al lui Israel. Și acestea au fost îndepărtate și distruse de Iosia.

Regele a căutat mai departe să întărească credința lui Iuda în Dumnezeu părinților lor, ținând o mare sărbătoare de Paște, în armonie cu prevederile statuate în cartea legii. Au fost făcute pregătiri de către aceia care aveau răspunderea slujbelor sfinte, și în ziua cea mare a sărbătorii, au fost aduse daruri de bunăvoie. „Paște ca acesta nu se părăznuise din vremea când judecau judecătorii pe Israel și în tot timpul împăraților lui Iuda” (vers. 22). Dar râvna lui Iosia, deși acceptată de Dumnezeu, nu putea ispăși păcatele generațiilor trecute; nici evlavia manifestată de cei ce l-au urmat pe rege nu a produs o schimbare a inimii în mulți care refuzaseră cu încăpățănare să se întoarcă de la idolatrie la închinarea față de Dumnezeu cel adevărat.

Iosia a continuat să domnesască timp de peste un deceniu de la sărbătorirea Paștelui. La vârsta de treizeci și nouă de ani, și-a găsit moartea în lupta cu oștile Egiptului; și „a fost îngropat în mormântul părinților săi. Tot Iuda și Ierusalimul l-au plâns pe Iosia, Ieremia a făcut un cântec de jale pentru Iosia. Toți cântăreții și toate cântărețele au vorbit de Iosia în cântecele lor de jale până în ziua de azi, și au ajuns o datină în Israel. Cântările acestea sunt scrise în 'Cântecele de jale'" (2 Cronici 35,24.25). „Înainte de Iosia, n-a fost niciun împărat care să se întoarcă la Domnul, ca el, din toată inima, din tot sufletul, din tot cugetul și din toată puterea lui, întocmai după toată legea lui Moise; și chiar după el n-a fost niciunul ca el. Totuși Domnul nu S-a întors din iușimea mâniei Lui cele mari, de care era aprins împotriva lui Iuda, din pricina tuturor celor ce făcuseră Manase ca să-l mânie” (2 Împărați 23,25.26). Se apropia cu grăbire vremea când Ierusalimul avea să fie distrus cu totul, iar locuitorii țării duși în robie în Babilon, ca să învețe lecțiile pe care refuzaseră să le învețe în împrejurări mai favorabile.

IEREMIA

Printre aceia care nădăjduiseră într-o înviorare spiritulă de durată, ca urmare a reformei lui Iosia, era și Ieremia, chemat de Dumnezeu la slujirea profetică pe când era încă tânăr, în al treisprezecelea an al domniei lui Iosia. Membru al preoției levitice, Ieremia fusese educat din copilărie pentru o slujire sfântă. În anii aceia fericiți de pregătire, își dădea seama în mică măsură că fusese rânduit de la naștere să fie „un proroc al neamurilor”, și când a venit chemarea divină, a fost copleșit de simțământul nevredniciei, „Ah, Doamne, Dumnezeule, strigă el, vezi că eu nu știu să vorbesc, căci sunt un copil” (Ieremia 1,5.6).

În tânărul Ieremia, Dumnezeu a văzut pe unul care va fi credincios însărcinării sale și care va sta pentru dreptate, în ciuda oricărei împotriviri. În copilărie, se dovedise credincios; iar acum avea să suporte asprimea ca un bun ostaș al crucii. „Nu zice: 'Sunt un copil'", l-a îndemnat Domnul pe solul Său ales, „căci te vei duce la toți aceia la care te voi trimite, și vei spune tot ce-ți voi porunci. Nu te teme de ei; căci Eu sunt cu tine ca să te scap, zice Domnul. Dar tu încinge-ți coapsele, scoală-te și spune-le tot ce-ți voi porunci. Nu tremura înaintea lor, cu nu cumva să te fac să tremuri înaintea lor. Iată că în ziua aceasta te fac o cetate întărită, un stâlp de fier și un zid de aramă, împotriva întregii țări, împotriva împăraților lui Iuda, împotriva căpeteniilor lui, împotriva preoților lui și împotriva poporului țării. Ei vor lupta împotriva ta, dar nu te vor birui; căci Eu sunt cu tine, ca să te scap, zice Domnul” (vers. 7.8.17-19).

Timp de patruzeci de ani, Ieremia avea să stea înaintea poporului ca martor pentru adevăr și neprihănire. Într-o vreme de apostazie fără precedent, trebuia să exemplifice în viața și în caracterul lui închinarea față de singurul Dumnezeu adevărat. În timpul asediilor grozave ale Ierusalimului, el urma să fie purtătorul

de cuvânt al lui Iehova. Urma să prevadă căderea lui David și distrugerea frumosului templu clădit de Solomon. Și când avea să fie întemnițat din cauza mărturiilor lui neînfricate, avea încă să vorbească lămurit împotriva păcatului din locurile înalte. Disprețuit, urât, respins de oameni, în cele din urmă avea să fie martor al împlinirii literale a propriilor prorocii cu privire la iminenta nenorocire și să împărtășească durerea și vaiul care aveau să urmeze distrugerii cetății blestemate.

Totuși, în mijlocul distrugerii generale în care națiunea intra cu grăbire, lui Ieremia i-a fost deseori îngăduit să privească dincolo de scenele dureroase ale prezentului, la perspectivele glorioase ale viitorului, când poporul lui Dumnezeu va fi răscumpărat din țara vrăjmașului și sădit iarăși în Sion. El a văzut mai dinainte vremea când Domnul va reînnoi legătura Sa prin legământ cu ei. „Sufletul le va fi ca o grădină bine udată și nu vor mai tânji” (Ieremia 31,12).

Despre chemarea lui la misiunea profetică, Ieremia însuși scria: „Domnul Și-a întins mâna și mi-a atins gura. Și Domnul mi-a zis: 'Iată, pun cuvintele Mele în gura ta. Iată, astăzi te pun peste neamuri și peste împărății ca să smulgi și să tai, să dărâmi și să nimicești, să zidești și să sădești” (Ieremia 1,9.10).

Mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu pentru cuvintele „să zidești și să sădești!” Prin aceste cuvinte, Ieremia a fost asigurat de planul Domnului de a restatornici și de a vindeca. Aspre erau soliile de prezentat în anii ce aveau să vină. Prorociile cu privire la judecățile care urmau să vină fără întârziere trebuiau să fie rostite fără teamă. De pe câmpiile Șinearului „va izbucni nenorocirea peste toți locuitorii țării. Îmi voi rosti judecățile împotriva lor, zice Domnul, din pricina întregii lor răutăți, pentru că M-au părăsit” (vers. 14.16). Totuși prorocul urma să însoțească aceste solii cu asigurări de iertare pentru toți cei ce se vor întoarce de la căile lor rele.

Ca meșter-clăditor înțelept, Ieremia, chiar la începutul activității sale de-o viață întreagă, a căutat să-i încurajeze pe bărbații lui Iuda să pună temeliile vieții lor spirituale profunde și larg cuprinzătoare, făcând o lucrare temeinică de pocăință. Multă vreme, clădiseră cu materiale pe care apostolul Pavel le aseamănă

cu lemnul, fânul și trestia, iar Ieremia, cu zgura. „De ceea se vor numi argint lepădat”, spune el mulțimii nepocăite, „căci Domnul i-a lepădat” (Ieremia 6,30). Acum erau îndemnați să înceapă a clădi cu înțelepciune și pentru veșnicie, dând la o parte gunoiul apostaziei și folosind ca material de temelie aur curat, argint purificat și pietre prețioase – credința, ascultarea și faptele bune – care sunt singurele primite înaintea unui Dumnezeu sfânt.

Cuvântul Domnului prin Ieremia către poporul Său era: „Întoarce-te, necredincioasă Israel... Nu voi arunca o privire întunecoasă împotriva voastră, căci sunt milostiv, zice Domnul, și nu țin mânia pe vecie. Recunoaște-ți numai nelegiuirea, recunoaște că ai fost necredincioasă Domnului, Dumnezeului tău... Întoarceți-vă, copii răzvrătiți, zice Domnul; căci Eu sunt Stăpânul vostru... Mă vei chema: Tată! Și nu te vei mai abate de la Mine. Întoarceți-vă, copii răzvrătiți, și vă voi ierta abaterile” (Ieremia 3,12-14.19.22).

Ca adaos la aceste minunate îndemnuri, Domnul i-a dat poporului Său înstrăinat de El chiar și cuvintele cu care ar fi trebuit să se întoarcă la El. Ei trebuiau să spună: „Iată-ne venim la Tine, căci Tu ești Domnul, Dumnezeul nostru. În adevăr, zadarnic se așteaptă mântuirea de la dealuri și de la mulțimea munților; în adevăr, în Domnul, Dumnezeul nostru este mântuirea lui Israel... Să ne culcăm în rușinea noastră și să ne învelim cu ocara noastră, căci am păcătuit împotriva Domnului, Dumnezeului nostru, noi și părinții noștri din tinerețea noastră și până în ziua de azi, și n-am ascultat glasul Domnului, Dumnezeului nostru” (vers. 22-25).

Reforma adusă de Iosia curățase țara de altare idolești, dar inimile mulțimilor nu fuseseră schimbate. Semințele adevărului care răsăriseră și dăduseră făgăduința unui seceriș bogat fuseseră înăbușite de spini. O altă rătăcire de felul acesta avea să fie fatală; și Domnul căuta să trezească poporul pentru a-și da seama de primejdie. Numai dacă se dovedeau credincioși față de Iehova puteau nădăjdui în favoarea divină și în prosperitate.

Ieremia le-a atras atenția de repetate ori asupra sfaturilor date în Deuteronom. Mai mult decât alți proroci, el a accentuat învățămintele legii mozaice și a arătat cum acestea pot aduce cea mai înaltă binecuvântare spirituală atât poporului, cât și fiecărei

inimi în parte. „Întrebați care sunt cărările cele vechi, care este calea cea bună; umblați pe ea”, îi ruga el, „și veți găsi odihnă pentru sufletele voastre!” (Ieremia 6,16)

Cu o ocazie, la porunca Domnului, prorocul s-a așezat la una dintre intrările principale în cetate și acolo a susținut importanța sfințirii zilei de Sabat și au fost avertizați cu solemnitate împotriva preocupării lor cu cele vremelnice în ziua aceasta. A fost făgăduită o binecuvântare cu condiția ascultării. „Dacă Mă veți asculta în adevăr, zicea Domnul, și în ziua Sabatului nu veți face nicio lucrare în ziua aceasta, atunci pe porțile acestei cetăți vor intra împărați și voievozi, care vor ședea pe scaunul de domnie al lui David; ei vor veni în care și călări pe cai, ei și voievozii lor, oamenii lui Iuda și locuitorii Ierusalimului, și cetatea aceasta va fi locuită în veci” (Ieremia 17,24.25).

Această făgăduință cu privire la prosperitate, ca răsplată a supunerii, a fost însoțită de o prorocie cu privire la judecățile care vor cădea peste cetate, dacă locuitorii se vor dovedi necredincioși față de Dumnezeu și față de Legea Sa. Dacă îndemnul de a asculta de Domnul, Dumnezeul părinților lor, și de a sfinți ziua Sa de Sabat nu erau luate în seamă, atunci cetatea și palatele ei vor fi distruse pe de-a-ntregul de foc.

Astfel, prorocul a susținut cu tărie principiile sănătoase ale viețuirii corecte atât de lămurit date în cartea legii. Dar starea care predomina în țara lui Iuda era de așa natură că numai prin cele mai hotărâte măsuri se putea produce o schimbare în bine; de aceea, el lucrase din toată inima pentru binele celor nepocăiți. „Deșteleniți-vă un ogor nou”, îi îndemna El, „și nu semănați între spini! Curățește-ți inima de rău, Ierusalime, ca să fii mântuit!” (Ieremia 4,3.14)

Dar marea masă a poporului n-a luat în seamă chemarea la pocăință și la reformă. Încă de la moartea bunului rege Iosia, aceia care conduceau poporul se dovediseră necredincioși însărcinării lor și îi duseseră în rătăcire pe mulți. Ioahaz, înlăturat prin intervenția împăratului Egiptului, fusese urmat de Ioachim, fiul cel mai mare al lui Iosia. De la începutul domniei lui Ioiachim, Ieremia avea slabă nădejde să scape țara iubită de distrugere și

poporul din robie. Cu toate acestea, nu i s-a îngăduit să tacă în timp ce regatul era amenințat de distrugerea groaznică. Cei care rămăseseră credincioși lui Dumnezeu trebuiau încurajați să stăruiască în facerea binelui, iar păcătoșii trebuiau, dacă era cu putință, convinși să se întoarcă de la nelegiuire.

Criza cerea un efort public larg cuprinzător. Domnul i-a poruncit lui Ieremia să stea în curtea templului și să vorbească întregului popor al lui Iuda, care intra și ieșea. Nu trebuia să minimizeze niciun cuvânt din soliile încredințate lui, pentru ca păcătoșii din Sion să aibă ocazia deplină să ia aminte și să se întoarcă de la căile lor rele.

Prorocul a ascultat; el s-a așezat la poarta Casei Domnului și și-a ridicat glasul de avertizare și îndemn. Sub inspirația Celui Atotputernic, el a spus:

„... 'Ascultați Cuvântul Domnului, toți bărbații lui Iuda, care intrați pe aceste porți ca să vă închinați înaintea Domnului!' Așa vorbește Domnul oștirilor, Dumnezeu lui Israel: 'Îndreptați-vă căile și faptele și vă voi lăsa să locuiți în locul acesta. Nu vă hrăniți cu nădejdi înșelătoare, zicând: «Acesta este Templul Domnului!» Căci numai dacă vă veți îndrepta căile și faptele, dacă veți înfăptui dreptatea unii față de alții, dacă nu veți asupra pe străin, pe orfan și pe văduvă, dacă nu veți vărsa sânge nevinovat în locul acesta și dacă nu veți merge după alți dumnezei, spre nenorocirea voastră, numai așa vă voi lăsa să locuiți în locul acesta, în țara pe care am dat-o părinților voștri, din veșnicie în veșnicie''' (Ieremia 7,2-7).

Aici se vede lămurit că Domnul nu este dornic să pedepsească. El își reține judecățile ca să mijlocească pentru cei nepocăiți. Acela care manifestă „îndurare, judecată și neprihănire pe pământ” (Ieremia 9,14), stăruie pe lângă copiii rătăcitori; pe orice cale posibilă El caută să-i învețe calea vieții veșnice. El îi scosese pe israeliți din robie ca să-L slujească pe El, singurul Dumnezeu viu și adevărat. Cu toate că rătăciseră multă vreme în idolatrie și nu luaseră seama la averizările Sale, El tot Își face acum cunoscută dorința de a amâna pedeapsa și de a acorda încă o ocazie de pocăință. El explică faptul că numai printr-o reformă profundă a inimii putea fi îndepărtată nenorocirea care stătea să vină.

Zadarnică era încrederea pe care ei aveau s-o pună în templu și în slujbele lui. Riturile și ceremoniile nu puteau face ispășire pentru păcate. Cu toată pretenția lor de a fi poporul ales al lui Dumnezeu, numai reforma inimii și a unei vieți practice îi putea salva de urmarea inevitabilă a unei nelegiuiri continue.

Astfel că, „în cetățile lui Iuda și pe ulițele Ierusalimului”, solia lui Ieremia către Iuda era: „Ascultați cuvintele acestui legământ” – preceptele clare ale lui Iehova, așa cum sunt raportate în Sfintele Scripturi – „și împliniți-le” (Ieremia 11,6). Aceasta este solia pe care a vestit-o pe când stătea în curțile templului, la începutul domniei lui Ioiachim.

A fost revăzută pe scurt experiența lui Israel din zilele Exodului. Legământul lui Dumnezeu cu ei fusese: „Ascultați glasul Meu și Eu voi fi Dumnezeul vostru, iar voi veți fi poporul Meu; umblați pe toate căile pe care vi le-am poruncit ca să fiți fericiți”. Acest legământ a fost călcat fără rușine de nenumărate ori. Cei din poporul ales „au urmat sfaturile și poruncile inimii lor rele, au dat înapoi și n-au mers înainte” (Ieremia 7,23.24).

„Pentru ce”, întreba Domnul, „poporul acesta al Ierusalimului se lasă dus în necurmăte rătăcirilor?” (Ieremia 8,5). În vorbirea prorocului, aceasta se întâmpla din cauză că nu ascultasera de glasul Domnului, Dumnezeul lor, și refuzaseră să se lase îndreptați (vezi Ieremia 5,3). „S-a dus adevărul”, plângea el, „a fugit din gura lor”. „Chiar și cocostârcul își cunoaște vremea pe ceruri; turtureaua, rândunica și cocorul își păzesc vremea venirii lor; dar poporul Meu nu cunoaște Legea Domnului”. „Să nu-i pedepsesc Eu pentru aceste lucruri, zice Domnul, să nu Mă răzbun Eu pe un asemenea popor?” (Ieremia 7,28; 8,7; 9,9)

Venise vremea pentru o profundă cercetare a inimii. Cât timp Iosia fusese conducătorul lor, cei din popor avuseseră același temei pentru speranță. Dar el nu mai putea mijloci în favoarea lor, întrucât căzuse în luptă. Păcatele poporului erau atât de grele, încât timpul pentru mijlocire trecuse. „Chiar dacă Moise și Samuel s-ar înfățișa înaintea Mea”, zicea Domnul, „tot nu aș fi binevoitor față de poporul acesta. Izgonește-l dinaintea Mea, ducă-se! Și dacă-ți vor zice: 'Unde să ne ducem?' să le răspunzi: 'Așa vorbește Domnul: La

moarte cei sortiți la moarte, la sabie cei sortiți sabiei, la foamete cei sortiți foametei, la robie cei sortiți robiei!” (Ieremia 15,1.2)

Un refuz de a lua aminte la invitația harului pe care Dumnezeu o făcea acum, avea să aducă asupra națiunii nepocăite judecățile care căzuseră peste Regatul de Nord, cu peste o sută de ani mai înainte; „vă poruncesc să urmați Legea Mea pe care v-am pus-o înainte; dacă nu ascultați cuvintele robilor Mei proroci, pe care vi-i trimit, pe care vi i-am trimis dis-de-diminează, și pe care nu i-ați ascultat, atunci voi face Casei acesteia ca lui Silo și voi face din cetatea aceasta o pricină de blestem pentru toate neamurile pământului” (Ieremia 26,4-6).

Aceia care stăteau în curtea templului și ascultau cuvintele lui Ieremia au înțeles în mod clar aluzia aceasta la Silo și la zilele din vremea lui Eli, când filistenii i-au biruit pe israeliți și au luat cu ei chivotul legământului.

Păcatul lui Eli a constatat în trecerea cu ușurință peste nelegiuirea fiilor lui, care se găseau în slujba sfântă și peste păcatele care predominau în țară. Neglijența lui de a îndrepta aceste păcate aduseseră asupra poporului Israel o calamitate înfricoșătoare. Fiii lui căzuseră în luptă, Eli însuși își pierduse viața; chivotul lui Dumnezeu fusese luat din țara lui Israel, treizeci de mii de oameni din popor fuseseră uciși – și toate acestea din cauză că păcatul fusese îngăduit să se dezvolte fără să fie muștrat și oprit. În zadar crezuseră cei din Israel că, în pofida practicilor lor păcătoase, prezența chivotului le va asigura biruința asupra filistenilor. În același fel, în zilele lui Ieremia, locuitorii lui Iuda erau înclinați să creadă că o respectare strictă a slujbelor rânduite de Dumnezeu la templu îi va feri de o pedeapsă dreaptă pentru viețuirea lor nelegiuită.

Ce lecție este aceasta pentru bărbații care ocupă poziții de răspundere astăzi în biserica lui Dumnezeu! Ce avertizare solemnă de a trata cu credincioșie păcatele care aduc dezonoare cauzei adevărului! Nimeni dintre aceia care pretind a fi depozitarii Legii lui Dumnezeu să nu se măgulească cu gândul că cinstea exterioară pe care o manifestă față de porunci îl va scăpa de aplicarea dreptății divine. Nimeni să nu refuze muștrarea pentru păcat, nici să-i acuze pe slujitorii lui Dumnezeu că sunt prea zeloși în străduința de a

curăța tabăra de făcătorii de rele. Un Dumnezeu care urăște păcatul îi cheamă pe aceia care susțin că păzesc Legea Sa să se depărteze de orice nelegiuire. Neglijarea pocăinței și ascultării de bunăvoie va aduce asupra bărbaților și femeilor de astăzi urmări tot atât de serioase ca și acelea care au venit peste Israelul din vechime. Există un hotar dincolo de care judecățile lui Dumnezeu nu mai pot fi amânate. Distrugerea Ierusalimului în vremea lui Ieremia este o avertizare solemnă pentru Israelul modern, că sfaturile și muștrările date prin oamenii aleși de El nu pot fi neluate în seamă fără să fie pedepsit.

Solia lui Ieremia către preoți și popor a stârnit în mulți împotrivire. Cu o acuzație îndrăzneată au strigat: „Pentru ce prorocеști în Numele Domnului și zici: 'Casa aceasta va ajunge ca Silo și cetatea aceasta va fi pustiită și lipsită de locuitori? Tot poporul s-a îngărmădit în jurul lui Ieremia în Casa Domnului'” (Ieremia 26,9). Preoții, prorocii mincinoși împreună cu poporul s-au îndreptat cu mânie împotriva lui, care nu le vorbea cuvinte plăcute și nici nu le prorocea amăgire. Astfel, solia lui Dumnezeu a fost disprețuită, iar slujitorul Lui amenințat cu moartea.

Veștile despre cuvintele lui Ieremia au fost duse căpeteniilor lui Iuda și ei s-au grăbit să vină din palatul regelui la templu să afle adevărul în această problemă. „Atunci, preoții și prorocii au vorbit astfel căpeteniilor și întregului popor: 'Omul acesta este vinovat de pedeapsa cu moartea, căci a prorocit împotriva cetății acesteia toate lucrurile pe care le-ați auzit voi înșivă cu urechile voastre!’” (vers. 11). Dar Ieremia a stat cu mult curaj înaintea căpeteniilor și a poporului, zicând: „Domnul m-a trimis să prorocesc împotriva Casei acesteia și împotriva cetății acesteia toate lucrurile pe care le-ați auzit voi. Acum îndreptați-vă căile și faptele, ascultați glasul Domnului, Dumnezeului vostru, și Domnul Se va căi de răul pe care l-a rostit împotriva voastră! Cât despre mine, iată-mă în mâinile voastre; faceți-mi ce vi se va părea că este bine și drept! Numai să știți că, dacă mă veți omorî, vă veți face vinovați de sânge nevinovat, voi și cetatea aceasta și locuitorii ei; căci Domnul m-a trimis în adevăr la voi să rostesc în auzul vostru toate aceste cuvinte!” (vers. 12-15)

Dacă prorocul ar fi fost intimidat de atitudinea amenințătoare a acelor cu o înaltă autoritate, solia lui ar fi fost fără efect și și-ar fi pierdut viața; dar curajul cu care a dat avertizarea solemnă a impus respectul poporului și a întors căpeteniile lui Israel în favoarea lui. Ei au discutat cu preoții și cu prorocii falși, arătându-le cât de neînțelepte erau măsurile extreme pe care le susțineau, și cuvintele lor au produs o reacție în mintea poporului. În felul acesta, Dumnezeu a ridicat apărători ai slujitorului Său.

Și bătrânii s-au unit, protestând împotriva hotărârii preoților cu privire la soarta lui Ieremia. Ei au citat cazul lui Mica, cel care prorocise judecățile asupra Ierusalimului, zicând: „Sionul va fi arat ca un ogor, Ierusalimul va ajunge un morman de pietre și muntele Casei Domnului o înălțime acoperită cu păduri”. Și au întrebat: „L-au omorât însă oare Ezechia, împăratul lui Iuda, și tot Iuda? Nu s-a temut Ezechia de Domnul? Nu s-a rugat el Domnului? Și atunci Domnul S-a căit de răul pe care-l rostise împotriva lor. Și noi să ne împovărăm sufletul cu o nelegiuire așa de mare?” (vers. 18-19)

Prin insistența acestor bărbați cu influență, viața prorocului a fost cruțată, cu toate că mulți dintre preoți și dintre prorocii falși, neputând suporta adevărurile acuzatoare pe care le rostea el, ar fi fost bucuroși să-l vadă condamnat la moarte, sub acuzația de răscoală.

Din ziua chemării până la încheierea slujirii sale, Ieremia a stat înaintea celor din Iuda ca „un turn și o cetățuie”, împotriva căruia mânia omului n-a putut face nimic. „Ei se vor război cu tine”, îl avertizase Domnul pe slujitorul Său, „dar nu te vor birui; căci eu voi fi cu tine, ca să te scap și se te izbăvesc, zice Domnul”. „Te voi izbăvi din mâna celor răi, și te voi scăpa din mâna asupritorilor” (Ieremia 6,27; 15,20.21).

Predispus din fire la timiditate și sfială, Ieremia tânjea după pacea și liniștea unei vieți retrase, unde nu trebuia să mai fie martor la nepocăința continuă a poporului iubit. Inima i se strângea de chin când vedea distrugerea produsă de păcat. „O! de mi-ar fi capul plin de apă, de mi-ar fi ochii un izvor de lacrimi”, se jelea el, „aș plânge zi și noapte pe morții fiicei poporului meu! O! dacă aș avea un han de călători în pustie, aș părăsi pe poporul meu și m-aș depărta de el!” (Ieremia 9,1.2)

Batjocurile pe care era chemat să le suporte erau crude. Sufletul lui sensibil era străpuns iar și iar de săgețile batjocurii îndreptate asupra lui de aceia care îi disprețuiau soliile și care tratau cu ușurință povara sa pentru convertirea lor. „Am ajuns de răsul poporului meu”, zicea el, „și toată ziua sunt pus în cântecele de batjocură de ei” ... „toți cei ce trăiau în pace cu mine, pândesc să vadă dacă mă clatin, și zic: 'Poate că se va lăsa prins, vom pune mâna pe el și ne vom răzbuna pe el!’” (Plângeri 3,14; Ieremia 20,7.10)

Dar credinciosul proroc a fost întărit zilnic să rabde. „Domnul este cu mine ca un viteaz puternic”, zicea el cu credință; „de aceea, prigonitorii mei se vor poticni și nu vor birui. Se vor umple de rușine că nu au lucrat cu chibzuință; de o veșnică rușine, care nu se va uita! Cântați Domnului, lăudați pe Domnul! Căci El izbăvește sufletul celui nenorocit din mâna celor răi” (Ieremia 20,11.13).

Experiențele prin care a trecut Ieremia în zilele tinereții și acelea din anii de mai târziu ai slujirii sale l-au învățat lecția că „soarta omului nu este în puterea lui; nici nu stă în puterea omului, când umblă să-și îndrepte pașii spre țință”. A învățat să se roage: „Pedepsește-mă, Doamne, dar cu măsură; și nu în mânia Ta, ca să nu mă nimicești” (Ieremia 10,23.24).

Când a fost chemat să bea din paharul încercării și al amărăciunii și când a fost ispitit în nenorocire să zică: „S-a dus puterea mea de viață și nu mai am nicio nădejde în Domnul” (Plângeri 3,18), și-a amintit de providențele lui Dumnezeu în favoarea lui și triumfător a strigat:

*Bunătățile Domnului nu s-au sfârșit,
îndurările Lui nu sunt la căpăt,
ci se înnoiesc în fiecare dimineață.
Și credincioșia Ta este atât de mare!
Domnul este partea mea de moștenire –
zice sufletul meu –
de aceea nădăjduiesc în El.
Domnul este bun cu cine nădăjduiește în El,
cu sufletul care-L caută.
Bine este să aștepti în tăcere ajutorul Domnului
(Plângeri 3,18.22-26).*

APROPIEREA NENOROCIRII

Primii ani ai domniei lui Ioiachim au fost plini de avertizări despre apropierea nenorocirii. Cuvântul Domnului prin proroci era gata să se împlinească. Puterea asiriană dinspre miazănoapte, multă vreme suverană, nu avea să mai stăpânească popoarele. Egiptul la miazăzi, în a cărui putere regele lui Iuda își pusese încrederea zadarnic, avea să primească în curând o lovitură hotărâtă. Cu totul neașteptat, o nouă putere mondială, Imperiul Babilonian, se ridica la răsărit, eclipsând cu repeziciune toate celelalte popoare.

Timp de câțiva ani, împăratul Babilonului avea să fie folosit ca unealtă a mâniei lui Dumnezeu asupra lui Iuda cel nepocăit. Iar și iar Ierusalimul avea să fie invadat și cucerit de oștile asediatoare ale lui Nabucodonosor. O grupă după alta – la început câțiva, dar mai târziu mii și zeci de mii – aveau să fie luați robi în țara Șinear, pentru a locui acolo în exil forțat. Ioiachim, Zedechia – toți acești regi iudei urmau la rândul lor să devină vasali ai conducătorului babilonian și toți aveau să se răscoale. Pedepse din ce în ce mai aspre aveau să le fie date poporului răsculat, până când, în cele din urmă, țara întreagă avea să devină o pustietate, Ierusalimul avea să fie jefuit și nimicit prin foc, templul, pe care Solomon îl clădise, avea să fie distrus, iar Regatul lui Iuda avea să cadă, pentru a nu mai ocupa niciodată poziția lui de odinioară printre popoarele pământului.

Acele vremuri de schimbare, atât de pline de primejdie pentru națiunea israelită, au fost marcate de multe solii trimise de la Dumnezeu prin Ieremia. În felul acesta, Domnul le-a dat copiilor lui Iuda o mare ocazie de a se elibera din alianța cu Egiptul și de a evita lupta cu conducătorii Babilonului. Când primejdia amenințătoare s-a apropiat mai mult, Ieremia a învățat poporul cu ajutorul

unei învățături practice, nădăjduind ca în felul acesta să-i trezească la un simțământ al obligației lor față de Dumnezeu și să-i încurajeze să păstreze legături de prietenie cu conducerea babiloniană.

Pentru a ilustra importanța ascultării de cerințele lui Dumnezeu, Ieremia a adunat câțiva recabiți într-una dintre încăperile templului și le-a pus înaintea vin, invitându-i să bea. Așa cum era de așteptat, a întâlnit o împotrivire și un refuz categoric. „Noi nu bem vin!” au răspuns recabiții cu hotărâre; „căci Ionadab, fiul lui Recab, tatăl nostru, ne-a dat următoarea poruncă: 'Să nu beți niciodată vin, nici voi, nici fiii voștri'.

Atunci, cuvântul Domnului oștirilor a vorbit lui Ieremia astfel: 'Așa vorbește Domnul oștirilor, Dumnezeul lui Israel: Du-te și spune oamenilor lui Iuda și locuitorilor Ierusalimului: Nu voiți să luați învățătura ca să ascultați de cuvintele Mele? zice Domnul. Cuvintele lui Ionadab, fiul lui Recab, care a poruncit fiilor săi să nu bea vin, sunt păzite; căci ei nu beau vin până în ziua de azi și ascultă astfel de porunca tatălui lor. Iar Eu v-am vorbit și de vreme, și târziu și nu M-ați ascultat!’” (Ieremia 35,6.12-14)

Dumnezeu a căutat în felul acesta să pună într-un contrast izbitor ascultarea recabiților cu neascultarea și răzvrătirea poporului Său. Recabiții ascultasera de porunca tatălui lor, iar acum refuzau să fie atrași în nelegiuire. Dar bărbații lui Iuda nu ascultasera cuvintele Domnului și ca urmare aveau să sufere judecățile Sale cele mai aspre.

„V-am vorbit și de vreme, și târziu”, zicea Domnul, „și nu M-ați ascultat! V-am trimis pe toți slujitorii Mei proroci, i-am trimis într-una la voi, să vă spună: 'Întoarceți-vă fiecare de la calea voastră cea rea, îndreptați-vă faptele, nu mergeți după alți dumnezei, ca să le slujiți, și veți rămâne în țara pe care v-am dat-o vouă și părinților voștri!' Dar voi n-ați luat aminte și nu M-ați ascultat. Da, fiii lui Ionadab, fiul lui Recab, păzesc porunca pe care le-a dat-o tatăl lor, însă poporul acesta nu M-ascultă! De aceea, așa vorbește Domnul, Dumnezeul lui Israel: 'Iată, voi aduce peste Iuda și peste toți locuitorii Ierusalimului toate nenorocirile pe care le-am vestit cu privire la ei, pentru că le-am vorbit și nu M-au ascultat, pentru că i-am chemat și nu au răspuns!’” (vers. 14-17)

Când inimile oamenilor sunt împlânzite și supuse de influența puternică a Duhului Sfânt, aceștia vor lua aminte la sfat; dar atunci când întorc spatele muștrărilor, până când inimile se împietresc, Dumnezeu îngăduie să fie conduși de alte influențe. Refuzând adevărul, ei acceptă minciuna, care devine o cursă spre distrugerea lor.

Dumnezeu stăruise de Iuda să nu-L provoace la mânie, dar ei nu ascultaseră. În cele din urmă, s-a pronunțat hotărârea împotriva lor. Urmau să fie duși robi în Babilon. Caldeeni aveau să fie folosiți ca unelte prin care Dumnezeu urma să-i pedepsească pe cei din poporul Său neascultător. Suferințele bărbaților lui Iuda aveau să fie în raport cu lumina pe care o avuseseră și cu avertizările pe care le disprețuiseră și le respinseseră. Multă vreme, Dumnezeu Își amânase judecățile; dar acum, avea să-Și arate dezaprobarea față de ei ca un ultim efort de a-i opri de pe drumul păcătos.

Asupra casei recabiților a fost pronunțată o bogată binecuvântare. Prorocul a declarat: „Pentru că ați ascultat de poruncile tatălui vostru Ionadab, pentru că ați făcut tot ce v-a poruncit el; pentru aceasta așa vorbește Domnul oștirilor, Dumnezeul lui Israel: 'Ionadab, fiul lui Recab, nu va fi lipsit niciodată de urmași care să stea înaintea Mea!'” (vers. 18.19). În felul acesta, Dumnezeu l-a învățat pe poporul Său că credințioșia și ascultarea se vor răsfrânge asupra lui Iuda în binecuvântatre, așa cum recabiții erau binecuvântați pentru ascultarea de porunca tatălui lor.

Învățătura este pentru noi. Dacă cerințele unui tată bun și înțelept, care a luat cele mai bune și mai suficiente măsuri pentru asigurarea urmașilor împotriva păcatelor necumpătării, erau demne de o ascultare strictă, fără îndoială că autoritatea lui Dumnezeu trebuie să fie cu atât mai mult luată în seamă, cu cât El este mai sfânt decât omul. Creatorul și Conducătorul nostru, nemărginit în putere, teribil în judecată, caută pe toate căile să-i determine pe oameni să vadă și să se pocăiască de păcatele lor. Prin gura slujitorilor săi, El prezice primejdiile neascultării; dă un semnal de avertizare și muștră cu credințioșie păcatul. Poporul Său era ținut în prosperitate numai prin harul Său, prin veghere atentă a uneltelor Sale alese. El nu poate să susțină și să păzească un popor care refuză sfatul Lui, și-I disprețuiește

muștrările. Pentru o vreme, El poate să rețină judecățile de pedepsire; dar nu-și reține mânia la infinit.

Copiii lui Iuda erau numărați printre aceia despre care Dumnezeu spusese: „Îmi veți fi o împărăție de preoți și un popor sfânt” (Exod 19,6). În timpul lucrării sale de slujire, Ieremia n-a pierdut niciodată din vedere importanța vitală a sfințeniei inimii în diferitele situații din viață și îndeosebi în slujirea Dumnezeului Celui Preaînalt. El a prevăzut în mod clar căderea regatului și împrăștierea locuitorilor lui Iuda printre popoare; dar cu ochiul credinței privea dincolo de toate acestea, la vremurile restatornicirii. În auzul său răsună puternic făgăduința divină: „’Și Eu Însumi voi strânge rămășița oilor Mele din toate țările, în care le-am izgonit; le voi crește și se vor înmulți. Voi pune peste ele păstori care le vor paște; nu le va mai fi teamă nici groază, și nu va mai lipsi niciuna dintre ele, zice Domnul’.” „’Iată vin zile, zice Domnul, când voi ridica lui David o Odraslă neprihănită. El va împărăți, va lucra cu înțelepciune și va face dreptate și judecată în țară’. În vremea lui, Iuda va fi mântuit, și Israel va avea liniște în locuința lui; și iată Numele pe care i-L vor da: Domnul, Neprihănirea noastră!” (Ieremia 23,3-6)

Astfel, prorociile cu privire la judecata care avea să vină erau amestecate cu făgăduințele eliberării finale și mărețe. Aceia care alegeau să facă pace cu Dumnezeu și să trăiască o viață sfântă în mijlocul apostaziei existente, urmau să primească tărie pentru orice încercare și să fie făcuți în stare să mărturisească cu mare putere pentru El. Iar în veacurile ce urmau să vină, eliberarea lucrată în favoarea lor avea să depășească în faimă pe aceea îndeplinită pentru copiii lui Israel pe vremea Exodului. Aveau să vină zile, zice Domnul prin prorocul, când „nu se va mai zice: ’Viu este Domnul, care a scos din țara Egiptului pe copiii lui Israel!’ Ci se va zice: ’Viu este Domnul care a scos și a dus înapoi sămânța casei lui Israel din țara de la miazănoapte și din țările în care îi risipisem! Și vor locui în țara lor’” (vers. 7. 8). Așa erau prorociile minunate rostite de Ieremia în anii de încheiere a istoriei Regatului lui Iuda, când babilonienii deveneau atotputernici și chiar atunci când își aduceau oștile asediatoare împotriva zidurilor Sionului.

Asemenea celei mai plăcute melodii, aceste făgăduințe de eliberare răsunau în auzul acelor care erau statornici în închinarea adusă lui Iehova. În căminele înstăriților și ale săracilor, unde sfaturile unui Dumnezeu care-Și ține legământul erau încă păstrate cu respect, cuvintele prorocului erau repetate iar și iar. Chiar și copiii erau treziți cu putere și asupra minților lor tinere și receptive erau produse impresii dăinuitoare.

Păzirea conștincioasă a poruncilor Sfintelor Scripturi, în zilele slujirii lui Ieremia, le-a creat lui Daniel și tovarășilor săi ocaziile de a-L înălța pe Dumnezeu cel adevărat înaintea popoarelor pământului. Educația pe care acești tineri elevi o primiseră în căminele părinților lor, i-a făcut tari în credință și neabătuți în slujirea viului Dumnezeu, Creatorul cerului și al pământului. La începutul domniei lui Ioiachim, când Nabucodonosor a asediat pentru prima dată și a cucerit Ierusalimul, luându-i pe Daniel și pe tovarășii lui, împreună cu alții aleși, în mod deosebit pentru slujirea la curtea Babilonului, credința robilor evrei a fost încercată extrem de mult. Dar aceia care învățaseră să-și pună încrederea în făgăduințele lui Dumnezeu, le-au găsit îndestulătoare în toate experiențele prin care erau chemați să treacă în timpul rămânerii lor într-o țară străină. Scripturile s-au dovedit pentru ei o călăuză, un sprijin.

Ca interpret al însemnătății judecăților care începeau să cadă peste Iuda, Ieremia a manifestat o atitudine nobilă în apărarea dreptății lui Dumnezeu și a planurilor Sale pline de milă, chiar în timpul pedepselor celor mai aspre. Prorocul lucra neobosit. Dornic să ajungă la toate categoriile de oameni, și-a lărgit sfera de influență dincolo de Ierusalim, la regiunile înconjurătoare, prin vizite repetate în diferitele părți ale regatului.

În mărturiile lui către biserică, Ieremia se referea continuu la învățăturile din cartea legii, care fusese atât de mult onorată și înălțată în timpul domniei lui Iosia. El accentua din nou importanța păstrării unei legături prin legământ cu Ființa cea atotmilostivă și plină de îndurare, care, de pe înălțimile Sinaiului, rostise preceptele Decalogului. Cuvintele de avertizare și de îndemn ale lui Ieremia au ajuns în toate părțile regatului și toți au avut posibilitatea să cunoască voia lui Dumnezeu cu privire la popor.

Prorocul a lămurit faptul că Tatăl nostru ceresc îngăduie să cadă judecățile Sale „pentru ca popoarele să știe că sunt doar oameni” (Psalmi 9,20). „Dacă și după aceasta vă veți împotrivi și nu veți voi să Mă ascultați”, îl avertizase Domnul mai dinainte pe poporul Său, „vă voi împrăștia printre neamuri și voi scoate sabia după voi. Țara voastră va fi pustiită și când veți fi în țara vrăjmașilor voștri, atunci țara se va odihni și se va bucura de Sabatele ei” (Levitic 26,21.28.33).

În același timp, soliile cu privire la nenorocirea care se apropia erau trimise căpeteniilor și poporului; conducătorul lor, Ioiachim, care ar fi trebuit să fie un conducător spiritual înțelept, primul în mărturisirea păcatului, în reforme și în fapte bune, își petrecea vremea în plăceri egoiste. „Îmi voi zidi o casă mare și odăi încăpătoare”, își propunea el; și această casă „căptușită cu cedru și vopsită cu roșu” (Ieremia 22,14) a fost clădită cu bani și muncă procurate prin înșelăciune și apăsare.

Mânia profetului se aprinse, și a fost inspirat să rostească o judecată asupra conducătorului necredincios. „Vai de cel ce își zidește case cu nedreptate și odăile cu nelegiuire”, a declarat el; „care pune pe aproapele său să lucreze degeaba, fără să-i dea plata... Împărat ești tu oare, de te întreci cu cedrii? Nu mânca tatăl tău și nu bea și el? Și totuși făcea dreptate și judecată, și era fericit. Judeca pricina săracului și a celui lipsit, și era fericit. Nu înseamnă lucrul acesta a Mă cunoaște? zice Domnul. Dar tu n-ai ochi și inimă decât ca să te dedai la lăcomie, ca să verși sânge nevinovat, și să întrebuițezi asuprire și silnicie.

De aceea, așa vorbește Domnul, despre Ioiachim, fiul lui Iosia, împăratul lui Iuda: 'Nu-l voi plânge, zicând: Vai, fratele meu! Vai, sora mea! Nici nu vor plânge, zicând: Vai, doamne! Vai, Măria sa! Ci va fi înmormântat ca un măgar, va fi târât, aruncat afară din porțile Ierusalimului!’” (vers. 13-19)

În câțiva ani, această judecată grozavă avea să cadă asupra lui Ioiachim, dar, mai înainte, Domnul, în mila Sa, a făcut cunoscut poporului nepocăit planul Său. În al patrulea an al domniei lui Ioiachim, „Ieremia a vorbit înaintea întregului popor al lui Iuda și înaintea tuturor locuitorilor Ierusalimului”, arătând că „de la al

treisprezecelea an al domniei lui Iosia sunt douăzeci de ani de când” el dăduse mărturie cu privire la dorința lui Dumnezeu de a mântui, însă soliile fuseseră respinse (Ieremia 25,2,3). Iar acum, Cuvântul Domnului pentru ei era:

„Așa vorbește Domnul oștirilor: 'Pentru că n-ați ascultat cuvintele Mele iată, voi trimite să aducă toate popoarele de la miazănoapte, zice Domnul; și voi trimite la robul Meu Nabucodonosor, împăratul Babilonului; îi voi aduce împotriva acestei țări și împotriva locuitorilor ei și împotriva tuturor acestor neamuri de jur împrejur, ca să le nimicească cu desăvârșire și să facă din ele un pustiu și o pricină de batjocură, niște dărâmături veșnice. Voi face să înceteze între ei strigătele de bucurie și strigătele de veselie, cântecele mirelui și cântecele miresei, uruitul morii și lumina lămpii. Toată țara va fi o paragină, un pustiu, și neamurile acestea vor fi supuse împăratului Babilonului timp de șaptezeci de ani' (vers. 8-11).

Cu toate că hotărârea de pedepsire fusese clar rostită, cuprinsul ei grozav abia putea fi înțeles de mulțimile care ascultau. Pentru ca să se facă o impresie mai profundă, Domnul a căutat să ilustreze însemnătatea cuvintelor rosite. Domnul l-a îndemnat pe Ieremia să asemene soarta poporului cu golirea unui potir plin cu vinul mâniei divine. Printre primii care aveau să bea din acest potir de vaiuri urma să fie „Ierusalimul și cetățile lui Iuda, împreună cu împărații din ele”. Alții aveau să se împărtășească din acest potir – „Faraon, împăratul Egiptului, și slujitorii lui, și căpeteniile lui, și tot poporul lui”, împreună cu multe alte popoare ale pământului, până când planul lui Dumnezeu avea să fie împlinit (vezi Ieremia, capitoul 25).

Pentru a ilustra mai departe natura judecăților care aveau să vină cu grăbire, prorocul a fost sfătuit să „ia dintre bătrânii poporului și dintre bătrânii preoților și să meargă în valea fiilor lui Himon” și acolo, după ce va trece în revistă apostazia lui Iuda, trebuia să spargă în bucăți un „vas de pământ” și să spună din partea lui Iehova, al cărui slujitor era: „Tocmai așa voi zdrobi poporul acesta și cetatea aceasta cum se sparge un vas de pământ fără să poată fi făcut la loc”.

Prorocul a făcut așa cum i s-a poruncit. Apoi, întorcându-se în cetate, a stat în curtea templului și a spus în auzul întregului popor:

„Așa vorbește Domnul oștirilor, Dumnezeuul lui Israel: 'Iată, voi aduce peste cetatea aceasta și peste toate cetățile care țin de ea, toate nenorocirile pe care i le-am vestit mai înainte, pentru că și-au înțepenit grumazul ca să n-asculte cuvintele Mele' (vezi Ieremia, capitolul 19).

În loc să ducă la mărturisire și pocăință, cuvintele prorocului au trezit mânia acelor care au o înaltă autoritate, și, ca urmare, Ieremia a fost privat de libertate. Cu toate că a fost întemnițat și pus în lanțuri, prorocul a continuat să rostească solia Cerului către aceia care stăteau în jurul lui. Glasul lui n-a putut fi adus la tăcere prin persecuție. Cuvântul adevărului, spunea el, „în inima mea este ca un foc mistuitor, închis în oasele mele. Caut să-l opresc, dar nu pot” (Ieremia 20,9).

Cam pe vremea aceea, Domnul i-a poruncit lui Ieremia să scrie soliile pe care dorea să le transmită acelor pentru mântuirea cărora inima lui plină de milă suspina fără încetare. „Ia un sul de carte și scrie în el toate cuvintele pe care ți le-am spus cu privire la toate neamurile, din ziua când ți-am vorbit, pe vremea lui Iosia, până în ziua de azi! Poate că dacă va auzi casa lui Iuda tot răul pe care am de gând să li-l fac, se vor întoarce fiecare de la calea lor cea rea și le voi ierta astfel nelegiuirea și păcatul” (Ieremia 36,2,3).

În ascultare de porunca aceasta, Ieremia a chemat în ajutor un prieten credincios, pe Baruc, scriitorul, și i-a dictat „și Baruc a scris într-o carte, după cum spunea Ieremia, toate cuvintele pe care le spusese lui Ieremia Domnul” (vers. 4). Acestea au fost scrise cu grijă pe un sul de pergament și au constituit o mustrare solemnă a păcatului, o avertizare cu privire la urmarea sigură a unei apostazii continue și un apel stăruitor de renunțare la tot ce este rău.

Când scrierea a fost terminată, Ieremia, care era încă închis, l-a trimis pe Baruc să citească sulul mulțimilor care se adunau la templu cu ocazia unei zile de post național, „în anul al cincilea al lui Ioiachim, fiul lui Iosia, împăratul lui Iuda, în luna a noua”. „Poate se vor smeri”, zicea prorocul, „cu rugăciuni înaintea Domnului și se vor întoarce fiecare de la calea sa cea rea. Căci mari sunt mânia și urgia cu care l-a amenințat Domnul pe poporul acesta!” (vers. 9.7)

Baruc a ascultat, și sulul a fost citit înaintea tuturor oamenilor lui Iuda. După aceea, scribul a fost chemat să vină înaintea căpeteniilor să le citească cele scrise. Ei au ascultat cu mare interes și au făgăduit să-i facă cunoscut regelui tot ceea ce auziseră, dar l-au sfătuit pe scrib să se ascundă, căci se temeau că regele va respinge mărturia și va căuta să-i ucidă pe aceia care au pregătit și au transmis solia.

Când căpeteniile i-au spus ceea ce citise Baruc, regele a ordonat imediat ca sulul să fie adus înaintea lui și să fie citit. Unul dintre aghiotanții regali, pe nume Iehudi, s-a dus și a adus sulul și a început să citească cuvintele de mustrare și de avertizare. Era încă iarnă, iar regele și colaboratorii săi de stat, căpeteniile lui Iuda, erau adunați în jurul focului. Doar o mică parte fusese citită, când regele, departe de a tremura pentru primejdia care plana asupra lui și a poporului său, a luat sulul și plin de mânie a „tăiat cartea cu briceagul logofătului și a aruncat-o pe jăraticul de cărbuni, unde a fost arsă de tot” (vers. 23).

Nici regele, nici căpeteniile nu s-au îngrozit „nici nu și-au sfâșiat hainele”. Unele dintre căpetenii însă „au mijlocit pe lângă împărat să nu ardă sulul, dar el nu a vrut să îi asculte”. După ce scrierea a fost distrusă, mânia regelui nelegiuît s-a ridicat împotriva lui Ieremia și a lui Baruc și a trimis îndată să-i prindă; „dar Domnul i-a ascuns” (vers. 24-26).

Aducând în atenția închinătorilor templului, a căpeteniilor și a regelui mustrările sfinte cuprise în sulul inspirat, Dumnezeu a căutat cu îndurare să-i avertizeze pe bărbații lui Iuda, spre binele lor. „Poate că dacă va auzi casa lui Iuda tot răul pe care am de gând să li-l fac, se vor întoarce fiecare de la calea lor cea rea și le voi ierta astfel nelegiuirea și păcatul” (vers. 3). Dumnezeu are milă de oamenii care se luptă în orbirea perversității; El caută să lumineze înțelegerea întunecată, trimițând mustrări și amenințări cu scopul de a-i face pe cei din poziții înalte să-și dea seama de neștiința lor și să-și plângă rătăcirile. El Se străduiește să-i ajute pe cei mulțumiți de sine să devină nemulțumiți cu lucrările lor zadarnice și să caute binecuvântarea spirituală printr-o legătură strânsă cu Cerul.

Planul lui Dumnezeu nu este să trimită soli care să măgulească și să placă păcătoșilor; El nu dă solii de pace pentru a-i legăna pe cei nesfințiți într-o siguranță falsă. Din contră, așază poveri grele asupra conștiinței făcătorului de rele și îi străpunge sufletul cu săgețile ascuțite ale simțământului vinovăției. Îngerii-slujitori îi prezintă judecățile de temut ale lui Dumnezeu pentru a-i adânci simțământul nevoii și a-l aduce la strigătul agonizant: „Ce trebuie să fac ca să fiu mântuit?” (Fapte 16,30). Însă Mâna care umilește până la pământ, mustră păcatul și face de rușine mândria și ambiția, este Mâna care îl înalță pe cel pocăit și zdrobit. Cu cea mai adâncă împreună-simțire, Acela care îngăduie pedepsei să cadă, întreabă: „Ce vrei să-ți fac?”

Când omul a păcătuit împotriva unui Dumnezeu sfânt și milos, el nu poate urma o cale mai nobilă decât să se pocăiască sincer și să-și mărturisească rătăcirile cu lacrimi și cu amărăciune în suflet. Aceasta cere Dumnezeu de la el; El nu primește nimic mai puțin decât o inimă zdrobită și un duh căit. Dar regele Ioiachim și domnitorii lui, în aroganța și mândria lor, au respins invitația lui Dumnezeu. Ei n-au luat seama la avertizările Sale ca să se pocăiască. Ocazia plină de îndurare care le-a fost oferită în momentul arderii sulului sfânt, a fost ultima. Dumnezeu spusese că dacă de data aceea refuzau să asculte de glasul Său, le va trimite judecăți înfricoșătoare. Ei au refuzat să asculte, și El a rostit judecățile Sale finale asupra lui Iuda. El avea să trimită mânia Sa deosebită asupra omului care se ridicase cu îngâmfare împotriva Celui Atotputernic.

„De aceea, așa vorbește Domnul despre Ioiachim, împăratul lui Iuda: 'Niciunul din ai lui nu va ședea pe scaunul de domnie al lui David. Trupul lui mort va fi lăsat la căldură ziua și la frig noaptea. Îl voi pedepsi pe el, sămânța lui și pe slujitorii lui, pentru nelegiuirea lor și voi aduce peste ei, peste locuitorii Ierusalimului și peste oamenii lui Iuda toate nenorocirile cu care i-am amenințat, fără ca ei să fi vrut să Mă asculte!’” (Ieremia 36,30.31)

Arderea sulului nu a însemnat sfârșitul prorociei. Cuvintele scrise erau mai ușor de îndepărtat decât mustrarea și avertizarea pe care ele le conțineau, precum și de pedeapsa iminentă pe care

Dumnezeu o pronunțase împotriva răzvrătitului Israel. Dar sulul a fost scris din nou: „Ia din nou o altă carte”, i-a poruncit Domnul slujitorului Său, „și scrie în ea toate cuvintele care erau în cea dintâi, carte pe care a ars-o Ioiachim, împărtul lui Iuda” (vers. 28). Raportul cu prorociile cu privire la Iuda și la Ierusalim fuseseră transformate în cenușă; dar cuvintele erau încă vii în inima lui Ieremia, „ca un foc care mistuie”, iar prorocului i s-a îngăduit să reproducă ceea ce mânia omului nu a reușit să distrugă.

Luând un alt sul, Ieremia i l-a dat lui Baruc, care „a scris în el, după spusele lui Ieremia, toate cuvintele din cartea pe care o arsesese în foc Ioiachim, împăratul lui Iuda. Multe alte cuvinte de felul acesta au mai fost adăugate la ea” (vers. 28.32). Mânia omului căutase să oprească lucrările prorocului lui Dumnezeu; dar chiar mijloacele prin care Ioiachim se străduise să limiteze influența slujitorului lui Iehova au dat o altă ocazie pentru a face clare cerințele divine.

Duhul de împotrivire față de mustrare, care a dus la prigonirea și înțemnițarea lui Ieremia, există și astăzi. Mulți refuză să ia seama la avertizările repetate, preferând să-i asculte pe învățătorii falși care le linguesc vanitatea și trec cu vederea faptele lor rele. În ziua încercării, unii ca aceștia nu vor avea un adăpost sigur, niciun ajutor din cer. Slujitorii aleși ai lui Dumnezeu să întâmpine cu mult curaj și răbdare încercările și suferințele care vin asupra lor prin mustrare, neglijare și prezentare greșită. Să continue să se achite cu credincioșie de lucrarea pe care Dumnezeu le-a dat-o s-o facă, amintindu-și mereu că prorocii din vechime și Mântuitorul lumii împreună cu apostolii Săi au suferit ocară și persecuție din pricina Cuvântului.

Planul lui Dumnezeu era ca Ioiachim să ia seama la sfaturile lui Ieremia și astfel să capete trecere în ochii lui Nabucodonosor, ca să fie scutit de multă suferință. Tânărul rege îi jurase supunere conducătorului babilonian și dacă ar fi rămas credincios făgăduinței ar fi impus respect păgânilor și aceasta ar fi dus la prețioase ocazii de convertire a sufletelor.

Disprețuind neobișnuitele privilegii oferite, regele lui Iuda a urmat calea propriei alegeri. Și-a călcat cuvântul de onoare dat

împăratului Babilonului și s-a răzvrătit. Acesta l-a adus pe el și regatul lui într-o situație foarte dificilă. Împotriva lui au fost trimise „cete caldeene și cete de sirieni, și cete de moabiți, și cetele copiilor lui Amon” (2 Împărați 24,2), și acesta a fost fără putere să ferească țara de pustiirea acestor jefuitori. În câțiva ani și-a încheiat domnia dezastruoasă în rușine, respins de Cer, urât de poporul său și disprețuit de conducătorii Babilonului, a căror încredere o trădase – și toate acestea ca urmare a greșelii fatale de a se îndepărta de planul lui Dumnezeu, așa cum a fost descoperit prin solul său rânduit.

Ioiachin (cunoscut și sub numele de Ieconia sau Conia), fiul lui Ioiachim, a ocupat tronul pentru numai trei luni și zece zile, după care s-a predat armatelor caldeene care, din cauza răzvrătirii conducătorului lui Iuda, au asediat din nou cetatea condamnată. Cu această ocazie, Nabucodonosor „i-a adus pe Ioiachin la Babilon, pe mama împăratului, nevestele împăratului și slujitorii lui și pe mai marii țării... în număr de șapte mii împreună cu teslarii și fierarii, în număr de o mie”. Împreună cu aceștia, împăratul Babilonului a luat „toate vistieriile Casei Domnului și vistieriile casei împăratului” (2 Împărați 24,15.16.13).

Regatul lui Iuda, având puterea distrusă și jefuit de tăria lui, atât în oameni, cât și în comori, a avut îngăduința totuși să existe ca o conducere separată. În fruntea regatului, Nabucodonosor l-a pus pe Matania, fiul mai tânăr al lui Iosia, care și-a schimbat numele în Zedechia.

ULTIMUL REGE AL LUI IUDA

La începutul domniei lui, Zedechia a primit toată încrederea din partea împăratului Babilonului și îl avea ca sfătuitor încercat pe prorocul Ieremia. Dacă ar fi urmat o cale cinstită față de babilonieni și ar fi luat aminte la soliile din partea Domnului, prin Ieremia, ar fi putut păstra respectul multora dintre autoritățile înalte și ar fi avut ocazia să le împărtășească cunoașterea despre Dumnezeu cel adevărat. În felul acesta, robii care erau deja în Babilon ar fi fost așezați într-o poziție avantajoasă și li s-ar fi dat multe libertăți; Numele lui Dumnezeu ar fi fost onorat pretutindeni; iar aceia care rămăseseră în Regatul lui Iuda ar fi fost cruțați de nenorocirile grozave care au venit până la urmă peste ei.

Prin Ieremia, Zedechia și tot Regatul lui Iuda, inclusiv cei luați în Babilon, au fost sfătuiți să se supună liniștiți conducerii vremelnice a cuceritorilor lor. Era deosebit de important ca cei din robie să caute pacea țării în care fuseseră aduși. Acest lucru era însă contrar înclinațiilor inimii omenești; iar Satana, folosind împrejurările, a făcut să se ridice proroci mincinoși, atât în Ierusalim, cât și în Babilon, care spuneau că jugul robiei avea să fie sfărâmat în curând și prestigiul de mai înainte al națiunii avea să fie restabilit.

Ascultarea de aceste proroci măgulitoare ar fi dus la acțiuni fatale din partea regelui și a celor luați în robie și ar fi zădărnicit planurile pline de milă ale lui Dumnezeu în favoarea lor. Pentru ca să nu fie provocată o răscoală și ca să se evite suferințe mari, Domnul i-a poruncit lui Ieremia să întâmpine criza fără întârziere, avertizându-l pe regele lui Iuda cu privire la consecința sigură a răzvrătirii. La rândul lor, robii au fost sfătuiți prin avertizări scrise să nu fie amăgiți să creadă că izbăvirea lor este aproape: „Nu vă lăsați amăgiți de proroci voștri, care sunt în mijlocul vostru, nici de ghicitorii voștri”, i-a îndemnat el (Ieremia 29,8). În legătură cu

aceasta, a fost arătat planul Domnului de a restatornici poporul Israel la încheierea celor șaptezeci de ani de robie preziși prin solii săi.

Cu ce milă duioasă a făcut cunoscut Dumnezeu poporului Său din robie planurile Sale pentru Israel! El știa că dacă aveau să fie convinși de prorocii mincinoși de a se aștepta la o eliberare grabnică, poziția lor în Babilon avea să devină foarte grea. Orice demonstrație sau răzvrătire din partea lor avea să trezească vigilența și asprimea autorităților caldeene și avea să ducă la alte restrângeri ale libertăților lor. Urmarea avea să fie suferință și dezastru. El dorea ca ei să se supună cu resemnare și să facă robia lor cât mai plăcută cu putință; iar sfatul lui era: „Zidiți case și locuiți-le; sădiți grădini și mâncați-le roadele lor!... Urmăriți binele cetății în care v-am dus în robie și rugați-vă Domnului pentru ea, pentru că fericirea voastră atârână de fericirea ei!” (vers. 5-7)

Printre învățătorii mincinoși din Babilon erau doi bărbați care pretindeau a fi sfinți, dar a căror viață era destrăbălată. Ieremia condamnase calea păcătoasă a celor doi bărbați și-i avertizase de primejdie. Mâniați din cauza muștrării, au căutat să se împotrivească lucrării adevăratului proroc, spunându-i poporului să nu aibă încredere în cuvintele lui și să acționeze contrar sfatului lui Dumnezeu în problema supunerii lor față de împăratul Babilonului. Dumnezeu a mărturisit prin Ieremia că acești proroci mincinoși vor fi dați în mâinile lui Nabucodonosor și uciși înaintea ochilor lui. Nu după multă vreme, prezicerea aceasta s-a împlinit literal.

La sfârșitul vremii, se vor ridica bărbați care vor produce încurcătură și răzvrătire printre aceia care pretind a fi reprezentanții adevăratului Dumnezeu. Aceia care prorocesc minciuni, îi vor încuraja pe oameni să privească păcatul cu ușurință. Când urmările grozave ale faptelor lor rele vor fi demascate, ei vor căuta, dacă se va putea, să-l facă răspunzător pentru greutățile lor pe acela care i-a avertizat cu credincioșie, așa cum iudeii l-au acuzat pe Ieremia pentru nenorocirile lor. Astăzi, certitudinea soliilor va fi întărită tot atât de sigur cum au fost susținute cuvintele lui Dumnezeu prin prorocul Său.

De la început, Ieremia a urmat o cale consecventă, sfătuind la supunere față de babilonieni. Acest sfat i-a fost dat nu numai lui Iuda, ci multor popoare înconjurătoare. În prima parte a domniei lui Zedechia, ambasadorii conducătorilor Edomului, Moabului, Tirului și a altor popoare au venit la regele lui Iuda să afle dacă, în înțelegerea lui, era timpul potrivit pentru o răscoală unită și dacă se va uni cu ei într-o luptă împotriva împăratului Babilonului. Când acești trimiși așteptau un răspuns, cuvântul Domnului i-a vorbit lui Ieremia, zicând: „Fă-ți niște legături și niște juguri și puneți-le la gât. Trimite-le împăratului Edomului, împăratului Moabului, împăratului Tirului și împăratului Sidomului, prin trimișii care au venit la Ierusalim la Zedechia, împăratul lui Iuda” (Ieremia 27,2,3).

Lui Ieremia i s-a poruncit să-i sfătuiască pe trimiși să le facă cunoscut conducătorilor lor că Domnul îi dăduse pe toți în mâna lui Nabucodonosor, împăratul Babilonului, și că urmau să le „slujească lui, fiului său și fiului fiului său, până va veni și vremea țării lui” (vers. 7).

Trimișii au fost îndrumați să le spună conducătorilor lor că, dacă refuză să-i slujească împăratului babilonian, vor fi pedepsiți cu „robie, cu foamete și ciumă”, până când vor fi nimiciți. Îndeosebi, trebuiau să se întoarcă de la învățătura prorocilor mincinoși, care îi puteau sfătui altfel: „Să n-ascultați pe prorocii voștri”, zicea Domnul nici pe „ghicitorii voștri, pe visătorii voștri, pe cititorii voștri în stele și pe vrăjitorii voștri care vă zic: 'Nu veți fi supuși împăratului Babilonului!' Căci ei vă prorocesc minciuni, ca să fiți depărtați din țara voastră, ca să vă izgonesc și să pieriți. Dar poporul care își va pleca grumazul sub jugul împăratului Babilonului, și care-i va fi supus, îl voi lăsa în țara lui, zice Domnul, ca s-o lucreze și să locuiască în ea” (vers. 8-11). Cea mai ușoară pedeapsă pe care un Dumnezeu milostiv o putea aplica unui popor răsculat era supunerea față de împăratul Babilonului; dar, dacă se luptau împotriva acestei hotărâri de robie, aveau să sufere asprimea întreagă a pedepsei Lui.

Uimirea consiliului întrunit al popoarelor n-a cunoscut margini când Ieremia, care purta un jug al supunerii pe grumaz, le-a făcut cunoscută voința lui Dumnezeu.

Împotriva opoziției hotărâte, Ieremia a stat categoric pentru o atitudine de supunere. În fruntea acelor care și-au îngăduit să ia în râs sfatul Domnului era Hanania, unul dintre prorocii mincinoși, împotriva cărora poporul fusese avertizat. Socotind că va câștiga favoarea regelui și a curții regale, și-a ridicat glasul de protest, pretinzând că Dumnezeu îi dăduse cuvinte de încurajare pentru iudei. El zicea: „Așa vorbește Domnul oștirilor, Dumnezeul lui Israel: 'Eu sfărâm jugul împăratului Babilonului! Peste doi ani, vă voi aduce înapoi în locul acesta toate uneltele Casei Domnului, pe care le-a ridicat Nabucodonosor, împăratul Babilonului, din locul acesta și le-a dus în Babilon. Și voi aduce înapoi în locul acesta, zice Domnul, pe Iconia, fiul lui Ioiachim, împăratul lui Iuda, și pe toți prinșii de război ai lui Iuda, care s-au dus în Babilon, căci voi sfărâma jugul împăratului Babilonului'” (Ieremia 28,2-4).

În prezența preoților și poporului, Ieremia a stăruit de ei să se supună împăratului Babilonului pentru timpul pe care Dumnezeu îl arătase. El a citat înaintea bărbatilor lui Iuda prorociile lui Osea, Habacuc, Țefania și ale altora, ale căror solii de muștrare și avertizare fuseseră asemănătoare cu ale lui. Le-a atras atenția la evenimentele care avuseseră loc ca împlinire a prorociilor de pedepsire pentru păcatele de care nu se pocăiseră. În trecut, judecățile lui Dumnezeu fuseseră trimise peste cei nepocăiți ca o împlinire exactă a planului Său, așa cum fusese descoperit prin slujitorii săi.

„Dar dacă un proroc procește pacea”, a propus Ieremia în încheiere, „numai după împlinirea celui ce procește, se va cunoaște că este cu adevărat trimis de Domnul” (vers. 9). Dacă Israel alegea să-și asume riscul, desfășurarea evenimentelor viitoare urma să hotărască cu eficacitate cine era prorocul adevărat. Cuvintele lui Ieremia, care sfătuia la supunere, l-au determinat pe Hanania să acuze cu mai multă îndrăzneală credibilitatea soliei primită. Luând jugul de pe grumazul lui Ieremia, Hanania l-a sfărâmat, zicând; „Așa vorbește Domnul: 'Așa voi sfărâma peste doi ani de pe grumazul tuturor neamurilor jugul lui Nabucodonosor, împăratul Babilonului.' Prorocul Ieremia a plecat” (vers. 11). În aparență, nu putea face nimic mai mult decât să se retragă de pe

scena luptei. Dar lui Ieremia i s-a dat o altă solie: „Du-te și spune lui Hanania”, i s-a poruncit: ‘Așa vorbește Domnul: ‘Ai sfărâmat un jug de lemn, dar cu aceasta ai făcut în locul lui un jug de fier! ‘Căci așa vorbește Domnul oștirilor, Dumnezeu lui Israel: ‘Pun un jug de fier pe grumazul tuturor acelor neamuri, ca să fie subjugate de Nabucodonosor, împăratul Babilonului, și-i vor sluji...’

Apoi, prorocul Ieremia a zis prorocului Hanania: ‘Ascultă, Hanania! Domnul nu te-a trimis, ci tu insuflă poporului o încredere mincinoasă. De aceea, așa vorbește Domnul: «Iată, te izgonesc de pe pământ și vei muri chiar în anul acesta; căci cuvintele tale sunt o răzvrătire împotriva Domnului!»’ Și prorocul Hanania a murit chiar în anul acela, în luna a șaptea” (vers. 13-17).

Prorocul mincinoso întărise necredința poporului în Ieremia și în solia lui. El se declarase solul lui Dumnezeu și ca urmare a suferit moartea. În luna a cincea, Ieremia a prorocit moartea lui Hanania și, în luna a șaptea, cuvintele lui s-au dovedit adevărate prin împlinirea lor.

Neliniștea provocată de prezentările prorocilor mincinoși l-au adus pe Zedechia sub bănuială de trădare și numai printr-o acțiune rapidă și hotărâtă din partea lui i s-a îngăduit să-și continue domnia de vasal. Ocazia pentru o astfel de acțiune a fost folosită la scurtă vreme după întoarcerea trimișilor de la Ierusalim la popoarele vecine, când regele lui Iuda, însoțit de Seraia, „cel mai mare cămăraș”, a plecat într-o misiune importantă la Babilon (Ieremia 51,59). În timpul vizitei acestuia la curtea caldeană, Zedechia și-a reînnoit jurământul de supunere față de Nabucodonosor.

Prin Daniel și alți robi evrei, monarhia babiloniană luase cunoștință de puterea și de autoritatea supremă a adevăratului Dumnezeu; și când Zedechia a făgăduit încă o dată solemn să rămână credincios, Nabucodonosor i-a cerut să jure pentru această făgăduință în Numele Domnului, Dumnezeului lui Israel. Dacă Zedechia ar fi respectat această reînnoire a legământului prin jurământ, credințioșia lui ar fi avut o influență profundă asupra minții multora care urmăreau purtarea celor ce susțineau că cinstesc și respectă onoarea Dumnezeului evreilor.

Dar regele lui Iuda a pierdut din vedere înaltul său privilegiu de a aduce onoare Numelui viului Dumnezeu. Despre Zedechia este scris: „El a făcut ce este rău înaintea Domnului, Dumnezeului său; și nu s-a smerit înaintea prorocului Ieremia, care-i vorbea din partea Domnului. S-a răsculat chiar împotriva împăratului Nabucodonosor, care-l pusese să jure pe Numele lui Dumnezeu. Și-a înțepenit grumazul și și-a învârtoșat inima, până acolo încât nu s-a întors la Domnul, Dumnezeul lui Israel” (2 Cronici 36,12.13).

În timp ce Ieremia continua să-și facă cunoscută mărturia în Regatul lui Iuda, prorocul Ezechiel a fost ridicat dintre robii din Babilon să-i avertizeze pe cei exilați; de asemenea, să confirme cuvântul Domnului care fusese rostit prin Ieremia. În anii de pe urmă ai domniei lui Zedechia, Ezechiel a arătat foarte clar nebunia încrederii în prevestirile false ale celor care îi determinau pe robi să nădăjduiască într-o reîntoarcere apropiată la Ierusalim. El a fost, de asemenea, îndrumat să prevestească, printr-o varietate de simboluri și solii solemne, asediul și distrugerea totală a Ierusalimului.

În anul al șaselea al domniei lui Zedechia, Domnul i-a descoperit lui Ezechiel, în vedenie, unele dintre urâciunile care se practicau în Ierusalim, înăuntrul Casei Domnului și chiar în curtea interioară. Încăperile cu chipuri și idoli zugrăviți, „tot felul de târâtoare și de dobitoace urâcioase și toți idolii casei lui Israel” (Ezechiel 8,10) – toate acestea, într-o rapidă succesiune, au trecut pe dinaintea privirii uimite a prorocului.

Aceia care ar fi trebuit să fie conducătorii spirituali în mijlocul poporului, „bătrânii casei lui Israel”, în număr de șaptezeci, au fost văzuți aducând tămâie înaintea reprezentărilor idolatre care fuseseră introduse în încăperile tainice din locurile sfinte ale curții templului. „Nu ne vede Domnul”, se amăgeau bărbații lui Iuda când se angajau în practicile lor idolatre; „Domnul a părăsit țara aceasta”, spuneau ei cu hulă (vers. 11.12).

Dar mai erau și alte „urâciuni mari” pe care avea să le vadă prorocul. La intrarea porții Casei Domnului, la poarta Templului Domnului, între pridvor și altar, erau aproape douăzeci și cinci de

oameni, cu dosul întors spre Templul Domnului și cu fața spre răsărit; și se închinau înaintea soarelui, spre răsărit” (vers. 13-16).

Și acum, Ființa care îl însoțea pe Ezechiel în această vizită uimitoare, cu privire al nelegiuirea din locurile înalte ale țării lui Iuda, l-a întrebat pe proroc: „Vezi, fiul omului? Este prea puțin oare pentru casa lui Iuda că săvârșesc ei urâcinile pe care le săvârșesc aici? Trebuia să mai umple și țara cu silnicie și să nu înceteze să Mă mânie? Iată că ei își apropie ramura de nas! De aceea și Eu voi lucra cu urgie; ochiul Meu va fi fără milă și nu Mă voi îndura; chiar dacă vor striga în gura mare la urechile Mele, tot nu-i voi asculta” (vers. 17.18).

Domnul declarase prin Ieremia despre oamenii nelegiuți care îndrăzniseră să stea cu aroganță înaintea poporului în Numele Său: „Prorocii și preoții sunt stricați; le-am găsit răutatea chiar în Casa Mea, zice Domnul” (Ieremia 23,11). În învinuirea teribilă a lui Iuda, așa cum este raportată în relatarea de încheiere a cronicarului, privind domnia lui Zedechia, a fost repetată această acuzație de încălcare a sfințeniei templului: „Toate căpeteniile preoților”, declara scriitorul sacru, „și poporul au înmulțit și ei fărădelegiile, după toate urâciunile neamurilor; și au pângărit Casa Domnului, pe care o sfințise El în Ierusalim” (2 Cronici 36,14).

Ziua nenorocirii pentru Regatul lui Iuda se apropia cu repeziciune. Domnul nu mai putea pune înaintea lor nădejdea amânării judecăților Sale cele mai aspre. „Și voi să rămâneți nepedepsiți?” întreba El. „Nu veți rămâne nepedepsiți” (Ieremia 25,29).

Chiar aceste cuvinte au fost primite cu un dispreț batjocoritor. „Zilele se lungesc și prorociile rămân mereu neîmplinite”, spuneau cei nepocăiți (Ezechiel 12,22). Dar prin Ezechiel această respingere a cuvântului sigur al profeției a fost cu severitate muștrată. „De aceea, spune-le”, i-a spus Domnul: „Așa vorbește Domnul, Dumnezeu: 'Voi face să înceteze acest cuvânt de batjocură și nu se va mai întrebuița în Israel'. De aceea, spune-le: 'Se apropie zilele, și toate vedeniile se vor împlini! Căci nu vor mai fi vedenii mincinoase, nici prorocii înșelătoare, în mijlocul casei lui Israel! Căci Eu, Domnul, voi vorbi; ce voi spune se va împlini și nu va mai fi amânat;

da, în zilele voastre, casă de îndărătnici, voi rosti un cuvânt și-l voi împlini, zice Domnul, Dumnezeu’.

Cuvântul Domnului mi-a vorbit apoi astfel: ‘Fiul omului iată, casa lui Israel zice: «Vedeniile pe care le are el nu sunt aproape să se îplinească, și prorocște cu privire la vremuri depărtate!» De aceea, spune-le: ‘Așa vorbește Domnul, Dumnezeu: Nu va fi zăbavă în împlinirea cuvintelor Mele, ci cuvântul, pe care-l voi rosti, se va împlini’” (vers. 22-28).

În fruntea acelor care duceau cu rezezițiune poporul spre ruină era Zedechia, regele lor. Trecând cu vederea în totul sfaturile Domnului date prin proroci, uitând atitudinea de recunoștință pe care o datora lui Nebucadnețar, călcându-și jurământul solemn de supunere rostit în Numele Domnului, Dumnezeului lui Israel, regele lui Iuda s-a răsculat împotriva prorocilor, împotriva binefăcătorilor lui și împotriva lui Dumnezeu. În înfruntarea înțelepciunii lui s-a întors după ajutor la vechiul vrăjmaș al prosperității lui Israel, trimițând soli în Egipt ca să-i dea cai și un număr de oameni.

„Va izbuti el oare?” întreba Domnul cu privire la acela care și-a trădat în mod josnic încrederea sacră; „Cel ce a făcut asemenea lucruri va izbuti el oare? Cum să mai scape dacă a rupt legământul? Pe viața Mea, zice Domnul, Dumnezeu, că în țara împăratului care l-a pus să domnească, față de care și-a călcat jurământul și al cărui legământ l-a rupt lângă el, în mijlocul Babilonului, va muri! Așa că nici faraon nu va mai veni cu o oaste mare și popor mult să-l ajute în război... a nesocotit jurământul, până într-atât, că a rupt legământul, ba încă și-a dat mâna, și a făcut toate aceste lucruri; nu va scăpa!” (Ezechiel 17,15-18)

Venise ziua socotelii finale pentru regele nelegiuit. „La o parte cu mitra!” a hotărât Domnul. „Jos cununa împărătească!” Lui Iuda nu avea să-i mai fie îngăduit să aibă un rege, până când Hristos Însuși avea să-Și întemeieze împărăția. „Voi da jos, o voi da jos cununa”, a fost hotărârea divină cu privire la tronul casei lui David, „dar lucrul acesta nu va avea loc decât la venirea Aceluia care are drept la ea și în mâna căruia o voi încredința” (Ezechiel 21,25-27).

DUȘI CA ROBI ÎN BABILON

În anul al nouălea al domniei lui Zedechia, „Nabucodonosor, împăratul Babilonului, a venit cu toată oștirea împotriva Ierusalimului” (2 Împărați 25,1), pentru a asedia cetatea. Perspectiva lui Iuda era fără nădejde, „Iată am necaz pe tine”, spusese Însuși Domnul prin Ezechiel,... „Eu, Domnul, Mi-am scos sabia din teacă, și nu se va mai întoarce înapoi în ea... Toate inimile se vor înspăimânta, toate mâinile vor fi slabe, toate sufletele se vor mâhni și toți genunchii se vor topi ca apa!... Îmi voi vărsa mânia peste tine, voi sufla împotriva ta cu focul urgiei Mele și te voi da în mâinile unor oameni care nu lucrează decât la nimicire” (Ezechiel 21,3.5-7.31).

Egiptenii s-au străduit să vină în ajutorul cetății asediate; și caldeeni, pentru a-i împiedica, au părăsit o vreme asediul capitalei iudaice. Nădejdea a încolțit iarăși în inima lui Zedechia, care a trimis un sol la Ieremia, cerându-i să se roage Domnului în favoarea poporului evreu.

Răspunsul înfricoșător al prorocului a fost că armatele caldeene se vor întoarce și vor distruge cetatea. Hotărârea fusese luată; poporul nepocăit nu mai putea amâna judecățile divine: „Nu vă înșelați”, l-a avertizat Domnul pe poporul Său, „haldeii nu se vor depărta de la noi! Și chiar dacă ați bate toată oastea haldeilor, care se războiesc cu voi, chiar dacă n-ar rămâne din ei decât vreo câțiva oameni răniți, tot s-ar ridica fiecare din cortul lui și ar arde cetatea aceasta cu foc” (Ieremia 37,9.10). Rămășița lui Iuda urma să meargă în robie și să învețe în împrejurări grele lecțiile pe care refuzaseră să le învețe în condiții mai favorabile. Din această hotărâre a Veghetorului cel sfânt rezulta că ea era definitivă.

Printre cei neprihăniți care se găseau încă în Ierusalim, căroră le fusese lămurit planul divin, erau unii care s-au hotărât să așeze departe de mâinile nemiloase chivotul sfânt, care cuprindea tablele de piatră pe care fuseseră înscrise preceptele Decalogului. Și așa

au făcut. Cu plâns și cu amărăciune ei au ascuns chivotul într-o peșteră, unde avea să stea ascuns de poporul Israel și Iuda din cauza păcatelor lor și nu urma să le mai fie redat. Acel chivot sfânt este încă ascuns. Niciodată n-a fost deranjat de când a fost pus într-un loc necunoscut.

Timp de mai mulți ani, Ieremia stătuse înaintea poporului ca un martor credincios pentru Dumnezeu; și acum, când cetatea blestemată era gata să cadă în mâinile păgânilor, și-a socotit lucrarea încheiată și a încercat s-o părăsească, dar a fost oprit de fiul unuia dintre prorocii falși, care a făcut cunoscut că Ieremia era pe cale să fugă la babilonieni, înaintea cărora îi îndemnase de repetate ori pe bărbații lui Iuda să se supună. Prorocul a respins acuzația mincinoasă, dar „căpeteniile mâniate pe Ieremia l-au lovit și l-au aruncat în temniță” (vers. 15).

Nădejdiile care se născuseră în inimile căpeteniilor și ale poporului, atunci când armatele lui Nabucodonosor s-au întors către miazăzi ca să-i întâmpine pe egipteni, s-au prăbușit repede. Cuvântul Domnului fusese: „Iată, că am necaz pe tine, faraoane, împăratul Egiptului”. Puterea Egiptului era doar o trestie frântă. Toți locuitorii Egiptului, spusese Inspirația, „vor cunoaște că Eu sunt Domnul, pentru că au fost o proptea de trestie pentru casa lui Israel”. „Dar voi întări brațele împăratului Babilonului, iar brațele faraonului vor cădea. Și vor ști că Eu sunt Domnul, când voi pune sabia Mea în mâna împăratului Babilonului și când o voi întoarce împotriva țării Egiptului” (Ezechiel 29,3.6; 30,25.26).

În timp ce căpeteniile lui Iuda se îndreptau zadarnic către Egipt pentru ajutor, regele Zedechia, cu presimțiri pline de îngrijorare, se gândea la prorocul lui Dumnezeu care fusese aruncat în închisoare. După multe zile, regele a trimis după el și l-a întrebat în taină: „Ai vreun cuvânt din partea Domnului?” Ieremia a răspuns: „Da” și a adăugat, „vei fi dat în mâinile împăratului Babilonului”.

„Ieremia a mai spus împăratului Zedechia: 'Cu ce am păcătuit eu împotriva ta, împotriva slujitorilor tăi și împotriva poporului acestuia, de m-ai aruncat în temniță? Și unde sunt prorocii voștri, care vă proceau și ziceau: «Împăratul Babilonului nu va veni împotriva voastră, nici împotriva țării acesteia»? Acum ascultă,

te rog, împărate, domnul meu! Fie bine primite înaintea ta rugămințile mele! Nu mă trimite iarăși în casa logofătului Ionatan, ca nu cumva să mor acolo!” (Ieremia 37,17- 20)

La aceste cuvinte, Zedechia a poruncit „să-l păzească pe Ieremia în curtea temniței și să-i dea în fiecare zi o pâine din ulița butarilor, până s-a sfârșit pâinea din cetate. Astfel, Ieremia a rămas în curtea temniței” (vers. 21).

Regele n-a îndrăznit să-și manifeste în mod deschis credința în Ieremia. Cu toate că teama l-a condus să caute informații la el în taină, era prea slab ca să sfideze dezaprobarea căpeteniilor lui și a poporului, supunându-se voinței lui Dumnezeu, așa cum fusese prezentată de proroc.

Din curtea închisorii, Ieremia a continuat să sfătuiască la supunere față de conducătorul babilonian. A fi opus rezistență însemna a merge la moarte sigură. Solia Domnului către Iuda era: „Așa vorbește Domnul: 'Cine va rămâne în cetatea aceasta va muri ucis de sabie, de foamete sau ciumă; dar cine va ieși și va merge la haldei, va scăpa cu viață, va avea ca pradă viața lui și va trăi'. Așa vorbește Domnul: 'Cetatea aceasta va fi dată în mâna oștirii împăratului Babilonului, și o va lua!’” (Ieremia 38,2,3)

În cele din urmă, căpeteniile aprinse de mânie pentru sfaturile repetate ale lui Ieremia, care erau contrare atitudinii hotărâte de rezistență, i-au adresat regelui un protest puternic, susținând că prorocul era un vrăjmaș al poporului, iar cuvintele lui au slăbit mâinile poporului și au adus nenorocire asupra lui; de aceea, el trebuia să fie dat la moarte.

Regele laș știa că acuzațiile erau neîntemeiate, dar ca să-i înlănzească pe cei care ocupau poziții înalte și influente în popor, s-a prefăcut a crede minciunile lor și l-a dat pe Ieremia în mâinile lor, ca să facă cu el ce doreau. Prorocul a fost aruncat „în groapa lui Malchia, fiul împăratului, care se afla în curtea temniței și au pogorât în ea pe Ieremia cu funii. În groapă nu era apă, dar era noroi, și Ieremia s-a afundat în noroi” (vers. 6). Dar Dumnezeu a ridicat prieteni care au stăruit pe lângă rege în favoarea lui și l-au scos iarăși în curtea temniței.

Încă o dată regele a trimis în ascuns la Ieremia și l-a rugat să relateze cu credincioșie planul lui Dumnezeu față de Ierusalim.

Ca răspuns, Ieremia a zis: „Dacă ți-l voi spune mă vei omorî; iar dacă-ți voi da un sfat, nu mă vei asculta”. Regele Zedechia a luat legătura în secret cu Ieremia și i-a zis: „Viu este Dumnezeu, care ne-a dat viață, că nu te voi omorî și nu te voi lăsa în mâinile oamenilor acestora, care vor să-ți ia viața” (vers. 15.16).

Încă mai era ocazia ca regele să manifeste bunăvoința și să ia seama la avertizările lui Iehova și, în felul acesta, să se îndulcească cu milă judecățile care începuseră deja să cadă asupra cetății și a națiunii. „Dacă te vei supune căpeteniilor împăratului Babilonului”, a fost solia dată regelui, „vei scăpa cu viață și nici cetatea aceasta nu va fi arsă cu foc, iar tu vei trăi împreună cu casa ta. Dar, dacă nu te vei supune căpeteniilor împăratului Babilonului, cetatea aceasta va fi dată în mâinile haldeilor, care o vor arde cu foc; iar tu nu vei scăpa din mâinile lor!” „Mă tem de iudeii care au trecut la haldei”, a răspuns regele; „mă tem să nu mă dea în mâinile lor și să mă batjocorească”. Prorocul a făgăduit: „Nu te vor da”, și a adăugat rugămintea stăruitoare: „Ascultă glasul Domnului și ce-ți spun, căci o vei duce bine și vei scăpa cu viață” (vers. 17-20).

Astfel, chiar în ultimul ceas, Dumnezeu Și-a făcut cunoscută bunăvoința Sa de a arăta milă față de aceia care aveau să aleagă să se supună cerințelor Sale drepte. Dacă regele ar fi ales să asculte, viața poporului ar fi putut fi cruțată, iar cetatea scăpată de nenorocire; dar el a socotit că mersese prea departe pentru ca să se retragă. Se temea de iudei, se temea de batjocură, se temea pentru viața lui. După ani de răzvrătire împotriva lui Dumnezeu, Zedechia a socotit umilitor să-i spună poporului: „Primesc cuvântul Domnului așa cum a fost rostit prin prorocul Ieremia; nu îndrăznesc să pornesc la război împotriva vrăjmașului, în fața tuturor acestor avertizări”.

Cu lacrimi, Ieremia a stăruit de Zedechia să se salveze pe sine și să salveze poporul său. Cu groază în suflet, l-a asigurat că, dacă nu va lua aminte la sfatul lui Dumnezeu, nu-și va putea scăpa viața și toate averile vor cădea în mâinile babilonienilor. Dar regele pornise pe o cale greșită și nu se mai putea întoarce. S-a hotărât să urmeze sfatul prorocilor mincinoși și al bărbaților pe care în realitate îi disprețuia și care își băteau joc de slăbiciunea lui de a

se supune atât de ușor dorințelor lor. Acest bărbat și-a sacrificat nobila sa libertate și a ajuns un rob, care se pleca în fața opiniei publice. Fără un plan deliberat de a face răul, a fost totuși nehotărât să stea cu mult curaj pentru dreptate. Cu toate că era convins cu privire la valoarea sfatului dat de Ieremia, n-avea puterea morală să asculte; și, ca urmare, a mers înainte în direcția greșită.

Regele era prea slab ca să fie dispus ca oamenii de la curte și poporul să știe că avusese o întâlnire cu Ieremia; atât de mult pusese stăpânire teama față de om pe sufletul lui. Dacă Zedechia s-ar fi ridicat cu curaj și ar fi declarat că el credea cuvintele prorocului care se împliniseră deja pe jumătate, cum ar fi fost îndepărtată pustiirea! El ar fi trebuit să spună: „Voi asculta pe Domnul ca să scap cetatea de la distrugere totală. Nu îndrăznesc să disprețuiesc poruncile lui Dumnezeu din cauza fricii sau favorii oamenilor. Eu iubesc adevărul, urăsc păcatul și voi urma sfatul Puternicului lui Israel.”

Atunci, poporul ar fi avut respect față de spiritul lui curajos, iar aceia care oscilau între credință și necredință ar fi luat o poziție categorică în favoarea dreptății. Chiar dreptatea și lipsa temerii le-ar fi insuflat supușilor lui admirație și credincioșie. El ar fi avut un mai mare sprijin; iar Iuda ar fi fost cruțat de vaiul măcelului, al foametei și al focului.

Slăbiciunea lui Zedechia a fost un păcat pentru care a plătit un preț îngrozitor. Vrajmașul a năvălit ca o avalanșă, căreia nu i s-a putut rezista și a devastat cetatea. Armatele lui Iuda au fost înfrânte și obligate să se retragă în derută. Națiunea a fost cucerită. Zedechia a fost luat prizonier, iar fiii lui uciși în fața ochilor săi. Regele a fost luat din Ierusalim și dus departe ca rob, i-au fost scoși ochii și, după ce a ajuns în Babilon, a pierit în mod lamentabil. Templul cel frumos, care timp de peste patru secole încoronase vârful muntelui Sion, n-a fost cruțat de caldeeni. „Au ars Casa lui Dumnezeu, au dărâmat zidurile Ierusalimului au pus foc tuturor caselor lui și au nimicit toate lucrurile scumpe” (2 Cronici 36,19).

Cu ocazia cuceririi finale a Ierusalimului de către Nabucodonosor, mulți au scăpat de ororile asediului îndelungat numai pentru a pieri de sabie. Dintre cei care au rămas, unii, și mai ales conducă-

torii preoților, slujitorii și căpăteniile regelui, au fost duși la Babilon și acolo executați ca trădători. Alții au fost duși captivi pentru a face muncă de rob pentru împăratul Babilonului și fiii lui, „până la stăpânirea împărăției perșilor, ca să se împlinească cuvântul Domnului prin gura lui Ieremia” (vers. 20.21).

Despre Ieremia este spus: „Nabucodonosor, împăratul Babilonului dăduse porunca următoare cu privire la Ieremia, prin Nebuzaradan, căpetenia străjerilor: 'Ia-l, poartă grijă de el, și nu-i face niciun rău, ci fă-i tot ce-ți va cere'” (Ieremia 39,11.12).

Eliberat din închisoare de către slujbașii babilonieni, prorocul a ales să împărtășească soarta cu rămășița cea slabă, „cei săraci din țară”, lăsați de caldeeni ca „lucrători de vii și de ogoare”. Babilonienii au pus peste ei ca priveghetor pe Ghedalia. Numai câteva luni au trecut, și guvernatorul rânduit de curând a fost ucis prin trădare. Săracii, după ce au trecut prin multe încercări, au fost convinși în cele din urmă de conducătorii lor să-și găsească scăpare în țara Egiptului. Ieremia și-a ridicat glasul de protest împotriva acestei mișcări: „Nu vă duceți în Egipt”, i-a îndemnat el. Dar sfatul n-a fost luat în seamă și toată rămășița lui Iuda, și anume bărbați, femei și copii, „au plecat în țara Egiptului, căci n-au ascultat de porunca Domnului, – și au ajuns până la Tahpanes” (Ieremia 43,5-7).

Prorociile cu privire la nenorocirea rostită de Ieremia asupra rămășiței care se răsculase împotriva lui Nabucodonosor, ca să fugă în Egipt, au fost amestecate cu făgăduințele de iertare pentru aceia care aveau să se pocăiască de nebunia lor și care erau gata să se întoarcă. Dacă Domnul nu avea să-i cruțe pe aceia care se întorseseră de la sfatul său la influențele ademenitoare ale idolatriei Egiptului, totuși avea să arate milă față de cei care se dovedeau credincioși și sinceri... „Aceia, în număr mic, care vor scăpa de sabie, se vor întoarce din țara Egiptului în țara lui Iuda”, spusese El; „dar toată rămășița lui Iuda, toți cei ce au venit să locuiască pentru o vreme în țara Egiptului, vor vedea dacă se va împlini Cuvântul Meu sau al lor” (Ieremia 44,28).

Amărăciunea prorocului pentru perversitatea profundă a acelor care ar fi trebuit să fie lumina spiritulă a lumii, amărăciunea pentru soarta Sionului și a poporului dus în robie în Babilon este

manifestată în plângerile pe care le-a lăsat scrise ca o amintire a nebuliei întoarcerii de la sfatul lui Iehova către înțelepciunea omenească. În mijlocul distrugerii, Ieremia putea spune încă: „Bunătățile Domnului nu s-au sfârșit, îndurările Lui nu au ajuns la capăt”; iar rugăciunea lui continuă era: „Să luăm seama la umbletele noastre, să le cercetăm și să ne întoarcem la Domnul” (Plângeri 3,22.40). Pe când Iuda era încă un regat printre popoare, el Îl întrebese pe Domnul: „Ai lepădat Tu de tot pe Iuda și a urât sufletul Tău atât de mult Sionul?”, și îndrăznesc să se roage; „Pentru Numele Tău, nu nesocoti legământul Tău cu noi” (Ieremia 14,19.21). Credința plină a profetului în planul veșnic al lui Dumnezeu de a restabili ordinea, acolo unde era confuzie, și de a demonstra popoarelor pământului și întregului Univers atributele Sale de dreptate și de dragoste, această credință l-a determinat acum să se roage stăruitor, cu încrederea în favoarea celor care aveau să se întoarcă de la păcat la neprihănire.

Dar acum, Sionul era cu totul distrus; poporul lui Dumnezeu era în robie. Copleșit de amărăciune, prorocul exclama: „Vai cum stă părăsită acum cetatea aceasta atât de plină de popor altădată. A rămas ca o văduvă! Ea, care altădată era mare între neamuri, frunză printre țări, a ajuns roabă astăzi! Plânge amarnic noaptea, și-i curg lacrimile pe obraji. Niciunul dintre toți cei ce o iubeau n-o mângâie; toți prietenii ei au părăsit-o și s-au făcut vrăjmași.

Iuda a plecat în pibegie, din pricina apăsării și muncilor grele. Locuiește în mijlocul neamurilor și nu găsește odihnă!

Toți prigonitorii lui l-au ajuns tocmai când îi era mai mare strâmțorarea. Drumurile Sionului sunt triste, căci nimeni nu se mai duce la sărbători, toate porțile lui sunt pustii, preoții lui oftează; fecioarele lui sunt mâhnite, și el însuși este plin de amărăciune. Asupritorii lui sunt biruitori, vrăjmașii lui sunt mulțumiți. Căci Domnul l-a smerit din pricina mulțimii păcatelor lui; copiii lui au mers în robie înaintea asupritorului.

Vai! în ce întunecine a aruncat Domnul, în mânia Lui, pe fiica Sionului. A azvârlit din cer pe pământ podoaba lui Israel și nu Și-a mai adus aminte de scaunul picioarelor Lui, în ziua mâniei Lui! Domnul a nimicit fără milă, toate locuințele lui Iacov. În

urgia Lui aprinsă, a doborât întăriturile fiicei lui Iuda și le-a prăvălit la pământ; a făcut de ocară împărăția lui Israel; Și-a tras înapoi de la el dreapta, înaintea vrăjmașului, și a aprins în Iacov o văpaie de foc care mistuiește de jur împrejur. Și-a încordat arcul ca un vrăjmaș, Și-a ridicat dreptatea ca un asupritor, Și-a prăpădit tot ce era plăcut privirilor, Și-a vărsat ca un foc urgia peste cortul fiicei Sionului.

Cu ce să te îmbărbătezi și cu ce să te asemăn, fiica Ierusalimului? Cu cine să te pun alături și cu ce să te mângâi, fecioară, fiica Sionului? Căci rana ta este mare ca marea; cine va putea să te vindece?

Adu-ți aminte, Doamne, de ce ni s-a întâmplat. Uită-Te și vezi-ne ocară! Moștenirea noastră a trecut la niște străini, casele noastre la cei din alte țări! Am rămas orfani, fără tată; mamele noastre sunt văduve. Părinții noștri au păcătuit nu mai sunt, iar noi le purtăm păcatele. Robii ne stăpânesc și nimeni nu ne izbăvește din mâinile lor... Ne doare inima, ni s-au întunecat ochii... Dar Tu, Doamne, împărățești pe vecie; scaunul Tău de domnie dăinuiește din neam în neam! Pentru ce să ne uiți pe vecie și să ne părăsești pentru multă vreme? Întoarce-ne la Tine, Doamne, și ne vom întoarce! Dă-ne iarăși zile ca cele de odinioară!” (Plângeri 1,1-5; 2,1-4; 5,1-3.7.8.17.19-21)

LUMINĂ PRIN ÎNTUNERIC

Anii întunecați ai distrugerii și morții, care marcau sfârșitul Regatului lui Iuda, ar fi adus la disperare inima cea mai tare, dacă nu ar fi fost încurajările din declarațiile profetice ale solilor lui Dumnezeu. Prin Ieremia, la Ierusalim, prin Daniel, la curtea Babilonului, prin Ezechiel, pe malurile Chebarului, Domnul, în mila Sa, a prezentat în mod clar scopul Său veșnic și a dat asigurări cu privire la făgăduințele raportate în scrierile lui Moise. Ceea ce El spusese că va face pentru aceia care se vor dovedi credincioși Lui, El va împlini cu siguranță. „Cuvântul lui Dumnezeu este viu și dăinuie în veac” (1 Petru 1,23).

În zilele peregrinării prin pustie, Domnul luase măsuri suficiente pentru ca aleșii Săi să păstreze în amintire cuvintele Legii Sale. După așezarea în Canaan, preceptele divine aveau să fie repetate zilnic în fiecare cămin; ele aveau să fie scrise clar pe ușorii ușii, pe porți și desfășurate pe tăblițe de amintire. Urmau să fie puse pe muzică și cântate de tineri și de vârstnici. Preoții trebuiau să învețe aceste precepte sfinte în adunări publice, iar conducătorii țării trebuiau să facă din ele studiul lor zilnic: „Cugetă asupra ei zi și noapte”, îi poruncise Domnul lui Iosua cu privire la cartea Legii; „căutând să faci tot ce este scris în ea; căci atunci vei izbândi în toate lucrările tale, și atunci vei lucra cu înțelepciune” (Iosua 1,8).

Scrierile lui Moise erau explicate de Iosua întregului Israel. „N-a rămas nimic din tot ce poruncise Moise, pe care să nu-l fi citit Iosua în fața întregii adunări a lui Israel, în fața femeilor, copiilor și străinilor care mergeau în mijlocul lor” (Iosua 8,35).

Aceasta era în armonie cu porunca expresă a lui Iehova, care luase măsuri pentru repetarea publică a cuvintelor cărții Legii la fiecare șapte ani, în timpul Sărbătorii Corturilor. „Să strângi poporul, bărbații, femeile, copiii și străinul care va fi în cetățile tale”, au fost instruiți conducătorii spirituali ai lui Israel, „ca să audă și să

învețe să se teamă de Domnul, Dumnezeul vostru, să păzească și să împlinească toate cuvintele legii acesteia. Pentru ca și copiii lor, care n-o vor cunoaște, s-o audă și să învețe să se teamă de Domnul, Dumnezeul vostru, în tot timpul cât veți trăi în țara pe care o veți lua în stăpânire, după ce veți trece Iordanul” (Deuteronom 31,12,13).

Dacă sfatul acesta at fi fost luat în seamă de-a lungul veacurilor care au urmat, cât de diferită ar fi fost istoria lui Israel! Numai dacă respectarea Cuvântului sfânt al lui Dumnezeu era cultivată în inimile poporului, puteau să nădăjduiască în împlinirea planului divin. Tocmai respectul față de Legea lui Dumnezeu i-a dat lui Israel putere în timpul domniei lui David și în anii de început ai conducerii lui Solomon; prin credința în Cuvântul cel viu a fost făcută reforma în zilele lui Ilie și ale lui Iosia. Și la aceleași Scripturi ale adevărului, cea mai bogată moștenire a lui Israel, s-a îndreptat Ieremia în străduințele lui pentru reformă. Oriunde lucra, îi întâmpina pe oameni cu chemarea: „Ascultați cuvintele acestui legământ”, cuvinte care aveau să le aducă tuturor popoarelor cunoașterea adevărului mântuitor (Ieremia 11,2).

În anii de sfârșit ai apostaziei lui Iuda, îndemnurile prorocilor păreau a fi puțin luate în seamă; și, când armatele caldeenilor au venit pentru a treia și ultima oară, ca să asedieze Ierusalimul, nădejdea a pierit din toate inimile. Ieremia a prevestit o distrugere totală; și datorită insistenței lui cu privire la supunere, în cele din urmă fusese aruncat în închisoare. Dar Dumnezeu n-a lăsat rămășița cea credincioasă, care era încă în cetate într-o disperare fără nădejde. Chiar dacă Ieremia era ținut sub supraveghere atentă de către aceia care-și băteau joc de soliile lui, i-au fost trimise noi descoperiri cu privire la bunăvoința Cerului de a-i ierta și a-i mântui, care au fost un izvor nesecat de mângâiere pentru biserica lui Dumnezeu de atunci și până astăzi.

Prinzându-se de făgăduințele lui Dumnezeu, Ieremia, cu ajutorul unei învățături practice, a ilustrat înaintea locuitorilor cetății sortite distrugerii credința lui puternică în împlinirea până la urmă a planului lui Dumnezeu pentru poporul Său. În prezența martorilor și cu o respectare strictă a tuturor formalităților legale necesare,

a cumpărat, în schimbul a șaisprezece sicli de argint, un ogor strămoșesc situat în vecinătatea satului Anatot.

Din punct de vedere omenesc, cumpărarea acestui teren în zona care era deja sub stăpânirea babilonienilor părea un act de nebunie. Însuși prorocul prevestise distrugerea Ierusalimului, pustiirea Iudeii și nimicirea totală a regatului. El prorocise o perioadă lungă de robie în îndepărtatul Babilon. Fiind deja înaintat în vârstă, nu mai putea nădăjdui să aibă un avantaj personal din cumpărarea aceluși teren. Totuși, din studiul prorociilor care erau raportate în Scripturi, în inima lui se născuse convingerea fermă că Domnul avea planul să le redea copiilor robiei vechile lor proprietăți din Țara Făgăduinței. Cu ochiul credinței, Ieremia i-a văzut pe robi întorcându-se la sfârșitul anilor de durere și reocupând țara părinților lor. Prin cumpărarea proprietății din Anatot, el făcea tot ce putea, ca să insuflă și altora nădejdea care a adus atâta mângâiere inimii lui.

După ce a semnat actele de cumpărare și a obținut contrasemnăturile martorilor, Ieremia i-a spus lui Baruc, secretarul lui: „Ia zapisurile acestea de cumpărare, cel pecetluit și cel deschis, și pune-le într-un vas de pământ, ca să se păstreze multă vreme! Căci așa vorbește Domnul oștirilor, Dumnezeu lui Israel: 'Iarăși, se vor cumpăra case, ogoare și vii, în țara aceasta' (Ieremia 32,14.15).

Atât de descurajatoare era perspectiva pentru cei din Iuda în timpul acestei tranzacții ieșită din comun, încât, îndată după perfectarea detaliilor cu privire la cumpărarea și păstrarea actelor, credința lui Ieremia era de neclintit, acum, urma să fie greu încercată. Nu cumva în străduința de a-i încuraja pe cei din Iuda lucrase cu încumetare? În dorința de a restabili încrederea în făgăduințele Cuvântului lui Dumnezeu, dăduse el oare temei pentru o nădejde falsă? Toți aceia care intraseră în legământ cu Dumnezeu își bătuseră joc multă vreme de măsurile luate în favoarea lor. Puteau oare făgăduințele făcute poporului ales să-și găsească o împlinire deplină?

Nedumerit în sufletul său, copleșit de durere pentru suferințele celor care refuzaseră să se pocăiască de păcatele lor, prorocul a

strigat la Dumnezeu pentru o mai mare iluminare cu privire la planul divin față de omenire.

„Ah! Doamne, Dumnezeule, iată, Tu ai făcut cerurile și pământul cu puterea Ta cea mare și cu brațul Tău întins: nimic nu este de mirare din partea Ta! Tu dai îndurare până la al miilea neam de oameni și pedepsești nelegiuirea părinților în sânul copiilor lor după ei. Tu ești Dumnezeul cel mare, cel puternic, al cărui Nume este Domnul oștirilor! Tu ești mare la sfat și puternic la faptă, Tu ai ochii deschiși asupra tuturor căilor copiilor oamenilor, ca să dai fiecăruia după căile lui, după rodul faptelor lui. Tu ai făcut minuni și semne mari în țara Egiptului și până în ziua de astăzi, și în Israel, și printre oameni și Ți-ai făcut un Nume, așa cum este astăzi. Ai scos din țara Egiptului pe poporul tău Israel, cu minuni și semne mari, cu mână tare și cu braț întins și cu o mare groază. Tu le-ai dat țara aceasta, pe care juraseși părinților lor că le-o vei da, țară în care curge lapte și miere. Ei au venit și au luat-o în stăpânire. Dar n-au ascultat de glasul Tău, n-au păzit Legea Ta, și n-au făcut tot ce le porunciseși să facă. Și atunci ai trimis peste ei toate aceste nenorociri!” (vers. 17-23)

Oștile lui Nabucodonosor erau gata să ia cu asalt zidurile Sionului. Mii de oameni piereau într-o ultimă apărare disperată a cetății. Alte multe mii mureau de foame și de boală. Soarta Ierusalimului era deja pecetluită. Turnurile de asediu ale forțelor vrăjmașului se ridicau deja peste ziduri. „Iată șanțurile de apărare”, și-a continuat prorocul rugăciunea, „se înalță împotriva cetății și o amenință, cetatea va fi dată în mâinile haldeilor care luptă împotriva ei, biruită de sabie, de foamete și de ciumă. Ce ai spus Tu s-a împlinit: Tu însuși vezi! Și totuși, Doamne, Dumnezeule, Tu mi-ai zis: 'Cum-pără-ți un ogor cu argint și pune martori!'... când totuși cetatea este dată în mâinile haldeilor! (vers. 24.25)

Rugăciunea prorocului a fost ascultată cu îndurare. „Cuvântul Domnului către Ieremia”, în ceasul acela de mare mâhnire, când credința solului adevărului era încercată ca prin foc, a fost: „Iată, Eu sunt Domnul, Dumnezeul oricărei făpturi. Este ceva de mirat din partea Mea? (vers. 26.27). Cetatea avea să cadă, în curând, în mâinile haldeilor; porțile și palatele ei aveau să fie aruncate în foc

și arse; dar, în ciuda faptului că distrugerea era iminentă, iar locuitorii Ierusalimului aveau să fie duși robi, planul veșnic al lui Iehova pentru poporul Israel avea totuși să se împlinească. Ca răspuns la rugăciunea slujitorului Său, Domnul a declarat cu privire la aceia asupra cărora cădeau pedepsele Sale: „Iată, îi voi strânge din toate țările unde i-am izgonit, în mânia Mea, în urgia Mea și în marea Mea supărare; îi voi aduce înapoi în locul acesta, și-i voi face să locuiască în liniște acolo. Ei vor fi poporul Meu și Eu voi fi Dumnezeuul lor. Le voi da o inimă și o cale, ca să se teamă de Mine totdeauna, spre fericirea lor și a copiilor lor după ei. Voi încheia cu ei un legământ veșnic, că nu Mă voi mai întoarce de la ei, ci le voi face bine, și le voi pune în inimă frica de Mine, ca să nu se mai depărteze de Mine. Mă voi bucura din toată inima și din tot sufletul Meu.

Căci așa vorbește Domnul: 'După cum am adus peste poporul acesta toate aceste mari nenorociri, tot așa voi aduce peste ei tot binele pe care li-l făgăduiesc. Se vor cumpăra iarăși ogoare în țara aceasta despre care ziceți că este o pustie fără oameni și fără dobitoace și că este dată în mâinile haldeilor. Se vor cumpăra iarăși ogoare pe argint, se vor scrie zăpisiuri, se vor pecetlui, se vor pune martori, în țara lui Beniamin și în împrejurimile Ierusalimului, în cetățile lui Iuda, în cetățile de la munte, în cetățile de la câmpie și în cetățile de la miazăzi, căci voi aduce înapoi pe prinșii lor de război, zice Domnul'" (vers. 37-44).

Ca o confirmare a acestor asigurări de eliberare și de restatornicire, „Cuvântul Domnului a vorbit lui Ieremia a doua oară, pe când era încă închis în curtea temniței, zicând:

'Așa vorbește Domnul care face aceste lucruri, Domnul care le urzește și le înfăptuiește, el, al cărui Nume este Domnul: Cheamă-mă și-ți voi răspunde; și îți voi vesti lucruri mari, lucruri ascunse, pe care nu le cunoști. Căci așa vorbește Domnul, Dumnezeuul lui Israel, despre casele cetății acesteia, și despre casele împăraților lui Iuda, care vor fi surpate ca să facă loc pentru șanțurile de întărire și pentru săbii... Iată, le voi da vindecare și sănătate, îi voi vindeca, și le voi deschide un izvor bogat în pace și credincioșie. Voi aduce iarăși înapoi pe prinșii de război ai lui Israel, și-i voi așeza iarăși ca odinioară. Îi voi curăți de toate

nelegiuirile pe care le-au săvârșit împotriva Mea, le voi ierta toate nelegiuirile... Cetatea aceasta va fi pentru Mine o pricină de laudă și de slavă, printre toate neamurile pământului. Ele vor afla tot binele pe care li-l voi face, vor rămâne mirate și uimite de toată fericea și de toată propășirea pe care le-o voi da’.

Așa vorbește Domnul: ’Se vor mai auzi iarăși în locul acesta despre care ziceți că este pustiu, că nu mai are oameni, nici dobitoace, se vor mai auzi iarăși în cetățile lui Iuda și pe ulițele Ierusalimului... strigătele de bucurie și strigătele de veselie, cântecele mirelui și cântecele miresei, glasul celor ce zic: «Lăudați pe Domnul oștirilor, căci Domnul este bun, căci îndurarea Lui ține în veac!» Glasul celor ce aduc jertfe de mulțumire în Casa Domnului. Căci voi aduce înapoi pe prinșii de război ai țării, și îi voi așeza iarăși ca odinioară’, zice Domnul.

Așa vorbește Domnul oștirilor: ’În locul acesta pustiu, fără oameni și fără dobitoace, și în toate cetățile lui, vor mai fi iarăși locuințe de păstori care-și vor odihni turmele. În cetățile de la munte, în cetățile din câmpie, în cetățile de la miazăzi, în țara lui Beniamin și împrejurimile Ierusalimului, și în cetățile lui Iuda vor mai trece iarăși oile pe sub mâna celui ce le numără’, zice Domnul.

’Iată, vin zile, zice Domnul, când voi împlini cuvântul cel bun, pe care l-am spus despre casa lui Israel și despre casa lui Iuda” (Ieremia 33,1-14).

În felul acesta, biserica lui Dumnezeu a fost mângâiată în una dintre cele mai întunecate ore ale luptei ei îndelungate cu puterile răului. Satana triumfase în aparență în străduințele lui de a distruge poporul Israel; dar Domnul dirija evenimentele atât ale prezentului, cât și cele din anii următori, poporul Său urma să aibă ocazia să răscumpere trecutul. Solia Lui către biserică era:

„Nu te teme, robul Meu Iacov, și nu te speria, Israele! Căci te voi izbăvi din țara cea depărtată, și îți voi izbăvi sămânța din țara în care este roabă; Iacov se va întoarce iarăși, va avea odihnă și liniște; și nu-l va mai tulbura nimeni. Căci Eu sunt cu tine, zice Domnul, ca să te izbăvesc.” „Te voi vindeca și-ți voi lega rănilor, zice Domnul” (Ieremia 30,10.11.17).

În ziua fericită a restatornicirii, semințiile despărțite ale lui Israel aveau să fie reunite ca un singur popor. Domnul urma să fie recunoscut drept conducător peste „toate familiile lui Israel”. „... ’ei vor fi poporul Meu”, a zis Domnul. „Strigați de bucurie asupra lui Iacov, chiuți de veselie în fruntea neamurilor! Înălțați-vă glasurile, cântați laude și ziceți: ’Doamne, izbăvește pe poporul Tău, pe rămășița lui Israel!’ Iată, îi aduc înapoi în țara de la miazănoapte, îi aduc de la marginile pământului: între ei este orbul și schiopul... Plângând vin, și îi aduc la râuri de apă, pe un drum neted pe care nu se poticnesc. Căci Eu sunt Tatăl lui Israel, și Efraim este întâiul Meu născut” (Ieremia 31,1.7-9).

Umiliți înaintea popoarelor, aceia care odinioară fuseseră recunoscuți ca favorizați ai Cerului, mai presus de alte popoare de pe pământ, aveau să învețe în exil lecția ascultării atât de necesară pentru fericirea lor viitoare. Atâta timp cât nu învățau această lecție, Dumnezeu nu putea face pentru ei tot ce dorea să facă. „Nu te voi nimici; te voi pedepsi cu dreptate, nu pot să te las nepedepsit”, spunea El atunci când a explicat planul Său de a-i pedepsi pentru binele lor spiritual (Ieremia 30,11). Totuși aceia care fuseseră obiectul dragostei Lui duioase nu erau respinși pentru totdeauna; înaintea tuturor popoarelor pământului El avea să descopere planul Său de a obține o biruință dintr-o înfrângere aparentă, de a salva în loc de a nimici. Prorocului i-a fost dată solia:

„’Cel ce a risipit pe Israel îl va aduna și-l va păzi, cum își păzește păstorul turma. Căci Domnul răscumpără pe Iacov, și-l izbăvește din mâna unuia mai tare decât el. Ei vor veni și vor chui de bucurie pe înălțimile Sionului; vor alerga la bunătățile Domnului, la grâu, la must, la untdelemn, la oi și boi, sufletul le va fi ca o grădină bine udată; le voi preface jalea în veselie, și-i voi mângâia, le voi da bucurie, după necazurile lor. Voi sătura de grăsime sufletul preoților, și poporul Meu se va sătura de bunătățile Mele’, zice Domnul.

Așa vorbește Domnul oștirilor, Dumnezeul lui Israel: ’Iată ce se va zice iarăși în țara lui Iuda și în cetățile sale, când voi aduce înapoi pe prinșii de război: Domnul să te binecuvânteze, locaș al

neprihănirii, munte sfânt! Iuda va locui acolo fără teamă în toate cetățile lui, plugarii și cei ce umblă cu turmele la pășune. Căci voi răcori sufletul însetat și voi sătura orice suflet lihnit de foame’.

’Iată vin zile, zice Domnul, când voi face cu casa lui Israel și cu casa lui Iuda un legământ nou. Nu ca legământul pe care l-am încheiat cu părinții lor, în ziua când i-am apucat de mână, să-i scot din țara Egiptului, legământ pe care l-au călcat, măcar că aveam drepturi de soț asupra lor, zice Domnul. Ci iată legământul pe care-l voi face cu casa lui Israel, după zilele acelea, zice Domnul: Voi pune Legea Mea înăuntrul lor, o voi scrie în inima lor; și ei vor fi poporul Meu. Niciunul nu va mai învăța pe aproapele sau pe fratele său, zicând: Cunoaște pe Domnul! Ci toți Mă vor cunoaște de la cel mai mic până la cel mai mare, zice Domnul; căci le voi ierta nelegiuirea, și nu-Mi voi mai aduce aminte de păcatul lor” (Ieremia 31,10-14.23-25.31-34).

PARTEA

5 ÎN ȚĂRILE PĂGÂNE

*Voi sunteți martorii Mei, zice Domnul; voi și
robul Meu pe care L-am ales. (Isaia 43,10)*

LA CURTEA BABILONULUI

Printre copiii lui Israel care au fost duși robi în Babilon, la începutul celor șaptezeci de ani de robie, se găseau și credincioși patrioți, bărbați care au fost statornici în principii, tari ca oțelul, care nu au fost corupți de egoism și care L-au onorat pe Dumnezeu cu riscul de a pierde toate bunurile. În țara robiei lor, acești bărbați trebuiau să aducă la îndeplinire planul lui Dumnezeu, dând popoarelor păgâne binecuvântările care vin printr-o cunoaștere a lui Iehova. Ei trebuiau să fie reprezentanții Săi. Niciodată nu urmau să se compromită înaintea închinătorilor la idoli; credea și numele lor ca închinători ai viului Dumnezeu trebuiau să le păstreze ca fiind o mare cinste. Și așa au făcut. Atât în prosperitate, cât și în împotrivire, L-au onorat pe Dumnezeu; și Dumnezeu i-a onorat.

Faptul că acești bărbați ai lui Iehova erau robi în Babilon și că vasele Casei Domnului fuseseră așezate în templul zeilor babilonieni era folosit cu îngâmfare de învingători ca dovadă că religia și obiceiurile lor erau superioare religiei și obiceiurilor evreilor. Dar chiar prin umilințele pe care le aduseseră îndepărtarea lui Israel de El, Dumnezeu i-a dat Babilonului o dovadă cu privire la supremația Sa, la sfințenia cerințelor Lui și cu privire la urmările sigure ale ascultării. Și a dat această mărturie, cum numai așa se putea da, prin aceia care i-au rămas credincioși.

Printre aceia care au păstrat ascultarea față de Dumnezeu era și Daniel, împreună cu tovarășii lui – exemple strălucite pentru ceea ce oamenii pot deveni atunci când se unesc cu Dumnezeu înțelepciunii și al puterii. Din simplitatea relativă a căminului lor iudaic, acești tineri de neam regesc au fost aduși în cea mai strălucitoare dintre cetăți și la curtea celui mai mare monarh al lumii. Nabucodonosor „i-a poruncit lui Așpenaz, căpetenia famenilor

săi dregători, să-i aducă vreo câțiva dintre copiii lui Israel de neam împărătesc și de viță boierească, niște tineri fără vreun cusur trupesc, frumoși la chip, înzestrați cu înțelepciune în orice ramură a științei, cu minte și pricepere în stare să slujească în casa împăratului”.

„Printre ei erau dintre copiii lui Iuda, Daniel, Hanania, Mișael și Azaria.” Văzând că acești tineri aveau niște capacități deosebite, Nabucodonosor a hotărât să fie educați pentru a ocupa poziții importante în împărăția lui. Spre a fi deplin pregătiți pentru o lucrare ce le stătea înaintea, a stabilit să învețe limba caldeilor și timp de trei ani să li se acorde avantajele unei educații deosebite ce se dădea prinților împărăției.

Numele lui Daniel și al tovarășilor lui au fost schimbate cu nume reprezentând zeitățile caldeene. Numelor date de părinții evrei copiilor lor li se atribuia o mare însemnătate. Adesea ele reprezentau trăsăturile de caracter pe care părinții doreau să le vadă dezvoltate în copiii lor. Căpetenia, în a cărei sarcină au fost dați robii evrei, le-a dat lui „Daniel numele de Belșațar; lui Hanania, Șadrac, lui Mișael, Meșec, și lui Azaria, Abed-Nego”.

Împăratul nu i-a constrâns pe tinerii evrei să renunțe la credința lor în favoarea idolatriei, ci nădăjduia să înfăptuiască treptat acest lucru. Dându-le nume semnificative ale idolatriei, aducându-i în fiecare zi în strânsă legătură cu obiceiurile idolatre, și, sub influența riturilor amăgitoare ale închinării păgânești, nădăjduia să-i facă să renunțe la religia poporului lor și să participe la închinarea babilonienilor.

Chiar la începutul carierii lor au trecut printr-o încercare hotărâtă a caracterului. Se stabilise să mănânce hrana și să bea vinul care veneau de la masa împăratului. Prin aceasta, împăratul socotea că le dă o dovadă a favorii și grijii lui pentru bunăstarea lor. Dar o parte fusese oferită idolilor, hrana de la masa împăratului era consacrată idolatriei; și acela care o folosea era privit de Iehova ca unul care dădea cinstire zeilor Babilonului. Loialitatea față de Iehova le interzicea lui Daniel și tovarășilor săi să participe la o astfel de cinstire. Chiar și numai faptul de a mânca hrana și a bea vinul era o tăgăduire a credinței lor. A face acest lucru în-

semna alipirea lor la păgânism și dezonoarea principiilor Legii lui Dumnezeu.

Ei nici nu îndrăzneau să-și asume riscul efectului ațățător al plăcerii și al risipei asupra dezvoltării fizice, mintale și spirituale. Cunoșteau istoria lui Nadab și Abihu, raportul despre necumpătarea și urmările ei fusese păstrat în pergamentele Pentateucului; și știau că puterea fizică și mintală va fi dăunător afectată prin folosirea vinului.

Daniel și tovarășii lui fuseseră educați de părinții lor în obiceiurile cumpătărilor stricte. Ei fuseseră învățați că Dumnezeu îi socotea răspunzători de capacitățile lor și că nu trebuiau niciodată să slăbească sau să reducă puterea lor. Această educație era pentru Daniel și tovarășii lui mijlocul de apărare în tumultul influențelor demoralizatoare ale curții Babilonului. Ispitele care-i înconjurau la curtea aceea coruptă și risipitoare erau puternice, dar nu i-au putut îndepărta de la principiile pe care le învățaseră în prima parte a vieții, prin studierea Cuvântului și a lucrărilor lui Dumnezeu.

Dacă Daniel ar fi dorit lucrul acesta, el ar fi găsit, în împrejurările în care se afla, o scuză plauzibilă pentru a se depărta de obiceiurile de strictă cumpătare. Ar fi putut argumenta că, dependent fiind de favoarea împăratului și supus puterii lui, nu era o altă cale de urmat decât să mănânce hrana împăratului și să bea vinul lui; căci dacă ar fi ținut la învățătura divină, l-ar fi ofensat pe împărat și poate și-ar fi pierdut poziția și viața. Dacă ar fi nesocotit porunca Domnului, ar fi păstrat favoarea împăratului și ar fi obținut avantaje intelectuale și măgulitoare perspective lumești.

Dar Daniel n-a ezitat. Aprobarea lui Dumnezeu îi era mai scumpă decât favoarea celui mai puternic potențat pământesc – mai scumpă decât însăși viața. Era hotărât să rămână statornic în integritatea lui, indiferent care ar fi fost urmarea, „s-a hotărât în inima lui să nu se spurce cu bucatele de la masa împăratului, nici cu vinul pe care-l bea împăratul”. Și în această hotărâre a fost susținut de cei trei tovarăși ai lui.

Pentru a ajunge la această hotărâre, tinerii evrei n-au lucrat cu încumetare, ci cu deplină încredere în Dumnezeu. Ei nu au ales să fie altfel decât ceilalți, dar erau gata să fie așa decât să-L

dezonoreze pe Dumnezeu. Dacă ar fi făcut compromis cu păcatul în această situație, cedând presiunii împrejurărilor, îndepărtarea de principii ar fi slăbit simțul lor de dreptate și de oroare față de păcat. Primul pas păcătos avea să fie urmat de alții, până când, legătura lor cu Cerul fiind întreruptă, aveau să fie înfrânți de ispită.

„Dumnezeu a făcut ca Daniel să capete bunăvoință și trecere înaintea căpeteniei famenilor dregători”, și cererea de a nu se întina a fost primită cu respect. Cu toate acestea, căpetenia a ezitat să i-o accepte. „Mă tem numai de Domnul meu, împăratul, care a hotărât ce trebuie să mâncați și să beți”, i-a explicat el lui Daniel; „ca nu cumva să vadă fețele voastre mai triste decât ale celorlalți tineri de vârsta voastră și să-mi puneți astfel viața în primejdie înaintea împăratului”.

Atunci, Daniel i-a zis lui Melzar, slujitorul care răspundea în mod special de tinerii împăratului, cerând să fie scuzați că nu mănâncă din cărnurile împăratului și nu beau din vinul lui. El a cerut ca acest fapt să fie testat timp de zece zile – tinerilor evrei dându-li-se în acest timp hrană simplă, pe când ceilalți colegi mâncau din delicatesele împăratului.

Melzar, cu toate că se temea că împlinind această cerere avea să atragă neplăcerea împăratului, a consimțit totuși; și Daniel și-a dat seama că această cauză era câștigată. La sfârșitul celor zece zile de încercare, rezultatul s-a văzut a fi opus temerilor căpeteniei. „Ei erau mai bine la față și mai grași decât toți tinerii care mâncau din bucatele împăratului.” În aspectul înfățișării, tinerii evrei aveau o superioritate categorică asupra tovarășilor lor. Ca urmare, lui Daniel și tovarășilor lui li s-a îngăduit să continue cu dieta simplă, în tot timpul educației lor.

Timp de trei ani, tinerii au studiat pentru a-și însuși „scrierea și limba haldeilor”. În această vreme, au păstrat cu tărie credințioșia față de Dumnezeu și au depins continuu de puterea Sa. Au adăugat la deprinderile de renunțare de sine, stăruința în planuri, hărnicia și statornicia. Nu mândria și ambițiile i-au adus la curtea împăratului, în tovărășie cu aceia care nu L-au cunoscut niciodată pe Dumnezeu și nu s-au temut de El; ei erau robi într-o țară străină, așezați acolo de Întelepciunea infinită. Despărțiți de influența

căminului și de legăturile sfinte, au căutat să se dovedească oameni de încredere, pentru onoarea poporului lor asuprit și pentru slava Aceluia ai cărui slujitori erau.

Domnul a privit favorabil statornicia și renegarea de sine a tinerilor evrei, precum și curăția motivelor lor; și binecuvântarea Lui i-a însoțit. El „le-a dat înțelegere și pricepere în toată știința și înțelepciunea; și Daniel era priceput în toate vedeniile și în toate visele”. S-a împlinit cu ei făgăduința: „Voi onora pe cel ce Mă cinstește” (1 Samuel 2,30).

Când Daniel s-a prins cu încredere neclintită de Dumnezeu, duhul puterii profetice a venit asupra lui. În timp ce primea îndrumări de la oameni, cu privire la îndatoririle vieții de la curte, el era învățat de Dumnezeu să citească tainele viitorului și să consemneze pentru generațiile viitoare, prin figuri și simboluri, evenimentele care acoperă istoria acestei lumi până la încheierea timpului.

Când a venit vremea ca tinerii să fie cercetați, au fost examinați și evreii împreună cu alți candidați la slujba împărăției. „Dar între toți tinerii aceia nu s-a găsit niciunul ca Daniel, Hanania, Mișael și Azaria.” Inteligența lor ascuțită, cunoștințele lor vaste, alegerea unui limbaj adecvat au dat mărturie cu privire la forța și vigoarea puterii lor mintale. „În toate lucrurile care cereau înțelepciune și pricepere, și despre care îi întreba împăratul, îi găsea de zece ori mai destoinici decât toți vrăjitorii și cititorii în stele, care erau în toată împărăția lui.” De aceea, au fost primiți în slujba împăratului.

La curtea Babilonului, erau adunați reprezentanți din toate țărilor, bărbații cei mai talentați, bărbații înzestrați din abundență cu daruri naturale și având cultura cea mai dezvoltată pe care lumea o putea da; totuși, printre ei, acești tineri evrei erau fără egal. În putere și în frumusețe fizică, în vigoare mintală și în realizări literare erau neîntrecuți. Ținuta dreaptă, pasul sigur și elastic, fața plăcută, simțurile neîntunecate, respectul nealterat, toate acestea erau tot atâtea certificate de bună purtare, semnul nobleței cu care natura îi onorează pe cei care ascultă de legile ei.

În însușirea înțelepciunii babiloniene, Daniel și tovarășii lui erau mult mai înzestrați decât colegii lor cercetători; dar ei nu-și însușeau învățătura la întâmplare. Ei și-au însușit cunoștințele prin

folosirea cu credincioșie a puterilor lor sub călăuzirea Duhului Sfânt. S-au așezat în legătură cu Izvorul oricărei înțelepciuni, făcând din cunoașterea de Dumnezeu temelia educației lor. În credință se rugau pentru înțelepciune și puneau în practică rugăciunile lor. Se așezau în situața în care Dumnezeu îi putea binecuvânta. Existau tot ceea ce le putea slăbi puterile și foloseau orice ocazie pentru a deveni cunoscători în toate domeniile de învățătură. Ei au urmat legile vieții, care le puteau oferi cu siguranță putere intelectuală. Au căutat să-și însușească cunoștințe cu un singur scop – să-L poată onora pe Dumnezeu. Ei și-au dat seama că pentru a sta ca reprezentanți ai religiei adevărate în mijlocul religiilor false ale păgânismului, trebuie să aibă o minte clară și să-și desăvârșească un caracter creștin. Și Dumnezeu Însuși le era Învățător. Rugându-se continuu, studiind cu conștiinciozitate, păstrând legătura cu Cel Nevăzut, umblau cu Dumnezeu, așa cum făcuse Enoh.

Succesul adevărat în orice ramură de lucru nu este urmarea șansei, a întâmplării sau a destinului. Este lucrarea providențelor lui Dumnezeu, răsplata credinței și a înțelepciunii, a virtuții și a stăruinței. Calitățile mintale curate și un nivel moral înalt nu sunt urmarea întâmplării. Dumnezeu oferă ocaziile, succesul depinde de felul cum le folosim.

În timp ce Dumnezeu lucra în Daniel și în tovarășii lui „voința și îndeplinirea după buna Sa plăcere”, ei lucrau la propria mântuire. (Filipeni 2,13). Prin aceasta se vede lucrarea principiului divin de colaborare, fără de care nu se poate obține niciun succes adevărat. Efortul omenesc nu folosește la nimic fără puterea divină; iar fără străduință omenească, efortul divin pentru mulți este zadarnic. Pentru ca să ne însușim harul lui Dumnezeu, trebuie să ne facem partea. Harul său este dat să lucreze în noi voința și înfăptuirea, dar niciodată ca înlocuitor al străduințelor noastre.

Așa cum Dumnezeu a conlucrat cu Daniel și cu tovarășii lui, tot astfel va conlucra cu toți aceia care se străduiesc să împlinească voia Sa. Prin împărtășirea Duhului Său, El va întări orice scop adevărat, orice hotărâre nobilă. Aceia care umblă pe calea ascultării vor întâlni multe piedici. Influențele puternice, subtile, îi pot lega de lume; dar Domnul este în stare să zădărnicească orice forță

care lucrează pentru înfrângerea celor aleși ai Săi; în puterea Sa, ei biruie orice ispită, pot învinge orice greutate.

Dumnezeu i-a adus pe Daniel și pe tovarășii lui în legătură cu marii bărbați ai Babilonului, pentru ca în mijlocul unei națiuni de idolatri să reprezinte caracterul Său. Cum au ajuns ei pregătiți pentru o poziție de cinste și de încredere atât de mare? Credincioșia în lucrurile mici a fost aceea care a dat perespectivă întregii lor vieți. Ei L-au onorat pe Dumnezeu în îndatoririle cele mai mici, ca și în răspunderile mai importante.

Așa cum Dumnezeu l-a chemat pe Daniel să-L măririsească în Babilon, tot așa ne cheamă să-L fim martori în lumea de astăzi. Atât în problemele cele mai mici, cât și în problemele cele mai mari ale vieții, El dorește să descoperim înaintea oamenilor principiile Împărăției Sale. Mulți așteaptă să le fie încredințată o lucrare mare, în timp ce zilnic pierd ocaziile de a manifesta credincioșie față de Dumnezeu. Zilnic dau greș în a-și îndeplini cu toată inima îndatoririle mărunte ale vieții. În timp ce așteaptă o lucrare mare, în care să-și exercite presupusele talente deosebite și în felul acesta să-și satisfacă dorințele lor ambițioase, zilele lor trec.

În viața unui creștin adevărat, nu există lucruri fără importanță. Domnul măsoară cu exactitate orice posibilitate de slujire. Capacitățile nefolosite sunt tot atât de mult luate în seamă ca și acelea care sunt folosite. Vom fi judecați pentru ceea ce ar fi trebuit să facem, dar n-am făcut, din cauză că n-am folosit puterile noastre pentru proslăvirea lui Dumnezeu.

Un caracter nobil nu este urmarea întâmplării; nu se datorează unor privilegii deosebite sau unor înzestrări ale Providenței. Este urmarea disciplinării de sine, a supunerii firii omenești naturii divine, a predării eului în slujba lui Dumnezeu și a omului.

Prin credincioșia față de principiile cumpătărilor manifestată de tinerii evrei, Dumnezeu le vorbește tinerilor de astăzi. Este nevoie de bărbați care, asemenea lui Daniel, vor lucra și vor risca pentru cauza dreptății. Sunt necesare inimi curate, brațe puternice și curaj neînfricat, deoarece lupta dintre viciu și virtute cere o veghere neîncetată. Satana vine la fiecare suflet cu ispita în multe forme amăgitoare, privind îngăduința poftei.

Corpul este un mijloc foarte important prin care mintea și sufletul se dezvoltă pentru formarea caracterului. De aceea, vrăjmașul sufletelor își dirijează ispitele pentru slăbirea și degradarea puterilor fizice. Reușita lui în acest domeniu înseamnă adesea predarea întregii ființe celui rău. Înclinațiile naturii fizice, dacă nu sunt sub stăpânirea puterii divine, vor produce ruină și moarte. Trupul trebuie adus în supunere față de puterile superioare ale ființei omenești. Patimile trebuie stăpânite de voință, care, la rândul ei, să stea sub stăpânirea lui Dumnezeu. Puterea împărătească a rațiunii, sfințită prin har divin, trebuie să controleze viața. Puterea intelectuală, forța fizică și longevitatea depind de legi imutabile. Prin ascultarea de aceste legi, omul poate să stea ca biruitor asupra lui însuși, ca biruitor al propriilor înclinații, ca biruitor al căpeteniilor și puterilor, „al stăpânitorilor întunericului acestui veac” și al „duhurilor răutății în locurile cerești” (Efeseni 6,12).

În ritualul din vechime, care este evanghelia în simbol, nu putea fi adusă pe altarul lui Dumnezeu nicio jertfă cu defect. Jertfa care urma să-L reprezinte pe Hristos trebuia să fie fără pată. Cuvântul lui Dumnezeu arată spre aceasta ca o ilustrare a ceea ce trebuie să fie copiii Săi – „o jertfă vie, sfântă și fără prihană” (Romani 12,1; Efeseni 5,27).

Demnitarii iudei erau bărbați cu aceleași pasiuni ca și ale noastre; însă, cu toate influențele amăgitoare de la curtea Babilonului, au stat neclintiți, pentru că s-au sprijinit pe o putere infinită. O națiune a văzut în ei ilustarea bunătății și milei lui Dumnezeu, a dragostei lui Hristos. În experiența lor avem un exemplu cu privire al biruința principiului asupra ispitei, a curăției asupra stricăciunii, a consacrării și loialității asupra ateismului și idolatriei.

Tineretul de astăzi poate avea același spirit pe care l-a avut Daniel; poate avea același izvor al puterii, aceeași putere de stăpânire de sine și poate manifesta același har în viața lui chiar în împrejurările cele mai nefavorabile. Cu toate că sunt înconjurări de ispite către îngăduința de sine, îndeosebi în marile noastre orașe, unde orice formă de plăceri senzuale este la îndemână și invită, totuși, prin harul divin, scopul lor de a-L onora pe Dumnezeu poate rămâne neclintit. Printr-o veghere atentă și hotărâtă, ei pot

învinge orice ispită care asaltează sufletul. Dar numai acela care se hotărăște să facă binele pentru că este drept, va câștiga biruința.

Ce lucrare măreață au îndeplinit acești nobili evrei! Când și-au luat rămas-bun de la casa copilăriei lor, puțin visau ei ce viitor strălucit avea să le fie partea. Cu credincioșie și neabătuți, s-au supus călăuzirii divine, așa încât prin ei Dumnezeu Și-a putut îndeplini planul.

Dumnezeu dorește să descopere prin tineretul și prin copiii de azi, aceleași adevăruri puternice care au fost descoperite prin acești tineri bărbați. Viața lui Daniel și a colegilor lui este o demonstrație a ceea ce va face El pentru aceia care se predau Lui, și, cu toată inima, caută să împlinească planul Său.

VISUL LUI NABUCODONOSOR

La scurtă vreme după ce Daniel și tovarășii lui au intrat în slujba împăratului Babilonului, s-au petrecut evenimente care au făcut cunoscute unei națiuni idolatre puterea și credințioșia Dumnezeului lui Israel. Nabucodonosor a avut un vis important prin care „duhul i s-a tulburat și i-a pierit somnul”. Dar cu toate că mintea împăratului a fost profund impresionată, i-a fost cu neputință să-și amintească amănuntele atunci când s-a trezit.

În nedumerirea lui, Nabucodonosor și-a adunat înțelepții – „vrăjitorii, cititorii în stele și ghicitorii” – și le-a cerut ajutorul. „Am visat un vis”, le-a spus el, „și duhul îmi este tulburat și aș vrea să știu visul acela”. Împreună cu declarația aceasta în ce privește nedumerirea sa, el le-a cerut să-i descopere lucrurile care aveau să-i aducă liniște sufletului.

La aceasta, înțelepții au răspuns: „Veșnic să trăiești împărate! Spune robilor tăi visul și-ți vom da tâlcuirea lui.”

Nemulțumit cu răspunsul evaziv și bănuitor, deoarece, în ciuda susținerilor lor pretențioase de a descoperi tainlele oamenilor, nu păreau să fie binevoitori să-i dea ajutor, împăratul le-a poruncit înțelepților, făgăduindu-le bogăție și cinste, pe de o parte, și amenințarea cu moartea, pe de altă parte, să-i spună nu numai tâlcuirea visului, ci și visul. „Mi-a scăpat din minte lucrul acela”, le-a zis el, „dar, dacă nu-mi veți face cunoscut visul și tâlcuirea lui, veți fi făcuți bucăți și casele voastre vor fi prefăcute într-un morman de murdării. Dar, dacă-mi veți spune visul și tâlcuirea lui, veți primi de la mine daruri și răsplătiri, și mare cinste. De aceea, spuneți-mi visul și tâlcuirea lui!”

Înțelepții au repetat răspunsul: „Să spună împăratul robilor săi visul și i-l vom tâlcui”.

Nabucodonosor, stârnit la culme și înfuriat din cauza vicleniei arătate de aceia în care se încrezuse, a spus: „Văd, cu adevărat, că voiți să câștigați vreme, pentru că vedeți că lucrul mi-a scăpat din minte. Dacă, deci nu-mi veți spune visul, vă așteaptă pe toți aceeași soartă, fiindcă vreți să vă înțelegeți ca să-mi spuneți minciuni, până se vor schimba vremurile. De aceea, spuneți-mi visul, ca să știu dacă sunteți în stare să mi-l tâlcuiți.”

Înfrișoși de consecințele eșecului lor, vrăjitorii s-au străduit să-i arate împăratului că cererea lui era irațională și că acest test era dincolo de ceea ce i s-a cerut vreodată unui om. „Nu este nimeni pe pământ”, au răspuns ei, „care să poată spune ce cere împăratul; de aceea, niciodată, niciun împărat, oricât de mare și de puternic ar fi fost, n-a cerut așa ceva de la niciun vrăjitor, cititor în stele sau haldeu! Ce cere împăratul este greu; nu este nimeni care să spună lucrul acesta împăratului, afară de zei, a căror locuință nu este printre muritori!”

Atunci, „împăratul s-a mâniat și s-a supărat foarte tare și a poruncit să piardă pe toți înțelepții Babilonului”.

Printre cei căutați de căpeteniile care se pregăteau să împlinescă prevederile hotărârii împărătești erau și Daniel, și prietenii lui. Când i s-a spus că, potrivit decretului, și ei trebuiau să moară, „cu minte și cu judecată”, Daniel l-a întrebat pe Arioc, căpătenia gărzii împăratului: „Pentru ce a dat împăratul o poruncă atât de aspră?” Arioc i-a relatat întâmplarea cu nedumerirea împăratului față de visul neobișnuit și despre faptul că nu primise ajutor de la aceia în care își pusese până atunci toată încrederea. Când a auzit aceasta, Daniel și-a pus viața în primejdie, a intrat înaintea împăratului și a rugat să-i fie dat timp pentru ca să-I ceară Dumnezeuului său să-i descopere visul și tâlcuirea.

Monarhul a acceptat cererea. „Apoi, Daniel s-a dus în casa lui și a spus lucrul acesta tovarășilor săi, Hanania, Mișael și Azaria.” Împreună au căutat înțelepciune de la Izvorul luminii și al cunoștinței. Credința lor era puternică datorită cunașterii faptului că Dumnezeu îi așezase acolo unde erau ca să împlinescă lucrarea Lui și să facă față cerințelor datoriei. În vremurile de încercare și de primejdie se îndreptaseră întotdeauna către El pentru călăuzire

și ocrotire, iar El Se dovedise un ajutor permanent prezent. Acum, umilindu-și inimile, s-au supus din nou Judecătorului a tot pământul, rugându-L să-i izbăvească în această vreme de nevoie. Și nu s-au rugat în zadar. Dumnezeu, pe care-L onoraseră, îi onora acum. Duhul Domnului a venit peste ei și „într-o vedenie de noapte”, lui Daniel i s-a descoperit visul împăratului și însemnătatea lui.

Primul lucru pe care l-a făcut Daniel a fost să-I mulțumească lui Dumnezeu pentru descoperirea dată: „Binecuvântat să fie Numele lui Dumnezeu”, a exclamat el, „din veșnicie în veșnicie! Ale Lui sunt înțelepciunea și puterea. El schimbă vremurile și împrejurările. El răstoarnă și pune pe împărați, El dă înțelepciune și pricepere celor pricepuți! El descoperă ce este adânc și ascuns; El știe ce este în întuneric și la El locuiește lumina. Pe Tine, Dumnezeul părinților mei, Te slăvesc și Te laud că mi-ai dat înțelepciune și putere și mi-ai făcut cunoscut ce Ți-am cerut noi; căci ne-ai descoperit taina împăratului!”

Mergând la Arioc, căruia împăratului îi poruncise să-i piardă pe înțelepți, Daniel i-a spus: „Nu pierde pe înțelepți Babilonului! Du-mă înaintea împăratului și voi da împăratului tâlcuirea!”

Priviți-l pe robul evreu liniștit și stăpân pe sine, în fața împăratului celui mai puternic imperiu din lume. De la primele cuvinte, el nu și-a asumat onoarea, ci l-a înălțat pe Dumnezeu ca izvor al oricărei înțelepciuni, la întrebarea îngrijorată a împăratului: „Ești tu în stare să-mi spui visul pe care l-am visat în tâlcuirea lui?”, el a răspuns: „Ce cere împăratul este o taină pe care înțelepții, cititorii în stele, vrăjitorii și ghicitorii nu sunt în stare să o descopere împăratului. Dar este în ceruri un Dumnezeu care descoperă ce se va întâmpla în vremurile de pe urmă.

Iată visul tău, a zis Dainel, și vedeniile pe care le-ai avut în patul tău. În patul tău, împărate, ți-au venit în minte gânduri cu privire la cele ce vor fi după aceste vremuri; și Cel ce descoperă taine ți-a făcut cunoscut ce se va întâmpla. Însă dacă mi s-a descoperit taina aceasta nu înseamnă că este în mine o înțelepciune mai mare decât a tuturor celor vii, ci pentru ca să se dea împăratului tâlcuirea ei și să alfi ce-ți dorește inima să știi.

Tu, împărate, te uitați și iată că ai văzut un chip mare. Chipul acesta era foarte mare și de o strălucire nemaipomenită. Stătea în picioare înaintea ta, și înfățișarea lui era înfricoșătoare. Capul chipului acestuia era de aur curat; pieptul și brațele îi erau de argint; pântecul îi era de aramă; fluierile picioarelor, parte de fier și parte de lut.

Tu te uitați la el și s-a deslipit o piatră, fără ajutorul vreunei mâini, a izbit picioarele de fier și de lut ale chipului și le-a făcut bucăți. Atunci, fierul, lutul arama, argintul și aurul s-au sfărâmat împreună și s-au făcut ca pleava din arie vară; le-a luat vântul și nici urmă nu s-a mai găsit din ele. Dar piatra care sfărâmasese chipul, s-a făcut un munte mare și a umplut tot pământul’.”

„Iată visul”, a spus Daniel cu încredere; iar împăratul, ascultând cu mare atenție la orice amănunt, și-a dat seama că era chiar visul care-l tulburase. În felul acesta, mintea lui a fost pregătită să primească favorabil interpretarea. Împăratul împăraților era gata să-i trimită monarhului babilonian marele adevăr. Dumnezeu a făcut cunoscut faptul că El are putere asupra împăraților lumii – putere de a-i întrona și de a-i detrona pe împărați. Mintea lui Nabucodonosor avea să fie trezită, dacă se putea, în ce privește simțământul responsabilității sale față de Cer. Evenimentele viitorului, care ajungeau până la sfârșitul timpului, urmau să-i fie aduse la cunoștință.

„Tu, împărate, ești împăratul împăraților”, a continuat Daniel, „căci Dumnezeul cerului ți-a dat împărăție, putere, bogăție și slavă. El ți-a dat în mâini, oriunde locuiesc ei, pe copiii oamenilor, fiarele câmpului și păsările cerurilor, și te-a făcut stăpân peste toate acestea; tu ești capul de aur!

După tine se va ridica o altă împărăție, mai neînsemnată decât a ta; apoi o a treia împărăție, care va fi de aramă și care va stăpâni peste tot pământul. Va fi o a patra împărăție, tare ca fierul; după cum fierul sfărâmă și rupe totul și ea va sfărâma și va rupe totul, ca fierul care face totul bucăți.

Și după cum ai văzut picioarele și degetele picioarelor parte de lut și parte de fier, tot așa și împărăția aceasta va fi împărțită; dar va rămâne în ea ceva din tăria fierului, tocmai așa cum ai văzut

fierul amestecat cu lutul. Și după cum degetele de la picioare erau parte de fier și parte de lut, tot așa și împărăția aceasta va fi în parte tare și în parte plăpândă. Dacă ai văzut fierul amestecat cu lutul, înseamnă că se vor amesteca prin legături omenești de căsătorie, dar nu vor fi lipiți unul de altul, după cum fierul nu se poate uni cu lutul.

Dar în vremea acestor împărați, Dumnezeuul cerurilor va ridica o împărăție care nu va fi nimicită niciodată și care nu va trece sub stăpânirea unui alt popor. Ea va sfărâma și va nimici toate acele împărății, și ea însăși va dăinui veșnic. Aceasta înseamnă piatra, pe care ai văzut-o dezlipindu-se din munte, fără ajutorul vreunei mâini, și care a sfărâmat fierul, arama, lutul, argintul și aurul. Dumnezeuul cel mare a făcut deci cunoscut împăratului ce are să se întâmple după aceasta. Visul este adevărat și tâlcuirea lui este temeinică.”

Împăratul a fost convins de adevărul cu privire la interpretare și, în umilință și teamă, „a căzut cu fața la pământ și s-a închinat”, zicând: „’Cu adevărat, Dumnezeuul vostru este Dumnezeuul dumnezeilor și Domnul domnilor și El descoperă tainele, fiindcă ai putut descoperi taina aceasta’.”

Nabucodonosor a revocat decretul cu privire la nimicirea înțelepților. Viața le-a fost cruțată datorită legăturii lui Daniel cu Descoperitorul tainelor. „Apoi, împăratul a înălțat pe Daniel și i-a dat daruri multe și bogate; i-a dat stăpânire peste tot ținutul Babilonului și l-a pus ca cea mai înaltă căpetenie a tuturor înțelepților. Daniel a rugat pe împărat să dea grija treburilor ținutului Babilonului în mâna lui Șadrac, Meșac și Abed-Nego. Daniel însă a rămas la curtea împăratului.”

În analele istoriei omenirii, creșterea națiunilor, ridicarea și căderea imperiilor apar ca și când ar depinde de vitejia și de voința omului; cursul pe care îl iau evenimentele pare, într-o mare măsură, să fie determinat de puterea, de ambiția sau de capriciul lui. Dar în Cuvântul lui Dumnezeu, vâul este dat la o parte, și vedem mai sus, dincolo, și, prin acțiunile și contraacțiunile interesului, puterii și pasiunilor, mijloacele Celui Atotputernic, care, în liniște și cu răbdare, îndeplinește sfaturile voinței Sale.

În cuvinte de o frumusețe și de o gingășie fără seamăn, apostolul Pavel a prezentat înaintea înțelepților din Atena scopul divin în creșterea și împărțirea raselor și popoarelor.

„Dumnezeu care a făcut lumea și tot ce este în ea”, spune apostolul, „este Domnul cerului și al pământului, și nu locuiește în temple făcute de mâini. El nu este slujit de mâini omenești, ca și când ar avea trebuință de ceva. El, care dă tuturor viața, suflarea și toate lucrurile. El a făcut ca toți oamenii, ieșiți dintr-unul singur, să locuiască pe toată fața pământului; le-a așezat anumite vremuri și a pus anumite hotare locuinței lor, ca ei să caute pe Dumnezeu și să se silească să-L găsească, bâjbâind, măcar că nu este departe de fiecare din noi” (Fapte 17,24-27).

Dumnezeu a făcut cunoscut că oricine vrea poate intra în prevederea legământului (Ezechiel 20,37). La creație, scopul Său a fost ca pământul să fie locuit de ființe a căror existență să fie o binecuvântare atât pentru ele însele, cât și una pentru alta și o cinste pentru Creatorul lor. Toți aceia care vor, se pot identifica cu acest scop. Despre ei se spune că formează „poporul pe care Mi l-am alcătuit ca să vestească laudele Mele” (Isaia 43,21).

În Legea Sa, Dumnezeu a făcut cunoscut principiile care stau la baza oricărei prosperități adevărate, atât a națiunilor, cât și a indivizilor. Moise le-a spus israelților despre această lege: „Să păziți și să le împliniți; căci aceasta va fi înțelepciunea și priceperea voastră înaintea popoarelor”. „Căci nu este un lucru fără însemnătate pentru voi; este viața noastră” (Deuteronom 4,6; 32,47). Binecuvântările oferite astfel lui Israel sunt asigurate în aceleași condiții și în aceeași măsură, oricărui popor și oricărei ființe omenești de sub întinsele ceruri.

Cu sute de ani înainte ca anumite popoare să apară pe scena lumii, Cel Atotștiutor a privit de-a lungul veacurilor și a profetizat ridicarea și căderea împărățiilor universale. Dumnezeu i-a spus lui Nabucodonosor că împărăția Babilonului va cădea și se va ridica o a doua împărăție care, la rândul ei, va avea perioada ei de probă. Pentru că nu Îl va înălța pe Dumnezeu cel adevărat, slava ei va dispărea și o a treia împărăție îi va lua locul. Și aceasta va trece; iar a patra, tare ca fierul, va supune popoarele pământului.

Dacă acești conducători ai Babilonului – cea mai bogată dintre împărățiile pământului – ar fi păstrat mereu teama de Iehova, le-ar fi fost date înțelepciune și putere, care i-ar fi legat de El și i-ar fi ținut tari. Dar ei au făcut din Dumnezeu ocrotirea lor numai atunci când au fost hărțuiți și puși în încurcătură. În asemenea împrejurări, negăsind ajutor la mai-marii lor, l-au căutat de la bărbați ca Daniel – bărbați despre care știau că Îl cinsteau pe viul Dumnezeu și erau onorați de El. La acești bărbați au mers ei să le descopere tainele Providenței; căci, deși conducătorii mândrului Babilon erau bărbați cu o inteligență vestită, se despărțiseră atât de mult de Dumnezeu prin păcat, încât nu înțelegeau descoperirile și avertizările cu privire la viitor.

În istoria popoarelor, cercetătorul Cuvântului lui Dumnezeu poate vedea împlinirea literală a prorociilor dumnezeiești. Babilonul, slăbit și doborât, în cele din urmă, a dispărut, deoarece în prosperitate conducătorii lui s-au socotit independenți de Dumnezeu și au atribuit slava împărăției lor realizărilor omenești. Împărăția Medo-Persiei a fost lovită de mânia Cerului, deoarece în ea Legea lui Dumnezeu fusese călcată în picioare. Temerea de Domnul nu-și găsisese loc în inimile majorității covârșitoare a poporului. Nelegiuirea, hula și stricăciunea predominau. Împărățiile care au venit după ea au fost și mai josnice și mai stricate; ele au ajuns și mai jos și mai decăzute pe scara valorilor morale.

Puterea exercitată de orice conducător de pe pământ este dată de Cer; și reușita lui depinde de folosirea pe care o dă puterii divine. Cuvântul Veghetorului divin se adresează fiecăruia: „Eu te-am încins înainte ca tu să Mă cunoști” (Isaia 45,5). Și pentru oricine, cuvintele rostite către Nabucodonosor, în vechime, sunt lecții ale vieții: „Pune capăt păcatelor tale și trăiește în neprihănire, rupe-o cu nelegiuirile tale și ai milă de cei nenorociți și poate că ți se va prelungi fericirea!” (Daniel 4,27)

A înțelege aceste lucruri – a înțelege că „dreptatea înalță poporul”, că „scaunul de domnie se întemeiază pe dreptate” și că se menține prin bunătate, a recunoaște acțiunea acestor principii în manifestarea purtării Sale, care „îndepărtează pe împărați și pune pe împărați” – înseamnă a înțelege filozofia istoriei (Proverbe 14,34; 16,12; 20,28; Daniel 2,21).

Numai în Cuvântul lui Dumnezeu acest lucru este prezentat cu claritate. Aici se arată că puterea națiunilor ca și a indivizilor nu se găsește în ocaziile sau în privilegiile care par să-i facă de neînvins; nu se găsește în măreția lor îngâmfată. Ea se măsoară prin credincioșia cu care împlinesc planul lui Dumnezeu.

CUPTORUL DE FOC

Visul despre chipul cel mare, ce dăzvăluia înaintea lui Nabucodonosor evenimentele care ajungeau până la încheierea timpului, îi fusese dat ca să înțeleagă partea pe care o avea de adus la îndeplinire în istoria lumii și legătura pe care împărăția lui trebuia să o mențină cu Împărăția cerurilor. Prin interpretarea visului, fusese în mod clar învățat cu privire la întemeierea Împărăției veșnice a lui Dumnezeu. „Dar în vremea acestor împărați”, a zis Daniel, „Dumnezeul cerurilor va ridica o împărăție care nu va fi nimicită niciodată, și care nu va trece sub stăpânirea unui alt popor. Ea va sfărâma și va nimici toate acele împărății, și ea însăși va dăinui veșnic... Visul este adevărat, și tâlcuirea lui este temeinică” (Daniel 2,44.45).

Împăratul recunoștea puterea lui Dumnezeu când i-a zis lui Daniel: „Cu adevărat, Dumnezeul vostru este Dumnezeul dumnezeilor... și El descoperă tainele” (Daniel 2,47). După aceea, pentru o vreme, Nabucodonosor a fost influențat de temerea de Dumnezeu; dar inima lui încă nu fusese curățată de ambiția lumească și de dorința după înălțare de sine. Prosperitatea care a însoțit domnia lui l-a umplut de mândrie. Cu timpul, a încetat să-L mai onoreze pe Dumnezeu și și-a reluat închinarea idolatră cu un mai mare zel și bigotism.

Cuvintele „tu ești capul de aur” făcuseră o impresie profundă asupra minții conducătorului (Daniel 2,38). Înțelepții din împărăție, profitând de aceasta precum și de reîntoarcerea sa la idolatrie, i-au propus să facă un chip asemănător cu acela pe care l-a văzut în vis și să-l înalțe acolo unde toți puteau vedea capul de aur, care fusese interpretat ca reprezentând împărăția lui.

Încântat de sugestia măgulitoare, s-a hotărât să treacă la acțiune și să mergă chiar mai departe. În loc să reproducă chipul așa cum îl văzuse, el a depășit originalul. Chipul înălțat de el nu a scăzut în valoare de la cap spre picioare, ci a fost în întregime din aur, ca simbol în tot Babilonul al unei împărății veșnice, indestructibile și atotputernice, care va sfârâma toate celelalte împărății și va dăinui veșnic.

Gândul de a întemeia imperiul și o dinastie care să dureze veșnic l-a captivat foarte mult pe puternicul împărat în fața armatelor căruia națiunile pământului nu au fost în stare să se împotrivescă. Cu un entuziasm născut dintr-o ambiție fără margini și din mândrie egoistă, a început să se consfătuiască cu înțelepții lui cu privire la modul de aducere la îndeplinire a acestui plan. Uitând providențele remarcabile, legate de visul cu chipul cel mare, uitând, de asemenea, că Dumnezeu lui Israel, prin slujitorul său Daniel, îi lămurise semnificațiile chipului și că în legătură cu această interpretare, marii bărbați ai împărăției fuseseră scăpați de o moarte rușinoasă; uitând totul în afară de dorința lor de a-și întări puterea și supremația, atât împăratul, cât și sfetnicii lui s-au hotărât ca pe orice cale să înalțe Babilonul pe cea mai înaltă treaptă, făcându-l vrednic de supunere universală.

Reprezentarea simbolică, prin care Dumnezeu le descoperise împăratului și poporului planul Său cu privire la națiunile pământului, avea să slujească proslăvirii puterii omenеști. Interpretarea lui Daniel urma să fie respinsă și uitată; adevărul avea să fie greșit interpretat și aplicat. Simbolul plănuit de Cer, să descopere minților oamenilor evenimentele importante ale viitorului, avea să fie folosit pentru a împiedica răspândirea cunoștinței pe care Dumnezeu dorea ca lumea s-o primească. În felul acesta, prin uneltirile bărbaților ambițioși, Satana căuta să zădărnicească planul divin pentru neamul omenesc. Vrajmașul omenirii știa că adevărul neamestecat cu rătăcirea este o forță în stare să mântuiască; dar că atunci când este folosit ca să înalțe eul și să promoveze planurile oamenilor, el devine o putere spre rău.

Nabucodonosor a poruncit ca din tezaurul său bogat să se facă un chip mare de aur, asemănător, în trăsăturile generale, cu acela

pe care-l văzuse în vedenie, cu excepția materialului din care era făcut. Obişnuïți cu reprezentările mărețe le zeităților lor păgâne, caldeeni nu făcuseră niciodată mai înainte o statuie atât de impresionantă și maiestooasă ca această statuie strălucitoare de șaizeci de coți înălțime și șase coți grosime. Și nu este surprinzător că, într-o țară în care închinarea idolatră avea o răspândire generală, chipul frumos și scump din câmpia Dura, reprezentând slava Babilonului, puterea și măreția lui, să fie consacrat ca obiect de închinare. S-au luat măsuri în acest scop și un decret a fost dat ca, în ziua dedicării, toți să-și dovedească loialitatea supremă față de puterea Babilonului, plecându-se înaintea chipului.

A venit ziua rânduită, și, în câmpia Dura, s-a adunat o mulțime imensă „din toate popoarele, națiunile și limbile”. În armonie cu porunca împăratului, atunci când sunetul muzicii a fost auzit, toată adunarea „a căzut la pământ și s-a închinat chipului de aur”. În ziua aceea memorabilă, puterile întunericului păreau că au câștigat o biruință categorică; se intenționa ca închinarea la chipul de aur să devină legată permanent de formele de idolatrie înstitute și recunoscute ca religie de stat a țării. Satana nădăjduia prin aceasta să învingă planul lui Dumnezeu de a face din prezența Israelului captiv în Babilon un mijloc de binecuvântare pentru toate popoarele păgâne.

Dar Dumnezeu hotărâse altfel. Nu toți și-au plecat genunchiul în fața simbolului idolatru al puterii omenești. În mijlocul mulțimii de închinători erau trei bărbați care s-au hotărât în mod categoric să nu-L necinstească în felul acesta pe Dumnezeul cerului. Dumnezeul lor era Împăratul împăraților și Domnul domnilor; ei nu-și vor pleca genunchiul înaintea niciunei alte ființe.

Lui Nabucodonosor, exaltat de succes, i s-a adus vestea că printre supușii lui se găseau unii care au îndrăznit să nu-i asculte porunca. Unii dintre înțelepții invidioși pentru onorurile care fuseseră conferite tovarășilor credincioși ai lui Daniel, i-au adus împăratului la cunoștință încălcarea flagrantă a dorințelor lui: „Să trăiești veșnic împărate!”, au exclamat ei. „... Sunt niște iudei cărora le-ai dat în grijă treburile ținutului Babilonului, și anume Șadrac, Meșac și Abed-Nego, oameni care nu țin seama de tine, împărate. Ei nu

slujesc dumnezeilor tăi, și nu se închină chipului de aur pe care l-ai înălțat tu!”

Împăratul a poruncit ca oamenii să fie aduși înaintea lui. „El a întrebat: 'Înadins... oare nu slujiți voi dumnezeilor mei și nu vă închinați chipului de aur pe care l-am înălțat?'" S-a străduit prin amenințări să-i determine să se unească cu mulțimea. Arătând către cuptorul aprins, le-a reamintit pedeapsa care-i așteaptă dacă vor persista în refuzul da a asculta de voia lui. Dar evreii au mărturisit cu hotărâre supunerea lor față de Dumnezeuul cerului și credința lor în puterea Lui de a-i salva. Actul de prosternare înaintea chipului era înțeles de toți ca un act de închinare. Un astfel de omagiu îl puteau da numai lui Dumnezeu.

Când cei trei evrei stăteau înaintea împăratului, el era convins că ei au ceva pe care ceilalți înțelepți din împărăția lui nu-l au. Ei fuseseră credincioși în îndeplinirea oricărei îndatoriri. El urma să-i treacă printr-o altă probă. Dacă își vor arăta bunăvoința de a se uni cu mulțimea în adorarea chipului, va fi bine pentru ei; „dar, dacă nu vă veți închina”, a adăugat el, „veți fi aruncați pe dată în mijlocul unui cuptor aprins”. Apoi, cu mâna îndreptată în sus ca sfidare, a întrebat: „Care este Dumnezeuul acela care vă va scoate din mâna mea?”

Zadarnice au fost amenințările împăratului. Nu i-au putut îndepărta pe bărbați de la ascultarea de Împăratul Universului. Din istoria părinților lor, ei învățaseră că neascultarea de Dumnezeu este urmată de dezonoare, dezastru și moarte și că frica de Domnul este începutul înțelepciunii, temelia oricărei prosperități adevărate. Stând liniștiți în fața cuptorului, au zis: „Noi n-avem nevoie să-ți răspundem la cele de mai sus. Iată, Dumnezeuul nostru, căruia îi slujim, poate să ne scoată din cuptorul aprins, și ne va scoate din mâna ta, împărate.” Credința lor s-a întărit atunci când au declarat că Dumnezeu va fi proslăvit prin eliberarea lor, și cu asigurarea biruitoare născută din încrederea deplină în Dumnezeu, au adăugat: „Și chiar dacă nu ne va scoate, să știi, împărate, că nu vom sluji dumnezeilor tăi, și nici nu ne vom închina chipului de aur pe care l-ai înălțat!”

Mânia împăratului nu cunoștea margini. „Nabucodonosor s-a umplut de mânie și și-a schimbat fața întorcându-și privirile

împotriva lui Șadrac, Meșac și Abed-Nego”, reprezentanții unui popor rob și disprețuit. Poruncind ca să fie încălzit cuptorul de șapte ori mai tare decât de obicei, le-a ordonat bărbaților puternici din armata lui să-i lege pe închinătorii Dumnezeului lui Israel, pregătindu-i pentru o execuție rapidă.

„Oamenii aceștia au fost legați cu izmenele, cămășile, mantalele și celelalte haine ale lor, și aruncați în mijlocul cuptorului aprins. Fiindcă porunca împăratului era aspră și cuptorul era neobișnuit de încălzit, flacăra i-a ucis pe toți oamenii care îi aruncaseră în el pe Șadrac, Meșac și Abed-Nego.”

Dar Dumnezeu nu i-a uitat pe ai Săi. Când martorii Lui au fost aruncați în cuptorul aprins, Mântuitorul li S-a descoperit în persoană și împreună mergeau prin mijlocul focului. În prezența Domnului căldurii și al frigului, flăcările și-au pierdut puterea mistuitoare.

De pe tronul său, împăratul privea așteptând să-i vadă pe bărbații care-l sfidaseră mistuiți de foc. Dar sentimentele lui de triumf s-au schimbat brusc. Nobilii care stăteau aproape i-au văzut fața pălind când a sărit de pe tron și a privit atent la flăcările strălucitoare. Alarmat, împăratul s-a îndreptat către căpeteniile lui, întrebându-le: „N-am aruncat noi trei oameni legați în mijlocul focului?... Ei bine, eu văd patru oameni umblând slobozi în mijlocul focului și nevătămați; și chipul celui de-al treilea seamănă cu al unui Fiu de Dumnezeu.”

De unde știa acest împărat păgân cum arată Fiul lui Dumnezeu? Robii evrei, care ocupau poziții de încredere în Babilon, reprezentaseră înaintea lui adevărul prin viața și caracterul lor. Când li s-a cerut un motiv pentru credința lor, ei l-au dat fără ezitare. Lămurit și simplu, ei prezentaseră principiile neprihănirii, învățându-i în felul acesta pe cei din jurul lor despre Dumnezeul căruia I se închinau, ei vorbiseră despre Hristos, Răscumpărătorul care va veni; și în înfățișarea celui de-al patrulea, din mijlocul focului, împăratul L-a recunoscut pe Fiul lui Dumnezeu.

Iar acum, uitând de măreția și demnitatea lui, Nabucodonosor a coborât de pe tron și mergând până la gura cuptorului a strigat: „Voi, slujitorii Celui Preaînalt, ieșiți afară și veniți încoace!”

Atunci, Șadrac, Meșac și Abed-Nego au ieșit înaintea imensei mulțimi, arătându-se nevătămați. Prezența Mântuitorului lor îi ferise de vătămare și numai legăturile fuseseră arse. „Dregătorii, îngrijitorii, cârmuitorii și sfetnicii împăratului s-au strâns și au văzut că focul nu avusese nicio putere asupra trupurilor acestor oameni, că nici perii din capul lor nu se pârlise, hainele le rămăseseră neschimbate și nici măcar miros de foc nu se prinsese de ei.”

Chipul cel mare de aur, înălțat cu atâta fast, a fost uitat. În prezența viului Dumnezeu, oamenii se temeau și se cutremurau. Împăratul umilit a fost contrâns să recunoască: „Binecuvântat să fie Dumnezeul lui Șadrac, Meșac și Abed-Nego, care a trimis pe îngerul Său și a izbăvit pe slujitorii săi care s-au încrezut în El, au călcat porunca împăratului și și-au dat mai degrabă trupurile lor decât să slujească și să se închine altui dumnezeu decât Dumnezeului lor!”

Experiențele din ziua aceea l-au condus pe Nabucodonosor să dea un decret ca „orice om din orice popor, neam sau limbă ar fi, care va vorbi de rău pe Dumnezeul lui Șadrac, Meșac și Abed-Nego, va fi făcut bucăți și casa lui va fi prefăcută într-un morman de murdării, pentru că nu este niciun alt Dumnezeu”, a susținut el ca motiv al poruncii, „care să poată izbăvi ca El”.

Cu aceste cuvinte și altele ca acestea, împăratul Babilonului s-a străduit să răspândească înaintea tuturor popoarelor pământului convingerea lui că puterea și autoritatea Dumnezeului evreilor erau demne de adorare supremă. Și Dumnezeu a fost mulțumit de efortul împăratului de a-i arăta respectul și de a face o mărturisire împărătească, de supunere, tot atât de larg răspândită cum era Imperiul Babilonian.

Era numai drept din partea împăratului să facă o mărturisire publică și să caute să-L înalțe pe Dumnezeul cerului mai presus de toți ceilalți zei; dar străduința de a-i obliga pe supușii săi să facă o mărturisire asemănătoare a credinței și să arate același respect, Nabucodonosor își depășea dreptul de suveran vremelnice. El nu avea dreptul, nici civil și nici moral, de a-i amenința cu moartea pe oamenii aceia care refuzau să se închine chipului de aur. Niciodată Dumnezeu nu impune omului ascultare. El îi lasă pe toți liberi să aleagă cui doresc să slujească.

Prin eliberarea slujitorilor Săi credincioși, Domnul a declarat că El este de partea celor oprimați și mustră toate puterile pământești care se răzvrătesc împotriva autorității Cerului. Cei trei tineri evrei au mărturisit în fața întregului popor al Babilonului credința lor în Acela căruia se închinau. Ei s-au încrezut în Dumnezeu. În ceasul încercării lor, și-au adus aminte de făgăduința: „Dacă vei trece prin ape, Eu voi fi cu tine; și râurile nu te vor îneca; dacă vei merge prin foc, nu te va arde, și flacăra nu te va aprinde” (Isaia 43,2). Și într-un mod minunat, credința lor în Cuvântul cel viu fusese onorată înaintea tuturor. Veștile cu privire la eliberarea lor minunată au fost duse în multe țări de către reprezentanții diferitelor popoare care fuseseră invitați de către Nabucodonosor la festivitatea dedicării. Prin credințioșia copiilor Săi, Dumnezeu a fost proslăvit pe întregul pământ.

Învățăturile care trebuie scoase din experiențele tinerilor evrei de pe câmpia Dura sunt importante. În zilele noastre, multor slujitori ai lui Dumnezeu, cu toate că nu sunt făcători de rele, le va fi dat să sufere umilințe și abuzuri din mâinile acelora care, inspirați de Satana, sunt plini de invidie și de fanatism religios. Mânia omului va fi trezită îndeosebi împotriva acelora care sfințesc Sabatul poruncii a patra; și, în cele din urmă, un decret universal îi va denunța pe aceștia ca meritând moartea.

Timpul de suferință dinaintea poporului lui Dumnezeu va cere o credință care să nu se clatine. Copiii Săi trebuie să facă cunoscut că singurul obiect al închinării lor este El și că niciun motiv, nici chiar viața însăși, nu-i poate determina să facă cea mai mică concesiune închinării false. Pentru inima credincioasă, poruncile oamenilor mărginiți și păcătoși se vor prăbuși fără însemnătate în fața Cuvântului veșnicului Dumnezeu. Adevărul va fi ascultat, chiar dacă urmarea este închisoarea sau exilul, sau moartea.

Așa cum a fost în zilele lui Șadrac Meșac și Abed-Nego, tot așa, și în perioada de încheiere a istoriei pământului, Dumnezeu va lucra cu putere în favoarea acelora care vor sta neclintiți pentru dreptate. Acela care a umblat cu demnitatea iudei în cuptorul de foc încins, va fi cu urmașii Săi oriunde se vor afla. Prezența Lui dăinuitoare îi va mângâia și îi va susține. În timpul de strâmtorare,

o strâmtorare care nu a mai fost de când există națiunile, cei aleși ai Săi vor sta neclintiți. Satana împreună cu toată oșirea răului nu-l vor putea distruge pe cel mai slab dintre sfinții lui Dumnezeu. Îngerii care excelează în putere îi vor ocroti, și, în favoarea lor, Iehova Se va descoperi ca „Dumnezeu al dumnezeilor”, în stare să-i mântuiască în chip desăvârșit pe aceia care și-au pus și își pun încrederea în El.

ADEVĂRATA MĂREȚIE

Înălțat pe culmea onoarei lumești și recunoscut chiar de către Inspirație ca „împăratul împăraților” (Ezechiel 26,7), Nabucodonosor a atribuit pentru o vreme favorii lui Iehova slava împărăției și strălucirea domniei lui. Aceasta fusese situația după visul lui cu privire la chipul cel mare. Mintea îi fusese influențată profund de această vedenie și de gândul că Imperiul Babilonian, oricât de universal era, avea să cadă în cele din urmă, alte împărății aveau să se destrame și ele, până când toate puterile pământului urmau să fie dominate de o împărăție întemeiată de Dumnezeu cerului, împărăție care nu avea să fie distrusă niciodată. Concepția nobilă a lui Nabucodonosor despre planul lui Dumnezeu cu privire la popoare, a fost pierdută din vedere în experiența lui de mai târziu; totuși, atunci când spiritul lui mândru a fost umilit înaintea mulțimii de pe câmpia Dura, a recunoscut încă o dată că Împărăția lui Dumnezeu este „o împărăție veșnică și domnia Lui este din neam în neam”. Idolatru prin naștere și educație și în fruntea unui popor idolatru, avea totuși un simț înăscut de dreptate și de echitate, și Dumnezeu a putut să-l folosească drept unealtă pentru pedepsirea celor răzvrățiți și pentru împlinirea planului divin. Ca „cel mai asupritor dintre popoare”, i-a fost dat lui Nabucodonosor, după ani de muncă răbdătoare și istovitoare, să cucerească Tirul; și Egiptul a căzut pradă armatelor lui victorioase; și, în timp ce adăuga popor după popor la Imperiul Babilonian, a adăugat și mai mult la faima de cel mai mare conducător al vremii.

Nu este surprinzător că monarhul, plin de succes, atât de ambițios și de mândru, avea să fie ispitit să părăsească drumul umilinței, singurul care duce la măreția adevărată. În intervalele dintre războaiele de cucerire, a dat multă atenție întăririi și

înfrumusețării capitalei lui, până acolo încât cetatea Babilonului a devenit slava pricipală a împărăției sale, „cetatea de aur, lauda întregului pământ”. Pasiunea lui de constructor și reușita sa de a face din Babilon una dintre minunile lumii au slujit mândriei lui, până când a ajuns în primejdia gravă de a distruge mărturia despre el, de conducător înțelept, pe care Dumnezeu să-l poată folosi în continuare ca o unealtă pentru îndeplinirea planului divin.

În mila Sa, Dumnezeu i-a dat împăratului un nou vis, ca să-l avertizeze față de primejdia mândriei și cursa care-i fusese întinsă pentru ruina sa. Într-o viziune de noapte, Nabucodonosor a văzut un copac mare, crescând în mijlocul pământului, vârful lui atingea cerul, iar ramurile lui se întindeau până la marginile pământului. Turme și cirezi din munți și de pe dealuri găseau adăpost la umbra lui, iar păsările cerului își clădeau cuiburile în ramurile lui. „Frunzele lui erau frumoase și aveau roade multe; în ele se găsea hrană pentru toți... și orice făptură vie se hrănea din el.”

Când împăratul se uita la copacul înalt, a văzut „un Străjer”, chiar „pe Cel Sfânt”, care S-a apropiat de copac și cu glas puternic a strigat:

„Tăiați copacul și rupeți ramurile; scuturați-i frunza și risipiți roadele; fugăriți fiarele de sub el și păsările din ramurile lui! Dar trunchiul cu rădăcinile lui, lăsați-l în pământ, și legați-l cu lanțuri de fier și de aramă, în iarba de pe câmp, ca să fie udat de roua cerului și să fie la un loc cu fiarele în iarba pământului. Inima lui de om i se va preface într-o inimă de fiară, și vor trece șapte vremuri peste el. Hotărârea aceasta a fost luată în sfatul străjerilor și pusă la cale înaintea sfinților, ca să știe cei vii că Cel Preaînalt stăpânește peste împărăția oamenilor, că o dată cui Îi place și înalță pe ea pe cel mai de jos dintre oameni!”

Profund tulburat de vis, care era fără îndoială o prevestire a necazului, împăratul l-a repetat vrăjitorilor, cititorilor în stele, caldeilor și ghicitorilor, dar, cu toate că visul era foarte clar, niciunul dintre înțelepți nu l-a putut tâlcui.

Încă o dată, în acest popor idolatru, avea să fie dată mărturia cu privire la faptul că numai aceia care Îl iubesc și se tem de Dumnezeu pot înțelege tainele Împărăției cerului. Împăratul, în

încurcătura în care se găsea, a trimis după Daniel, robul lui, un bărbat apreciat atât pentru integritatea și pentru hotărârea lui, cât și pentru înțelepciunea sa fără egal.

Când Daniel, ca răspuns la chemarea imperială, a venit înaintea împăratului, Nabucodonosor i-a zis: „Belșațare, căpetenia vrăjitorilor, știu că ai în tine duhul dumnezeilor celor sfinți și că pentru tine nicio taină nu este grea; deci tâlcuiește-mi vedeniile, pe care le-am avut în vis”. După ce a relatat visul, Nabucodonosor a adăugat: „Belșațar, tâlcuiește-l, fiindcă toți înțelepții din împărăția mea nu pot să-l tâlcuiască; tu însă poți, căci ai în tine duhul dumnezeilor sfinți”.

Însemnătatea visului era lămurită pentru Daniel, iar înțelesul l-a șocat. Văzând ezitarea și tulburarea lui Daniel, împăratul și-a exprimat simpatia față de slujitorul lui. „Belșațare, a zis el, să nu te se tulbure visul și tâlcuirea lui!”

„Domnul meu”, a răspuns Daniel, „visul acesta să fie pentru vrăjmașii tăi și tâlcuirea lui să fie pentru potrivnicii tăi”.

Prorocul și-a dat seama că Dumnezeu pusese asupra lui datoria solemnă de a-i descoperi lui Nabucodonosor judecata care era gata să cadă peste el datorită mândriei și aroganței lui. Daniel a trebuit să interpreteze visul în limbajul pe care împăratul îl putea înțelege; și, deși conținutul lui îngrozitor l-a făcut să ezite, a trebuit să declare adevărul, oricare ar fi fost urmările pentru el.

Apoi, Daniel a făcut cunoscut mandatul Celui Atoputernic: „Copacul pe care l-ai văzut”, a zis el, „care se făcuse atât de mare și de puternic, încât i se înălța vârful până la ceruri și se vedea de la toate capetele pământului; copacul acesta, a cărui frunză era așa de frumoasă și care avea roade atât de multe și în care era hrană pentru toți, sub care se adăposteau fiarele câmpului și în ramurile căruia își făceau cuiburile păsările cerului, ești tu, împărate, care ai ajuns mare și puternic, a cărui mărire a crescut și s-a înălțat până la ceruri, și a cărui stăpânire se întinde până la marginile pământului.

Împăratul a văzut pe un Străjer și pe Cel Preaînalt pogorându-se și zicând: „Tăiați copacul, și nimiciți-l; dar trunchiul cu rădăcinile lăsați-l în pământ, și legați-l cu lanțuri de fier și de aramă,

în iarba de pe câmp, ca să fie udat de roua cerului și să stea la un loc cu fiarele câmpului, până vor trece șapte vremi peste el'. Iată tâlcuirea acestui fapt, împărate, iată hotărârea Celui Preaînalt, care se va împlini asupra domnului meu împăratul. Te vor izgoni din mijlocul oamenilor, vei locui la un loc cu fiarele câmpului și îți vor da să mănânci iarbă ca la boi; vei fi udat de roua cerului și șapte vremuri vor trece peste tine, până vei cunoaște că Cel Preaînalt stăpânește împărăția oamenilor și o dă cui vrea. Porunca să se lase trunchiul cu rădăcinile copacului, înseamnă că împărăția ta îți va rămâne ție îndată ce vei recunoaște stăpânirea Celui ce este în ceruri."

După ce a interpretat cu credincioșie visul, Daniel l-a îndemnat pe monarhul cel îngâmfat să se pocăiască și să se întoarcă la Dumnezeu ca, printr-o viață curată, să îndepărteze nenorocirea care-l amenința. „De aceea, împărate”, l-a rugat prorocul, „placă-ți sfatul meu! Pune capăt păcatelor tale și trăiește în neprihănire, rupe-o cu nelegiuirile tale și ai milă de cei nenorociți, și poate că ți se va prelungi fericirea!”

Pentru o vreme, impresia avertizării și sfatul prorocului au fost puternice asupra lui Nabucodonosor; dar inima care nu este schimbată prin harul lui Dumnezeu pierde repede impresiile Duhului Sfânt. Îngăduința de sine și ambiția nu fuseseră eradicate din inima împăratului, iar, mai târziu, aceste trăsături au apărut iarăși. În ciuda îndrumărilor date cu atâta îndurare și a avertizărilor cu privire la experiența trecută, Nabucodonosor a îngăduit iarăși ca spiritul de invidie împotriva împărățiilor care aveau să urmeze, să-l ia în stăpânire. Conducerea lui, care până atunci fusese într-o mare măsură dreaptă și îngăduitoare, a devenit apăsătoare. Împietrindu-și inima, a folosit capacitățile date de Dumnezeu pentru proslăvirea de sine, înălțându-se mai presus de Dumnezeu care-i dăduse viața și puterea.

Timp de luni de zile, judecata lui Dumnezeu a întârziat. Dar în loc să fie condus la pocăință, prin această îngăduință, împăratul a dat frâu liber mândriei până acolo încât a pierdut încrederea în interpretarea visului și și-a disprețuit anii lui de mai înainte.

La un an după ce a primit avertizarea, Nabucodonosor, plimbându-se pe acoperișul palatului său și cugetând cu mândrie atât

la puterea lui de conducător, cât și la reușitele lui de constructor, a exclamat: „Oare nu este acesta Babilonul cel mare, pe care mi l-am zidit eu, ca loc de ședere împărătească, prin puterea bogăției mele și spre slava măreției mele?”

Chiar când trufia îngâmfată era încă pe buzele împăratului, un glas din cer a făcut cunoscut că timpul de judecată rânduit de Dumnezeu venise. În cazul lui s-a auzit hotărârea lui Iehova: „Află, împărate Nabucodonosor, că ți s-a luat împărăția! Te vor izgoni din mijlocul oamenilor și vei locui la un loc cu fiarele câmpului; îți vor da să mănânci iarbă ca la boi, și vor trece șapte vremuri peste tine, până vei recunoaște că Cel Preaînalt stăpânește peste împărăția oamenilor și că o dă cui vrea.”

Într-o clipă, rațiunea pe care Dumezeu i-o dăduse i-a fost luată; judecata pe care împăratul o socotea desăvârșită, înțelepciunea cu care se mândrea i-au fost luate, iar acela care odinioară fusese un conducător puternic, a devenit un maniac. Mâna lui nu mai putea ține sceptrul. Soliile de avetizare nu fuseseră luate în seamă; acum, lipsit de puterea pe care Creatorul i-o dăduse și alungat dintre oameni, Nabucodonosor „a mâncat iarbă ca boii, trupul i-a fost udat de roua cerului, până i-a crescut părul ca penele vulturului și unghiile ca ghearele păsărilor”.

Timp de șapte ani, Nabucodonosor a fost o uimire pentru supușii lui; timp de șapte ani, a fost umilit înaintea lumii întregi. Apoi judecata i-a fost reabilitată și, ridicându-și ochii în umilință către Dumnezeu cerului, a recunoscut mâna divină în pedepsirea lui. Într-o proclamație publică și-a recunoscut vinovăția și mila cea mare a lui Dumnezeu în vindecarea lui. „După trecerea vremii sorocite”, a declarat el, „eu, Nabucodonosor, am ridicat ochii spre cer și mi-a venit iarăși mintea la loc. Am binecuvântat pe Cel Preaînalt, am lăudat și slăvit pe Cel ce trăiește veșnic. Acela a cărui stăpânire este veșnică și a cărui împărăție dăinuie din neam în neam. Toți locuitorii pământului sunt nimic înaintea Lui; El face ce vrea cu oastea cerurilor și cu locuitorii pământului, și nimeni nu poate să stea împotriva mâniei Lui, nici să-I zică: ‘Ce faci?’

În vremea aceea, mi-a venit mintea înapoi; și slava împărăției mele, măreția și strălucirea mea mi s-au dat înapoi; sfetnicii și

mai-marii mei din nou m-au căutat; am fost pus iarăși peste împărăția mea, și puterea mea a crescut.”

Monarhul, atât de mândru odinioară, a devenit copilul umil al lui Dumnezeu; conducătorul tiran și arogant a devenit un împărat înțelept și îndurător. Acela care Îl sfidase și Îl hulise pe Dumnezeul cerului, a recunoscut acum puterea Celui Preaînalt și cu seriozitate a căutat să promoveze temerea de Iehova și fericirea supușilor lui. Sub mustrarea Aceluia care este Împăratul împăraților și Domnul domnilor, Nabucodonosor a învățat, în cele din urmă, lecția pe care toți conducătorii trebuie să o învețe, și anume că adevărata măreție constă într-o bunătate adevărată. L-a recunoscut pe Iehova ca Dumnezeu cel viu, zicând: „Acum eu, Nabucodonosor, laud, înalț și slăvesc pe Împăratul cerurilor, căci toate lucrările Lui sunt adevărate și El poate să smerească pe cei ce umblă cu mândrie”.

Planul lui Dumnezeu ca cea mai mare împărăție a lumii să descopere lauda Sa a fost împlinit. Această proclamație publică, în care Nabucodonosor a recunoscut mila, bunătatea și autoritatea lui Dumnezeu, a fost ultimul act al vieții lui raportat în istoria sfântă.

VEGHETORUL NEVĂZUT

Către încheierea vieții lui Daniel, au avut loc schimbări mari în țara în care, cu peste șaiszeci de ani înainte, el și tovarășii lui evrei fuseseră aduși robi. Nabucodonosor, conducătorul celui „mai asupritor dintre popoare” (Ezechiel 28,7), murise, iar Babilonul, „cel a cărui slavă umplea tot pământul” (Ieremia 51,41), trecuse sub conducerea neînțeleaptă a urmașilor lui, și treptat, dar sigur, urmarea a fost destrămarea.

Datorită nebuniei și slăbiciunii lui Belșatar, nepotul lui Nabucodonosor, Babilonul cel îngâmfat avea să cadă în curând. Având acces, în tinerețe, la o parte din autoritatea imperială, Belșatar s-a proslăvit în puterea lui și și-a înălțat inima împotriva Dumnezeului cerului. A avut multe ocazii să cunoască voința divină și să înțeleagă răspunderea de a-i da ascultare. Avusese cunoștință de alungarea bunicului său, prin hotărârea lui Dumnezeu, din societatea oamenilor și era la curent cu pocăința lui Nabucodonosor și cu vindecarea lui supranaturală. Dar Belșatar a lăsat ca iubirea de plăceri și proslăvirea de sine să șteargă lecțiile pe care nu trebuia să le uite niciodată. A risipit ocaziile date lui cu atâta îndurare și a neglijat să folosească mijloacele pe care le avea la îndemână pentru cunoașterea mai deplină a adevărului. Belșatar a trecut cu indiferență pe lângă ceea ce Nabucodonosor câștigase până la urmă cu prețul unei umilințe și suferințe nespuse.

N-a trecut mult și a venit lovitura. Babilonul a fost asediat de Cirus, nepotul lui Darius Medul și comandantul-șef al armatelor unite ale mezilor și perșilor. Dar înăuntrul fortăreței de aramă, în aparență de neînving, cu zidurile ei masive și cu porțile de aramă, ocrotită de fluviul Eufrat și asigurată cu hrană din belșug, monarhul îngâmfat se simțea în siguranță și-și petrecea timpul în veselie și petreceri.

În mândria și în aroganța lui, cu un simțământ înșelător de siguranță, Belșatar „a făcut un ospăț mare celor o mie de mai-mari ai săi și a băut vin înaintea lor”. Toate atracțiile pe care bogăția și puterea le pot inspira au adăugat la strălucirea priveliștei. Femei frumoase, cu farmecele lor, erau printre invitații prezenți la ospățul împărătesc. Bărbați de geniu și de cultură se găseau acolo. Prinți și bărbați de stat au băut vinul ca apa și s-au îmbătat sub influența lui înnebunitoare.

Cu rațiunea detronată prin îmbătare, fără rușine și stăpânit de pasiuni josnice, însuși împăratul a luat conducerea acestei ocazii zgomotoase. În cursul petrecerii, „a poruncit să aducă vasele de aur și de argint pe care Nabucodonosor le luase din Templul de la Ierusalim ca să bea cu ele împăratul și mai-marii lui, nevestele și țiitoarele lui”. Împăratul dorea să dovedească că nimic nu era prea sfânt ca să nu fie atins de mâna lui. „S-au adus îndată vasele de aur... și au băut din ele împăratul și mai-marii lui, nevestele și țiitoarele lui. Au băut vin și au lăudat pe dumnezeii de aur, de argint de aramă și de fier, de lemn și de piatră.”

Depart de Belșatar gândul că un Martor ceresc era de față la petrecerea lui idolatră, că un Observator divin, necunoscut, privea la scena profanării, auzea petrecerea hulitoare și vedea idolatria. Dar, în curând, Oaspetele neinvitat Și-a făcut simțită prezența. Când petrecerea era în toi, a apărut o mână și a scris pe zidurile palatului litere care străluceau ca focul – cuvinte care, deși necunoscute marii mulțimi, erau o prevestire de nenorocire pentru conștiința acum trezită a împăratului și a invitaților lui.

Petrecerea îngâmfată s-a potolit îndată, când bărbații și femeile, cuprinși de o groază de nedescris, priveau mâna care scria încet literele misterioase. Pe dinaintea lor treceau, ca într-o priveliște panoramică, faptele lor nelegiuite; aveau simțământul că erau aduși înaintea barei de judecată a veșnicului Dumnezeu, a cărui putere tocmai o sfidaseră. Acolo unde, cu câteva clipe înainte, fuseseră râsete și vorbe de duh hulitoare, erau fețe palide și strigăte de spaimă. Când Dumnezeu îi face pe oameni să se teamă, ei nu-și pot ascunde intensitatea groazei.

Belșatar era cel mai îngrozit dintre toți. El fusese acela care, mai presus de toți ceilalți, era răspunzător pentru răzvrătirea împotriva lui Dumnezeu, care, în noaptea aceea, ajunsese la culme în Imperiul Babilonian, în prezența Veghetorului nevăzut, reprezen-tantul Aceluia a cărui putere fusese sfidată și al cărui Nume fusese hulit, împăratul era paralizat de frică. Conștiința i-a fost trezită. „Încheieturile șoldurilor și genunchii i s-au lovit unul de altul.” Belșatar se ridicase în mod nelegiuit împotriva Dumnezeului cerului și se încrezuse în propria putere, fără să gândească că cineva ar fi putut îndrăzni să-i spună: „De ce te porți astfel?”; dar acum și-a dat seama că trebuia să dea socoteală pentru isprăvnicia în-credințată și că pentru ocaziile pierdute și pentru atitudinea sfidă-toare nu putea aduce nicio scuză.

Zadarnic a încercat împăratul să citească literele înflăcărate. Acolo se ascundea un secret pe care nu-l putea pătrunde, o putere pe care n-o putea înțelege și nici nega. Disperat, s-a îndreptat pentru ajutor către înțelepții din împărăția lui. Strigătul său înnebunit a răsunat în acea adunare, chemându-i pe astrologi, pe haldei și pe vrăjitori să citească scrierea. „Oricine va citi scrisoarea aceasta”, a făgăduit el, „și mi-o va tâlcui, va fi îmbrăcat cu purpură, va purta un lăntșor de aur la gât și va avea locul al treilea în cârmuirea împărăției.” Dar apelul lui cu oferta de recompensă bogată nu a avut niciun ecou în rândul sfătuitorilor săi de încredere. Înțelepciunea cerească nu poate fi nici cumpărată și nici vândută. „Toți înțelepții... n-au putut nici să citească scrierea și nici să o tâlcuiască împăratului.” Ei n-au fost mai capabili să citească literele misterioase decât fuseseră înțelepții unei generații anterioare să tâlcuiască visurile lui Nabucodonosor.

Atunci, împărăteasa-mamă și-a adus aminte de Daniel, care, cu jumătate de veac mai înainte, îi făcuse cunoscut împăratului Nabucodonosor visul cu chipul cel mare și tâlcuirea lui. „Să trăiești veșnic, împărate!” a zis ea. „Să nu ți se tulbure gândurile tale și să nu ți se îngălbenească fața! În împărăția ta este un om, care are în el duhul dumnezeilor celor sfinți; și, pe vremea tatălui tău, s-au găsit la el lumini, pricepere și o înțelepciune dumnezeiască. De aceea, împăratul Nabucodonosor... l-a pus mai-mare peste vrăjitori,

cititori în stele, haldei, ghicitori, și anume, pentru că s-a găsit la el, la Daniel, numit de împărat Belșatar, un duh înalt, știință și pricepere, puțința să tâlcuiască visele, să lămurească întrebările grele și să dezlege lucrurile încâlcite. Să fie chemat dar Daniel, și el îți va da tâlcuirea!”

„Atunci, Daniel a fost adus înaintea împăratului.” Făcând efort să-și recâștige sângele rece, Belșatar i-a spus prorocului: „Tu ești Daniel acela, unul din prinșii de război ai lui Iuda, pe care i-a adus aici din Iuda tatăl meu împăratul? Am aflat despre tine că ai duhul dumnezeilor, și că în tine se găsesc lumini, pricepere și o înțelepciune nemaipomenită. Au adus înaintea mea pe înțelepți și pe cititorii în stele, ca să citească aceste cuvinte. Am aflat că tu poți să tâlcuiști și să dezlegi întrebări grele; acum, dacă vei putea să citești scrierea aceasta și să mi-o tâlcuiști, vei fi îmbrăcat cu purpură, vei purta un lănțșor de aur la gât și vei avea locul al treilea în cârmuirea împărăției.”

Înaintea acelei gloate, Daniel, fără să fie impresionat de făgăduințele împăratului, a stat într-o demnitate liniștită, ca slujitor al Celui Preaînalt, nu ca să spună cuvinte lingușitoare, ci ca să interpreteze solia nenorocirii. „Ține-ți darurile”, a zis el, „și dă altuia răsplătirile tale! Totuși voi citi împăratului scrierea și i-o voi tâlcui.”

Mai întâi, prorocul i-a reamintit lui Belșatar lucrurile pe care el le cunoștea, dar care nu-l învățaseră lecția umilinței care l-ar fi putut salva. A vorbit despre păcatul lui Nabucodonosor și despre căderea lui, precum și despre procedeele lui Dumnezeu cu el – stăpânirea și slava date lui, judecata divină pentru mândria sa și, ca urmare, recunoașterea milei și puterii Dumnezeului lui Israel; iar după aceea, prin cuvinte curajoase și apăsate, l-a muștrat pe Belșatar pentru marea lui nelegiuire. El i-a pus împăratului înaintea păcatul, arătându-i lecțiile pe care ar fi trebuit să le învețe, dar nu le-a învățat. Belșatar nu învățase din experiența bunicului său și nici nu luase aminte la avertismentele cu privire la evenimentele atât de semnificative pentru el. Ocazia cunoașterii și ascultării de Dumnezeu cel adevărat îi fusese dată, dar nu pusese la inimă și era pe punctul de a recolta urmările răzvrătirii lui.

„Dar tu, Belșatar”, a declarat prorocul, „nu ți-ai smerit inima, măcar că ai știut toate aceste lucruri. Ci te-ai înălțat împotriva Domnului cerurilor; vasele de aur din casa Lui au fost aduse înaintea ta și ai băut cu ele, tu și mai-marii tăi, nevestele și fiitoarele tale; ai lăudat pe dumnezeii de argint și de aur, de aramă, de fier și de piatră, care nici nu văd, nici nu aud și nici nu pricep nimic, și n-ai slăvit pe Dumnezeu în mâna căruia este suflarea ta și toate căile tale! De aceea a trimis El acest cap de mână, care a scris scieria aceasta.”

Îndreptându-se către solia trimisă de Cer pe zid, prorocul a citit: „Mene, mene, tekel, upfarsin” („Numărat, numărat, cântărit și împărțit”). Mâna care scrisese literele nu se mai vedea, dar aceste cuvinte străluceau cu o claritate teribilă; iar acum, cu respirația întretăiată, poporul asculta în timp ce bătrânul proroc declara: „Iată tâlcuirea acestor cuvinte. Numărat, înseamnă că Dumnezeu ți-a numărat zilele domniei și i-a pus capăt. Cântărit, înseamnă că ai fost cântărit în cumpănă și ai fost găsit ușor! Împărțit, înseamnă că împărăția ta va fi împărțită și dată mezilor și perșilor!”

În acea ultimă noapte de nebunie, Belșatar împreună cu căpăteniile umpluseră măsura vinovăției lor și a vinovăției împărăției caldeene. Mâna înfrânătoare a lui Dumnezeu nu mai putea îndepărta nenorocirea care era gata să vină. Prin nenumărate providențe, Dumnezeu căutase să-i învețe respectul față de Legea Sa. „Am voit să vindecăm Babilonul”, a spus El despre aceia a căror judecată ajungea acum până la cer; „dar nu s-a vindecat!” (Ieremia 51,9). Datorită unei pervertiri ciudate a inimii omenești, Dumnezeu a socotit, în cele din urmă, necesar să dea sentința irevocabilă. Belșatar avea să cadă, iar împărăția lui urma să treacă în alte mâini.

Când prorocul a încetat să mai vorbească, împăratul a poruncit să i se aducă onorurile făgăduite; și „l-au îmbrăcat pe Daniel cu purpură și i-au dat un lăntșor de aur la gât și au dat de știre că avea locul al treilea în cârmuirea împărăției”.

Cu mai mult de un veac înainte, Inspirația prevestise că „noaptea... plăcerii”, în timpul căreia împăratul și sfetnicii lui se întreceau în hulă împotriva lui Dumnezeu, avea să fie schimbată în groază și distrugere. Iar acum, într-o succesiune rapidă,

evenimentele importante veneau unul după altul, exact așa cum fusese descrise în Scripturile profetice, cu mulți ani înainte ca personajele principale ale dramei să se fi născut.

Pe când era încă în sala de petrecere, înconjurat de aceia a căror soartă fusese sigilată, împăratul a fost informat de un sol că „cetatea este luată” de vrăjmaș, deși el se simțise așa se sigur în fața planurilor acestuia; „că trecătorile sunt luate...”, iar oamenii de război îngroziți” (vers. 31.32). Chiar în timpul când el și nobilii săi beau din vasele sfinte ale lui Iehova și îi laudau pe zeii lor de argint și de aur, mezii și persii, care abătuseră Eufratul de pe albia lui, înaintau în inima cetății nepăzite. Armata lui Cyrus era acum sub zidurile palatului; cetatea era plină de soldați ai vrăjmașului „ca niște lăcuste” (vers. 14), și strigătele lor triumfătoare puteau fi auzite mai presus de strigătele disperate ale petrecăreților îngroziți.

„Dar chiar în noaptea aceea, Belșatar, împăratul haldeilor, a fost omorât”, și un monarh străin s-a așezat pe tron.

Prorocii evrei vorbisera lămurit cu privire la felul în care avea să cadă Babilonul. Când Dumnezeu le descoperise în vedenie evenimentele viitorului, ei exclamaseră; „Cum s-a luat Șeșacul! Cum a fost cucerit acela a cărui slavă umplea tot pământul! Cum s-a rupt și s-a sfărâmat ciocanul întregului pământ! Babilonul este nimicit în mijlocul neamurilor!... De strigătul luării Babilonului se cutremură pământul, și se aude un strigăt de durere printre neamuri.”

„Deodată cade Babilonul și este zdrobit!... Pustiitorul aruncă asupra lui, asupra Babilonului, vitejii Babilonului sunt prinși și li se sfărâmă arcurile. Căci Domnul este un Dumnezeu care răsplătește! El va da negreșit fiecăruia plata cuvenită lui! Și anume, voi îmbăta pe voievozii și înțelepții lui, pe cârmuitorii, pe căpeteniile și pe vitejii lui; vor adormi somnul cel de veci și nu se vor mai trezi, zice Împăratul, al cărui Nume era Domnul oștirilor.”

„Ți-am întis o cursă și ai fost prins, Babilonule, fără să te aștepți. Ai fost ajuns, apucat, pentru că au luptat împotriva Domnului. Domnul Și-a deschis casa de arme și au scos din ea armele mâniei Lui; căci aceasta este lucrarea Domnului Dumnezeului oștirilor,

în țara haldeilor.”

„Așa vorbește Domnul oștirilor: 'Copiii lui Israel și copiii lui Iuda sunt apăsați împreună; toți cei ce i-au dus robi îi opresc și nu vor să le mai dea drumul. Dar puternic este Răzbunătorul lor, El, al cărui Nume este Domnul oștirilor. El le va apăra pricina, ca să se dea odihnă țării și să-i facă pe locuitorii Babilonului să tremure” (Ieremia 51,41; 50,23.16; 51,8.56.57; 50,24.25.33.34).

În felul acesta, „zidurile cele largi ale Babilonului vor fi surpate, și porțile lui cele înalte vor fi arse cu foc”. „Voi face să înceteze mândria celor trufași”, zice Domnul, „și voi doborî semeția celor asupritori... Și astfel, Babilonul, podoaba împăraților, falnica mândrie a haldeilor, va fi ca Sodoma și Gomora”, un loc blestemat pe veci. „El nu va mai fi locuit”, a declarat Inspirația, „nu va mai fi niciodată popor în el. Arabul nu-și va mai întinde cortul acolo și păstorii nu-și vor mai țărui turmele acolo, ci fiarele pustiiei își vor face culcușul acolo, bufnițele îi vor umple casele, struții vor locui acolo și stafiile se vor juca acolo. Șacalii vor urla în casele lui împărătești pustii, și câinii sălbatici în casele lui de petrecere...” „Voi face din ei un culcuș de arici și o mlaștină și îl voi mătura cu mătura nimicirii, zice Domnul oștirilor” (Ieremia 51,58; Is. 13,11. 19-22; 14,23). Către ultimul conducător la Babilonului, așa cum fusese și către primul, venise sentința Veghetorului divin: „Află împărate... că ți s-a luat împărăția” (Daniel 4,31).

„Pogoară-te și șezi în țărână, fecioară, fiica Babilonului; șezi pe pământ, fără scaun de domnie... Șezi într-un colț și taci, fata haldeilor! căci nu te vor mai numi împărăteasa împăraților. Mă mâniaseam pe poporul Meu, Îmi pangărisem moștenirea și-i dădusem în mâinile tale; dar tu n-ai avut milă de ei... Tu ziceai: 'În veci voi fi împărăteasă!' și nu te-ai gândit, nici nu ai visat că lucrul acesta are să se sfârșească. Ascultă însă acum, tu cea dedată plăcerilor, care stai fără grijă și zici în inima ta: 'Eu și numai eu, nu voi fi niciodată văduvă și nici lipsită de copii!' Și totuși aceste două lucruri ți se vor întâmpla deodată, în aceeași zi: și pierderea copiilor și văduvia; vor cădea asupra ta cu putere mare, în ciuda vrăjitoriilor tale și multelor tale descânțece. Căci te încredeai în răutatea ta și ziceai: 'Nimeni nu mă vede!' Înțelepciunea și știința

ta te-au amăgit, tu ziceai în inima ta: 'Eu și numai eu'. De aceea, nenorocirea va veni peste tine fără să-i vezi zorile; urgia va cădea peste tine fără să o poți împăca; și, deodată, va veni peste tine prăpădul, pe neașteptate. Vino dar cu descântecetele tale și cu mulțimea vrăjitoriilor tale, cărora ți-ai închinat munca ta din tinerețe; poate că vei putea să tragi vreun folos din ele, poate că vei izbuti. Te-ai obosea tot întrebând: să se scoale dar și să te scape cei ce împart cerul, care pândesc stelele, care vestesc, după lunile noi, ce are să ți se întâmple! Iată-i, au ajuns ca miriștea... și nu va fi nimeni care să-ți vină în ajutor" (Isaia 47,1-15).

Fiecărui popor, care a apărut pe scena lumii, i s-a îngăduit să-și ocupe locul pe pământ pentru ca să vadă dacă va împlini planurile Străjerului și ale Celui Sfânt. Prorocia a trasat ridicarea și creșterea marilor imperii ale lumii: Babilonian, Medo-Persan, Grec și Roman. Istoria s-a repetat cu fiecare dintre acestea și cu alte popoare mai puțin puternice. Fiecare și-a avut perioada lui de încercare; fiecare a căzut, slava s-a stins, iar puterea l-a părăsit.

În timp ce popoarele au respins principiile lui Dumnezeu și prin această respingere și-au atras ruina, un plan divin, mai presus de ele, a fost la lucru în mod lămurit de-a lungul veacurilor. Acest lucru l-a văzut prorocul Ezechiel în tabloul minunat descoperit lui în timpul robiei în țara caldeilor, când, înaintea privirii lui uluite, s-au perindat simbolurile care descopereau o Putere Atotstăpânitoare, care are de-a face cu acțiunile conducătorilor pământești.

Pe malurile pârâului Chebar, Ezechiel a văzut o furtună care părea că vine de la miazănoapte, „un nor gros și un snop de foc care răspândea de jur împrejur o lumină strălucitoare ca o aramă lustruită”. Un număr de roți, intersectându-se una cu alta, erau mișcate de patru ființe vii. Deasupra tuturor acestora, „era ceva ca o piatră de safir în chipul unui scaun de domnie; pe acest chip de scaun de domnie se vedea ca un chip de om care ședea pe el”. „La heruvimi, se vedea ceva ca o mână de om sub aripile lor” (Ezechiel 1,4,26; 10,8). Aranjamentul roților era atât de complicat, încât, la prima vedere, păreau a fi în confuzie; cu toate acestea, se mișcau într-o armonie desăvârșită. Ființele cerești, susținute și conduse de mâna aflată sub aripile heruvimului, împingeau acele roți; deasupra lor, pe un scaun de domnie de safir, stătea Cel Veșnic; iar în jurul

tronului era un curcubeu, emblema îndurării divine.

După cum acele roți complicate erau sub călăuzirea mâinii de sub aripile heruvimului, tot așa complicata desfășurare a evenimentelor omenеști este sub controlul divin. În mijlocul frământărilor și tumultului popoarelor, El, care stă deasupra heruvimilor, călăuzește încă problemele acestui pământ.

Istoria națiunilor ne vorbește astăzi. Fiecărei națiuni și fiecăruia personal, Dumnezeu le-a desemnat un loc în marele Său plan. Astăzi, indivizi și popoare sunt puși la încercare cu ajutorul balanței din mâna Acelui care nu face nicio greșeală. Toți își hotărăsc soarta prin propria alegere, iar Dumnezeu dirijează totul pentru împlinirea planurilor Sale.

Prorociile pe care Marele EU SUNT le-a dat în Cuvântul Său, unind o verigă cu alta în lanțul evenimentelor, de la veșnicia trecută la veșnicia viitorului, ne spun unde ne găsim astăzi în desfășurarea veacurilor și ce se poate aștepta în timpul care vine. Tot ce prorocia a prevestit că se va împlini, până în vremea de astăzi, a fost înregistrat pe paginile istoriei și putem fi siguri că tot ce trebuie să vină se va împlini la vreme. Astăzi, semnele vremurilor declară că ne găsim în pragul unor evenimente mari și solemne. Totul în lumea noastră este în mișcare. Înaintea ochilor noștri se împlinește prorocia Mântuitorului cu privire la evenimentele ce vor precede venirea Sa: „Veți auzi de războaie și vești de războaie... Un neam se va scula împotriva altui neam și o împărăție împotriva altei împărății, și, pe alocurea, vor fi cutremure de pământ, foamete și ciumi” (Matei 24,6.7).

Timpul este de un interes copleșitor pentru toți cei vii. Coducătorii și oamenii de stat, bărbați care ocupă poziții de încredere și autoritate, bărbați și femei din toate clasele sociale au atenția îndreptată asupra evenimentelor care au loc în jurul nostru. Ei sunt atenți la relațiile care există între popoare. Ei observă intensitatea care pune stăpânire pe orice element al naturii și recunosc că un eveniment de amploare și hotărâtor este gata să se producă – că lumea este în pragul unei crize uluitoare.

Biblia și numai Biblia ne dă o vedere corectă a acestor lucruri. Aici sunt descoperite scenele marelui final în istoria lumii noastre, evenimentele care își aruncă deja umbrele înainte, sunetul

apropierii lor făcând pământul să tremure, iar inimile oamenilor să se topească de groază.

„Iată, Domnul deșartă țara și o pustiește, îi răstoarnă fața și risipește locuitorii..., ei călcau legile, nu țineau poruncile și rupeau legământul cel veșnic! De aceea, mănâncă blestemul țara și suferă locuitorii ei pedeapsa nelegiuirilor lor” (Isaia 24,1-6).

„Vai! Ce zi! Da, ziua Domnului este aproape, vine ca o pustiire de la Cel Atotputernic... S-au uscat semințele sub bulgări; grânarele erau goale, hambarele sunt stricate, căci s-a stricat semănătura! Cum gem vitele! Cirezile de boi umblă buimace, căci nu mai au pășune; chiar și turmele de oi suferă!” „Via este prăpădită, smochinul este veștejit, rodiul, finicul, mărul toți pomii de pe câmp s-au uscat... Și s-a dus bucuria de la copiii oamenilor!” (Ioel 1,15-18.12)

„Cum mă doare înăuntrul inimii mele!... Nu pot să tac! Căci auzi, suflete, sunetul trâmbiței și strigătul de război! Se vestește dărâmare peste dărâmare, căci toată țara este pustiită” (Ieremia 4,19.20). „Vai! căci ziua aceea este mare; niciuna nu a fost ca ea. Este o vreme de necaz pentru Iacov; dar Iacov va fi izbăvit din ea” (Ieremia 30,7). „Pentru că zici: Domnul este locul meu de adăpost! și faci din Cel Preaînalt turnul tău de scăpare, de aceea nicio nenorocire nu te va ajunge, nicio urgie nu se va apropia de cortul tău” (Psalmi 91,9.10).

„Fiica Sionului... acolo te va răscumpăra Domnul din mâna vrăjmașilor tăi. Căci acum multe neamuri s-au strâns împotriva ta și zic: Să fie pângărită, ca să ne vadă ochii împlinindu-ni-se dorința față de Sion! Dar ei nu cunosc gândurile Domnului, și nu-I înțeleg planurile” (Mica 4,10-12). Dumnezeu nu va părăsi biserica Sa în ceasul celei mai mari primejdi. El a făgăduit izbăvirea: „Iată, aduc înapoi pe prinșii de război ai corturilor lui Iacov”, a zis El, „și Mi-e milă de locașurile lui” (Ieremia 30,18).

Atunci, planul lui Dumnezeu va fi împlinit; principiile Împărăției Sale vor fi onorate de toți care locuiesc sub soare.

ÎN GROAPA CU LEI

Când Darius Medul a luat tronul, ocupat până atunci de conducătorii babilonieni, a trecut imediat la reorganizarea administrației. El „a găsit cu cale să pună peste împărăție o sută douăzeci de dregători... a pus în fruntea lor trei căpetenii, în numărul cărora era și Daniel. Dregătorii aceștia aveau să le dea socoteală, ca împăratul să nu sufere nicio pagubă. Daniel însă le întrecea pe toate aceste căpetenii și pe dregători, pentru că în el era un duh înalt și împăratul se gândea să-l pună peste toată împărăția.”

Onorurile acordate lui Daniel au trezit invidia bărbaților de conducere din împărăție și ei au căutat pricină să se plângă împotriva lui. Dar n-au găsit nimic, „pentru că el era credincios și nu se găsea nicio greșeală la el”.

Purtarea fără reproș a lui Daniel a trezit și mai mult invidia vrăjmașilor lui. „Nu vom găsi niciun cuvânt de plângere împotriva acestui Daniel”, au fost ei siliți să recunoască, „afară numai dacă am găsi vreunul în legea Dumnezeului lui”.

Ca urmare, conducătorii și prinții, sfătuindu-se, au făcut un plan prin care nădăjduiau să aducă la îndeplinire distrugerea prorocului. Au hotărât să ceară ca împăratul să semneze o poruncă pe care urmau să o pregătească și care să interzică oricărui om din împărăție să-I ceară ceva lui Dumnezeu sau unui om afară de împăratul Darius, și aceasta timp de treizeci de zile. O încălcare a acestei porunci avea să fie pedepsită, aruncându-l pe călcătorul ei într-o groapă cu lei.

Ca urmare, căpăteniile au pregătit o astfel de poruncă și i-au prezentat-o lui Darius pentru a fi semnată. Măgulindu-i vanitatea, ei l-au convins că aducerea la îndeplinire a poruncii va contribui într-o mare măsură la onoarea și autoritatea lui. Necunoscând

planul ascuns al căpeteniilor, împăratul n-a sesizat vrăjmășia care reieșea din cuvintele poruncii și, lăsându-se flatat, a semnat. Vrăjmașii lui Daniel au plecat dinaintea lui Darius, bucurându-se de cursa pe care i-o întinseseră slujitorului lui Iehova. În conspirația formată în felul acesta, Satana avusese un rol important. Prorocul avea o mare autoritate în împărăție, și îngerii răi se temeau că influența lui va slăbi stăpânirea lor asupra conducătorilor. Tocmai acești agenți satanici stârniseră căpeteniile la gelozie și invidie; ei fuseseră aceia care inspiraseră planul pentru distrugerea lui Daniel; iar căpăteniile, care se predaseră ca unelte ale vrăjmașului, l-au adus la îndeplinire.

Pentru reușita planurilor lor, vrăjmașii prorocului contau pe atașamentul său față de principii. Și nu s-au înșelat în aprecierea caracterului său. El a sesizat repede scopul lor răutăcios în redactarea poruncii, dar nu și-a schimbat calea nici cu o iotă. De ce să nu se mai roage acum, când avea cea mai mare nevoie de rugăciune? Mai degrabă și-ar pierde viața decât nădejdea de ajutor din partea lui Dumnezeu. Își îndeplinea în liniște îndatoririle ca șef al dregătorilor; iar la ceasul rugăciunii mergea în camera lui și, cu ferestrele deschise către Ierusalim, după obiceiul lui, își îndrepta cererile către Dumnezeul cerurilor. N-a încetat să-și ascundă practica. Deși cunoștea prea bine urmările credincioșiei față de Dumnezeu, curajul său nu s-a clătinat. Înaintea acelor care complotau distrugerea, el nu și-a îngăduit nici măcar să lase de înțeles că legătura lui cu Cerul era întreruptă. În toate situațiile în care împăratul avea dreptul să poruncească, Daniel era gata să asculte; dar nici împăratul și nici porunca lui nu-l puteau face să se clatine în supunerea lui față de Împăratul împăraților.

Astfel, prorocul a declarat cu îndrăzneală și, în același timp, cu smerenie, că nicio putere a pământului nu are dreptul să se așeze între om și Dumnezeu. Înconjurat de idolatri, a fost un martor credincios în favoarea acestui adevăr. Atașamentul lui neînfricat de partea dreptății era o lumină strălucitoare în întunericul moral al acelei curți păgâne. Daniel a rămas înaintea lumii de astăzi ca un exemplu valoros de credincioșie și îndrăzneală creștină.

O zi întreagă căpeteniile l-au urmărit pe Daniel. De trei ori l-au văzut intrând în camera lui și de trei ori i-au auzit glasul înălțat în mijlocire stăruitoare față de Dumnezeu. În dimineața următoare i-au prezentat împăratului plângerea. Daniel, omul lui de stat, cel mai onorat și cel mai credincios, sfidase porunca împărătească. „N-ai scris tu oare o oprire”, i-au reamintit ei, „prin care oricine va înălța timp de treizeci de zile rugăciuni vreunui Dumnezeu sau vreunui om, afară de tine, împărate, să fie aruncat în groapa cu lei?”

„Lucrul acesta este adevărat”, a răspuns împăratul, „după legea mezilor și perșilor, care nu se poate schimba”.

Triumfători, i-au făcut cunoscut lui Darius purtarea sfetnicului cel mai de încredere. „Daniel, unul dintre prinșii de război ai lui Iuda”, au exclamat ei, „nu ține deloc seama de tine, împărate, nici de oprirea pe care ai scris-o și își face rugăciunea de trei ori pe zi”.

Când monarhul a auzit aceste cuvinte, și-a dat seama îndată de cursa care îi fusese întinsă slujitorului credincios. A văzut că nu râvna pentru slava și onoarea împărătească, ci invidia împotriva lui Daniel fusese aceea care dusesse la propunerea pentru o poruncă împărătească. „Măhnit foarte mult” pentru partea lui în răul pe care-l făcuse, „s-a trudit până la asfințitul soarelui” cum să-și scape prietenul. Căpeteniile, anticipând acest efort făcut de împărat, au venit la el cu cuvintele: „Să știi, împărate, că, după legea mezilor și perșilor, orice oprire sau orice poruncă întărită de împărat nu se poate schimba”. Porunca, deși aspră, nu putea fi schimbată și trebuia pusă în aplicare.

„Atunci, împăratul a poruncit să aducă pe Daniel și să-l arunce în groapa cu lei. Împăratul a luat cuvântul și a zis lui Daniel: 'Dumnezeul tău, căruia necurmat îi slujești, să te scape!’” O piatră a fost pusă la gura gropii și „împăratul a pecetluit-o cu inelul lui și cu inelul mai-marilor lui, ca să nu se schimbe nimic cu privire la Daniel. Împăratul s-a întors în palatul său, a petrecut noaptea fără să mănânce; n-au fost aduși înaintea lui nici cântăreți din instrumente (trad. engl.) și n-a putut să doarmă.

Dumnezeu nu i-a împiedicat pe vrăjmașii lui Daniel să-l arunce în groapa cu lei; El le-a îngăduit îngerilor răi și oamenilor nelegiuți

să-și aducă la îndeplinire planul; dar lucrul acesta l-a îngăduit tocmai ca să facă eliberarea slujitorului Său mai vizibilă, iar înfrângerea vrăjmașilor adevărului și dreptății mai deplină. „Omul te laudă chiar și în mânia lui”, mărturisea psalmistul (Psalmi 76,10). Prin curajul acestui singur bărbat care a ales să urmeze dreptatea mai degrabă decât prudența, Satana avea să fie înfrânt, iar Numele lui Dumnezeu urma să fie înălțat și onorat.

Dis-de-dimineață, în ziua următoare, împăratul Darius s-a grăbit spre groapă, „a strigat cu glas plângător: 'Daniele, robul Dumnezeului Celui viu, a putut Dumnezeul tău, căruia Îi slujești necurmat, să te scape de lei?'”

Glasul prorocului a răspuns: „'Veșnic să trăiești împărate! Dumnezeul meu a trimis pe îngerul său și a închis gura leilor, care nu mi-au făcut niciun rău, pentru că am fost găsit nevinovat înaintea Lui. Și nici înaintea ta, împărate, nu am făcut nimic rău!

Atunci, împăratul s-a bucurat foarte mult și a poruncit să scoată pe Daniel din groapă. Daniel a fost scos din groapă și nu s-a găsit nicio rană pe el, pentru că avusese încredere în Dumnezeul său.

Împăratul a poruncit să ducă pe oamenii aceia care pârâseră pe Daniel. Și au fost aruncați în gropa cu lei, ei, copiii lor și nevestele lor; și până să ajungă în fundul gropii, leii i-au apucat și le-au sfărâmat oasele.”

Din nou a fost dată o proclamație de către un conducător păgân, care-L înălța pe Dumnezeul lui Daniel ca Dumnezeul cel adevărat. „Împăratul Darius a scris o scrisoare către toate popoarele, către toate neamurile, către oamenii de toate limbile, care locuiau în toată împărăția: 'Pacea să vă fie dată din belșug! Poruncesc ca, în toată întinderea împărăției mele, oamenii să se teamă și să se înfricoșeze de Dumnezeul lui Daniel. Căci El este Dumnezeul cel viu, și El dănuie veșnic; împărăția Lui nu va avea sfârșit. El izbăvește și mântuiește, El face semne și minuni în ceruri și pe pământ. El a izbăvit pe Daniel din ghiarele leilor!’”

Împotrivirea nelegiuită față de slujitorul lui Dumnezeu a fost complet nimicită. „Daniel a dus-o bine sub domnia lui Darius și sub domnia lui Cyrus persanul.” Și prin legătura cu el, acești monarhi păgâni au fost constrânși să-L recunoască pe Dumnezeul lui

ca „Dumnezeul cel viu, care dăinuie veșnic; și împărăția Lui nu se va nimici niciodată”.

Din istoria eliberării lui Daniel, putem învăța că, în timpuri de încercare și întuneric, copiii lui Dumnezeu trebuie să fie exact ceea ce au fost și atunci când perspectivele erau strălucitoare, de nădejde, iar împrejurările le ofereau tot ce-și doreau. Daniel în groapa cu lei a fost același Daniel care a stat înaintea împăratului ca șef al slujbașilor de stat și ca proroc al Celui Preaînalt. Un om a cărui inimă se sprijinea pe Dumnezeu va fi același în ceasul celei mai mari încercări cum este și în timp de prosperitate, când lumina și favoarea lui Dumnezeu și a omului strălucesc asupra lui. Credința ajunge la cele nevăzute și printre realitățile veșnice.

Cerul este foarte aproape de aceia care suferă din pricina neprihănirii. Hristos Își identifică interesele cu interesele poporului Său credincios; El suferă în persoana sfinților Săi, și tot ce îi atinge pe aleșii Săi Îl atinge și pe El. Puterea care este gata să elibereze din vătămare fizică sau necaz este aproape pentru a salva de un rău și mai mare, făcând posibil ca slujitorul lui Dumnezeu să-și păstreze integritatea în toate împrejurările și să biruiască prin har divin.

Experiența lui Daniel, ca om de stat în Imperiul Babilonian și cel Medo-Persan, arată adevărul că un om de afaceri nu este în mod necesar intrigant și șiret, ci poate fi îndrumat de Dumnezeu la fiecare pas. Daniel, prim-ministrul al celei mai mari dintre împărățiile pământești, era în același timp un proroc al lui Dumnezeu, primind lumina inspirației cerești. Bărbat cu aceleași slăbiciuni ca ale noastre, este descris de pana Inspirației ca fiind fără greșală. Când problemele lui de serviciu au fost supuse cercetării mai atente a vrăjmașilor, au fost găsite fără greș. El era un exemplu de ceea ce orice om de afaceri poate deveni atunci când inima îi este convertită și consacrată și când motivele lui sunt drepte în ochii lui Dumnezeu.

O ascultare strictă de cerințele Cerului aduce atât binecuvântări vremelnice, cât și spirituale. Neabătut în credincioșia față de Dumnezeu, de neclintit în stăpânirea de sine, Daniel, prin demnitatea sa nobilă și prin integritatea sa constantă, cu toate că

era tânăr, a câștigat „bunăvoință și trecere” (Daniel 1,9) înaintea slujbaşului păgân, în a cărui răspundere fusese dat. Aceleași caracteristici s-au remarcat și după aceea în viața lui. S-a ridicat cu repeziciune la poziția de prim-ministru al Imperiului Babilonian. În timpul domniei monarhilor care au urmat, al căderii națiunii și întemeierea unui alt imperiu universal, atât de deosebite erau înțelepciunea și activitatea lui ca om de stat, atât de desăvârșit era în tact, în curtenie, cu o evlavie a inimii atât de autentică, cu o așa credincioșie față de principii, încât chiar și vrăjmașii lui au fost constrânși să admită că „n-au putut să găsească nimic, niciun lucru vrednic de mustrare, pentru că el era credincios”.

Onorat de oamenii, cu răspunderile statului și cu secretele împărățiilor de o importanță universală, Daniel a fost onorat de Dumnezeu ca ambasador al Său și i s-au dat multe descoperiri cu privire la tainele veacurilor viitoare. Prorociile minunate, așa cum sunt raportate de el în capitolele 7 și 12 ale cărții care-i poartă numele, n-au fost înțelese deplin nici de profet însuși; dar înainte de a-și încheia viața de lucrare, i s-a dat asigurarea binecuvântată că la sfârșitul zilelor – în perioada de încheiere a istoriei acestei lumii – i se va îngădui iarăși să stea în partea lui de moștenire. Nu i s-a dat să înțeleagă tot ceea ce Dumnezeu i-a descoperit cu privire la planul divin. „Tu însă, Daniele, ține ascunse aceste cuvinte și pecetluiește cartea”, a fost îndemnat el cu privire la scrierile sale profetice. Acestea urmau să fie sigilate. „Du-te, Daniele”, l-a îndrumat îngerul încă o dată pe solul credincios al lui Iehova, „căci cuvintele acestea vor fi ascunse și pecetluite până la vremea sfârșitului. Iar tu, du-te până va veni sfârșitul; tu te vei odihni și te vei scula iarăși odată în partea ta de moștenire, la sfârșitul zilelor” (Daniel 12,4.9.13).

Pe măsură ce ne apropiem de încheierea istoriei lumii, prorociile raportate de Daniel cer atenția noastră deosebită, deoarece se referă chiar la timpul în care trăim. Împreună cu ele trebuie unite învățăturile din ultima carte a Scripturilor Noului Testament. Satana i-a făcut pe mulți să creadă că părțile profetice ale cărților lui Daniel și ale lui Ioan, descoperitorul, nu pot fi înțelese. Dar făgăduința este lămurită – o binecuvântare deosebită

va însoți studierea acestor prorocii. „Cei înțelepți vor înțelege” (Daniel 12,10) s-a spus despre vedeniile lui Daniel care urmau să fie desigilate în zilele de pe urmă; iar despre descoperirea dată de Hristos slujitorului Său Ioan, pentru călăuzirea poporului lui Dumnezeu prin toate veacurile, făgăduința este: „Ferice de cine citește și de cei ce ascultă cuvintele acestei prorocii și păzesc lucrurile scrise în ea!” (Apocalipsa 1,3)

Din ridicarea și căderea popoarelor, așa cum sunt redată în cărțile lui Daniel și Apocalipsa, trebuie să învățăm cât de fără valoare este slava exterioară și lumească. Babilonul, cu toată puterea și măreția lui, asemenea căreia lumea noastră n-a văzut vreodată – puterea și măreția care pentru oamenii din zilele acelea păreau atât de statornice și de dăinuitoare – cât de cu totul au trecut! Ca „floarea ierbii” (Iacov 1,10) a pierit. Așa au pierit Imperiul Medo-Persan și Imperiile Grec și Roman. Și așa se duc toate care nu Îl au pe Dumnezeu ca temelie! Numai cea ce este legat de planul Său și manifestă caracterul Său poate dăinui. Principiile Sale sunt singurele lucruri statornice pe care le cunoaște lumea noastră.

Un studiu atent al desfășurării planului lui Dumnezeu în istoria popoarelor și în descoperirea lucrurilor viitoare ne va ajuta să apreciem la adevărata valoare cele văzute și cele nevăzute și să învățăm care este scopul adevărat al vieții. Astfel, văzând lucrurile prezentate în lumina veșniciei, putem, asemenea lui Daniel și tovarășilor lui, să trăim ceea ce este adevărat, nobil și dăinuiitor. Și învățând în viața aceasta principiile Împărăției Domnului și Mântuitorului nostru, acea Împărăție binecuvântată, care va dăinui din veșnicie în veșnicie, putem fi pregătiți ca, la venirea Sa, să intrăm împreună cu El în stăpânirea ei.

PARTEA

6 DUPĂ ROBIE

Domnul să te mustre, Satano! Domnul să te
mustre, El care a ales Ierusalimul! Nu este el, Iosua,
un tăciune scos din foc? (Zaharia 3,2)

ÎNTOARCEREA DIN ROBIE

Sosirea armatei lui Cyrus în fața zidurilor Babilonului a fost pentru iudei semnul că eliberarea lor din robie se apropia. Cu peste un veac înainte de nașterea lui Cyrus, Inspirația îl menționase pe nume și făcuse ca să se scrie un raport cu privire la lucrarea pe care avea să o facă, luând cetatea Babilonului prin surprindere, și la pregătirea căii pentru eliberarea fiilor robiei. Prin Isaia fusese rostit cuvântul:

„Așa vorbește Domnul către unsul Său, către Cyrus, pe care-l țin de mână ca să doboare neamurile înaintea lui... să-i deschidă porțile, ca să nu se mai închidă: 'Eu voi merge înaintea ta, voi netezi drumurile muntoase, voi sfrâma ușile de aramă și voi rupe zăvoarele de fier. Îți voi da visterii ascunse, bogății îngropate, ca să știi că Eu sunt Domnul care te chem pe nume, Dumnezeul lui Israel'” (Isaia 45,1-3).

Prin intrarea neașteptată a armatei cuceritorului persan în inima capitalei babiloniene, prin albia fluviului ale cărui ape fuseseră abătute și prin porțile interioare, care, din neglijență, fuseseră lăsate deschise și nepăzite, iudeii aveau o dovadă cu privire la împlinirea literală a profeției lui Isaia – înfrângerea neașteptată a apăsătorilor lor. Și aceasta trebuia să fie pentru ei un semn neîndoielnic că Dumnezeu dirija mersul națiunilor în favoarea lor; că următoarele cuvinte erau strâns legate de prorocia care accentua modul căderii și cuceririi Babilonului:

„Eu zic despre Cyrus: 'El este păstorul Meu, și el va împlini toată voia Mea; el va zice despre Ierusalim: 'Să fie zidit iarăși!' și despre Templu: «Să i se pună temelile!»” „Eu am ridicat pe Cyrus, în dreptatea Mea, și voi netezi cărările lui. El Îmi va zidi iarăși cetatea și va da drumul prinșilor de război, fără preț de răscumpărare și fără daruri, zice Domnul oștirilor” (Isaia 44,28; 45,13).

Acestea nu erau singurele prorocii pe care robii avuseseră ocazia să-și întemeieze nădejdea într-o eliberare grabnică. Scrierile

lui Ieremia erau la îndemâna lor, și în acestea era stabilit clar lungimea timpului care trebuia să treacă înainte de readucerea lui Israel din Babilon. „Dar când se vor împlini acești șaptezeci de ani”, prevestise Domnul prin solul Său, „voi pedepsi pe împăratul Babilonului și pe neamul acela, zice Domnul, pentru nelegiuirile lor; voi pedepsi țara haldeilor și o voi preface în niște dărâmături veșnice” (Ieremia 25,12). Urma să se manifeste înțelegere pentru rămășița lui Iuda ca răspuns la rugăciunea arăzătoare. „Mă voi lăsa să fiu găsit de voi, zice Domnul, și voi aduce înapoi pe prinșii voștri de război; vă voi strânge din toate neamurile și din toate locurile în care v-am izgonit, zice Domnul, și vă voi aduce înapoi în locul de unde v-am dus în robie” (Ieremia 29,14).

Deseori, Daniel și tovarășii lui studiaseră aceste prorocii și altele asemănătoare, care subliniau planul lui Dumnezeu pentru poporul său. Iar acum, când desfășurarea rapidă a evenimentelor dădea mărturie despre mâna cea puternică a lui Dumnezeu la lucru printre popoare, Daniel a dat o atenție deosebită făgăduințelor făcute lui Israel. Credința lui în Cuvântul profetic l-a condus să intre în experiențele prevăzute de scriitorii sacri. „De îndată ce vor trece cei șaptezeci de ani ai Babilonului”, spusese Domnul, „Îmi voi aduce aminte de voi, și voi împlini față de voi făgăduința Mea cea bună, aducându-vă înapoi în locul acesta..., căci Eu știu gândurile pe care le am cu privire la voi, zice Domnul, gânduri de pace și nu de nenorocire, că să vă dau un viitor și o nădejde. Voi Mă veți chema și veți pleca; Mă veți ruga și vă voi asculta. Mă veți căuta și Mă veți găsi, dacă Mă veți căuta cu toată inima” (vers. 10-13).

Cu puțin timp înainte de căderea Babilonului, când Daniel medita la acele prorocii și îl căuta pe Dumnezeu pentru înțelegerea timpurilor, i-au fost date câteva viziuni cu privire la ridicarea și căderea împărațiilor. Odată cu prima vedenie, așa cum este raportată în capitolul 7 din cartea lui Daniel, i-a fost dată și interpretarea; dar nu totul a fost făcut clar prorocului: „Pe mine, Daniel, m-au tulburat nespuse de mult gândurile mele”, scria el despre experiențele din vremea aceea, „și mi s-a schimbat culoarea feței; dar am păstrat cuvintele acestea în inima mea” (Daniel 7,28).

Printr-o altă viziune, a fost aruncată mai multă lumină asupra evenimetelor viitorului; și aceasta s-a întâmplat la încheierea acestei vedenii, când Daniel l-a auzit „pe un sfânt vorbind și un alt sfânt l-a întrebat pe cel care vorbea: 'În câtă vreme se va împlini vedenia?'" (Daniel 8,13). Răspunsul care i-a fost dat, „până vor trece două mii trei sute de seri și dimineți; apoi, sfântul Locaș va fi curățit!" (Daniel 8,14), l-a încurcat și mai mult. Cu stăruință a căutat să înțeleagă vedenia. Nu putea înțelege legătura dintre robia celor șaptezeci de ani, profetizată prin Ieremia, și cele două mii trei sute de seri și dimineți despre care l-a auzit în viziune pe vizionarul ceresc declarând că aveau să treacă înainte de purificarea Sanctuarului lui Dumnezeu. Îngerul Gabriel i-a dat o interpretare parțială; dar atunci când prorocul a auzit cuvintele „vedenia este pentru... niște vremuri îndepărtate", a leșinat. „Eu, Daniel, am stat leșinat", redă el experiența, „și am fost bolnav mai multe zile, apoi m-am sculat și mi-am văzut de treburile împăratului. Eram uimit de vedenia aceasta și nimeni nu știa" (vers. 26.27).

Încă apăsător de povara lui Israel, Daniel a studiat din nou prorociile lui Ieremia. Ele erau foarte clare, atât de clare, încât a înțeles prin aceste mărturii raportate în „cărți că trebuiau să treacă șaptezeci de ani pentru dărâmurile Ierusalimului, după numărul anilor despre care vorbise Domnul către prorocul Ieremia" (Daniel 9,2).

Cu credință întemeiată pe cuvântul sigur al prorociei, Daniel s-a rugat Domnului pentru împlinirea grabnică a acestor făgăduințe. El s-a rugat pentru ca onoarea lui Dumnezeu să fie păstrată. În această rugăciune, s-a identificat deplin cu aceia care nu împliniseră planul divin, mărturisind păcatele ca fiind ale lui.

„Și mi-am întors fața spre Domnul, Dumnezeu", zicea prorocul, „ca să-L caut cu rugăciune și cereri, postind în sac și cenușă. M-am rugat Domnului, Dumnezeului meu, și l-am făcut mărturisirea" (Daniel 9,3.4). Cu toate că Daniel fusese vreme îndelungată în slujba lui Dumnezeu și fusese caracterizat de Cer ca fiind un „om preaiubit", totuși s-a socotit ca un păcătos înaintea lui Dumnezeu, susținând marea nevoie a poporului pe care-l iubea. Rugăciunea lui era elocventă în simplitatea ei și profundă în sinceritate. Ascultați cum se ruga el:

„... Doamne, Dumnezeu mare și înfricoșat, Tu, care ți legământul și dai îndurare celor ce Te iubesc și păzesc poruncile Tale! Noi am păcătit, am săvârșit nelegiuirea, am fost răi și îndărătnici, ne-am abătut de la poruncile și orânduiri Tale. N-am ascultat pe robii Tăi prorocii, care au vorbit în Numele Tău, împăraților noștri, căpăteniilor noastre, părinților noștri și către tot poporul țării.

Tu, Doamne, ești drept, iar nouă ni se cuvine astăzi să ni se umple fața de rușine, nouă și oamenilor lui Iuda, locuitorilor Ierusalimului și întregului Israel, fie ei aproape, fie departe, în toate țările în care i-ai izgonit din pricina fărădelegilor de care s-au făcut vinovați față de Tine!...

La Domnul, Dumnezeuul nostru, însă sunt îndurarea și iertarea, căci împotriva Lui ne-am răzvrătit! Dar, Doamne, după toată îndurarea Ta, abate mânia și urgia Ta de la cetatea Ta, Ierusalimul, de la muntele Tău cel sfânt; căci din pricina nelegiuirilor părinților noștri sunt Ierusalimul și poporul Tău de ocară tuturor celor ce ne înconjoară.

Ascultă dar, acum, Dumnezeuul nostru, rugăciunea și cererile robului Tău, și, pentru dragostea Domnului, fă să strălucească Fața Ta peste sfântul Tău locaș pustiit! Pleacă urechea, Dumnezeu, și ascultă! Deschide ochii și privește la dărâmăturile noastre și la cetatea peste care este chemat Numele Tău! Căci nu pentru neprihănirea noastră Îți aducem noi cererile noastre, ci pentru îndurările Tale cele mari. Ascultă, Doamne! Iartă, Doamne! Ia aminte, Doamne! Lucrează și nu zăbovi, din dragoste pentru Tine, Dumnezeuul meu! Căci Numele Tău este chemat peste cetatea Ta și peste poporul Tău!” (Daniel 9,4-9.16-19)

Cerul se pleacă să asculte cererea stăruitoare a prorocului. Chiar înainte de a-și încheia rugăciunea pentru iertare și restatornicire, puternicul Gabriel i s-a arătat din nou și i-a atras atenția la vedenia pe care o avusese înainte de căderea Babilonului și de moartea lui Belșațar. Și atunci, îngerul i-a descris în amănunt perioada celor șaptezeci de săptămâni care aveau să înceapă de la „darea poruncii pentru zidirea din nou a Ierusalimului” (vers. 25).

Rugăciunea lui Daniel fusese înălțată „în anul întâi al domniei lui Darius” (vers. 1), monarhul persan al cărui general, Cyrus, luase de la Babilon sceptrul conducerii universale. Domnia lui Darius a fost onorată de Dumnezeu. La el a fost trimis îngerul Gabriel „să-l susțină și să-l întărească” (Daniel 11,1). După moartea lui, care a survenit cam la doi ani după căderea Babilonului, Cyrus a urmat la tron, și începutul domniei lui a marcat împlinirea celor șaptezeci de ani de când prima grupă de evrei fusese luată de Nabucodonosor, din căminul lor iudeu, la Babilon.

Eliberarea lui Daniel din groapa cu lei fusese folosită de Dumnezeu pentru a produce o impresie favorabilă asupra minții lui Cyrus cel Mare. Calitățile veritabile ale omului lui Dumnezeu, ca bărbat de stat, cu o viziune îndepărtată, l-au făcut pe conducătorul persan să-i poarte un respect deosebit și să-i onoreze judecata. Iar acum, chiar la vremea când Dumnezeu spusese că va porunci rezidirea Templului din Ierusalim, l-a influențat pe Cyrus, ca unealtă a Lui, să cunoască prorociile cu privire la el, cu care Daniel era atât de familiarizat, și să-i dea poporului iudeu libertatea.

Când împăratul a văzut cuvintele care profetizaseră, cu peste o sută de ani înainte, nașterea lui, modul în care Babilonul avea să fie luat; când a citit solia adresată lui de Conducătorul Universului: „... Eu te-am încins, înainte ca tu să Mă cunoști. Ca să se știe, de la răsăritul soarelui până la apusul soarelui, că afară de Mine nu este Dumnezeu”; a văzut înaintea ochilor lui declarația Dumnezeului celui veșnic: „Din dragoste pentru robul Meu Iacov și pentru Israel, alesul Meu, te-am chemat pe nume, ți-am vorbit cu bunăvoință, înainte ca tu să Mă cunoști”; când a urmărit cuvintele inspirate: „Eu am ridicat pe Cyrus, în dreptatea Mea, și voi netezi toate cărările lui. El îmi va zidi iarăși cetatea și va da drumul prinșilor de război, fără preț de răscumpărare” (Isaia 45,5.6.4.13), inima i-a fost mișcată profund și s-a hotărât să împlinească misiunea încredințată de Cer. Îi va lăsa pe robii iudei liberi și va ajuta la reclădirea Templului lui Iehova.

Într-o proclamație scrisă, publicată, „în toată împărăția lui”, Cyrus și-a făcut cunoscută dorința de a lua măsuri pentru reîntoarcerea evreilor și pentru reclădirea templului lor. „Domnul,

Dumnezeul cerurilor, mi-a dat toate împărățiile pământului”, a recunoscut împăratul în această proclamație publică, „și mi-a poruncit să-I zidesc o casă la Ierusalim, în Iuda. Cine dintre voi este din poporul Lui? Dumnezeul lui să fie cu el, și să se suie la Ierusalim... și să zidească acolo Casa Domnului, Dumnezeului lui Israel! El este adevăratul Dumnezeu, care locuiește la Ierusalim. Oriunde locuiesc rămășițe din poporul Domnului, oamenii din locul acela să le dea argint, aur, avere și vite, pe lângă daruri de bunăvoie” (Ezra 1,1-4).

„Casa să fie zidită iarăși”, a îndrumat el mai departe cu privire la templu, „ca să fie un loc unde să se aducă jertfe și să aibă temelii tari. Să aibă o înălțime de șaizeci de coți, o lățime de șaizeci de coți, trei rânduri de pietre cioplite și un rând de lemn nou. Cheltuielile vor fi plătite din casa împăratului. Mai mult, uneltele de aur și de argint ale Casei lui Dumnezeu, pe care le luase Nabucodonosor din Templul de la Ierusalim și le adusesese la Babilon, să fie date înapoi, duse în Templul din Ierusalim” (Ezechiel 6,3-5).

Veștile cu privire la acest decret au ajuns până la cele mai îndepărtate provincii ale împărăției și pretutindeni printre copiii lui Israel, împrăștiați, a fost o mare bucurie. Mulți, asemenea lui Daniel, studiaseră prorociile și Îl căutaseră pe Dumnezeu pentru intervenția făgăduită în favoarea Sionului. Iar acum, rugăciunile lor fuseseră ascultate; ei se puteau uni în cântări de bucurie din toată inima:

*Când a adus Domnul înapoi pe prinșii de război
ai Sionului, parcă visam.*

*Atunci, gura era plină de strigăte de bucurie,
și limba de cântări de veselie.*

Atunci se spunea printre neamuri:

„Domnul a făcut mari lucruri pentru noi,

Da, Domnul a făcut mari lucruri pentru noi,

și de aceea suntem plini de bucurie” (Psalmi 126,1-3).

„Capii de familie din Iuda și Beniamin, preoții și leviții, și anume toți aceia al căror duh l-a trezit Dumnezeu” – aceștia constituiau rămășița credincioasă, aproape cincizeci de mii, dintre iudeii aflați

în țările exilului, care s-au hotărât să folosească ocazia minunată oferită „să meargă să zidească, la Ierusalim, Casa Domnului”. Prietenii lor nu i-au lăsat să meargă cu mâinile goale. „Și toți cei dimprejurul lor le-au dat lucruri de argint, de aur, avere, vite și lucruri scumpe.”

La acestea, și la multe alte daruri de bunăvoie, s-au adăugat „uneltele Casei Domnului pe care le luase Nabucodonosor din Ierusalim... Cyrus, împăratul perșilor, le-a scos prin Mitredat, vestiernicul... Toate lucrurile de aur și de argint erau în număr de cinci mii patru sute”, pentru folosirea în templul care urma să fie rezidit (Ezra 1,5-11).

Asupra lui Zorobabel (cunoscut sub numele de Seșbațar), descendent din împăratul David, Cyrus a așezat răspunderea de guvernator peste cei care se întorceau în Iudeea; și cu el s-a unit marele preot Iosua. Călătoria lungă, prin pustiul întins, s-a desfășurat în siguranță, iar mulțimea fericită, plină de recunoștință față de Dumnezeu pentru multele Sale îndurări, a început îndată lucrarea de restatornicire a ceea ce fusese dărâmat și distrus. „Căpeteniile caselor părintești” au adus daruri din avutul lor pentru a ajuta să se plătească cheltuielile pentru rezidirea templului; iar poporul, urmând exemplul lor, a dat de bunăvoie din puținul său (vezi Ezra 2,64-70).

În cel mai scurt timp posibil a fost înălțat un altar pe locul vechiului altar din curtea templului. Pentru slujbele legate de consacrarea acestui altar, poporul „s-a adunat ca unul singur” și s-a unit în restatornicirea slujbelor sfinte care fuseseră întrerupte pe vremea distrugerii Ierusalimului de către Nabucodonosor. Înainte de a se despărți să locuiască în casele pe care se străduiau să le zidească „au prăznuit și Sărbătoarea Corturilor” (Ezra 3,1-6).

Reclădirea altarului arderilor de tot zilnice a produs o bucurie de nedescris rămășiței credincioase. Au început cu toată inima pregătirile necesare pentru reclădirea templului, prinzând curaj, pe măsură ce aceste pregătiri avansau de la o lună la alta. Timp de mai mulți ani, fuseseră lipsiți de dovada vizibilă a prezenței lui Dumnezeu. Iar acum, înconjurați, așa cum erau, de multele amintiri triste ale apostaziei părinților lor, doreau după o dovadă dăi-

nuitoare a iertării și primirii divine. Mai presus de recâștigarea proprietății lor și a vechilor privilegii, apreciau aprobarea lui Dumnezeu. El lucrase în mod minunat în favoarea lor și simțeau asigurarea prezenței Sale cu ei; însă doreau binecuvântări și mai mari. Cu o anticipare plină de bucurie priveau către vremea când templul, o dată reconstruit, urma să vadă strălucirea slavei Sale dinăuntrul lui.

Muncitorii angajați pentru pregătirea materialului de clădit au găsit printre ruine unele blocuri de piatră imense aduse pe locul templului din zilele lui Solomon. Ele au fost pregătite pentru folosire și au fost procurate multe materiale noi; și, în scurt timp, lucrarea a ajuns la punctul când trebuia pusă piatra de temelie. Aceasta s-a făcut în prezența multor mii de oameni, care se adunaseră să fie martori la înaintarea lucrării și să-și exprime bucuria că aveau o parte în ea. În timp ce piatra unghiulară era așezată la locul ei, poporul, acompaniat de trâmbițele preoților și de chimvalele fiilor lui Asaf, „cântau, mărink și laudând pe Domnul prin aceste cuvinte: 'Căci este bun, căci îndurarea Lui pentru Israel ține în veac!'" (Ezra 3,11)

Casa, care era pe punctul de a fi reclădită, fusese subiectul multor prorocii cu privire la favoarea pe care Dumnezeu voia să i-o arate Sionului, și toți cei care erau de față la așezarea pietrei din capul unghiului ar fi trebuit să împărtășească cu toată inima spiritul acelei ocazii. Însă, amestecată cu muzica și cu strigătele de laudă care s-au auzit în acea zi fericită, era o notă discordantă. „Mulți din preoți și leviți și din capii de familii mai în vârstă, care văzuseră casa cea dintâi, plângeau tare, când se puneau sub ochii lor temeliele casei acesteia” (vers. 12).

Era natural ca amărăciunea să umple inimile celor vârstnici, când se gândeau la urmările unei nepocăințe îndelungate. Dacă ei și generația lor ar fi ascultat de Dumnezeu și ar fi împlinit planul Său pentru poporul Israel, templul clădit de Solomon nu ar fi fost distrus, iar robia n-ar fi fost necesară. Dar, datorită nerecunoștinței și necredincioșiei, fuseseră împrăștiați printre păgâni.

Acum, condițiile se schimbaseră. Cu milă duioasă, Domnul cercetase iarăși poporul Său și îi îngăduise să se reîntoarcă în țara lui. Amărăciunea datorită greșelilor trecutului ar fi trebuit să facă

loc sentimentelor de mare bucurie. Dumnezeu mișcase inima lui Cyrus să-i ajute în rezidirea templului, și aceasta ar fi trebuit să dea naștere la exprimări de recunoștință profundă. Dar unii n-au văzut ocaziile deschise de Dumnezeu. În loc să se bucure, au cultivat gânduri de nemulțumire și descurajare. Ei văzuseră slava Templului lui Solomon și plângeau din cauza inferiorității clădirii care se înălța acum.

Murmurarea și nemulțumirea, precum și comparațiile nefavorabile au avut o influență deprimantă asupra minții multora și au slăbit brațele clăditorilor. Muncitorii au fost determinați să-și pună întrebarea dacă trebuiau să continue cu ridicarea unei clădiri care încă de la început a fost criticată cu atâta ușurință și care era cauza atâtor plânsete.

Erau însă mulți în adunare a căror credință mai mare și viziune mai largă nu i-au făcut să vadă această slavă mai mică cu atât de multă nemulțumire. „Mulți alții își arătau bucuria prin strigăte, așa încât nu se puteau deosebi glasul strigătelor de bucurie de glasul plânsetelor poporului; căci poporul scotea mari strigăte, al căror sunet se auzea de departe” (vers. 12.13).

Dacă aceia care nu s-au bucurat de punerea pietrei de temelie a templului ar fi putut prevedea urmările lipsei lor de credință din ziua aceea, ar fi fost îngroziți. Puțin și-au dat seama ei de greutatea cuvintelor lor de dezaprobare și descurajare; știau prea puțin cât de mult aveau să întârzie exprimările lor de nemulțumire terminarea Casei Domnului.

Măreția templului dintâi și ritualurile impresionante ale slujbelor religioase fuseseră un izvor de îngâmfare pentru Israel, înainte de robie; dar închinarea lor fusese deseori lipsită de acele calități pe care Dumnezeu le privește ca fiind cele mai importante. Slava templului dintâi, splendoarea slujbei lui nu-i puteau recomanda lui Dumnezeu, deoarece nu-I dădeau tocmai ceea ce avea valoare în ochii Lui. Ei nu-i aduceau o jertfă dintr-un spirit zdrobit și mahnit.

Atunci când principiile vitale ale Împărăției lui Dumnezeu sunt pierdute din vedere, ceremoniile devin numeroase și extravagante. Atunci când clădirea caracterului este neglijată, când împodobirea

sufletului lipsește, când simplitatea evlaviei este disprețuită, mândria și dorința de etalare cer edificiilor bisericești mărețe, împodobiri splendide și ceremonii impunătoare. Dar în toate acestea, Dumnezeu nu este onorat. El apreciază biserica Sa nu pentru avantajele exterioare, ci pentru evlavia sinceră, care o deosebește de lume. El o apreciază după creșterea membrilor ei în cunoșterea lui Hristos, după înaintarea ei în experiența spirituală. El caută principiile dragostei și ale bunătății. Nici toată frumusețea artei nu se poate compara cu frumusețea blândității și a caracterului care se va vedea în aceia care sunt reprezentanții lui Hristos.

O comunitate poate fi cea mai săracă din țară. Poate să nu aibă un aspect care să atragă privirile; dar, dacă membrii au principiile caracterului lui Hristos, îngerii se vor uni cu ei în închinare. Lauda și mulțumirea din inimi recunoscătoare se vor înălța la Dumnezeu ca o jertfă plăcută.

*Lăudați pe Domnul, căci este bun,
căci în veac ține îndurarea Lui!
Așa să zică cei răscumpărați de Domnul,
pe care i-a izbăvit El din mâna vrăjmașului...
Cântați, cântați în cinstea Lui!
Vorbiți despre toate minunile Lui!
Făliți-vă cu Numele Lui cel sfânt!
Să se bucure inima celor ce caută pe Domnul!...
Căci El a potolit sufletul însetat,
și a umplut de bunătăți sufletul flămând
(Psalmi 107,1.2; 105,2.3; 107,9).*

„PROROCII LUI DUMNEZEU ÎI AJUTAU”

În apropierea israeliților, care-și asumaseră sarcina reclădirii templului, locuiau samaritenii, un popor amestecat, care luase ființă din căsătoria coloniștilor păgâni din provinciile Asiriei cu rămășița celor zece seminții, care fusese lăsată în Samaria și în Galileea. În anii din urmă, samaritenii pretindeau că se închinau Dumnezeului celui adevărat, dar în inimă și practică erau idolatri. Este adevărat, ei susțineau că idoli lor erau doar pentru a le reaminti de Dumnezeu cel viu, Conducătorul Universului; cu toate acestea, poporul era înclinat să se închine chipurilor cioplite.

În perioada de restaurare, acești samariteni au ajuns să fie cunoscuți ca vrăjmași ai lui Iuda și Beniamin. Auzind că „fiii robiei zidesc un templu Domnului, Dumnezeului lui Israel, au venit la Zorobabel și la capii de familii” și și-au exprimat dorința să se unească cu ei la înălțarea acestuia. „Să zidim și noi cu voi”, le-au propus ei, „căci și noi chemăm ca și voi pe Dumnezeul vostru, și-I aducem jertfe din vremea lui Esar-Hadon, împăratul Asiriei, care ne-a adus aici”. Dar favoarea pe care o cereau le-a fost refuzată. „Nu se cuvine să zidiți împreună cu noi Casa Dumnezeului nostru”, au răspuns conducătorii israeliților, „ci noi singuri o vom zidi Domnului, Dumnezeului lui Israel, cum ne-a poruncit împăratul Cyrus, împăratul perșilor” (Ezra 4,1-3).

Numai o rămășiță alesese să se întoarcă din Babilon, și acum, când își asumau o lucrare în aparență peste puterile lor, cei mai apropiați vecini au venit cu o ofertă de ajutor. Samaritenii aminteau de închinarea lor la adevăratul Dumnezeu și-și exprimau dorința să se împărtășească de privilegiile și binecuvântările legate de slujba templului. „Noi chemăm, ca și voi, pe Dumnezeul vostru”, declarau ei, „să zidim și noi cu voi”. Dacă însă fruntașii iudei ar fi acceptat

această ofertă de ajutor, ei ar fi deschis o ușă pentru intrarea idolatriei. Ei au sesizat nesinceritatea samaritenilor. Și-au dat seama că ajutorul câștigat printr-o alianță cu acești oameni avea să fie ca un nimic în comparație cu binecuvântarea pe care așteptau s-o primească, urmând poruncile clare ale lui Iehova.

Cu privire la legătura pe care poporul Israel trebuia să o aibă cu popoarele înconjurătoare, Domnul spusese prin Moise: „Să nu închei legământ cu ele și nici să nu ai milă de ele. Să nu te încuscrești cu popoarele acestea, căci ar abate de la Mine pe fiii tăi și ar sluji altor dumnezei; Domnul S-ar aprinde de mânie împotriva voastră și te-ar nimici îndată. Căci tu ești un popor sfânt pentru Domnul, Dumnezeul tău, și Domnul, Dumnezeul tău, te-a ales ca să fii un popor al Lui dintre toate popoarele de pe fața pământului” (Deuteronom 7,2-4; 14,2).

Consecința care avea să urmeze intrării în legământ cu națiunile înconjurătoare a fost prorocită în mod lămurit: „Domnul te va împrăștia printre toate neamurile, de la o margine a pământului până la cealaltă”, spusese Moise, „și acolo, vei sluji altor dumnezei pe care nu i-ai cunoscut nici tu, nici părinții tăi, dumnezei de lemn și de piatră. Între aceste neamuri nu vei fi liniștit, și nu vei avea odihnă pentru talpa picioarelor tale. Domnul îți va face inima fricoasă, ochii lâncezi și sufletul îndurerat. Viața îți stă nehotărâtă înainte, vei tremura zi și noapte, nu vei fi sigur de viața ta, și groaza care-ți va umple inima în fața lucrurilor pe care ți le vor vedea ochii” (Deuteronom 28,64-67). „Și dacă de acolo vei căuta pe Domnul, Dumnezeul tău”, fusese făgăduința, „Îl vei găsi, dacă-L vei căuta din toată inima și din tot sufletul tău” (Deuteronom 4,29).

Zorobabel și tovarășii lui erau familiarizați cu acestea și multe alte scripturi asemănătoare, și, în recenta robie, avuseseră dovadă după dovadă cu privire la împlinirea lor. Iar acum, după ce se pocăiseră de păcatele care aduseseră asupra lor și a părinților lor judecățile profetizate atât de clar prin Moise, după ce se întorseseră cu toată inima la Dumnezeu și-și reînnoiseră legătura cu El, prin legământ, li se îngăduise să se reîntoarcă în Iudeea ca să refacă ceea ce fusese distrus. Să intre chiar de la începutul lucrării lor în legământ cu idolatri?

„Să nu închei legământ cu ele, îi spusese Dumnezeu, iar aceia care se reconsacraseră de curând Domnului, la altarul reclădit în fața ruinelor templului Său, și-au dat seama că linia de demarcație dintre poporul Său și lume trebuia să fie întotdeauna păstrată distinctă. Ei au refuzat să intre în alianță cu aceia care, deși cunoșteau cerințele Legii lui Dumnezeu, nu se supuneau pretențiilor ei.

Principiile stabilite în Deuteronom pentru îndrumarea lui Israel trebuie să fie urmate de poporul lui Dumnezeu până la sfârșitul timpului. Prosperitatea adevărată depinde de menținerea legământului nostru cu Dumnezeu. Niciodată nu trebuie să ne îngăduim să compromitem principiul prin intrarea în alianță cu aceia care nu se tem de El.

Există o primejdie continuă, ca cei care susțin a fi creștini să ajungă la concepția că, pentru a avea influență asupra celor ce sunt lumești, trebuie ca într-o măsură oarecare să se asemeze lumii. Însă, cu toate că un asemenea drum poate părea că aduce avantaje mai mari, întotdeauna se sfârșește cu pierdere spirituală. Poporul lui Dumnezeu trebuie să se păzească cu strictețe împotriva oricărei influențe subtile, care caută intrare prin mijlocirea unor ispite măgulitoare din partea vrăjmașilor adevărului. Copiii lui Dumnezeu sunt străini și călători în această lume, mergând pe o cale presărată cu primejdii. Ei nu trebuie să dea atenție subterfugiilor ingenioase și ispitelor ademenitoare, folosite pentru a-i îndepărta de la ascultare.

Nu sunt cei mai de temut vrăjmași ai cauzei lui Dumnezeu aceia care sunt cunoscuți și în mod fățiș declarați. Cei care, asemenea vrăjmașilor lui Iuda și Beniamin, vin cu cuvinte plăcute și cu vorbe măgulitoare, urmărind în aparență un legământ de prietenie cu copiii lui Dumnezeu, aceia au o putere mai mare de amăgire. Oricine să fie cu băgare de seamă față de aceasta, pentru ca nu cumva o cursă ascunsă cu grijă și măiestrie să-l găsească nepregătit. Îndeosebi astăzi, când istoria pământului se încheie, Domnul cere de la copiii Săi o veghere care nu cunoaște odihnă. Însă cu toate că lupta este neîntreruptă, nimeni nu este lăsat să lupte singur. Îngerii îi ajută și îi ocrotesc pe cei care umblă smeriți înaintea lui Dumnezeu. Niciodată Domnul nostru nu îi va trăda pe aceia care

se încred în El. Atunci când copiii Săi se apropie de El pentru a fi ocrotiți de cel rău, El înalță în ajutorul lor, cu milă și cu dragoste, un steag împotriva vrăjmașului. „Nu vă atingeți de ei”, zice El, „căci sunt ai Mei. I-am săpat pe palmele Mele.”

Neobosiți în împotrivirea lor, samaritenii „au muiat inima poporului lui Iuda, l-au înfricoșat, ca să-i împiedice să zidească, și au mituit cu preț de argint pe sfetnici, ca să-i zădărnicească lucrarea. Așa a fost tot timpul vieții lui Cirus, împăratul perșilor (Ezra 4,4,5). Prin rapoartele neadevărate, au trezit neîncredere în mințile ușor influențabile către îndoială. Dar timp de mai mulți ani, puterile răului au fost ținute în frâu, iar poporul din Iudeea a avut libertatea să-și continue lucrarea.

În timp ce Satana se lupta să influențeze cele mai înalte autorități din Împărăția Medo-Persiei, ca să manifeste dezaprobare față de poporul lui Dumnezeu, îngerii lucrau în favoarea exilaților. Lupta era de așa natură, încât întreg cerul era interesat. Prin intermediul prorocului Daniel avem zugrăvită o priveliște a acestei lupte puternice dintre forțele binelui și răului. Timp de trei săptămâni, Gabriel a luptat cu forțele întunericului, căutând să anihileze influențele care lucrau asupra minții lui Cirus și, înainte ca lupta să se încheie, Însuși Hristos a venit în ajutorul lui Gabriel. „Căpetenia împărăției Persiei mi-a stat împotriva douăzeci și una de zile”, declară Gabriel; „însă iată că Mihail, una din căpeteniile cele mai de seamă, mi-a venit în ajutor, și am ieșit biruitor acolo, lângă împărății Persiei” (Daniel 10,13). Tot ce a putut face Cerul în favoarea poporului lui Dumnezeu, a fost făcut. Biruința a fost în cele din urmă câștigată, forțele vrăjmașului au fost ținute în frâu în toate zilele lui Cirus și în toate zilele fiului său Cambise, care a domnit aproape șapte ani și jumătate.

Aceasta a fost o vreme plină de ocazii minunate pentru iudei. Cei mai înalți slujitori ai Cerului lucrau asupra inimilor împărăților și toate acestea, pentru ca poporul lui Dumnezeu să lucreze neobosit pentru a aduce la îndeplinire decretul lui Cirus. Ei n-ar fi trebuit să cruțe niciun efort pentru a restatornici templul și slujbele lui și nici pentru a se restabili în căminele lor din Iudeea. Dar în ziua puterii lui Dumnezeu, mulți s-au dovedit lipsiți de bunăvoință.

Împotrivirea vrăjmașilor lor era puternică și hotărâtă și, treptat, clăditorii și-au pierdut curajul. Unii nu puteau uita scena de la punerea pietrei unghiulare, când mulți își exprimaseră lipsa de încredere în lucrarea întreprinsă. Și pe măsură ce samaritenii deveneau mai îndrăzneți, mulți dintre iudei se întrebau dacă, după toate acestea, era vremea pentru reclădire. Aceste simțăminte s-au împrăștiat repede. Mulți dintre lucrători, descurajați și deprimăți, s-au întors la casele lor ca să-și reia preocupările obișnuite ale vieții.

În timpul domniei lui Cambise, lucrarea la templu a înaintat încet, iar, în timpul domniei falsului Smerdis (numit în Ezra 4,7 Artaxerse), samaritenii l-au amăgit pe acest impostor fără scrupule, să dea un decret prin care se interzicea iudeilor să-și reclădească templul și cetatea.

Timp de un an, templul a fost neglijat și aproape uitat. Poporul locuia în casele lui și lupta să realizeze o prosperitate vremelnică, dar situația lui era de plâns. Cu toate că au lucrat cu toată puterea, nu au prosperat. Chiar și elementele naturii păreau să comploteze împotriva lor. Deoarece lăsaseră templul în paragină, Domnul le-a trimis o secetă distrugătoare peste ogoare. Dumnezeu le dăruise din belșug roade pe câmp și în grădini, grâu, must și untdelemn, ca dovadă a favorii Sale, dar, din cauză că ei folosiseră în mod egoist aceste daruri bogate, binecuvântările le-au fost retrase.

Acestea erau stările existente în timpul primei părți a domniei lui Darius Histaspe. Atât din punct de vedere spiritual, cât și material, israeliții erau într-o stare de plâns. Atât de mult murmuraseră și se îndoiseră, atâta timp aleseseră să pună interesele lor pe primul loc, încât, atunci când priveau cu indiferență templul Domnului în ruine, mulți au pierdut din vedere planul urmărit de Dumnezeu prin restabilirea lor în Iudeea, și aceștia ziceau: „N-a venit încă vremea pentru zidirea din nou a Casei Domnului!” (Hagai 1,2)

Dar chiar acest ceas întunecat nu era fără nădejde pentru aceia a căror încredere era în Dumnezeu. Prorocii Hagai și Zaharia au fost ridicați să facă față crizei. Prin mărturisiri mișcătoare, acești soli rânduiți au descoperit poporului cauza necazurilor lui. Lipsa prosperității vremelnice era urmarea neglijării de a așeza interesele

lui Dumnezeu pe primul loc, au declarat profeții. Dacă israeliții L-ar fi onorat pe Dumnezeu, dacă I-ar fi dovedit respectul, cinstea cuvenită, făcând din construirea casei Sale, prima lor preocupare, ei ar fi chemat prin aceasta prezența și binecuvântarea Sa.

Acelora care se descurajaseră, Hagai le-a adresat întrebarea cercetătoare: „Dar pentru voi a venit oare vremea să locuiți în case căptușite cu tavan, când Casa aceasta stă dărâmată? Așa vorbește acum Domnul oștirilor: 'Uitați-vă cu băgare de seamă la căile voastre!'” De ce ați făcut atât de puțin? De ce vă îngrijiiți de casele voastre și nu aveți grijă de Casa Domnului? Unde este zelul vostru pe care l-ați simțit odinioară pentru reclădirea Casei Domnului? Ce ați câștigat slujind eului vostru? Dorința de a scăpa de sărăcie, v-a condus să neglijați templul, iar această neglijență a adus asupra voastră lucrul de care vă temeți. „Semănați mult și strângeți puțin, mâncați și tot nu vă săturați, beți și tot nu vă potoliți setea, vă îmbrăcați și tot nu vă e cald; și cine nu câștigă o simbrie, o pune într-o pungă spartă!” (Hagai 1,4-6)

Apoi, prin cuvinte pe care ei nu puteau să nu le înțeleagă, Domnul le-a descoperit cauza care-i dusesese la această lipsă. „Vă așteptați la mult, și iată că ați avut puțin; l-ați dus acasă, dar Eu l-am suflat. Pentru ce? zice Domnul oștirilor. Din pricina Casei Mele, care stă dărâmată, pe când fiecare din voi aleargă pentru casa lui. De aceea, cerurile nu v-au dat roua, și pământul nu și-a dar roadele. Am chemat seceta peste țară, peste munți, peste grâu peste untdelemn, peste tot ce poate aduce pământul, peste oameni și peste vite, și peste tot lucrul mâinilor voastre” (Hagai 1,9-11).

„Uitați-vă cu băgare de seamă la căile voastre!” i-a îndemnat Domnul. „Suiți-vă pe munte, aduceți lemne și zidiți Casa! Eu Mă voi bucura de lucrul acesta și voi fi proslăvit” (Hagai 1,7.8).

Solia de sfat și de mustare dată prin Hagai a fost luată la inimă de către conducătorii poporului Israel. Ei simțeau că Dumnezeu era într-adevăr cu ei. Nu îndrăzneau să disprețuiască îndrumările repetate trimise lor, și anume că prosperitatea, atât cea trecătoare, cât și cea spirituală, depindea de ascultarea credincioasă de poruncile lui Dumnezeu. Treziți de avertizările prorocului, Zorobabel și Iosua, împreună cu „toată rămășița

poporului, au ascultat glasul Domnului, Dumnezeului lor, și cuvintele prorocului Hagai” (Hagai 1,12).

De îndată ce Israel s-a hotărât să asculte, cuvintele de mustrare au fost urmate de o solie de încurajare. „Hagai, trimisul Domnului, a zis poporului, după porunca Domnului: 'Eu sunt cu voi, zice Domnul'. Domnul a trezit duhul lui Zorobabel și duhul lui Iosua, și duhul întregii rămășițe a poporului. Așa că ei au venit și s-au pus pe lucru în Casa Domnului oștirilor, Dumnezeul lor” (Hagai 1,13.14).

În mai puțin de o lună, după ce lucrarea de la templu a fost reluată, clăditorii au primit o altă solie mângâietoare. „Acum, fii tare, Zorobabel!” a îndemnat Însuși Domnul prin prorocul Său. „Fii tare și tu Iosua...! Fii tare și tu, tot poporul din țară, zice Domnul și lucrați! Căci Eu sunt cu voi, zice Domnul oștirilor” (Hagai 2,4).

Lui Israel, tăbărât înaintea muntelui Sinai, Domnul îi spusese: „Eu voi locui în mijlocul copiilor lui Israel și voi fi Dumnezeul lor. Ei vor cunoaște că Eu sunt Domnul, Dumnezeul lor, care i-am scos din țara Egiptului, ca să locuiesc în mijlocul lor. Eu sunt Domnul, Dumnezeul lor” (Exod 29,45.46). Iar acum, în ciuda faptului că „au fost nescultători și au întristat pe Duhul Lui cel Sfânt” (Isaia 63,10), Domnul Și-a întins încă o dată mâna să-i salveze prin soliile prorocului Său. Ca recunoaștere a conlucrării cu planul Său, El Își reînnoia legământul prin care Duhul Său avea să rămână între ei și-i îndemna: „Nu vă temeți!”

Copiilor Săi de astăzi, Domnul le spune: „Fiți tari... lucrați, căci Eu sunt cu voi”. Întotdeauna creștinul are un ajutor puternic în Domnul. Poate că nu cunoaștem modul în care ne ajută Dumnezeu, dar știm un lucru: niciodată El nu îi va părăsi pe aceia care își pun încrederea în El. Dacă ar ști creștinii de câte ori Domnul le-a rânduit calea, pentru ca planurile vrăjmașului cu privire la ei să nu se împlinească, nu s-ar mai poticni plângându-se. Credința lor s-ar întemeia pe Dumnezeu și nicio încercare n-ar avea putere să-i doboare. Ei ar recunoaște că Domnul este înțelepciunea și tăria lor, și El ar face să se împlinească planul Său cu ei.

Îndemnurile stăruitoare în încurajările date prin Hagai au fost întărite și completate de Zaharia, pe care Dumnezeu l-a ridicat să-i stea alături pentru a îndemna poporul Israel să împlinească porunca de a se ridica să zidească. Prima solie a lui Zaharia a fost asigurarea că niciodată Cuvântul lui Dumnezeu nu dă greș și o făgăduință de binecuvântare pentru toți aceia care se vor prinde de cuvântul sigur al prorociei.

Cu ogoarele pustiite, cu mica lor rezervă de hrană care scădea cu repeziciune, și înconjurați cum erau de popoare neprietenos, israeliții au înaintat totuși prin credință, ca răspuns la chemarea solilor lui Dumnezeu, și au lucrat cu sârguință pentru a restaura templul ruinat. Era o lucrare care cerea o încredere neabătută în Dumnezeu. Pe când poporul se străduia să-și facă partea și căuta o reînnoire a harului lui Dumnezeu în inimă și în viață, solie după solie le-a fost dată prin Hagai și Zaharia, cu asigurarea că această credință avea să fie răsplătită în mod îmbelșugat, iar cuvântul lui Dumnezeu, cu privire la slava viitoare a templului, ale cărui ziduri le înălțau, nu avea să rămână neîmplinit. Chiar în această clădire urma să se arate, la împlinirea vremii, Dorința tuturor popoarelor, ca Învățător și Mântuitor al omenirii.

În felul acesta, clăditorii nu au fost lăsați să se lupte singuri; „Cu ei erau prorocii lui Dumnezeu care-i ajutau” (Ezra 5,20), și Însuși Domnul oștirilor spusese: „Fii tare... și lucrați: căci Eu sunt cu voi” (Hagai 2,4). Odată cu pocăința din inimă și cu voința de a înainta prin credință, a venit și făgăduința prosperității pământești. „Din cauza aceasta”, a spus Domnul, „Îmi voi da binecuvântarea Mea” (Hagai 2,19).

Lui Zorobabel, conducătorul lor – care în toți anii de la întoarcerea lui din Babilon fusese atât de greu încercat – i s-a dat solia cea mai prețioasă. Avea să vină ziua, zicea Domnul, când toți vrăjmașii poporului Său ales vor fi nimiciți. „În ziua aceea, zice Domnul oștirilor, pe tine, Zorobabele, robul Meu... te voi păstra ca pe o pecete, căci Eu te-am ales” (Hagai 2,23). Acum, guvernatorul lui Israel putea vedea însemnătatea providenței care-l condusese prin descurajare și necazuri, putea înțelege planul lui Dumnezeu în toate.

Acest cuvânt personal dat lui Zorobabel a fost lăsat în Scriptură pentru încurajarea copiilor lui Dumnezeu din toate veacurile. Dumnezeu are un plan atunci când trimite încercarea peste copiii Săi. Niciodată nu-i conduce altfel de cum ar alege ei să fie conduși, dacă ar vedea sfârșitul de la început și ar înțelege slava planului pe care îl împlinesc. Tot ce aduce El asupra lor, ca încercare sau probă, vine pentru ca ei să fie tari, să lucreze și să sufere pentru El.

Soliile date prin Hagai și Zaharia au trezit poporul să facă orice efort posibil pentru reclădirea templului. Dar, în timp ce lucrau, erau hărțuiți cu răutate de samariteni și de alții care născocseau tot felul de piedici. Într-o împrejurare, slujbașii Imperiului Medo-Persan, din provincia aceea, au vizitat Ierusalimul și au cerut numele celui care autorizase restaurarea clădirii. Dacă în vremea aceea iudeii nu s-ar fi încrezut în Domnul pentru călăuzire, această cercetare ar fi putut avea urmări dezaastroase pentru ei. „Dar ochiul lui Dumnezeu veghea asupra bătrânilor iudeilor. Și au lăsat să meargă înainte lucrările până la trimiterea unei înștiințări către Darius” (Ezra 5,5). Slujbașilor li s-a răspuns atât de înțelept, încât ei s-au hotărât să-i scrie o scrisoare lui Darius Histaspe, pe atunci împăratul Medo-Persiei, atrăgându-i atenția la decretul original dat de Cyrus, care po-runcise reclădirea Casei Domnului de la Ierusalim, și ca toate chel-tuielile să fie plătite din tezaurul împăratului.

Darius a căutat acest decret și l-a găsit, și, ca urmare, le-a poruncit celor care cercetaseră să îngăduie continuarea reclădirii templului. „Lăsați să meargă înainte lucrările acestei Case a lui Dumnezeu”, a poruncit el, „dregătorul iudeilor și bătrânii iudeilor s-o zidească iarăși pe locul unde era”. Mai mult, Darius a continuat: „Iată porunca pe care o dau cu privire la ce veți avea de făcut față de acești bătrâni ai iudeilor, pentru zidirea acestei Case a lui Dumnezeu: cheltuielile, luate din averile împăratului venite din birurile de dincolo de Râu, să fie plătite îndată oamenilor acestora, ca să nu înceteze lucrul. Lucrurile trebuincioase pentru arderile de tot ale Dumnezeului cerurilor, viței, berbeci și miei, grâu, sare, vin și untdelemn, să li se dea, la cerere, preoților din Ierusalim, zi de zi, și fără nicio lipsă, ca să se roage pentru viața împăratului și fiilor lui” (Ezra 6,7-10).

Împăratul a poruncit mai departe să fie aplicate pedepse aspre acelor care ar schimba în vreun fel porunca și a încheiat cu această deosebită declarație: „Dumnezeu, care a pus să locuiască în locul acela Numele Lui, să răstoarne pe orice împărat și pe orice popor, care ar întinde mâna să calce cuvântul meu ca să nimicească această Casă a lui Dumnezeu din Ierusalim! Eu, Darius, am dat porunca acasta. Să fie împlinită întocmai” (Ezra 6,12). În felul acesta, Domnul a pregătit calea pentru terminarea templului.

Cu luni de zile mai înainte ca acest decret să fie dat, israeliții continuaseră să lucreze prin credință, prorocii lui Dumnezeu ajutându-i prin solii date la timp, prin care planul divin pentru Israel a fost ținut în atenția lucrătorilor. La două luni după ce ultima solie a lui Hagai, care ne este raportată, a fost dată, Zaharia a avut o serie de vedenii cu privire la lucrarea lui Dumnezeu pe pământ. Aceste solii, date sub formă de parabole și simboluri, au venit în timpul unei mari nesiguranțe și îngrijorări și au fost de o însemnătate deosebită pentru bărbații care mergeau înainte în Numele Dumnezeului lui Israel. Conducătorilor li se părea că îngăduința dată iudeilor să reclădească era pe cale să fie retrasă; viitorul părea foarte întunecat. Dumnezeu a văzut că poporul Său avea nevoie să fie susținut și încurajat printr-o descoperire a dragostei și îndurării Sale fără margini.

În vedenie, Zaharia l-a auzit pe Îngerul Domnului întrebând: „Doamne al oștirilor, până când nu vei avea milă de Ierusalim și de cetățile lui Iuda, pe care Te-ai mâniat în acești șaptezeci de ani!’ Domnul a răspuns cu vorbe bune, cu vorbe de mângâiere, îngerului care vorbea cu mine”, a zis Zaharia.

„Și îngerul, care vorbea cu mine, mi-a zis: ’Strigă și zi: Așa vorbește Domnul oștirilor: Sunt plin de o mare mânie împotriva neamurilor îngâmfade; căci Mă mâniaseam numai puțin, dar ele au ajutat spre nenorocire. De aceea, așa vorbește Domnul: Mă întorc cu îndurare spre Ierusalim; Casa mea va fi zidită... și funia de măsurat se va întinde asupra Ierusalimului’” (Zaharia 1,12-16).

Prorocul a fost îndrumat să prooroască; „Așa vorbește Domnul oștirilor: Cetățile Mele vor avea iarăși belșug de bunătăți, Domnul va mângâia iarăși Sionul, va alege iarăși Ierusalimul” (Zaharia 1,17).

Apoi, Zaharia a văzut forțele care „i-au risipit pe Iuda, pe Israel și Ierusalimul”, simbolizate prin patru coarne. Îndată după aceea, a văzut patru fierari, care reprezentau uneltele folosite de Domnul pentru restatornicirea poporului Său și a Casei Sale de închinare (vezi Zaharia 1,18-21).

„Am ridicat ochii”, spunea Zaharia, „m-am uitat, și iată că era un om care ținea în mână o funie de măsurat. L-am întrebat: 'Unde te duci?' Și el mi-a răspuns: 'Mă duc să măsoz Ierusalimul, ca să văd ce lățime și ce lungime are'. Și îngerul, care vorbea cu mine, a înaintat, și un alt înger i-a ieșit înainte. El i-a zis: 'Aleargă de vorbește tânărului acestuia și spune-i: Ierusalimul va fi o cetate deschisă, din pricina mulțimii oamenilor și vitelor care vor fi în mijlocul lui; Eu Însumi – zice Domnul – voi fi un zid de foc de jur împrejurul lui; și voi fi slava lui în mijlocul lui!’” (Zaharia 2,1-5)

Dumnezeu poruncise ca Ierusalimul să fie rezidit, vedenia cu măsurarea cetății fiind o asigurare că El va da mângâiere și putere celor apăsăți ai Lui și va împlini față de ei făgăduințele legământului Său veșnic. Grija Lui ocrotitoare, spunea El, va fi ca „un zid de foc de jur împrejur” și prin ei slava Sa, va fi descoperită tuturor fiilor oamenilor. Ceea ce aducea la îndeplinire pentru poporul Său urma să fie cunoscut pe tot pământul. „Strigă de bucurie și veselie, locuitoare a Sionului, căci mare este în mijlocul tău Sfântul lui Israel” (Isaia 12,6).

IOSUA ȘI ÎNGERUL

Înaintarea continuă, realizată de clăditorii templului, a nemulțumit și a alarmat într-o mare măsură oștile celui rău. Satana s-a hotărât să depună în continuare eforturi pentru a slăbi și a descuraja poporul lui Dumnezeu, punându-i înaintea nedesăvârșirile de caracter. Dacă aceia care suferiseră îndelung din cauza neascultării puteau fi iarăși amăgiți să nesocotească poruncile lui Dumnezeu, urmau să fie aduși din nou sub robia păcatului.

Pentru că Israel fusese ales să păstreze cunoștința de Dumnezeu pe pământ, el fusese mereu obiectul deosebit al urii lui Satana. El era hotărât să-i distrugă. Cât timp erau ascultători, nu le putea face niciun rău; de aceea și-a adunat toată puterea și viclenia pentru a-i duce la păcat. Prinși în cursă de ispitele lui, călcaseră Legea lui Dumnezeu și fuseseră lăsați să devină prada vrăjmașilor lor.

Cu toate că au fost robi în Babilon, Dumnezeu nu i-a părăsit. El le-a trimis prorocii Săi cu mustrări și avertizări și i-a trezit să-și vadă vinovăția. Când s-au umilit înaintea lui Dumnezeu și s-au întors la El cu pocăință adevărată, El le-a trimis solii de încurajare, declarând că-i va elibera din robie și îi va readuce sub ocrotirea Sa și îi va restatornici în țara lor. Iar acum, când această lucrare de restatornicire începuse, și o rămășiță din Israel se reîntorsese deja în Iudeea, Satana era hotărât să împiedice aducerea la îndeplinire a planului divin și, în scopul acesta, căuta să incite popoarele păgâne ca să-i distrugă cu totul.

Însă în această criză, Domnul Și-a întărit poporul „cu cuvinte bune și cu vorbe de mângâiere” (Zaharia 1,13).

Printr-o ilustrație impresionantă a eforturilor lui Satana și a lucrării Domnului Hristos, El le-a arătat puterea Mijlocitorului lor de a-l birui pe acuzatorul poporului Său.

În vedenie, prorocul îl vede „pe Iosua, marele preot”, „îmbrăcat cu haine murdare” (Zaharia 3,1.3), stând înaintea Îngerului

Domnului, solicitând mila lui Dumnezeu în favoarea poporului său apăsător. În timp ce el pledează pentru împlinirea făgăduințelor lui Dumnezeu, Satana se ridică cu îndrăzneală să i se împotrivescă. El arată către fărădelegile lui Israel, ca motiv suficient pentru a nu fi readus în favoarea lui Dumnezeu. Îi pretinde ca pradă a lui și cere să-i fie dați în mâinile sale.

Marele preot nu se poate apăra pe sine și nici pe poporul său de acuzațiile lui Satana. El pretinde că poporul Israel este nevinovat. În haine murdare, simbolizând păcatele poporului, pe care el le poartă ca reprezentant al lor, stă înaintea Îngerului, mărturisind vinovăția lor, dar arătând pocăința și umilința lor și încrezându-se în mila unui Răscumpărător iertător de păcate. În credință, el cere împlinirea făgăduințelor lui Dumnezeu.

Atunci, Îngerul, care este Hristos Însuși, Mântuitorul păcătoșilor, îl aduce la tăcere pe acuzatorul poporului Său, zicând: „Domnul să te mustre, Satano! Domnul să te mustre, El care a ales Ierusalimul! Nu este el, Iosua, un tăciune scos din foc?” (Zaharia 3,2). Timp îndelungat, cei din poporul Israel trecuseră prin cuptorul necazurilor. Datorită păcatelor, fuseseră aproape mistuiți de focul aprins de Satana și de uneltele lui pentru distrugerea lor, dar Dumnezeu Și-a întins acum mâna ca să-i scoată.

Mijlocirea lui Iosua este primită și se dă porunca: „Dezbrăcați-l de hainele murdare de pe el! Apoi a zis lui Iosua: 'Iată că îndepărtez de la tine nelegiuirea și te îmbrac cu haine de sărbătoare!'” „I-au pus o mitră pe cap, și l-au îmbrăcat în haine” (vers. 4.5). Propriile păcate și acelea ale poporului său au fost iertate. Israel a fost îmbrăcat „cu haine de sărbătoare” – neprihănirea lui Hristos atribuită. Mitra așezată pe capul lui Iosua era asemenea aceleia purtată de preoți și avea inscripția: „Sfințenie Domnului” (Exod 28,36), însemnând că în ciuda fărădelegiilor lui de mai înainte, era acum destoinic să slujească înaintea Domnului în sanctuarul Său.

Îngerul i-a declarat lui Iosua: „Așa zice Domnul oștirilor: 'Dacă vei umbla pe căile Mele și dacă vei păzi poruncile Mele, vei judeca și casa Mea și vei priveghea asupra curților Mele, și te voi lăsa să intri împreună cu cei ce sunt aici'” (Zaharia 3,7). Dacă avea să

asculte, el urma să fie onorat ca judecător sau conducător al templului și al tuturor slujbelor lui, avea să umble printre îngerii însoțitori, chiar în viața aceasta, iar la sfârșit, urma să se unească și cu mulțimea proslăvită în jurul tronului lui Dumnezeu.

„Ascultă dar, Iosua, mare preot, tu și tovarășii tăi de slujbă, care stau înaintea ta – căci aceștia sunt niște oameni care vor sluji ca semne. Iată, voi aduce pe Robul Meu, Odrasla” (Zaharia 3,8). În Odrasla, Izbăvitorul care avea să vină, stă nedejdea lui Israel. Prin credința în Mântuitorul care avea să vină, au primit iertare, Iosua și poporul său. Prin credința în Hristos ei fuseseră readuși în favoarea lui Dumnezeu. În virtutea meritelor Sale, dacă aveau să umble în căile Lui și să păzească rânduielile Lui, urmau să fie „niște oameni care vor sluji ca semne”, onorați ca aleși ai Cerului printre popoarele pământului.

Așa cum Satana i-a acuzat pe Iosua și pe poporul lui, tot astfel, în toate veacurile, el îi învinuiește pe cei ce caută mila și ocrotirea lui Dumnezeu. El este „pârâșul fraților noștri... care zi și noapte îi pâra înaintea Dumnezeului nostru” (Apocalipsa 12,10). Lupta se repetă pentru orice suflet care este răscumpărat de sub puterea celui rău și al cărui nume este scris în Cartea vieții Mielului. Niciodată nu este cineva primit în familia lui Dumnezeu fără să trezească împotrivirea hotărâtă a vrăjmașului. Dar Acela care a fost atunci nădejdea lui Israel, apărarea lui, îndreptățirea și răscumpărarea lui, este și astăzi nădejdea bisericii.

Acuzațiile lui Satana împotriva acelor care Îl caută pe Domnul nu sunt izvorâte din ura față de păcatele lor. El se bucură de caracterele lor defectuoase, căci știe că numai prin neascultarea lor de Legea lui Dumnezeu, el poate câștiga putere asupra lor. Învinuirile lui se ridică numai datorită vrăjmășiei lui împotriva lui Hristos. Prin Planul de Mântuire, Iisus zdrobește stăpânirea lui Satana asupra familiei omenești și răscumpără sufletele de sub puterea lui. Toată ura și răutatea arhirebelului sunt o stârnire când vede dovezile supremației lui Hristos și cu putere și viclenie diabolică lucrează să-i smulgă din mâna Lui pe fiii oamenilor, care au primit mântuirea. El îi conduce pe oameni la necredință, făcându-i să-și piardă încrederea în Dumnezeu și să se despartă de dra-

gostea Sa, îi ispitește să calce Legea și apoi îi pretinde ca rob, contestând dreptul lui Hristos de a-i izbăvi de sub puterea lui.

Satana știe că aceia care cer de la Dumnezeu iertare și har vor primi. De aceea, le pune păcatele înainte ca să-i descurajeze. El caută mereu ocazii să se plângă împotriva acelor care încearcă să asculte de Dumnezeu. Chiar slujirea lor cea mai bună și cea mai vrednică de primit caută să o facă să pară coruptă. Prin nenumărare planuri foarte subtile și nemiloase, se străduiește să obțină condamnarea lor.

Prin propria putere, omul nu poate face față acuzațiilor vrăjmașului. El stă înaintea lui Dumnezeu în haine mânjite de păcat, mărturisindu-și vinovăția. Dar Iisus, Apărătorul nostru, prezintă o rugăciune eficientă în favoarea tuturor acelor care prin credință și pocăință și-au predat Domnului viața pentru a fi păzită. El le susține cauza și prin arugamentele cele puternice ale Calvarului, îl biruie pe învinuitorul lor. Ascultarea Sa desăvârșită de Legea lui Dumnezeu I-a dat toată puterea în cer și pe pământ și El cere de la Tătăl Său milă și împăcare pentru omul vinovat. El spune învinuitorului poporului Său: „Domnul se te mustre, Satano! Aceștia sunt răscumpărații sângelui Meu, tăciuni scoși din foc.” Iar acelor care se încred în El cu credință, le dă asigurarea: „Iată că îndepărtez de la tine nelegiuirea și te îmbrac cu haine de sărbătoare” (Zaharia 3,4).

Toți aceia care îmbracă haina neprihănirii lui Hristos vor sta înaintea lui ca aleși, sinceri și credincioși. Satana nu are putere să-i smulgă din mâna Mântuitorului. Hristos nu va îngădui să treacă sub puterea vrăjmașului niciun suflet care în pocăință și credință a cerut ocrotirea Sa. Cuvântul Său dă asigurarea: „Afară numai dacă vor căuta ocrotirea Mea, vor face pace cu Mine, da, vor face cu Mine pace” (Isaia 27,5). Făgăduința dată lui Iosua este dată tuturor: „Dacă veți păzi poruncile Mele... te voi lăsa să intri împreună cu cei ce sunt aici” (Zaharia 3,7). Îngerii lui Dumnezeu vor merge alături de ei, chiar în această lume, și ei vor sta, în cele din urmă, printre îngerii care vor înconjura tronul lui Dumnezeu.

Vedenia lui Zaharia cu privire la Iosua și Înger se aplică cu o forță deosebită experienței poporului lui Dumnezeu în scenele fi-

nale ale mării Zile de Ispășire. Biserica rămășiței va fi adusă atunci într-o mare încercare și amărăciune. Aceia care păzesc poruncile lui Dumnezeu și țin credința lui Iisus vor simți mânia balaurului și a oștilor lui. Satana consideră oamenii ca fiind toți supușii săi; el a câștigat stăpânire peste mulți preținși creștini. Dar iată o mică grupă, care se împotrivesc supremației lui. Dacă ar putea-o șterge de pe fața pământului, biruința lui ar fi totală. După cum el a influențat popoarele păgâne să distrugă poporul Israel, tot astfel, în viitorul apropiat, va incita puterile nelegiuite ale pământului să-l distrugă pe poporul lui Dumnezeu. Li se va cere oamenilor să dea ascultare edictelor omenesci prin călcarea Legii divine.

Aceia care rămân credincioși lui Dumnezeu vor fi amenințați, denunțați și proscriși. Vor fi „trădați până și de părinții lor, frați, rude și prieteni”, chiar până la moarte (Luca 21,16). Singura nădejde este în mila lui Dumnezeu, singura lor apărare va fi rugăciunea. Așa cum Iosua a stăruit înaintea îngerului, tot astfel biserica rămășiței, cu o inimă zdrobită și o credință neabătută, va stăruia pentru iertare și eliberare prin Iisus, Apărătorul lor. Ei sunt pe deplin conștienți de păcătoșenia vieții lor, își văd slăbiciunea și nevrednicia și sunt în pragul disperării.

Ispititorul stă alături să-i învinuiască, așa cum a stat alături să i se împotrivescă lui Iosua. El arată către veșmintele lor murdare, caracterele lor defectuoase. El prezintă slăbiciunile și nebunia lor, păcatele de nrecunoștință, de neasemănare a lor cu Hristos, prin care L-au dezonorat pe Răscumpărătorul lor. El face eforturi să-i îngrozească la gândul că situația lor este deznădăjduită, că pata necurăției lor nu va fi niciodată spălată. El speră ca în acest fel să le distrugă credința, așa încât să se supună ispitelor lui și să părăsească ascultarea de Dumnezeu.

Satana are o cunoaștere exactă a păcatelor cu care el l-a ispitit pe poporul lui Dumnezeu să le săvârșească și își îndreaptă acuzațiile împotriva lor, spunând că, prin păcate, ei au pierdut ocrotirea divină și pretinzând că are dreptul să-i distrugă. El îi declară vrednici să fie scoși, asemenea lui, de sub ocrotirea lui Dumnezeu. „Sunt aceștia”, zice el, „cei care să-mi ia locul în cer și locul îngerilor care s-au suit cu mine? Ei mărturisesc că ascultă de Legea lui

Dumnezeu; dar nu au ținut principiile ei? N-au fost ei iubitori de sine mai mult decât iubitori de Dumnezeu? Nu și-au pus interesele proprii mai presus de slujirea Sa? N-au iubit ei lucrurile din lume? Priviți la păcatele care au caracterizat viața lor. Iată egoismul lor, răutatea lor, ura lor unul față de altul. Mă va izgoni Dumnezeu pe mine și pe îngerii mei din prezența Sa și să-i răsplătească pe aceia care au fost vinovați de aceleași păcate? Tu nu poți face aceasta în dreptate, Doamne. Dreptatea cere ca să se pronunțe hotărârea împotriva lor.”

Deși urmașii lui Hristos au păcătuit, ei nu s-au predat să fie stăpâniți de uneltele satanice. Ei s-au pocăit de păcate și L-au urmat pe Domnul în umilință și în pocăință, și Apărătorul divin mijlocește în favoarea lor. Acela care a fost insultat cel mai mult de nerecunoștința lor, care le cunoaște păcatul, dar și pocăința, declară: „Domnul să te mustre, Satano! Eu Mi-am dat viața pentru aceste suflete. Sunt săpate în palmele Mele. Ei pot avea nedesăvârșiri de caracter, poate au greșit în străduințele lor, dar s-au pocăit, iar Eu i-am iertat și i-am primit.”

Asaturile lui Satana sunt puternice, amăgirile lui sunt subtile, dar ochiul Domnului este peste poporul Său. Necazul lor este mare, flăcările cuptorului par să-i mistuie, dar Iisus îi va scoate ca aur curățat prin foc. Firea lor pământească va fi îndepărtată, pentru ca, prin ei, chipul lui Hristos să fie descoperit în mod desăvârșit.

Uneori, se pare că Domnul a uitat primejdiile bisericii Sale și insultele aduse de vrăjmași. Dar Dumnezeu nu a uitat. Nimic în lume nu este atât de scump inimii lui Dumnezeu ca biserica Sa. Nu este voia Lui ca procedeele omenești să-i denatureze mărturia. El nu lasă poporul Său să fie biruit de ispitele lui Satana. El îi va pedepsi pe aceia care Îl reprezintă în mod greșit, dar va fi îndurător cu toți aceia care se pocăiesc în mod sincer. Tuturor aceluia care Îl cheamă pentru putere în vederea dezvoltării caracterului creștin, El le va da ajutorul de care au nevoie.

La vremea sfârșitului, poporul lui Dumnezeu va suspina și va geme din cauza nelegiuirilor care se fac în țară. Cu lacrimi, ei îi vor avertiza pe nelegiuții de primejdia de a călca în picioare Legea divină și cu o durere de nespus se vor umili înaintea Domnului în

pocăință. Nelegiuții își vor bate joc de amărăciunea lor și vor lua în râs apelurile lor solemne. Dar groaza și umilința poporului lui Dumnezeu sunt o dovadă de netăgăduit că recâștigă puterea și noblețea caracterului pierdut, ca urmare a păcatului. Datorită faptului că se apropie mai mult de Hristos, că ochii le sunt ațintiți asupra curățeniei Lui desăvârșite, ei înțeleg atât de lămurit păcătoșenia nespus de mare a păcatului. Blândețea și umilința sunt condițiile reușitei și biruinței. O cunună de slava îi așteaptă pe aceia care se pleacă la piciorul crucii.

Credincioșii lui Dumnezeu, care se roagă, sunt ca și cum ar fi ascunși în El. Ei nu știu cât de sigur sunt ocrotiți. Îndemnați de Satana, conducătorii lumii caută să-i nimicească, dar, dacă ochii copiilor lui Dumnezeu ar putea fi deschiși, așa cum au fost deschiși ochii slujitorului lui Elisei, la Dotan, ar vedea îngerii lui Dumnezeu tăbărâți în jurul lor, ținând în frâu oștile întunericului.

În timp ce poporul lui Dumnezeu își amărăște sufletul înaintea Lui, rugându-se pentru curăția inimii, se dă porunca: „Îndepărtați veșmintele murdare” și sunt rostite cuvintele de încurajare: „Iată că îndepărtez de la tine nelegiuirea și te îmbrac în haine de sărbătoare” (Zaharia 3,4). Haina fără pată a neprihănirii lui Hristos este așezată asupra copiilor credincioși ai lui Dumnezeu, încercați și ispitiți. Rămășița disprețuită este îmbrăcată în veșminte slăvite, care nu vor fi mânjite niciodată de stricăciunile din lume. Numele lor sunt păstrate în Cartea vieții Mielului și înregistrate împreună cu credincioșii tuturor veacurilor. Ei s-au împotrivit uneltirilor amăgitorului, n-au părăsit credințioșia lor din cauza răcnitelor balaurului. Acum sunt apărați pentru veșnicie de uneltirile ispititorului. Păcatele lor sunt trecute asupra autorului păcatului. O mitră curată este pusă pe fiecare frunte.

În timp ce Satana își susține acuzațiile, îngeri sfinți nevăzuți merg încoace și încolo, punând sigiliul viului Dumnezeu asupra celor credincioși. Aceștia sunt cei care stau pe Muntele Sionului împreună cu Mielul, având scris pe frunțile lor Numele Tătalui. Ei cântă o cântare nouă înaintea tronului, cântare pe care nimeni nu o poate învăța afară de cei o sută patruzeci și patru de mii, care au fost răscumpărați de pe pământ. „Ei... urmează pe Miel oriunde

merge El. Au fost răscumpărați dintre oameni ca cel dintâi rod pentru Dumnezeu și pentru Miel. Și în gura lor nu s-a găsit minciună, căci sunt fără vină înaintea scaunului de domnie al lui Dumnezeu” (Apocalipsa 14,4.5).

Acum se ajunge la împlinirea deplină a cuvintelor Îngerului: „Ascultă dar, Iosua, mare preot, tu și tovarășii tăi de slujbă care stau înaintea ta – căci aceștia sunt niște oameni care vor sluji ca semne. Iată, voi aduce pe Robul Meu, Odrasla” (Zaharia 3,8). Hristos se descoperă ca Răscumpărător și Eliberator al poporului Său. Acum, rămășița este fără îndoială „oameni care vor sluji ca semne”, când lacrimile și umilința peregrinării lor fac loc bucuriei și cinstei în prezența lui Dumnezeu și a Mielului. „În vremea aceea, odrasla Domnului va fi plină de măreție și slavă, și rodul țării va fi plin de strălucire și frumusețe pentru cei mântuiți ai lui Israel. Și cel rămas în Sion, cel lăsat în Ierusalim, se va numi 'sfânt', oricine va fi scris printre vii, la Ierusalim” (Isaia 4,2.3).

„NICI PRIN PUTERE, NICI PRIN TĂRIE”

Îndată, după vedenia lui Zaharia despre Iosua și Înger, prorocul a primit o solie cu privire la lucrarea lui Zorobabel: „Îngerul care vorbea cu mine”, spune Zaharia, „s-a întors și m-a trezit ca pe un om pe care-l trezești din somnul lui. El m-a întrebat: 'Ce vezi?' Eu am răspuns: 'M-am uitat și iată că un sfeșnic cu totul de aur, și deasupra lui un vas cu untdelemn și pe el șapte candelă, cu șapte țevi pentru candelăle care sunt în vârful sfeșnicului. Și lângă el sunt doi măslini, unul la dreapta vasului și altul la stânga lui'. Și, luând iarăși cuvântul, am zis îngerului care vorbea cu mine: 'Ce înseamnă lucrurile acestea, Domnul meu?... 'Acesta este Cuvântul Domnului către Zorobabel și sună astfel: «Lucrul acesta nu se face nici prin putere, nici prin tărie, ci prin Duhul meu, zice Domnul oștirilor!»’

... Eu am luat cuvântul și i-am zis: 'Ce înseamnă acești doi măslini, la dreapta sfeșnicului și la stânga lui?' Am luat a doua oară cuvântul și i-am zis: 'Ce înseamnă cele două ramuri de măslini, care sunt lângă cele două țevi de aur prin care curge uleiul auriu în el?' Și el a zis: 'Aceștia sunt cei doi unși care stau înaintea Domnului întregului pământ’” (Zaharia 4,1-6.11-14).

În această vedenie, cei doi măslini care stau înaintea lui Dumnezeu sunt reprezentați ca vărsând uleiul auriu prin țevi de aur în vasul sfeșnicului. Din acesta sunt alimentate candelăle Sanctuarului ca să poată da lumină strălucitoare și permanentă. Astfel, de la unșii care stau în prezența lui Dumnezeu, se dă poporului Său plinătatea luminii, a dragostei și a puterii divine, pentru ca la rândul lor ei să poată să le dea altora lumină, bucurie și înviore. Cei care sunt îmbogățiți în felul acesta, urmează să-i îmbogățească pe alții cu comoara dragostei lui Dumnezeu.

În reclădirea Casei Domnului, Zorobabel lucrase făcând față numeroaselor dificultăți. Încă de la început, vrăjmașii „slăbiseră

măinile poporului lui Iuda și l-au înfricoșat ca să-l împiedice să zidească”, „și i-au oprit cu sila și cu putere de la lucrările lor” (Ezra 4,4.23). Dar Domnul intervenise în favoarea clăditorilor, iar acum îi vorbea prin prorocul său lui Zorobabel, zicând: „Cine ești tu, munte mare înaintea lui Zorobabel? Te vei preface într-un loc șes. El va pune piatra cea mai însemantă în vârful Templului, în mijlocul strigătelor de ’Îndurare, îndurare cu ea!’” (Zaharia 4,7)

De-a lungul istoriei poporului lui Dumnezeu, munți mari de greutate, în aparență de netrecut, s-au ridicat în fața acelor care încercau să aducă la îndeplinire planurile Cerului. Asemenea piedici sunt îngăduite de Domnul ca încercare a credinței. Când suntem înconjurați din toate părțile, este timpul mai mult ca oricând să ne încredem în Dumnezeu și în puterea Duhului Său. Exercițierea unei credințe vii înseamnă o creștere a puterii spirituale și dezvoltarea unei încrederi neabătute. În felul acesta, credinciosul devine o putere biruitoare. În fața rugăciunii credinței, piedicile așezate de Satana de-a curmezișul căii creștinului vor dispărea, deoarece puterile cerului îi vor veni în ajutor. „Nimic nu v-ar fi cu neputință” (Matei 17,20).

Calea lumii începe cu îngâmfare și cu fast. Calea lui Dumnezeu face din ziua lucrurilor mici începutul unui triumf glorios al adevărului și al neprihănirii. Uneori, El Își educă lucrătorii, îngăduind să vină asupra lor descurajare și o înfrângere aparentă. Planul Său este ca ei să învețe să biruie greutatea.

Adesea, oamenii sunt ispitiți să se clatine în fața piedicilor și nedumeririlor cu care se confruntă. Dar, dacă vor păstra până la sfârșit încrederea lor de la început, Dumnezeu le va lumina calea. Succesul va fi atins atunci când ei luptă împotriva greutăților. Înaintea spiritului întreprinzător și a credinței neclintite a lui Zorobabel, munți mari de greutate se vor preface într-o câmpie, iar el, ale cărui brațe au pus temelii, „tot măinile lui o vor isprăvi. El va pune piatra cea mai însemnată în vârful Templului în mijlocul strigătelor de: ’Îndurare, îndurare cu ea!’” (Zaharia 4,9.7)

Puterea și tăria omenească n-au întemeiat biserica lui Dumnezeu și nici nu o pot distruge. Nu pe seama puterii omenești, ci pe

Hristos – Stânca veacurilor – a fost întemeiată biserica, și „porțile Locuinței morților nu o vor birui” (Matei 16,18). Prezența lui Dumnezeu îi dă statornicie cauzei Sale. „Nu vă încredeți în cei mari, în fiii oamenilor” (Psalmi 146,3), este cuvântul dat nouă. „În liniște și odihnă va fi mântuirea voastră, în seninătate și încredere va fi tăria voastră” (Isaia 30,15). Lucrarea proslăvită a lui Dumnezeu, întemeiată pe principiile veșnice ale dreptății, nu se va nărui niciodată. Ea va merge din putere în putere, „nici prin putere, nici prin tărie, ci prin Duhul Meu, zice Domnul oștirilor” (Zaharia 4,6).

Făgăduința: „Mâinile lui Zorobabel au întemeiat Casa aceasta și tot mâinile lui o vor isprăvi”... (Zaharia 4,9), a fost împlinită literal: „Și bătrânii iudeilor au zidit cu izbândă, după prorociile lui Hagai și ale lui Zaharia, fiul lui Ido; au zidit și au isprăvit, după porunca Dumnezeului lui Israel, și după porunca lui Cyrus, lui Darius și lui Artaxerxe, împăratul perșilor. Casa a fost isprăvită în ziua a treia a lunii Adar (luna a douăsprezecea), în anul al șaselea al domniei împăratului Darius” (Ezra 6,14.15).

La scurtă vreme după aceea, templul restatornicit a fost consacrat. „Copiii lui Israel, preoții și leviții și ceilalți fii ai robiei, au făcut cu bucurie sfințirea acestei Case a lui Dumnezeu și au prăznuit Paștele în a patrusprezecea zi a lunii întâi” (Ezra 6,16.17.19).

Templul al doilea nu l-a egalat pe primul în măreție, nici n-a fost sfințit prin acele dovezi vizibile ale prezenței divine, care aparținuseră templului dintâi. N-a fost nici manifestarea puterii supranaturale care să marcheze consacrarea lui. N-a fost niciun nor de slavă care să umple sanctuarul nou înălțat. Niciun nor din cer n-a coborât să mistuie jertfa de pe altar. Șechina nu mai sălășuia între heruvimi în Locul Preasfânt; chivotul, tronul milei și tablele mărturiei nu se mai găseau acolo. Niciun semn din cer n-a descoperit preotului, care se ruga, voința lui Iehova.

Și totuși aceasta era clădirea despre care Domnul spusese prin prorocul Hagai: „Slava acestei Case din urmă va fi mai mare decât a celei dintâi... Voi clătina toate neamurile; comorile tuturor neamurilor vor veni și voi umple de slavă Casa aceasta, zice

Domnul oștirilor” (Hagai 2,9.7). Timp de veacuri, bărbați învățați s-au străduit să arate cum s-a împlinit făgăduința lui Dumnezeu dată lui Hagai, dar mulți au refuzat cu îndărătnicie să vadă vreo însemnătate deosebită în venirea lui Iisus din Nazaret. Dorința tuturor popoarelor, care, prin prezența Sa personală, avea să sfințească templul. Mândria și necredința le-au orbit mintea față de însemnătatea adevărată a cuvintelor prorocului.

Al doilea templul a fost onorat nu prin norul slavei lui Iehova, ci prin prezența Aceluia în care „locuiește trupește toată plinătatea dumnezeirii” – Însuși Dumnezeu „arătat în trup” (Coloseni 2,9; 1 Timotei 3,16). Fiind onorat prin prezența personală a lui Hristos în timpul slujirii Sale pământești, și numai prin aceasta, al doilea templu l-a întrecut pe primul în măreție. „Dorința tuturor popoarelor” venise cu adevărat în templul Său când „Omul din Nazaret” dădea învățătură și vindeca în curțile sfinte.

ÎN ZILELE ÎMPĂRĂTESEI ESTERA

Prin bunăvoința arătată de Cirus, aproape cincizeci de mii dintre fiii robiei au beneficiat de prevederile decretului care le îngăduia reîntoarcerea. Aceștia însă, în comparație cu sutele de mii răspândite în provinciile Medo-Persiei, erau doar o rămășiță neînsemnată. Marea majoritate a israeliților alesese să rămână mai degrabă în țara robiei decât să suporte greutățile călătoriei de reîntoarcere și restaurarea cetăților și caselor lor pustiite.

Au trecut mai mult de zece ani, când al doilea decret, aproape tot atât de favorabil ca și primul, a fost emis de Darius Histaspe, monarhul care conducea pe atunci. În felul acesta, Dumnezeu, în îndurarea Sa, le-a oferit o altă ocazie iudeilor din Imperiul Medo-Persan să se reîntoarcă în țara părinților lor. Domnul a prevăzut vremurile grele, care aveau să urmeze în timpul domniei lui Xerxe – Ahașveroș din cartea Esterei – și El nu numai că a lucrat o schimbare în inimile bărbaților cu autoritate, dar l-a și inspirat pe Zaharia să stăruie pe lângă exilați să se reîntoarcă.

„Fugiți, fugiți, din țara de la miazănoapte!” a fost solia dată semințiilor împrăștiat ale lui Israel, care se așezaseră în multe țări, departe de căminul lor de mai înainte. „Căci v-am împrăștiat în cele patru vânturi ale cerurilor, zice Domnul. Scapă, Sioane, tu care locuiești la fiica Babilonului! Căci așa vorbește Domnul oștirilor: 'După slavă m-a trimis El la neamurile care v-au jefuit; căci cel ce se atinge de voi se atinge de lumina ochilor Lui. Iată, Îmi ridic mâna împotriva lor – zice Domnul – și ele vor fi prada celor ce le erau supuși, ca să știți că Domnul oștirilor m-a trimis'" (Zaharia 2,6-9).

Planul Domnului era același care fusese de la început; poporul Său să fie o laudă pe pământ, spre slava Numelui Său. În timpul acelor ani îndelungați de robie, El le dăduse multe ocazii să se întoarcă la ascultarea de El. Unii aleseseră să asculte și să învețe,

alți își găsiseră izbăvirea în mijlocul necazului. Mulți dintre aceștia urmau să fie asemănați de Inspirație cu „o rămurea din vârful unui munte mare”, care urma să fie sădită „pe un munte înalt al lui Israel” (Ezechiel 17,22.23).

„Acea al căror duh l-a trezit Dumnezeu” (Ezra 1,5) s-au reîntors sub decretul lui Cyrus. Dar Dumnezeu n-a încetat să stăruie pe lângă aceia care rămăseseră de bunăvoie în țara robiei lor și prin numeroase mijloace le-a făcut posibilă și lor reîntoarcerea. Însă marele număr al acelor care n-au răspuns decretului lui Cyrus au rămas neimpresionați de influențele ulterioare și chiar atunci când Zaharia i-a avertizat să fugă din Babilon fără întârziere, n-au luat seama la invitație.

Între timp, condițiile din Imperiul Medo-Persan se schimbau cu repeziciune. Darius Histaspe, sub a cărui domnie iudeilor le fusese arătată o favoare deosebită, a fost urmat de Xerxe cel Mare. În timpul doimniei acestuia, aceia dintre iudei care nu luaseră seama la chemarea de a fugi au fost chemați să facă față unei crize grozave. După ce refuzaseră să se folosească de avantajul unei căi de scăpare, pe care Dumnezeu le-o pregătise, de data aceasta, au fost aduși față în față cu moartea.

Prin Haman agaghitul, un bărbat fără scrupule din înalta autoritate a Medo-Persiei, Satana a lucrat de data aceasta să contracareze planul lui Dumnezeu. Haman cultivase o răutate amară împotriva lui Mardoheu, iudeul. Mardoheu nu îi făcuse niciun rău lui Haman, dar refuzase să-i arate respect sub formă de închinare. Nemulțumit să pună mâna numai pe Mardoheu, Haman a complotat „să-l nimicească pe poporul lui Mardoheu, pe toți iudeii care se aflau în împărăția lui Ahașveroș” (Estera 3,6).

Indus în eroare de declarațiile neadevărate ale lui Haman, Xerxe a fost convins să dea un decret cu privire la exterminarea tuturor iudeilor risipiți „în toate ținuturile împărăției” Medo-Persiei (Estera 3,8). A fost rânduită o zi în care iudeii urmau să fie nimiciți, iar averile lor confiscate. Împăratul nu și-a dat seama de consecințele profunde, care aveau să însoțească aducerea la îndeplinire a acestui decret. Însuși Satana, instigatorul ascuns al planului, încerca să-i șteargă de pe pământ pe aceia care păstrau cunoștința despre Dumnezeul cel adevărat.

„În fiecare ținut unde ajungea porunca împăratului și hotărârea lui, a fost o mare jale printre iudei; posteau, plâneau și se boceau, și mulți se culcau în sac și cenușă” (Estera 4,3). Decretul mezilor și perșilor nu putea fi revocat; în aparență nu era nicio speranță; toți israeliții erau condamnați la nimicire.

Dar intrigile vrăjmașului au fost înfrânte de o putere care domnește peste fiii oamenilor. În providența lui Dumnezeu, Estera, o evreică temătoare de Cel Preaînalt, fusese făcută împărăteasă în Imperiul Medo-Persan. Mardoheu îi era rudă apropiată. În situația lor extremă s-au hotărât să apeleze la Xerse în favoarea poporului lor. Estera urma să riște să intre înaintea lui ca mijlocitoare. „Cine știe”, a zis Mardoheu, „dacă nu cumva pentru o vreme ca aceasta ai ajuns la împărăție?” (Estera 4,14)

Criza căreia Estera îi făcea față cerea o acțiune rapidă și hotărâtă, dar atât ea, cât și Mardoheu și-au dat seama că dacă Dumnezeu nu va lucra cu putere în favoarea lor, străduințele lor aveau să fie fără efect. Astfel, Estera și-a luat timp pentru comuniune cu Dumnezeu, izvorul puterii ei. „Du-te”, l-a îndrumat ea pe Mardoheu, „strânge pe toți iudeii care se află în Susa și postiți pentru mine, fără să mâncați nici să beți, trei zile, nici noaptea, nici ziua. Și voi posti și eu cu slujnicele mele; apoi voi intra la împăratul, în ciuda legii; și dacă va fi să pier, voi pieri” (Estera 4,16).

Evenimentele care au urmat într-o succesiune rapidă – apariția Esterei înaintea împăratului, favoarea deosebită arătată ei, ospetele împăratului și împărătesei împreună cu Haman, ca singurul invitat, somnul tulburat al împăratului, cinstirea publică arătată față de Mardoheu, precum și umilirea și căderea lui Haman, după descoperirea complotului nelegiuit – toate acestea sunt părți ale unei istorii cunoscute. Dumnezeu a lucrat în mod minunat pentru poporul Său pocăit; iar împăratul a dat un alt decret prin care li se îngăduia să se lupte pentru viața lor. Acest decret a fost transmis cu grabă în toate părțile împărăției prin curieri, care, „au plecat îndată în toată graba, după porunca împăratului”.

„În fiecare ținut și în fiecare cetate, pretutindeni unde ajungea porunca împăratului și hotărârea lui, au fost între iudei bucurie și veselie, ospete și zile de sărbătoare. Și mulți oameni dintre

popoarele țării s-au făcut iudei, căci îi apucaseră frica de iudei” (Eстера 8,14.17).

În ziua rânduită pentru nimicirea lor, „iudeii s-au strâns în cetățile lor, în toate ținuturile împăratului Ahașveroș, ca să pună mâna pe cei ce căutau să-i piardă. Nimeni n-a putut să le stea împotriva, căci frica de ei apucase pe toate popoarele!”

Îngerii care excelau în putere fuseseră însărcinați de Dumnezeu să-l ocrotească pe poporul Său, în timp ce ei „și-au apărat viața” (Eстера 9,2.16).

Lui Mardoheu i s-a încredințat poziția de cinste ocupată de Haman mai înainte. El era „cel dintâi după împăratul Ahașveroș și era cu vază între iudei și iubit de mulțimea fraților săi” (Eстера 10,3), și a căutat să promoveze binele poporului său Israel. În felul acesta, Dumnezeu a adus poporul Său ales iarăși în cinste la curtea medo-persană, făcând posibilă împlinirea planului Său de a-i restabili în propria țară. Dar numai peste câțiva ani, în anul al șaptelea al lui Artaxerxe I, urmașul lui Xerxe cel Mare, un număr considerabil dintre ei s-a întors la Ierusalim, sub conducerea lui Ezra.

Experiențele grele care au venit peste poporul lui Dumnezeu din zilele Esterei n-au fost specifice numai acelor vremuri, Ioan, descoperitorul, privind de-a lungul veacurilor până la încheierea timpului, a declarat: „Și balaurul, mâniat pe femeie, s-a dus să facă război cu rămășița seminței ei, care păzesc poruncile lui Dumnezeu și țin mărturia lui Iisus Hristos” (Apocalipsa 12,17). Unii dintre cei care trăiesc astăzi pe pământ vor vedea împlinindu-se aceste cuvinte. Același spirit, care în veacurile trecute i-a condus pe oameni să prigoanească biserica adevărată, va conduce în viitor la manifestarea unei atitudini asemănătoare față de aceia care își păstrează credincioșia față de Dumnezeu. Chiar acum se fac pregătiri pentru această ultimă mare luptă.

Decretul care va fi dat în cele din urmă împotriva rămășiței poporului lui Dumnezeu va fi foarte asemănător cu acela emis de Ahașveroș împotriva iudeilor. Astăzi, vrăjmașii adevăratei biserici văd în grupa cea mică a păzitorilor poruncii Sabatului un Mardoheu la poartă. Respectul poporului lui Dumnezeu față de Legea Sa

este o mustrare continuă pentru aceia care au respins temerea de Domnul și calcă în picioare Sabatul Său.

Satana va stârni indignarea împotriva minorității care refuză să accepte obiceiurile și tradițiile larg răspândite. Bărbați cu răspundere și renume se vor uni cu nelegiuiții și cu oamenii de nimic pentru a se sfătui împotriva poporului lui Dumnezeu. Bogăția, geniul, educația se vor uni pentru a-i acoperi cu rușinea. Conducătorii prigonitori, slujitori și membri ai bisericii vor complota împotriva lor. Cu glasul și condeiul, prin lăudăroșenii, prin amenințări și prin batjocuri, vor căuta să le doboare credința. Prin prezentări mincinoase și prin apeluri pline de mânie, oamenii vor stârni patimile poporului. Neavând un „așa zic Scripturile” împotriva apărătorilor Sabatului biblic, vor recurge la măsuri apăsătoare pentru a suplini această lipsă. Pentru a-și asigura popularitatea și dominația, legislatorii se vor supune cererii pentru legi duminicale. Dar aceia care se tem de Dumnezeu nu pot accepta o instituție care nesocotește un precept al Decalogului. Pe acest câmp de bătaie se va desfășura ultimul mare conflict în lupta dintre adevăr și rătăcire. Dar noi nu suntem lăsați în nesiguranță cu privire la deznodământ. Astăzi, ca în zilele Esterei și ale lui Mardoheu, Domnul Își va apăra adevărul și poporul Său.

EZRA, PREOT ȘI CĂRTURAR

La aproximativ șaptezeci de ani după reîntoarcerea primei grupe de robi sub conducerea lui Zorobabel și Iosua, Artaxerxe Longimanul s-a urcat pe tronul Medo-Persiei. Numele acestui împărat este strâns legat de istoria sfântă printr-o serie de providențe remarcabile. În timpul domniei lui au trăit și au lucrat Ezra și Neemia. El este acela care, în anul 457 î. Hr., a dat al treilea și ultimul decret pentru restaurarea Ierusalimului. Domnia lui a fost martoră la reîntoarcerea unei grupări de iudei sub conducerea lui Ezra, la terminarea zidurilor Ierusalimului de către Neemia și tovarășii lui, la reorganizarea slujbelor templului și la marile reforme religioase instituite de Ezra și Neemia. În timpul acestei domnii lungi, el a manifestat deseori înțelegere față de poporul lui Dumnezeu; și în prietenii lui iudei, preaiubiți și demni de încredere, Ezra și Neemia, a recunoscut bărbați rânduiți de Dumnezeu, ridicați pentru o lucrare deosebită.

Experiența lui Ezra, atunci când trăia printre iudeii rămași în Babilon, a fost atât de neobișnuită, încât a atras atenția binevoitoare a împăratului Artaxerxe, cu care a vorbit în mod deschis despre puterea Dumnezeului cerului și despre planul divin de restatornicire a iudeilor la Ierusalim.

Născut din fiii lui Aaron, lui Ezra i se dăduse o educație preotească; și adăugat la aceasta, făcuse cunoștință cu scrierile vrăjitorilor, astrologilor și înțelepților Imperiului Medo-Persan. Dar nu era mulțumit cu starea sa spirituală. Dorea să fie în armonie deplină cu Dumnezeu; tânjea după înțelepciune, ca să împlinească voia divină. Și ca urmare, și-a pus inima „să adâncească și să împlinească Legea Domnului” (Ezra 7,10). Aceasta l-a determinat să se ocupe stăruitor cu studiul istoriei poporului lui Dumnezeu, așa cum era raportată în scrierile prorocilor și ale împăraților. El a cercetat cărțile poetice și istorice ale Bibliei, pentru a înțelege

de ce Dumnezeu îngăduise ca Ierusalimul să fie distrus, iar poporul său dus în robie într-o țară păgână.

Ezra a dat o atenție deosebită experiențelor lui Israel din vremea făgăduinței făcute lui Avraam. A studiat îndrumările date la muntele Sinai și în perioada lungă a rătăcirii prin pustie. Pe măsură ce înțelegea mai mult și tot mai mult cu privire la procedeele lui Dumnezeu cu copiii Săi și sfințenia Legii date pe Sinai, inima lui Ezra era mișcată. A experimentat o pocăință nouă și totală și s-a hotărât să cunoască temeinic rapoartele istoriei sfinte, ca să poată folosi această cunoștință pentru a aduce lumină și binecuvântare poporului său.

Ezra s-a străduit să-și intensifice pregătirea inimii pentru lucrarea ce credea că era înaintea lui. L-a căutat pe Dumnezeu cu sinceritate, ca să poată fi un învățător înțelept în Israel. Pe măsură ce învăța să-și supună mintea și voința controlului divin, erau aduse în viața sa principiile sfințirii adevărate, care, în anii următori, au avut o influență modelatoare nu numai asupra tineretului, care căuta îndrumarea, ci și asupra tuturor celorlalți asociați cu el.

Dumnezeu l-a ales pe Ezra să fie o unealtă a binelui pentru Israel, să pună iarăși la loc de cinste preoția, a cărei glorie fusese umbrită într-o mare măsură în timpul robiei. Ezra s-a dezvoltat ca om cu o cultură extraordinară și a devenit „un cărturar iscusit în Legea lui Moise” (vers. 6). Aceste pregătiri l-au făcut un bărbat eminent în Imperiul Medo-Persan.

Ezra a devenit purtătorul de cuvânt al lui Dumnezeu, educându-i pe cei din jur în principiile care guvernează cerul. În anii din urmă ai vieții sale, fie că s-a găsit lângă curtea împăratului Medo-Persiei, fie la Ierusalim, lucrarea lui principală a fost aceea de învățător. Pe măsură ce transmitea altora adevărurile pe care le învățase, puterea sa de muncă creștea. El a devenit un bărbat al evlaviei și al zelului. Era martorul lui Dumnezeu pentru lume cu privire la puterea adevărului biblic de a înnobila viața zilnică.

Eforturile lui Ezra de a reînvia interesul pentru studiul Scripturilor au căpătat permanență prin lucrarea lui minuțioasă de o viață consacrată păstrării și multiplicării Scrierilor Sfinte. El a adunat toate copiile Legii pe care le-a putut găsi, le-a transcris și

le-a împărțit. Cuvântul curat înmulțit astfel și așezat în mâinile multora dădea cunoașterea care era de o valoare inestimabilă.

Credința lui Ezra, că Dumnezeu va face o lucrare puternică în favoarea poporului Său, l-a determinat să-i spună lui Artaxerxe dorința lui de a se reîntoarce la Ierusalim pentru reînviuarea interesului în studiul Cuvântului lui Dumnezeu și pentru a-i ajuta pe frații lui la rezidirea cetății sfinte. Când Ezra și-a mărturisit încrederea deplină în Dumnezeul lui Israel, ca fiind cu totul în stare să ocrotească și să se îngrijească de poporul Lui, împăratul a fost profund impresionat. El a înțeles bine că israeliții se întorceau la Ierusalim ca să-I slujească lui Iehova, însă încrederea împăratului în integritatea lui Ezra a fost atât de mare, încât i-a acordat o favoare deosebită, ascultându-i cererea și încredințându-i daruri bogate pentru slujba templului. El era făcut reprezentant special al Imperiului Medo-Persan și i-au conferit puteri pentru aducerea la îndeplinire a planului care era în inima lui.

Decretul lui Artaxerxe Longimanul pentru rezidirea și clădirea Ierusalimului, emis a treia oară de la încheierea celor șaptezeci de ani de robie, este deosebit pentru exprimările lui cu privire la Dumnezeul cerului, pentru recunoșterea realizărilor lui Ezra, pentru dărnicia dovedită față de rămășița poporului lui Dumnezeu. Artaxerxe se referă la Ezra astfel: „Preot și cărturar care învață poruncile și legile Domnului cu privire la Israel”, „cărturar iscusit în legea Dumnezeului cerurilor”. Împăratul s-a unit cu sfetnicii lui și a dăruit cu dragă inimă aur și argint. „Dumnezeului lui Israel a cărui locuință este la Ierusalim” și, în plus, a luat măsuri pentru a face față cheltuielilor mari, poruncind să fie plătite din „casa visteriilor împăratului” (vers. 11.12.15.20).

„Tu ești trimis de împăratul și de cei șapte sfetnici ai lui”, i-a spus Artaxerxe lui Ezra, „să cercetezi în Iuda și Ierusalim, după Legea Dumnezeului tău, care este în mâinile tale”. Și a hotărât mai departe: „Tot ce este poruncit de Dumnezeul cerurilor să se facă întocmai pentru Casa Dumnezeului cerurilor, pentru ca să nu vină mânia Lui asupra împărăției, asupra împăratului și asupra fiilor săi”(vers. 14.23).

Prin îngăduința dată israeliților să se reîntoarcă, Artaxerxe a făcut aranjamente pentru restabilirea membrilor preoției la vechile rituri și privilegii. „Vă facem cunoscut” a declarat el, „că nu puteți pune niciun bir, nici dare, nici vamă de trecere peste niciunul din preoți, din leviți, din cântăreți, din ușieri din slujbele templului și din slujbele acestei Case a lui Dumnezeu.” El a mai rânduit numirea de funcționari civili, care să conducă poporul cu dreptate, în armonie cu legile codului iudaic. „Tu, Ezra, după înțelepciunea lui Dumnezeu pe care o ai” a zis el, „pune judecători și dregători care să facă dreptate la tot poporul dincolo de Râu, tuturor celor ce cunosc legile Dumnezeului tău; și fă-le cunoscut celor ce nu le cunosc. Oricine nu va plăti întocmai Legea Dumnezeului tău și legea împăratului, să fie osândit la moarte, la surghiun, la o gloabă sau la temniță” (vers. 24-26).

În felul acesta, „mâna bună a Dumnezeului său fiind peste el”, Ezra l-a convins pe împărat să ia măsuri îndestulătoare pentru întoarcerea întregului popor al lui Israel, precum și a preoților și leviților din Imperiul Medo-Persan, care „vor să plece cu bine la Ierusalim” (vers. 9.13). Astfel, li s-a dat din nou ocazia copiilor din diaspora să se reîntoarcă în țară, de stăpânirea căreia erau legate făgăduințele casei lui Israel. Acest decret le-a adus o bucurie mare acelor care se uniseră cu Ezra în studierea planurilor lui Dumnezeu cu privire la poporul Său. „Binecuvântat să fie Domnul, Dumnezeul părinților noștri”, a declarat Ezra, „care a pregătit inima împăratului ca să slăvească astfel Casa Domnului la Ierusalim, și a îndreptat asupra mea bunăvoința împăratului, a sfetnicilor și a tuturor căpeteniilor puternice ale lui” (vers. 27.28). În emiterea acestui decret de către Artaxerxe s-a manifestat providența lui Dumnezeu. Unii au înțeles lucrul acesta și s-au folosit cu bucurie de privilegiul de a se reîntoarce în împrejurări atât de favorabile. A fost stabilit un loc de adunare și, la timpul stabilit, cei ce doreau să meargă la Ierusalim s-au strâns pentru călătoria cea lungă. „I-am strâns la râul cel care curge spre Ahava”, zice Ezra, „și am tăbărit acolo trei zile” (Ezra 8,15).

Ezra se așteptase că un număr mare se va întoarce la Ierusalim, dar numărul celor care au răspuns chemării era descurajator de

mic. Mulți, care cumpăraseră case și pământuri, nu erau dispuși să-și sacrifice averile. Ei iubeau tihna și confortul și s-au mulțumit să rămână. Exemplul lor s-a dovedit o piedică pentru alții, care, altfel, ar fi ales să se împărtășească de experiența acelor care înaintau prin credință.

Când Ezra a privit la grupa adunată, a fost surprins să nu găsească pe nimeni dintre fiii lui Levi. Unde erau membrii seminției pusă deoparte pentru slujba templului? La chemarea „cine este de partea Domnului”, leviții ar fi trebuit să răspundă primii. În timpul robiei, și după aceea, li se acordase multe privilegii. Se bucuraseră de libertatea deplină să slujească nevoilor spirituale ale fraților lor de robie. Fuseseră clădite sinagogi, în care preoții conduceau închinarea la Dumnezeu și învățau poporul. Li se permiseseră în mod liber să păzească Sabatul și să îndeplinească ritualurile sfinte specifice credinței iudaice.

Dar, odată cu trecerea anilor, după încheierea robiei, condițiile s-au schimbat și multe răspunderi noi zăceau asupra conducătorilor lui Israel.

Templul din Ierusalim fusese reclădit și consacrat, și, ca urmare, erau necesari mai mulți preoți pentru îndeplinirea slujbelor lui. Era o nevoie presantă de bărbați ai lui Dumnezeu, care să activeze ca învățători ai poporului. Și pe lângă aceasta, iudeii care rămâneau în Babilon erau în primejdia ca libertatea lor religioasă să le fie restrânsă. Prin prorocul Zaharia, ca și prin experiența lor recentă din vremurile de restricție ale Esterei și ale lui Mardoheu, iudeii din Medo-Persia fuseseră avertizați clar să se reîntoarcă în țara lor. Venise timpul când era primejdios pentru ei să locuiască în continuare în mijlocul influențelor păgâne. Ținând cont de aceste împrejurări schimbate, preoții din Babilon ar fi trebuit să fie primii care să vadă în emiterea decretului o chemare specială de a se întoarce la Ierusalim.

Împăratul și căpeteniile lui își făcuseră mai mult decât partea deschizând calea pentru reîntoarcere. Ei asiguraseră mijloace din belșug, dar unde erau bărbați? Fiii lui Levi dăduseră greș chiar în vremea când influența unei hotărâri de a-i însoți pe frații lor i-ar fi condus și pe alții să le urmeze exemplul. Nepăsarea lor ciudată

este o descoperire tristă a atitudinii israeliților din Babilon față de planul lui Dumnezeu pentru poporul Său.

Ezra a făcut apel încă o dată la leviți, timițându-le o invitație urgentă să se unească cu grupa lui. Pentru a accentua importanța unei acțiuni rapide, a trimis odată cu invitația scrisă câțiva dintre învățători și căpetenii (Ezra 7,28; 8,16).

În timp ce clăditorii au întârziat împreună cu Ezra, acești soli de nădejde s-au grăbit să se întoarcă cu cererea: „Să ne aducă slujitori pentru Casa Dumnezeului nostru” (Ezra 8,17). Chemarea a fost ascultată; unii, care ezitaseră, au luat hotărârea finală să se reîntoarcă. În total, aproximativ patruzeci de preoți și două sute douăzeci de slujitori ai templului – bărbați pe care Ezra se putea bizui ca slujitori înțelepți, învățători și ajutoare bune – au fost aduși în tabără.

Totuși erau acum gata de plecare. Înainte le stătea o călătorie care urma să dureze luni. Bărbații și-au luat cu ei femeile și copiii, împreună cu avutul lor, pe lângă tezaurul bogat pentru templu și slujbele lui. Ezra era conștient că vrăjmașii așteptau pe drum, pregătiți să-i jefuiască și să-i nimicească, pe el și ceata lui; cu toate acestea n-a cerut împăratului o forță armată pentru pază. „Mi-era rușine”, a explicat el, „să cer împăratului o oaste de însoțire și călăreți pe drum, căci spusese împăratului: 'Mâna Dumnezeului nostru este spre binele lor, peste toți cei ce-l caută, dar puterea și mânia Lui sunt peste toți cei ce-L părăsesc'” (vers. 22).

În această problemă, Ezra și tovarășii lui au văzut o ocazie de a preamări Numele lui Dumnezeu înaintea păgânilor. Credința în puterea viului Dumnezeu urma să fie întărită, dacă israeliții aveau să manifeste credință în Conducătorul lor divin. De aceea, s-au hotărât să-și pună întreaga lor încredere în El. Nu aveau să ceară o trupă de strajă. Nu urmau să le dea păgânilor ocazia să atribuie puterii omului slava care Îi aparținea numai lui Dumnezeu. Nu puteau să trezească vreo îndoială în mintea prietenilor lor păgâni în ceea ce privește sinceritatea dependenței lor de Dumnezeu ca popor al Său. Ajutorul avea să fie obținut nu prin bogăție, nici prin puterea și influența bărbaților idolatri, ci prin ocrotirea lui Dumnezeu. Numai prin păstrarea Legii lui Dumnezeu înaintea lor și prin străduința de a asculta de ea urmau să fie ocrotiți.

Cunoașterea condițiilor pe baza cărora aveau să se bucure în continuare de belșugul venit din mâna lui Dumnezeu a dat o solemnitate neobișnuită serviciului de consacrare, ținut chiar înainte de plecare, de Ezra și grupul de credincioși care-l însoțea. „Acolo, la râul Ahava”, a spus Ezra despre această experiență, „am vestit un post de smerenie înaintea Dumnezeului nostru, ca să cerem de la El o călătorie fericită pentru noi, pentru copiii noștri și pentru tot ce era al nostru. Pentru aceasta am postit și am chemat pe Dumnezeul nostru. Și El ne-a ascultat” (vers. 21.23).

Însă binecuvântarea lui Dumnezeu n-a făcut ca exercitarea prudenței și prevederii să fie inutilă. Ca o precauție deosebită pentru asigurarea tezaurului, Ezra a ales douăsprezece căpetenii dintre preoți – bărbați a căror credincioșie și devotament fuseseră dovedite – și „am cântărit înaintea lor argintul, aurul și uneltele, date în dar pentru Casa Dumnezeului nostru de împărat, sfetnici și căpteniile lui, și de toți cei din Israel, care se aflau acolo”. Acești bărbați au fost însărcinați în mod solemn să acționeze ca administratori plini de grijă ai tezaurului încredințat lor. „Sunteți închinați Domnului”, a spus Ezra. „Vasele acestea sunt lucruri sfinte, și argintul, și aurul acesta sunt un dar de bunăvoie făcut Domnului, Dumnezeului părinților voștri. Fiți cu ochii în patru, și luați lucrurile acestea sub paza voastră, până le veți cântări înaintea căpeteniilor preoților și înaintea leviților și înaintea capilor de familie ai lui Israel, la Ierusalim, în cămărilor Casei Dumnezeului nostru” (vers. 24.25.28.29).

Grija manifestată de Ezra în luarea de măsuri pentru transportarea în siguranță a tezaurului Domnului ne învață o lecție demnă de un studiu atent. Numai aceia a căror cinste fusese dovedită au fost aleși; au fost instruiți în mod clar cu privire la răspunderile care erau asupra lor. În rânduirea de slujbași credincioși pentru a lucra ca vistiernici ai bunurilor Domnului, Ezra a recunoscut nevoia și valoarea ordinii și organizației în legătură cu lucrarea lui Dumnezeu.

În cele câteva zile în care israeliții au întârziat la râu, au fost luate toate măsurile necesare pentru lunga călătorie.

„Am plecat de la râul Ahava”, scria Ezra, „ca să ne ducem la Ierusalim în a douăsprezecea zi a lunii întâia. Mâna Domnului,

Dumnezeului nostru, a fost peste noi, și ne-a păzit de loviturile vrăjmașului și de orice piedică pe drum” (vers. 31). Călătoria a durat aproape patru luni, iar mulțimea care îl însoțea pe Ezra, câteva mii în total, inclusiv femei și copii, trebuia să înainteze încet. Dar toți au fost păstrați în siguranță. Vrăjmașii au fost împiedicați să le facă rău. Călătoria a decurs bine, și, în ziua întâi a lunii a cincea, în anul al șaptelea al lui Artaxerxe, ei au ajuns la Ierusalim.

O REDEȘTEPTARE SPIRITUALĂ

Sosirea lui Ezra la Ierusalim a fost binevenită. Era o mare nevoie de influența prezenței sale. Venirea lui a adus curaj și nădejde în inimile multora care lucraseră mult timp în greutăți. De la reîntoarcerea primei grupe de exilați, sub conducerea lui Zorobabel și Iosua, cu peste șaptezeci de ani înainte, multe fuseseră realizate. Templul fusese terminat, iar zidurile cetății, în parte, fuseseră terminate. Cu toate acestea mai rămăsese mult de făcut.

Printre aceia care se reîntorseseră la Ierusalim în anii de mai înainte erau mulți care rămăsese credincioși lui Dumnezeu tot timpul vieții lor, dar un număr considerabil dintre copii și copiii copiilor lor au pierdut din vedere sfințirea Legii lui Dumnezeu. Chiar și unii dintre bărbații cu răspundere trăiau în păcat în mod deschis. Viața lor neutraliza într-o mare măsură străduințele depuse de alții pentru înaintarea cauzei lui Dumnezeu, căci atâta vreme cât erau îngăduite călcări flagrante ale Legii fără să fie mustrate, binecuvântarea Cerului nu putea rămâne asupra poporului.

A fost în providența lui Dumnezeu ca aceia care s-au întors împreună cu Ezra să aibă ocazii deosebite de a-L căuta pe Domnul. Experiențele prin care tocmai trecuseră în călătoria lor de la Babilon, fără să fi fost protejați de puterea omenească, îi învățaseră valoroase lecții spirituale. Mulți se întăriseră în credință și când aceștia s-au amestecat printre cei descurajați și indiferenți din Ierusalim, influența lor a fost un factor puternic în reforma care a avut loc după aceea.

În ziua a patra după sosire, comorile de aur și de argint, împreună cu vasele pentru slujbele de la sanctuar, au fost încredințate de vistiernici în mâinile slujbașilor templului, în fața martorilor cu cea mai desăvârșită exactitate. Fiecare obiect a fost cercetat „după număr și după greutate” (Ezra 8,34).

Copiii robiei, care se întorseseră cu Ezra, „au adus ardere de tot Dumnezeului lui Israel”, ca jertfă pentru păcat și ca o dovadă a recunoștinței și mulțumirii lor pentru ocrotirea îngerilor sfinți în timpul călătoriei. „Au dat poruncile împăratului, dergătorilor împăratului și cârmuitorilor lor de dincoace de Râu, care au ajutat pe popor și Casa lui Dumnezeu” (Ezra 8,35.36).

La scurtă vreme după aceea, câteva căpetenii ale lui Israel s-au apropiat de Ezra cu o plângere serioasă. Unii din „poporul lui Israel”, precum și „preoții și leviții”, disprețuiseră atât de mult poruncile sfinte ale lui Iehova, încât s-au căsătorit cu cei din popoarele înconjurătoare. „Căci și-au luat neveste din fetele lor pentru ei și pentru fiii lor”, i s-a spus lui Ezra „și au amestecat neamul sfânt cu popoarele” țărilor păgâne. „Și căpeteniile, și dergătorii au fost cei dintâi care au săvârșit păcatul acesta” (Ezra 9,1.2).

Studiind cauzele care au dus la robia babiloniană, Ezra înțelesese că apostazia lui Israel s-a datorat în mare măsură amestecului cu popoarele păgâne. El descoperise că dacă ar fi ascultat de porunca lui Dumnezeu de a nu se uni cu popoarele înconjurătoare, ei ar fi fost cruțați de multe experiențe amare și umilitoare. Acum, când a constatat că în ciuda învățămintelor trecutului, bărbați proeminenți îndrăzniseră să calce legile date ca scut împotriva apostaziei, inima i-a fost impresionată. El a cugetat la bunătatea lui Dumnezeu care i-a dat din nou poporului Său stabilitate în țara lor natală și a fost copleșit de indignare și de amărăciune îndreptățite pentru nerekunoștința lor. „Când am auzit lucrul acesta”, zice el, „mi-am sfâșiat hainele și mataua, mi-am smuls părul din cap și perii din barbă și am stat jos mâhnit.”

„Atunci s-au strâns la mine toți cei ce se temeau de cuvintele Dumnezeului lui Israel, din pricina păcatului fiilor robiei. Și eu am stat jos mâhnit, până la jertfa de seară” (Ezra 9,3.4).

La vremea jertfei de seară, Ezra s-a sculat în genunchi și și-a sfâșiat iarăși veșmintele și mantaua, a căzut în genunchi și și-a descărcat sufletul în rugăciune fierbinte către cer. Ridicându-și mâinile către Domnul, el a strigat: „Dumnezeule, sunt uluit și mi-e rușine, Dumnezeule, să-mi ridic fața spre Tine. Căci fărădelegile noastre s-au înmulțit deasupra capetelor noastre, și greșelile noastre au ajuns până la ceruri.”

„Din zilele părinților noștri”, a continuat el, „am fost foarte vinovați până în ziua de azi și din pricina fărădelegilor noastre am fost dați noi, împărații noștri și preoții noștri, în mâinile împăraților străini, pradă sabiei, robiei, jafului și rușinii care ne acoperă astăzi fața. Și totuși Domnul, Dumnezeuul nostru, S-a îndurat de noi lăsându-ne câțiva oameni scăpați și dându-ne un adăpost în locul Lui cel sfânt, ca să ne lumineze ochii și să ne dea puțină răsuflare în mijlocul robiei noastre. Căci suntem robi, dar Dumnezeu nu ne-a părăsit în robia noastră. A îndreptat spre noi bunăvoința împăraților persilor și ei ne-au dat o nouă putere de viață, ca să putem zidi Casa Dumnezeuului nostru, și să-i dregem dărâmăturile, făcându-ne astfel rost de un loc de adăpost în Iuda și la Ierusalim.”

„Acum ce să mai zicem după aceste lucruri, Dumnezeule? Căci am părăsit poruncile Tale, pe care ni le poruncisei prin robii Tăi proroci... După tot ce ni s-a întâmplat din pricina faptelor și marilor greșeli pe care le-am făcut, măcar că Tu, Dumnezeule, nu ne-ai pedepsit după fărădelegile noastre, se cuvine ca, acum, când ne-ai păstrat pe acești oameni scăpați, să începem iarăși să călcăm poruncile Tale și să ne încusrim cu aceste popoare urăcioase. N-ar izbucni atunci iarăși mânia Ta împotriva noastră, până acolo încât ne-ar nimici, fără să lase nici rămășiță, nici robi izbăviți? Doamne, Dumnezeuul lui Israel, Tu ești drept; căci astăzi noi suntem o rămășiță de robi izbăviți. Iată-ne înaintea Ta ca niște vinovați, și din această pricină nu putem sta înaintea Ta” (Ezra 9,6-15).

Amărăciunea lui Ezra și a tovarășilor lui față de păcatele care se strecuraseră pe nesimțite chiar și în centrul lucrării Domnului a dat naștere la pocăință. Mulți dintre aceia care păcătuiseră au fost profund impresionați. „Poporul vărsa lacrimi” (Ezra 10,1). Într-o oarecare măsură au început să-și dea seama de urăciunea păcatului și de oroarea cu care-l privește Dumnezeu. Au văzut sfințirea Legii rostită pe Sinai și mulți tremurau la gândul nelegiuirilor lor.

Unul dintre cei prezenți, cu numele de Șecania, a recunoscut ca fiind adevărate cuvintele rostite de Ezra. „Am păcătuit împotriva Dumnezeuului nostru”, a mărturisit el, „ducându-ne la femei străine care fac parte din popoarele țării. Dar Israel n-a rămas fără nădejde

în această privință.” Șecania a propus ca toți aceia care păcătuiseră să facă un legământ cu Dumnezeu că-și vor părăsi păcatul și „facă-se după Lege. Scoală-te”, l-a îndemnat el pe Ezra, „căci treaba aceasta te privește. Noi vom fi cu tine. Îmbărbătează-te și lucrează. Ezra s-a sculat și a pus pe căpeteniile preoților, leviților și întregului Israel să jure că vor face ce se spusese” (vers. 2-5).

Aceasta a constituit începutul unei reforme minunate. Cu îndelungă răbdare și tact, precum și cu o îngrijită considerație pentru drepturile și pentru bunăstarea fiecăruia dintre cei implicați, Ezra și tovarășii lui s-au străduit să-i conducă pe cei pocăiți din Israel pe calea cea dreaptă. Mai presus de toate acestea, Ezra era un învățător al legii și, în timp ce dădea atenție personală cercetării fiecărui caz, căuta să convingă poporul cu privire la sfințirea acestei legi și la binecuvântările care aveau să fie primite prin ascultare.

Oriunde lucra Ezra, lua naștere o reînviare în studierea Sfințelor Scripturi. Au fost rânduiți învățători care să îndrume poporul, Legea Domnului a fost înălțată și preamărită. Au fost cercetate cărțile prorocilor, iar pasajele care profetizau venirea lui Mesia au adus nădejde și mângâiere multor inimi întristate și împovărate.

Au trecut peste două mii de ani de când Ezra „și-a pus inima să adâncească și să împlinească Legea Domnului” (Ezra 7,10), totuși trecerea timpului nu a slăbit influența exemplului lui de evlavie. De-a lungul veacurilor, raportul vieții lui de consacrare i-a inspirat pe mulți cu hotărârea „să adâncească și să împlinească Legea Domnului”.

Motivele lui Ezra erau înalte și sfinte. În tot ce a făcut a fost animat de o dragoste profundă față de oameni. Mila și bunătatea pe care le manifesta față de aceia care păcătuiseră, cu voie sau din neștiință, să fie un exemplu pentru toți aceia care caută să aducă la îndeplinire reforme. Slujitorii lui Dumnezeu trebuie să fie tot atât de neclintii ca și stânca, acolo unde principiile drepte sunt în discuție, dar să manifeste și simpatie, și înțelegere. Asemenea lui Ezra, ei trebuie să-i învețe pe călcătorii de lege calea vieții, însă-mânțând principiile care sunt temelia oricărei fapte corecte.

În acest veac al lumii, când Satana caută pe nenumărate căi să întunece privirea bărbaților și femeilor față de cerințele obligatorii ale Legii lui Dumnezeu, este nevoie de bărbați care să-i conducă pe mulți „să se teamă de poruncile Dumnezeului nostru” (Ezra 10,3). Este nevoie de reformatori adevărați, care îi vor îndruma pe călcătorii de lege către marele Dădător al Legii și-i vor învăța că „Legea Domnului este desăvârșită și înviează sufletul” (Psalmi 19,7). Este nevoie de bărbați tari în cunoașterea Scripturii, bărbați ale căror cuvinte și fapte înalță rânduilele lui Iehova, bărbați care caută să întărească credința. Este nevoie de învățători, o, atât de mulți, care să inspire inimile cu respect și cu dragoste pentru Scripturi.

Nelegiuirea larg răspândită, care predomină astăzi, poate fi atribuită într-o mare măsură nestudierii și neascultării de Scripturi, căci atunci când Cuvântul lui Dumnezeu este dat la o parte, puterea lui care reține pasiunile rele ale inimii nerenăscute este respinsă. Oamenii seamănă în firea pământească și culeg din fire stricăciunea.

Odată cu respingerea Bibliei a venit și îndepărtarea de Legea lui Dumnezeu. Învățătura prin care oamenii sunt scutiți de ascultarea de principiile divine a slăbit puterea obligației morale și a deschis porțile neleguirii asupra lumii. Nelegiuirea, risipa și stricăciunea se revarsă ca un potop nimicitor. Pretutindeni se văd gelozie, bănuieli rele, fățarnicie, înstrăinare, luptă, rivalitate, trădarea însărcinărilor sfinte, îngăduirea poftelor. Întregul sistem al principiilor și doctrinelor religioase, care trebuie să formeze temelia și cadrul vieții sociale se arată a fi un edificiu care se clatină, gata să se prăbușească în ruine.

În zilele finale ale istoriei acestui pământ, glasul care a vorbit de pe Sinai declară încă: „Să nu ai alți dumnezei afară de Mine” (Exod 20,3). Omul și-a așezat voința împotriva voinței lui Dumnezeu, dar nu poate aduce la tăcere cuvântul poruncii. Minte omenească nu poate scăpa de obligația față de o putere mai înaltă. Teoriile și speculațiile pot abunda, oamenii pot încerca să pună știința în opoziție cu revelația, și, în felul acesta, să îndepărteze Legea lui Dumnezeu. Dar mai puternic și tot mai puternic se aude porunca: „Domnului, Dumnezeului tău, să te închini și numai Lui să-I slujești” (Matei 4,10).

Nu se pune problema slăbirii sau întăririi Legii lui Iehova. Ea este așa cum a fost întotdeauna și întotdeauna va fi sfântă, dreaptă și bună, completă prin ea însăși. Nu poate fi revocată sau schimbată. A o „cinsti” este doar un limbaj omenesc.

Ultimul mare conflict al controversei dintre adevăr și rătăcire va fi între legile oamenilor și principiile lui Iehova. Noi intrăm acum în această luptă – nu o luptă între biserici rivale, care se bat pentru supremație, ci între religia Bibliei și religiile întemeiate pe fabule și tradiții. Puterile care s-au unit împotriva adevărului sunt acum neobosite la lucru. Cuvântul sfânt al lui Dumnezeu, care a ajuns până la noi cu un preț atât de mare de suferință și sânge vărsat, este puțin apreciat. Puțini sunt aceia care îl primesc în adevăr ca regulă de viață. Necredința predomină într-o proporție alarmantă nu numai în lume, ci și în biserică. Mulți au ajuns să nege învățăturile Evangheliei, care sunt chiar stâlpii credinței creștine. Marile fapte ale creației, așa cum sunt prezentate de către scriitorii inspirați, căderea omului, ispășirea, perpetuarea Legii – toate acestea sunt practic respinse de o mare parte din lumea pretins creștină. Mii de oameni care se mândresc cu toată cunoștința lor, consideră ca o dovadă de slăbiciune încrederea deplină în Biblie și ca o dovadă de erudiție faptul de a pune la îndoială Scripturile și de a spiritualiza și înlătura cele mai importante adevăruri ale ei.

Creștinii să se pregătească pentru ceea ce, în curând, va invada ca o surpriză copleșitoare, și această pregătire să o facă prin studierea cu seriozitate a Cuvântului lui Dumnezeu și prin străduința de a-și conforma viața cu preceptele lui. Problemele capitale ale veșniciei ne cer ceva în afară de o religie imaginară, o religie a cuvintelor și a formelor, unde adevărul este ținut în curtea de afară. Dumnezeu cheamă la redeșteptare și la reformă. Cuvintele Bibliei și numai ale Bibliei să fie auzite de la amvon. Dar Biblia a fost jefuită de puterea ei, iar urmarea se vede în scăderea nivelului vieții spirituale. În multe predici de astăzi nu se mai vede acea manifestare divină care trezește conștiința și care aduce viață sufletului. Ascultătorii nu pot zice: „Nu ne ardea inima în noi, când vorbea pe drum și ne deschidea Scripturile?” (Luca 24,32). Sunt mulți aceia care strigă după Dumnezeu cel viu, tânjind după

prezența divină. Lăsați Cuvântul lui Dumnezeu să vorbească inimii. Faceți ca aceia care au auzit numai tradiție, teorii și maxime omenești să audă glasul Aceluia care poate înnoi sufletul pentru viață veșnică.

Lumină mare a strălucit de la patriarhi și de la proroci. Lucruri slăvite au fost rostite despre Sion, cetatea lui Dumnezeu. Astfel, Domnul dorește ca lumina să strălucească prin urmașii Săi de astăzi. Dacă sfinții din Vechiul Testament au dat o mărturie așa de strălucită de credincioșie, oare aceia asupra cărora strălucește lumina acumulată de secole de-a rândul să nu dea o mărturie mai accentuată despre puterea adevărului? Slava profețiilor își aruncă lumina pe cărarea noastră. Tipul a întâlnit antetipul în moartea Fiului lui Dumnezeu. Hristos a înviat din morți, proclamând deasupra mormântului împrumutat: „Eu sunt învierea și viața” (Ioan 11,25). El L-a trimis pe Duhul Său în lume pentru ca să ne aducă aminte de toate lucrurile. Printr-o minune a puterii, El a păstrat Cuvântul Său scris de-a lungul veacurilor.

Reformatorii, al căror protest le-a dat numele de protestanți, simțeau că Dumnezeu i-a chemat să dea lumii lumina Evangheliei și, în efortul de a face lucrul acesta, au fost gata să-și jertfească averile, libertatea și chiar viața. În fața prigoanei și a morții, Evanghelia a fost predicată pretutindeni. Cuvântul lui Dumnezeu a fost dus oamenilor, și toate categoriile, de sus și de jos, bogați și săraci, învățați și ignoranți, l-au studiat personal cu ardoare. Suntem noi în această luptă a marii controversă tot atât de credincioși însărcinării noastre, așa cum au fost primii reformatori?

„Sunăți cu trâmbița în Sion! Vestiți un post, chemați o adunare de sărbătoare! Strângeți poporul, țineți o adunare sfântă! Aduceți pe bătrâni, strângeți copiii... Preoții, slujitorii Domnului, să plângă între tindă și altar și să zică: 'Doamne, îndură-Te de poporul Tău! Nu da de oară moștenirea Ta, n-o face de batjocura popoarelor!'” „Dar chiar acum, zice Domnul, întoarceți-vă la Mine cu toată inima, cu post, cu plânset și cu bocet! Sfășiați-vă inimile nu hainele și întoarceți-vă la Domnul, Dumnezeul vostru. Căci El este milostiv și plin de îndurare, îndelung răbdător și bogat în bunătate, și-I pare rău de relele pe care le trimite. Cine știe dacă nu Se va întoarce și nu Se va căi? Cine știe dacă nu va lăsa după El o binecuvântare?” (Ioel 2,15-17.12-14)

BĂRBATUL OCAZIEI

Neemia, unul dintre robii evrei, ocupa o poziție influentă și de cinstă la curtea persană, ca paharnic al împăratului, avea intrare liberă înaintea lui. În virtutea poziției sale și datorită capacităților și credincioșiei lui, devenise prietenul și sfetnicul monarhului. Cu toate că primise favoarea împărătească, cu toate că era înconjurat de fast și de splendoare, nu a uitat de Dumnezeu și de poporul lui. Cu un interes profund, inima i s-a îndreptat spre Ierusalim; nădejdiile și bucuriile îi erau legate de prosperitatea acestuia. Prin acest bărbat, pregătit pentru a rămâne la curtea persană, pentru lucrarea la care avea să fie chemat, Dumnezeu a intenționat să aducă binecuvântare poporului Său în țara părinților lor.

Prin mesagerii din Iudeea, evreul patriot a aflat că peste Ierusalim, cetatea aleasă, veniseră zile grele. Robii întorși sufereau dispreț și necaz. Templul și părți din cetate fuseseră rezidite, dar lucrarea de restatornicire era stânjenită, slujbele templului erau tulburate, iar poporul ținut într-o alarmă continuă de faptul că zidurile cetății erau încă într-o mare măsură în ruină.

Copleșit de amărăciune, Neemia nu putea nici să mănânce și nici să bea: „Am plâns și m-am jelit multe zile și am postit”.

În durerea lui s-a îndreptat către Ajutorul divin. „M-am rugat”, zicea el, „înaintea Dumnezeului cerurilor”. Cu credință a mărturisit păcatele lui și ale poporului său. El a stăruit ca Dumnezeu să susțină cauza lui Israel, să le dea curajul și puterea și să-i ajute să clădească locurile pustii ale lui Iuda.

Pe măsură ce Neemia se ruga, credința și curajul lui creșteau. Gura i-a fost umplută de argumente sfinte. El a arătat către dezonoarea care avea să fie aruncată asupra lui Dumnezeu, dacă poporul Său, acum, când se întorsese către El, avea să fie lăsat în slăbiciune și apăsare, și a stăruit de Domnul să-și împlinească făgăduința: „Dacă vă veți întoarce la Mine și dacă veți păzi

poruncile Mele și le veți împlini, atunci, chiar dacă veți fi izgoniți la marginea cea mai depărtată a cerului, de acolo vă voi aduna și vă voi aduce înapoi iarăși în locul pe care l-am ales ca să locuiască Numele Meu acolo” (Neemia 1,9; vezi și Deuteronom 4,29-31). Această făgăduință fusese dată poporului Israel, prin Moise, înainte ca ei să fi intrat în Canaan, și, de-a lungul secolelor, ea rămăsese neschimbată. Poporul lui Dumnezeu se întorsese acum la El în pocăință și credință, iar făgăduința nu avea să rămână neîmplinită.

Neemia își revărsase sufletul în favoarea poporului său. Dar acum, pe când se ruga, un plan sfânt a luat ființă în mintea lui. S-a hotărât că, dacă va putea primi consimțământul împăratului și ajutorul necesar pentru a procura unelte și materiale, își va asuma personal sarcina reclădirii zidurilor Ierusalimului și a restatornicirii puterii naționale a lui Israel. Și I-a cerut Domnului să-i dea trecere înaintea împăratului, pentru ca acest plan să poată fi împlinit. „Dă astăzi izbândă robului Tău”, s-a rugat el, „și fă-l să capteze trecere înaintea omului acestuia!”

Patru luni de zile a așteptat Neemia o ocazie favorabilă de a prezenta cererea sa împăratului. În tot acest timp, deși inima îi era apăsată de durere, el s-a străduit să se poarte cu voieșie în prezența împăratului. În aceste săli pline de strălucire și de spolendoare, toți trebuiau să arate fericiți și cu inima liberă. Necazul nu trebuia să-și arunce umbra pe fața niciunuia care venea la împărăție. Dar în clipele de retragere ale lui Neemia, ascuns de vederea oamenilor, multe erau rugăciunile, mărturisirile și lacrimile pe care le auzeau și la care erau martori Dumnezeu și îngerii.

În cele din urmă, amărăciunea care apăsa inima patriotului n-a mai putut fi ascunsă. Noptile nedormite și zilele pline de griji și-au lăsat umbrele pe fața lui. Împăratul, grijuliu pentru propria siguranță, care era obișnuit să citească fețele și să pătrundă dincolo de aparențe, a văzut că o tulburare ascunsă pusese stăpânire pe paharnicul lui. „Pentru ce ai fața tristă?” a întrebat el, „și totuși nu ești bolnav, nu poate fi decât o întristare a inimii”.

Întrebarea l-a umplut de teamă pe Neemia. Nu cumva împăratul se va mânia când va auzi că în timp ce era angajat în slujba lui, gândurile curteanului fuseseră departe, cu poporul apăsător? Nu

cumva viața celui nevinovat va fi nimicită? Nu cumva planul lui scump de a restatornici puterea Ierusalimului era pe cale să fie zădărnicit? „Atunci”, scrie el, „m-a apucat o mare frică”. Cu buzele tremurânde și cu ochii înlăcrimați, el a dezvăluit cauza necazului său. „Trăiască împăratul în veac!” a răspuns el. „Cum să nu am fața tristă când cetatea în care sunt mormintele părinților mei este nimicită și porțile ei sunt arse de foc?”

Prezentarea stării Ierusalimului a deșteptat simpatia monarhului fără să-i trezească prejudecățile. O altă întrebare i-a dat ocazia pe care Neemia o așteptase de multă vreme: „Ce ceri?” Dar bărbatul lui Dumnezeu n-a îndrăznit să răspundă până nu a primit îndrumarea de la Unul mai mare decât Artaxerxe. El avea de îndeplinit o însărcinare sfântă, pentru care cerea ajutorul împăratului, și și-a dat seama că depindea mult de prezentarea problemei în așa fel încât să-i câștige aprobarea și să primească ajutor. „M-am rugat”, zice el, „Dumnezeului cerurilor”. În rugăciunea aceea scurtă, Neemia a intrat în prezența Împăratului împăraților și a câștigat de partea lui o putere care poate abate inimile, așa cum sunt abătute râurile de apă.

A se ruga așa cum s-a rugat Neemia în acel ceas de nevoie este o posibilitate la îndemâna creștinului în împrejurări când alte forme de rugăciune pot fi cu neputință. Truditorii, în mersul împovărat al vieții, aglomerați și aproape copleșiți de încurcături, pot înălța la Dumnezeu o rugăciune pentru călăuzire divină. Călătorii pe mare și pe uscat, când sunt amenințați de vreo primejdie, se pot preda în felul acesta protecției Cerului. În vremuri de primejdie sau greutăți neașteptate, inima își poate înălța strigătul după ajutor Aceluia care s-a angajat să vină în sprijinul celor credincioși ai Săi, oricând Îl cheamă.

În orice împrejurare, în orice stare, sufletul împovărat cu amărăciune și grijă sau asaltat crunt de ispită poate găsi asigurare, sprijin și ajutor în dragostea și în puterea inepuizabilă ale unui Dumnezeu care-Și păstrează legământul.

În acea clipă scurtă de rugăciune către Împăratul împăraților, Neemia a fost încurajat să-i spună lui Artaxerxe dorința lui de-a fi eliberat pentru o vreme de îndatoririle de la curte și a cerut autori-

zarea de a clădi locurile pustiite ale Ierusalimului și de a face din nou din ea o cetate puternică și apărată. Urmări importante pentru națiunea iudaică depindeau de această cerere. Și, declară Neemia: „împăratul mi-a dat..., căci mâna cea bună a Dumnezeului meu era peste mine”.

După ce și-a asigurat ajutorul pe care-l căutase, Neemia, cu prudență și cu înțelepciune, a procedat la aranjamentele necesare pentru a asigura reușita întreprinderii lui. Nu a neglijat nicio precauție care ar fi ajutat la realizarea ei. N-a descoperit planul lui nici chiar concetățenilor săi. În timp ce știa că mulți se vor bucura de succesele lui, se temea că unii, prin acte de indiscreție, puteau să trezească invidia vrăjmașilor și să ducă la eșuarea planului.

Cererea lui către împărat fusese atât de favorabil primită, încât Neemia a fost încurajat să ceară și mai mult ajutor. Pentru a da demnitate și autoritate misiunii lui, ca și pentru a asigura ocrotire în călătorie, a cerut și s-a asigurat de o escortă militară. A primit scrisori împărătești către guvernatorii din provinciile de dincolo de Eufrat, teritoriu prin care avea să treacă în călătoria lui către Iudeea, și a obținut și o scrisoare către administratorul pădurii împăratului din munții Libanului, prin care dădea dispoziții să-i asigure atât lemn cât va fi necesar. Pentru a nu se ivi niciun motiv de nemulțumire că și-ar fi depășit atribuțiile, Neemia s-a îngrijit ca autoritatea și privilegiile acordate lui să fie clar definite.

Acest exemplu de prevedere înțeleaptă și de acțiune hotărâtă trebuie să fie o lecție pentru toți creștinii. Copiii lui Dumnezeu nu trebuie numai să se roage în credință, ci să și lucreze cu grijă, cu înțelepciune și cu prevedere. Ei întâmpină multe greutăți și adesea împiedică lucrarea Providenței în favoarea lor, pentru că privesc prudența și efortul neobosit ca având puțin de-a face cu religia. Neemia nu și-a socotit datoria împlinită când a plâns și s-a rugat înaintea Domnului. El a unit cererile cu străduința sfântă, depunând eforturi stăruitoare și cu rugăciune pentru reușita lucrării în care era angajat. O considerație atentă și planuri bine chibzuite sunt tot atât de necesare pentru înaintarea lucrărilor sfinte de astăzi, ca și pe vremea reclădirii zidurilor Ierusalimului.

Neemia n-a depins de nesiguranță. Mijloacele de care ducea lipsă le-a cerut de la aceia care erau în stare să i le dea. Și Domnul este și astăzi binevoitor să miște inimile acelor care au bunurile Sale în favoarea cauzei adevărului. Aceia care lucrează pentru El trebuie să se folosească de ajutorul pe care El îi îndeamnă pe oameni să-l dea. Aceste daruri pot deschide căi prin care lumina adevărului să meargă în multe țări întunecate. S-ar putea ca dăruitorii să nu aibă credință în Hristos, să nu cunoască Cuvântul Său, dar darurile lor nu trebuie refuzate pentru acest motiv.

CONSTRUCTORII PE ZIDURI

Călătoria lui Neemia la Ierusalim a fost făcută în siguranță. Scrisorile către guvernatorii provinciilor din drumul lor i-au asigurat o primire onorabilă și un ajutor prompt. Niciun vrăjmaș n-a îndrăznit să-l atace pe slujitorul oficial care era păzit de puterea împăratului persan și a fost tratat cu un respect deosebit de către conducătorii provinciilor. Însă sosirea lui la Ierusalim cu o escortă militară, arătând prin aceasta că venise cu o misiune importantă, a trezit invidia triburilor păgâne, care locuiau aproape de cetate și care cultivaseră multă vreme vrăjmășie împotriva iudeilor, aruncând asupra lor batjocură și insultă. În fruntea acestei lucrări rele erau unii dintre conducătorii acestor triburi, Sanbalat, horonitul, Tobia amonitul, și Gheșem, arabul. Încă de la început, acești conducători au privit cu ochi critic mișcările lui Neemia și s-au străduit prin toate mijloacele care stăteau în puterea lor să-i zădărnicească planurile și să-i împiedice lucrarea.

Neemia a continuat să manifeste aceeași grijă și prudență ce caracterizaseră și până atunci lucrarea lui. Știind că vrăjmași răi și hotărâți stăteau gata să i se împotrivească, a ascuns natura misiunii sale până când o cercetare a situației îl va face în stare să-și alcătuiască planurile. În felul acesta, nădăjduia să-și asigure colaborarea oamenilor și să-i pună la lucru înainte ca împotrivirea vrăjmașilor să fie trezită.

Alegând câțiva bărbați pe care-i știa vrednici de încredere, Neemia le-a spus despre împrejurările care l-au determinat să vină la Ierusalim, obiectivul pe care dorea să-l împlinească și planurile pe care-și propunea să le urmeze. Îndată interesul lor în această lucrare a fost câștigat și ajutorul lor obținut.

În a treia noapte după sosire, Neemia s-a sculat la miezul nopții și împreună cu câțiva tovarăși de încredere au ieșit să vadă personal ruinele cetății Ierusalimului. Călărind pe asinul lui, a traversat

cetatea dintr-o parte în alta, cercetând zidurile dărâmate și porțile cetății lui. Gânduri dureroase au umplut mintea patriotului iudeu, când, cu inima zdrobită de durere, privea fortificațiile ruinate ale Ierusalimului său iubit. Amintirile măreției trecute a lui Israel erau în contrast categoric cu dovezile umilirii sale.

În taină și pe tăcute, Neemia a terminat cercetarea zidurilor. „Dregătorii nu știau unde fusesem”, declară el, „și ce făceam. Până în clipa aceea nu spuseseam nimic iudeilor, nici preoților și nici mai-marilor, nici dregătorilor, nici vreunuia din cei ce vedeau de treburi.” Restul nopții l-a petrecut în rugăciune, deoarece știa că dimineța va cere un efort stăruitor pentru a-i trezi și a-i uni pe concetățenii lui neuniți și deprimați.

Neemia avea o însărcinare împărătească prin care se cerea locuitorilor să colaboreze cu el în reclădirea zidurilor cetății, dar el nu a recurs la exercitarea autorității. A căutat mai degrabă să câștige încrederea și simpatia poporului, știind că atât o unire a inimilor, cât și mâinilor era esențială în lucrarea cea mare care-i stătea înaintea. A doua zi, când a adunat poporul, i-a prezentat astfel de argumente care urmăreau să trezească energiile adormite și să-i unească pe cei risipiți.

Acultătorii lui Neemia nu știau și nici el nu le-a spus despre cercetarea pe care o făcuse în noaptea precedentă. Dar faptul că făcuse acel circuit a contribuit, într-o mare măsură, la reușita lui, deoarece a fost în stare să vorbească despre situația cetății cu o așa precizie și minuțiozitate, că i-a uimit pe ascultători. Impresia pe care și-a făcut-o când a privit slăbiciunea și degradarea Ierusalimului a dat putere și seriozitate cuvintelor sale.

Neemia a prezentat înaintea poporului disprețul la care erau supuși între păgâni – religia lor dezonorată, Dumnezeuul lui hulit. Le-a spus că într-o țară depărtată, a auzit despre suferința lor, că a cerut favoarea Cerului în folosul lor și că, în timp ce se ruga, s-a hotărât să ceară îngăduința împăratului pentru a le veni în ajutor. Îl rugase pe Dumnezeu ca împăratul nu numai să-i dea îngăduința aceasta, dar să-l învestească și cu autoritate și să-i dea ajutorul necesar pentru lucrare, iar rugăciunea lui fusese ascultată în așa fel, încât i-a arătat că planul era de la Domnul.

El a relatat toate acestea și apoi, arătându-le că era susținut de autoritatea combinată a Dumnezeului lui Israel cu aceea a împăratului persan, Neemia a întrebat poporul în mod direct dacă voia să folosească această ocazie, ca să se ridice și să zidească zidul.

Apelul a pătruns direct în inimile lor. Gândul la modul în care fusese manifestată favoarea Cerului față de ei i-a făcut să se rușineze de teama lor și, cu un nou curaj, au răspuns într-un glas: „Să ne sculăm și să zidim”. Și s-au întărit în această hotărâre bună.

Tot sufletul lui Neemia era în lucrarea pe care o începuse. Nădejdea lui, energia lui, entuziasmul lui, hotărârea lui erau contagioase, inspirându-i și pe alții cu același curaj înalt și cu același scop nobil. Fiecare bărbat a devenit un Neemia la rândul lui și a ajutat să devină mai puternice inima și mâna vecinului său.

Când vrăjmașii lui Israel au auzit ce nădăjduiau să realizeze iudeii, au râs batjocoritori, zicând: „Ce faceți voi acolo? Vă răsculați împotriva împăratului?” Dar Neemia le-a răspuns: „Dumnezeul cerurilor ne va da izbândă. Noi, robii Săi, ne vom scula și vom zidi, dar voi nu a veți nici parte, nici drept, nici aducere-aminte în Ierusalim.”

Printre cei ce au fost cuprinși de spiritul, zelul și stăruința lui Neemia au fost preoții. Datorită poziției lor influente, acești bărbați puteau face mult pentru înaintarea sau împiedicarea lucrării, iar colaborarea lor binevoitoare, chiar de la început, a contribuit într-o mare măsură la reușită. Majoritatea căpăteniilor și conducătorilor lui Israel s-au ridicat cu noblețe la datoria lor, și acești bărbați credincioși au o mențiune specială în cartea lui Dumnezeu. Au fost și câțiva nobili tecoți care „nu s-au supus în slujba Domnului”. Amintirea acestor netrebnici este subliniată cu rușine și a fost lăsată ca o avertizare pentru toate generațiile viitoare.

În fiecare mișcare religioasă sunt unii care deși nu pot nega că lucrarea este a lui Dumnezeu, totuși se țin departe, refuzând să facă vreun efort pentru a ajuta. Ar fi bine pentru unii ca aceștia să-și aducă aminte de raportul păstrat sus – cartea aceea în care nu sunt omisiuni, nici greșeli și după care vom fi judecați. Acolo este raportată orice ocazie neglijată de a-i face un serviciu lui Dumnezeu; și tot acolo este ținută, spre veșnică amintire, orice faptă de credință și de iubire.

Împotriva influenței inspiratoare a prezenței lui Neemia, exemplul nobililor tecoți a avut puțină greutate. În general, poporul era însuflețit cu zel și cu patriotism. Bărbați pricepuți și cu influență au organizat, în grupe, diferite categorii de cetățeni, fiecare fiind făcut răspunzător pentru zidirea unei părți a zidului. Și despe unii stă scris că au zidit „fiecare în dreptul casei lui”.

Și acum când lucrarea începuse, energia lui Neemia nu a slăbit. Cu o atenție neobosită a supravegheat lucrarea de construire, îndrumându-i pe muncitori, observând piedicile și luând măsuri pentru cazurile neprevăzute. De-a lungul zidului de peste patru kilometri, influența lui se simțea continuu. Prin cuvinte potrivite, el îi încuraja pe cei fricoși, îi ridica pe cei înceți la lucru și îi aproba pe cei stăruitori. Și tot timpul veghea mișcările vrăjmașilor, care, din timp în timp, se adunau la distanță și se angajau în conversații ca și când ar fi pus la cale răul și apoi, venind tot mai aproape de lucrători, încercau să le distragă atenția.

În multe-le lui activități, Neemia n-a uitat Izvorul puterii sale. Inima îi era mereu înălțată spre Dumnezeu, marele Supraveghetor a toate: „Dumnezeul cerului”, a exclamat el, „ne va da izbânda”, iar cuvintele lui sunau și răsunau, bucurând inimile tuturor muncitorilor de pe zid.

Dar restaurarea fortărețelor Ierusalimului n-a înaintat fără piedici. Satana lucra să stârnească împotrivire și să aducă descurajare. Sanbalat, Tobia și Gheșem, agenții lui principali în această mișcare, s-au hotărât să împiedice lucrarea de reclădire. S-au străduit să provoace neînțelegeri între muncitori. Ei și-au bătut joc de eforturile constructorilor, declarând lucrarea ca fiind imposibilă și prevestind eșecul.

„La ce lucrează acești iudei neputincioși?” exclama Sanbalat batjocoritor. „Oare vor fi lăsați să lucreze?... Oare vor da ei viață unor pietre înmormântate sub mormane de praf și arse de foc?” Tobia, și mai îngâmfat, a adăugat: „Să zidească numai! Dacă se va sui o vulpe le va dărâma zidul lor de piatră.”

Ziditorii au fost supuși unor împotriviri și mai active. Au fost obligați să se păzească continuu de comploturile vrăjmașilor lor, care, sub pretextul prieteniei, căutau pe diferite căi să producă încurcătură și confuzie și să trezească neîncredere.

S-au străduit să slăbească curajul iudeilor, au format conspirații pentru a-l atrage pe Neemia în plasa lor, iar iudeii nesinceri au fost gata să ajute planurile lor trădătoare. S-a transmis raportul că Neemia complota împotriva monarhului persan, intenționând să se ridice ca împărat al lui Israel și că toți cei care-l ajutau erau trădători.

Dar Neemia a continuat să-L caute pe Dumnezeu pentru călăuzire și sprijin, iar „poporul lucra cu inimă”. Lucrarea a înaintat până când toate spărturile au fost umplute, iar întregul zid a fost clădit până la jumătate din înălțimea proiectată.

Când vrăjmașii lui Israel au văzut cât de zadarnice erau eforturile lor, s-au umplut de mânie. De aici înainte n-au mai îndrăznit să folosească mijloace violente, căci știau că Neemia și tovarășii lui lucrau din însărcinarea împăratului și se temeau că o împotrivire activă față de el ar fi adus asupra lor dezaprobarea monarhului. Dar acum, în mânia lor, s-au făcut vinovați de crima de care-l acuzau pe Neemia. Adunându-se pentru sfat, „s-au unit toți împreună ca să vină împotriva Ierusalimului”.

În timp ce samaritenii complotau împotriva lui Neemia și a lucrării lui, unii dintre conducătorii iudei, devenind nemulțumiți, au căutat să-l descurajeze, exagerând greutățile care însoțeau lucrarea. „Puterile celor ce duc poverile slăbesc”, ziceau ei, „și dărâmăturile sunt multe; nu vom putea să zidim zidul”.

Descurajarea a venit și din altă parte. „Iudeii care locuiau lângă ei”, aceia care nu participau la lucrare, „au adunat declarațiile și rapoartele vrăjmașilor lor, le-au folosit ca să slăbească curajul și să provoace nemulțumire”.

Dar batjocurile și disprețul, împotrivirea și amenințările păreau să-l inspire pe Neemia cu o hotărâre mai puternică și să-l trezească la o veghere mai atentă. El a recunoscut primejdiile pe care avea să le întâmpine în această luptă cu vrăjmașii lor. Dar curajul i-a fost neînfrânt. „Ne-am rugat Dumnezeului nostru”, declară el, „și am pus o strajă zi și noapte”.

„De aceea am pus, în locurile cele mai de jos, dinapoia zidului și în locurile tari, poporul pe familii, i-am așezat pe toți cu săbiile, cu sulțile și cu arcurile lor. M-am uitat, și, sculându-mă, am zis

mai-marilor, dregătorilor și celuilalt popor: 'Nu vă temeți de ei! Aduceți-vă aminte de Domnul cel mare și înfricoșat și luptați pentru frații voștri, pentru fiii voștri și fiicele voastre, pentru nevestele voastre și pentru casele voastre!'

Când au auzit vrăjmașii noștri că am fost înștiințați, Dumnezeu le-a nimicit planul și ne-am întors cu toții la zid, fiecare la lucrarea lui. Din ziua aceea, jumătate din oamenii mei lucrau, iar cealaltă jumătate era înarmată cu sulite, cu scuturi, cu arcuri și cu platoșe... Cei ce zideau zidul și cei ce duceau sau încărcau poverile, cu o mână lucrau, iar cu alta țineau arma. Fiecare din ei, când lucra, își avea sabia încinsă la mijloc."

Alături de Neemia stătea un trâmbițaș și în diferitele părți ale zidului stăteau preoți care purtau trâmbițele sfinte. Poporul era împrăștiat la lucrările lui, dar, la apropierea primejdiei, din orice parte, se dădea un semnal ca să se îndrepte acolo fără întârziere. „Așa făceam lucrare”, zicea Neemia. „Jumătate din noi stând cu sulita în mână din zorii zilei până la ivirea stelelor.”

Acelora care locuiseră în orașe și satele din afara Ierusalimului li s-a cerut să se instaleze înăuntrul zidurilor ca să păzească lucrarea și să fie gata de lucru dimineața. Aceasta prevenea amânarea inutilă și îndepărta posibilitatea pe care vrăjmașul ar fi folosit-o altfel, ca să-i atace pe muncitori când veneau și când plecau la casele lor. Neemia și tovarășii lui nu s-au dat înapoi din fața greutăților și a slujirii cu sacrificii. Nici ziua, nici chiar în timpul scurt de somn nu-și scoteau hainele și nu lăsau armele deoparte.

Împotrivirea și descurajarea pe care clăditorii din zilele lui Neemia le-au întâmpinat din partea vrăjmașilor și a preinșilor prieteni sunt tipice pentru experiența pe care o vor avea cei care lucrează astăzi pentru Dumnezeu. Creștinii sunt probați nu numai prin mânia, nemulțumirea și cruzimea vrăjmașilor, ci și prin indolența, nehotărârea, încropeala și trădarea preinșilor prieteni și ajutători. Batjocura și disprețul sunt îndreptate asupra lor. Și același vrăjmaș care conduce la nemulțumire, într-o împrejurare mai favorabilă, folosește mijloace mai crude și mai violente.

Satana se folosește de toate elementele neconsacrate pentru împlinirea planurilor lui. Printre cei care pretind a fi sprijinatorii

cauzei lui Dumnezeu sunt aceia care se unesc cu vrăjmașii Săi și în felul acesta lasă cauza Lui descoperită în fața atacurilor celor mai cruzi adversari. Chiar și aceia care doresc ca lucrarea lui Dumnezeu să progreseze pot totuși să slăbească mâinile slujitorilor Săi ascultând, raportând și crezând pe jumătate calomniile, lăudăroșeniile și amenințările vrăjmașului Său. Satana lucrează cu o reușită uimitoare prin agenții lui, și toți aceia care cedează influenței lor sunt supuși unei puteri vrăjite, care distruge înțelepciunea înțeleptului și înțelegerea celui prevăzător. Dar, asemenea lui Neemia, poporul lui Dumnezeu nu trebuie nici să se teamă și nici să-i disprețuiască pe vrăjmași. Punându-și încrederea în Dumnezeu, ei trebuie să meargă neabătut înainte, făcând lucrarea Sa fără egoism și încredințând providenței Sale cauza pentru care trăiesc.

În mijlocul unei mari descurajări, Neemia a făcut din Dumnezeu sprijinul lui, apărarea lui sigură. Și Acela care a fost sprijinul slujitorului Său atunci, a fost locul de adăpost al poporului Său în toate veacurile. În fiecare încercare, poporul Său poate spune cu încredere: „Dacă Dumnezeu este pentru noi, cine va fi împotriva noastră?” (Romani 8,31). Oricât de puternice ar fi uneltirile lui Satana și ale agenților lui, Dumnezeu le poate descoperi și poate zădărnici planurile lor. Răspunsul credinței, astăzi, va fi răspunsul dat de Neemia: „Dumnezeul nostru va lupta pentru noi”, căci Dumnezeu este în lucrarea aceasta și niciun om nu poate împiedica succesul ei final.

MUSTRARE ÎMPOTRIVA ASUPRIII

Zidul Ierusalimului nu fusese încă terminat când atenția lui Neemia a fost atrasă de starea nefericită a claselor mai sărace din popor. În situația destabilizată a țării, cultivarea pământului fusese, într-o oarecare măsură, neglijată. Mai mult, datorită căii egoiste urmată de unii dintre cei reînțorși în Iudeea, binecuvântarea Domnului nu rămânea asupra țării și era lipsă de cereale.

Ca să obțină hrană pentru familii, cei săraci erau obligați să cumpere pe datorie și la prețuri foarte mari. Ei mai erau obligați să ridice bani împrumutând cu camătă, ca să plătescă impozite grele la care erau obligați de către împărații Persiei. Pentru a mai adăuga ceva la aceste necazuri ale săracilor, cei mai bogați dintre iudei profitaseră de nevoile lor, îmbogățindu-se în felul acesta.

Domnul îi poruncise lui Israel, prin Moise, ca la fiecare trei ani să se solicite o zecime pentru folosul săracilor, și o altă măsură fusese luată prin suspendarea muncii agricole la fiecare șapte ani, pământul rămânând astfel necultivat, iar produsele care răsăreau de la sine fiind lăsate celor în nevoie. Credințioșia în consacrarea acestor daruri pentru ajutorarea săracilor și pentru alte scopuri de binefacere ar fi contribuit la păstrarea, mereu actuală înaintea poporului, a adevărului cu privire la dreptul de proprietate al lui Dumnezeu asupra tuturor și la ocazia de a fi canale de binecuvântare. Planul lui Dumnezeu era ca israeliții să aibă o educație care să stârpească egoismul și să dezvolte altruismul și noblețea de caracter.

De aceea Dumnezeu îndemnase prin Moise: „Dacă împrumuți bani, vreunuia din poporul Meu, săracului care este cu tine, să nu fii față de el ca un cămătar. Să nu ceri nicio dobândă de la fratele tău; nici pentru argint, nici pentru merinde, pentru nimic care se împrumută cu dobândă” (Exod 22,25; Deuteronom 23,19). Și mai

spusese: „Dacă va fi la tine vreun sărac dintre frații tăi, în vreuna din cetățile tale și în țara pe care ți-o dă Domnul, Dumnezeul tău, să nu-ți împietrești inima și să nu-ți deschizi mâna înaintea fratelui tău, celui lipsit. Ci să-ți deschizi mâna și să-l împrumuți cu ce-i trebuie ca să facă față nevoilor lui. Nu vor înceta niciodată să fie săraci în țară; de aceea îți dau porunca aceasta: 'Să-ți deschizi mâna față de fratele tău, față de sărac și față de cel lipsit din țara ta'" (Deuteronom 15,7.8.11).

În vremea care a urmat reîntoarcerii robilor din Babilon, iudeii bogați lucraseră tocmai contrar acestor porunci. Când săracii erau obligați să împrumute ca să-și plătească darea către împărat, cei bogați le împrumutau banii, dar cereau o dobândă mare. Prin faptul că au luat zălog ogoarele săracilor, i-au adus treptat pe nefericiții datornici la cea mai cruntă sărăcie. Mulți fuseseră siliți să-și vândă fiii și fiicele ca robi și părea că nu mai e nicio nădejde pentru îmbunătățirea stării lor, nicio cale pentru răscumpărarea copiilor sau ogoarelor, nicio perspectivă înaintea lor decât aceea de creștere neîncetată a necazului cu lipsă și robie continuă. Cu toate acestea, ei aparțineau aceleiași națiuni, copii ai aceluiași legământ, ca frații lor mai favorizați.

În cele din urmă, poporul a prezentat starea lor înaintea lui Neemia: „Iată”, au zis ei, îi „supunem la robie pe fiii noștri și pe fetele noastre; și multe din fetele noastre au fost supuse la robie; suntem fără putere, căci ogoarele și viile noastre sunt ale altora”.

Când a auzit Neemia despre această apăsare crudă, sufletul i s-a umplut de indignare. „M-am supărat foarte rău”, spune el, „când le-am auzit plângerile și cuvintele acestea”. A văzut că pentru a avea succes în desființarea acestei practici de exploatare apăsătoare, trebuia să ia o atitudine hotărâtă pentru dreptate. Cu energia și cu hotărârea care-l caracterizau, a pornit la lucru pentru a aduce ușurare fraților săi.

Faptul că asupritorii erau oameni bogați, al căror sprijin era foarte necesar în lucrarea de restaurare a cetății, nu l-a influențat nici măcar pentru o clipă pe Neemia. El i-a muștrat aspru pe nobili și pe căpetenii, și, când a adunat un mare număr de oameni, le-a pus înaintea cerințele lui Dumnezeu în acea problemă.

El le-a atras atenția la evenimentele care au loc în timpul domniei regelui Ahaz. Le-a repetat solia pe care Dumnezeu i-o trimi-sese poporului Israel în vremea aceea pentru a mustra cruzimea și oprimarea lor. Din cauza idolatriei lor, copiii lui Iuda fuseseră dați în mâinile fraților și mai idolatri – poporul lui Israel. Aceștia și-au manifestat vrăjmășia până acolo, încât au ucis în luptă multe mii dintre bărbații lui Iuda și au luat toate femeile și toți copiii, intenționând să-i facă robi sau să-i vândă ca robi păgânilor.

Datorită păcatelor poporului iudeu, Domnul nu intervenise pentru a preveni bătălia, dar, prin prorocul Oded, El a mustrat planul nemilos al armatelor învingătoare: „Și credeți că veți face din copiii lui Iuda și din Ierusalim robii și roabele voastre? Dar voi nu sunteți vinovați înaintea Domnului, Dumnezeului vostru?” (2 Cronici 28,10). Oded a avertizat poporul lui Israel că mânia lui Dumnezeu s-a aprins împotriva lor și că procedeul nedreptății și al apăsării va atrage judecățile Sale. La auzul acestor cuvinte, bărbații înarmați au lăsat robii și prada înaintea căpăteniilor și a întregii adunări. Atunci unii bărbați de frunte din seminția lui Efraim „au luat prinșii de război și au îmbrăcat cu prada lor pe toți care erau goi, le-au dat haine și încălțăminte, le-au dat să mănânce și să bea, i-au uns, au încălecat pe măgari pe toți cei osteniți, și i-au adus la Ierihon, cetatea finicilor, la frații lor” (2 Cronici 28,15).

Neemia și alții îi răscumpăraseră pe unii iudei care fuseseră vânduți păgânilor, și acum a prezentat acest lucru în contrast cu purtarea acelor care, de dragul unui câștig pământesc, îi întrebau pe frații lor. „Ce faceți voi nu este bine”, a zis el. „N-ar trebui să umblați în frica Dumnezeului nostru, ca să nu fiți de ocară neamurilor vrăjmașe nouă?”

Neemia le-a arătat cum el însuși, fiind investit cu autoritate din partea împăratului persan, ar fi putut cere contribuții mari pentru folosul personal. Dar în loc să facă aceasta, nu luase nici măcar cea ce îi aparținea de drept, ci dăduse cu mână largă pentru ajutorarea săracilor în nevoia lor. El i-a îndemnat pe aceia dintre conducătorii iudei care se făcuseră vinovați de exploatare să înceteze această lucrare nelegiuită, să le redea săracilor pământurile, precum și plusul de bani pe care-l storseseră de la ei și să le împrumute bani fără dobândă sau camătă.

Aceste cuvinte au fost rostite în fața întregii adunări. Dacă acei conducători ar fi ales să se îndreptățească, ar fi avut ocazia să facă lucrul acesta. Dar n-au prezentat nicio scuză. „Le vom da înapoi”, au declarat ei, „și nu le vom cere nimic; vom face cum ai zis”. La auzul acestor cuvinte, Neemia i-a pus să jure în fața preoților că-și vor ține cuvântul. „Toată adunarea a zis: 'Amin'. Și au lăudat pe Domnul. Și poporul s-a ținut de cuvânt.”

Acest raport ne învață o lecție importantă: „... iubirea de bani este rădăcina tuturor relelor” (1 Timotei 6,10). În această generație, dorința după câștig este o patimă captivantă. Bogația este adesea obținută prin înșelăciune. Mulți oameni se luptă cu sărăcia, obligați să lucreze din greu pentru retribuții mici, nefiind în stare să obțină nici cele mai simple mijloace de trai. Truda și lipsa, fără nădejdea unor lucruri mai bune, fac povara lor și mai grea. Împovărați de griji și apăsăți, ei nu știu încotro să se îndrepte pentru ajutor. Și toate acestea pentru ca bogații să-și întrețină extravaganța sau să-și împlinească dorința de a aduna cât mai mult!

Iubirea de bani și plăcerea de etalare au făcut din lumea aceasta o peșteră de tâlhari și de hoți. Scripturile descriu lăcomia și asuprirea care vor domina chiar înaintea celei de a doua veniri a lui Hristos: „Ascultați acum, voi bogaților!” scrie Iacov. „V-ați strâns comori în zilele din urmă! Iată că plata lucrătorilor care v-au secerat câmpiile, și care le-ați oprit-o prin înșeleciune, strigă! Și strigătele secerătorilor au ajuns la urechile Domnului oștirilor. Ați trăit pe pământ în plăceri și desfătări. V-ați săturat inimile chiar într-o zi de măcel. Ați osândit, ați omorât pe cel neprihănit care nu vi se împotriva!” (Iacov 5,1.3-6)

Chiar și printre aceia care pretind că umblă în temere de Domnul sunt unii care merg din nou pe calea urmată de căpeteniile lui Israel. Deoarece stă în puterea lor să facă lucrul acesta, ei pretind mai mult decât este drept și, în felul acesta, devin asupritori. Și pentru că lăcomia și trădarea se văd în viața acelor care poartă Numele lui Hristos, pentru că biserica menține în registrele ei numele acelor care și-au câștigat averi prin nedreptate, religia lui Hristos este batjocorită. Extravaganța, îmbogățirea peste măsură, înșelăciunea corup credința multora și le distrug spiri-

tualitatea. Biserica este, într-o mare măsură, răspunzătoare pentru păcatele membrilor ei. Ea sprijină răul dacă nu-și înalță glasul împotriva lui.

Obiceiurile lumii nu sunt un criteriu pentru un creștin. El nu trebuie să imite practicile ei necinstite, îmbogățirea ei peste măsură și asuprirea. Orice faptă nedreaptă față de aproapele este o încălcare a regulii de aur. Orice rău făcut copiilor lui Dumnezeu este făcut lui Hristos Însuși, în persoana sfinților Săi. Orice încercare de a profita de neștiința, de slăbiciunea sau de nenorocirea altuia este înregistrată ca înșelăciune în registrul cerului. Acela care cu adevărat se teme de Dumnezeu va trudi mai degrabă zi și noapte, ca să mănânce pâinea sărăciei decât să-și îngăduie ca patima pentru câștig să-i apese pe văduvă și pe orfani sau să-i răpească străinului dreptul lui.

Cea mai neînsemnată îndepărtare de la dreptate doboară barierele și pregătește inima să facă o nedreptate și mai mare. Exact în măsura în care cineva câștigă pentru sine în detrimentul altuia, sufletul său devine insensibil la influența Duhului lui Dumnezeu. Câștigul obținut cu prețul acesta este o pierdere groaznică.

Toți am fost datori dreptății divine, dar n-am avut cu ce să plătim datoria. Atunci, Fiul lui Dumnezeu, căruia I s-a făcut milă de noi, a plătit prețul pentru răscumpărarea noastră. El S-a făcut sărac pentru ca, prin sărăcia Lui, noi să ne îmbogățim. Prin faptele de dărnicie față de săracii Săi, putem dovedi sinceritatea recunoștinței noastre pentru mila revărsată peste noi. „Cât avem prilej să facem bine la toți” (Galateni 6,10). Și cuvintele lui se acordă cu acelea ale Mântuitorului: „Căci pe săracii îi aveți totdeauna cu voi și le puteți face bine oricând voiți” (Marcu 14,7). „Tot ce voiți să vă facă vouă oamenii, faceți-le și voi la fel; căci în aceasta este cuprinsă Legea și Prorocii” (Matei 7,12).

UNELTIRI PĂGÂNE

Sambalat și aliații lui n-au îndrăznit să facă război deschis cu iudeii, dar, cu o răutate mereu crescândă, și-au continuat eforturile ascunse pentru a-i descuraja, a le produce încurcături și pagube. Construcția zidului care înconjura Ierusalimul se apropia de încheiere. Când acesta avea să fie terminat și porțile puse, vrăjmașii lui Israel nu mai puteau nădăjdui să forțeze intrarea în cetate. De aceea, au devenit mai insistenți să oprească lucrarea fără nicio amânare. În cele din urmă, au pus la cale un plan prin care nădăjduiau să-l atragă pe Neemia din locul lui de veghe, și, când aveau să-l aibă în mână, să-l omoare sau să-l întemnițeze.

Pretinzând că doresc un compromis între părțile potrivnice, au căutat să aibă o întâlnire cu Neemia și l-au invitat să se întâlnească cu ei într-un sat din valea Ono. Dar, luminat de Duhul Sfânt cu privire la adevăratul lor scop, a refuzat: „Le-am trimis soli”, scrie el, „cu următorul răspuns: 'Am o mare lucrare de făcut și nu pot să mă cobor; cât timp l-aș lăsa să vin la voi, lucrul ar înceta!'” Dar ispitorii erau stăruitori. De patru ori au trimis o solie cu un cuprins asemănător și de fiecare dată au primit același răspuns.

Văzând că planul acesta nu are succes, au recurs la o stratagemă și mai îndrăzneată. Sambalat i-a trimis un sol lui Neemia cu o scrisoare deschisă, care suna astfel: „Se răspândește zvonul printre popoare și Gașmu spune că tu și iudeii aveți de gând să vă răsculați și că în acest scop zidești zidul. Se zice că tu vei ajunge împăratul lor și că ai pus chiar proroci ca să te numească la Ierusalim împărat al lui Iuda. Și acum lucrurile acestea vor ajunge la cunoștința împăratului. Vino dar să ne sfătuim împreună.”

Dacă zvonurile menționate ar fi circulat în realitate, ar fi fost un motiv de îngrijorare, căci ar fi fost duse repede la împărat, pe care le cea mai neîntemeiată suspiciune l-ar fi provocat să ia măsurile cele mai aspre. Dar Neemia era convins că scrisoarea era în întregime falsă, fiind scrisă ca să îi trezească temerile și să-l atragă într-o cursă. Această concluzie era întărită și de faptul că scrisoarea era trimisă deschisă, evident ca poporul să-i poată citi conținutul și astfel să se alarmeze și să fie intimidat.

El a răspuns îndată: „Ce ai spus tu în scrisoare nu este; tu de la tine le născocești”. Neemia nu era în necunoștință de planurile lui Satana. El știa că aceste încercări erau făcute pentru a slăbi mâinile clăditorilor și, în felul acesta, să le zădărnicească eforturile.

Satana fusese mereu înfrânt și acum, cu o răutate și cu o viclenie și mai mare, i-a pus o cursă subtilă și mai primejdioasă slujitorului lui Dumnezeu. Sambalat și oamenii lui au plătit bărbați care pertindeau că sunt prieteni ai lui Neemia, ca să-i dea sfaturi rele ca fiind cuvântul Domnului. Fruntașul care s-a angajat în această lucrare era Șemaia, un bărbat care se bucurase de un nume bun înaintea lui Neemia. Acest bărbat s-a ascuns într-o încăpere din apropierea templului, ca și când s-ar fi temut că viața îi era în primejdie. Templul era la data aceea ocrotit de ziduri și de porți, dar porțile cetății încă nu fuseseră puse. Sub aparența unei griji deosebite pentru siguranța lui Neemia, Șemaia l-a sfătuit să caute adăpost în templu. „Haidem împreună în Casa lui Dumnezeu”, a propus el, „și să închidem ușile templului; căci vin să te omoare, și au să vină noaptea să te omoare”.

Dacă Neemia ar fi urmat acest sfat perfid, și-ar fi jertfit credința în Dumnezeu și ar fi apărut în ochii poporului ca un laș și ca un om vrednic de disprețuit. Ținând seama de lucrarea importantă pe care și-o asumase și de încrederea pe care a mărturisit că o are în puterea lui Dumnezeu, ar fi fost cu totul nepotrivit pentru el să se ascundă de teamă. Alarma s-ar fi răspândit în popor, fiecare la rândul lui și-ar fi căutat scăparea, iar cetatea ar fi fost lăsată nepăzită, pradă vrăjmașilor ei. Acea acțiune neînțeleasă din partea lui Neemia ar fi fost o renunțare la tot ce se căștigase.

N-a fost nevoie de mult timp pentru ca Neemia să-și dea seama de adevăratul caracter și de scopul sfătuitorului. „Am cunoscut că nu Dumnezeu îl trimitea”, zice el, „ci a prorocit așa pentru mine, fiindcă Sambalat și Tobia îi dăduseră argint”. „Și câștigându-l astfel, nădărduiam că am să mă tem și că am să urmez sfaturile lui și să fac un păcat. Ei s-ar fi folosit de această atingere a bunului meu nume, ca să mă umple de ocară.”

Sfatul infam dat de Șemaia a fost susținut nu numai de unul, ci de mai mulți bărbați cu renume, care, în timp ce pretindeau că sunt prietenii lui Neemia, se aliniaseră în taină cu vrăjmașii lui. Dar nu au reușit să-l prindă în cursă. Răspunsul plin de curaj al lui Neemia a fost: „Un om ca mine să fugă? Și care om ca mine ar putea să intre în Templu și să trăiască? Nu voi intra!”

În ciuda uneltirilor vrăjmașilor, în mod deschis sau în ascuns, lucrarea de reclădire înainta fără încetare și, în mai puțin de două luni de la sosirea lui Neemia la Ierusalim, cetatea era înconjurată cu fortărețe, iar clăditorii puteau merge pe ziduri și puteau privi în jos la vrăjmașii lor uimiți și înfrânți. „Când au auzit vrăjmașii noștri”, scrie Neemia, „s-au temut toate popoarele dimprejurul nostru; s-au smerit foarte mult și au cunoscut că lucrarea se făcuse prin voia Dumnezeului nostru.”

Nici chiar dovada aceasta a mâinii atotstăpânitoare a Domnului, n-a fost îndeustătoare pentru a împiedica nemulțumirea, răzvrătirea și trădarea printre israeliți. „Unii fruntași din Iudeea trimiteau deseori scrisori lui Tobia și primeau și ei scrisori de la el. Căci mulți din Iuda erau legați cu el prin jurământ, pentru că era ginerele lui Șecania.” Aici se văd consecințele nefaste ale căsătoriei cu idolatri. O familie din Iuda se unise cu vrăjmașii lui Dumnezeu și această legătură s-a dovedit a fi o cursă. Mulți alții făcuseră același lucru. Aceștia, asemenea adunăturii care ieșise cu Israel din Egipt, erau un izvor de tulburare permanentă. Ei nu erau cu toată inima în slujba Sa și, când lucrarea lui Dumnezeu cerea un sacrificiu, erau gata să-și calce jurământul solemn de colaborare și de sprijin.

Unii care fuseseră în frunte în semănarea discordiei împotriva iudeilor, acum pretindeau că doresc să fie în termeni prietenoși

cu ei. Nobilii lui Iuda, care fuseseră prinși în cursa căsătoriilor idolatre și care purtaseră corespondență trădătoare cu Tobia îi juraseră să-l slujească, îl prezentau acum ca pe un bărbat priceput și prevăzător, și o alianță cu el, ca un mare câștig pentru iudei. În același timp, ei îi divulgau planurile și acțiunile lui Neemia. În felul acesta lucrarea poporului lui Dumnezeu era descoperită în fața atacurilor vrăjmașilor lor și se oferea ocazia de interpretare tendențioasă a cuvintelor și faptelor lui Neemia, ca să-i împiedice lucrarea.

Când cei săraci și asupriți apelaseră la Neemia să repare nedreptățile ce li se făcuseră, el stăruise cu mult curaj în apărarea lor și-i determinase pe cei care procedaseră greșit să îndepărteze ocară care plana asupra lor. Dar autoritatea pe care o exercitase în favoarea concetățenilor lui asupriți, n-a putut-o folosi de data aceasta în favoarea lui. Eforturile lui fuseseră întâmpinate de unii ca nerecunoștință și trădare, dar nu și-a folosit puterea pentru a aduce pedeapsa asupra trădătorilor. Cu calm și în mod egoist, el a mers înainte în slujirea sa pentru popor, neslăbindu-și niciodată eforturile și neîngăduind ca interesul său să scadă.

Asalturile lui Satana au fost întotdeauna îndreptate împotriva acelora care au căutat să promoveze lucrarea și cauza lui Dumnezeu. Deși deseori demascat, el tot de-a atâtea ori își reînnoiește atacurile cu o vigoare proaspătă, folosind mijloace nemaiîncercate până atunci. Dar lucrarea lui tainică se face prin aceia care se pretind prieteni ai lucrării lui Dumnezeu și aceștia trebuie să fie cei mai de temut. Împotrivirea fățișă poate fi înverșunată și cruntă, dar este mult mai lipsită de primejdie pentru cauza lui Dumnezeu decât vrăjmașia ascunsă a acelora care, în timp ce pretind că-L slujesc pe Dumnezeu, sunt în inima lor slujitorii lui Satana. Aceștia au putere să așeze toate argumentele în mâinile celor care vor folosi cunoștința lor pentru a împiedica lucrarea lui Dumnezeu și pentru a prejudicia reputația slujitorilor Lui.

Orice plan pe care prințul întunericului îl poate sugera va fi folosit ca să-i amăgească pe slujitorii lui Dumnezeu la formarea unei asociații cu agenții lui Satana. Solicitări repetate vor veni să-i distragă de la datorie, dar, ca și Neemia, ei să răspundă cu

fermitate: „Am o mare lucrare de făcut și nu pot să mă pogor”. Lucrătorii lui Dumnezeu își pot continua lucrarea în siguranță, lăsând ca eforturile lor să respingă neadevrurile pe care răutatea le poate născoci pentru a le prejudicia reputația. Asemenea clăditorilor de pe zidurile Ierusalimului, ei trebuie să refuze a fi abătuți de la lucrarea lor de amenințări, batjocuri sau minciună. Ei nu trebuie să slăbească atenția sau vigilența lor nici măcar pentru o clipă, deoarece vrăjmașii sunt neîncetat pe urmele lor. Mereu trebuie să se roage lui Dumnezeu și să pună „o strajă zi și noapte” (Neemia 4,9).

Pe măsură ce timpul sfârșitului se apropie, ispitele lui Satana, cu o putere tot mai mare, vor fi aduse asupra lucrătorilor lui Dumnezeu. El va folosi agenți omenești să-i batjocorească și să-i hulească pe „cei ce zidesc zidul”. Dar, dacă clăditorii se vor coborî să întâmpine atacurile vrăjmașilor lor, aceasta nu va face decât să întârzie lucrarea. Ei trebuie să depună străduință ca să înfrângă planurile adversarilor, dar să nu îngăduie nimic care i-ar distrage de la lucru. Adevărul este mai puternic decât răutatea, și dreptatea va birui asupra răului.

Ei nu trebuie să le îngăduie vrăjmașilor să le câștige prietenia și simpatia și, în felul acesta, să-i ademenească de la postul datoriei lor. Acela care printr-o faptă de neatenție expune cauza lui Dumnezeu la batjocură sau slăbește mâinile colaboratorilor lui aduce asupra caracterului său o pată care nu poate fi îndepărtată cu ușurință și așază o piedică serioasă în calea eficienței lui viitoare.

„Cei ce părăsesc legea laudă pe cel rău” (Proverbe 28,4). Când aceia care se unesc cu lumea și care totuși pretind o mare curăție îndeamnă la unirea cu cei care întotdeauna au fost împotrivitori ai cauzei adevărului, noi să nu ne temem și să ne ferim de ei tot atât de hotărât cum a făcut și Neemia. Un astfel de sfat este insuflat de vrăjmașul oricărui bine. Este vorbirea oportuniștilor și trebuie să li se împotrivescă tot atât de hotărât astăzi, ca și atunci. Orice influență care tinde să slăbească credința poporului lui Dumnezeu în puterea Sa călăuzitoare să fie respinsă cu fermitate.

În devoțiunea hotărâtă a lui Neemia față de lucrarea lui Dumnezeu, ca și în încrederea lui tot atât de hotărâtă în Dumnezeu,

stă motivul eșecului vrăjmașilor lui de a-l atrage sub puterea lor. Sufletul neglijent cade ca o pradă ușoară în ispită, dar în viața care are un scop nobil, un plan care absoarbe totul, răul nu găsește sprijin. Credința aceluia care înaintea continuu nu slăbește, căci, mai presus de orice, dincolo de orice, mai adâncă decât orice, el recunoaște Dragostea Infintă care face ca toate lucrurile să îndeplinească planul Său cel bun. Adevărații slujitorii ai lui Dumnezeu lucrează cu o hotărâre care nu slăbește, deoarece dependența lor de tronul harului este continuă.

Dumnezeu a asigurat ajutorul divin pentru toate împrejurările în care mijloacele omenești sunt neîndestulătoare. El dă Duhul Sfânt ca să ajute în orice strâmtorare și să întărească nădejdea și asigurarea noastră, să ne lumineze mintea și să ne curețe inimile. El oferă ocazii și deschide căi de lucru. Dacă poporul Său ia seama la îndrumările providenței Sale și este gata să colaboreze cu El, va vedea rezultate extraordinare.

ÎNDRUMAȚI ÎN LEGEA LUI DUMNEZEU

Era pe vremea Sărbătorii Trâmbițelor. Mulțimi erau adunate la Ierusalim. Era o scenă tristă. Zidul Ierusalimului fusese reclădit și porțile fuseseră puse, dar o mare parte din cetate era încă în ruine.

Pe o platformă de lemn, înălțată pe una dintre străzile cele mai largi și înconjurată din toate părțile de reminiscențe triste ale slavei pierdute a lui Iuda, stătea Ezra, acum un om în vârstă. La dreapta și la stânga lui erau adunați frații lui, leviții. Privind de pe platformă, ochii lor se roteau peste marea de captete. Copiii legământului se adunaseră din toate țările vecine. „Ezra a binecuvântat pe Domnul, Dumnezeul cel mare, și tot poporul a răspuns ridicând mâinile: 'Amin! Amin!' Și s-au plecat și s-au închinat înaintea Domnului, cu fața la pământ.”

Chiar aici era dovada păcatului lui Israel. Prin căsătoria cu oameni din alte națiuni, limba ebraică se stricase și era nevoie de o mare grijă din partea vorbitorilor pentru a explica legea în limba poporului, ca să poată fi înțeleasă de toți. Unii preoți și leviți s-au unit cu Ezra în explicarea principiilor legii. „Ei citeau deslușit în cartea Legii lui Dumnezeu și-i arătau înțelesul ca să-i facă să înțeleagă ce citiseră.”

„Tot poporul a fost cu luare-aminte la citirea cărții Legii.” Ei au ascultat atenți și cu respect cuvintele Celui Preaînalt. Pe măsură ce Legea era explicată, se convingeau de vinovăția lor și plângeau din cauza nelegiuirilor lor. Dar ziua aceasta era o sărbătoare, o zi de bucurie, o adunare sfântă, o zi pe care Domnul poruncise poporului să o țină cu bucurie și cu veselie; în acest scop au fost îndemnați

să-și rețină amărăciunea și să se bucure datorită milei lui Dumnezeu față de ei. „Ziua aceasta este închinată Domnului, Dumnezeului vostru”, a zis Neemia, „să nu vă bociți și să nu plângeți!... Duceți-vă de mâncați cărnuri grase și beți băuturi dulci și trimiteți câte o parte și celor ce n-au nimic pregătit, căci ziua aceasta este închinată Domnului nostru: nu vă mâhniți, căci bucuria Domnului va fi tăria voastră.”

Prima parte a zilei a fost consacrată exercițiilor religioase, și restul timpului poporul l-a petrecut reamintindu-și cu recunoștință de binecuvântările lui Dumnezeu și bucurându-se de darurile pe care El li le dăduse. Au fost trimise, de asemenea, porții săracilor care nu aveau nimic pregătit. A fost o mare bucurie din cauza cuvintelor Legii care fuseseră citite și înțelese.

În ziua următoare, a continuat citirea și explicarea Legii. Și vremea rânduită – ziua a zecea a lunii a șaptea – slujbele solemne ale Zilei de Ispășire au fost aduse la îndeplinire după porunca lui Dumnezeu.

Din ziua a cincisprezecea și până în a douăzeci și doua zi a aceleiași luni, poporul împreună cu conducătorii au ținut încă o dată Sărbătoarea Corturilor. A fost vestită „în toate cetățile lor și în Ierusalim, zicând: ‘Duceți-vă la munte și aduceți ramuri de măslin, ramuri de măslin sălbatic, ramuri de mirt, ramuri de finic și ramuri de copaci stufoși, ca să faceți corturi cum este scris’. Atunci, poporul s-a dus și a adus ramuri și au făcut corturi pe acoperișul caselor lor și în curțile lor, și în curțile Casei lui Dumnezeu... Și a fost foarte mare veselie. Au citit în cartea Legii lui Dumnezeu în fiecare zi, din cea dintâi zi până la cea din urmă...”

În timp ce ascultau o zi după alta cuvintele Legii, poporul a fost convins de nelegiuirile lui și de păcatele națiunii în generațiile trecute. Copiii lui Israel au văzut că datorită depărtării lor de Dumnezeu, grija Lui protectoare fusese retrasă, iar copiii lui Avraam fuseseră împrăștiați în țări străine; și s-au hotărât să caute mila Sa și au făgăduit să umble în poruncile Sale. Înainte de a începe acest serviciu solemn, ținut în ziua a doua după încheierea Sărbătorii Corturilor, s-au despărțit de păgânii care erau în mijlocul lor.

Când poporul s-a plecat înaintea Domnului, mărturisindu-și păcatele și rugându-se pentru iertare, conducătorii îi încurajau să creadă că Dumnezeu, conform făgăduinței Sale, le ascultă rugăciunile. Ei nu trebuiau numai să se jelească, să plângă și să se pocăiască, ci să și creadă că Dumnezeu îi iartă. Ei trebuiau să-și dovedească credința, reamintindu-și mila Lui și laudându-L pentru bunătatea Sa. „Sculați-vă”, au spus învățătorii, „și binecuvântați pe Domnul, Dumnezeul vostru, din veșnicie în veșnicie”.

Apoi, din mulțimea adunată, în timp ce stăteau cu mâinile ridicate către cer, s-a înălțat cântarea:

*Binecuvântat să fie Numele Tău cel slăvit,
care este mai presus de orice binecuvântare
și de orice laudă!*

*Tu, Doamne, numai Tu ai făcut cerurile,
cerurile cerurilor și toată oștirea lor,
și pământul cu tot ce este pe el,
mările cu tot ce cuprind ele.*

*Tu dai viață acestor lucruri,
și oștirea cerurilor se schimbă înaintea Ta.*

După ce cântarea de laudă s-a sfârșit, conducătorii adunării au povestit istoria lui Israel, arătând cât de mare fusese bunătatea lui Dumnezeu față de ei și cât de grozavă fusese nerecunoștința lor. Apoi, întreaga adunare s-a legat prin legământ să păzească toate poruncile lui Dumnezeu. Ei suferiseră pedeapsa pentru păcatele lor; acum au recunoscut dreptatea procedeelelor lui Dumnezeu cu ei și au promis solemn să asculte de Legea Sa. Și pentru ca să fie un legământ sigur și să fie păstrat într-o formă permanentă, ca o amintire a obligației pe care și-o asumaseră, a fost scris, iar preoții, leviții și căpeteniile l-au semnat. El urma să fie un stâlp de aduce-re-aminte a datoriei și o barieră împotriva ispitei. Poporul a jurat solemn „să umble în Legea lui Dumnezeu dată lui Moise, robul lui Dumnezeu; și să păzească și să împlinească toate poruncile Domnului, Stăpânul nostru, orânduiriile și legile Lui”. Jurământul făcut de data aceasta cuprindea și făgăduința de a nu se înrudi prin căsătorie cu cei din poporul țării.

Înainte ca ziua de post să se sfârșească, poporul și-a manifestat mai departe hotărârea de a se întoarce la Domnul, făgăduind solemn să înceteze pângărirea Sabatului. Neemia nu și-a folosit autoritatea de data aceasta, așa cum a făcut mai târziu, oprind negustorii păgâni să mai intre în Ierusalim, dar, în efortul de a împiedica poporul să se supună ispitei, i-a legat printr-un legământ solemn să nu calce legea Sabatului cumpărând de la acești vânzători, nădăjduind ca aceasta îi va descuraja pe negustori și va pune capăt comerțului lor.

Au fost luate măsuri ca să fie sprijinite serviciile divine publice ale lui Dumnezeu. Pe lângă zecime, adunarea a făgăduit să contribuie anual cu o sumă stabilită pentru slujba sanctuarului. „Am hotărât”, scrie Neemia, „să aducem în fiecare an la Casa Domnului cele dintâi roade ale pământului nostru și cele dintâi roade din toate roadele tuturor pomilor; să aducem... întâii născuți ai fiilor noștri și ai vitelor noastre, cum este scris în lege, pe întâii născuți ai vacilor și oilor noastre.”

Copiii lui Israel se întorseseră la Dumnezeu cu o amărăciune profundă pentru apostazia lor. Făcuseră mărturisire cu plâns și tânguire. Recunoscuseră dreptatea procedeei lui Dumnezeu cu ei și se uniseră prin legământ să asculte de Legea Sa. Acum, trebuia să manifeste credință în făgăduințele Sale. Dumnezeu primise pocăința lor; ei urmau să se bucure acum de asigurarea iertării păcatelor și de readucerea lor sub ocrotirea divină.

Eforturile lui Neemia de a restatornici închinarea la adevăratul Dumnezeu fuseseră încununate cu succes. Atâta vreme cât poporul avea să fie credincios legământului pe care-l făcuse, atâta vreme cât aveau să fie ascultători de Cuvântul lui Dumnezeu, Domnul urma să-Și împlinească făgăduința, revărsând binecuvântări bogate asupra lor.

Pentru aceia care stau sub condamnarea păcatului și sunt doborâți de simțământul nevredniciei, în acest raport biblic există lecții de credință și de încurajare. Biblia prezintă cu credincioșie urmările apostaziei lui Israel, dar ea descrie și umilința adâncă și pocăința, devoțiunea sinceră și jertfa generoasă, care au marcat timpurile lor de întoarcere la Domnul.

Orice întoarcere adevărată la Domnul aduce bucuria dăinuitoare în viață. Când un păcătos se supune influenței Duhului Sfânt, el își vede vinovăția și necurăția în contrast cu sfințenia Marelui Cercetător al inimilor. Se vede condamnat ca un călcător de lege. Dar nu trebuie ca din cauza aceasta să facă loc disperării, că iertarea lui a fost deja obținută. Se poate bucura de simțământul păcatelor iertate, în dragostea unui părinte ceresc iertător. Slava lui Dumnezeu se manifestă prin cuprinderea în brațele dragostei Sale a ființelor omenești păcătoase, care se pocăiesc, prin legarea rănilor lor, prin curățirea de păcat și prin îmbrăcarea lor cu veșmintele mântuirii.

REFORMA

Poporul lui Iuda făgăduise cu solemnitate să asculte de Legea lui Dumnezeu. Dar când influența lui Ezra și a lui Neemia a fost retrasă pentru o vreme, mulți au fost aceia care s-au depărtat de Domnul. Neemia se reîntorsese în Persia. În timpul lipsei lui din Ierusalim, s-au strecurat păcate care amenințau să pervertească națiunea. Idolatrii nu numai că și-au consolidat situația în cetate, dar au pângărit prin prezența lor chiar și încăperile templului. Prin căsătorie se realizase o prietenie între Eliașib, marele preot, și Tobia, amonitul, un vrăjmaș îndârjit al lui Israel. Ca urmare a acestei alianțe nesfinte, Eliașib i-a îngăduit lui Tobia să ocupe o încăpere legată de templu, care până atunci fusese folosită ca depozit pentru zecimile și darurile poporului.

Din cauza cruzimii și trădării amoniților și moabiților față de Israel, Dumnezeu declarase prin Moise că trebuie să fie alungați pentru totdeauna din adunarea poporului Său (vezi Deuteronom 23,3-6). Sfidând acest cuvânt, marele preot scosese darurile depozitate în cămara Casei Domnului, ca să facă loc acestui reprezentat al unui neam proscris. Nu se putea manifesta un dispreț mai mare pentru Dumnezeu decât să se ofere o așa favoare acestui vrăjmaș al lui Dumnezeu și al adevărului Său.

Revenind din Persia, Neemia a aflat despre profanarea îndrăznească și a luat măsuri imediate pentru a-l alunga pe intrus. „Mi-a părut rău”, declara el, „și am aruncat afară din cămară toate lucrurile lui Tobia. Apoi am poruncit să se curețe odăile și am pus iarăși în ele uneltele Casei lui Dumnezeu, darurile de mâncare și tămâia.”

Nu numai că templu fusese profanat, dar și darurile fuseseră folosite în mod necinstit. Aceasta tindea să descurajeze dărnicia poporului. Ei își pierduseră zelul și înflăcărarea și nu-și mai plăteau

zecimile cu tragere de inimă. Tezaurul Casei Domnului era întreținut cu zgârcenie; mulți dintre cântăreți și alți angajați în slujba templului, neprimind sprijin suficient, părăsiseră lucrarea lui Dumnezeu pentru a lucra în altă parte.

Neemia a început să corecteze aceste abuzuri. I-a adunat pe cei care părăsiseră serviciul Casei Domnului și „i-a pus iarăși în slujba lor”. Aceasta a inspirat încrederea poporului și tot Iuda „a adus în camere zeciuiala din grâu, din must și din untdelemn”. Bărbații cărora „le mergea numele că sunt credincioși”, au fost făcuți ispravnici pentru camerele Casei Domnului. Ei au fost însărcinați să facă împărțirile cuvenite fraților lor.

O altă consecință a căsătoriei cu idolatrii a fost neglijarea Sabatului, semnul de deosebire a israeliților dintre toate popoarele, ca închinători ai adevăratului Dumnezeu. Neemia a descoperit că negustorii păgâni și afaceriștii din regiunile învecinate, care veneau la Ierusalim, i-au amăgit pe mulți dintre israeliți să se angajeze în comerț în ziua Sabatului. Erau unii care nu puteau fi convinși să-și părăsească principiile, dar alții le-au călcat și s-au unit cu păgânii în eforturile lor de a birui corectitudinea celor conștiincioși. Mulți au îndrăznit să calce Sabatul în mod deschis. „Pe vremea aceasta”, scrie Neemia, „am văzut pe niște oameni călcând în teasc în ziua Sabatului, aducând snopi, încărcând măgarii cu vin, struguri și smochine și cu tot felul de lucruri și aducându-le la Ierusalim în ziua Sabatului... Mai erau și niște tirieni, așezați în Ierusalim, care aduceu pește și tot felul de mărfuri și le vindeau fiilor lui Iuda în ziua Sabatului.”

Această stare de lucruri ar fi putut fi prevenită, dacă acei conducătorii și-ar fi exercitat autoritatea, dar dorința de a-și promova interesele i-a adus să-i favorizeze pe cei nelegiuïți. Neemia i-a muștrat fără teamă pentru neglijarea datoriei: „Ce înseamnă această faptă rea pe care o faceți, pângărind ziua Sabatului?” i-a întrebat el categoric. „Oare n-au lucrat așa părinții voștri, și nu din pricina aceasta a trimis Dumnezeu nostru toate aceste nenorociri peste noi și peste cetatea aceasta? Și voi aduceți din nou mânia Lui împotriva lui Isarel, pângărind Sabatul? Apoi am poruncit să se închidă porțile Ierusalimului înainte de Sabat, de

îndată ce le va ajunge umbra, să nu se mai deschidă decât după Sabat”, și, având mai multă încredere în slujitorii lui decât în aceia pe care supraveghetorii Ierusalimului îi rânduiau, i-a așezat pe porți ca să fie sigur că poruncile lui sunt respectate.

Nefiind dispuși să-și abandoneze scopurile, „negustorii și vânzătorii de tot felul de lucruri au petrecut noaptea o dată și de două ori afară din Ierusalim”, în nădejdea că vor găsi ocazia să facă schimb de mărfuri fie cu locuitorii cetății, fie cu cei din afara ei. Neemia i-a avertizat că vor fi pedepsiți dacă vor continua această practică. „’Pentru ce stați noaptea înaintea zidului?’” i-a întrebat el. „’Dacă veți mai face încă o dată lucrul acesta, voi pune mâna pe voi’. Din clipa aceea, n-au mai venit în timpul Sabatului.” Le-a dat, de asemenea, îndrumări leviților să păzească porțile, știind că vor impune mai mult respect decât poporul de rând, deoarece prin legătura lor strânsă cu serviciul lui Dumnezeu era rațional să se aștepte că vor fi mai zeloși în aducerea la îndeplinire a Legii Sale.

Acum, Neemia și-a îndreptat atenția la primejdia care îl amenința din nou pe Israel și care venea din căsătoria și unirea cu cei idolatrii. „Tot pe vremea aceea”, scrie el, „am văzut pe niște iudei care își luaseră neveste asidoniene, amonite și moabite. Jumătate din fiii lor vorbeau limba asidoniană și nu știau să vorbească limba evreiască; nu cunoșteau decât limba cutărui sau cutărui popor.”

Aceste uniri nelegiuite produceu o mare confuzie în Israel, deoarece unii dintre cei care intrau în ele erau bărbați cu poziții înalte, conducători la care poporul avea dreptul să caute sfat și un exemplu demn. Prevăzând ruina care amenința națiunea, dacă acest păcat era îngăduit să continue, Neemia a discutat serios cu cei ce păcătuiau în felul acesta. Îndreptând atenția la cazul lui Solomon, le-a reamintit că între toate popoarele nu se ridicase un împărat asemenea acestui bărbat căruia Dumnezeu îi dăduse o mare înțelepciune, însă femeile idolatre îi întorseseră inima de la Dumnezeu și exemplul lui corupsese poporul Israel. „Și acum trebuie să auzim despre voi”, a întrebat Neemia categoric, „căci săvârșiți o nelegiuire atât de mare?” „Să nu vă dați fetele voastre

după fiii lor, și să nu luați fetele lor de neveste nici pentru fiii voștri, nici pentru voi.”

Când le-a pus înainte poruncile lui Dumnezeu și amenințările, judecățile înfricoșătoare, care au venit peste Israel în trecut, chiar pentru acest păcat conștiința le-a fost trezită și au început o lucrare de reformă care a îndepărat mânia amenințătoare al lui Dumnezeu și a adus aprobarea și binecuvântarea Sa.

Erau unii din slujba sfântă care au stăruit pentru nevestele lor păgâne, declarând că nu se puteau despărții de ele. Dar nu a fost făcută nicio excepție, nu s-a manifestat respect pentru rang sau poziție. Oriunde preoții sau conducătorii au refuzat să rupă legătura cu idolatorii, au fost îndepărtați îndată din slujba Domnului. Un nepot al marelui preot, care se căsătorise cu fiica lui Sanbalat, nu numai că a fost îndepărtat din slujbă, dar a fost alungat și din Israel. „Adu-ți aminte de ei, Dumnezeule”, se ruga Neemia, „căci au spurcat preoția și legământul încheiat de preoți și leviți”.

Cât de mare a fost agonia sufletului, cât l-a costat această măsură dură, dar necesară pe credinciosul slujitor al lui Dumnezeu, numai judecata o va descoperi. Era o luptă continuă cu elementele împotrivoare, și numai prin post, umilință și rugăciune a fost posibilă înaintarea.

Mulți, care se căsătoriseră cu idolatri, au ales să meargă cu ei în exil, și aceștia, împreună cu cei care fuseseră excluși din adunare, s-au unit cu samaritenii. Chiar unii care ocupaseră poziții înalte în lucrarea lui Dumnezeu și-au unit drumurile cu ale acestora și după o vreme au ales să meargă cu totul cu ei. Dorind să întărească această alianță, samaritenii au făgăduit să adopte mai mult credința și obiceiurile iudaice, iar apostatii, hotărâți să-i întrecă pe frații lor de mai înainte, au înălțat un templu pe muntele Garizim, în opoziție cu Casa lui Dumnezeu de la Ierusalim. Religia lor a continuat să fie un amestec de iudaism și păgânism, iar pretenția lor de a un fi popor al lui Dumnezeu a stat la originea discordiei, luptei și vrăjmășiei între cele două popoare, din generație în generație.

În lucrarea de reformă ce urmează să fie făcută astăzi, este nevoie de bărbați care, asemenea lui Ezra și Neemia, nu vor acoperi și nu vor scuza păcatul, nici nu se vor da înapoi de la apărarea

onoarei lui Dumnezeu. Aceia asupra cărora zace povara acestei lucrări nu-și vor găsi pacea când se săvârșește răul și nici nu vor acoperi păcatul cu un veșmânt de milă falsă. Ei își vor aduce aminte că Dumnezeu nu caută la fața oamenilor și că asprimea pentru câțiva se poate dovedi a fi milă pentru mulți. Își vor aminti, de asemenea, că în acela care mustră păcatul întotdeauna se va manifesta spiritul lui Hristos.

În lucrarea lor, Ezra și Neemia s-au umilit înaintea lui Dumnezeu, mărturisindu-și păcatele lor și pe cele ale poporului și cerând iertare ca și când ei ar fi fost călcătorii. Cu răbdare s-au luptat, s-au rugat și au suferit. Ceea ce a făcut ca lucrarea lor să fie atât de grea n-a fost ostilitatea fățișă a păgânilor, ci împotrivirea ascunsă a prețișilor prieteni care, punând influența lor în slujba răului, au înzecit povara slujitorilor lui Dumnezeu. Acești trădători au pus la îndemâna vrăjmașilor lui Dumnezeu material pe care să-l folosească în lupta împotriva poporului Său. Patimile lor rele și voința lor răzvrătită erau continuu în luptă cu cerințele lămurite ale lui Dumnezeu.

Reușita care a însoțit eforturile lui Neemia arată ce poate realiza rugăciunea, credința și o acțiune energică și înțeleaptă. Neemia nu era preot; el nu era profet; nu avea vreun titlu înalt. A fost un reformator ridicat pentru o vreme importantă. Scopul lui a fost să-l așeze pe popor în armonie cu Dumnezeu. Inspirat cu ținută înaltă, și-a consacrat toată puterea ființei pentru îndeplinirea ei. Integritatea înaltă, neabătută, a caracterizat eforturile lui. Când venea în legătură cu păcatul și împotrivirea față de bine, el lua o atitudine atât de categorică, încât oamenii erau treziți să lucreze cu o râvnă și un curaj nou. Ei nu-i puteau nega credincioșia, patriotismul și dragostea profundă față de Dumnezeu și, văzând lucrul acesta, erau gata să-l urmeze acolo unde îi conducea.

Hărnicia în datoria încredințată de Dumnezeu este o parte importantă a religiei adevărate. Oamenii să folosească împrejurările ca fiind instrumentele lui Dumnezeu cu care să împlinească voia Sa. Acțiuni prompte și hotărâte, împlinite la timpul potrivit, vor câștiga biruințe glorioase, în timp ce amânarea și neglijența vor avea ca urmare nereușita și dezonoarea lui Dumnezeu. Dacă toți conducătorii cauzei adevărului nu dau dovadă de râvnă, dacă sunt

indiferenți și fără țință, biserica va fi neglijentă, delăsătoare și iubitore de plăceri, dar, dacă ei sunt cuprinși de o țință sfântă de a-L sluji pe Dumnezeu și numai pe El, poporul va fi unit, plin de nădejde și de entuziasm.

Cuvântul lui Dumnezeu abundă în contraste izbitoare și categorice. Păcatul și sfințenia sunt așezate una lângă alta, pentru ca văzându-le să-l îndepărtăm pe unul și să o primim pe cealaltă. Paginile care descriu ura, minciuna și trădarea lui Sanbalat și Tobia descriu și noblețea, consacrarea și jertfirea de sine ale lui Ezra și Neemia. Suntem lăsați liberi să copiem exemplul pe care-l dorim. Urmările groaznice ale călcării poruncilor lui Dumnezeu sunt așezate față în față cu binecuvântările care vin din ascultare. Noi înșine trebuie să hotărâm dacă vom suferi sau ne vom bucura de cealaltă.

Lucrarea de restatornicire și de reformă realizate de către robii reîntorși sub conducerea lui Zorobabel, Ezra și Neemia, prezintă un tablou al lucrării de restatornicire spirituală care trebuie adusă la îndeplinire în zilele de încheiere a istoriei acestui pământ. Rămășița lui Israel era un popor slab, expus la distrugerile vrăjmașilor, dar, prin ei, Dumnezeu avea în plan păstrarea pe pământ a cunoașterii despre Sine și despre Legea Sa. Ei erau păzitorii închinării adevărate, păstrătorii descoperirilor sfinte. Experiențele pe care le-au avut, când au clădit templul și zidul Ierusalimului, erau deosebite. Împotrivirea căreia au trebuit să-i facă față era puternică. Poverile purtate de către conducători în această lucrare erau grele, dar acești bărbați au mers înainte cu încredere neabătută, în umilința spiritului și sprijinire fermă pe Dumnezeu, crezând că El va face să biruie adevărul Său. Asemenea împăratului Ezechia, Neemia „s-a alipit de Domnul, nu s-a abătut de la El și a păzit poruncile... și Domnul a fost cu el (2 Împărați 18,6.7).

Restatornicirea spirituală pentru care lucrarea dusă la îndeplinire în zilele lui Neemia era un simbol, este accentuată în cuvintele lui Isaia: „Ei vor zidi iarăși vechile cetăți pustiite”. „Ai tăi vor ridica iarăși pe dărâmăturile de mai înainte, vei ridica din nou pe temeliile străbune; vei fi numit 'Dregător de spărturi', 'cel ce drege drumurile și vei face țara cu puțință de locuit'” (Isaia 61,4; 58,12).

Prorocul descrie aici poporul care, într-o vreme de depărtare generală de la adevăr și neprihănire, caută să restatornicească principiile care sunt temelia împărăției lui Dumnezeu. Ei sunt restauratorii unei spărturi care a fost făcută în Legea lui Dumnezeu – zidul pe care El l-a așezat în jurul aleșilor Săi, pentru protejarea lor – și ascultarea de principiile dreptății, adevărului și curăției să fie apărarea lor permanentă.

În cuvinte cu un înțeles clar, prorocul îndreaptă atenția către lucrarea specifică a acestui popor al rămășiței, care clădește zidul. „Dacă îți vei opri piciorul în ziua Sabatului, ca să nu-ți faci gusturile tale în ziua Mea cea sfântă; dacă Sabatul va fi desfătarea ta, ca să sfînțești pe Domnul, slăvindu-L și dacă-L vei cinsti, neurmând căile tale, neîndeletnicindu-te cu treburile tale și nededându-te la flecări, atunci te vei putea desfăta în Domnul, și Eu te voi sui pe înălțimile țării, te voi face să te bucuri de moștenirea tatălui tău Iacov; căci gura Domnului a vorbit” (Isaia 58,13.14).

La vremea sfârșitului, orice instituție divină va fi restatornicită. Spărtura făcută în Lege, atunci când Sabatul a fost schimbat de un om, urmează să fie reparată. Rămășița poporului lui Dumnezeu, stând înaintea lumii ca reformatori, trebuie să arate că Legea lui Dumnezeu este temelia oricărei reforme durabile și că Sabatul poruncii a patra trebuie să stea ca memorial al creației, amintind continuu de puterea lui Dumnezeu. În cuvinte distincte și lămurite, ei trebuie să prezinte nevoile ascultării de toate preceptele Decalogului. Constrânși de dragosstea lui Hristos, trebuie să colaboreze cu El la reclădirea locurilor pustii. Ei trebuie să fie dregători de spărturi, cei ce dreg drumurile și fac țara cu puțință de locuit (vezi Isaia 58,12).

PARTEA **7** LUMINA ÎN APUS

Dar domnia, stăpânirea și puterea tuturor împărățiilor care sunt pretutindeni sub ceruri, se vor da poporului sfinților Celui Preaînalt. Împărăția Lui este o împărăție veșnică și toate puterile Îi vor sluji și-L vor asculta! (Daniel 7,27)

VENIREA UNUI RĂSCUMPĂRĂTOR

De-a lungul secolelor de „necaz și negură neagră” și de întuneric beznă (Isaia 8,22), care au marcat istoria oamenească din ziua când primii noștri părinți au pierdut căminul din Eden până în ziua când Fiul lui Dumnezeu S-a arătat ca Mântuitor al păcătoșilor, nădejdea neamului omenesc căzut s-a concentrat asupra venirii unui Răscumpărător care să-i elibereze pe toți oamenii din robia păcatului și din mormânt.

Prima veste cu privire la o astfel de speranță le-a fost dată lui Adam și Evei în sentința pronunțată asupra șarpelui în Eden, când Domnul i-a declarat lui Satana în auzul lor: „Vrăjmășie voi pune între tine și femeie, între sămânța ta și sămânța ei. Aceasta îți va zdrobi capul, și tu îi vei zdrobi călcâiul” (Geneza 3,15).

Când perechea vinovată a auzit aceste cuvinte, ei au fost inspirați de nădejde, căci în prorocia cu privire la zdrobirea puterii lui Satana au văzut o făgăduință de eliberare din ruina adusă prin neascultare. Cu toate că avea să sufere din cauza puterii vrăjmașului lor, deoarece căzuseră sub influența lui seducătoare și aleseseră să nu asculte de porunca lămurită a lui Iehova, nu fuseseră totuși lăsați în disperare. Fiul lui Dumnezeu Se oferea să ispășească neascultarea lor cu sângele Său. Avea să li se ofere o perioadă de încercare, în care, prin credința în puterea lui Hristos de a mântui, puteau deveni iarăși copii ai lui Dumnezeu.

Reușind să-l îndepărteze pe om de pe calea ascultării, Satana a devenit „dumnezeul veacului acestuia” (2 Corinteni 4,4). Stăpânirea care odinioară îi aparținuse lui Adam a trecut la uzurpator. Dar Fiul lui Dumnezeu Și-a propus să vină pe pământ pentru a plăti pedeapsa păcatului și în felul acesta nu numai să-l răscumpere pe om, ci și să recâștige stăpânirea pierdută. Despre această restatornicire prorocia Mica atunci când zicea: „Iar la tine, turn al turmei, deal al fiicei Sionului, la tine va veni și la tine

va ajunge vechea stăpânire” (Mica 4,8). Apostolul Pavel se referea la ea ca la „răscumpărarea celor câștigați” (Efeseni 1,14). Iar psalmistul avea în minte aceeași restatornicire finală a moștenirii originale a omului, când declara: „Cei neprihăniți vor moșteni țara și vor locui în ea pe vecie” (Psalmi 37,29).

Această nădejde a răscumpărării prin venirea Fiului lui Dumnezeu ca Mântuitor și Împărat nu s-a stins niciodată în inimile oamenilor. De la început, au fost unii a căror credință a trecut dincolo de umbrele prezentului la realitățile viitorului. Adam, Set, Enoh, Metusalah, Noe, Sem, Avraam, Isaac și Iacov – prin aceștia și prin alți bărbați venerabili, Domnul a păstrat descoperirile prețioase ale voinței Sale, Și, în felul acesta, copiilor lui Israel, poporului ales prin care urma să fie dat lumii Mesia cel făgăduit, Dumnezeu le-a dat cunoașterea cerințelor Legii Sale și a mântuirii care avea să fie realizată prin jertfa ispășitoare a Fiului Său iubit.

Nădejdea lui Israel era întrupată în făgăduința făcută la vremea chemării lui Avraam și după aceea repetată iar și iar urmașilor lui: „Toate familiile pământului vor fi binecuvântate în tine” (Geneza 12,3). Când planul lui Dumnezeu pentru răscumpărarea neamului omenesc a fost făcut cunoscut lui Avraam, Soarele neprihănirii a strălucit în inima lui și întunericul a fost risipit. Și când, în cele din urmă, Mântuitorul Însuși a umblat și a vorbit printre fiii oamenilor, El le-a dat iudeilor mărturie despre nădejdea strălucită a patriarhului în eliberarea prin venirea unui Răscumpărător. „Tatăl vostru, Avraam, a săltat de bucurie că are să vadă ziua Mea”, spunea Iisus, „a văzut-o și s-a bucurat” (Ioan 8,56).

Aceeași nădejde binecuvântată a fost prefigurată în binecuvântarea rostită de patriarhul muribund Iacov, asupra fiului său Iuda:

Iudo, tu vei primi laudele fraților tăi;

mâna ta va apuca de ceafă pe vrăjmașii tăi.

Fiii tatălui tău se vor închia până la pământ înaintea ta...

Toiagul de domniei nu se va depărta din Iuda,

nici toiagul de cârmuire dintre picioarele lui,

până va veni Șilo,

și de El vor asculta popoarele (Geneza 49,8-10).

Din nou la hotarele țării făgăduite, venirea Răscumpărătorului lumii a fost profetizată în prorocia rostită de Balaam:

Îl văd, dar nu acum,

Îl privesc, dar nu de aproape.

O stea răsare din Iacov,

un toiag de cârmuire se ridică din Israel.

El străpunge laturile Moabului,

Și prăpădește pe toți copiii lui Set (Numeri 24,17).

Prin Moise, planul lui Dumnezeu de a-L trimite pe Fiul Său ca Răscumpărător al neamului omenesc a fost păstrat înaintea lui Israel. Într-o împrejurare, cu puțin timp înainte de moartea sa, Moise a zis: „Domnul, Dumnezeul tău, îți va ridica din mijlocul tău, dintre frații tăi, un proroc ca mine: să ascultați de el!” Moise fusese îndrumat clar pentru Israel cu privire la lucrarea lui Mesia care avea să vină. „Le voi ridica din mijlocul fraților lor un proroc ca tine”, au fost cuvintele lui Iehova către slujitorul Său, „voi pune cuvintele Mele în gura lui și le va spune tot ce-i voi porunci Eu” (Deuteronom 18,15.18).

În timpurile patriarhale, jertfele legate de închinare constituiau o amintirea permanentă a venirii Mântuitorului și tot așa a fost cu întregul ritual al slujbelor sanctuarului, în istoria lui Israel. În slujirea de la tabernacul și de la templu, care ulterior i-a luat locul, poporul era învățat în fiecare zi, prin mijlocirea tipurilor și a umbrelor, marile adevăruri cu privire la venirea lui Hristos, ca Răscumpărător, Preot și Împărat. Și, o dată pe an, mintea lor era purtată înainte, la evenimentele de la încheierea luptei celei mari dintre Hristos și Satana, curățarea finală a Universului de păcat și de păcătoși. Jertfele și darurile ritualului mozaic arătau mereu către o slujbă mai bună, una chiar cerească. Sanctuarul pământesc era „o asemănare pentru veacurile de acum”, în care erau aduse daruri și jertfe, cele două încăperi ale lui erau „chipurile lucrurilor care sunt în ceruri”, căci Hristos, Marele nostru Preot, este astăzi „slujitor al Locului Preasfânt și a adevăratului cort care a fost ridicat nu de om, ci de Domnul” (Evrei 9,9.23; 8,2).

Din ziua în care Domnul i-a spus șarpelui în Eden: „Vrăjmășie voi pune între tine și femeie, între sămânța ta și sămânța ei...”

(Geneza 3,15), Satana a fost convins că nu va putea niciodată să pună stăpânire absolută pe locuitorii acestei lumi. Când Adam și fiii lui au început să aducă jertfele ceremoniale poruncite de Dumnezeu ca tip al Răscumpărătorului care avea să vină, Satana a văzut în aceasta un simbol al comunicării dintre pământ și cer. De-a lungul secolelor care au urmat, străduința lui continuă a fost să întrerupă această comunicare. A căutat în mod deosebit să-L reprezinte greșit pe Dumnezeu și să interpreteze în mod tendențios riturile care arătau către Mântuitorul; și pentru marea majoritate a membrilor familiei omenеști, el a avut succes deplin.

În timp ce Dumnezeu a dorit să-i învețe pe oameni că Darul care îi împacă cu Sine vine din dragostea Lui, vrăjmașul omenirii s-a străduit să-L prezinte pe Dumnezeu ca unul care are plăcere în distrugerea lor. În felul acesta, jertfele și rânduielile plănuite de Cer, ca să arate dragostea divină, au fost pervertite să slujească drept mijloace prin care păcătoșii au nădăjduit zadarnic să îmbânzească cu daruri și fapte bune, mânia unui Dumnezeu ofensat. În același timp, Satana a căutat să trezească și să întărească patimile oamenilor, pentru ca, printr-o călcare repetată, mulțimile să fie depărtate din ce în ce mai mult de Dumnezeu și legat fără nădejde cu lanțurile păcatului.

Când Cuvântul lui Dumnezeu a fost dat prin prorocii evrei, Satana a studiat cu stăruință soliile cu privire la Mesia. El a subliniat cu grijă cuvintele care accentuau cu o claritate neîndoielnică lucrarea lui Hristos printre oameni, ca jertfă suferindă și ca împărat care biruiește. În sulurile pergamentelor Scripturilor Vechilui Testament, el a citit că Acela care avea să vină urma să fie adus „ca miel pe care-l duci la măcelărie”. „Atât de schimonosită Îi era fața și atât de mult se deosebea de oameni, om al durerii și obișnuit cu suferința... lovit de Dumnezeu și smerit.” Totuși El avea să-Și folosească puterea Sa să facă „dreptate nenorociților poporului” (Isaia 53,3,4; Psalmi 72,4). Aceste prorocii au făcut ca Satana să tremure și să se teamă; totuși el nu și-a părăsit planul de a zădărnici, dacă se poate, măsurile pline de milă ale lui Iehova, pentru răscumpărarea neamului omenesc pierdut. S-a hotărât să orbească ochii oamenilor atât cât va fi posibil, față de însemnătatea reală a

prorociilor mesianice în cedarea pregătirii căii pentru renegarea lui Hristos la venirea Sa.

De-a lungul secolelor care au fost imediat înainte de potop, eforturile lui Satana a de a realiza o răscoală univesală împotriva lui Dumnezeu fuseseră încununate cu succes. Și chiar lecțiile lui Dumnezeu nu au fost păstrate multă vreme în amintire. Cu insinuări măiestrite, Satana i-a condus din nou pe fiii oamenilor, pas cu pas, în răzvrătire îndrăzneată. Din nou se pare că va birui, dar planul lui Dumnezeu pentru omul căzut n-a fost în felul acesta înlăturat. Prin urmașii credinciosului Avraam, pe linia lui Sem, avea să fie păstrată o cunoaștere a planurilor pline de binecuvântare ale lui Iehova pentru binele generațiilor viitoare. Din timp în timp, soli ai adevărului rânduiți de Dumnezeu, au fost ridicați pentru a atrage atenția la însemnătatea jertfelor ceremoniale și îndeosebi la făgăduința lui Iehova cu privire la venirea Aceluia către care arătau toate rânduielile sistemului jertfelor. În felul acesta, lumea avea să fie ferită de apostazia generală.

Nu fără cea mai hotărâtă împotrivire a fost adus la îndeplinire planul divin. Pe orice cale posibilă, vrăjmașul adevărului și al dreptății s-a străduit să-i determine pe urmașii lui Avraam să uite chemarea lor înaltă și să se abată către o închinare la dumnezei falși. Și deseori, străduințele lui au avut reușită. Timp de secole înainte de prima venire a lui Hristos, întunericul acoperea pământul și negură mare popoarele. Satana arunca umbra lui infernală de-a lungul căii oamenilor ca să-i împiedice de la câștigarea unei cunoștințe de Dumnezeu și despre lumea viitoare. Mulțimi se găseau în umbra morții. Singura lor nădejde era ca această întunecime să fie ridicată pentru ca Dumenzeu să se poată descoperi.

Cu o viziune profetică, David, unsul lui Dumnezeu, prevăzuse că venirea lui Hristos avea să fie „ca lumina dimineții când răsare soarele în dimineața fără nori” (2 Samuel 23,4). Iar Osea mărturisea că „El se ivește ca zorile dimineții” (Osea 6,3). În liniște și pe neobservate, lumina zilei cuprindea pământul, împrăștiind umbra și întunericul și trezind pământul la viață. Tot astfel, urma să Se arate și Soarele Neprihănirii cu „vindecarea sub aripile Sale”

(Maleahi 4,2). Mulțimile care „locuiau în țara umbrei morții”, aveau să vadă „o mare lumină” (Isaia 9,2).

Prorocul Isaia, privind extaziat la această glorioasă eliberare, exclama:

*Căci un Copil ni s-a născut,
un Fiu ni s-a dat,
Și domnia va fi pe umărul Lui;
Îl vor numi:
„Minunat Sfetnic, Dumnezeu tare,
Părintele veșnicilor, Domn al păcii”.
El va face ca domnia Lui să crească,
și o pace fără sfârșit va da scaunului de domnie al lui David
și împărăției lui,
o va întări și o va sprijini
prin judecată și neprihănire,
de acum și-n veci de veci:
iată ce va face râvna Domnului oștirilor (Isaia 9,6.7).*

În secolele de mai târziu ale istoriei lui Israel, înaintea primei veniri, se înțelegea, în general, că în profeție se făcea referire la venirea lui Mesia: „Este prea puțin lucru să fi robul Meu ca să ridici semințiile lui Iacov și să aduci înapoi rămășițele lui Israel. De aceea, te pun să fii lumina neamurilor, ca să duci mântuirea până la marginile pământului. Atunci se va descoperi slava Domnului”, profetiza prorocul, „și în clipa aceea orice făptură o va vedea” (Isaia 49,6; 40,5). Despre această lumină a oamenilor mărturisea Ioan Botezătorul cu atâta îndrăzneală mai apoi când vestea: „Eu... sunt glasul celui ce strigă în pustie: 'Neteziți calea Domnului', cum a zis prorocul Isaia” (Ioan 1,23).

Hristos fusese Acela căruia I Se dăduse făgăduința profetică: „Așa vorbește Domnul, Răscumpărătorul, Sfântul lui Israel, către Cel disprețuit și urât de popor...” „Așa vorbește mai departe Domnul... 'Te voi păzi și Te voi pune să faci legământ cu poporul, să ridici țara și să împarți moștenirile pustiite și să spui prinșilor de război: Ieșiți! și celor ce sunt în întuneric: Arătați-vă!... Nu le va fi foame, nici nu le va fi sete, nu-i va bate arșița, nici soarele;

căci Cel ce are milă de ei îi va călăuzi și-i va duce la izvoarele de ape” (Isaia 49,7-10).

Cei statornici din poporul iudeu, urmașii acelei linii sfinte, prin care fusese păstrată cunoașterea lui Dumnezeu, întăreau credința lor zăbovind asupra acestor pasaje și a altora asemănătoare. Cu o bucurie de nedescris, ei citeau cum Domnul Îl va unge pe Acela care va aduce „vești bune celor nenorociți”, îi va vindeca „pe cei cu inima zdrobită”, va vesti îndurarea Domnului” (Isaia 61,1.2). Cu toate acestea, inimile lor erau pline de amărăciune când se gândeau la suferințele pe care trebuiau să le îndure pentru a împlini planul divin. Cu profundă umilire a sufletului, ei urmăreau cuvintele în sulul profetic:

Cine a crezut în ceea ce ni se vestise?

Cine a cunoscut brațul Domnului?

*El a crescut ca o odraslă slabă,
ca un Lăstar care iese dintr-un pământ uscat.*

N-avea nici frumusețe,

nici strălucire ca să ne atragă privirile,

și înfățișarea Lui nu avea nimic care să ne placă.

Disprețuit și părăsit de oameni,

Om al durerii și obișnuit cu suferința,

era așa de disprețuit că îți întorceai fața de la El,

și noi nu L-am băgat în seamă.

Totuși El suferințele noastre le-a purtat,

Și durerile noastre le-a luat asupra Lui.

Și noi am crezut că este pedepsit,

lovit de Dumnezeu și smerit.

Dar El era străpuns pentru păcatele noastre,

zdrobit pentru fărâdelegiile noastre.

Pedeapsa, care ne dă pacea,

a căzut peste El,

și prin rănila Lui suntem tămăduiți.

Noi rătăceam cu toții ca niște oi,

fiecare își vedea de drumul lui;

dar Domnul a făcut să cadă asupra Lui

nelegiuirea noastră, a tuturor.

*Când a fost chinuit și asuprit, n-a deschis gura deloc,
ca un miel pe care-l duci la măcelărie,
și ca o oaie mută înaintea celor ce o tund:
n-a deschis gura.*

*El a fost luat prin apăsare și judecată;
dar cine din cei de pe vremea Lui
a crezut că El fusese șters de pe pământul celor vii
și lovit de moarte pentru păcatele poporului meu?
Groapa Lui a fost pusă între cei răi,
și mormântul Lui la un loc cu cel bogat,
măcar că nu săvârșise nicio nelegiuire
și nu se găsisese niciun vicleșug în gura Lui (Isaia 53,1-9).*

Despre Mântuitorul suferind, Însuși Iehova declarase prin Zaharia: „Scoală-te sabie asupra păstorului Meu și asupra omului care îmi este tovarăș!” (Zaharia 13,7). Ca Înlocuitor și Garant pentru omul păcătos, Hristos avea să sufere sub dreptatea divină. El avea să înțeleagă ce înseamnă dreptatea. Urma să cunoască ce înseamnă pentru cei păcătoși să stea înaintea lui Dumnezeu fără mijlocitor.

Prin psalmist, Răscumpărătorul profetizase despre Sine:

*Ocara îmi rupe inima și sunt bolnav;
aștept să-i fie cuiva milă de mine, dar degeaba;
aștept mângâietori, și nu găsesc niciunul.
Ei îmi pun fiere în mâncare, și când mi-e sete îmi dau să beau
oțet (Psalmi 69,20.21).*

Cu privire la tratamentul pe care avea să-L primească, El prorocise: „Căci niște câini mă înconjoară, o ceată de nelegiuiți dau târcoale împrejurul meu, mi-au străpus mâinile și picioarele; toate oasele aş putea să mi le număr. Ei însă pândesc și mă privesc; își împart hainele mele între ei și trag la sorti pentru cămașa mea” (Psalmi 22,16-18).

Aceste descrieri cu privire la suferințele amare și la moartea crudă a Celui Făgăduit, cu toate că erau atât de triste, erau bogate în făgăduințe, căci despre Acela pe care „Domnul a găsit cu cale

să-L zdrobească” și să-L facă să sufere pentru ca să poată deveni „o jertfă pentru păcat”, Iehova declara:

*Va... vedea o sămânță de urmași,
va trăi multe zile,
și lucrarea Domnului va propăși în mâinile Lui.
Va vedea rodul muncii sufletului Lui
și se va înviora.*

*Prin cunoștința Lui,
Robul Meu cel neprihănit
va pune pe mulți oameni într-o stare
după voia lui Dumnezeu,
și va lua asupra Lui povara nelegiuirilor lor.
De aceea, Îi voi da partea Lui
la un loc cu cei mari,
și va împărți prada cu cei puternici,
pentru că S-a dat pe Sine la moarte,
și a fost pus în numărul celor fărădelege,
pentru că a purtat păcatele multora
și S-a rugat pentru cei vinovați (Isaia 53,10-12).*

Dragostea pentru păcătoși a fost cea care L-a determinat pe Hristos să plătească prețul răscumpărării. „El vede că nu este niciun om și se miră că nimeni nu mijlocește.” Nimeni altul nu-i putea răscumpăra pe oameni din puterea vrăjmașului. „Atunci brațul Lui vine în ajutor și neprihănirea Lui Îl sprijină” (Isaia 59,16).

*Iată Robul Meu, pe care-L sprijin,
Alesul Meu în care Își găsește plăcere sufletul Meu.
Am pus Duhul Meu peste El;
El va vesti neamurilor judecata (Isaia 42,1).*

În viața Sa n-a fost amestecată nicio pretenție egoistă. Omagiul pe care lumea îl dă poziției, bogăției și talentului avea să-I fie străin Fiului lui Dumnezeu. Niciunul dintre mijloacele pe care oamenii le folosesc pentru a câștiga atașamentul sau care să impună omagiul nu urma să fie folosit de Mesia. Renunțarea Lui totală la eu era prefigurată prin cuvintele:

*El nu va striga,
nu-Și va ridica glasul
și nu-l va face să se audă pe ulițe.*

*Trestia frântă n-o va zdrobi,
și mucul care arde încă,
nu-l va stinge.*

Va vesti judecata după adevăr (Isaia 42,2.3).

Mântuitorul avea să Se comporte între oameni în contrast izbitor cu învățătorii din zilele Sale. În viața Lui nu aveau să se vadă vreodată cearta zgomotoasă, închinarea ostentativă sau fapte care să câștige lauda. Mesia trebuia să fie ascuns în Dumnezeu, iar Dumnezeu urma să fie descoperit în caracterul Fiului Său. Fără o cunoaștere a lui Dumnezeu omenirea ar fi pierdută pe veci. Fără ajutor divin, bărbații și femeile ar aluneca din ce în ce mai jos. Viața și puterea trebuie să fie date de Acela care a creat lumea. Cele necesare omului nu ar putea fi împlinite pe nicio altă cale.

Despre Mesia s-a prorocit: „El nu va slăbi, nici nu Se va lăsa până va așeza dreptatea pe pământ; și ostroavele vor nădăjdui în Legea Lui”. Fiul lui Dumnezeu avea să „vestească o lege mare și minunată” (Isaia 42,4.21). El nu urma să-i slăbească importanța și nici pretențiile ei obligatorii. Dimpotrivă, avea s-o înalțe. În același timp, urma să elibereze principiile divine de pretențiile împovărătoare așezate de om, prin care mulți erau aduși la descurajare în străduințele lor de a-L sluji pe Dumnezeu în mod acceptabil.

Despre misiunea Mântuitorului, cuvântul lui Iehova spune: „Eu, Domnul, Te-am chemat ca să dai mântuire și Te voi lua de mână, Te voi păzi și Te voi pune ca legământ al poporului, ca să fii Lumina neamurilor, să deschizi ochii orbilor, să scoți din temniță pe cei legați, și din prinsoare pe cei ce locuiesc în întuneric. Eu sunt Domnul, acesta este Numele Meu; și slava Mea nu o voi da altuia, nici cinstea Mea idolilor. Iată că cele dintâi lucruri s-au împlinit și vă vestesc altele noi; vi le spun mai înainte ca să se întâmple” (Isaia 42,6-9). Prin sămânța făgăduită, Dumnezeul lui Israel avea să aducă eliberare Sionului: „Apoi, o Odraslă va ieși din tulpina lui Isai și un vlăstar va da din rădăcinile lui”. „Iată, fecioara va

rămâne însărcinată, va naște un fiu, și-I va pune numele Emanuel (Dumnezeu este cu noi). El va mânca smântână și miere, până va ști să lepede răul și să aleagă binele” (Isaia 11,1; 7,14.15).

„Duhul Domnului Se va odihni peste El, duh de înțelepciune și de pricepere, duh de sfat și de tărie, duh de cunoștință și de frică de Domnul. Plăcerea lui va fi frica de Domnul; nu va judeca după înfățișare, nici nu va hotărî după cele auzite, ci va judeca pe cei săraci cu dreptate și va hotărî cu nepărtinire asupra nenorociților țării; va lovi pământul cu toiagul cuvântului Lui, și cu suflarea buzelor Lui va omorî pe cel rău. Neprihănirea va fi brâul coapselor Sale, și credincioșia brâul mijlocul Său. În ziua ceea, Vlăstarul lui Isai va fi ca un steag pentru popoare; neamurile se vor întoarce la El și slava va fi locuința Lui” (Isaia 11,2-5.10).

„Iată că un om, al cărui nume este Odrasla; El va zidi Templul Domnului, va purta podoabă împărătească, va ședea și va stăpâni pe scaunul de domnie, va fi preot pe scaunul Lui de domnie” (Zaharia 6,12.13).

A fost deschis un izvor „pentru păcat și necurăție” (Zaharia 13,1). Fiii oamenilor aveau să audă invitația binecuvântată:

*Voi toți cei însetați,
veniți la ape,
chiar și cel ce n-are bani!
Veniți și cumpărați bucate,
veniți și cumpărați vin și lapte,
fără bani și fără plată!
De ce cântăriți argintul
pentru un lucru care nu hrănește?
De ce dați câștigul muncii
pentru ceva care nu satură?
Ascultați-Mă dar,
și veți mânca ce este bun,
și sufletul vostru
se va desfăta cu bucate gustoase.
Luați aminte
și veniți la Mine,*

*ascultați, și sufletul vostru va trăi:
Căci Eu voi încheia cu voi un legământ veșnic,
Ca să întăresc îndurările Mele față de David (Isaia 55,1-3).*

Lui Israel i-a fost făcută făgăduința: „Iată, l-am pus martor pe lângă popoare, cap și stăpânitor al popoarelor. Într-adevăr, vei chema neamuri pe care nu le cunoști și popoare care nu te cunosc vor alerga la tine, pentru Domnul, Dumnezeuul tău, pentru Sfântul lui Israel care te proslăvește” (Isaia 55,4.5).

„Eu Îmi apropii neprihănirea: nu este departe; și mântuirea Mea nu va zăbovi. Eu voi pune mântuirea Mea în Sion și slava Mea peste Israel” (Isaia 46,13).

În timpul lucrării Sale pământești, Mesia avea să descopere omenirii, prin cuvânt și prin faptă, slava lui Dumnezeu Tatăl. Fiecare faptă din viața Lui, fiecare cuvânt rostit, fiecare minune săvârșită aveau să dezvăluie omenirii căzute dragostea nemărginită a lui Dumnezeu.

*Suie-te pe un munte înalt,
ca să vestești Sionului vestea cea bună;
înalță-ți glasul cu putere,
ca să vestești Ierusalimului vestea cea bună;
înalță-ți glasul, nu te teme,
și spune cetăților lui Iuda:
„Iată Dumnezeuul vostru!”
Iată, Domnul Dumnezeu vine cu putere
și poruncește cu brațul Lui.
Iată că plata este cu El,
și răsplătirile vin înaintea Lui.
El își va paște turma ca un Păstor,
va lua mieii în brațe,
îi va duce la sânul Lui
și va călăuzi blând oile care alăptează (Isaia 40,9-11).*

*În ziua aceea,
surzii vor auzi cuvintele cărții,
și ochii orbilor,
izbăviți de negură și întuneric,
vor vedea.*

*Cei nenorociți se vor bucura tot mai mult în Domnul,
și săracii se vor veseli de Sfântul lui Israel.
Cei rățăciți cu duhul vor căpăta pricepere,
și cei ce cărteau vor lua învățătură (Isaia 29,18.19.24).*

În felul aceasta, prin patriarhi și prin profeți ca și prin tipuri și simboluri, Dumnezeu a vorbit lumii cu privire la venirea unui Eliberator din păcat. Un șir lung de profeții inspirate arăta către venirea „Dorinței tuturor popoarelor” (Hagai 2,7, Versiunea King James). Chiar locul nașterii Sale și timpul artării Sale erau specificate în amănunt.

Fiul lui David trebuia să Se nască în cetatea lui David. Din Betleem, zicea prorocul, „Îmi va ieși Cel ce va stăpâni peste Israel, și a cărui obârșie se suie până în vremurile străvechi, până în zilele veșniciei” (Mica 5,2).

*Și tu, Betleeme, țara lui Iuda,
nu ești nicidecum cea mai neînsemnată
dintre căpeteniile lui Iuda;
căci din tine va ieși o Căpetenie,
care va fi păstorul poporului Meu Israel (Matei 2,6).*

„70 de săptămâni sunt hotărâte (tăiate) pentru poporul tău” 490 ani					
î.Hr. 457	î.Hr. 408				
/		d.Hr. 27	d.Hr. 31	d.Hr. 34	\
			$3^{1/2}$	$3^{1/2}$	
7 săptămâni sau 49 ani	62 săptămâni sau 434 ani		1 săptămână sau 7 ani		

Timpul primei venituri și al unora dintre evenimetele principale legate de lucrarea Mântuitorului, i-a fost făcut cunoscut lui Daniel de îngerul Gabriel: „Șaptezeci de săptămâni”, a zis îngerul, „au fost hotărâte asupra poporului tău și asupra cetății tale celei sfinte,

până la încetarea fărâdelegilor, până la ispășirea păcatelor, până la ispășirea nelegiuirilor veșnice, până la aducerea neprihănirii veșnice, până la pecetluirea vedeniei și prorociei și până la ungerea Sfântului sfinților” (Daniel 9,24). O zi în profeție este egală cu un an (vezi Ezechiel 4,6; Numeri 14,34). Cele șaptezeci de săptămâni sau patru sute nouă zeci de zile reprezintă patru sute nouăzeci de ani. Este dat și punctul de plecare pentru această perioadă: „Să știi dar și să înțelegi că de la darea poruncii pentru zidirea din nou a Ierusalimului, până la Unsul (Mesia), la Cărmuitorul, vor trece șapte săptămâni; apoi... șaizeci și două de săptămâni” (Daniel 9,25), șaizeci și nouă de săptămâni sau patru sute opt zeci și trei de ani. Porunca pentru rezidirea și clădirea Ierusalimului, așa cum a fost completată prin decretul lui Artaxerxe Longimanul (Ezra 7,19), a intrat în vigoare în toamna anului 457 î. Hr. (vezi Ezra 6,14). De la această dată, patru sute optzeci și trei de ani se întind până în toamna anului 27 d. Hr. Conform profeției, această perioadă urma să ajungă până la Mesia, Cel Uns. În anul 27 d. Hr., Iisus a primit la botez ungerea cu Duhul Sfânt și, la scurt timp după aceea, Și-a început slujirea. Apoi a fost vestită solia: „S-a împlinit vremea” (Marcu 1,15).

Apoi, îngerul a zis: „El va face un legământ trainic cu mulți timp de o săptămână” (adică șapte ani). Timp de șapte ani, după ce Mântuitorul Și-a început lucrarea, Evanghelia avea să fie predicată îndeosebi iudeilor, timp de trei ani și jumătate de Hristos Însuși și, după aceea, de apostoli. „La jumătatea săptămânii va face să înceteze jertfa și darul de mâncare” (Daniel 9,27). În primăvara anului 31 d. Hr., Hristos, adevărata jertfă, a fost oferită pe Calvar. Atunci, perdeaua templului s-a sfâșiat în două, arătând că însemnătatea și caracterul sacru al serviciului jertfelor trecuseră. Venise timpul ca jertfa și darul pământesc să înceteze.

O săptămână – șapte ani – s-a încheiat în anul 34 d. Hr. Atunci, prin uciderea lui Ștefan cu pietre, iudeii au pecetluit până la urmă respingerea din partea lor a Evangheliei; ucenicii care au fost împrăștiți din cauza prigoanei „mergeau din loc în loc și propovăduiau Cuvântul” (Fapte 8,4) și, la scurtă vreme după aceea, Saul, prigonitorul, a fost convertit și a devenit Pavel – apostolul neamurilor.

Numeroasele prorocii cu privire la venirea Mântuitorului i-au condus pe evrei să trăiască într-o atitudine de continuă așteptare. Mulți au murit în credință fără să primescă făgăduințele. Doar le-au văzut de departe, au crezut și au mărturisit că erau străini și călători pe pământ. Din zilele lui Enoh, făgăduințele repetate prin patriarhi și profeți păstrasera vie nădejdea arătării Sale.

Dumnezeu n-a descoperit de la început timpul precis al primei venitiri și chiar atunci profeția lui Daniel a descoperit lucrul acesta, nu toți au interpretat corect solia.

Veac după veac a trecut, în cele din urmă, glasul prorocilor a amuțit. Mâna asupritorului apăsa greu asupra lui Israel. Pe măsură ce iudeii s-au îndepărtat de Dumnezeu, credința a slăbit și nădejdea aproape că a încetat să mai lumineze viitorul. Cuvintele prorocilor erau neînțelese de mulți, și aceia a căror credință a trebuit să rămână tare erau gata să exclare: „Zilele se lungesc și vedeniile rămân neîmplinite” (Ezechiel 12,22).

Dar, în sfatul cerului, ceasul venirii lui Hristos fusese hotărât și, când „a venit împlinirea vremii, Dumnezeu a trimis pe Fiul Său... ca să răscumpere pe cei ce erau sub Lege, pentru ca să căpătăm înfierea” (Galateni 4,4.5).

Învățăturile trebuiau date oamenilor în limbajul omenesc. Solul legământului trebuia să vorbească. Glasul Lui trebuia să fie auzit în templul Său. El, Autorul adevărului, trebuia să despartă adevărul de neghina rostirii omenеști care-l făcuse fără putere. Principiile guvernării lui Dumnezeu și Planul de Mântuire trebuiau explicate lămurit. Lecțiile din Vechiul Testament trebuiau prezentate în mod cuprinzător oamenilor.

Când Mântuitorul a venit în cele din urmă, „ca un om” (Filipeni 2,7) și Și-a început lucrarea harului, Satana putea doar să-I împungă călcâiul, în timp ce, prin fiecare faptă de umilință și de suferință, Hristos zdrobea capul vrăjmașului Său. Groaza pe care a adus-o păcatul a fost turnată în inima Celui fără păcat, dar în timp ce Hristos suferea împotrivirea păcătoșilor, El plătea datoria pentru omul păcătos și zdrobea robia în care fusese ținută omenirea. Fiecare chin îngrozitor, fiecare insultă contribuie la eliberarea neamului omenesc.

Dacă Satana L-ar fi putut amăgi pe Hristos să Se supună unei singure ispite, dacă, L-ar fi putut determina să păteze curăția Sa desăvârșită printr-o singură faptă sau printr-un singur gând, prințul întunericului ar fi triumfat asupra Garantului omului și ar fi câștigat de partea sa întreaga familie omenească. Dar, dacă Satana putea întrista, el nu putea corupe. El putea provoca agonie, dar nu putea pângări. El a făcut din viața lui Hristos o scenă de luptă neîntreruptă în încercare, dar cu fiecare atac pierdea stăpânirea asupra omenirii.

În pustia ispitirii, în Grădina Ghetsemani și pe cruce, Mântuitorul nostru Și-a măsurat armele cu prințul întunericului. Rănile Sale au devenit trofee ale biruinței în favoarea neamului omenesc. Când Hristos, în agonie, atârna pe cruce, în timp ce duhurile rele se bucurau, iar oamenii păcătoși tresăltau, atunci, fără îndoială, călcâiul Său a fost zdrobit de Satana. Dar însuși faptul acela zdrobea capul șarpelui. Prin moarte, El a nimicit pe „cel ce avea puterea morții, adică pe Diavolul” (Evrei 2,14). Acest fapt a hotărât destinul căpăteniei răzvrătite și a asigurat pentru veșnicie Planul de Mântuire. Prin moarte, El a câștigat biruința asupra puterii ei; în înviere, El a deschis porțile mormântului pentru toți urmașii Lui. În acea ultimă mare luptă, vedem împlinită prorocia: „El îți va zdrobi capul; iar tu îi vei zdrobi călcâiul” (Geneza 3,15).

„Preaiubiților, acum suntem copii ai lui Dumnezeu, și ce vom fi, nu s-a arătat încă. Dar știm că atunci când Se va arăta El, vom fi ca El; pentru că Îl vom vedea așa cum este” (1 Ioan 3,2). Răscum-părătorul nostru a deschis calea, așa ca cel mai păcătos, cel mai nevoiaș, cel mai apăsător și mai disprețuit să poată găsi intrare la Tatăl.

Doamne, Tu ești Dumnezeul meu;

pe Tine Te voi înălța!

Laud Numele Tău, căci ai făcut lucruri minunate;

planurile Tale făcute mai dinainte

s-au împlinit cu credincioșie (Isaia 25,1).

„CASA LUI ISRAEL”

În vestirea adevărilor Evangheliei veșnice oricărui neam, oricărei seminții, oricărei limbi și oricărui popor, biserica lui Dumnezeu de pe pământ, de astăzi, împlinește o veche prorocie: „Israel va înflori și va odrăsli și va umple lumea cu roadele lui” (Isaia 27,6). Urmașii lui Iisus în colaborare cu ființele cerești, ocupă cu repeziciune locurile pustii de pe pământ și, ca rezultat al osteniilor lor, se dezvoltă o recoltă bogată de suflete prețioase. Astăzi, ca niciodată mai înainte, răspândirea adevărului biblic cu ajutorul unei biserici consacrate aduce fiilor oamenilor binefacerile prefigurate de secole înainte de făgăduința făcută lui Avraam și întregului Israel – bisericii lui Dumnezeu de pe pământ din toate veacurile – „te voi binecuvânta... și vei fi o binecuvântare” (Geneza 12,2).

Această făgăduință a binecuvântării ar fi trebuit să-și găsească împlinirea, în mare măsură, în timpul secolelor care au urmat întoarcerii israeliților din țările robiei lor. Planul lui Dumnezeu era ca pământul întreg să fie pregătit pentru prima venire a lui Hristos, așa cum astăzi se pregătește calea pentru a doua Sa venire. La sfârșitul anilor de exil umilitor, Dumnezeu, prin Zaharia, cu îndurare i-a dat poporului Său Israel următoarea asigurare: „Mă întorc iarăși în Sion și vreau să locuiesc în mijlocul Ierusalimului, Ierusalimul se va chema: 'Cetatea cea credincioasă', și numele Domnului oștirilor se va chema: 'Muntele cel sfânt'”. Iar despre poporul său a zis: „'Iată... Eu voi fi Dumnezeul lor cu adevăr și dreptate’” (Zaharia 8,3.7.8).

Aceste făgăduințe erau condiționate de ascultare. Păcatele care-i caracterizaseră pe israeliți înainte de robie nu mai trebuiau repetate. „Faceți cu adevărat dreptate”, îi îndemna Domnul pe aceia care erau angajați la clădire, „și purtați-vă cu bunătate și îndurare unul față de altul. Nu asupriți pe văduvă și pe orfan, nici

pe străin și pe sărac, și niciunul să nu gândească rău în inima lui împotriva fratelui său. Fiecare să spună aproapelui său adevărul; judecați în porțile voastre după adevăr și în vederea păcii” (Zaharia 7,9.10; 8,16).

Bogate erau răsplătirile, atât cele vremelnice, cât și cele spirituale, făgăduite acelor care vor pune în practică aceste principii ale neprihănirii. „Semănăturile vor merge bine”, zice Domnul, „vița își va da rodul, pământul își va da roadele și cerurile își vor trimite roua; și toate aceste lucruri le voi da în stăpânirea rămășiței poporului acestuia. După cum ați fost, un blestem între neamuri, casa lui Iuda și casa lui Israel, tot astfel vă voi mântui și veți fi o binecuvântare” (Zaharia 8,12.13).

Prin robia babiloniană, israeliții au fost vindecați deplin de închinarea la chipurile cioplite. După întoarcere, ei au dat multă atenție îndrumării și studierii a ceea ce fusese scris în cartea Legii și în profeții cu privire la închinarea la adevăratul Dumnezeu. Restaurarea templului le-a dat posibilitatea să aducă la îndeplinire întru totul serviciile rituale ale sanctuarului. Sub conducerea lui Zorobabel, a lui Ezra și a lui Neemia au făgăduit de repetate ori să păzească poruncile și rânduielile lui Iehova. Timpurile de prosperitate care au urmat au dat dovezi ample cu privire la bunăvoința lui Dumnezeu de a primi și a ierta și, cu toate acestea, cu orbire fatală s-au depărtat iar de la viitorul lor glorios și și-au însușit în mod egoist ceea ce ar fi adus vindecare și viață spirituală multor oameni.

Această nereușită de a împlini planul divin se vedea foarte clar în zilele lui Maleahi. Solul Domnului a tratat cu hotărâre păcatele care îl jefuiau pe poporul Israel de prosperitate vremelnică și de putere spirituală. În musturarea împotriva călcătorilor de lege, prorocul nu i-a cruțat nici pe preoți și nici poporul. „Cuvântul Domnului către Israel, prin Maleahi”, stăruia ca lecțiile trecutului să nu fie uitate și legământul făcut de Iehova cu casa lui Israel să se fi ținut cu credincioșie. Numai printr-o pocăință din toată inima putea fi păstrată binecuvântarea lui Dumnezeu. „Vă rog, rugați-vă lui Dumnezeu să aibă milă de noi!” stăruia prorocul (Maleahi 1,1.9).

Planul de veacuri pentru răscumpărarea omenirii nu avea să fie însă împiedicat prin eșecul vremelnic al lui Israel. Aceia cărora

prorocul le vorbea puteau să nu ia seama la solia dată; dar planurile lui Iehova aveau totuși să meargă mereu înainte, până la împlinirea lor deplină. „Căci de la răsăritul soarelui până la asfințitul lui”, spunea Domnul prin solul Său, „Numele Meu este mare între neamuri și pretutindeni se arde tămâie în cinstea Numelui Meu și se duc daruri de mâncare curate; căci mare este Numele Meu între neamuri” (Maleahi 1,1.9).

Legământul de „viață și pace” pe care Dumnezeu îl făcuse cu fiii lui Levi – legământ care, dacă ar fi fost ținut, ar fi adus binecuvântări nespuse – Domnul Se oferea acum să-l reînnoiască cu aceia care fuseseră odinioară conducători spirituali, dar, prin neascultare, deveniseră „disprețuiți, înjosiți înaintea întregului popor” (Maleahi 2,5.9).

Făcătorii de rele au fost avertizați solemn cu privire la ziua judecății care avea să vină și cu privire la planul lui Iehova de a distruge cu desăvârșire orice călcător de lege. Cu toate acestea, nimeni nu era lăsat fără speranță; profețiile lui Maleahi cu privire la judecată erau însoțite de invitații pentru cel nelegiuit ca să facă pace cu Dumnezeu. „Întoarceți-vă la Mine”, îi îndemna Domnul, „și Mă voi întoarce și Eu la voi” (Maleahi 3,7).

Orice inimă trebuie să răspundă unei astfel de invitații. Dumnezeul cerului stăruie de copiii Săi să se întoarcă la El, ca să poată colabora cu El la progresul lucrării Sale de pe pământ. Domnul Își întinde mâna ca să prindă mâna copiilor lui Israel și să-i ajute pe calea cea îngustă a renegării și a jertfirii de sine, să împartă cu El moștenirea ca fii ai lui Dumnezeu. Se vor lăsa ei rugați? Vor vedea ei singura nădejde?

Ce raport trist este acela că, în vremea lui Maleahi, israeliții au ezitat să-și predea inimile lor îngâmfate într-o ascultare imediată din dragoste și într-o conlucrare voioasă! Îndreptățirea de sine se vede în răspunsul lor: „În ce trebuie să ne întoarcem?”

Domnul îi descoperă poporului Său unul dintre păcatele sale deosebite: „Se cade să înșele un om pe Dumnezeu?” întreabă El. „Și totuși voi M-ați înșelat.” Însă nerecunoscându-și păcatul, neascultătorii întreabă: „Cu ce Te-am înșelat?” (Maleahi 3,7.8)

Fără îndoială, răspunsul Domnului este categoric: „Cu zecimile și darurile de mâncare. Sunteți belstemați, câtă vreme căutați să

Mă înșelați, tot poporul în întregime! Aduceți însă la casa visteriei toate zeciuielele, ca să fie hrană în Casa Mea; puneți-mă astfel la încercare, zice Domnul oștirilor, și veți vedea dacă nu vă voi deschide zăgazurile cerurilor și dacă nu voi turna peste voi belșug de binecuvântare. Și voi muștra pentru voi pe cel ce mănâncă (lăcusta) și nu vă voi nimici roadele pământului, și vița nu va fi neroditoare în câmpiile voastre, zice Domnul oștirilor. Toate neamurile vă vor ferici atunci, căci veți fi o țară plăcută, zice Domnul oștirilor” (Maleahi 3,8-12).

Dumnezeu binecuvântează lucrarea mâinilor oamenilor pentru ca ei să-I dea înapoi partea Sa. El le dă soare și ploaie. El face vegetația să rodească, El dă sănătate și pricepere pentru câștigarea celor necesare vieții. Orice binecuvântare vine din mâna Sa darnică, și El dorește ca bărbații și femeile să-și arate recunoștința întorcându-i o parte în zecimi și daruri – daruri de mulțumire, daruri de bunăvoie, daruri pentru păcat. Ei trebuie să consacre mijloacele lor slujirii Sale pentru ca via Sa să nu rămână un pustiu neroditor. Ei trebuie să studieze ce ar face Dumnezeu dacă ar fi în locul lor, trebuie să aducă toate problemele grele înaintea Lui în rugăciune. Ei trebuie să manifeste un interes neegoist în edificarea lucrării Sale, în toate părțile lumii.

Prin solii ca acelea trimise prin Maleahi, ultimul dintre proorocii Vechiului Testament, ca și prin apăsarea din parte vrăjmașilor păgâni, israeliții au învățat în cele din urmă lecția că adevărata prosperitate depinde de ascultarea de Legea lui Dumnezeu. Dar pentru mulți din popor, ascultarea nu era rodul credinței și iubirii. Motivele lor erau egoiste. Slujirea exterioară era făcută un mijloc de a realiza măreția națională. Poporul ales n-a devenit lumina lumii, ci s-a izolat de lume, ca asigurare împotriva amăgirii la idolatrie. Restricțiile pe care le dăduse Dumnezeu, interzicerea căsătoriei dintre poporul său și păgâni și oprirea poporului Israel de a se alătura practicilor idolatre ale popoarelor vecine, au fost atât de mult pervertite, încât au ajuns un zid de despărțire între israeliți și toate celelalte popoare, răpind de la ei, în felul acesta, chiar binecuvântările pe care Dumnezeu i le dăduse lui Israel pentru a le oferi lumii.

În același timp, iudeii, prin păcatele lor, s-au despărțit de Dumnezeu, nu erau în stare să discearnă însemnătatea profund spirituală a sevicului lor simbolic. În îndreptățirea lor de sine, se încredeau în faptele proprii, în jertfe și în rânduieli, în loc să se sprijine pe meritele Aceluia către care arătau toate aceste lucruri. În felul acesta, „căutând să-și pună înaintea o neprihănire a lor însuși” (Romani 10,3), s-au întors la formalismul mulțumirii de sine. Fiind lipsiți de spiritul și de harul lui Dumnezeu, au încercat să înlocuiască lipsa cu o păzire riguroasă a ceremoniilor și ritualurilor religioase. Nemulțumiți cu rânduielile pe care Dumnezeu Însuși le dăduse, au împovărat poruncile divine cu nenumărate cerințe venite le la ei. Cu cât se depărtau mai mult de Dumnezeu, cu atât deveneau mai stricți în păzirea acestor forme.

Cu toate aceste cerințe amănunțite și împovărătoare, era practic imposibil pentru popor să păzească Legea. Marile principii ale neprihănirii, prezentate în Decalog, și adevărurile glorioase, prefigurate în slujbele simbolice, erau la fel de întunecate, acoperite sub o mască de tradiții și de legi omenești. Aceia care doreau cu adevărat să-L slujească pe Dumnezeu și care încercau să păzească toată Legea, așa cum era învățată de preoți și de conducători, gemeau sub o grea povară.

Ca națiune, israeliții, în timp ce doreau venirea lui Mesia, erau atât de mult despărțiți de Dumnezeu în inimă și în viață, încât nu puteau avea o concepție adevărată cu privire la caracterul sau la misiunea Răscumpărătorului făgăduit. În loc să dorească răscumpărarea din păcat, slava și pacea sfinteniei, inimile lor erau îndreptate către izbăvirea de vrăjmașii naționali și restatornicirea puterii pământești. Ei Îl așteptau pe Mesia să vină ca un cuceritor, să zdrobească orice jug și să-l înalțe pe Israel la dominarea tuturor popoarelor. În felul acesta, Satana a reușit să pregătească inimile poporului pentru renegarea Mântuitorului atunci când El trebuia să Se arate. Mândria inimii lor și concepțiile lor greșite despre caracterul și misiunea Sa i-au împiedicat să cântărească în mod cinstit dovezile mesianității Sale.

Timp de o mie de ani, poporul iudeu așteptase venirea Mântuitorului făgăduit. Cele mai strălucite nădejdi ale lor se sprijineseră

pe acest eveniment. Timp de o mie de ani, în cântec și prorocie, în ritualul templului și rugăciunea din familie, Numele Său fusese păstrat cu evlavie și, cu toate acestea, atunci când El a venit nu L-au recunoscut ca Mesia după care așteptaseră atât de mult. „A venit la ai Săi, și ai Săi nu L-au primit” (Ioan 1,11). Pentru inimile lor iubitoare de lume, Cel Preaiubit al cerului era ca „o rădăcină într-un loc uscat”. În ochii lor, El nu avea „nici frumusețe și nici strălucire”; n-au văzut în El nicio frumusețe care să atragă privirile (Isaia 53,2).

Întreaga viață a lui Iisus din Nazaret în mijlocul poporului iudeu a fost o muștrare pentru egoismul lor, așa cum s-a manifestat în reaua lor voință de a recunoaște susținerile drepte ale Stăpânului viei peste care fuseseră puși ca ispravnici. Ei urau exemplul Său de sinceritate și de evlavie și, când a venit încercarea finală, încercare care însemna ascultare spre viață veșnică sau neascultare spre moarte veșnică, L-au renegat pe Cel Sfânt al lui Israel și s-au făcut răspunzători pentru răstignirea Sa pe crucea Calvarului.

În parabola cu via, Hristos, aproape de încheierea lucrării Sale pământești, le-a atras atenția învățătorilor iudei la binecuvântările bogate revărsate peste poporul Israel și a arătat că aceasta exprimă cerința lui Dumnezeu la ascultare din partea lor. El le-a pus clar înaintea slava planului lui Dumnezeu, pe care, prin ascultare l-ar putea aduce la îndeplinire. Dând la o parte vâlul care acoperea viitorul, le-a arătat cum, prin neîmplinirea planului Său, întreaga națiune pierdea binecuvântarea și aducea ruină asupra ei.

„Era un om, un gospodar”, a spus Iisus, „care a sădit o vie. A împrejmuit-o cu un gard, a săpat un teasc în ea și a zidit un turn. Apoi a dat-o unor vieri și a plecat în altă țară” (Matei 21,33).

În felul acesta, Mântuitorul Se referea la „via Domnului oștirilor”, pe care prorocul Isaia, cu secole înainte, o declarase a fi „casa lui Israel” (Isaia 5,7).

„Când a venit vremea roadelor”, a continuat Hristos, proprietarul viei „i-a trimis pe robii săi la vieri ca să ia partea lui din rod. Vierii au pus mâna pe robii lui, și pe unul l-au bătut, pe altul l-au omorât, iar pe altul l-au ucis cu pietre. A mai trimis alți robi, mai mulți decât cei dintâi; și vierii i-au primit la fel. La urmă a trimis pe fiul

său, zicând: 'Vor primi cu cinste pe fiul meu!' Dar vierii, când au văzut pe fiul, au zis între ei: 'Iată moștenitorul; veniți să-l omorâm și să punem stăpânire pe moștenirea lui' Și au pus mâna pe el, l-au scos afară din vie și l-au omorât."

Descriind înaintea preoților culmea actului nelegiuirii, Hristos le-a pus întrebarea: „Acum, când va veni stăpânul viei, ce va face el vierilor acelora?” Preoții urmăriseră relatarea cu un interes profund și, fără să-și dea seama de legătura subiectului cu ei, s-au unit cu poporul, răspunzând: „Pe ticăloșii aceia ticălos îi va pierde și via o va da altor vieri care-i vor da rodurile la vremea lor”.

Fără să-și dea seama, își pronunțaseră condamnarea. Iisus i-a privit și, sub privirea Sa cercetătoare, ei știau că le citea tainele inimii. Dumnezeirea Sa a strălucit înaintea lor cu o putere vădită. Au văzut în vieri o descoperire a lor și fără să vrea au strigat: „Nicidecum!”

Cu solemnitate și cu regret, Hristos a întrebat:

„N-ați citit niciodată în Scripturi că: 'Piatra pe care au lepădat-o zidarii, a ajuns să fie pusă în capul unghiului; Domnul a făcut lucrul acesta, și este minunat în ochii voștri?' De aceea vă spun că Împărăția lui Dumnezeu va fi luată de la voi și va fi dată unui neam care va aduce roade cuvenite. Cine va cădea peste piatra aceasta, va fi zdorbit de ea; iar acela peste care va cădea ea, îl va spulbera” (Matei 21,34-44).

Hristos ar fi îndepărtat nenorocirea națiunii iudaice, dacă cei din popor L-ar fi primit. Dar invidia și gelozia i-au făcut neîndurători. Ei s-au hotărât să nu-L mai primească pe Iisus din Nazaret ca Mesia. Au respins Lumina lumii și, ca urmare, viața le-a fost împresurată de întuneric, ca întunericul din miezul nopții. Nenorocirea profetizată a venit peste națiunea iudaică. În ura lor oarbă, s-au distrus unul pe altul. Mândria lor răzvrătită, încăpățănată a adus asupra-le mânia cuceritorilor romani. Ierusalimul a fost distrus, templul prefăcut în ruine, iar locul lui arat ca un ogor. Copiii lui Iuda au pierit din cauza celor mai îngrozitoare forme de moarte. Milioane de oameni au fost vânduți ca să slujească drept sclavi în țările păgâne.

Ceea ce Dumnezeu a urmărit să facă pentru lume prin Israel, națiunea aleasă, va aduce la îndeplinire până la urmă, prin biserica Sa de pe pământ, de astăzi. El „a dat via altor vieri”, chiar poporului care păzește legământul Său și care, cu credincioșie, „Îi dau roadele la vremea lor”. Niciodată Domnul nu a îngăduit să rămână fără reprezentanți adevărați pe pământ, care au făcut din interesele Sale propriile interese. Acești martori pentru Dumnezeu sunt socotiți ca aparținând Israelului spiritual și față de ei se vor împlini toate făgăduințele legământului făcute de Iehova poporului Său de odinioară.

Astăzi, biserica lui Dumnezeu este liberă să ducă mai departe împlinirea planului divin pentru mântuirea neamului omenesc pierdut. Timp de mai multe secole, copiii lui Dumnezeu au suferit o restrângere a libertăților lor. Predicarea Evangheliei, în curăția ei, a fost întrezisă și asupra acelor care au îndrăznit să nu asculte de poruncile oamenilor au fost trimise cele mai aspre pedepse. Ca urmare, marea vie morală a Domnului a fost aproape în întregime nefolosită. Oamenii au fost lipsiți de lumina Cuvântului lui Dumnezeu. Întunericul rătăcirii și al superstiției amenința să șteargă cunoașterea religiei adevărate. Biserica lui Dumnezeu de pe pământ a fost într-o adevărată robie în timpul acestei perioade lungi de prigoană neîntreruptă, așa cum copiii lui Israel au fost robi în Babilon în timpul exilului.

Dar mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu, biserica Sa nu mai este în robie. Israelului spiritual i-au fost restatornicite privilegiile acordate poporului lui Dumnezeu la vremea eliberării din Babilon. În toate părțile pământului, bărbați și femei răspund soliei trimise de Cer, despre care Ioan, descoperitorul, a prorocit că va fi vestită înainte de a doua venire a lui Hristos: „Temeți-vă de Dumnezeu și dați-I slavă, căci a venit ceasul judecății Lui” (Apocalipsa 14,7).

Oștile nu mai au putere să țină biserica roabă: căci „a căzut, a căzut Babilonul, cetatea cea mare, care a adăpat toate neamurile din vinul mâniaei curviei ei”, iar Israelului spiritual i se dă solia: „Ieșiți din mijlocul ei poporul Meu, ca să nu fiți părtași la păcatele ei și să nu fiți loviți cu urgiile ei!” (Apocalipsa 14,8; 18,4). Așa cum robii exilați au luat aminte la solia: „Fugiți din Babilon”

(Ieremia 51,5), și au fost restatorniciți în Țara Făgăduinței, tot astfel cei care se tem de Dumnezeu astăzi iau seama la solia de a ieși din Babilonul spiritual și, în curând, vor sta ca trofee ale harului divin pe pământul înnoit, Canaanul ceresc.

În zilele lui Maleahi, întrebarea batjocoritoare a celor nepocăiți, „Unde este Dumnezeul judecății?” a primit răspunsul solemn: „Deodată va intra în templul Său, Domnul... Solul legământului”. „Cine va putea să sufere însă ziua venirii Lui? Cine va rămâne în picioare când Se va arăta El? Căci El va topi ca focul topitorului, și ca leșia nălbitorului. El va ședea, va topi și va curăți argintul; va curăți pe fiii lui Levi, îi va lămuri cum se lămurește aurul și argintul, și vor aduce Domnului daruri neprihănite. Atunci, darul lui Iuda și al Ierusalimului va fi plăcut Domnului, ca în zilele cele vechi, ca în anii de odinioară” (Maleahi 2,17; 3,1-4).

Când Mesia Cel făgăduit era gata să se arate, solia înaintemergătorului lui Hristos era: „Pocăiți-vă, vameși și păcătoși; pocăiți-vă, farisei și saducheii; căci Împărăția cerurilor este aproape” (Matei 3,2).

Astăzi, în spiritul și în puterea lui Ilie și a lui Ioan Botezătorul, solii rânduiți de Dumnezeu atrag atenția unei lumi în pragul judecății la evenimentele solemne, gata să aibă loc, în legătură cu orele de încheiere ale timpului de har și arătarea lui Iisus Hristos ca Împărat la împăraților și ca Domn al domnilor. În curând, orice om urmează să fie judecat pentru faptele făcute în trup. Ceasul judecății lui Dumnezeu a sosit, și asupra membrilor bisericii Sale de pe pământ zace răspunderea solemnă de a-i avertiza pe aceia care stau chiar în pragul distrugerii veșnice. Fiecărei ființe omenești din lumea largă, care va lua aminte, trebuie să i se explice clar principiile care sunt în joc în lupta cea mare care se duce, principii de care depind destinele lumii întregi.

În aceste ore de încheiere a harului pentru fiii oamenilor, când soarta fiecărui suflet trebuie să se hotărască în curând pentru totdeauna, Domnul cerului și al pământului așteaptă ca biserica Sa să se trezească la acțiune ca niciodată mai înainte. Aceia care au fost făcuți liberi în Hristos printr-o cunoaștere a adevărului prețios sunt priviți de Domnul Iisus ca aleși ai Săi, favorizați, mai

presus de toți ceilalți oameni de pe fața pământului, și El contează pe ei ca să înalțe laude Aceluia care i-a chemat din întuneric la lumina Sa minunată. Bindecuvântările care sunt revărsate cu atâtă dărnicie trebuie transmise altora. Vestea cea bună a mântuirii trebuie să ajungă la orice națiune, neam, limbă și popor.

În vedeniile din vechime, Domnul slavei era prezentat ca revărsând o lumină deosebită asupra bisericii Sale în zilele de întuneric și necredință înainte de a doua Sa venire. Ca Soare al neprihănirii, El avea să răsare peste biserica Sa cu „vindecarea sub aripile Sale” (Maleahi 4,2). Și din fiecare ucenic adevărat urma să se răspândească o influență pentru viață, curaj, utilitate și vindecare adevărată.

Venirea lui Hristos va avea loc în perioada cea mai întunecată a istoriei acestui pământ. Zilele lui Noe și ale lui Lot descriu starea lumii chiar înainte de venirea Fiului omului. Scripturile, arătând înainte către timpul acesta, declară că Satana va lucra cu toată puterea și „cu toate amăgirile nelegiurii” (2 Tesaloniceni 2,9.10). Lucrarea lui este descoperită lămurit prin creșterea rapidă a întunericului, a răătăcirilor de tot felul, a ereziilor și amăgirilor din aceste zile din urmă. Satana nu numai că duce în robie lumea, dar amăgirile lui dospesc în bisericile care se pretind a fi ale Domnului nostru Iisus Hristos. Marea apostazie va progresa într-un întuneric profund, ca cel de la miezul nopții. Pentru poporul lui Dumnezeu aceasta va fi o noapte de încercare, o noapte de bocet, o noapte de prigoană din cauza adevărului. Dar în această noapte întunecată va străluci lumina lui Dumnezeu.

El face „să lumineze lumina din întuneric” (2 Corinteni 4,6). Când pământul era gol și pustiu, și întunericul era peste fața adâncului, „Duhul lui Dumnezeu se mișca deasupra apelor. Și Dumnezeu a zis: ‘Să fie lumină!’ și a fost lumină” (Geneza 1,2.3). Tot astfel, în noaptea întunecimii spirituale, Cuvântul lui Dumnezeu rostește: „Să fie lumină!” El zice poporului Său: „Scoală-te, luminează-te! Căci lumina ta vine și slava Domnului răsare peste tine” (Isaia 60,1).

„Căci, iată”, zice Scriptura, „întunericul acoperă pământul, și negură mare popoarele; dar peste tine răsare Domnul și slava Lui se arată peste tine” (Isaia 60,2). Hristos, oglindirea slavei Tatălui,

a venit în lume ca lumină a ei. El a venit să-L reprezinte pe Dumnezeu oamenilor și despre El stă scris că a fost uns cu „Duhul Sfânt și cu putere” și „făcea bine” (Fapte 10,38). În Sinagoga din Nazaret, El a zis: „Duhul Domnului este peste Mine, pentru că M-a uns să vestesc săracilor Evanghelia; M-a trimis să tămăduiesc pe cei cu inima zdrobită, să propovăduiesc robilor de război slobozenia și orbilor căpătarea vederii; să dau drumul celor apăsăți și să vestesc anul de îndurare al Domnului” (Luca 4,18.19). Aceasta era lucrarea pe care a dat-o ucenicilor s-o facă. „Voi sunteți lumina lumii”, a zis El. „Tot așa să lumineze și lumina voastră înaintea oamenilor, ca ei să vadă faptele voastre bune și să slăvească pe Tatăl vostru care este în ceruri” (Matei 5,14.16).

Aceasta este lucrarea pe care o descrie prorocul Isaia, când zice: „Împarte-ți pâinea cu cel flămând și adu în casa ta pe nenorociții fără adăpost; dacă vezi pe un om gol, acopere-l și nu întoarce spatele semenului tău. Atunci, lumina ta va răsări ca zorile și vindecarea ta va încolți repede; neprihănirea ta îți va merge, și slava Domnului te va însoți” (Isaia 58,7.8).

Astfel, în noaptea întunecimii spirituale, slava lui Dumnezeu trebuie să strălucească prin biserica Sa în ridicarea celor căzuți și în mângâierea celor care plâng.

Pretutindeni în jurul nostru se aud vaiurile durerii lumii. În toate părțile sunt oameni nevoiași și descurajați. Este partea noastră de a ajuta la ușurarea și la alinarea mizeriei și greutăților vieții. Numai dragostea lui Hristos poate împlini lipsurile sufletului. Dacă Hristos locuiește în noi, inimile noastre vor fi pline de împreunasinghire divină. Izvoarele pecetluite ale dragostei sincere, asemenea toare cu a lui Hristos, vor fi desigilate.

Sunt mulți aceia pe care nădejdea i-a părăsit. Aduceți-le înapoi soarele. Mulți și-au pierdut curajul. Vorbiți-le cuvinte de încurajare. Rugați-vă pentru ei. Sunt aceia care au nevoie de pâinea vieții. Citiți-le din Cuvântul lui Dumnezeu. Pe mulți îi macină o suferință sufletească pe care niciun balsam pământesc nu o poate alina, niciun medic nu o poate vindeca. Rugați-vă pentru aceste suflete. Aduceți-le la Iisus. Spuneți-le că există un balsam în Galaad și un Medic acolo.

Lumina este o binecuvântare, o binecuvântare universală, revărându-și comorile peste o lume nemulțumitoare, nesfântă, demoralizată. Așa este și cu lumina Soarelui Neprihănirii. Pământul întreg înfășurat în întunericul păcatului, al suferinței și al durerii trebuie să fie luminat de cunoașterea dragostei lui Dumnezeu. Lumina care luminează de la tronul cerului nu trebuie oprită de la nicio grupare sau clasă socială.

Solia nădejdi și milei trebuie dusă până la marginile pământului. Oricine dorește poate întinde mâna credinței să prindă ajutorul lui Dumnezeu, pentru ca să fie în pace cu El, și va avea cu adevărat pacea. Păgânii nu vor mai fi învăluiți în întunericul din miezul nopții. Bezna trebuie să dispară în fața razelor strălucitoare ale Soarelui Neprihănirii.

Hristos a luat toate măsurile pentru ca biserica Sa să fie un corp schimbat, iluminat de Lumina lumii, având slava lui Emanuel. Scopul Lui este ca orice creștin să fie înconjurat cu o atmosferă spirituală de lumină și de pace. El dorește să manifestăm în viața noastră bucuria Sa.

„Scoală-te, luminează-te! Căci lumina ta vine, și slava Domnului răsare peste tine” (Isaia 60,1). Hristos vine cu putere și cu slavă mare. El vine cu propria slavă și în slava Tatălui. Și îngerii sfinți Îl vor însoți pe cale. În timp ce lumea întreagă este cufundată în întuneric, în toate locuințele sfinților va fi lumină. Ei vor observa prima lumină a celei de a doua arătări a Lui. Lumina neîntunecată va străluci din splendoarea Sa, și Hristos, Răscumpărătorul, va fi admirat de toți aceia care L-au slujit. În timp ce nelegiuirii fug, urmașii lui Hristos se vor bucura în prezența Sa.

Atunci, răscumpărării dintre oameni vor primi moștenirea făgăduită. În felul acesta, planul lui Dumnezeu pentru Israel își va găsi împlinirea întocmai. Ceea ce Dumnezeu are în plan, omul nu are puterea să anuleze. Chiar în mijlocul lucrării păcatului, planurile lui Dumnezeu au mers continuu înainte până la împlinire. Așa a fost cu casa lui Israel de-a lungul istoriei monarhiei împărțite, la fel este și cu Israelul spiritual de astăzi.

Vizionarul de pe Patmos, privind prin veacuri la vremea acestei restatorniciri a lui Israel pe Noul Pământ, mărturisea: „M-am uitat,

și iată că era o mare gloată pe care nu putea s-o numere nimeni, din orice neam, din orice seminție, din orice norod și de orice limbă, care stătea în picioare înaintea scaunului de domnie și înaintea Mielului, îmbrăcați în haine albe, cu ramuri de finic în mâini; și strigau cu glas tare și ziceau: 'Mântuirea este a Dumnezeului nostru, care șade pe scaunul de domnie, și a Mielului!'

Și toți îngerii stăteau împrejurul scaunului de domnie și împrejurul bătrânilor și împrejurul celor patru făpturi vii. Și s-au aruncat cu fețele la pământ, în fața scaunului de domnie, și s-au închinat lui Dumnezeu și au zis: 'Amin. A Dumnezeului nostru să fie lauda, slava, înțelepciunea, mulțumirile, cinstea, puterea și tăria, în vecii vecilor!'" (Apocalipsa 7,9-12)

„Și am auzit, ca un glas de gloată multă, ca vuietul unor ape multe, ca bubuitul unor tunete puternice, care zicea: 'Aleluia! Domnul, Dumnezeul nostru Cel Atotputernic, a început să împărățească. Să ne bucurăm și să ne veselim și să-I dăm slavă!'" „El este Domnul domnilor și Împăratul împăraților. Și cei aleși și credincioși care sunt cu El, de asemenea, îi vor birui" (Apocalipsa 19,6.7; 17,14).

VIZIUNI ALE SLAVEI VIITOARE

În zilele cele mai întunecate ale luptei ei îndelungate cu răul, bisericii lui Dumnezeu i-au fost date descoperiri cu privire la planul cel veșnic al lui Iehova. Poporului Său i-a fost îngăduit să privească dincolo de încercările prezentului, la biruințele viitorului, și când lupta se va sfârși, cei răscumpărați vor intra în stăpânirea țării făgăduite. Aceste viziuni ale slavei viitoare, scene descrise de mâna lui Dumnezeu, să fie scumpe bisericii Sale de astăzi, când lupta veacurilor se apropie cu repeziciune de încheiere, iar binecuvântările făgăduite sunt gata să se împlinească în curând în toată plinătatea lor.

Multe au fost soliile de mângâiere date bisericii prin prorocii din vechime. „Mângâiați, mângâiați pe poporul Meu” (Isaia 40,1), a fost însărcinarea dată lui Isaia din partea lui Dumnezeu și, odată cu însărcinarea, i-au fost date vedenii care au fost nădejdea și bucuria celor credincioși în toate veacurile care au urmat. Disprețuiți de oameni, prigonți, părăsiți, copiii lui Dumnezeu din toate veacurile au fost susținuți totuși prin făgăduințele Sale sigure. Prin credință, au privit înainte la vremea când El va împlini față de biserica Sa asigurarea: „Te voi face o podoabă veșnică, o pricină de bucurie pentru oameni, din neam în neam” (Isaia 60,15).

Adesea, biserica luptătoare este chemată să sufere încercări și amarăciune; căci biserica nu va birui fără luptă aspră. „Pâine în necaz și apă în strâmtorare” (Isaia 30,20), acestea sunt partea obișnuită a tuturor, dar niciunul care-și pune încrederea în Cel puternic, ca să izbăvească, nu va fi copleșit peste măsură. „Acum, așa vorbește Domnul care te-a făcut, Iacove, și Cel ce te-a întocmit, Israele! Nu te teme de nimic, căci Eu te izbăvesc, te chem pe nume, ești al Meu. Dacă vei trece prin ape, Eu voi fi cu tine, și râurile nu te vor îneca; dacă vei merge prin foc, nu te va arde, și flacăra nu te va aprinde. Căci Eu sunt Domnul, Dumnezeul tău,

Sfântul lui Israel, Mântuitorul tău! Eu dau Egiptul ca preț pentru răscumpărarea ta, Etiopia și Saba în locul tău. De aceea, pentru că ai preț în ochii Mei, pentru că ești prețuit și te iubesc, dau oameni pentru tine și popoare pentru viața ta” (Isaia 43,1-4).

La Dumnezeu este iertare, este acceptare deplină și fără plată, prin meritele lui Iisus, Domnul nostru răstignit și înviat. Isaia L-a auzit pe Domnul spunând despre cei aleși ai Săi: „Eu, Eu îți șterg fărădelegile, pentru Mine, și nu-Mi voi mai aduce aminte de păcatele tale. Adu-Mi aminte să ne judecăm împreună, vorbește tu însuși, ca să-ți scoți dreptatea.” „Și vei ști astfel că Eu sunt Domnul, Mântuitorul tău, Răscumpărătorul tău, Puternicul lui Iacov” (Isaia 43,25.26; 60,16).

„Domnul îndepărtează de pe tot pământul ocara poporului Său”, zicea prorocul. „Ei vor fi numiți 'Popor sfânt, Răscumparați ai Domnului'”. El a hotărât „să dea o cunună împărătească”, în loc de cenușă, un „untdelemn de bucurie, în locul plânsului, o haină de laudă, în locul unui duh mahnit, ca să fiți numiți terebinți ai neprihănirii, un sad al Domnului ca să slujească spre slava Lui” (Isaia 61,3).

Trezește-te, trezește-te!

Îmbracă-te în podoaba ta, Sioane!

Pune-ți hainele de sărbătoare,

Ierusalime, cetate sfântă!

Căci nu va mai intra în tine

niciun om netăiat împrejur sau necurat.

Scutură-ți țărâna de pe tine,

scoală-te și șezi în capul oaselor, Ierusalime!

Dezleagă-ți legăturile de la gât,

fică, roabă a Sionului!

„Nenorocito, bătut-o de furtună și nemângâiat-o!

Iată, îți voi împodobi pietrele scumpe cu antimoniu

și-ți voi da temelii de safir.

Îți voi face crestele zidurilor de rubin,

porțile de pietre scumpe

și tot ocolul de nestemate.

*Toți fiii tăi vor fi ucenici ai Domnului.
Și mare va fi propășirea fiilor tăi.
Vei fi întărită prin neprihănire.
Izgonește neliniștea,
căci n-ai nimic de temut,
și spaima,
căci nu se va apropia de tine.
Dacă se urzesc uneltiri, nu vin de la Mine.
Oricine se va uni împotriva ta
va cădea sub povara ta...
Orice armă făurită împotriva ta,
va fi fără putere,
și orice limbă care se va ridica
la judecată împotriva ta,
o vei osândi.*

*Aceasta este moștenirea robilor Domnului,
așa este mântuirea
care le vine de la Mine, zice Domnul”*

(Isaia 25,8; 62,12; 61,3; 52,1.2; 54,11-17).

Îmbrăcată în armura neprihănirii lui Hristos, biserica va intra în lupta ei finală. „Frumoasă ca luna, curată ca soarele și cumplită ca o oștire sub steagurile ei” (Cântarea cântărilor 6,10), ea trebuie să meargă în toată lumea, biruitoare și să biruiască.

Ceasul cel mai întunecat al luptei bisericii cu puterile răului este acela care precede imediat ziua eliberării ei finale. Dar niciunul dintre aceia care se încred în Dumnezeu nu trebuie să se teamă, căci atunci când „sufierea asupritorului este ca vijelia care izbește în zid”, Dumnezeu va fi pentru biserica Sa „un adăpost împotriva furtunii” (Isaia 25,4).

În ziua aceea, numai celor neprihăniți li se făgăduiește izbăvirea: „Păcătoșii sunt îngroziți, în Sion, un tremur a apucat pe cei nelegiuți, care zic: 'Cine din noi va putea să rămână lângă un foc mistuitor? Cine din noi va putea să rămână lângă flacări veșnice?' Cel ce umblă în neprihănire și vorbește fără vicleșug, cel ce nesocotește un câștig scos prin stoarcere, își astupă urechea să nu

audă cuvinte setoase de sânge și își leagă ochii ca să nu vadă răul, acela va locui în locurile înalte; stânci întărite vor fi locul lui de scăpare și i se va da pâine, și apa nu-i va lipsi” (Isaia 33,14-16).

Cuvântul Domnului către cei credincioși ai Săi este: „Du-te poporul Meu, intră în odăița ta și încuie ușa după tine; ascunde-te câteva clipe, până va trece mânia! Căci iată, Domnul iese din locuința Lui, să pedepsească nelegiuirile locuitorilor pământului” (Isaia 26,20.21).

În vedeniile cu privire la ziua cea mare a judecății, solilor inspirați ai lui Iehova le-au fost date întrezăriri reale cu privire la consternarea acelor care nu sunt pregătiți să-L întâlnească pe Dumnezeu lor în pace.

„Iată, Domnul deșartă țara și o pustiește, îi răstoarnă fața și risipește locuitorii; ... ei călcau legile, nu țineau poruncile și rupeau legământul veșnic! De aceea mănâncă blestemul țara și suferă locuitorii ei pedeapsa nelegiuirilor lor... A încetat desfătarea timpanelor, s-a sfârșit veselía gălăgioasă, s-a dus bucuria arfei” (Isaia 24,1-8).

„Vai, ce zi!” Da, ziua Domnului este aproape, vine ca o pustiire de la Cel Atotputernic... S-au uscat semințele sub bulgări; grânarele stau goale, hambarele sunt stricate, căci s-a stricat semănătura! Cum gem vitele! Cirezile de boi umblă buimace, căci nu mai au pășune; chiar și turmele de oi suferă! Via este prăpădită, smochinul este veștejit, rodiul, finicul, mărul, toți pomii de pe câmp s-au uscat... Și s-a dus bucuria de la copiii oamenilor!” (Ioel 1,15-18.12)

„Măruntaiiele mele! Măruntaiiele mele!” exclamă Ieremia atunci când vede pustiirile, în scenele de încheiere ale istoriei pământului. „Nu pot să tac! Căci auzi, suflète, sunetul trâmbiței și strigătul de război. Se vestește dărâmare peste dărâmare, căci toată țara este pustiită (Ieremia 4,19.20).

„Mândria omului va fi smerită”, declară Isaia cu privire la ziua răzbunării lui Dumnezeu, „și trufia oamenilor va fi călcată; căci numai Domnul va fi înălțat în ziua aceea. Toți idolii vor pieri... În ziua aceea, oamenii își vor arunca idolii de argint și idolii de aur pe care și-i făcuseră, ca să se închine la ei, îi vor arunca la șobolani

și la lilies; și vor intra în găurile stâncilor și în crăpăturile pietrelor, de frica Domnului și de strălucirea măreției Lui, când se va scula să îngrozească pământul” (Isaia 2,17-21).

Cu privire la vremurile acelea trecătoare, când mândria omului va fi smerită, Ieremia mărturisește: „Mă uit la pământ și iată că este pustiu și gol; mă uit la ceruri și lumina lor a pierit! Mă uit la munți și iată că sunt zguduiți; și toate dealurile se clatină! Mă uit și iată că nu este niciun om; și toate păsările cerurului au fugit! Mă uit, și iată Carmelul este un pustiu; și toate cetățile sale sunt nimicite.” „Vai! Căci ziua aceea este mare; niciuna n-a fost ca ea! Este vreme de necaz pentru Iacov; dar va fi izbăvit din ea” (Ieremia 4,23-26; 30,7).

Ziua mâniei pentru vrăjmașii lui Dumnezeu este ziua eliberării finale pentru biserica Sa. Prorocul spune:

*Întăriți mâinile slăbănogite,
Și întăriți genunchii care se clatină.
Spuneți celor slabi de inimă:
„Fiți tari și nu vă temeți!
Iată Dumnezeul vostru,
răzbunarea va veni,
răsplătirea lui Dumnezeu.
El Însuși va veni,
și vă va mântui.”*

„Nimicește moartea pe vecie: Domnul Dumnezeu, șterge lacrimile de pe toate fețele și îndepărtează de pe tot pământul ocara poporului Său; da, Domnul a vorbit” (Isaia 35,3.4; 25,8). Și când prorocul Îl vede pe Domnul slavei coborându-Se din cer cu toți îngerii sfinți, ca să adune biserica rămașei, din toate popoarele pământului, îi aude pe cei care așteaptă unindu-se în strigătul de bucurie:

*„... Iată, acesta este Dumnezeul nostru,
în care aveam încredere că ne va mântui.
Acesta este Domnul,
în care ne încredeam,
acum să ne veselim
și să ne bucurăm de mântuirea Lui!” (Isaia 25,9)*

Glasul Fiului lui Dumnezeu este auzit chemându-i la viață pe sfinții adormiți, iar când prorocul îi vede venind din închisoarea morții, exclamă: „Să învie dar morții Tăi! Să se scoale trupurile mele moarte! Treziți-vă și săriți de bucurie, cei ce locuiți în țărână! Căci roua Ta este o rouă dădătoare de viață, și pământul va scoate iarăși afară pe cei morți.”

*„Atunci se vor deschide ochii orbilor,
se vor deschide urechile surzilor;
Atunci șchiopul va sări ca un cerb,
și limba mutului va cânta de bucurie...”* (Isaia 26,19; 35,5.6)

În vedeniile prorocului, aceia care au biruit păcatul și mormântul sunt văzuți fericiți înaintea Făcătorului lor, vorbind liber cu El, cum vorbea omul cu Dumnezeu la început. „Vă veți bucura”, zice Domnul, „și vă veți veseli, pe vecie, pentru cele ce voi face. Căci voi preface Ierusalimul în veselie, și pe poporul lui în bucurie. Eu Însuși Mă voi veseli asupra Ierusalimului și Mă voi bucura de poporul Meu: nu se va mai auzi în el de acum nici glasul plânselor, nici glasul țipetelor. Niciun locuitor nu zice: ‘Sunt bolnav!’ Poporul Ierusalimului capătă iertarea fărădelegilor lui.”

*Căci în pustie vor țâșni ape,
și în pustietate pâraie;
Marea de nisip se va preface în iaz
și pământul uscat în izvoare de ape.
În locul spinului se va înălța chiparosul,
în locul mărăcinului va crește mirtul.
Acolo se va croi o cale, un drum,
care se va numi calea cea sfântă:
Niciun om necurat nu va trece pe ea,
ci va fi numai pentru cei sfinți;
cei ce vor merge pe ea,
chiar și cei fără minte,
nu vor putea să se rătăcească.*

„Vorbiți bine Ierusalimului și strigați-i că robia lui s-a sfârșit, că nelegiuirea lui este ispășită; căci a primit din mâna Domnului

de două ori cât toate păcatele lui” (Isaia 65,18.19; 33,24; 35,6.7; 55,13; 35,8; 40,2).

Când prorocul îi vede pe cei răscumpărați locuind în cetatea lui Dumnezeu, liberi de păcat și de toate urmele blestemului, exclamă răpit:

*Bucurați-vă împreună cu Ierusalimul,
și veseliți-vă cu el, toți cei ce-l iubiți;
împărțiți și bucuria cu el.*

*Nu se va mai auzi vorbindu-se
de silnicie în țara ta,
nici de pustiire și prăpăd în ținutul tău,
ci vei numi zidurile Tale „Mântuire”
și porțile tale „Laudă”.*

*Nu soarele îți va mai sluji ca lumină ziua,
nici luna nu te va mai lumina cu lumina ei;
ci Domnul va fi Lumina ta pe vecie,
și Dumnezeu tău va fi slava ta.*

*Soarele tău nu va mai asfinți,
și luna ta nu se va mai întuneca;
căci Domnul va fi Lumina ta pe vecie,
și zilele suferinței tale se vor sfârși.*

*Nu vor mai fi decât oameni neprihăniți
în poporul tău:*

*ei vor stăpâni țara pe vecie,
ca o odraslă sădită de Mine,
lucrarea mâinilor Mele,*

ca să slujească spre slava Mea (Isaia 66,10; 60,18-21).

Prorocul a prins sunetul muzicii și cântarea, așa muzică și cântare asemenea căroră, în afara vedeniilor lui Dumnezeu, nicio ureche muritoare nu le-a auzit și nicio minte nu le-a conceput.

„Cei izbăviți de Domnul se vor întoarce și vor merge spre Sion cu cântări de biruință. O bucurie veșnică le va încununa capul, veselie și bucuria îi vor apuca, iar durerea și gemetele vor fugi! Și cei ce cântă și cei ce se joacă strigă: 'Toate izvoarele mele sunt în Tine'. Ceilalți însă, care vor mai rămâne, își vor înălța glasul, scot strigăte

de veselie, laudă măreția Domnului” (Isaia 35,10; 51,3; Psalmi 87,7; 24,14).

Pe pământul înnoit, cei răscumpărați se vor angaja în ocupațiile și desfătările care le-au adus fericire lui Adam și Evei, la început. Va fi trăită viața din Eden, viața în grădină și la câmp. „Vor zidi case și le vor locui; vor sădi vii, și le vor mânca rodul. Nu vor zidi case, ca altul să locuiască în ele, nu vor sădi vii, pentru ca altul să le mănânce rodul, căci zilele poporului Meu vor fi ca zilele copacilor și aleșii Mei se vor bucura de lucrul mâinilor lor” (Isaia 65,21.22).

Acolo, orice putere va fi mărită, orice capacitate va fi dezvoltată. Cele mai mari întreprinderi vor fi realizate, cele mai curate aspirații vor fi atinse, cele mai înalte ambiții vor fi împlinite. Și încă vor mai apărea noi înălțimi de depășit, noi minuni de admirat, noi adevăruri de priceput, obiecte proaspete de studiu, care vor solicita puterile trupului, ale minții și ale sufletului.

Prorocii cărora le-au fost descoperite aceste scene mărețe au dorit să înțeleagă importanța lor deplină. „Ei cercetau să vadă... ce avea în vedere Duhul lui Hristos, care era în ei... Lor le-a fost descoperit că nu pentru ei înșiși, ci pentru voi spuneau ei aceste lucruri, pe care vi le-au vestit acum” (1 Petru 1,10-12).

Pentru noi, care ne găsim chiar la hotarul împlinirii lor, ce clipă importantă ce interes viu prezintă aceste descrieri amănunțite cu privire la lucrurile care vor veni – evenimente pe care, încă de când primii noștri părinți au pășit afară din Eden, copiii lui Dumnezeu le-au urmărit, le-au așteptat, le-au dorit și s-au rugat pentru ele!

Prietene peregrin, ne găsim încă în mijlocul umbrelor și zarvei frământărilor pământului, dar, în curând, Mântuitorul nostru trebuie să Se arate, ca să aducă eliberare și odihnă. Să privim prin credință viitorul binecuvântat, așa cum a fost descris de mâna lui Dumnezeu. Acela care a murit pentru păcatele lumii deschide larg porțile Paradisului tuturor celor care cred în El. În curând, lupta se va sfârși și biruința va fi câștigată. În curând, Îl vom vedea pe Acela în care sunt concentrate nădejtile noastre de viață veșnică. Și în fața Sa, încercările și suferințele acestei vieți vor părea ca un

nimic. „Nimeni nu-și va mai aduce aminte de lucrurile trecute și nimănui nu-i vor mai veni în minte.” „Să nu vă părăsiți dar încrederea voastră, pe care o așteaptă o mare răsplătire! Căci aveți nevoie de răbdare, ca, după ce ați împlinit voia lui Dumnezeu, să puteți căpăta ce v-a fost făgăduit. 'Încă puțină, foarte puțină vreme, și Cel ce vine va veni și nu va zăbovi'. Israelul va fi mântuit... cu o mântuire veșnică. Voi nu veți fi nici rușinați, nici înfrunțați în veci” (Isaia 65,17; Evrei 10,35-37; Isaia 45,17).

Priviți în sus, priviți în sus și lăsați credința voastră să crească mereu. Faceți ca această credință să vă călăuzească pe calea cea îngustă, care duce prin porțile cetății în marele viitor fără seamăn, nemărginit, nemăsurat de slavă, care este pregătit pentru cei răscumpărați. „Fiți dar îndelung răbdători, fraților, până la venirea Domnului. Iată că plugarul așteaptă roada scumpă a pământului și o așteaptă cu răbdare, până ce primește ploaie timpurie și târzie. Fiți și voi îndelung răbdători, întăriți-vă inimile, căci venirea Domnului este aproape” (Iacov 5,7.8).

Popoarele celor mântuiți nu vor cunoaște altă lege decât Legea Cerului. Toți vor fi o familie fericită, unită, îmbrăcată cu veșminte de laudă și de mulțumire. Stelele dimineții vor cânta privind scena, iar fiii lui Dumnezeu vor striga de bucurie, în timp ce Dumnezeu și Hristos Se vor uni în proclamația: „Nu va mai fi păcat și moarte nu va mai fi”.

„În fiecare lună nouă și în fiecare Sabat, va veni orice făptură să se închine înaintea Mea, zice Domnul.” „Atunci se va descoperi slava Domnului, și-n clipa aceea orice făptură o va vedea”; „Domnul, Dumnezeu, va face să răsară mântuirea și lauda, în fața tuturor neamurilor.” În ziua aceea, Domnul oștirilor va fi o cunună strălucitoare și o podoabă măreață pentru rămășița poporului.”

„Domnul are milă de Sion și mângâie toate dărâmurile lui. El va face pustia lui ca un rai, și pământul lui uscat ca o grădină a Domnului.” „I se va da slava Libanului, strălucirea Carmelului și a Saronului.” „Nu te vor mai numi Părăsită și nu-ți vor mai numi pământul pustiu, ci te vor numi: 'Plăcerea Mea este în ea', și țara ta o vor numi Beula... cum se bucură mirele de mireasa lui, așa se va bucura Dumnezeuul tău de tine” (Isaia 66,23; 40,5; 61,11; 28,5; 51,3; 35,2; 62,4.5).

CHIPUL DIN VISUL LUI NABUCODONOSOR

Chipul din visul lui Nabucodonosor, marele și ambițiosul împărat al Babilonului, este o proorocie puternică cu privire la împărățiile omenești. El dorea foarte mult să știe ce urma să se întâmple după el, și în visul cu chipul pe care niciun om nu l-a putut tâlcui, Dum-nezeu i-a făcut cunoscut ce avea să se întâmple. Dumnezeu i-a dat lui Nabucodonosor, care credea că Babilonul va dăinui veșnic, acest vis. Prin prorocul Său, El i-a dat împăratului și interpretarea visului, pentru ca el să știe că Babilonul nu va dăinui veșnic și să înțeleagă că adevărul este mai presus de ambițiile lui de stăpânire.

Dumnezeu i-a dat lui Nabucodonosor visul și interpretarea lui nu numai ca împăratul babilonian să știe, ci toți împărații care l-au urmat să înțeleagă că toate împărățiile pământești sunt vremelnice și trecătoare și că numai Împărăția cea veșnică, aceea care nu va trece, este Împărăția lui Hristos, reprezentată prin piatra care a devenit un munte mare și a umplut tot pământul.

Chipul înălțat reprezenta împărăția omenească, dar subîmpărțirile chipului, simbolurile metalelor, reprezintă cele patru mari împărății universale, care aveau să stăpânească pe pământ începând cu vremea lui Daniel. Ele încep cu Babilonia, pe atunci în culmea gloriei ei sub Nabucodonosor, împărăția care a stăpânit lumea mai întâi. A. H. Sayce spune: „În densitatea populației și în vechime, Asiria a fost depășită de împărăția de miazăzi a Babiloniei. Aici se găseau centrul și punctul de plecare al civilizației, care, după aceea, s-a răspândit în Asia de Apus”. (*The Ancient Empires of the East*; ed. 1894, 1900, pag. 93)

„În acea țară au fost scoase la iveală urme sigure ale celei mai vechi civilizații înaintate, dar s-a descoperit că a avut și cea mai îndelungată existență și continuitate... Babilonia... reprezenta cultura, civilizația, literatura și puterea atotstăpânitoare a religiei.” (Articolul „Babilonia” din *Enciclopedia cunoștințelor religioase*, *The New Schaff-Herzog*, vol. I, pag. 396-397)

„Nicio capitală din lume n-a fost vreodată centrul unei puteri atât de mari, a unei bogății și culturi pe o perioadă atât de vastă.” (Robert Wm. Rogers, *A History of Babilonya and Assyria*, vol. I, pag. 386)

Se cuvenea ca revelația și avetizarea de la Dumnezeu să fie date acelui mare imperiu universal, dar Babilonia cea mare și de aur s-a destrămat sub conducători mai slabi, Nabonid și fiul său Belșațar, în anul 539 î. Hr., în aceeași generație în care a fost dată descoperirea.

Babilonia a fost urmată de Medo-Persia, sub Cirus cel Mare. Timp de aproape două sute de ani, Persia, simbolizată prin argintul din chip, a stat pe tronul împărăției lumii.

În anul 331 î. Hr., Darius al III-lea (Codomanul) a luptat pentru putere cu Alexandru cel Mare în bătălia de la Arbela, și Alexandru al Greciei a devenit conducătorul lumii. Simbolul Greciei este arama. Alexandru a murit în anul 323 î. Hr. și, în câțiva ani, împărăția lui a fost împărțită între grupele rivale, iar în veacul următor a slăbit de tot și a fost lăsată pradă puterii care se ridica, a împăratului de pe fluviul Tiberu.

Roma a cucerit partea Siriei din fostul imperiu puternic al Greciei, în anul 190 î. Hr., partea macedoneană a acestei împărății, în anul 168 î. Hr., în timp ce Egiptul a recunoscut autoritatea de fier a Romei în același an. La început, Roma a fost unită cu toate că era republică. Mai târziu, a devenit imperiu. În Imperiul Roman a apărut divizarea, simbolizată prin amestecul de fier și lut, prin năvălirile barbarilor din miazănoapte și răsăritul Europei, în secolul al IV-lea, iar Roma, monarhia de fier, s-a sfârșit pentru totdeauna. S-au făcut eforturi puternice pentru a realiza o unire a națiunilor Europei, părți ale Romei, într-un tot omogen, prin legături de căsătorie, așa cum se făcea referire în prorocie, dar n-au reușit. Carol cel Mare și Napoleon au căutat prin forța armelor să creeze o împărăție unită, dar nu au reușit. Profeția declara că aceste subîmpărțiri nu se vor uni, așa cum fierul nu se poate amesteca cu lutul. Expresia „nu vor fi lipiți unul de altul” este mai puternică decât diplomația sau forța armelor.

În zilele ultimelor subdiviziuni ale Romei, Dumnezeu cerului Își va întemeia Împărăția care nu va fi nimicită niciodată și nu va fi dată niciodată altui popor decât poporului Său, care va locui în ea pe vecie. „Visul este adevărat și tâlcuirea lui este temeinică.”